

185K

~~489030~~

13/70 ex

S. I.

P. J. T

In October

1886

R. A. M. G.

Pearl City, Oahu 1886

P H R Y N I C H I
E C L O G A E N O M I N U M .

E T

V E R B O R U M A T T I C O R U M

C U M N O T I S

P. J. NUNNESII, D. HOESCHELI, J. SCALIGERI

E T C O R N E L I I D E P A U W

P A R T I M I N T E G R I S P A R T I M C O N T R A C T I S

E D I D I T , E X P L I C U I T

C H R . A U G U S T . L O B E C K

L I T T R . A N T I Q . I N A C A D E M I A R E G I M O N T A N A P R O F E S S O R .

A C C E D U N T

F R A G M E N T U M H E R O D I A N I E T N O T A E
P R A E F A T I O N E S N U N N E S I I E T P A U W I I

E T

F A R E R G A

D E V O C A B U L O R U M T E R M I N A T I O N E B T C O M P O S I T I O N E ,
D E A O R I S T I S V E R B O R U M A U T H Y D O T A C T O R U M E T C .

L I P S I A E M D C C C X X

I N L I B R A R I A W E I D M A N N I A .

INDIA'S EDUCATIONAL ACHIEVEMENTS.

VI

EDUCATION IN INDIA

BY R. D. MISHRA

EDUCATIONAL ATTAINMENT
IN INDIA

DE PHRYNICHO ET EJUS SCRIPTIS PRAEFATIO P. JO. NUNNESII.

Phrynicos multos fuisse accepimus ex Scholiis Aristophanis, et ex Suda, ut omittam, quae de Phrynicis ab Herodoto, Thucydide, et Aeliano traduntur. hic noster Sudae Sophista Bithynus fuisse dicitur: cui nomen Arabii adscriptum in fragmento Bibliothecae, quam Photius ex variis scriptoribus colligit. Sed cur illud adscriptum fuerit, nobis adhuc non liquet. Is igitur floruit M. Antonino et Commodo imperantibus, ut legitur in eodem fragmento, cujus nobis copiam fecit eruditissimus vir mihique amicissimus And. Schottus Antverpianus. Libros quidem τῆς παρασκευῆς σοφιστικῆς Commodo Caesari initio desponderat, post autem eos libros variis amicis inscripsit. nullum etiam scriptorem laudat, qui post Antoninorum imperium floruerit. Alexandrum namque extreum citat e Sophistis, quorum viatae a Philostrato litteris consignatae sunt. Viguerat autem Alexander, quo tempore Antoninus Pius et M. Philosophus imperium tenebant. in fragmento quoque Photii dicitur inscripsisse quosdam libros τῆς παρασκευῆς Aristocli, et alios Ruffino. quin et incidisse in orationes Aristidis, qui tum florebat. et a Marciano quodam dissensisse, qui omnes, ut constat ex Philostrato, saeculo Antoninorum floruerant. Phrynicus itaque scripserat παρασκευῆς σοφιστικῆς, id est, apparatus oratorii libros XLVII. aut certe LXXXIII. ut et refert Sudas, et in fragmento Photii proditur, pollicitum illum fuisse, quamvis Photius triginta solum et quinque illius se legisse tradat. ejus operis mentio fit in scholiis Εἰρήνης Aristophanis in nomine ἀμάρτωλας, atque ἐν τοῖς ἔθνοις Hermolai, sive Stephani ἐν τῷ ταμείῳ, et apud alios. Scripserat idem librios Atticorum nominum, sive duo illi fuerint, ut proditum est in Suda vulgato, atque etiam MS., sive tres, ut in hoc

*

172 (3)

exemplari, quod unicum nacti sumus, legitur: quamvis parum illud sit, quod e tertio libro reliquum est, et in eo multa e scriptoribus iterata. nam de secundo libro dubium non est, quin cohaereat cum primo, et sit secundus appellandus. atque etiam de tertio, ex exemplari quidem nostri fide, in quo diserte, et eadem manu legitur τέλος τοῦ δευτέρου, ἀρχὴ τοῦ τρίτου. primus quidem liber praefert epistolam, ξφοδον praeterea brevissimam, ut Plato et Aphthonius loquuntur, atque extremo libro epilogum brevem, post quem initio secundi adscriptum est in ora libri ejusdem librarii manu τοῦ αὐτοῦ ἐπιτομὴ, alio certe indice, atque hic liber vulgo inscribitur. ex quo, quia in nostro exemplari nullus erat index, et qui vulgo praeponitur, videbatur centonibus potius quam huic libro convenire, nos hunc reponendum curavimus: *Phrynicus epitomae Atticorum nominum libri tres.* nam quod secundus cohaereat cum primo, in nomine παρακαταθήκης quoque plane cernitur. primo namque libro scribit, eo nomine usum fuisse historicum quendam Ionicum, deque eo sententiam suam, in iis quae sequuntur, deinceps se pronuntiatur: quod secundo libro omnino praestat, addito etiam nomine Herodoti, quem Ionicum historicum supra nominaverat. hoc ut ita sit, ut certe est, dubitari adhuc potest, sintne hi libri, quos Phrynicus conscripsit, an illorum epitoma: etiamsi Thomas Magister et Phavorinus, qui multa ex iis libris repetunt, omnia Phrynicho tribuant. Utut tamen sit, hos libros edi voluimus, quod videremus eos tertia amplius parte detracta divulgatos ab iis, qui illos κατὰ στοιχεῖον contraxerant: fortasse quod illum redundantem in multis fuisse, ut Photius, arbitrati essent, certe quae in hoc exemplari accessio facta est, utilissima videtur. Inscribuntur autem hi libri Corneliano cuidam. eum fuisse suspicor Attidium Cornelianum, quem Capitulinus in M. Antonino praefectum fuisse Syriae refert, noster autem Phrynicus Graeciae quoque praepositum addit, cum ab epistolis imperatorum M. Antonini et L. Veri, ut suspicor, primum, deinde Quaestor sacri palatii lectus fuisse. Sic enim πάρεδρον accipendum puto, qui postea μέγας λογοθέτης honestiori nomine appellari coepit. Porro in iis libellis agitur de Atticorum nominum dilectu. Atticorum autem orato-

rum, ut ait M. Tullius, semper fuit prudens since-
rumque judicium, nihil ut possent nisi incorruptum
audire et elegans; et recte. Nam verborum dilectus,
ut Caesar lib. 1. de ratione Latine loquendi scriptum
reliquerat, quod legitur in Bruto Ciceronis, est origo
Eloquentiae. quo etiam spectat illud Avieni apud Ma-
crobius lib. 1. Saturn.: ego enim id quod a C. Caesare,
excellentis ingenii ac prudentiae viro, in primo de
Analogia libro scriptum est, habeo semper in memo-
ria, ut tanquam scopulum, sic fugiam infrequens at-
que insolens verbum. Conquirit ergo Phrynicus ma-
gno studio verba et genera dicendi Attica. propter
quam causam, qui Ionice, Dorice, Aeolice scripserunt,
quae reliqua genera sunt scriptorum Graecorum, nisi
addere velis linguam illam communem ex iis confus-
am, quam minus probasset, non magnopere ei pro-
bantur: non quod emendate non scripserint, sed quod
elegantiam sermonis Attici in suis scriptis non adhi-
buerint. multo vero minus exteri scriptores illi pro-
bantur, Macedones inquam, Alexandrini, Aegyptii,
Bithyni, Asiani. Nam Syracusanos ad Dores referen-
dos esse censem, qui de dialectis scripserunt. Jam
vero, ut ad singula genera scriptorum veniamus, e
Poëtis sequitur libentissime scriptores veteris Comoedie,
omnibus tamen Aristophanem anteponit. a quo
etiam discedit, cum per parodiam ludens aliquod ver-
bum insolens, aut causa carminis usurpat. probat
item tres viros illos Tragicos, Aeschylum, Sophoclem
et Euripidem. ex historicis Thucydidem observat dili-
gentissime. nec mirum; cum illius scripta saepius sua
manu descripsisse Demosthenes ab Halicarnasseo et
Luciano dicatur, ad elegantiam sermonis, quantum
existimare licet, uberiorem comparandam. Ex Ora-
toribus Demosthenem in primis colit: reliquos item no-
vem Oratores Atticos studiose observat, sed ita ut De-
mostheni in sermonis elegantia cedant. e Philosophis
Platonem unum maxime admiratur, atque Aeschinem
Socraticum, praeterea fere neminem. vitat magno
studio quaedam verba et genera dicendi Peripatetico-
rum, Stoicorum, Medicorum, atque etiam Scriptorum
novae Comoediae. e quibus Menandro est infensissi-
mus. Pollux sane, ejusdem argumenti atque aetatis
scriptor, negat se usursum verbis Menandi, nisi cum

IV PRAEFATIO P. JO. NUNNESII.

nullum apud ceteros scriptores verbum occurret, quod posset in ea re commode adhiberi. Phavorinum quoque Philosophum Academicum et Sophistam insectatur acerrime. qui cum aliquando ab Hadriano etiam imperatore in simili arguento reprehenderetur, eique cederet, ab amicis irridebatur. fuerat certe Phavorinus sententiarum magis quam verborum studiosus, ut ex Agellio, qui eadem aetate floruit, constat. quo loco nequeo satis mirari hominum nostrae aetatis negligentiam, qui cum in singulos annos nova Lexica, novos Thesauros linguae Graecae proferant, non revertentur quorumvis scriptorum testimonia, eorum etiam qui nunc sunt, in quo veterum multa suppetunt, laudare. quin, quod indignius, editis libris detrahere multum conantur de eorum Graecorum auctoritate, qui in hoc arguento elaboraverant. fuerunt autem multi et in primis nobiles, ut apud unum Sudam, vel si ceteros taceam, legere licet, qui verba Attica et genera dicendi magno studio ex optimis quibusque scriptoribus conquista in unum locum contulerant. Neque vero defuerunt, ut eo, unde abii, redeam, Phrynicus aemuli, quorum clarissimus fuit Orus Grammaticus Alexandrinus, si hic tamen Phrynicus sit, contra quem κατὰ στοργεῖον scripsisse a Suda dicitur. Thomas Magister aliquot locis ab eo dissentit. Phavorinus uno, quod sciam, aut altero tantum. de quibus in notis a nobis disputatur. Fuit hic Phrynicus, ut existimat Photius, πολυμαθέστατος. accedet iis προλεγομένοις cumuli loco judicium Phrynicus de priscis scriptoribus Graecis, quod ex fragmentis illius, quae leguntur apud Photium, expressimus. Phrynicus ait, integri et puri et Attici sermonis normam esse Platonem, et Demosthenem, una cum novem oratoribus, itemque Thucydidem, Xenophonem, Aeschinem Lysaniae filium Socraticum, Critiam Callaeschri filium, Antisthenis orationes duas. Aristophanem vero, Sophoclem, Euripidem, Aeschylum his omnibus scriptoribus anteponit: auctores autem omni reprehensiōre liberos esse innuit Platonem, Demosthenem, Aeschinem in dialogis VII, quos quidam Socrati adscriperunt. de quibus lege Laertium in eodem Aeschine. de Herodiano lege nostras ad illius fragmentum notas.

EX BIBLIOTHECA PHOTII PATRIARCHAE CP. DE PHRYNICO.

ΑΝΕΓΝΩΣΘΗΣΑΝ Φρυνίχου Ἀδεμάριον σοφιστικῆς παρα-
σκευῆς λόγοι * λέ. Ήστι δὲ τὸ βιβλίον λέξεων τε συναγωγῆ, καὶ λό-
γων κομματικῶν, ἐντελεῖ τὸ καὶ εἰς πᾶσα παρατεινομένων τῶν
χαριέντως τε καὶ καινοπρεπῶς εὐρημένων τὰ καὶ συντεταγμένων.
πολλὰ δὲ αὐτῶν ἔστι καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδιον τῶν λέξεων εὑρεῖν συλ-
λογῆ. ἀλλ᾽ ἔχει μὲν διεσπαρμένα δὲ τῷ πλήθει τῆς συναγωγῆς·
ἔντεῦθα δὲ ὅμοι τὰ τοιαῦτα συνηγμένα· ἐπεὶ καὶ Φρυνίχῳ μὲν
τὰ τοιαῦτα συναγαγεῖν γέγονε σκοπός· Ἐλλάδιος δὲ λέξεις
λόγων τῶν λέξεων, καὶ ταῦτα συμπεριειληφώς ἐναπέθετο. κατὰ
στοιχεῖον δὲ καὶ αὐτὴ ἡ συναγωγή. ἦκμασε δὲ ὁ ἀνὴρ, ἐν τοῖς
χρόνοις Μάρκου βασιλέως Ρωμαίων, καὶ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ
Κομμόδου, πρὸς ὃν καὶ τὴν * ἀρχὴν τοῦ συντάγματος ποιε-
ται· ἐπιγράφων, Κομμόδῳ Καίσαρι Φρύνιχος χαίρειν. ἀλλὰ
Κομμόδῳ τὸ βιβλίον προεψωνῶν, κόκκινῳ προοιμιαζόμενος,
καὶ παρείνεσιν φιλομαθείας κατατιθέμενος, καὶ ἔξαιρων τῷ
λόγῳ τὸ βιβλίον· ἐν οἷς λέγει λέξιν αὐτῷ μέχρι τοῦ τάτε καιροῦ
συντετάχθαι λόγονς, οὓς καὶ ἀναθέσθαι λέγει τῷ βασιλεῖ·
ἐπειγγέλεται καὶ ἄλλους τεσσάρους φιλοκονήσασθαι, τῆς ἑωῆς
αὐτοῦ οὐ καταλιπτανούσης. ὅμεις δὲ (ώς ἔφημεν) δέκα καὶ τριά-
κοντα μόνους * ἀνέγνωμεν ἀπό τοῦ ἀλφα περιλαμβάνοντας
μέχρι τοῦ α΄ ἀλλ’ εἰ καὶ τῷ βασιλεῖ φησί τοὺς λόγους ἀναθελ-
ναι, ὅμως διαφόροις αὐτοὺς φαίνεται προσεψωνηκάς. καὶ
αὐτίκα τὸν πρῶτον αὐτῶν τούτων λόγων Ἀριστοκλεῖ τινι γρά-
φει, παιδιάν τινι τῇ γενεθλίῳ ἥμέρᾳ τοῦ Ἀριστοκλέους αρ-
μόττουσαν φιλοτιμούμενος γενέσθαι τὴν γραφὴν, καὶ * συμ-
παίκτην ὑπέρχειν αὐτόν. οἰστάντως δὲ καὶ τὸν δεύτερον λόγον
αὐτῷ προσφωνεῖ, καὶ δὴ καὶ τὸν τρίτον. τὸν δὲ τέταρτον Ἰου-
λιανῷ τινὶ συμπολίτῃ καὶ φίλῳ προσφωνεῖ· καὶ φησὶν, ὅτι
Ἀριστοκλεῖ μὲν δέκα ἀρχῆς ὠφιστὸ η προσγματεία προσειρῆσθαι·
ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος βασιλικῶν δόγματι τῆς ἐν Ρώμῃ μεγάλης βουλῆς
ἐγίνετο κοινωνός, τοῦτον ἀπέ διείνου φίλον καὶ συνουσιαστήν
τῶν παλαιῶν λαβεῖν, καὶ αὐτῷ καὶ πριτῆ καὶ ἐπιγνώμονι χρῆ-

σθαι τῶν συγγραφομένων. ἀλλ' οὐτως εἰπὼν καὶ ὑποσχόμενος, τὸν πέμπτον δύμας λόγον Μηνοδώρῳ τινὶ φίλῳ τε καὶ πεπαιδευμένῳ ἀνδρὶ προσφωνεῖ, ὃς καὶ αἵτιαν ἐπήνεγκεν αὐτῷ τοῦ ἔνδεως εἰρῆσθαι τὸ πρὸ τούτου περὶ κινήσεως ὄνομάτων πρόβλημα. ἐπιτάξαντος δὲ Μηνοδώρου λέγειν, τὸν λόγον συντατεῖν. ὑστερῆσαι δὲ, ὅτι τοια νοσήματα αὐτῷ συμπεσεῖν συνέβη, τὴν σύντροφον τῷ γῆρᾳ στραγγούσιαν, καὶ διαλογίον τινα καὶ μακρὰν φρενίτιν, καὶ διὰ γαστρὸς αἷματος ὁύσιν, καὶ ἔτι δὲ καὶ ἔτερα πλεῖστα τῶν ἀδρῶστημάτων. ἂν μέντοι τῶν νοσημάτων ἀπαλλαγεῖς ἐπιβιώῃ, καὶ τὸ νῦν ἐπίταγμα εἰς πέρας ἀγαγεῖν ὑποσχεῖται· καὶ εἴτι ἀλλο προστάττοι, φιλοκαλίας τὲ καὶ πολυμαθείας καὶ καινότητος ἔχόμενον. ἀλλὰ καὶ τὸν ἔκτον λόγον τῆς σοφιστικῆς ταύτης παρασκευῆς ἀλλω τινὶ πάλιν Τιβερίνῳ προσφωνεῖ. καὶ δὴ καὶ τὸν ἔβδομον ἐτέρῳ Μηνοφίλῳ, ὃν καὶ φησὶ παιδείας εἰς ἄπορον ἴκοντα, καὶ ὅντες ὀλοκλήρους πρὸς τὰς ἀποδείξεις συντελούσας τοῦ ἔκτου λόγου τῆς σοφιστικῆς παρασκευῆς παραδεῖναι· καὶ προτρέπειν καὶ αὐτὸν, ἐπὶ πλειστον ταύτας ἀδρούσιν τοῖς συγγράμμασι. τὸν μὲν τοι ὅγδοον πάλιν Ιουλιανῷ ἀνατίθησι, καὶ αἴτεῖται αὐτὸν, εἴτι ἀτελῶς εἰρηται (ἄτε δὴ καὶ μετὰ * νόσου γράφοντι) ταῦτα διαδεῖναι πρὸς διόρθωσιν. τὸν δὲ Φ' Ρουφίνῳ φάσκων, αἰτιον μὲν τοῦ ἀπάρξασθαι τῆς γραφῆς Αριστοκλέα γενέσθαι, τὸν δὲ ἐπὶ πέρας ἀλθεῖν αὐτὸν ἄξιον ἔσεσθαι· ὅτι ἐντυχὼν τοῖς γεγραμμένοις, τό, τε χρήσιμον συνιδεῖν ἔσχε, καὶ ἐπαινέσει τὸν πόνον. τὸν δὲ δέκατον πάλιν ἐπαναστραφεὶς πρὸς Αριστοκλέα συντάττει. ὁ δὲ ἐφεξῆς Μηνοδώρῳ προσεπεφώνηται πάλιν, ἐν ὧ καὶ Αριστείδον τοῖς λόγοις, ὡς φησιν, ἐντυχὼν, ἀρτὶ τοτε ἀμάζοντος, πολὺν τοῦ ἀνδρὸς ἐπαινον ποιεῖται. καὶ Μαρκιανόν φησὶ τῶν * Κριτικῶν συγγραφέες ὑπερορθῶν μὲν Πλατωνος καὶ Αημοσθένους, τὰς δὲ Βρούτου τοῦ Πτικλοῦ ἐπιστολὰς προκρίνειν, καὶ κανόνα τῆς ἐν λόγῳ ἀρετῆς ἀποφαίνειν. ταῦτα δὲ οὐτος φησιν, οὐχὶ τὴν τοιαύτην κρίσιν ἀποδεχόμενος, ἀλλ' εἰς τὸ μὴ θαυμάζειν, εἴτινες καὶ τῆς Αριστείδου δόξης ἐλάττονα τὸν ἀνδρα νομίζουσιν, οὗτοι κλέους τοῦ ἐν λόγοις εἰς ἄπορον ἐλάσσαντα. ἥψατο γάρ οὐ φθόνος ὑπὲρ ἐνίων πεμπομένος καὶ Αριστείδου, ὡςπερ καὶ ἄλλων πολλῶν παιδείᾳ διενεγκόντων. ἀλλ' οὐ μὲν ἐνδέκατος Μηνοδώρῳ ἐπιτεφώνηται· τῶν δὲ ἐφεξῆς, ὥνα [μὴ] καὶ ἡμεῖς κατ' ἐκεῖνον πολυλογίας αἵτιαν λάβοιμεν, οὐ μὲν Ριγίνῳ, οὐ δὲ πάλιν Αριστοκλεῖ, οὐ δὲ Βασιλείδῃ τῷ Μιλησίῳ σοφιστῇ προσεπεφωνήδη. ἐν ὧ φησὶν αὐτίκα τοῦ ἀνακύψαι τῆς νόσου ποιήσασθαι τὴν πρὸς αὐτὸν γραφὴν, καὶ αἴτεῖται τῶν διὰ τὴν νόσον, ὡς εἰκὸς, αὐτῷ ἐν τῷ γράμματι παρασφαλέντων ἐπιθεῖναι τὴν

Σιόρθωσιτ. οἱ δὲ λοιποὶ σύμπαντες λόγοι, οὓς ἡμεῖς ἀνέγνω-
μεν, τῷ Μηνοφίλῳ πάλιν μέχρι τοῦ ὧ ἀνετέθησαν. χρήσιμον
δὲ δηλονότι τὸ βιβλίον τοῖς τὲ συγγράφειν καὶ ὑποφεύειν ἐθέ-
λουσιν· αὐτὸς δὲ διακρίνεσθαι φησὶ τὰς συνειλεγμένας αὐτῷ
φωνὰς τοῦτον τὸν τρόπον. τὰς μὲν γὰρ αὐτῶν ὑποφεύειν * ἀπο-
δεδόσθαι, τὰς δὲ τοῖς συγγράφουσι, τὰς δὲ συνουσίας ἐφαρ-
μόζειν, ἐνīας δὲ καὶ εἰς τὰς σκωπικὰς ὑπάρχεσθαι λαλίας, ἢ
καὶ εἰς ἐρωτικὸς ἐκφέρεσθαι τρόπους. εἰλιποιοῦς δὲ καὶ κα-
θαροῦ καὶ ἀττικοῦ λόγου κανόνας καὶ στάθμας καὶ παρά-
δειγμα φησὶν ἄφιστον Πλάτωνά τε καὶ Δημοσθένην μετὰ τοῦ
φητορικοῦ τῶν ἐννέα χοροῦ, Θουκιδίδην τὲ καὶ Σενοφῶντα,
καὶ Αἰσχίνην τὸν Λυσανίου τὸν Σωκρατικὸν, Κριταὶ τὲ τὸν
Καλαίσχοδον, καὶ Ἀντισθένην μετὰ τῶν γησίων αὐτοῦ δύο
λόγων, τοῦ περὶ Κύρου καὶ τοῦ περὶ * Οδυσσῆ. τὸν μὲν τοι
κωμῳδὸν Ἀριστοφάνην μετὰ τοῦ οἰκείου, ἐν οἷς ἀττικίζουσι,
χοροῦ, καὶ τὸν τραγικὸν Αἰσχύλον τὸν μεγαλοφανότατον, καὶ
Σοφοκλέα τὸν γλυκὺν, καὶ τὸν πάνσοφον Εὐριπίδην, τούτους
προκρίνων τῶν ἄλλων ἀπάντων καὶ ὑποφέων καὶ συγγραφέων
καὶ ποιητῶν· ἔξ αὐτῶν πάλιν προτάττει, οὓς ἂν, φησὶν, οὐδ'
αὐτὸς ὁ Μᾶδιος κατατέλευψαιτο, οὐδ' εἴτις δαίμων ὁ μυθολο-
γούμενος Κωρωναῖος εἰ ἐπεγγάνοι, * χαιρόθειεν. οὗτοι δ' εἰσὶ
Πλάτων καὶ Δημοσθένης, καὶ ὁ τοῦ Λυσανίου Αἰσχίνης δι'
ἀρετὴν τῶν ἐπτέ διαλόγων· ἀ καὶ ἀφαιρούμενοὶ τινες τῶν συγ-
γραμμάτων Σωκράτει προσνέμουσιν. ἀλλ' ἐν τοσούτῳ περὶ τού-
των. "Εστι δὲ ὁ συγγραφεὺς, εἴ τις, πολυμαθέστατος ἄλλως
δὲ λάλος καὶ περιττός. καὶ γὰρ καὶ ταύτην τὴν πραγματείαν,
μετὰ τοῦ μηδὲν τῶν ἀναγκαίων παραλίπειν, ἐνὸν μήδ' εἰς
* πέμπτον μέρος τοῦ ὅλου συγγράμματος ἀπαρτίσαι, αὐτὸς
ἀκαριολογῶν, εἰς πλῆθος ἔξετειν δύσχορηστον. καὶ καλοῦ καὶ
φρασίου λόγου ὑλην ἄλλοις συναθροίζων, αὐτὸς οὐ λίαν τοιούτῳ
περὶ αὐτῶν ἀπαγγέλλων ἐχρήσατο ὁ Φρύνιχος.

ΕΚ ΤΟΥ ΣΩΤΙΑ.

Φρύνιχος, Βιθυνὸς σοφιστὴς [Ἑγραψεν] ἀττικιστὴν, περὶ¹
ἀττικῶν ὄνομάτων βιβλία β, τιθεμένων συναγωγὴν, σοφι-
στικῆς παρασκευῆς βιβλία μξ'. οἱ δὲ οδ'

P R A E F A T I O
C O R N E L I I D E P A U W.

Rarus est Phrynichi Libellus de Dictionibus Atticis cum Nunnesii et Hoeschelii Notis: Rarissimae sunt Scaligeri Notae in Phrynicum et Notas Nunnesii. Indo est, quod cum constituerim Graecos Scriptores minus obvios prelo iterum submittere, ut qui antea a paucis legebantur, mox ab omnibus legi possent; ad ea etiam edenda non gravate accesserim. Primus, qui Phrynicum in lucem protraxit, fuit Zacharias Calliergus, usus Codice non malo, sed minus locupleti, quam postea usus fuit Nunnesius: qui sane fallitur, cum ista Callieri pro Epitoma habuit; ac si ea, quae ex Libro suo edebat, Phrynichi Eclogas exhibere possent integras. Nam qui leviter modo et haec et illa considerat, videbit statim a Calliergo data non magis pro Epitoma habenda esse, quam data a Nunnesio: Liber Nunnesii, ut dixi, plura continuit, et in eo quaedam, quae sane opus integrius referunt; sed talia etiam in Libro Callieri, ut quisque videt: Quare una est utriusque Editionis indeoles, et Epitoma non magis haec, quam illa. Calliergus Alphabeti ordine Phrynicum edidit serie continua; quem in duos Libros divisum cum tertii initio promiscue edidit Nunnesius: Iste ordo Alphabeticus sitne a Calliergo, an a Callieri Libro, incertum est: quanquam ubi ad ea attendo, quae ad V. Ἡρακλέα, Αὐτόρροφος, Σύστρατον, Ουδηποτοῦν, Φιλόλογος noto, inclinat animus, ut eum a Calliergo esse suspicer. Illud certum, Librum Nunnesii sane negligenter cinnatum esse: Nam et Libri tertii initium continet, quae duobus Libris praecedentibus jam dicta erant, et in ipsis illis duobus praecedentibus extant etiam, quae male geminantur: Vide, quae ad V. Βασιλισσαν et V.

Γελάσιμον scribo. Unde non inepte colligi potest, et ea, quae Calliergus, et ea, quae Nunnesius dedit, excerpta esse ex integro opere, quae vel parcios, vel copiosius descripta sunt: Auctor, qui ipse opus suum condit, fatuus esset, si in eo ita se gereret. Quin et Liber primus ita finitur, ut ipsa confusio statim sese prodat, et non Auctorem, sed Excerptorem et quidem minus accuratum, nobis demonstret. Verba Phrynichi, paucis additamentis exceptis, ubique retenta esse credo, neque incongruum proinde est, quod ad V. *Ἐπέργως* noto: ipsaque additamenta accessisse eo probabilius, quo de Excerptore simus magis certi. De eo etiam non dubitandum, quin multa in Libro Callieri rectius scripta fuerint, quam in Libro Nunnesii; idque aperte evincunt ea, quae in Notis ad loca singula monuimus: Accurate scilicet Editionem Callieri cum Editione Nunnesii contulimus, diversitatesque omnes exacte adeo notavimus, ut in hac Editione nostra illum Callieri dederimus simul, nihilque in ea restet, quod jure desiderare possis: Id autem cum facere etiam debuisse Nunnesius, perperam ab eo neglectum est, eoque evenit, ut in locis quibusdam male cespaverit, quae inoffenso pede facile transire potuisset, si Callieri Editionem consuluisset. Notas quod attinet, eas scripsimus breves, quia Aliorum editae jam sunt satis prolixae; neque disputationes instituimus verbosas cum Phrynicho de vocibus singulis: Nam quid illis proficiamus contra Nasutulum, qui, ut alios non commemorem, Menandrum Atticismi credit imperitum, et pro Auctore habuit minime bono? Committendi sunt illi Grammaticastri Genio suo irato, et qui Diis faventioribus nati sunt, istis contemptis sequi debent Auctores antiquos, qui Lingua patria scripserunt apte et concinne, servata ubique Linguae Analogia: Hoc dictum sit breviter, cum longe plurima, ut nemo nescit, ea de re dici possent. Atque hic finem Praefationi imponere possem; sed agendum mihi est iterum cum Orbiliolo Amstelaedamensi, qui anno praeterito tandem Librum in me edidit talem, qualem ab improbo et deliro Grammatico exspectabam. Videamus ea, quae sunt alicujus momenti, breviter et animo vultuque sereno: Indignus enim est homullus, cui vel ego, vel alius quisquam succenseat paulo generosior. Scis Ma-

PRAEFATIO

gistellulum edixisse publice, se post Deliaca DOCUMENTIS CERTISSIMIS COMMONSTRATURUM, Auctorem Versionis Epigrammatis Graeci ad Sapphus res facientis, et Scriptorem Epistolae de aetate Codicis Philae, NON ESSE EUM, quem Joan. Corn. Pauw in Aristaeneti Epistolarum praefatione TEMERE ET MALIGNE COMMINSITUR. Idne praestitit tandem in Vanno et Vanni Epilogo? Dicam audacter et vere: Ea, quae probanda in se suscepereat, non modo non probavit, sed etiam probare ne quidem potuit: Id luce meridiana clarus constat ex Theophrastea praefatione mea. Et quid igitur videtur. Lector? An non meretur Grammaticaster, ut ab omnibus honestis et probis habeatur pro pessimo Sycophanta, et perpetua notatus intamia inter improbos et intestabiles obherret? Scriptorem Epistolae temere et maligne comminisci, facinus est atrox: id mihi objecit publice; id documentis certissimis se probaturum sponpondit publice: Quam temere, quam maligne, una Vlamingii Epistola evidentissime probat: Aequissimum igitur, ut saltem poenam subeat improbus, quam mitiora Legum decreta in ejusmodi Sycophantas statuunt. Quae de literis datis ad me et Clericum scribit, nunc nova non videbuntur cuiquam: Qui nec honestatem, nec humanitatem nuntiunt, ita loqui, ita agere solent. Inter officia, quibus me obstrinxerit misellus, illud commemorat pag. 7. Vanni: Obtuleram quoque collationem ejusdem Poëtae (Anacreontis) a me ad antiquissimam et fere unicam membranam Vaticanam institutam: indicare multas J. Barnesio et aliis incognitas lectiones in ea observatas. quam tamen Pavum, ut librariorum solummodo aberrationes continentem, temere sprevisse suo loco adipirebit. Quam honeste et vere, apparet ex his verbis Epistolae Orbili, quam post missum Anacreontis exemplar ab eo accepi: *Gratias habeo promunere musteo. Si praevidere potuisse, te collationem Vaticanam adeo mutilam possidere, vel si me de talibus auxiliis compellasses, quaedam in commune conferre potuisse.* Quid ais, Lector? Potuitne turpis mentiri Sycophanta? Atque hoc mendacium ejus manifestum noto lubens, ut videoas, quid reliquis hominis pessimi narratiunculis tribuendum sit: quae, ut nihil acerbius dicam, nunc sane omnes tibi falsi suspe-

ciae esse debent, nisi probationes accedant perspicuae
 et indubitatae: Id ratio suadet, et aequitas postulat:
 Sic eas refellere non necesse. Unum illud verbo monendum: In praefatione Theophrastea scripsi, Orbiliū id *artibus sibi ingenitis effecisse*, ut oratio, in funere Clerici a Wetsteinio habita, *descripta fere typis, suppressa et strangulata sit, ne laudes Viri defuncti, quas pauci Amstelaedami audiverant, omnes ubique legerent*. Id *merum mendacium, mera calumnia est*, si improbum audias in Vanni Epilogo pag. 635. *Alio plane, inquit, spectavit: et quodcumque illius Sermonis argumentum fuisse, eadem acta fuisse*. Cur illud *alio non explicuit, et quo spectavit* verbis perspicuis non dixit? Sic de mendacio et calumnia judicare potuisses, Lector. Quae acta sunt, scio, et cuius rogatu acta sunt: Ea autem faciunt, ut credam, *alio non spectasse revera, quam quo spectasse scripsi*. Progredior ad Epigramma Anonymi in Sapphonem, cuius facies nunc plane mutata est, et in quo pro ineptiis nunc summam elegantiam quaerit Orbiliolus. Pag. 59. Vanni scribit homo: *Musas hic loqui et Sapphonem dormientem induci, quisque ad lectio[n]em primam perspicit, et sic ego et Cl. Wolfius accepimus*. Ne credas, Lector: Sic de Moīsā in Versu primo non cogitasset, et in Appendix μάθεσ saltem de vitio habuisset suspectum. pag. 25. legimus, *quod confirmat, me non adeo absurde conjectisse, hic ab Auctore inscriptionis et appendicis lectum fuisse Moīsā pro Moīsā, quamvis ego, ut patet, probavi semper Moīsā: cum haec vocabula centies a Librariis commutata sint, et ALIOQUIN NON ADPAREAT, UNDE INSCRIPTIO ET APPENDIX FINGI POTUERINT*. Nam in TOTO EPIGRAMMATE NIHIL DE MUSIS, UT HODIE EXSTAT, MEMORATUR, et ab ipso Auctore appendix et inscriptio profectae esse necum Pavoni non videntur. circa quam tamen suspicionem quoque οὐν ἄρτια βάζει. Si inscriptio et appendix fictae sint ex Moīsā, nihil in illis, quod ad Musas loquentes pertinere possit; et is, qui inscriptionem et appendicem ex Moīsā finxit, de Musis loquentibus cogitare non potuit: id enim prohibebat omnino Moīsā in ipso Epiagrammate extans. Retento autem Moīsā, in toto Epiagrammate, inquit Orbilius, nihil de Musis memora-

PRAEFATIO

tur: Et unde igitur perspicacissimus Magistellus produxit Musas loquentes, quas ex inscriptione et appendice, prout eas intellexit, producere non potuit? Hic hominem mendacissimum aperte tenemus, qui Musas in Epigrammate loqui tunc primum scivit, quem inscriptionem a me recte explicitam vidit: De illis loquentibus antea ne somniavit quidem, et ἐν ἀμῆν ex hypothesi sua non potuit alio referre melius, quam ad ipsos Graecos: qui scilicet loquebantur in Epigrammate, non Musae. Nugas, quas de inscriptione Epigrammatis effutit barbatulus, mitto: Illud perridiculum est et sane notandum, quod *Eis Σαπφώ ποιησάμενην, παρὰ τῶν Μουσῶν* hic probasset eo, quo explicui, sensu, improbet vero *Eis Σαπφώ παρὰ τῶν Μουσῶν, ποιησάμενην*: ac si ista positio vocum differentiam induceret, et tale Hyperbaton, si Hyperbaton sit, tolerari posset nullo modo: Alia magis implicita occurrunt saepe apud ipsos politiores, quae enodanda, non improbanda, si sapiamus. Inscriptio porro sine dubio vel ab ipso Auctore est, vel ad illam ipsius Auctoris accommodata fuit ab alio: Appendix vero mihi videtur alterius, hominis recentioris et ineptuli, cui ego absque ullo metu tribuere audeo *Μοίσ' ἔμαθον δ' εῦ, ὃς μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄντες*: Sic de his ἀρτια βάζω, et missis ineptiis scribo, quae nemo improbabit, cui sanum est sinciput. Οὐκ αρτα σοὶ γε δικίζοντες ἐπὶ οὐλέος ἀπασε *Μοίσα Ήματα*, τῷ πρῶτον φᾶσι θέσις ἀστιον. Soloecum dixi *"Ηματα, τῷ*: id ita explicat Orbilius, ac si voluisse *ηματα*, τοῖς: Hominem ineptiorem non novi: qui pro *ηματι*, τῷ ita ut hic legitur in Libris, scribit *ηματα*, τῷ, eum pro lectione bona dare lectionem soloecam, tunc dixi et nunc dico. Quid autem Magistellius? *ηματα*, τῷ soloecum esse negat, et τῷ pro ὧ, ἐν ὧ χρόνῳ positum esse scribit advocate Bosio: Perquam stolidē et inepte: An quod bonum est alibi, bonum quoque est hic? Ostendat Orbiliolus locum, ubi praecedente temporis nota et ipso *ηματο*, ita subaudiatur et subaudiri possit χρόνῳ: sic in admittenda Ellisci non erimus difficiles: quam nunc absque ullo judicio allegans, errorem errore pueriliter cumulat. ἐπὶ οὐλέος. Hoc rectum: alterum ἐπὶ οὐλέος ineptum et pravum: Quis οὐκ εἴ τις vertat Graece doctus *non aliis, sed etiam tibi?* Nemo, nemo: Sic tamen Orbiliolus, qui ut commentum insulsum statu-

minet, *encomium hoc in peplo aliorum Epigrammatum in Poetas collocatum suspicatur, ut revera medium invenitur inter Epigrama in Alcaeum et alterum in Homerum*, et inde vim istam vocis *την* accersit: Stulte et ridicule: Nam ubi ita connectuntur Epigrammata? ubi particula *την* ita ἀπλῶς a persona ad personam transitur? Nullibi, nullibi certe. Lepidum vero, quod ex ipso ordine sequitur: Praecedit, ut ipse Orbiliolus monet, Epigrama istud in Alcaeum, *Ἀλκαιόν τάφος οὗτος, δὲν ἔχεινεν η πλατύφυλλος Τιμωρὸς μοιζῶν γῆς θυγάτηρος δάφνανος*: quod scilicet egregium Poetae continet encomium, et cui proinde alterum hoc Epigrama in Poetriam cum connectente *την* perbelle subjicitur. Qui ais? Nonne cum deliris sapiunt, quia talia conscribillant caperata fronte? Aliud: *ἡματα οὐκ ὀλίξοντα ἐπὶ υἱέος ὄπασε, quod ego jure improbavi, Grammaticaster explicat victuram semper gloriam tribuit: Vidistine ineptius, ubi vim praepositionis *ἐπὶ* tenent ipsi pueri? At mox subjungit, sed minus placet propter ambiguam sententiam, qua et possit his versibus indicari, videri longam vitam futuram Sapphoi: cum de ejus longaevitate mihi non constet: imo contrarium fiat verisimile. Una et sola est verborum sententia, quam ambiguam vocat Magistellus post alteram commentitiam: Hoc ridiculum profecto. Sed magis, imo maxime ridiculum, quod sequitur, Quicquid sit, nihil hic a me peccatum, et semper Poëta Graecus dicit, quod Latinus vates, qui cecinit, Quem tu, Melpomene etc. Nam quid hic Musa, quid hic Melpomene, ubi *Μοῖρα* in Graecis explicat? Scilicet cum haec scriberet, plane iterum deliravit miser, et quid scriberet, nescivit ipse: Apparet etiam ex comparatione, de qua notula sequenti. ὄπασε *Μοῖρα*. Hoc optimum: ὄπασε *Μοῖρα* pessimum: Nam Parcarrum munia nemo unquam tribuit Musis. Id tamecum comparat Orbiliolus cum istis Horatianis, Quem tu, Melpomene etc. Quid censes, Lector? Nonne in comparando est perquam facetus? tibi sane, ut mihi, ista videbuntur longe dissimillima. Sed cum manu mollicula ista pingeret Magistellus, non erat, ut dixi, apud se. Versu tertio *κρίσιν ἀφθιτον*, quod in Libris est, non muto. Poëta sine judicio infans est, et *κρίσιν* in Poëtria absque dubio laudare potuit Epigram-*

PRAEFATIO

matis Auctor: ἄφθιτον est *incorruptum, integrum*, ut ἄφθαρτον: Glossae Labbaei, "Ἄφθαρτος, *incorruptus, inviolatus*. Ἄφθαρτα, *inlibata, intemerata*. φθίω, φθέω, φθίσω, non differunt, et hic in ἄφθιτον, ut mox in φάμας ἡπεδανά, Sermonis proprietatem et Analogiam secutus est Auctor: Qui talia mutant, vel suspecta habent, eo ipso ostendunt, se in Linguae Graecae cognitione parum proficisse. Orbilius in Vanni Epilogo pro χρίσιν reponit ὅτιν: quod nemo paulo eruditior probabit: Nam ἔνσεις, *dictum, sententia*, in numero singulo pro *carminibus* revera ineptit, et sequens Μέλψαι aperte respuit. Antea in Vanno cum amico conjecterat χροῦσιν: quod aequi bonum: Nam χροῦσις est citharae pulsatio, et nihil aliud: ea autem non convenit hic, quia pro Poëtria sic habebimus Musicam; pro ea, quae carmina pangit et canit, eam, quae citharam pulsat et modos Musicos edit solos: aper te contra mentem et scopum Poëtae, qui sine dubio Sapphonem laudare voluit propter ipsa carmina, non propter modos Lyricos, ut ex sequenti Μέλψαι evidenter etiam constat. Apud Plutarchum de *Musica* κατὰ χροῦσιν et κατὰ μέλος ita distinguuntur, ut κατὰ χροῦσιν modos Lyricos habeant solos, κατὰ μέλος praeter modos Lyricos etiam cantum: Ista distinctio quoque docet, quam aliena ab hoc loco sit χροῦσις, quae cantum excludit omnem. Adhaec χροῦσιν ἄφθιτον, *pulsationem aeternam*, per se male sonat, et si paulo diligentius attendamus, utrumque, et ὅτιν *ἄφθιτον* et χροῦσιν ἄφθιτον, nimium dicit ante Μέλψαι δ' ἐν πάντεσσιν etc. quia id omne complectitur, quod istis dicitur; et si ὅτιν *ἄφθιτον*, χροῦσιν ἄφθιτον haberet Sappho, non posset non μέλψασθαι ἀοδίμος ἐν πάντεσσιν etc. id certum et perspicuum: Nostrum χρίσιν ἄφθιτον frugalius, et ita comparatum, ut alia commode sequantur. ἐνεύσαμεν, quod pro ἐν οὐδενὶ et ἐνοῦ μὲν substituit Orbilius, dignum est Morbonia: Nam sic ineptissime transitur a Parca dante ad Musas annuentes, et tota sententia pessime turbatur: Οὐκ ἀρα σοι γε ὀλίξον' ἐπὶ κλέος ὄπασις Μοῖρα, Σαπφοῖ, σοι γέρ τοι χροῦσιν vel ὅτιν *ἐνεύσαμεν* ἄφθιτον εἰναι: Quis ita locutus est unquam, et in reddenda ratione ita commutavit unquam personas? Nemo sane, nemo. Recte nos, Σαπφοῖ, σοι γέρ *ἐνεύσαμεν* τὴν χρίσιν ἄφθιτον εἰναι. Σὺ δὲ πατήρ etc. Sic enim

post *Moīqa ἄπασε*, ἔνειμεν de Parca, et νεῦσεν de Jove sequuntur appositissime, nihilque est, quod sententiae verborumque ordini officiat. Quae Magistellulus garrit de Versu et transpositione vocum, non moror: Versus duriores sunt plurimi, et transposita in Libris occur- runt passim.

Pro εἰμεν̄ rescripti εἰναι vel ζημεν̄:

Id mirum in modum displicet Grammaticastro, quia εἶμεν Doricum est purum putum. Quis credat? Dores in modis infinitis non ferebant literam λῶτα: Id Grammatici testantur uno ore, et nemo paulo eruditior nec sit: unde igitur Doricum εἶμεν? Dicam: Libri sunt membranacei, in quibus εἰμεν̄ et εἰμες pro ημεν̄ et ημες reperitur: inde Dorismus ille novus. Rideo, et rideo apertis labiis: Nam si Libri, quos nunc habemus ab Amanuensibus descriptos, Dialectorum fines regere possint, de earum latifundiis actum est, et omnia in posterum incerta erunt et vaga. Sibi igitur habeat Orbiliolus charissimum illud εἰμεν̄, quod ego non probabo, etiamsi Libros mihi producat centenos, quia Dorismi indoles obstat, et Antiqui Grammatici contrarium asserunt, nec in eorum Scriptis quicquam tale reperi- tur. ει et η millies confusa sunt: isti confusioni ego adscribo εἰμεν̄ et εἰμες pro ημεν̄ et ημες, neque interpolatis et corruptis utor. Unde vero rescivit Miser, Dorice conscriptum esse Epigramma, in quo tot Dialectus communis, quam Dialectus Doricae sunt vestigia? Ego rem in medio reliqui, ideoque τὴν ex Libris retinui.

De ἐρισφάραγος verbum. ἐρισμάραγος pro ἐρισφάραγος Orbilio non adscripsi: id probat corrigitur, quo usus sum: ἐρισφάραγος autem et collo elato prae- tuli, quia id melius convenit nutui, qui capite peragi- tur, quam ἐρισμάραγος, ipseque nutus eo signatior, quo collum est prolixius. Collum procerum laudent Veteres. Notissima sunt verba Homeri Iliad. *A. Εἰδ' ἄγε, τοι ΚΕΦΑΛΗι κατανεύσομαι, ὅφρα πεποίθης. et Οὐδ' ἀτε- λευτητὸν γ', ὅ, τι κὲν ΚΕΦΑΛΗι κατανεύσω.* quibus sub- jicitur, *Η, καὶ κνανέγουν ἐπ' ΟΦΡΤΣΙ νεῦσε Κρονίων,* *Αιμφόσιαι δ' ἄρα ΧΑΙΤΑΙ ΕΠΕΡΡΩΣΑΝΤΟ ἀνακτος Κροτος ἀπ' ἀθανάτοιο. ΜΕΓΑΝ δ' ΕΛΕΛΙΞΕΝ ΟΛΥΜ- ΠΟΝ.* Neque ignota sunt illa Aristotelis in Physiognoma. *Οις τράχηλος παχὺς καὶ πλέως, θυμοειδεῖς ἀναφέρεται ἐπὶ τοὺς θυμοειδεῖς τούρους. Οἰς δὲ εὐμεγέθης, μη ἄγαν παχὺς, μεγαλόψυχοι ἀναφέρεται ἐπὶ τοὺς λέοντας. Οἰς λεπτὸς, μα-*

PRAEFATIO

χρός, δειλοί ἀναφέρεται ἐπὶ τοὺς θλάψους. Notissimum quoque illud Philostrati in Heroicis, τὸ δὲ λῆμα τοῦ Ἀχιλλέως δηλούσθατι φησι καὶ παρὰ τοῦ αὐχένος εἶναι γὰρ δὴ ὄφον καὶ ἀνεστηκότα. Ea aliaque gemella ante oculos habens, praecedentia ista de nutu et voce ἔρισφάραγος scripsi: Recte sine dubio et decore: At vide Lector, quot deliramenta inde enata sint Orbiliolo. Ego ea refere nolo, ne tempus male perdam: tu lege, et ride. Unum tamen non possum, quin adscribam: Paulo enim occultius, et longe facetissimum est. De cane legitur apud Calabrum Lib. 14. V. 282. ἐὸν σπαργεῦσσα γάλακτι: ubi cum Dausquejus scripturiret σφαραγεῦσσα pro σπαργεῦσσα, dixi σπαργεῖν et σπαργῶν magis trita esse et nota, quam σφαραγεῖν: eu nempe sensu, de mammis lacte distentis: quod cum apertissimum sit, delirans Magistellulus istis meis allevit haec bella: *At, Pavo, si vox σφαραγεῖν tibi inter minus nota, quidquamne te in Graecis scire credemus? vox enim passim obvia et notissima. pro qua Theocr. Idyl. XVII. 94. ἀσφαραγεῖν de armorum sono habet.* Mammas scilicet *strepentes* et *sonoras* novit Polyhistor, easque, cum peregre abasset, tractavit, credo, aliquoties: Utinam locum designaret! multi eo contenderent, opinor, ut sonum istum prodigiosum auribus acciperent. Versu quinto. *Μέλψαι δ' ἐν πάντεσσιν.* Dixi homullum roganter, *Quid sibi vult Μέλψαι? an posuit pro Μέλψῃ, et id pro Μέλψῃ? ignorasse imperativum perquam notum: id negat ille, scribens pag. 54. Solemus ita de locis corruptis loqui, ut tu ipse Pavo, qui bene scribendi etc. Corruptum scilicet est μέλψαι, et de ejus intellectu aliquis paulo humanior dubitare potest, praesertim si Musas loquentes in Epigrammate sibi observaverit: Nihil stultius aut impudentius unquam vidi. Pergit tamen pag. 55. *At Graeci sermonis non ignaro lectori omnino hic requiri futurum sedebit, nec ullum locum habere posse imperativum. futura enim in utraque lingua saepe quidem pro imperativis: at non imperativi pro futuris ponuntur. quod si perget pugnare laudatus Cloacius Verus pro suo imperativo, novus tertiusque candidatus suffragium meum feret, nempe Aoristus infinitivi activi: cui forte et ipse facisset, si magis novisset, quam infinitivum εἰμεν ab eis. nam hic infinitivus posset obtinere locum impe-**

ratiui Pavonini. Sed omnino nego imperativo locum hic esse. series sententiae futurum requirit. Quis talia legens, a cachinnis abstineat? Ita cornicari solent Magistelluli, cum velum vitreum ignorantiae suae praetendunt. M... μάθεσ, θειος μοι ἐνύπνιον ἡλθεν ὄνειρος. Scribendum esse ἔμαθον, certius est certo: θειος ineptit, et Musis loquentibus regeri non potest: ὃς μοι ἐνύπνιον ἡλθεν ὄνειρος apertum est et bonum. Qui nugas amat, de his etiam Orbiliolum legat p. 59. Vanni. Et haec iterum de Epigrammate isto: De aliis Epigrammatibus, quae in Vanno adducit Paedagogus, agemus alias opportunius. Pergamus: ἀλέντων ab ἀλίσκω deducens, errorem infantilem commisisse videor Orbilio: *Vann. pag. 61.* Ineptit Magistellulus: Harpoeration in Lexico, Νεαλῆς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογέτονος, εἰ γνήσιος, ὁ νεωστὶ ἑαλωκῶς σύτως ἐλέγετο κατὰ μετάφροσὴν τὴν ἀπὸ τῶν ἰχθύων. Etymolog. M. Νεαλῆς, ὁ νεωστὶ ἑαλωκῶς ἰχθῦς. Eustathius ad οὐδὲ ἄλλα δοῖς Homeri Odyss. P. λέγοντι δέ τινες παρὰ τὸν ἄλλα, καὶ νεαλὲς τὸ ἀλσὶ νεωστὶ πεπισμένον. οἱ δέ γε περὶ προσφάτου καὶ νεαροῦ καὶ νεαλοῦς γράψαντες, καὶ ἐτεροιόν τι τὸ νεαλὲς οἴδασι. πρόσφατον μὲν κρέας φάμενοι, παρὰ τὸ φάσαι ἥγονν φονεῦσαι, ὅθεν καὶ φάσγανον. νεαρὸν δὲ ὑδωρ, τοῦ ἀρνεύειν δυπειμένον τῇ λέξει. νεαλὲς δὲ, τὸ νεωστὶ ἑαλωκός. Hesychius in Lexico, Νεαλῆς, νεωστὶ ἀλούσης. Gujetus ibi, *An νεαλοῦς, vel νεαλῆς, a νεαλῆς seu νεαλὸς, quod ex νέος et ἄλω, unde ἀλωμι, ἀλίσκω etc.*? Recete: ἀλίσκω est ab ἄλω, et non potest esse ab ἄλώ: ἄλω, ἀλίσκω: ἄλω, ἀλόω. Neque dubitandum, quin ipsum ἀλέω pro ἀθροίζω etiam sit ab ἄλω: ἄλω, ἀλέω, ut ἄλω, ἀλόω: ἀλέω, vito, et ἀλητ, erro, istam significationem promere non possunt. Fuerunt inter Grammaticos antiquos, qui ἀλέντων, ἀπελθω: id etiam pro puerili errato habet Orbiliolus: *Vann. pag. 64.* Nihil ineptius et puerilius, unquam legi: Nam ita ubique Graeci: Chorus in Euripidis Medea V. 1173. Ἀκούεις βοάν; ἀκούεις τέλυνον; Ιώ τλαμον, ιώ πανοτηγές γύναι. Παρέλθω δόμονς· ἀρῆξαι φόνον Δοκεῖ μοι τέλυοις. Alia non adscribo, ne ipsi pueri me rideant, ut hic possunt et debent certe Magistellulum. Alius

**

error infantilis in δίξηται apud Calabrum a me commis-
sus: Vann. pag. 65. Dicam uno verbo: illud *sed minus*
etiam necessarie in addendis, errorem levem et vix
memorandum tacite corrigit, et eo animo ibi a me po-
situm est: *minus etiam necessarie* scilicet, quia et δί-
ξημαι et δίξηται dicitur. Structura verborum, quam
locus Calabri exhibet, subjunctivos amat: id properan-
tem fecellit. Ipsum δίξημαι a me lectum saepe, qui
ignoraverim? Alius iterum error infantilis, de
quo infans Orbilius mira: *Anaposphorus* ex *Anotis-
phorus* feci apud Vibium Sequestrem: id adeo ineptum,
ut nihil magis: Vide Vannum pag. 71. 72. 73. nam hic,
ut ubique, garrulus est miser. Os ei obturabo paucis:
Bosphorus frequentius occurrit in Libris, quam *Bospo-
rus*: eo respiciens, *Anotisphorus* ea parte non mutavi,
et τοῦ *Bosphorus* memini. Ipse Vossius in Tractatu
de literarum permutatione: *P mutatur in F vel PH.
Bosphorus, βόσπορος.* ac si revera ita scribendum esset.
Anaposphorus autem, ut μογοστόκος, θεόσσοτος, θεοσ-
χθρία, θεοσκυνεῖν, θεόσκελος θεόσκελος, θεόσφατον θέσφα-
τον, πυρπαλάμη, πυρπάλαμος, περάσκειλος, περάσβολος,
μυσπολεῖν, μύσφονον, γηπάτταλος, ὑστριξ, et quae id ge-
nus habemus plura. Vann. pag. 51. *Ad Hephaestionem quoque p. 55. in not. p. 124. vocem Πᾶν*
Πανὸς, Pan Deus, fecisti adjectivum *Πᾶν πάντος, et*
vertisti totum. Vir' ut etc. Delirat Magistellulus: Nam
Turnebus ex Libris suis edidit, Χαῖρ ὁ χρυσόκερως βα-
βάκτα γάλλων. *Πᾶν Πελασγικὸν* "Αργος ἐμβατεύων. quod
ego secutus fui: Non male. Locus enim Comici potuit
diversimode fuisse scriptus, et in quibusdam extare
Χαῖρε χρυσόκερως βαβάκτα αἵλων *Πᾶν*, *Πελασγικὸν* "Αργος
ἐμβατεύων, in quibusdam vero Χαῖρ ὁ χρυσόκερως βα-
βάκτα γάλλων. *Πᾶν Πελασγικὸν* "Αργος ἐμβατεύων: eadem
sententia, eodemque intellecto Pane: cujus nomen non
necesse, ut adsit: atque adeo differentiam inducit nul-
lam *Πᾶν*, vel hoc vel illo modo scriptum. Cum voce
αἵλων aliter se res habet: et melius certe βαβάκτα αἵλων,
quam βαβάκτα γάλλων, dici videtur Pan: Sed ubi verba
ex Comoedia petita sunt, cujus indolem novimus, in
ipso βαβάκτα γάλλων jocus latere potest, quem studio
captavit Comicus, eoque intuitu non modo non dete-
rius, sed etiam melius esse βαβάκτα γάλλων altero βα-
βάκτα αἵλων: in primis si de Parodia cogitemus, qua

nihil frequentius in Comoedia: Sic enim ineptulum festive lusit Cratinus, qui ita de Pane alicubi locutus fuerat. Juvat autem, quod γάλλων secretius sit, quam κύκλων, et proinde non ab Amanuensibus, sed ab ipso Auctore videatur profectum. Quiequid sit, Πᾶν totum vertens non erravi, neque lectio ab illa Turnebi diversa, adeo certa et indubitate est, ut sibi persuasit delirans Magistellulus. Vann. p. 80. de Bentlejo in Menandreis emendationibus p. 8. ad corvos cum tua maledicentia: dignus es patibulo. Hic plus quam delirat improbus: Idne de Bentlejo scripsi? En ipsa verba mea, ut judices, Lector: At Clericus ille ediderat, scio, λαβθώνια, quod non poterat non displicere Viro Egregio (Bentlejo), cui, quicquid a Clerico proficiatur, summopere displicet, verum sit, neo ne. Quae barbaries, EXCLAMAS, quae inhumanitas! sed linguam COMPRIME, QUISQUIS ES. Illene inhumanus, illene barbarus, qui singula fere, quae Dalcampio, quae Casaubono exprobare poterat, soli nunc exprobat Clerico, adeoque uni, cum poterat tribus? Ad corvos cum TUA maledicentia, DIGNUS ES patibulo. Eadem hominis improbi vesania in eo, quod sequitur: p. 10. devoto scelestissimo mastigia. Verba mea iterum adscribam, ne dubites, Lector: — ἀμφιβλήστρος περιβάλλεται. An ita Versus Iambicus vel Trochaicus erecto corpore incedere potest? Proh dolor! ubi es, Phileleuthere, cum tua Stentorea voce? Cursiles? hic est iterum aliquid, in quo dentes tuos acuere potes. An legendum forsitan, ut nunc VICES TUAS OBEAM; sed devoto prius scelestissimo mastigia, qui post Jungermannum, Cuhnium, Hemsterhusium, haec virulenta potuit concoquere, — ἀμφιβλήστρος περιβάλλεται. — Nosti, MEA SUAVITAS, secundam in ἀμφιβλήστρῳ corripi liquidae interventu. Ut mea suavitatis respicit Bentlejum, ita scelestissimo mastigia respicit Clericum, quem ad mentem Petri Burmanni ita appellavi ludens: Hoc vident pueri: hoc videre non potuit Grammaticaster vesanus: qui ita perstitit in ista vesania sua, ut in fine Epilogi scribere non dubitaverit denuo, Nec tamen joci nostri eo progressi fuerunt unquam, quod in celeberrimo et nunquam male de se merito Britanno Aristarcho fecit iste, ut ceu scelestum mastigiam devoverim. Tam longis tibiis soli

Pavoni canere licet, libetque. Quid ais, Lector? Nonne dignus est Heros, cum quo homo integræ frontis et sanae mentis serio litiget? Pag. 88. Vanni. διὰ μέσον παθίζειν, quod in Horapolline scripsi, barbarum censem. Me miseret Magistelluli: εἰς μέσον παρένται est in publicum prodire: idque adduxi, ut διὰ μέσον illustrarem: Recte. Nam si μέσον ita in διὰ μέσον accipiatur, statim παθίζειν διὰ μέσον perspicuum est, et collocare in publico vel publicum significat: Similiter quippe διὰ accipitur in notissima illa Grammaticorum locutione, διὰ μέσον πεῖται, διὰ μέσον τίθεται: de qua videre potes Henricum Stephanum in Proparasceue ad lectionem Schol. Thucydidis. Pag. 103. Vanni. Sed infeliciter philosophatur et alio loco circa rosam. Carm. 53. Anacreont. vers. 41. legimus: Μαζέων θεῶν ὅμιλος Ἀνέτειλεν ἐξ ἀπάνθης Τὸν ὄνδον. coetus deorum rosam oriri fecit ex spina, contra quod corollarium ita insurgit Dialecticus noster: „Sed an eo posito recte sequitur etc.“ Hic quoque improbum et ineptum se prodit Orbiliolus: Nam ad ἡρθιες, quo Crisis mea nititur, non attendit, et verbum illud Poëtae cum verbis meis eo pertinentibus neglexit pessima fide: Inspice Notas, et Magistelluli improbitatem et stultitiam ride. Quae eadem pag. scribit de istis Anacreonticis, „Ιδε πῶς ἔφερε φανέντος Χάριτες ὄόδα βρύνονται, inepta quoque sunt, et Crisis meam ne leviter quidem tangunt: Vident, qui judicio valent, et ista Grammati-castri superant captum.“ Pag. 108. Vanni. Erras ergo crasse, et cum ἄντο caligo efferrri masculine, et cum ἄντο aer negas feminine recte adhiberi. Stephanum sequor in Thesauro, Etymologici M. Auctorem, alias: Eustathius ad Iliad. E. illo ipso loco, quem hic mihi opponit Orbiliolus, Ιστέον δὲ, ὅτι οὐκεῖον τῷ „Ηρῃ, τὸ ἡέρᾳ πονλὺν γενέν, περὶ ἡς καὶ ἀλλαχοῦ ὅηθήσεται“ ὅτι ἡέρᾳ πίπει πρόσθε βαθεῖαν, ἀορασίαν δηλαδή τινα ἐξ ὀμιχλῆς, ἥντις ἐπιταθεῖσα, καὶ νυκτὶ ἔσται. Θηλυκοῦ δὲ γένους Ιωνικῶς κανταύθα εἶναι φασιν οἱ παλαιοὶ τὸ ἡέρᾳ πονλύν. τοιοῦτον δέ που καὶ τὸ θῆλυς ἔρση, καὶ ἦδες ἀνταρή. Stultus est homo. Pag. 250. Vanni. Et primo ἄλην conjicit, quae vox rursus peccat, ut vox ἄλιώτερος etc. ἄλη vox simplicissima, disconvenit Socco: Nihil ridiculum magis. Non legit Magistellulus, quae nasutus Phrynicus de vocibus Menandreis scribit,

neque differentiam tenet, quae est inter Comœdiam antiquam et novam. Ea judicium etiam requirunt subactum, quo plane destituitur misellus.

P. 51.

Vanni. *Dum propudiosis istis ἐπιμελέων et περιμελέων intenti fuimus, negleximus aliud vitium in Graeca Rudimenta commissum: ibi enim ab eodem περιμελέω deducit περιμελέτωσαν, quod inde etc.* Ita perperam editum: ipse scripseram περιμελέτωσαν. In isto opusculo errores sunt in Graecis plures: notabo quosdam. pag. 16. pro ὁ νοῦς γάρ ἔστιν λαλήσων θεός scribendum ὁ νοῦς γάρ ἔστιν ὁ λαλήσων θεός. pag. 19. pro *S majuscule*, *S majuscule*. p. 22. pro *Ως οὐκ ἀν* ἐκδοίη θυγατέρος ἀσμένως, *Ως οὐκ ἀν* ἐκδοίη θυγατέρος ἀν ἀσμένως. pag. 44. pro τῷ βορέᾳ ἐπιτιμήσας, τῷ βορέᾳ πιτιμήσας. p. 49. pro ώς ἔχειν καλῶς, ώς ἔχειν καλῶς. p. 60. pro *Eἰς ἵσον δ'* ὄγκον σφόδρος ἔρχεται εὐτελεῖ, *Eἰς τὸν ἵσον δ'* ὄγκον τῷ σφόδρῳ ἔρχεται εὐτελεῖ. p. 107. pro — — *Σοφῶν Ἀνδρῶν* (ἔστι) τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τάναγκαια, — *σοφῶν ἀνδρῶν* (ἔστι) τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τάναγκαια. p. 108. pro *Ἀνθρώπῳ* pro *ἀνθρώπῳ*, *ἀνθρώπῳ* pro *ἄνθρωπῳ*. p. 127. pro ἔτι με ταῦτα προσετίθην ἀκηκοώς, ἔτι γε ταῦτα προσετίθην ἀκηκοώς. p. 132. pro *Σὺ λαλεῖς ἐν* ἀνθρώποισιν οὐκ ἀνθρώπος ἀν, *Σὺ λαλεῖς ἐν* ἀνθρώποισιν ως ἀνθρώπος ὡν. pag. 143. pro *Απόλωλεν* ἐν ἔαυτῷ γ' ἐὰν σποτῇ, *Απόλωλεν* ἐν ἔαυτῷ γ' ἐὰν τοῦτο σποτῇ. et eadem pag. pro *cui similis est alter Num. 54.* *Tι πανὸν ἀφαιρεῖ, τάγαθὸν δὲ λαμβάνει, cui similis est alter Num. 54.* Κεκάρητε τις, οὐ πεκύηκε τις· ητύγηκε τις. pag. 146. pro *Εἰ πολ,* ter *Εἴποι.* Pag. 255. Vanni. *Imo plus dicam: ἔπιτρον καὶ δεκάτῳ, quod tu substituis, eo sensu est barbarum. nam ἔπιτρον καὶ δεκάτῳ non significabit sexto decimo loco, sed sexto loco et decimo loco. dicendum ἐπηκαίδεπάτῳ. quis unquam etc.* Ipse Agathias Epigrammate in Eustorgium Lib. 3. Anthol. *Μηδὲν ἀπεγγέλλειας ἐς Ἀντιόχειαν, ὅδίτα, Μὴ πάλιν οἰμοῦξῃ χεύματα Κασταλῆς.* Οὐνεκεν ἔξαπτνης Εὐστόργιος ἔλλιτε μούσαν, Θεσμὸν τὸν ἀνδρονίων ἐπίτιδα μαψιδίην, *Ἐβδόμετον δέκατὸν τε λαχὼν ἔτος, ἐς δὲ πονίην Ἡμείρθη κενεὴν εὔσταχνες ἥλικην.* et Epigrammate in Eustathium eodem Lib. 3. *Πέμπτον καὶ δεκάτον γάρ ἐπιψαύσας ἐνιαυτοῦ, Τετράμεις οὐκ μούνοντος ἔδουπες φελίους de quo Disticho alias. Auctor Etymologici M. in *Διχόμηνος*, ἔστι καὶ διχόμηνος, διχομήνιδος, διχομήνιδι. ή αιτιατικὴ διχομήνιδα. ἔστι δὲ η πέμπτη καὶ δεκάτη.* Alia inter legendum tibi occurrent,

Lector: Nam ita posteriores Graeci saepius. Quid autem prohibuerit Agathiam ita loqui in Epigrammate, quo δίβος et σοῦμμος a Latinis sumsit ὑλικῶς? Res est nimis lepida. Eodem loco παρουσίος frusta etiam displicet lepidissimo Magistellulo: Nam παρὰ similitudinem saepe in ista voce non minuit: Phavorinus in Lexico, Παραπλήσιον, παρόμοιον, προσόμοιον, ἀκόλουθον ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένον λαμβάνονται, καὶ δοτικῇ συντάσσονται: ὥσπερ δὴ καὶ τὸ ἐμφερὲς λέγεται, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ τὸν ἰδὼν τὸς ἐμφερῆς ἔμοι, ἀντὶ τοῦ ὄμοιος.

Pag. 274. Vanni. *Pag. 89.* Contentit, si per infundibulum tesserae essent injectae pyrgo, illas non per gradus pyrgi in fundum tabulae posse exire. nam isto operculo os pyrgi obstructum fuisse.

Vidistine aliquid anilius? per colum vasi ex. gr. infunditur vinum: et si jam in fundo vasis est foramen, vinum effluere nequit etc. Plane deliravit Grammaticaster misellus, cum ista scripsit: Nam nec mea, nec Salmasiana intellexit, quanquam longe apertissima. Salmasius pyrgum et fritillum rem eandem esse credit, et tesseras per infundibulum in pyrgum immissas, non ex perforato pyrgi fundo in tabulam exiisse, sed concussas a ludente, ex ore pyrgi iterum in tabulam emissas fuisse statuit: Vide notas ad Proculum Vopisci pag. 754. 755. 756. 757. Eum refutans, scripsi, quae in Diatribe de Alea legere potes, longe diversissima ab illis, quae delirans Orbiliolus sibi confinxit. Ineptiae autem sunt merae, quas de perforato pyrgi fundo crepat Morio, neque Salmasii ἡθμὸν vel leviter confirmat lectio Palatina, Τοιχθαδίας ἀδόκητα βαλὼν ψηφάδα γὰρ ἱσθμοῦ: Nam ἀρ τὸν ἱσθμοῦ propius accedit ad ἀριθμοῦ, quam ad ἀπὸ τὸν ἱσθμοῦ: id ipsi caecutientes vident.

Pag. 272. Vanni ad locum Scholiastae Euripidis: φοινίκια διδάξας ἦγεν αὐτοῖς. Pro φοινίκια scripsi χοινίκια: Quid Orbiliolus? Homo, inquit, ineptit. φοινίκια hic nihil aliud significant, quam literas: vide Hesychium. Hesychii locus est notissimus: Sed quid literae ad praecedens περὶ τὴν διανομὴν τοῦ σιτον δυσχεραινόντων τε καὶ στασιαζόντων, et sequens ἵσην τε καὶ ἀνεπέλλητον τὴν διανομὴν ἐν τούτοις ἐπομψατεύσατο? Vidistine ineptius? Adhaec Φοινίκια respiciunt literas Phoenicias et Cadmeas: Quid ista etiam ad Graecas et Palamedeas? Nugae, et Orbilianae nugae.

Pag. 268. Vanni. Alterum

pag. 68. ex illis erroribus dicit esse, quod Iusorem victum ad lineam sacram, tanquam ad sacram anchoram, confugisse scripsit, et paroemiam notissimam ita pessime temeravit. bona verba quaeso, o Copriaee, nec ita contumeliose hunc, quicunque etc. Apud Eustathium est, παρετείνετο δέ φησι δι' αὐτῶν καὶ μέσην γραμμήν ἵνα ἴερὰν ὀνόματον, ὡς ἀνωτέρῳ δηλοῦται, ΕΠΕΙ Ο ΝΙΚΩΜΕΝΟΣ ΕΠ' ΕΣΧΑΤΗΝ ΙETAI. Ista adscripti in Diatribe mea, et aperte probant, quod de altero illo errore dixi post notatum primum. Quid jam Magistellulus? Adscribit sequentia illa, ὅθεν καὶ παροιμία, κινεῖν τὸν ἄφ' ἱερᾶς, λίθον δηλαδὴ, ἐπὶ τῶν ἀπεγνωσμένων καὶ ἔσχάτης βοηθείας δεομένων: quae cum praecedentibus cohaerere non possunt, et dubio procul ab Eustathio sunt ex aliorum Commentariis desumpta; iisque contra me utitur. Poteratne stultius et improbius?

Pag.

271. Vanni. Provoce Pavunculum, ut haec Alcaeī verba, νῦν δ' οὗτος ἐπικρέπει κινήσας τὸν πτίχας πυκνὸν λίθον, nisi transponat et immutet, ulli metro Aristophanico adaptet. Nihil paratius: Distingue modo, — νῦν δὲ Οὔτος ἐπικρέπει κινήσας τὸν πυκνὸν λίθον —, Metrum Aristophaneum habebis statim. πήρας nimis Comicum mihi visum propter πυκνόν: ideo πείρας praetuli: in quo non dubito, quin perspicaciores mihi adsentientes habeam.

Pag. 275. Vanni. *Mox de-*

terrimus Mechanicus explicat nobis τὰ ἐπτὰ ποντία, septem illa grana, planetas septem repraesentantia, et suspicatur esse tesseras tres et quatuor talos, quae grana etc. Vide Salmasium ad Vopiscum pag. 757. quem secutus sum: In his de Alea ubique plus quam delirat infelicissimus Paedagogulus.

In Diatribe

mea pag. 104. scripseram: ΠΑΤΡΗΛΟΣ. Quid hoc? an litera transposita scribendum πατρόλης? πατρόλης vel πατρώλης, patri exitiabilis. Ad ista Orbiliolus pag. 277. Vanni: Non potuit inscitius, nam primo an formae πατρόλης ulla vox occurrit? sed deinde an ipsa vox πατρώλης usquam extat? demum an etc. Rideo, rideo hercule. Etymologicon M. in V. Ἀπολεῖς, ὄλω, τὸ ἀπόλλω, τὸ παθητικὸν ὄλουμαι· ὁ παρατατικός, ὄλομην, ὄλου, ὄλετο, καὶ ἀπώλετο. η̄ ὄλω· ὁ μέλλων, ὄλω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ὄλον· ὁ παθητικός, ὄλόμην, ὄλου. et in V. Οὐλομένην, η̄ ἀπὸ τοῦ οὐλος, ὁ ὄλεθρος, γίνεται οὐλῶ οὐλήσω. η̄ ἀπὸ τοῦ ὄλω ὄλεσω· η̄ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ θη-

λυκοῦ, ὀλονυμένη· καὶ ὑπερθέσει, οὐλομένη· ἡ ἀπὸ τοῦ ὅλω
τὸ ἀπολλύω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν· καὶ ἔστι μετοχὴ ἀντὶ ἐπι-
θετικοῦ ὄνόματος τοῦ ὄλον· ὅλω antiquum pro ὅλυμι;
inde πατρόλης et πατρώλης, vocabula bona et analogice
facta. πατρώλης autem active sumtum, ut ἔξωλης: Aristophanes in Pluto Versu 442. Πενία γάρ ἔστιν, ὁ πό-
νηρός· ἡς οὐδαμοῦ Οὐδὲν πέφυκε ζῶν ἔξωλέστερον. et in
Ecclesiazus. Vers. 1045. Τοῦτο γάρ ἔκείνου τὸ κακὸν ἔξω-
λέστερον. cui similis est Versus sequens. ob2. Inscitius
igitur non potuit ipse Magistellulus, qui in Graecis nec
antiqua intelligit, nec nova.

Pag. 292. Vanni.

Orbilius: ab ἀβρός, ἀβραμίς, piscis, quam vocem anim-
advertisit Senftlebius, et inde ἀβραμίς, ut a πηλός, πη-
λαιμίς. Ineptit Paedagogulus: Ab adjectivo ἀβρός non
potest fieri ἀβραμίς: id certum. πηλαιμίς a substantivo
πηλός, aliud: Unde vero apparet, id factum esse ab
uno πηλός? Grammaticus in Etymologico M. Πηλαμὺς,
πηρὰ τὸ ἐν τῷ πηλῷ μύειν. πηλαμὺς ille pro πηλαιμίς, aliter
de Etymo sentiens, quam Magistellulus noster: Et
sane vix ac ne vix credo, ita Graecos formasse vocem,
ut a πηλός sit πηλαιμίς. Aliud latet, si Grammaticum
istum non audiamus: Visne suspicionem? πηλαιμίς dictum,
ut σκωραμίς: σκωραμίς vas, in quo σκῶρ: πηλαι-
μίς vas, in quo πηλός: illud nomen autem datum mi-
norī thynno, quia moratur et pascitur in luto. Ad rem
appime Plinius lib. 9. hist. natural. cap. 15. Thynnii
mares sub ventre non habent pinnam. Intrant a magno
mari. Pontum verno tempore gregatim, nec alibi foet-
ificant. Cordyla appellantur partiss, qui foetas red-
euntes in mare autumno comitatur. Limosae vero a
luto pelamides incipiunt vocari, et cum annum ex-
cessere tempus, thynni. Limosas nomen Graecum
pulchre exprimit, et pisces denotat, qui ex luto quasi
confatus est, ideoque vas luti dicitur non illepide:
Hoc quisque sentit. ἀβραμίς similiter dictum esse pro
ἀβρὰ ἀμίς de pisce Niloticō, neutiquam mihi fit proba-
bile: Quare nomen illud semper pro peregrino et Ae-
gyptiaco habui: quod cum a ludo Graeco sit remotius,
levissima mutatione ἀβρα Mvlas scripsi, et sic barbara
cum Graecis commutavi: Facinus enorme et stultum,
si misellum Grammaticastrum sequareis. Pag.
293. Vanni. Inscite praeterea κικῆς κιέ-
της, διαχώρησις mutat, nesciens κικῆς ejusdem ori-

*ginis esse cum κιξάλης. quam vocem Hesych. bis φῶρ,
κιλέπτης etc.* Etymologus iterum ridiculus: κιξάλης non
est a κικνός, sed a κίχω, quod πορεύομαι, καταλεμβάνω,
φέρω, significat: Vide ipsum Hesychium in Κιξαντες et
Κιξατο, ut et Etymologum in Κιχανώ. κικνός plane aliud,
et κιξίος dictus τέττις a voce. Non *inscite* igitur, sed
scite, κιλέπτης mutavi in illo loco. Salmasius, ut no-
tum, praeiverat.

De ὁ τε καὶ, quod in Suidae Lexico restitui, Vannus pag. 295. *non ignorant pueri,*
τε hic locum nullum habere posse, et hominem cum
putida emendatione sua exsibilant. Misellum ista
scribentem ego cum pueris exsibili: τε sine dubio lo-
cum habet, et διττὸς οὖν ὁ κύβος ἀναριπτούμενος, εἴτε
κενὸς, εἴτε πλήρης εἴη· καὶ ίδιως ὁ κενὸς scabrum est, le-
gendumque esset saltem, si ipsum εἴτε abesset, διττὸς
οὖν ὁ κύβος ὁ ἀναριπτούμενος, εἴτε κενὸς etc. *Id,* di-
cam denuo, *pueri decennies sciunt.*

Pag. 296.

Vanni. *Dein inepte Ἀχιλεὺς δύω praeferit τῷ Ἀχιλλεὺς*
δύο. nam dactylus centies in tertio pede locum habet.
mallet etc. Delirat, delirat miser: mea inspice modo.
Sic autem saepius ille, ut videbis, si ea, quae scripsi,
sedulo cum Orbilianis compares. Quae eadem pag.
subjungit, ut Bentlejum in Menandris male corri-
genter, *Καὶ περιθειωσάτωσαν σ', ἐπὸν ρουνῶν τοιῶν,* defen-
dat, adeo improba sunt et inepta, ut nihil revera im-
probius et ineptius excogitari posset. Ipse Bentlejus
Dactylum in loco quarto Versus Iambici admiserit? Ab-
sit, absit: Nam ita nemo, cui innotuerunt Iamborum
leges. Adducit tamen Morio ex Aristophanis Ecclesias.
Iambum istum, *Τῆς τεσσαρακοστῆς, ἣν εὐπόριος Εὐριπί-*
δης: ac si res inaudita exemplo stabiliri posset uno, et
quidem depravato: Sine dubio enim cum Viro Eruditō
ibi legendum ἐπόριος Εὐριπίδης pro εὐπόριος Εὐριπί-
δης.

Vannus pag. 511. 512. 515. 514. Ut miles
Petronianus, hic umbras caedit lepidissimus Magistel-
lulus. φληραφής, quod Sermonis Analogia mihi sug-
gessit, pro φλήραφος in Libris hodie non occurrat, ide-
one errorum commiserim notandum ab eruditiorum
quoquam? Nihil ridiculum magis et scholasticum: In
eo autem solo haereret error: Nam in aliis ne erroris
quidem sunt vestigia. Dicam breviter: σκιραφής, an
σκιραφος sumas, res eodem reddit: Nam a Σκίρος et
ἀπτομαι est σκιραφος, ut a θάντω, ἄταφος, a φάντω,

PRAEFATIO

ἄνέπαφος, a βάπτω, ἄβαφος etc. ἀνέπαφος norunt etiam omnes, ab ἀπτομαι, tango. σκίραφος igitur idem, quod σκιραφῆς et σκιραπτός. Ut autem φλήναφος et nugas et nugatorem notat, ita σκίραφος et improbum et improbitatem: quin et eodem errore Grammatici ex σκίραφος appellativo, quod alcatorem notat in genere, sibi *perperam* (pueriliter errat Orbiliolus, verba mea perspicua non intelligens) confinxerint Σκίραφος proprium, quo id factum suspicabar ex σκιραφῆς: Haec omnes intelligent, et suspiciones meas non subvertunt, sed erigunt. Pessime Grammaticaster in voce σκίραφος *ultimam partem modo esse terminationis productionem* existimat, ut in φλήναφος a φληνὸς, ἔδαφος ab ἔδος, ἔπαφος ab ἔπος, ἔλαφος ab ἔλος: Nam si ita sentias, σκίραφος nunquam vel aleatorem, vel aleatoris nequitiam significare potuit: idem quippe σκίραφος, quod Σκίρος, sicuti ἔδαφος idem, quod ἔδος, ἔπαφος idem, quod ἔπος etc.: Quid autem ineptius? Aliter se res habet, et sicuti in σκίραφος, ita in aliis turpiter hal-lucinatur Magistellulus: φλήναφος venit a φληνὰ et ἀπτεσθαι: φλέω, φλενός, φληνός, ut δέω, δενός, δεινός: Author Etymolog. M. in V. φλήναφος. hoc evidens satis. Unde ἔδαφος? id ego etiam ad ἀπτεσθαι refero: Nam proprie *pavimentum* sonat ἔδαφος, id quod solo cohaeret et cum solo connexum est. Quid ἔπαφος et unde? Necio: an etiam ab ἐφάπτομαι forte venit, ut ἀνέπαφος? Junge Galeum ad Apollodori Bibliothecam Lib. 2. C. 1. Ab ἔπος certe cum lepidulo deducere nolim. Restat ἔλαφος: id idem, quod ἔλος, si Orbiliolum audias: quidni? Apud Hesychium legit, Τέλμα, τόπος πηλώδης, ἔλαφος, πλεξ, ἕλνς. quae (vide Vann. p. 489.) ille solus autumat sana, et alii Viri Eruditii corrigit certatim: phyneptiae! Apud Etymologum in V. "Ἐλαφος legimus inter alia de vocis origine, ᾧ ἀπὸ τοῦ ἔλος, ἔλαφος: ubi ἔλαφος est *cervus*, et ultima pars vocis pro terminatione producta haberi non potest, sed aliquid haud dubie intelligendum, quod praeter ἔλος vocem ἔλαφος compo-suerit: Illum tamen locum inepte adducit ineptulus: qui et de ψηλαφῷ addit tandem, quod nemo paulo eruditior probet: Egregia haec omnia et vere Orbiliiana. Pag. 523. 524. 525. 526. 527. 528. Vanni, de caesura ex professo agit Scholasticorum decus, quia in Menandri scripserim, nam quod tu forte ignoras, ego una

cum Eruditioribus scio, ultima in rovvavtov producitur propter spiritum asperum in voce aliterat, et vim caesurae. Ego, unde illud *et vim caesurae* accesserit, ne-
scio: In meo Autographo certe non habetur, et de cae-
sura, ut ut accipias, in Iambicis nunquam cogitavi: id
audacter et vere assevero. *Pag. 529.* Vanni.

Ex ejusdem ignorantiae fonte et alios turpissimos homini natos esse animadvertis. caesurae enim vi vocula que apud Latinos, et τε apud Graecos producitur, sive etc. pag. 530. 531. 532. 533. 534. 535. Caesura non po-
test habere locum in Monosyllabis: id certum et per-
spicuum, quicquid Orbiliolus, quicquid alii Gramma-
tici garriunt: et frusta proinde syllabae productio in
illis adscribitur vi caesurae, quae sine dubio, si vera
sit productio, ab alia causa venire debet: Dico, si vera
sit productio: Ea de re enim dubito et dubitavi sem-
per, saltem in illis, quae apud Homerum extant, pro-
pter testimonium insigne Masurii Sabini, quod Athe-
naeus habet Lib. 14. Convivii, ὅτι δὲ πρὸς τὴν μουσικὴν
οἰκείότατα διέκειντο οἱ ἀρχαῖοι, δῆλον καὶ ἐξ Ομηρού, διὰ τὸ μεμελοποιημέναι πᾶσαν ἑαυτοῦ τὴν ποιησιν, ἀφρο-
τιστὶ τοὺς πολλοὺς ἀκέφαλον ποιεῖ στίχους, καὶ λαγαρούς, ἔτι
δὲ μειούρους. Σενοφάνης δὲ καὶ Σόλων, καὶ Θέογνις, καὶ
Φωκυλίδης, ἔτι δὲ Περιάνδρος ὁ Κορινθίος ἐλεγειοποιός, καὶ
τῶν λοιπῶν οἱ μη προσάγοντες πρὸς τὰ ποιήματα μελῳδίαν,
ἐπιπονοῦσι τοὺς στίχους τοῖς ἀριθμοῖς καὶ τῇ τάξει τῶν μέ-
τρων, καὶ σκοποῦσι ὅπως αὐτῶν μηδεὶς ἀκέφαλος ἔσται, μήτε
λαγαρός, μήτε μειούρος. Locus est egregius Musici egre-
giū: Propter μελῳδίαν et numeros Musicos Homerus
saepē neglexit Metrum proprię dictum: cuius obser-
vantissimi fuerunt secuti Poëtae, qui, μελῳδία et numeri
Musicis neglectis, unius versus et pedum contra
habuerunt curam. Unde sequitur, longe majorem li-
centiam esse in scriptis Homeri, quam in scriptis alio-
rum Poëtarum, neque ea, quae apud Homerum licen-
tiora occurrunt, aliis etiam Poëtis tribui posse. Et
quid igitur? τε in magno Opere revera breve esse su-
spicor, neque de ejus productione labore: Melodia
enim supplevit, quod syllabae deerat. In scriptis alio-
rum, ubi Melodiae ea non habita fuit ratio, τε breve
esse non potuit, et aliquid accedere debuit, quo longum
evaderet: id vero, quia caesura efficere non poterat,
quae in Monosyllabis revera nulla, alia jure tentavi,

nec tamen, quia res incertior, quicquam decrevi. Plura de his, et istis Masurii alibi: id, Lector, tibi promitto data dextra. Illud unum hic addendum; Quod de te noto, pertinet etiam ad γάρ, neque de Monosyllabo: hoc aliter sentiendum, quam de illo: Quo respi- ciens, ad Calabrum Lib. 1. V. 287. scripsi, *Ἐν γάρ ετοικειόντων τοιούτοις οὐδέποτε παραβολήν*. *hic et alibi in his Libris Spondeus est: An vi spiritus asperi?* Ita etc. Calabri γάρ οἱ tacite distinguens ab Homericō γάρ οἱ, de cuius productione non ita dubitassem: Orbiliolus, qui aliter accipit, facit quod solet: vide Vanaum pag. 591. Ubique obvium γάρ οἱ ego ignoraverim: Ride, ride, Lector: res est lepida. Pag. 556. Vanni, optimi Codd. passim πτόλεμος, πτόλεις, et similia exhibent. quamvis saepe variant, sed unus tenor servandus. Quis docuit Praeceptorculum, unum tenorem esse servandum, praesertim si optimi Codices saepe variant? Nihil stultius. Ego non dubito, quin ipsi Auctores saepe variaverint, et soni etiam ratio habita fuerit saepe. Qui sunt liberiore ingenio, mihi assentientur; alios non curio. Pag. 558. Vanni. *Eodem Libro 14. Vers. 550. legitur pessime θῆκε θεὸς θαῦμα μέγα etc.* Festinans scripsi, *Nam γὰ in μέγᾳ περὶ καισαρίου προϊόντος, Βέρσος οὐκ εἶναι πράγμα, Βέρσος οὐκ εἶναι πράγμα:* Inde triumphus Misello. Pag. 540. Vanni. *Scilicet Calaber vel ullus Poëta versus minus jucundos sine necessitate pangeret? quantum est sapere!* Inceptus est Criticus, qui in Scriptis Veterum venustati ubique studet: Nam sic saepissime mutat, quae ipsi Auctores scripserunt manu sua. Apparet ex illis, quae hodie prodeunt in lucem, dum Auctores vivunt et spirant, nihilque notius vere eruditis. Sed haec frustra narrantur Magistellulo, qui a regulis suis pendens, sanne rationi bellum indixit perpetuum. Ead, pag. Vanni. *Verum quid designat Lib. 9. V. 101. Μήτε τις ἄλλον Ἀχαιῶν ὑποτροφέειν περὶ πάτοντος?* Rhodomannus simpliciter et vere etc. Decepit me minus attentum casus quartus *Μαρνάμενος*: Casus primus *Μαρνάμενοι* in ista constructione frequentior est et elegantior. τροφέειν autem convenientius sententiae, quam ὑποτροφέειν: Quare si conjectura mea in Libris extaret, eam cum lectione vulgata non commutarem. Quod de altero Calabri loco Lib. 12. Vers. 29. addit Orbiliolus, falsis-

simum esse, tibi apparebit statim, ubi Notas meas ibi consulueris. *Pag. 343.* Vanni. *Sed porro ineptulo obstat, quod Juno hic dicatur sedisse in ἀλωῆ, etc.* Lepidissima sunt, quae de ἀλωῇ Jovis et frugibus in coelo hic narrat Magistellulus. Ego, αὐτὴν legendum esse, nunc persuasissimum habeo: Ex ea prospectus haud dubie in totum terrarum orbem et omnes mortalium tribus. αὐτὴν vel atrium palatii, vel ipsum palatium. *Pag. 346.* Vanni. *Vidimus Trochaeum p. 176. Πράτος ἦν Μόνσας ποικίλος ὑποθέτας.* Ita operae: ipse scripsit *Πράτος τὸν* etc. *Ead. pag.* Vanni. *Jam videamus aliquot Amphimacros etc.* Amphimacrum in Versu Hexametro veteres et recentiores admittunt multi: Eos sequar, quoties praeeunt Libri, et sententia Amphimacrum prae Dactylo vel Spondeo diligit. *Pag. 351.* Vanni. *Crediderim autem nunquam Hexametrum fuisse conditum ab Homero vel alio poëta, cui tempus deesset ex ipsius poëtae calculo: Grammaticos autem ignorantis, nec etc.* Ineptit Magistellulus: Ego cum Masurio Sabino Versus ἀκεφάλους Homeri τῆς μελῳδίας ὄνθημῷ adscribo, eumque in eo secutos auguror alios, quia, sicuti in syllaba postrema, ita in syllaba prima Versus videbatur aliquid plus licere, quam in syllabis mediis: Alibi ea de re distinctius. *Pag. 353.* Vanni. *Δινήεις pro Σάνθος apud Calabrum peccat, et stabilitate nequeunt, quae Orbiliolus adserit: id vident omnes, qui sunt paulo perspicaciores: Sed objicit mihi ineptillus: Lib. XIV. 641. κελάδοντες et χείμαρροι absolute pro ποταμοῖ κελάδοντες et χείμαρροι. quod ipsi Pavunculo non displicet.* Et mox: *hic nobis e conjectura sua obtrudit adjectivum pro substantivo, id quod in hoc L. IX. in Codd. extans recipere non vult, quia aliis etc.* Ac si, primo, ista sibi gemella essent; ubi Lib. 14. praecedit, *Ἄλλ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαῖον δόξων μάλα πάντα φέεθρα Els ἔνα γωγον ἄγεσε, et inter illa φέεθρα μάλα πάντα haud dubie erant plura, quae nomine carebant: cum Lib. 9. de uno fluvio sit sermo, qui celebrior et nomen habebat, et nomine erat designandus. Dein, ac si ibi ita probassem adjectiva, ut differentiam, quae est inter unum et alterum locum, non indicassem aperte satis Lectori oculato: cum tamen diserte notula mea habeat, *Epi-thetum autem pro nomine HIC non displicet mihi, ubi χείμαρροι distincte sequitur, et generalius praecedit μάλα**

PRAEFATIO

πάντα φεθρα ἀπ' Ἰδαιῶν ὁρέων. Attende, quaeo. Orbiliolo stupidorem et improbiorem Grammaticastrum non novi: Ita ubique Heros. Pag. 556. Vanni. Sed subtilissime magister, cur de eo minus cogitas, quam modo in voce ἴδον? Dicam: quia Lib. 9. V. 56. post ἴδον sequitur ἴδεθαι, et sonum istum similem captare potuit Vir Scholasticus suo jure. Ead. pag. Vanni. Ut autem temporibus truncat, sic etiam semipedibus auget aliquando versus, et ὑπέρευτον tale carmen nobis procudit Metricus Noster, Lib. X. 30. scribens, Ἀλλὰ τάχ' ἐπιβρέσσοντις ἀλενομένους ἔσιδόντες, quis unquam similem versum vidi? eritne etc. Errore callami Ἀλλὰ τάχ' ἐπιβρέσσοντις, ἀλενομένους ἔσιδόντες scripsi pro Ἀλλ' ἐπιβρέσσοντις τάχ', ἀλενομένους ἔσιδόντες: Inde ista egregia Magistello egregio. Pag. 558. 559. Vanni. Fidemne mihi habebis, si dicam, hunc hominem nec denominationes metrorum tenere? et tamen revera non tenet. Ad Philen p. 181. enim ait: omnes versus Pisidae sunt Dodecasyllabi et Iambi puri. At in ἔξετάσει mea etc. Ridiculus est homo: Nonne inter *puros*, qui ex Iambis et Spondeis, et *purissimos*, qui ex solis Iambis constant, distinguere potui? An denominatio minus usitata rem et rei naturam mutat, quique ea denominatione utitur, ipsius rei ideo est ignarus? Sic Orbiliolus se Orbiliolum quoque prodit. Scholastica multi contemnunt, et ego contemno: *Puros* Iambos usurpaverim de Iambis, qui Spondeos habent in locis imparibus; ideone in Metrum Iambicum peccavi, aut aliquid scripsi, quo Metrum Iambicum minus, quam alii, quo voce aliter utuntur, intellexisse videar? Ineptiae, ineptiae, quae cerebello Grammaticastri sunt dignissimae. Pisidae Versus quod adtinet, vix ego revera dubito, quin omnes olim fuerint Dodecasyllabi: Nam non centeni, sed quadrageni ad summum inventiuntur hodie in toto opere, qui tredecim syllabas habent: Inter illos autem sunt aliquot aperte depravati; ut de aliorum proinde sinceritate jure etiam ambigi possit. Egregie vero hanc sententiam juvat id, quod de Piside scribit Michael Psellus in Epistola satis celebri ad Andronici Ducae fratrem: ὁ δὲ ἐκ Πισιδείας σοφὸς οἶμαι τῆς ἐλάττονος Ἀντιοχείας, ποιητὴς μὲν οὐκ ἔστιν ἐπῶν· ἐν δὲ Ἕρλώσας γένος μέτρον τὸ ἰαμβικὸν, φημὶ δὴ τὸ ἀρχαῖον, καὶ MONOMEPEΣ, καὶ περὶ τοῦτο ΤΑ ΠΛΕΙ-

ΣΤΑ πραγματευάμενος, ΠΟΙΚΙΛΛΕΙ μὲν ΟΤΑΛΑΜΑ THN ΠΟΙΗΣΙΝ. Pag. 560. Vanui. *Sed non magis metrum Iambicum novit, quam metrum Hebraicum. ad eundem enim Anacreontem pag. 92. sic scribit: Auctor Anonymus apud Suidam in V. στέγει. τὸν κανονικὸν etc. ubi stupor Pavoninus ne somnioravit etc.* Paedagogorum optimus maximus nihil lepidius unquam scripsit: *Ride, ride, Lector. Aliquid dicam, quod novum videbitur Heroi, et tamen verissimum forte est: Illi ipsi Iambi potuerunt esse sermo pedestris: Nam ut Aristoteles monet in Libr. de Poët. loco notissimo, μάλιστα λεπτικὸν τῶν μέτρων τὸ λαμβεῖόν ἔστι. σημεῖον δὲ τούτου πλεῖστα γὰρ λαμβεῖα λέγομεν ἐν τῷ διαλέκτῳ τῷ πρὸς ἀλλήλους: et si quaererem in Prosaicis, reperirem, credo, alicubi duos Iambos contiguos: Quare ego, qui similia non uno loco offendи, ea non Versus Iambicos esse, sed Versus Iambicos esse posse, adseverare soleo: Exempla dabimus suis locis.* Ead. pag. *Sed hic non possum, quin tibi propinam Pavoninum commentum omnium maxime admirabile, et cui ego nullum simile vel secundum novi. Oda VIII. Anacreontis hoc etc.* Unus Versus liberior inter Anacreonticos minus convenit, quam duo pluresve: id nemo negabit, cui aliquis est judicii usus. *Quo ego respiciens scripsi, sume quod placet: in eodem Odario Versus alter alterum adjuvat, et nihil est, quod ita sentire prohibet:* Id ridet festivissimus Magistellulus. *Pag. 562. Vanni. Macte doctrina, Magister scientificissime, qui Graeciam nova litera donas: litera adhuc nemini visa nec audita: litera illa, quam nos vocamus je: sed quam Graecia aequi ignorat atque iteras Japonicas.* Delirat homo, qui literam i cum sequente vocali coalescentem Graeciae ignotam esse scribens, mox ipse exempla adducit, quae aperte contrarium probant. Dicam tribus verbis: In Epicharmi Senario λάμβονς scripsi δισυλλάβως, quia Versui aliter mederi non poteram: Ad alterum Critiae locum Synizesin in voce λαμβεῖω proposui, quia Pentametrum sic mihi videbatur sonorius: Eane dura magis et nova, quam alia id genus bene multa? Cachinnos, cachinnos meretur Magistellulus. *P. 369. Vanni. Rideo Pavonem, cum primo loco dicat: ἄμυνδις medium producit contra usum vulgi, et secundo loco ἄμυνδις producitur propter v ambi-*

guum. rursus nimirum errat errorem, quem exsibilandum dedimus p. 202. διχόνων mensura fuit ambigua, et absque ullo dubio in ea variarunt saepe Antiqui: Exemplum producam, quod omni est exceptione magius: ἀγών, certamen, primam corripit vulgo: at Sophocles semel, Euripides quater producit primam: Locus Sophoclis est in Electra Vers. 1625. loca Euripidis in Oreste Vers. 859. in Phoeniss. Vers. 591. in Supplie. Vers. 754. in Hercul. Fur. Vers. 1189. Alia praetereo non ignota, et facile mihi persuadeo, longe plurima istius rei exempla nobis suppetitura, si temporis invidia non careremus plerisque Poëtis. Atque hinc est, quod difficilior sim in corrigendo, quoties διχονον alia mensura offendit, quam quae vulgo obtinet, et Librorum auctoritatem libentius sequar, quam spernam. διχονον in ἀμυδῖς producit Scholiastes: eum praeceundem sequor, et si non praeivisset, ita sentirem absque ullo metu: De mensura vocis θρασὺς dubitavi in Epigrammate Simonidis eadem de causa: In his ipsis Notis ad Phrynicum p. 68. μηνύσειεν propter illud ambiguum in Versu Iambico reliqui eo loco, quo id collocat Euripidis Scholiastes, et nihil mutavi, etiamsi facile potuisse: In aliis gemellis eundem ubique servabo tenorem: Quod Eruditiores non improbabunt, et si Magistelluli cum suo Antesignano rideant, non aegre profecto feram: Rident enim illi, quae non intelligunt. Lectio editionis Florentinae, Ἐπτά μοι δίς τριάντα βασιλεὺς σχεδὸν, inepta est: Quis ita ambiguum numerum designet? τριάντα δίς ἑπτὰ Orbiliolus vertit et explicat triginta bis septem, id est, quadraginta quatuor: quo jure? Dicam ego, ἑπτὰ δίς τριάντα esse septem bis triginta, id est, sexaginta septem, neque minus persuaddeo: Apage, apage nugas Orbiliiano ingenio dignas. Pag. 572. Vanni. In illis, quae ad Hephaestionem pag. 119. scripsi, illud nomen (*ἱστην*) secundam corripit, quando pro ipsa Dea sumitur; ideo εὐχέλνων multavimus in ἐψέλνων: si secundam produceret, ut solet vulgo, quando aedes denotat. Versiculum etc., de Ionismo cogitavi, et distinxii inter *ἱστην* pro domo, et *ἱστην* pro dea, quia in Odyssea Homeri *ἱστην* pro domo medium habet productam, in Hymnis vero, qui Homero adscribuntur, *ἱστην* pro dea medium habet correptam. Istam autem distinctionem ad Doricum *ἱστην* applicui,

quia, si terminationem demas, in *ἰστη* et *ἰστα* conspirant Dores et Iones, ut ex Etymologico M. constat. De Atticismo et communi *ἴστα* cogitare non potui, quia ejus mensura notissima est ipsis pueris: Excidit autem vocula in ista Annotatiuncula mea, et editum oportuerat, illud nomen Ionice secundam corripit: quem errorem ad marginem statim correxi: Quin et illis, *Videndum, an exempla reperiantur,* adscripsi mox Versum Hesiodeum ex Theogonia, *Ἴστην, Αἴματρα, ναὶ Ἡοῖν χρυσοπέδιον:* qui locus hactenus est unicus, ubi Ionicum *ἰστη* pro *dea* producta media offendit. Clamet, clamet Magistellulus, quantum velit: haec adeo illepida non sunt. *Pag. 576.* Vanni. *At ad Lib. IX. 340. adeo miranda comminiscitur, ut vix alio loco mirabilior sit Pavus.* Legitur, *Ἄλλὰ δμωίδεσσι παρεννάζοντο γνωνέτι.* Pavum audi, an forte (attende Lector) scribendum δμωίδεσσι, ut circumflectendo syllaba brevis evadat longa? Concurrite omnes Grammatici et Grammaticastri: rem novam etc. Egregie imperitiam suam hic etiam prodit Orbiliolus: Dicam tribus verbis: Oxytona disyllaba foeminina in *ις*, quae penultimam habent natura longam, *ι* in obliquis producere solent: Ad quam classem cum pertineat δμωίς, nullum mihi est dubium, quin penultima in δμωίδος et antepenultima in δμωίδεσσι recte produci possint. Porro apud Graecos saepe circumflexus est signum syllabae productae, et id operatur vi sua, ut syllabam, quae, si cum acuto scribatur, brevis est, longam efficiat, dum in pronuncjando spiritum protendit: Ut alia omittam, vide quae ad Phrynicum in V. *Κνημίδα* noto ex Eustathio, iisque junge, quae Athenaeus scribit Lib. 5. p. 105. et 106. Homerus V. 359. Iliad. E. φίλε καστηγνητή, ξεκόμισαι τέ με, δὸς δέ μοι ἵππους. ubi opportune admundum Eustathius, τὸ φίλε ἐκτείνει ναὶ ἐνταῦθα τὸ τῆς ἀρχούσης δίγχονον, ὡς ναὶ ἐν τῇ γ. ὑφισθείᾳ φησὶ γάρ, φίλε καστηγνητή κόμισαι τέ με, δὸς δέ μοι ἵππους. διὸ ναὶ ὁ Ascalonites, φασί, περιέσπα τὸ φίλον. Ptolemaeus Ascalonites pro φίλον legebat φίλε, ut syllabae mensuram produceret: eadem de causa ego δμωίδεσσι pro δμωίδεσσι, cuius syllaba antepenultima, quae anceps esse potest, commode circumflectendo ex brevi fit longa: neque dubito, quin Ascalonites fecisset, quod ego feci, si longam requiri existimasset. Id autem breviter monui, et regu-

Iam de disyllabis oxytonis, et vim circumflexi, prae-
cipue in istis vocibus, notissimam esse sciens: Huc
redit totum illud miraculum, quod adeo perculsit
Grammaticastrum delirum: Quis sibi temperet a risu?
Pag. 379. Vanni. *In loco Theocriti, Μάντη Εὐηγείόν,*
vocalis potest apostropho tolli, vel etiam obtinere lo-
cum: modo per Synaloephe accipiatur non obstarē
versui. Nam Synaloepha utuntur Graeci quoque. Haec
vere erudita sibi notent Eruditi, et quod de Synaloephe
scribit Suaviculus, jungant cum illis, quae pag.
362. de litera i syllabam semper constitente scripsit:
Nam ista egregie conspirant. *Pag. 381.* Vanni.

Ad Calabri Versum 260. Lib. 9. Orbilius: *Legerim*
τοῖον ποτέπειτεν. Sic Latini: Talibus atque aliis. *vide*
Ovid. 8. Met. 576. 865. Obstat autem, quod in his
exemplis pluralis numerus ubique obtineat, videtur ta-
mén mollior ceteris medicina. quin τοῖον adverbii loco
venerit. Audistine pejus balbutientem magistellulum?
Sed pag. 590. Vanni confirmatius loquitur, et τοῖον abs-
que μῆθον sincerissimum esse asserit: Velle adduxis-
set locum, ubi ita absolute ponitur: Nam nunc homullo
credulus non sum ego, neque mecum fuisset Rhodo-
mannus. *Pag. 383.* Vanni. Rideo Orbiliolum
propter ea, quae de voce ἔισην scribit. ἔιση idem, quod
ἴση, ut ἔλδωρ idem, quod ἔλδωρ, ἔεινοσι idem, quod
ἔλκοσι, etc.: nec tamen ἔισην ὑσμίνην, ut ἔσην ὑσμίνην,
dicens licet: mirum. At certis quibusdam substantivis
consecrata est vox: qua lege, quo decreto? Si Graeci
reviviscerent, talia hercule sibilis exploderent: ἔσην
δῆλων dixit Quintus Lib. 2. V. 524. ἔσην ὑσμίνην Lib. 11.
V. 237. ὑσμίνην ἔισην maluerit Lib. 10. V. 65. ut varia-
ret, et ostenderet, linguam easdem voces semper non
proferre eodem modo. At obstat syllabae modulus:
Nihil ineptius aut falsius: ἔσην primam nunc producit,
nunc corripit, ut ipsi pueri sciunt: similiter ἔισην, cu-
jus indolem litera adjecta mutare non potest: Me mi-
seret Grammaticasti, qui servus ingenio, compedes
sibi in literis fabricatur ipse. Quae de ἄγειν ἔισην ὑσμί-
νην εἰς μέγα ἔργον notat homillus, praetereo: inepti-
sima enim sunt: neque necesse, ut dicam, quam fatua
sit conjectura ejus, φύξαν γὰρ ἄγεν θεὸς εἰς μέγα ἔργον:
id enim ipsi decennes vident. Ita sapiunt Orbilioli.

Pag. 384. Vanni. *Lib. VII. 400. lego. Τοῖσι δ' ἄρ-*

Ιδαίων δρέων φαίνονται πολῶναι. φαίνονται, sane flagitium Pavone plane dignum; cum Aldina, Rhodemann etc. Operarum error est: praeter unum improbulum dubitet nemo. Pag. 588. Vanni. *At in vocis quantitate se longe turpissime dedit Lib. XI. 120.* Θλάσσε περὶ πληγῆσι μόρος δ' ἐκήλανεν ἀρητός. *Rhodemannus ἄφυκτος pro ἀρητός. quia nempe etc.* De his pauca hic: In Versu Homeri Iliad. Σ. 100. "Ἐφθιτί· ἔμειο δὲ δῆσεν αρης ἀλκτῆρα γενέσθαι, αρης constans Librorum fuit lectio, non eodem modo accepta ab antiquis Grammaticis. Qui legebant ἀρης, ineptiebant strenue; nam ἔμειο δῆσεν sic balbuties est mera. Alii recte ἀρης: quod et verbis et sententiae convenit: praecedit enim, ἐπει οὐκ ἄρδει μελλον ἑταίρῳ ΚΤΕΙΝΟΜΕΝΩι ἐπαμῦναι· οὐ μὲν μάλα τηλόθι πάτος ΕΦΘΙΤΙ. Porphyrius in Quaest. Homer. XVII. "Εμειο δ' ἔδησεν ἀρης ἀλκτῆρα γενέσθαι. οὐκ ἔστι τὸ ἔδησεν, απὸ τοῦ δεσμοῦ· οὐδὲ ἀρης πολεμος νῦν, ηθεός· ἀλλὰ τὸ μὲν ἔδησε κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἔδεντος, πεοισπαστέον δὲ τὸ αρης, οὐδὲ βλάβης, ως τὸ, Μέντος, ἄμυνον ἀρην. ἔμου γὰρ ἔδεντος, καὶ χρεῖαν ἔσχε, τῆς βλάβης βοηθὸν ἔχειν. Lectionem antiquam primus mutavit Aristarchus, pro ἀρης scribens ἀρεω: imperite, si propter syllabae modulum id fecerit: nam α in ἀρη aequa anceps est, ac α in ἀρης: quod ab ipso ἀρη deducitur. Grammatici in Horto Adonidis, "Αρης σημαίνει τὸν πόλεμον παρὰ τὴν ἀράν καὶ τὴν βλάβην τὴν ἐκ πολέμου γινομένην. Heraclides Ponticus in Allegoriis Homeri, ὁμοίως δὲ ἀρης οὐδέν εστιν ἄλλο, πλὴν ὁ πόλεμος παρὰ τὴν ἀρην ὀνομασμένος, ἥπερ εστι βλάβη. Recte: ἀράν, ἀρη, ἀρης, ποχιος: Alii de Etymo ineptiunt. Eo pertinet, quod de Ixione Grammatico refert Eustathius ad Iliad. E. "Ιστέον δὲ (ώς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται), ὅτι τοῦ ἀρες ἀρες τὸ σχῆμα παλιλογια ἔστι, καὶ ὅτι ὁ γραμματικὸς Ἰξίων τὸ δευτερον ἀρες ὀξύνει, γράφων ἀρές. ὁ εστι βλαπτικό. οὐδέ ποτε γάρ φησι κυρίου ὄνοματος πλητικὴ παραλήλως κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ. Hesiodus in ἔργ. V. 464. Νειός ἀλεξιάρη, παλδων εὐκηλήτειος: ubi ἀλεξιάρη haud dubie ab ἀρη est. Nicander in Theriac. "Η καὶ ἀλεξιάρης πτόρθους ἀπαμέργεο δάμνου: ab ἀρη etiam sine dubio. Hesiodus in Scuto Hercul. V. 128. Θήκατο δ' ἀμφ' ὄμοισιν ἀρης ἀλκτῆρα σιδηρον: τὸ σιδηρον ibi ἀρης aperte statuminat. et V. 29. ibid. ὄφρα θεοῖσιν Ἀνδράσι τὸ ἀλφηστῆτον ἀρης ἀλκτῆρα φυτεύσῃ: ἀρης ἀλκτῆρα de Hercule ἀλεξι-

nānō nemo mutabit, si sapiat. Idem in Theogonia V. 657. Ἀλητὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο πονεροῖο: recte ἀρῆς: nam ea erat certa, si Titanes vincerent: ἀρεος plane marcesceret, et ἀρῆς πονεροῖο Ionismus est purus putus. Ipse Homerus Odyss. P. V. 558. οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ, Οἰος ὁδυσσεὺς ἔσκεν ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι: praecedentia ἀρῆν excludunt, et faciunt, ut de ἀρῆν dubitare possit nemo. Isto autem loco stabilitur alter ille Odyss. X. V. 208. Μέντορ, ἄμνον ἀρῆν, μηῆσαι δ' ἑτάροιο φίλοιο: quem ita legit et accepit Porphyrius, ut antea vidimus: Et ibi ἀρῆν sane marcesceret, si rem omnem et verba Agelai sequentia rite perpendas. Orpheus de Lapidib. in Ostrite V. 27. Καὶ θεὸν ὡς ἐπ' ἀρῆσιν ἀρεσσάμενος θνήτοι. Aeschylus pag. 56. 102. 103. 106. 214. 219. 220. 226. 234. 254. Edit. Steph. Sophocles in Ajac. V. 511. Oedip. Tyrann. V. 284. 503. 426. 656. 764. 840. Oedip. Colon. V. 1006. 1459. 1448. 1453. 1471. 1514. Trachin. V. 48. 1256. Euripides in Phoeniss. V. 67. 477. 772. 883. 1575. 1435. Medea V. 608. Hippolyt. V. 1241. 1562. Iphigen. in Aul. V. 60. Iphigen. in Taur. V. 778. In quibus Tragicorum locis prima in ἀρά et aliis inde deductis corripitur. Orbiliolum cum suis inaniis et fallaciis ad pueros ablego: *In primis*, inquit Magistellulus pag. 591., *miraculo est*, *hominem in hac voce adeo crasse erravisse*, *cum ipse jam ad Menandrum p. 127.* *Clericum condemnare coactus fuerit*, *qui κατάρατος in ultimo Iambo pede posuerat*. Deliramentum egregium et Orbilianum ex asse: Nam κατάρατος cum Bentlejo habui pro Paeone tertio, et ejus antepenultimam, ut primam in ἀρητῷ, brevem esse statui: Non poterat miser delirare pejus. Pag. 400. Vanni. *Quāc cava succutiens Baubo manu, nam puerilis.* Ita Canterus, Paulus Leopardus, Salmasius, Heraldus, aliquique omnes, praeter unum Heinsium. De ipso loco cum Grammaticastro deliro contendere nolo. Unum illud a me notatis addam: Io solo tactu Jovis ex vacca iterum facta est mulier: Aeschylus in Prometheus pag. 51. Ἐντεῦθα δῆ σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα Ἐπαφῶν ἀταρβεῖ γειοταὶ ΘΙΓΩΝ ΜΟΝΟΝ. Scholiastes, *ἔμφρονα, ἀνθρωπόμορφον.* Pag. 414. Vanni. *antequam pergamus, discere cupio, quale sit illud, quod literis Giganteis in titulo lego ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΩΣ.* Dicam Suavicculo: Ita Turnebi Editio per errorem, quem operaे retinuerunt.

Pag. 416. Vanni. "Ἄλς ἐπάγη διπήσιν ἑωσμένος ἡελίου. Hic mire iterum delirat Magistellulus. Quod posui, ex Libris suis edidit Turnebus, idque perspicuum est et bonum: *Sal concretus est solis radiis pulsus, trusus: ἑωσμένος διπήσιν ἡελίου* scilicet explicat ipsam πῆξιν ἀλὸς, quam siccando et cogendo efficit sol et solis calor: Sciunt omnes, qui non ignorant, quid sit πῆξις, et Philosophum aliquando consuluerunt Meteorologior. Lib. 4. Quae πήγνυνται, ea συνέρχονται: et ipsum illud συνέρχεσθαι vi solis, poëtice et eleganter dictum hic ὠθεῖσθαι ἡελίου διπήσιν: Nihil apertius. Quid jam Orbiliodus? Perquam urbane et lepide primo scribit, *vellem scire, quid Pavunculus fecerit de ἑωσμένος*. *procul dubio aliquod participium a verbo ignorabili: dein missis jocis subjungit, ut serio de participio ἑωσμένος loquamur, nullo modo hic locum habere potest. quid enim notabit* sal concretus fuit, impetu propulsus solis? et ut egregiam suam eruditionem ostentet, ex editione Florentina legit, "Ἄλς ἐπάγη διπήσιν, ἔως μένος ἡελίου, id est, eo commentatore et interprete, mare Boreae impetu fuit concretum, donec vis solis illud solveret. Vidistine stultiora?"

Pag. 422. Vanni. *Sed quid? an Scholiastes in metricum auctorem scribens, ignoravit, quod πεποίησε cecinit, versificavit, significet?* Ineptit, ineptit miser: Vide notulam meam ad πεποίησε pag. 104. et verborum cohaerentiam considera; sic infumum abeunt omnia hic scripta, et ipsum κατηγορῶν stabilitur aperte.

Pag. 424. Vanni. *cui nec unicus de suo locus in hanc sententiam suppetat. fortean fallor. alia praeterit. at etc.* Nihil suavius aut ridiculum magis: Duo exempla certa mihi sufficiunt: Plura notanda relinqu Grammaticastris et Orbiliolis. Ubi ista exemplorum congeries in scriptis Virorum Eruditorum, qui seculo sextodecimo et septimidecimi initio floruerunt? Riderent, riderent hercule illi, si reviviscerent, Commentarios, qui hodie prodeunt; praeassertim si Indices et alia imperitorum adjumenta consicerent, quibus floridior illa aetas carebat.

Pag. 428. Vanni. *Sequitur locus omnium consideratione dignissimus, et de quo judicium Lectori aequo relinquam. ego simpliciter factum narrabo. in Turnebiana exstat, etc.* Dicam breviter: Hoc primum falsissimum est, et sic ei superstructa falsissima quoque sunt: Cor-

rexī, ὁ δὲ ἀνάπαιστος διαλεκτυμένην ποιεῖ τὴν φράσιν διὰ τὸ τετράσημον. Ιαυθοποιοὶ μὲν τοι καὶ τραγῳδιοποιοὶ, ὡς μὴ ὄντες τοιοῦτοι, οὐ συνεχῶς μέλονται. οὐ ab operis male omis-
sum, in Turnebiana extat: Vide Notas. Addam verbo:
Aristaenetus expressus est ad quartam editionem, cuius
pagellae Typothetarum manibus commaculatae, adhuc
penes me sunt: Neque aliter intelligenda verba ista
Praefationis meae, *Has Epistolas, cuiuscunque demum
sint, comtas satis et elegantes, post Sambucum ter ab
ipso Mercero editas, ex editione postrema hic tibi da-
mus cum Notis ejus integris:* Si de tertia Merceri cogi-
tassem, scripsisset *ex editione ejus postrema:* quar-
tam esse *postremam*, omnes sciunt, neque eam accu-
ratius designare erat necesse. Ista deliramenta et sy-
cophantiae improbi Grammaticastri me vere delectant:
Quid autem aequus Lector, quem compellat, ad haec?
Pag. 436. Vanni. *J. Christian. Wolfius in Sapphicis
recte quoque conjectit Sapphus esse ex verbis Demetrii
Phalerei de Elocutione etc.* Nihil incertius: Una voce
Θυρωῷος suspicio nititur: Nam ne leviter quidem con-
stat haec esse Sapphus: Ita Viri Eruditæ saepe ridicule
satis. Non absimile est, quod de illo loco, "Εστὶ μοι
καλὰ πάντα etc., scribitur: Sappho filiam habuit Cleidem:
Ergo κλεῖς ἀγαπητὰ de ea accipi debet, et locus non po-
test esse alterius, quam ipsius Sapphus: Bella conclu-
siuncula. Ego in istis jure meo utor, et Orbiliolos ob-
strepentes non moror. *Pag. 440.* Vanni. *Jam
pueri norunt, Anapaesticos versus cuiuscunque generis
amare pedes dissolutos: id est, ut singuli etc.* Ut pe-
ritia Metrici insignis ipsis pueris innotescat, cum Ari-
stophanicis hic adductis conferant Versus Aristophanicis
sequentes: V. 519. Pluti. V. 275. 964. 968. 974. Nu-
bium. V. 1065. Ranar. V. 505. 513. 771. 1518. 1520.
Equitum. V. 628. Acharnens. V. 550. 571. 577. 609.
678. 704. 710. 1042. Vespar. V. 756. 742. Pacis. V. 552.
567. 688. Avium. V. 645. 660. 677. 678. Concionatric.
V. 802. Thesmophoriaz. V. 510. 519. Lysistrat. Per-
quam facetus est Magistellulus, et illud in primis suave,
quod ejus confidentia ubique ejus imperitiam aequet.
Pag. 448. Vanni. *At legendum procul dubio, Ὁλέσαι
χρητοτεμεῖν ὁξεῖ χελυῷ πεφαλάν.* Sed inepte junguntur
ὅλεσαι καποτεμεῖν πεφαλάν, et quod de particula γε scribit
Orbiliolus, puerorum meretur cachinnos: in Tragoe-

dia enim et Comoedia nihil frequentius. ὁξεῖ γαληρᾶ πεφα-
λὰν a sequentibus pependit. Pag. 449. Vanni.
At malum: qui libri! unicus Turnebianus scilicet.
 Unde novit Magistellulus, Turnebum non habuisse,
 nisi Librum unicum? Pag. 450. Vanni. Παρὰ
 δ' ἦντε πνθόμαν δὲ κατέδυν ἔρωτα φεύγων. hic rursus se
 plane rudem rei metricae monstrat. Hephaestion hoc
 metrum dicit esse factum etc. Suavulus hic me do-
 cet, quid sit ἀνάκλασις: ἀντὶ ποταμῶν χωρῶν τῆγαντι. Di-
 cam breviter: De omni ἀνάκλασι generaliter non locu-
 tus sum ibi, sed speciatim de ἀνάκλασι istius Versus:
 Vide Notas pag. 155. 154. 155. In illis male editum quo
 admisso, pedem amittimus, pro quo admisso, pedem
 etiam amittimus: Πνθόμανδρος, ut Πνθαγόρας, a πν-
 θέσθαι, percontari, sciscitari, deduco, et sic primam
 ejus syllabam brevem esse statuo: πνθαγόρας, qui fori,
 πνθόμανδρος, qui stabuli curioens est, et in res stabuli
 ac fori sciscitando inquirit diligenter. In πνθαγόρας
 tres breves concurrunt: in πνθόμανδρος duae: nulla igitur
 productio ea de causa in hac, ut in illa, voce. Ad-
 dam verbo hic: Quod de ἀνάκλασι hujus Versus noto,
 perquam probabile est, si ad ipsum nomen attendas:
 γαλλιαμβινὸς scilicet dicitur a metro haud dubie Iambico
 et pedibus Iambicis: Jam autem non est aut esse potest
 talis, nisi ἀνάκλασις fiat in pede quarto: Nam ad digitos
 modo exige: Παρὰ δ' ἦντε πνθόμαν δὲ κατέδυν ἔρωτα φεύ-
 γων Iambicum efficit, παρὰ δ' ἦντε Πνθόμανδρον κατέδυν
 ἔρωτα φεύγων vero, ut vulgo accipitur, nihil minus,
 quam Iambicum: Hoc diligenter considera, Lector.
 Pag. 454. Vanni. Σοὶ μὲν εὐππός, εὔπωλος, ἐγγέσπαλος
 etc. — Sed en recidivam patitur. An forte Simmias
 scripserat εὐππός, εὔπωλος? κῶλα sunt membra. At inde-
 cete — nescis haec ipsa verba jungi a Sophocle etc. εὐπ-
 πός, εὔπωλος recte dicitur de régione et loco: de Marte
 ita loquatur nemo, in primis ubi simile quid dicitur
 hisce Simmiae. εὔπωλος igitur adhuc placet, analogi-
 cum et bonum. Pag. 456. Vanni. Mihi autem
 longe probabilissimum fit, legendum esse ἡ μή μοι οἴ-
 γησι κυπασίσων. Mireris, mireris, Lector, ingenii Or-
 biliani acumen, quod vitiosum editionis Florentinae πν-
 πασίσων ad conjecturam adeo abstrusam deflexit: πνπα-
 σίσων scilicet haud protritum est, et ἀνθη θίγειν πνπα-
 σίσων minus adhuc protritum, itaque revera compara-

tum, ut serio dubitaturus sis, an unquam sic locutus sit quisquam: θύγειν quippe ἡματίῳ vix ac ne vix apte dicitur eo sensu: Sed Orbiliana auctoritas sufficit. Potuisse Criticorum princeps eodem sensu scribere, à μῷ μοι θύγης πυπαιρίσω: Sed sic eruditionem suam non ostentasset in rarissima voce πυπασίσω. Inquies, cur τῷ πυπαιρίσω non probavit ita acceptum, ut tu dixisti, ubi pag. 416. in "Ἄλς ἐπάγη ὁπῆσιν ἔως μένος ἡλίου et praecedentia et sequentia advocare necesse habuit satis nove? Nescio, idque ὁ πάννον tibi explicet ipse. *Pag. 460.* Vanni. *Nescis in μελίχοδος, πενιχρόδος, et similibus illud χρῶς modo esse terminationem, et nihil significare.* μελάγχοδος sine dubio dictum pro μελάγχως, ut χρῶς non sit terminatio, sed pars dimidia vocis: Similiter μελίχοδος dictum fuerit pro μελίχως: nihil in eo, quod peccat. χρῶς autem et corpus et cutis, ut nemo nescit Graece doctus. Ibid. recte animadvertisit Arnaldus ἄξιον non dici pro ἄξιώσ. Quare non, ubi adjectivis passim ita utuntur Graeci? Sed et legi poterat, idque ad marginem etiam mihi notaveram, *Μέλαγχον* εἰ δῶς ἄξιον ἐσ πόλιν. Sequitur, *Quid enim? non novi Melanchrum Tyrannum Mitylenae, quem Pittacus interemit, adiutantibus fratribus etc.* Risum mihi incutit homullus: Ista satis obvia notari potuissent, si de Auctore fragminis constaret: De quo Orbilio non magis constat, quam mihi: Nam Ursinus, qui Versum Χεῖρος Κυλλάνεας ὁ μέδων σὲ γάρ μοι, ab Hephaestione Alcaeо, ut videtur, adscriptum, cum his jungit, ipso fatente Magistellulo errat: Sufficiebat igitur notare, *Μελάγχωφ* nomen proprium esse viri. *Pag. 462.* Vanni. *rursus desipit, cum ait, "Ἐννη nomen proprium est, quod apud Gruterum etiam invenitur in magno opere: alia omitto. Nam dejerare ausim vocem etc.* Enna nomen Romanum, an non potuit esse nomen Graecum, ubi *Enna* Siciliae notissima est, et ab urbibus etc. saepe sumuntur nomina? Adhaec, *Ἐννη* pro *Ἐννη* appellativum est, quod pro nomine proprio adhiberi potuit: *Ἐννος*, *Ἐννη*: Vide Stephanum in Append. Thesaur. Quid autem dixerit Grammaticaster de illo loco Pausaniae Lib. 10. Cap. 26. Κλυμένην μὲν οὖν Στησίχοδος ἐν Ἰλίου Περσίδι πετηρίθυμην ἐν τοῖς αἰγαλώτοις ὥσπειτος δὲ καὶ Αριστομάρην ἐποίησεν *"Ἐννος θυγατέρα μὲν Πριάμον, Κριτολάον δὲ γυναικα εἶναι τοῦ Ιη-*

τάονος? Desipit, ut vides, ipse misellus suo more. *Pag. 464.* Vanni. *χρειόγελως est barbarum, χρηστόγελως dicendum esset.* Barbara vocat Magistellulus sibi ignota: Diserte Eustathius ad V. 169. Iliad. B. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τοῦ ἀχρεῖος τὸ ἀπλοῦν εὑρηταὶ παρὰ τῷ εἰπόντι τὸ, ἀνὴρ εἰς οὐδὲν χρεῖος, ἡτοι χρειώδης εἰς οὐδέν· εἰ οὖν χρεῖος ὁ χρειώδης, δῆλον ὡς ἀχρεῖος ὁ μὴ χρειώδης. et Thomas Magister in Eclogis, Χρεῖα, καὶ χρήσιμος, Ἀττικοί. ὁ χρεῖος δὲ ἥγονν ὁ χρήσιμος, καὶ τὸ χρεῖον, φιλοσόφων καὶ ποιητῶν. Σοφοκλῆς χρεῖ ἥ λέγειν. ἥγονν χρήσιμα. Subjungit homullus pag. seq. Porro ὄμιλος confirmat exemplo Hesychiano συνόμιλος. quasi in solo Hesychio vox superesset (Etimologi non memini brevitatis causa) vel quidquam faceret ad ostendendum, ὄμιλος posse ponī pro ὄμιλητής. quod nunquam docebit. Hesychianum συνόμιλος id satis aperte docet: Si συνόμιλος sit σύνομιλητής, ὄμιλος potest esse ὄμιλητής, quam σημασίαι sententia et versus postremo manifesto statuminant: Pueri vident, neque dubitare possunt. Editionem Florentinam non curo: ea, paucis exceptis, vitiosissima est, ideoque sine dubio ab Hadriano Turnebo plane fuit neglecta. *Pag. 468.*

Vanni. *Certe furiosus inconsideratus loqui non potest. τον hic positione non erit et sequentia pag. 469. 470. 471. ambigua pro indifferens, Versiculi postrema pro membra postrema usus sum, et idem revera dixi, quod Orbiliolus dicit: Hic certe non delirat, sed fuit ipse Grammaticaster λογομάχος: Vide meas Notas, easque perpende modo leviter.* Ut de Versu Catalecticō constet, βατον revera signandum, ut Trochaeus: in Catalectis id non necesse, quia pes integer adest; ideoque δυσταιπάλον recte signatur, ut Creticus. Positionis hic ratio habetur nulla propter ipsum ἀσυνάρτητον, quod κῶλα separat: Recteque monui, errasse Scholiastam pag. 59. ad Versum istum Δεῦρο δεῦτε Μοῖσαι χρύσεον λιποῖσαι scribentem, φεμὲν οὖν διτι, ἐὰν ἡμα συναρτήσωμεν τὰ δύο τροχαῖα, εὐρίσκεται ἐν τῇ τοτῃ χώρᾳ τῇ περιττῇ σπουδεῖος, ἐν τροχαῖῃ, ὅπερ ἔστιν ἀτοπον. Nam de vero Spondeo perperam cogitat, neque subtilior distinctio inter syllabam ambiguam et indifferentem in istis Graecis locum habet. Quin et Versiculi postrema ibi certe non peccat: Nam apud ipsum Hephaestionem praecedit τὰ ἔξι λιθοφαλλικῶν δύο: omniaque ἀσυνάρτητα revera Versiculi sunt duo: Pueri sentiunt, et ineptio, dum ineptias

illas refello. Illud etiam perquam ridiculum est, quod de θεοὶ πολὺ notat Misellus: Vide modo Enchiridii Articulum περὶ συνεργωνήσεως, ubi notae similes, non omittendae. *Pag. 473. et seqq.* Vanni. *Nam Alcaeum ponit vivum vigentemque tempore Gelonis jam tyranni. jam illi etc.* Haec omnia falsissima et ineptissima sunt: In Notula mea, *hunc tangere potuit Alcaeus* Dinomenem, non Gelonem, respicit, et nihil revera vel ibi vel in sequentibus est, ex quo colligi potest, me Alcaeum posuisse vivum vigentemque *tempore Gelonis jam tyranni*: Lege et relege singula. Alcaeus senex potuit videre Dinomenem virum juvenem, diu ante ipsum Gelonem natum: Dinomenes ille ditionis, diu etiam ante ipsum Gelonem natum res novas moliri potuit, ideoque perstringi ab Alceo: Iстis positis, ut poni possunt, et a me posita sunt, id omne concidit statim, quod garrulus de violata ratione chronologica crepat, et verissima esse potest suspicio mea. Ditionem produnt ea, *Τάκμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μνησινήῳ*, et Dinomeni, prout eum describimus, pulchre convenient: Nihil etiam naturalius, quam ditiones ipsis divitiis suis ad res novas moliendas impelli, filiosque, si id egerit pater, ad similia tentanda ejus exemplo extimulari. Ex quibus appetet, rationi etiam perquam consentaneum esse, quod suspicabamur. Sed ubi urbs *Τύρανη* vel *Tυρανή?* eam a Cluverio et Holstenio sumsi, qui propter Plinii *Tiracienses* nomen urbis ita probabiliter fingunt, et in eo adjuvantur ab hoc ipso loco. At quo modo *Τύρανης* fiat a *Tυρανίᾳ*? De eo non laborandum sane: *Τύρανια*, *Τυρανεῖα*, *Τυρανεῖος*, *Τυρανῆος*: talia multa apud Stephanum Ethnographicum: inspice ex. gr. V. *Παδδασία*, *Αυνώρεια*, *Ιναρία*, *Κορώνεια*, *Αυτιόχεια*, *Αημόνια*, *Διουήδεια*, *Γλαυκία*. Vides, ut in fumum abeunt omnes Grammaticastri miselli calumniae? Nam quod ex Herodoto adfert, ut probet, Dinomenem dici non potuisse *Tyraciensem*, nullam meretur hercule attentionem: cum quia in loco Herodoti nihil de Dinomene, qui secundum ipsum Herodotum revera Tyraciae potuit esse natus; tum quia Alcaeus de solo ejus natali scribere potuit, quae non scripsisset Herodotus: In istis sciunt omnes, qui literas nostras a limine modo salutarunt, quanta sit saepe Auctorum dissensio. De loco Athenaei verbum addam: *Satis obscurus ibi*

est Dinomenes: Ursinus, qui Versui ita scripto, 'Εκ δὲ ποτησίων πάντης θειομένει παρίσδω, adjecit *Dinomenis et alibi meminit Alcaeus*, ad hunc locum Hephaestionis haud dubie respexit. Fores egregie errant, qui ibi θειομένει legunt: Verba recte intelligi possunt, ne litera mutata et punctulo modo τῷ πάντης subditο: 'Εκ δὲ ποτησίων πάντης δινομένη παρίσδον, id est, Post pocula vero doloribus agitata asidebam. πάντης pro πανῆς et πανεῖς: quod doloribus verto: Hesychius, Πᾶννα, γραφίον, λύπη: πᾶννα pro πᾶνα vel πάνα, nisi πανὰ mavis: nam de accentu non dispergo, qui variare potuit, et nullius est apud me momenti. Vertere etiam potes *poenis*, quin et *Furiis*: sed minus bene. δινομένη pro διομένῃ, ut τίνομαι, et alia id genus. Potest etiam legi, 'Εκ δὲ ποτησίων πάντης δινομένη παρίσδον, doloribus agitatae ad-sedi: idque verius fortasse, saltem sensu convenientius: Vide et judica. Sic ibi Dinomenes plane exultat.

Pag. 491. Vanni. *Pavunculus*, γέρεια pro γέρεα Idiotismus est satis notus: Sed illum satis notum idiotismum porro explicitum oportebat. ego talem idiotismum me etc. γέρεια pro γέρεα Idiotismus est per quam notus: et autem insertum ob Metrum, ut in κρεῖα pro κρέα apud Orpheum in Argonautic. V. 402. Male vero citat mea Orbiliolus: Nam ipse dederam, γέρεια et γέρεια pro γέρεα Idiotismus est satis notus: Ita ubique integerrimus ille Grammaticaster.

Pag. 492. Vanni. γλουχον appellativum verius videtur. An ita Boeoti et Aeoles ov pro u in fine vocum? Dubitarem, nisi Magistellus egregius adesset cum Editione egregia. Pag. 496. Vanni. *Pavus pro auctoritate*. ὑψοῦ idem quod ὑψοῦ. Cur non? terminatio illa satis frequens in istis, et mere Aeolica fortasse: Nam pro ov illi amabant οι, ut ipsi pueri sciunt.

Pag. 499. Vanni. σάλεσσι corrigit. metrum, ut paucis id tangam primo loco, ait etc. Versum ἀσυνάστητον a Libris mihi oblatum non aspernor, neque σάλεσσιν etiam pro σάλοισιν: ὁ σάλος et τὸ σάλος, ut ὁ σκότος et τὸ σκότος, ὁ τάριχος et τὸ τάριχος, ὁ σκύφος et τὸ σκύφος, et alia id genus. σάλος autem sine dubio locus in litore vel ad litus, ubi naves in anchoris stare possunt: id enim aperte docent ista Polybii, παθώδημισαν πόσος τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοὺς ταττομένων, ἀλίμενον μὲν, σάλονς δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς, a Stephano adducta

in Thesauro: quem adeas rogo, ut videas, quam lepide improbulus distinguenda confundat; eique junge Ca-saubonum ad Strabon. Lib. 5. pag. 75. ἐν τῷ σάλῳ συντζανον ειαν ἡμενος ἐν σάλεσιν statuminat plane, eaque gemella sunt sibi: id nemo in dubium vocabit praeter unum Orbiliolum, qui in istis caecutire maluit cum Porto, quam veritati lippientes oculos aperire. ἐν σάλῃσι πείμενος, ἐν τάπησι πολλοῖς πείμενος, conjecturae sunt hominis ineptissimi ingeniolo dignissimae: id vident omnes, qui aliquid vident: in σάλεσιν Libri conspirant, quotquot prostant. Apollonii Dyscoli Excerpta, quae nuper in publicum prodierunt Diligentissimi Reitzii opera, quam depravata sunt, nemo nostrum ignorat: Magis autem nunc placet mihi σάλεσσιν et omnis illa suspicio mea, quia locus est Alemanis Lyrici, ut ista Excerpta perhibent: in quibus etiam est σάλεσιν. *Pag.* 504. Vanni. *Mox Arnaldus recte improbat ξεναγός.* quod non animadvertis Pavo secundam corripere. forte ξεναγής, ut αὐγῆς. Quid? cuditne Magistellulus vocem novam, et quae nullibi occurrit? Suspicor, de Dorico ξεναγός cogitasse Graeculum. *Ead. pag.* Οἰτρος] haec arte cohaerent] At optime Arnaldus ex Prisciano ostendit legendum, "Ιστρος τοιαύτας παρθένους λογεῖται. Ut nihil aliud dicam, quis Amazones commémorat ad Istri ripas? Bonum est, quod Libri Hephaestionis habent, eosque secutus sum et hic, et alibi, quoties nulla erat mutandi necessitas: Enchiridion scilicet Technici edebam, non Veterum Poëtarum reliquias, et omnia proinde, quae de illis notari poterant, congerere nec debui, nec volui: Hoc dictum sit semel propter mellitos verborum globulos, quibus et hic, et alibi passim meam in istis ignaviam taxat Suaviculus. *Pag.* 505. Vanni. ξενάληθειν] sic etiam in ipso textu gemino accentu fulget haec vox: an potius duae voces, quas etc. ξενάληθειν pro ξενάληθειν error est operarum: Orbiliolum hic habemus iterum misere delirantem more suo. Addam verbo: ξειόλη non indigemus ad statuminandum πατρόλης: id enim satis statuminat Sermonis Analogia: vidimus supra. Pro ξειόλη, quod apud Helladium est, imperite ξειώλη reponit Magistellulus: Nam sic distinctio est minor inter ξειόλη eo significatu, et ξειώλη pro ρεντο noxio: Melius autem ξειόλη convenit Dionysii et Euphorionis indoli, quam ξειώλη, quia abs-

trusius est et antiquum magis: Quae ratio facit, ut in jactus nomine etiam πατρόλης magis revera probem, quam πατρώλης: Nomina ista δημοτικὰ sunt et vere antiqua hand dubie. In Versu Aristophanis in Vespis, Οὐκοῦν ἔριώλην δῆτ' ἔχογην ταῦτην παλεῖν, meliori jure ego rescripserim ἔριώλην: Sic enim Comice Dionysium propter ipsam vocem perstringit Comicus. ἔριώλη per se bonum est, sed absolute pro γλάνα παπόξηλον videbatur Helladio: id diligenter observandum, ne cum Grammaticastro misello ineptias. In fine Animadversionis mirificae scribit homullus, Arnaldus: „locus intricatus et adhuc intricatior ejus, quam dat Cl. Pauw, expositio.“ *Eius ingeniosam διόρθωσιν amplector.* Itane? Ego vehementer dubito, an istam διόρθωσιν nunc probat ipse Arnaldus. εἰθ' Ἰππώνατος τὸ μέτρον, οὐ μοτ μέλει sine dubio intelligendum, ut dixi: porro *Hipponactis metrum quod attinet, id ego non curo*, vel omissa distinctione post μέτρον, porro *Hipponactis metrum ego non curo*. τὸ ηξίωσε paulo aliter accipendum, quam vulgo accipi solet: Significat enim ἐπισημασίας ηξίωσε, fecit ut dignum sit observatu: fecit ut obser- vare possimus digne: ἐπισημασίας ἀξιον ἐποίησε: Sic locus est apertus. Si verbum ηξίωσε displiceat eo sensu, scribendum est plane, *Pινθωνος μὲν γὰρ παὶ ἐν λέμβῳ ἐπισημασίας ηξίωσα τὸ τοιοῦτον.* Hoc verbo hic. Pag. 511. Vanni. Ἐπειὴ ἔας νῆάς τε παὶ ἐλλήσποντον ἵκοντο. *Dii boni, quale monstrum Spondiacum!* Delirat Mi- ser: Ἐπειὴ hic in principio Hexametri, ut Ζεφυρείν Vers. 119. Odyss. H. Vide Schol. Hephaestionis pag. 93. ἔας autem contracte hic, ut olim in Vers. 160. Ba- trachyom. Φύλλοις μὲν μαλάχης ἔας κυνῆμας ἀμφεπάλνυψαν: Periti sciunt. Non dubito, quin olim in Libris compa- ruerit lectio, quam posui: διττογαρφαὶ in Homero in- numerae. In Arnaldi conjectura δὲ peccat, quia αὐτὰρ praecedit: Nam αὐτὰρ δὲ ἐπ παραλλήλον poni non me- mini. Pag. 513. *primum enim H hic non est* (sunt verba Arnaldi ab Orbiliolo transcripta de Versu Corinnae, *H διανέγοισ' εἴδεις, οὐ μὰν πάρος ησθα Κό- ριννα*, quem ita constitueram) η̄, quae, *ut credidit: sed η̄, sane. alias Corinna, Dorica utens Dialecto, scripsisset* ̄. Sed in fragmentis, quae ita apud Aucto- res antiquos occurrunt, non solent Viri Eruditii, quo- rum exemplum sequor, Idiotismum anxie restituere:

Vide eorum Commentarios: Hoc monitum sit semel. Addit, *dein διενέκοιστ Graecum non est, neque in Graeca Lingua simile est compositum.* Notissima tamen sunt ex Lexicis, διαναβάλλομαι, διανακλάω, διαναπάνω, διανοίγω, διανιστημι, διανεπελῶ. *Pag.*

515. Vanni. *λυθῆναι ἀπὸ πνησάχῳ optime dicitur.* Imo pessime: Vident omnes, qui πύσσαρον norunt: *λυθῆναι ἀπὸ πασσάλῳ optime dicitur.* λυεῖσα mihi, quanquam in istis paulo audaciōri, ne nunc placere potest, quia nec ἔκόγη, nec λυεῖs occurrit ullibi. *Pag. 517.* Vanni.

Veriorem autem causam arbitror, quia Anapaestica amant διαλεινμένους, solutos, pedes. Nihil stultius de Anapaestis in Versu Iambico: et refragatur ipse Hephaestion, qui διαλεινμένως et ἐμμέτρως sibi opponit: θέλοντι δοκεῖν διαλεινμένως διαλέγεσθαι, καὶ μὴ ἐμμέτρως: Quid autem Anapaestus? Facit ille τὴν φράσιν διαλεινμένην διὰ τὸ τετράσημον, quo Metrum Iambicum, quod proprie ex τρισήμοις constat, plane dissolvitur et temeratur ἐν ταῖς ἀρτίαις, quae τοσημα praecepue sibi requirunt, ne mensura characteristicā pereat: cujus minus tenaces sunt αἱ περιτταὶ, quae ideo facilius et cum minori mensurae characteristicae dispendio τετράσημα admitunt. Hic est verus sensus illorum, ut aperte docent praecedentia ista, εἰ τοίνυν τὸν σπουδεῖον EN TAIΣ AP-TAIΣ οὐ δέχεται, οὐδὲ τὸν ἀπὸ αὐτοῦ λυθέντα ἀνάπαιστον ὄφελει δέχεσθαι παρὰ μὲν οὖν etc.: ex quibus appareat, de locis paribus, non de locis imparibus, Hephaestionem ibi praecepue loqui. Mox οὐ συνεχῶς πέχονται probat Magistellulus, cum συνεχῶς πέχονται antea p. 429. probasset mire: Ride, ride, Lector, ubi arietem scholasticum valide sese arietantem vides. *Pag. 518.*

Vanni. *Haud stricte verum esse in Trochaico non esse locum Iambo, quamvis id adseveret etc.* Imo id stricte verum in veris Trochaicis, de quibus agit Metricus: Ipse Scholiastes Aristophanis, ad quem provocat Arnaldus, *Tὸ δὲ μέτρον ἀσύντατον Εὐπολίδειον παλούμενον, στίχων τροχαῖκῶν — ἴδιως δὲ τὴν τετάρτην ἐν τούτοις ἵαμψον.* Sine ullo dubio ex Hephaestione ejiciendum est τὸ ἵαμψον, male ingestum a sciolis. Arnaldum tamen laudat et sequitur Phantasia, non homo. *Ead. pag.* *Ἐδοκίδον τὸ] τῷ vel κατὰ τὸ ineptus Pavus, qui adpositionem non vidit: et stulte etc.* Nunc τὸ legendum ajo: appositioni ibi locus est nullus. *ληνύθιον ἀπώλεσεν*

dixi commentum esse Comici, ut emendatiunculam verbo stabilirem. *Pag. 520.* Vanni. *Insulse Pavē*, ubi invenisti ἵμερον significare suavem te redde? *Scapula ex Galeni Glossis*, unde etc. ἵμερονσθαι significare suavem se praebere, non docet Galenus, sed ipsa sermonis indoles: ab ἵμερος enim est verbum, et ipsum ἀνδρὶ μιγῆναι interpretatio est remotior: Pueri vident, et risum meretur Grammaticaster. *Pag. 521.* *522.* *523.* *524.* Vanni. Calumniatur Magistellus, ut solet: Vide Notas: Ego de tempore cogitans, quo vixit Sappho, rem omnem in medio reliqui propter Versum praecipue tertium, a Viris Eruditis vulgo male intellectum: cuius sententiam si sequamur, fragmentum non potest esse ipsius Sapphonis, nisi admissa ea, quam Lectori considerandam proposui, allegoria. Quid autem improbus? Ipse scripturam vulgatam inepte mutat, ut locum Poëtriae vindicet, et sic calumniatorem se prodit manifestum. Maximus Tyrius scribit, τὸν ἔρωτα a Sapphone vocari γλυκύπυρον: Quia illud Epithetum hic habetur, ex eo etiam colligi potest certo, si Orbiliolum audias, verba esse unius Sapphonis: Alius scilicet nemo isto Epitheto de amore uti potuit: Nihil, ita vivam, insulsius et ridiculum magis: Haec sunt illae ineptiae, quas homines cordatores in Grammaticis saepe rident, ideoque libenter verbo noto. *Pag. 529.* Vanni. *Stultitia est fingere puellae nomen fuisse γυνῖνος nam γυνῖνος masculini generis.* Aelian. de Animal. Lib. 1. Cap. 58. η Γυνῖνος displicet Magistellulo: Quid de η Ἀβρότονον, η Νάννιον, η Φάνιον, η Ωξιμον etc. Graecorum dicturns est? quid de Latinorum *Annius Capra*, *Fabius Ovicula*, *Lentulus Sura*, *Sertorius Pica*, aliisque id genus plurimis? *Pag. seq. 550.* de ἔραστον pro ἔρατον dubitat homo: Egregie et erudite: Pueri sciunt: Videat unum Hesychium in V. *'Ερατὰ*, eique jungat Eustathium ad V. 111. Odyss. II. *Pag. 551.* Vanni. *Hesychius Ωράνια explicat χελιδόνων ὄδοφη.* ego autem omnino glossam ad hunc locum Sapphus facere arbitrarer. Quid autem significat? an illud etc.: crediderim legendum ἡ ρεννα χελιδών. Inepta Crisis: Nam pura Ionica ibi dedit Hephaestion, praemittens ipse, καὶ δέλα μὲν οὐν ἄσματα γέγονται ἴωνια, ἄσπερ etc. Glossa autem Hesychii nihil ad hunc locum: Legendum enim ibi suspi-

cor plane, Ὡρανία χειδόνων ὄροφή: *excelsum tectum, sub quo nidulari amant hirundines: ὥρανία pro οὐρανίᾳ: excelsa:* Similiter σφαιρα οὐρανία dicitur, et ἵππον οὐρανία βοέμοντα est apud Euripidem in Troadib. V. 519. Cui simile Aristophanicum in Ranis V. 793. ἀνεβόσα οὐρανίον γ' ὅσον: quod antiquus Interpres ibi exponit, ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ μεγάλως ἐβόησεν. Neque dissimile illud Comici in Vespis V. 1485. Σκέλος οὐρανίον γ' ἐκλαπίζων. et V. 1520. Ρίπτε σκέλος οὐρανίον: Alia praetereo. χειδόνων ὑπωροφίην μολπήν ex Nonni Dionysiakis norunt Eruditi, et ista Ovidii in Fastis, *Tum blandi soles, ignotaque prodit hirundo, Et luteum celsa sub trabē fingit opus,* tenent ipsi pueri. Ἐργάδιον est ex aliquo Poeta, quod sine interpretamento recensetur, ut alia id genus plura.

Pag. 532. Vanni. διὸ καὶ σώματα, φύσιον ἔτιλον Ρωμαῖοι εἰς τοῦτο. οἱ τοιοῦται δὲ λερεῖς εἰσὶ Δῆμητρος] duo hic animadvertisit pro sua doctrinula Philologus noster. In prius membrum notat, Nescio an hoc ullibi scriptum: *At si id nescis, nescis rem notissimam, et etc.* Nihil stultius et fatilius unquam vidi: An locus Lampridii probat, aut probare potest, quod scribit? An Patres Ecclesiae, si simile quid factum fuisset, id silentio praeteriissent, et non objecissent gentibus? Nugae, nugarum nugae. Pergit: *Secunda animadversio est non minus erudita, in secundum membrum: Κυβέλης dixisset potius: nam illam colebant Galli. Gallos esse Matris Magnae sacerdotes pueri norunt, at pueraster noster ignorat Cererem et Matrem Magnam esse eandem Deam. At id etc.* Et hoc etiam adeo stultum, ut nihil magis: Nam sic omnia facile miseri possunt in Gentilium Sacris: Mirum, quod locum illum Apuleji notissimum non adduxerit Magistellulus. *Me primigenii Phryges Pessinunticam nominant Deūm Matrem; hinc Autochthones Attici Cecropiam Minervam; illinc fluctuantes Cyprii Paphiam Venereum; Cretes sagittiferi Dictynnam Dianam; Siculi trilingues Stygiam Proserpinam; Eleusinii vetustam Deam Cererem; Junonem alii, alii etc.* Ut postea vidi, Josephus Scaliger in Animadversion. ad Chronicon Eusebii pag. 122. de hoc loco Scholiastae non aliter sensit, quam ego sentio: Postquam enim verba attulerat, illis adscribit breviter: *imo Ιδαῖς μῆτρός nugae: quibus Grammaticaster Philologus se delectet, non ego, aut*

alius quisquam, cui judicij modo est paululum. *Pag.*
 554. Vanni. τὸ α, ἀντὶ μαρῶσ] homo corrigit sana.
Nam Syntaxin esse nullam ait, cum etc. Cum fe-
 rula adsit Paedagogus, qui collegam propter errorem
 puerilem castiget. *Pag. 557.* Vanni. παραβεβα-
 σται] legendum παραβεβηται. — *Sed nisi ipse pueri in-*
star saperet, vidiisset legendum παραβεβιασται. — πα-
 ραβεβιασται alii forte scribendum duxerint. Stephanum
 vide in Thesauro, et Grammaticastrum ride:
Suidas in V. Παραβιβάζεσθαι explicat παραβαίνεσθαι.
 Addit miser, *vellem autem sequentia mihi verba ex-*
plicuissest: quae me non intelligere fateor. Et hoc
 adeo ridiculum, ut nihil magis: Non intelligit, quae
 ipsi pueri in Glyconis intelligunt. Dicam uno verbo:
καὶ πεντήνονδ' peccat in syllaba postrema, quae brevis
esse debet: nam prima est indifferens, et vel longa vel
brevis esse potest: Vide Hephaestionem pag. 32. et
Scholiastem pag. 55. *Pag. 540.* Vanni. Οφελθων
πτερίσματα] a πτερίζω, πτέρισμα. pro etc. Vide Sycophantae artes, quibus —. verum a πτέρυξ est πτερύσσω.
at πτέρις, longe aliud sonans, non progenerat verbum.
Quis sanus eo sensu πτερίζω a πτέρις deducat? a πτερόν
est πτερίζω, ut ab ὅπλον ὅπλιζω, a μῆλον μηλίζω, a ἔντον
ἔντιζω, a δένδρον δενδρίζω, etc.: idque idem plane, quod
πτερύσσω, neque adeo mutandum a quoquam, qui Linguae Analogiam intelligit: Sed quid de Linguae Analogia
loquor homini, cui omnes Linguae Analogiam se-
ctantes cluunt Hottentotti? Egregius Grammaticus,
praesertim in tanta Librorum strage! Rideant, rideant
omnes, qui nati sunt Musis paulo faventioribus. Quid
de Salmasio sentiat Orbiliolus, qui, si hoc ejus judicium
sequamur longe stolidissimum, Hottentottorum her-
cule princeps?

Pag. 546. Vanni. Locus haud
 dubie est corruptus, quem diu etc.: *At nonne hoc di-*
xerunt aperte Junius et Caussinus et alii ad Jul. Pol-
lucis etc. Ista notavi ad ἀγνοοῦντες respiciens, in quo
 ineptiae sunt aniles, quas tamen retinet Sycophanta
 anilis, omittens etiam reliqua verba Pindari Commen-
 tatorum a me emendata, quae suspicioneas meas vel
 praecipue firmant: Nihil est in toto Libello, quod non
 indignum sit hominis ingenui calamo. *Pag. 547.*
 Vanni. ὄγδόη] requiritur εἰκοστὴ: *imo sic Mercerus.*
 Serripsi, εἰκοστὴ pro ὄγδόῃ requiritur haud dubie, eo-

PRAEFATIO

que probavi Mercerì conjecturam: Id pro plagio mihi imputatum, quia Mercerum scilicet non nominavi, cuius notula stat suo loco: Quid ais? Nonne delirus et improbus est homo? Dico semel: Nam ita Misellus saepius.

Pag. 548. Vanni. *Porro in Aldino cum sit διαφραστες, forte διαφράξαντες scriptum fuisse conjicio.* Euge, euge! διαφράξαντες est septo *interposito separantes, obstruentes*, ut ipsi pueri norunt: Sic igitur aqua commode potuisset exire. Stultior Grammaticaster non vivit: Hoc unum commentum id satis etiam probat.

Pag. 549. Vanni. *quod autem addit ob numerum Syllabarum posteriores Graecos usos fuisse Mediis: id plane vapidō homine dignum.* Vide Salmasium de Ling. Hellenistic. pag. 590. 591. 592. et Vossium de Poëmat. cant. et virib. Rhythm. pag. 44. 45. 46. Ista Magistelluli superant captum.

Pag. 551. Vanni. *ὑφαιμον ὄφθαλμον] Pavoni non arridet, cūlus iste subcruentus. amoveatur itaque, scribendum suspicatur etc.: At quis, ne de cetera stribligine loquar. quis unquam ὑπελ in prosa offendit?* Id non mirum in Auctoribus, qualis est Philippus. *ὑφαιμον subsistere non potest: oculum enim impudentem notat:* vide Philippum Lib. 2. Cap. 101. *ὑπελ ἀντῆ ὄφθαλμον longius abiisset: alias id praetulissem.*

Pag. 553. Vanni. Hic non delirat, sed insanit, ut saepe, Grammaticaster: Non monerem, nisi amicum illum Custeri, qui apud Aristophanem in Avibus pro λαιμα scripserat ο αλμα, me αὐτοτατον esse fingeret: Id enim adeo falsum, ut nihil falsius: et patet ex Notula, quam carpit fatuus: In ea enim Custeri amicum refuto. Idem subinnuerat pag. 453.

Pag. 556. Vanni. *Dupondius literator hic, non intelligens, quid sit δίπτειν τὴν ἄκανθαν. nempe non etc.* Mercerus δίπτει τὴν ἄκανθαν vertit spinam abicit: quod ad ipsum Horapollinem temperare volui: Male: Nam sine dubio ineptissimum est, et temperari potest nullo modo. Sententiam igitur mutans ad Philen, τύπτει vel ἔπτει τῇ ἄκανθῃ scribendum monui: quod homo miserrimus nunc arrodit miserrime. δίπτειν τὴν ἄκανθαν scilicet intelligere potes, si intelligas, quid sit δίπτειν ἄγκυραν, δίπτει βέλος: Nam Grammaticastro credas, ita plane δίπτεται ἄκανθα, ut δίπτεσθαι solet ἄγκυρα, solet βέλος: Quid censes? Nonne sapit cum Sapientum octavo? Nihil ineptius unquam

vidi. Sed in *τέτται* irruit Criticus Andabata: Id bonum non potest esse, quia *πτυχαι* dicitur, *idque ipsum verbum Poëticum est*, neque *τέτται apud auctorem classicum* ostendam: De Auctore Classico non labore, ubi res mihi cum Philippo: Adferam tibi Grammaticorum testimonia, quae sufficient: Verbum activum vide apud Hesychium in V. "Ιψαί." Ιψας. "Ιψας. Etymologici M. Auctorem in V. Αἴψα. Αἴψα. Ιαπετός." Ιψ. Eustathium ad V. 5. Iliad. A. et V. 393. Odyss. Φ. Phavorinum in V. Ἡψεύ. In quibus haud dubie, quae ex Auctoribus desumpta sunt: Et legi, credo: sed quis talia annotet, si tironibus erudiendis non det operam? Aliter literas tractant ingenui, aliter Orbilioli. Pag. 567.

Vanni. *Fragm. XXIX.* Turnebus versus separavit, eumque secuti sumus in Editione Nostra. *Turnebum forte hoc fecisse credas in Adversariis. ita in Turnebiana etc.* Hic misere iterum delirat Magistellulus: Turnebus in sua Hephaestionis Editione duobus versiculis interposuit καὶ οὐτοὶ δύοιος, ac si non cohaessissent, sed ex locis diversis petiti essent: eumque secuti sumus in Editione nostra. Quid hoc commune habet cum Morionis deliramento? Alii versus istos arcte jungunt, et ita, ut exhibent, cohaessisse putant. Pag. 569.

Vanni. *Sed quid te moror, Lector?* Omnia furatus, quaecunque bona, sunt tamen admodum pauca, quae in Anacreonte Pavonino leguntur. certe ex CIX Fragmentis, quae adponit, non unum debetur industriae Pavoninae. Omnia jam apud alios Editores, et praecipue apud Barnesium leguntur. omnia ex iisdem fontibus petita sunt. nec ullo modo vereor adfirmare, in omnibus locis, ex quibus fragmenta adduxit, et ex quibus illustrat, ne unum quidem esse, quem non sublegerit Barnesio aut Maittaireo aut aliis Interpreti hujus Poëtae, ut manifestius et impudenter furtum literarum a renatis literis vix commissum arbitrer. Nihil vidi Orbilianum magis, et cachinos mihi incutit Suavicus. Tu, Lector, junge cum his verba mea in Praefatione Anacreontica: *Et haec de Odariis Anacreonticis et eorum mensura. Illis ego subjici omnia Anacreontis fragmenta, quae Stephanus, et post Stephanum alii Viri Eruditii conqui- siverunt sedulo: Idque eo lubentius, quia plura haud dubie sunt in illis, quae ipsum Anacreontem aucto-*

***** 2

rem habent, et a lepidissimo illo Corculo profecta sunt. Ea autem posui, ut etc. quae forte non observasses, ideoque non illibens tibi describo et indico. Pag. 571. Vanni. *Inspiciat Ionismi principem Herodotum statim Lib. I. Cap. 5. τὰ δὲ ἐμεῦ.* Non ignorant pueri: ἐμέο, ἐμεῦ, σέο, σεῦ, sunt apud Herodotum: sed quis credit, ita variasse Auctorem, et quidem in una eademque aliquando Periodo? Nugae, nugae. Ego non dubito, quin Amanuenses erraverint, et processio et μέο saepe scripserint σεῦ et μεῦ, quae Dorica sunt, non Ionica: Adstipulantur Grammatici antiqui, qui σέο, μέο Ionibus, σεῦ, μεῦ Doribus adscribunt: Phavorinus in V. 'Εγών, Etymologici M. Auctor in Εμεῖο, alii. In Excerptis Apollonii Dyscoli, fateor, est: Εμεὺ ποιητὴ Ιώνων καὶ Δοριέων. ἐμεῦ δὲ ἔλετο μέγαν δόρον. Ακούεις νῦν καὶ ἐμεῦ φῶγα. Σάρφων. καὶ Φερεκίδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ, καὶ ἐπὶ Δημόκριτος ἐν τῷ περὶ Αστρονομίας. Sed Excerpta ista adeo depravata sunt et mutila, ut eorum exigua sane sit apud me auctoritas. Quid autem Sophron? Illene Scriptor Ionicus? Adhaec, cur Pherecydis, cur Democriti meminit, neglecto Herodoto, illo Ionismi principe, ut ipse Orbiliolus scribit, si σεῦ, μεῦ toties olim occurribant in ejus Scriptis? Haec male cohaerent sane: et pejus adhuc cohaerebunt, si illis adtexueris, καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον χρῶνται τῇ ἐμεῦ, καὶ ἐπὶ τῇ ἐμέο. διὸ καὶ ὀλοκληροτέραν ἀν τις αὐτὴν υπολάβοι τῆς ἐμεῖο, καὶ σέο, καθὸ οἱ στεξόλογοι διὰ τοῦ ι οὐκ ἔχονταν τῇ δὲ διὰ τοῦ ε. καίτοι τῶν περὶ Τρύφωνα οὐκ ἀπιθάνοις λόγοις προσκεχρημένων ὑπὲρ τοῦ τὴν ἐμεῖο ἐντελεστέραν εἶναι, quae Salmasius habet ad Solinum pag. 591. Nam Pherecydem et Democritum in ἐμεῦ et ἐμέο male etiam vacillantes proponunt nobis. Ut dicam, quod sentio: ista etiam ex Librorum corruptela enata puto, quae semper magna in Idiotismis exprimentis; et apud Pherecydem et Democritum, ut apud Herodotum, ab Amanuensibus pro σέο, μέο scriptum fuisse credo aliquoties σεῦ, μεῦ: id quod Grammaticum decepit, qui Excerpta ista ita adornavit. ἐμεῦ δὲ ἔλετο μέγαν δόρον, sunt verba Homeri, qui ἐμεῦ utitur saepius, quia non modo ita Dores, sed etiam Aeoles. Ionnes, si ab ἐμέο, σέο recessissent, ἐμοῦ, σοῦ haud dubie usurpassent, quia ita Attici, quorum sermonem illi imitabantur potissimum, ut Aeoles sermonem imita-

bantur Dorum: Res est nota Eruditis. Orbiliolus in Dialectis, de quibus loquitur, ac si eas ad unguem teneret. puer est. *Pag. 572.* Vanni. *nescivitne Eubuli hos versus apud Pollucem Lib. X. 26. 120.* — λύε τάλαβαστιa etc. In Oda XV. Anacreont. inter alia id suspectum videbatur mihi, quod unius ὑπήνης meminerit Auctor in unctione: Id ut aptum et conveniens probet Misellus, fragmentum Eubuli adducit ex Pollicce: quo scilicet commode illustrari potest locus integer: Notum quippe bardo, nihil de οράφω et capite ab Eubulo dictum fuisse in sequentibus: Rideant, rideant ipsi pueri. Sed Psalmō CXXXII. 2. legerat etiam Grammaticaster, ὡς ΜΤΡΟΝ ἐπὶ περιστῆς τὸ παταβαῖον ἐπὶ ΠΩΓΩΝΑ, τὸν πώγωνα τὸν Άαρὼν, τὸ παταβαῖον ἐπὶ τὴν ὄντος τὸν ἐνδύματος αὐτοῦ: quod nempe mire facit ad stabilendam ejus sententiam: Me miseret homulli: Nam περιστῆ, quod ego in Anacreonticis requiro, ibi adest palam, et si ΕΙΠΙ ΚΕΦΑΛΗΣ literis majusculis edidisset, non potuisset quicquam adducere, quo Crisin meam justissimam ipse stabiliret magis. Addit tamen: Quid? si idem Monachus in Ergastulo suo etiam Psalmum hunc totum adornarit? Harduini asseclis hoc probabile valde fiet. Poteratne stultius? Sed aliud sequitur: certe Odarium saltem multum de pretio suo amiserit, quod hujus antiquissimi et Judaici moris meminerit: uti p. 115. Oda XXVIII. multum de pretio suo amittit, quia locutio Euangelica ἀπέχει in ea occurrit. Et hoc non stultum modo, sed etiam improbum iterum ostentat: Ut scilicet apud eos, qui cum aniculis sapiunt, in suspicionem violatae religionis me adduceret, egregium illud de locutione Euangelica commentus est Orbiliolus. Sciant Eruditi, quid de stylo Novi Foederis Beza, Salmasius, Gatakerus, et ut alios recentiores non commemorem, scripserunt ipsi Ecclesiae Patres; et sic non poterunt digne satis ridere Grammaticastri deliri malitiam pessimam: in primis ubi in Indice conspiciunt illa, *Locutiones S. Scripturae improbat.* 572. 575. Id facere scilicet est αἰσχεῖς plane intolerabilis Viro adeo pio et Christiano, ut est piissimus et Christianissimus ille Orbilius. Pergit improbus Morio: *Eadem ratione forte etiam Oda XXXII. displicere possit, ubi numerus arenae maris ponitur pro numero non definiendo.* Εἰ γηαθῶδες εὑρεῖν Τὸ

τῆς ὄλης θαλάσσης. nam et illa locutio in sacris literis obvia. Josuae XI. 4. Kal etc. In quibus se porro de-ridendum praebet omnibus: *κακόζηλον* et ineptum est εὐρεῖν τὸ τῆς ὄλης θαλάσσης ἡμεθῶδες: idne occurrit in istis Sacrae Scripturae locis? Legere discat Miser: *ἄμυ-μος τῆς θαλάσσης τῷ πλήθει* in illis occurrit simpliciter, idque bonum nec a quoquam improbandum; non *ἄμμον* τῆς ὄλης θαλάσσης εὑρεῖν, quod pravum et improbandum ab omnibus, qui sapiunt, quia ad eam numerandam nullus ne minimus datur accessus: Diximus aperte et perspicue: Id tamen distorquet etiam improbulus: Nam inde statim mutilatum istud, *ubi numerus arenae maris ponitur pro numero non definiendo*, omisso et superpresso εὑρεῖν: Technas homulli perspiciunt omnes, et haec sola produnt ingeniolum et mores ejus pessimos. Rideo autem, cum Virgilium, et cum Virgilio Nicolaum Heinsium citet, ut locutionem *ἄμμον τῆς ὄλης θαλάσσης* εὑρεῖν evincat esse aptam et bonam: Nam ut dem, adducta Virgilii et Heinsii esse gemella: iisne locutio inepta evadere potest apta? Sic sentiunt Grammaticastri, qui omnia non modo probant, quae apud Antiquos extant, sed etiam aperta eorum vitia sequuntur libenter, et eos, qui tam paciente animo imitantur Antiquos, suspiciunt et laudibus in coelum evehunt: Aliter Viri Cordati, qui rectae rationi plus tribuunt, quam toti antiquitati, et Antiquos homines fuisse existimantes, quales nos sumus, in illis modo eos imitantur, quae apta sunt rectaeque rationi convenient; relinquent vero sibi in illis, quae sunt inepta et rectae rationi adversantur: Hi literis humanioribus honorem, illi literis humanioribus faciunt contumeliam, et in causa sunt, ut a lepidioribus, qui ingenio et judicio valent, saepe cum ipsis cultoribus suis derideantur: Non ignota narro, sed quae omnes sciunt, qui in vita non sunt hospites. Locutus igitur ita sit Virgilius, locutus ita sit eum imitans Heinsius: Eo non dimovear ego ab improbanda locutione per se inepta: Nam recta ratio plus valet apud me, quam centum Virgilii, centum Heinsii, et tota Grammaticorum phalanx. Non tempore mihi, Lector Cordate, quominus hac occasione tibi describam verba elegantissimi Broukhusii ad Sannazarii Eclogam 5. Vers. 70. Plane enim hic ad rem nostram pertinent: Ita ille ibi, *Quatuor insulas hie*

commemorat poëta, (quarum singulae singulis Diis gratae ac sacrae) Cyprum Veneris, Cretam Jovis, Samum Junonis, Lemnum Vulcani. Deinde ut Aenariam cuivis earum exaequet, dicit illam habitari ab Hyale, nec, quamdiu istic futura sit Hyale, censuram vel Samo, vel Lemno. vitium est in anacephaleosi: nam cum quatuor nominaverit initio, duas in fine omittit: quod factum non oportuit: et tamen eundem errat errorem in sequentibus versibus. opinor a prava Virgilii imitatione, (*ignoscite, eruditii, voci liberae*) qui Ecloga septima bis itidem quatuor arbores nominat, quarum non nisi duas repetit in fine: Populus Alcidae gratissima, etc. nam quod interpretes duas reliquias subintelligi volunt, id sane nimis quam acutum est. Virgilium errasse; Sannazarium Virgilium errantem male imitatum fuisse, Vir Eruditus haud dubie verissime scribit: Sed quam subtimide id facit, interjiciens ista, *ignoscite, eruditii, voci liberae?* Grammaticastros nempe noverat, qui *vocem liberam* audire nolunt: et miles, qui in bello non metuerat hostium gladios, metuebat in literis imbellium stylos: Res non ferenda ingenuo: Ego sane eos metuere desii ab eo tempore, quo judicium nactus fui maturius, et rectam rationem secutus ducem, et literas et alia humana quaevis pretio suo aestimare coepi: neque eorum vanam et sine viribus iram unquam vel minimi faciam: Literas colo, non pullatam literatorum turbam, et voce libera saepe utor, ineptias ineptias vocans, etiam quando profiscuntur a Viris Eruditissimis, si illi eodem modo de aliorum commentis locuti fuerint: Lex talionis semper justissima visa fuit: Et ea in que utantur etiam alii: non aegre feram: De syllabis enim et syllabarum partibus plerumque agitur, rebusque levioribus, in quibus errare peccatum est leve: quod proinde, etiamsi acrius paululum, reprehenditur sine noxa. Et sic appareat, quid sentiendum sit de *Indice atro*, quem in Vanno contexuit homo quavis Sithonia nive candidior: Liberius loquor, sed si singula ad loca sua referas, exceptis pauculis, videbis, non errantes, sed ipsos errores a me taxari. Alia longe atrociora sunt in aliorum Commentariis: id nemo adeo hospes est in literis, qui nesciat. Visne aliud, quod ego in Calabro reprehendi, et Magistellulus noster tuetur? Versu 456.

PRAEFATIO

Lib. 10. legimus de Alcimedonte, *Εἰρπεν ἄνω τὸν διηγέλη φέρεν οἶμος*: ubi noto, *Ac si volasset, non per scalam ascendisset: Inepta hominis Scholastici ἔννοια*. Recte: Nam quis apte loquens οἴμον ἀερίνη δι-
xerit scalam? Rhodomannus in versione, *eumque sine mora iter aerium effert*: quod locutionis ineptias omnium oculis exponit statim: *οἶμος διηγέλη* est via per aërem, non via per scalam, et ut haec hominibus, ita illa volucribus convenit: Nihil certius, si attendas. Quid tamen miser? *οἴμον διηγέλην* per scalam istis Papinii Statii it stabilitum, *Ardua mox torvo metitur culmina visu, Innumerisque gradus, gemina latus arbore clusus, Aerium sibi portat iter*: Poëtamque haud dubie propter illam quoque locutionem vocat Poëtam magni spiritus. Ridete, ride omnes, qui Bonam Mentem colere instituistis unquam: Si quis hodie eum, qui *portat magnam scalam*, diceret *portare aerium iter*, nonne ad ineptientes summo jure amandaretur statim? Athoc elegantissimum et laude dignum in Auctore antiquo. Arundines paulo altius excrescentes διηγέλην ἀταξτὸν πατεῖν dicuntur Oppiano: id apprime etiam elegans, et in rem Calabri: Geminetur, geminetur risus, et ciconia pingatur Grammaticastro ita desipienti. Ista locutiones plane sunt ineptae, et qui Magistelli munere fungitur, peccat, si juvenes ejus curae commissos non doceat ab illis, tanquam a totidem scopolis, sibi caverre sedulo: Verba grandia in Poëtis amo, sed quae non inepte tument; et naturam imitantur, non temerant, aut male superant: Ea enim sunt lallantium, non loquentium. Unde est, quod etiam probaturus sim nunquam illud Calabri Lib. 14. V. 457. Οὖν ὅτε στεροπῆσιν ἐπιβούμει ἀσπετος αἰθῆσ, etiamsi centena adducerentur exempla similia; quae omnia habebo eodem loco ac numero; quia natura non fert, ut sonus adscribatur fulguri, et ineptiunt proinde, qui talia contra naturam effutiunt lingua stolida. Grammaticaster misellus ea de re pag. 595. suo more: ποηστῆρες διηγήστε ex Oppiano nihil ad rem: Nam ποηστὴρ est turbo igneus, non fulmen, de quo loquitur Quintus: Vide Aristotel. de Mundo, Senecam Quaest. Natur. Lib. 5. Cap. 15. Plinium Lib. 2. Cap. 48. et 49. Hist. Natur. Scholiastes Oppiani recte, ποηστῆρι, ἀνέμῳ: cui apponitur congrue διηγήστε. In Luciani Timone ἐφισμάραχος

ἀστραπὴν vertendum *coruscum fulgur*: σμαραγδῖνος est λάμψεῖν: Vide Etymologici M. Auctorem in V. Σμαραγδεῖν et Eustathium ad Iliad. B. Pessime vertitur vulgo *magnicrepum fulgur*, ubi βαρύβρομος βροντὴ sequitur: Id enim sonum a fulgere arcet ipsa praesentia sua: Vident omnes, qui vel modice attendunt: Fulgor, tonitru et fulmen ibi distinguuntur rite. Virgilii *vibratus ab aethere fulgur Cum sonitu venit*, ne puer mihi objiciat, qui Servium modo inspicerit: et tamen id mihi objicit Magistellulus, qui ita eruditione sibi videtur florrens, ut post obitum Excellentissimi Burmanni Cathedram Lugduno-Batavam jam occupaverit animo: Ridete, ride, quotquot in literis estis: pueri, juvenes, viri, senes. Et hoc verbo etiam de istis. In altero Calabri loco διηρέη φέρει πλίμαξ aptum fuisse: Nam scala excelsa, et quae gradientes altius fert sursum, recte ἡερὶν et διηρέη dicitur πλίμαξ: Quare probo etiam illud ex Anthologia, ἡερὶν πλίμαξ μησάμενος: ut et ἡερὶν Γεράνεια pro *Geranea excelsa* in alio Epigrammate apud Holstenium: Similiter οὐρανή ὁροφῇ explicuimus antea in Hesychio. At οἶμος διηρέη longe aliud, et inepte tumultus, ideoque ineptientibus relinquendum: Quod Paedagogulus non vidit, judicii penuria longe diversissima pessime miscens. *Pag. 575. Vanni. Si unquam stolida crisis instituta fuit, sane haec est. Delirat miser: Quod de Niobe dixi, adeo certum et perspicuum est, ut de eo dubitare possit nemo, cui cor recte salit: Niobe formam non mutavit, sed in saxum diriguit: Quid illa ad amantem, qui in quaslibet formas mutari cupit, ut quibuslibet modis potiatur amata? Nihil hercule, nihil: Hoc pueri sentiunt. Aptior mutatione in Pandionis filia: sed quid in ea etiam, quod ad amantis vota pertineat? Ipsane tristitia, et summum, quod mutationi ansam praebuit, infortunium? Nugae, nugarum nugae. In Niobes exemplo causa, ob quam mutata est mulier, ineptias quoque inducit: Delinquentis in saxum diriguit Niobe poenae loco: Id commode alleget amans, qui amoris causa mutationes sibi exoptat quaslibet animo laeto? Stulti sunt, qui ita sentiunt. Protei et Periclymeni exempla haud dubie sumeret Poëta bonus: Illi enim facere poterant, quod facere in votis habebat amans: Utinam liceret mihi, quod Proteo, quod Periclymeno licuit; mox, o suavi-*

cula, θεοτρόπον εἶην, ὅπως ἀεὶ βλέπης με· ἔγώ etc.: Haec casta et bona; neque ambigat quisquam. Quod de exemplis a mulierculis perperam ductis scribo, rectum quoque et rati. ni consentaneum, quoties exempla suppetunt, quae a viris aequo commode et aequo signato daci possunt: Ea si deficiant, alia muliercularum veniunt in subsidium: Thyas recte sumitur in viris, quia in Bacchi comitatu non erant mares ita furentes, et ipso furor Thyadom suros alios facile superabat: Exemplum igitur simile a maribus peti non poterat. Exempla ab animalibus sumta huc non pertinent. In his iudicio opus est exacto, quo cum destituatur plane Orbiliolus, frustra de illis cum eo contendam. *Pag.*

580. Vanni. — τῆς δ' οὐτι πέλει σχεδὸν οὔτε γενέθλη. Οὐ γὰρ δὸν πτολεμεῖον. *G. Canterius L. I. Var. Lect. 7. p. 42.* legit certa conjectura, τῆς δ' οὐτε πόλις σχεδὸν οὔτε γενέθλη. Certa conjectura? At nihil mutandum: οὐτι est οὐ τί, nihil: τῆς δ' οὐ τί πέλει σχεδὸν, οὔτε γενέθλης hujus autem non est quidquam, neque familia properat res, γενέθλη personas respicit: neque bona habebat, neque propinquos: Sic apte sequitur, Οὐ γὰρ δὸν πτολεμεῖον· υπὲρ ξείνιοι δ' ἄνακτος etc. neque πόλις ante πτολεμεῖον offendit. Porro Lectorem inspicere jubet Orbiliolus Canteri Libros Variarum Lectionum, ut sciat, quam supine negligens fuerim, quod ejus conjecturas non retulerim suis locis: Idem ego rogo, sed ut scias, Lector, qua impudentia sit Magistellulus, qui ista scripsit.

Pag. 582. Vanni. *Hesychius*, ἀθλεύεται. *ende apparet — desipit, si non vedit legendum ibi esse ἀθλεύεται, vel ἀθλεῖται, vel ἀθλίγεται. διηθεῖται, percolatur. ut recte ultimam vocem exhibet Favorinus.* Bellus Criticus, qui in Hesychio voces primas tam facile mutat! Eruditii sciunt. Rectum est, quod editur, et διήθηται scriptum pro ἀδιήθηται: Non dubito enim, quin ἀθλεύεται sit desumptum ex Auctore antiquo, qui id pro διηθεῖται et ἐδιηθηται adhibuerat, secretius et audacius: ἀθλεύεσθαι, exercitari: inde significatio illa remotior: Talia in Hesychio millena, quae Grammaticastri non capiunt. Si aliud lateret, scriberem, *ἀθλεύεται, διητεῖται, vel διητηται pro ἐδιηθηται: ἡττάσθαι notum est: inde διητεῖται: quod voci explicandae apprime convenit: Sed prius ego sequor.* *Pag. 583.* Vanni. *Μήτοι Rhod. μήτει Pau. μήτι rho μήται.* — *Sed*

ait μῆτει esse generis neutrius. at ego a μῆτις μήτιος, μῆτεως, μῆτει venire posse statuo, ut a πόλις, πόλιος, πόλεως, πόλει. Similiter μῆται Hesychii a μῆτις deducat: In istis perquam facetus est Magistellulus. Unde etiam novit, μῆτις facere μῆτεως? Pag. 600. Vanni. εἰδεις τοινν, ἐμὸν γάρος, σὺ μὲν ταύτην ἐν τῇ φύσεως ἔχοις τὴν νίκην. — est locus corruptus, et legendus sic. εἰδεις τοινν, ἐμὸν γάρος, σὺ μὲν ταύτην ἐν τῇ φύσεως ἔχοις τὴν νίκην. perlege Epistolam et non dubitabis. Inepta Crisis: νίκην illam ἐν τῇ φύσεως habebat ἀμata, ipsamque φύσιν judicium amantis habebat pro fundamento suo: Nihil apertius ex tota Epistola: Si amans dixisset, quod Magistellus eum dixisse fingit, tantum sibi ineptulus in formae negotio tribuisse, quantum ineptissimus ille sibi tribuit in literis: ἔχοις votum continet, et νίκην ἐν φύσεως perpetuam vovet amatae: id Misellus non vidit: Scis, quid morbi et alia faciunt saepe. Ead. pag. Lib. 1. habet Sambuc. μελάντατοι. ubi jam obtinet μελάνταται κόραι. Atqui te oportebat scire, O Archipaedagoge, Pave, Atticum hoc vel maxime esse, ut te verbis compellem, quibus etc. Venustum nempe fuisse, τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἱ κόραι μελάντατοι· οὐ τὸ κύκλῳ λευκὸν, αἴγαλην λευκότατα: Ita legat Grammaticaster. μελάνταται in textu Quarta editio, quam expressi. Pag. 602. Vanni. Facile fero non adnotatum in Sambuciāna esse Εὐτυλήδην. nam — at minime aequo animo feret Lector, mox ab ipso editum contra etc. In adumbrando operae fuerunt paulo negligentiores, et in corrigendo ego etiam fui paulo negligentior: Inde triumphum sibi ducat Magistellus lepidulus: οὐ φροτίς Ἰπποκλειδῆ: et homulli stultitiam ridebunt Viri Corradi. Pag. 607. Vanni. Ait, pro παραξοροῦσιν in aliis Apographis Apostolii scriptum erat ἀναξοροῦσιν] At homo mentitur. Pantinus perspicuis verbis ait, pro quo etc. Nihil stultius stulto Grammaticastro: An libri excusi non dantur ex libris manu scriptis? Aliud ibi: Antea paulo in pudente bucca adseverat in Aristophanis Tagenistis scriptum fuisse, πάντα etc.: conjectans scilicet: Praemitto ipse, Dicam, quod suspicor etc.: Et hoc verbo uno etiam in specimen: Ita ubique Miser. Ead. pag. Si magis quid velis mutare, lege τῇ ποδῶν αὐτίκα φανεῖσῃ: quod dicit margo libri mei, habens τὴν πρώτον. Ita nempe ποδῶν αὐτίκα

jungitur apud Graecos: Ineptit Paedagogus, et de conjectura mea nemo dubitabit, qui ad sententiam et iudicem loci vel leviter attendat. Quod de Schemate Alemanico addit, risum mihi incutit blandum: Ita puer, se metiens pede suo. *Pag. 608.* Vanni. *imo non sic legimus, sed cum viro docto πλοκίων.* Id nemo probabit, ubi et ὄφεος et ἐπιθέψαιον adsunt. *Pag. 609.* Vanni. *Visne aliquid re vera Asinimum, re vera Pavoninum alias generis etc.* Haec cachinnos mihi incutiunt solutos: Mercerus edidit in Contextu et in Notis δὲ ἀρότρῳ: id ego non correxi: Scis, quare? Qui Linguam aliquam sibi reddiderunt perquam familiarem, ea, quae male scripta sunt, legere solent, ut scribi debuissent, et vident animo, quod oculis non vident: Idem mihi, idem Mercero accidit. Pedantriam stultissimi Magistelluli ridebunt, scio, omnes. Qui eam in rem tot verba insumit, Asinus est; et qui talia operiosius emendat, parum etiam ab Asino distat: Eruditis tales errores non sunt errores, puerisque illi obesse possunt solis. *Pag. 615.* Vanni. *Barbarus corrigit προσεργεῖσον μοι.* Ita homo barbarus: ξύλου et προσεργεῖσιν sumuntur etiam passive: Res est nota ex uno Stephani Thesauro. *Ead. pag. θὺα τάλαν]*
a manu docta — At Pavo, ego te misera? rogem scilicet te mederi malo meo. *Vidistine aliquid putidius?* Nihil sane putidius vidi hac homulli Notula: Virtio Typographicō misera male editum est pro miser: Id vident omnes, qui distinctionem a me mutatam vident: Id delirus Grammaticaster videre non potnit. *Pag. 615.* Vanni. *πυκνὰ παλλομένης — Quid autem ipse?* Ex Scapula locum, quem etc. Misellus facit, quod solet: Locus Platonis suspicionem meam stabilit certo: τέγγεσθαι est humectari, perfundi: inde pro liquescere, emolliri, macerari, cedere, succumbere sumitur. Philosophi μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας non male vertitur apud Stephanum in Thesauro, non emolliri infamia. Aeschylus in Prometheo Vincto pag. 60. Λέγων ξοικα πολλὰ καὶ μάτην ἔρειν. Τέγγη γὰρ οὐδὲν οὐδὲ παλθάσσῃ λιταῖς Ἐραῖς· δακῶν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγῆς Παστός, βιάζῃ καὶ πρὸς ἥντας μάχην. Accommodate etiam Hesychius, Τέγγεσθαι, εἴκει, ἐνδιδόναι. Pueri vident. Quid jam Paedagogulus? Scribit, καὶ δεινῶς ἐκπηδῶν καὶ φθέγγεσθαι μοι δοκεῖ νειόθεν: In quo nihil est, quod

ejus indolem non referat: Nam quid φθέγγεσθαι ἀπλῶς? idne doloris significatum inducit, et cor dolens nobis exhibit? Delirat homo: In gaudio, ut in dolore, φθέγγεσθαι potest cor figurare: Nota igitur adsit. oportet, qua dolor in molestis, ut gaudium in hilaris, significatur: ea vero nulla hic: et proinde verbum hic ineptum plane. At ὑλακτεῖν dicitur cor Ulyssis, neque ὑλακτεῖν et φθέγγεσθαι differunt: Concedo, si de Orbiliolo accipias, qui latrat, cum loquitur: de Ulysse et omnibus aliis nego. Idem vitium, quod in φθέγγεσθαι est, etiam est in νειόθεν: Nam et dolor summus, et gaudium sumnum facit, ut, quod cor emittat, ex imo et profundissimo veniat. ἀνεστοράμψ 'Ἀγαμέμνων Νειόθεν ἐκ προσδίης usum loquendi docere potuisse Magistellulum, si stupidior non esset Praxillae Adonide: Alia similia praetereo. Utinam bonis illam Pergeri conjecturam, a Wolfio in Anecdotis Graecis Tom. IV. pag. 172. relatam, vidisset, πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς παρδίας, καὶ δεινῶς ἐπηρῷν καὶ φθέγγεθάι μοι δοκεῖ ἄ, εἰα: Fallor, aut eam propter eruditonem singularem probasset. Ego talia, et alia longe meliora, saepissime praetereo, ne Notulae meae incassum crescant; et si animo morem gererem, ea referrem sola, quae mihi de Auctorum locis videntur, ut, si Eruditis placerent, reciperenetur; sin minus, eo ablegarentur, quo prava quaevis: Sic Notarum strues Auctores antiquos non premeret, et Lectoris commodo nihil etiam decederet: Vere enim eruditi habent in numerato ea, quae absunt: Semi autem eruditis, quia de illis judicare non possunt, adducta usui revera sunt nulli. *Pag. 616.* Vanni, τὸ ποτε ἄρα μοι πεφύτην] quid vero mihi genuit intus? *Pavo. Mercerus*—Intelligisne illud Pavoninum? ego sane nullus. Ubi ὁ γλυκύτατον πῦρ praecedit, non intelligit Miser illud meum Graeca referens exacte! Sed verbum insolens πεφύτην non placebat homini: Grammaticastri scilicet nil nisi trita amant, et cum vere erudit Lingua ditiorem reddere cupiunt omnibus modis: Notissimum est ἐφυτήσατο ex Theogonia Hesiodi. Ipse Orbiliolus primo πέψυκεν conjicit: quod male γλυκύτατον πῦρ relinquit sibi, et verborum cohaerentiam tollit: Dein ex prava Viri Docti conjectura effingit suam adhuc deteriorem, τίς σέ ποτε ἄρα μοι πεφύσηκεν ἔνδον:

Nihil enim revera pejus, ubi de eo, qui ignem amoris in pectus sibi immiserat, Citharoedo nempe amabili, dubitatio erat nulla Parthenidi: Vide Epistolam, et stultum ride. *Ead. pag. περιηγένετον*] *Tollius — ut ipsi condonem illud σεσυμένον.* Ita operae: ipse scripseram σεσυμένον: Nec tamen alterius me puderet: Id enim a σεύω, apprime bonum: Hesychius in Lexico, Σεσεύανται, ὡρμήνασιν: Scribendum Σεσεύαται. *Pag. 619.* Vanni. τελχων. increpuimus merito inscritiam puerilem hominis, qui hic τελχων etc. τελχων protolχων edidit Mercerus, parietibus recte vertens: id ego non correxi: Et de isto errore bis agit Magistellus: Quid ais, Lector cordate? Nonne dignus est homo, qui ferulam portet? Talia ubique, et mox hac ead. pag. in ἐφύσατο. Vellem talem paedagogulum mihi nancisci possem, qui exempla corrigeret: Sic ea, quae sunt alicujus momenti, ipse curans, in aliis levissimis opera homulli egregia uterer libenter. *Pag. 620.* Vanni. cum modo una litera mutata legendum sit, τοιγαροῦν, ὁ Μέλισσα ἔμη. Id mihi non placuit, quia sic nihil de se dicit amans: quod utique factum, et faciendum, ubi sequitur σὺ δὲ αὐτὸ τῶν ὄμμάτων τῇ θέᾳ γαννυμένους ἄγεις ΗΜΑΣ. Maneat igitur ἔνε ἀρπάζεις, quod sententiae necessarium, et Magistellum judicio destinatum, non plorare, sed vannare jube. *Pag. 652.* Epilogi. At ut Galli, Germani, Britanni, Belgae, in unius hominis vituperio etc. Nonne dices, nationes integras in me conspirasse? Ex istis tamen montibus non prodit, nisi mus ridiculus: Agitur enim de Menstruorum, Actorum, Bibliothecarum etc. Actoribus, Viris omnigena eruditione refertis ad ipsam Epiglottidem, qui si ante seculum et sesquiseulum de literis nostris scripsissent, quae nunc scribunt, Senatus Literarii decreto solenni ad τὴν Μακαρίαν fuissent ablegati, ut ibi umbras chartulis suis suaviculis oblectarent, ipsique fierent μάνερες. Hi tamen animadversi unculas in me scriptas vocant mortificantes: Ac si ab istis belulis aliquid proficiisci posset, quod hominem paulo eruditorem mortificet: Et hoc suave profecto. Quid tamen Orbiliolus? Ille pag. 558. Vanni istis facetis apponit, ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΜΕΑ ΝΟΝΔΥΜ ΤΑΜΕΝ ΠΡΟΔΙΕΡΑΤ: quae scilicet mortificantibus illis longe adhuc mortificantior: Et hoc suavius primo suavi: Nam

nihil stultius unquam visum ista *Eξετάσει*, ut nunc sciunt omnes. Visne tertium omnium suavissimum? Bonus Magistellulus nactus, ut putat, Crinagorae Epigramma locupletius ex Libris locupletioribus, ob eam rem non modo magnifice se effert, sed etiam inter alia haec egregia mihi impingit pag. 85. Vanni: *prehendi durum, fateor, in tam aperto flagitio. an forte audes tibi hanc appendicem esse suspectam praetexere? an corruptum tertium versiculum causaris? an Iambos hexametris et pentametris immixtos proscribes, ut obreptitios? Quid horum? quin capite obvoluto ploratum potius abis. ne tamen ceu Sphinx, soluto aenigmate, prae desperatione de saxo vel turri Trajectina desilias. vive, vive, Pave, ut diu Eumenidibus adhuc tuis ludicrum praebeas, oro: Ac si frustum Epigrammatii visum vel non visum tanti esse possit viro cordato, qui propter totam antiquitatem, et omnes Libros antiquos, quotquot sunt, animi sui tranquillitate ne unam quidem dieculam carere vellet: Et hoc omnium, ut dixi, suavissimum, neque in eo genere quicquam par aut secundum ullibi: Haec verba scilicet sola Archipedantum Archipedantissimum nobis repraesentant, et propter verba haec sola dignissimus est miser Magistellulus, qui pro tali habeatur ab omnibus non insulsis.* Pag. 648. 649. etc. Epilogi. Asinus ad Lyram est Grammaticaster: Dicam paucis, quod res est, et male rudentem exponet omnium, qui in re Musica aliquid intelligunt, risui. Cum Cithara a Terpandro septima chorda fuit aucta, ex simplici facta est duplex, et *duo tetrachorda per mesen fuerunt conjuncta*: Primum enim Systema consonum est *tetrachordum*: a quo ad alterum *tetrachordum* proceditur vel conjuncte, vel disjuncte: Conjurante, si mese sex aliis chordis interponatur: Disjuncte, si praeter mesen sex illis etiam interponatur *paramese*: Unum *tetrachordum duplex συνημμένον*, alterum *tetrachordum duplex διεξεγγυμένον* constituit. Res est nota ex Boëthio aliisque Musicis: Hoc primum. Alterum, quod ex primo illo sequitur: Quot in Cithara erant chordae, tot in Cithara erant nomi: Nomorum enim numerus chordarum numerum sequebatur: quia nomi singuli suas habebant chordas, a quibus incipiebant, et in quibus saepe desinebant: Et hoc ex Musicis etiam satis

notum. Vide, ne alios commemorem, Joannem Wallisium ad Ptolemaei Harmonica, qui multa de his collata Clave Hodierna. Septem nomos Citharoedicos Terpandi commemorat Plutarchus: Ex illorum numero colligere licet certo, Citharam Terpandi chordarum fuisse septem: Nam id ex praemissis sequitur indubie: Atque hinc Cithara non modo ἐπτάχοδος, sed etiam ἐπτάτονος dicitur: τόνος et νόμος eodem pertinent: Quot chordas habebat Cithara, tot τόνους habebat sive νόμους. Apposite Philostratus in Amphione, φιλότιμοι οἱ ἡδεῖς οἱ λίθοι, οἱ θητεύοντες μουσικῆς τὸ δὲ τεῖχος ἐπτάνυλον, ὅσοι τῆς λύγας οἱ τόνοι. τόνοι pro χρόνῳ etiam dixit, et cum Musicis locutus fuit, prout decet. Haec certa sunt, et convelli non possunt a quoquam. Quid jam porro? Septem nomos Auloedicos Clonae commemorat idem Plutarchus: Et ex horum numero colligere etiam licet certo, tibiam Clonae foraminum fuisse septem: Nam ut in Cithara tot chordae, quot nomi; ita in tibia tot foramina, quot nomi: Quisque enim nomus habebat suum foramen, a quo inciperet et in quo saepenumero desineret, neque alia hic ratio tibiae, quam Citharae. Ex quibus manifesto sane constat, quod de Cithara Terpandi dicitur, nos optimo jure ad tibiam Clonae potuisse transferre: Nomi Citharae fuerunt duplicati, cum Cithara fuit duplicata: Idem in tibia factum: Primum systema consonum fuit tetrachordum, constans ex quatuor nomis: id non magis ad Citharam, quam ad tibiam pertinuit: et quemadmodum primum illud systema in Cithara habebat chordas quatuor, ita similiter in tibia habuit foramina quatuor: quae cum ad numerum septenarium ascendissent, geminata est tibia, ut geminata est Cithara, et ex systemate simplici ortum est systema duplex, vel conjunctum vel disjunctum, tono vel tonis intermediis. διπλοῦσθαι tantum non exigit Marmoris exesi intervallum: νόμους Marmor habet perspicue, αὐλητὰς non minus perspicue: Hinc rogo omnes, qui in rebus Musicis non sunt hospites, an probabilius quid reponi possit, quam quod nos reposuimus? Una difficultas restat: quod scilicet septem nomi Auloedici a Plutareho non adscribantur Terpandro, sed Clonae, et diu post Terpandrum vixisse dicatur Clonas: Ista difficultas a me tolli non potest, sed non magis me solicitum habet, quam aliae

similes magno numero: Quot enim dissidia non ubique in Scriptis Veterum? Qui ea de causa a sententia discederet probabili, non vir, sed puer hercule esset. Notandum vero, quod semper in Marmore dicatur, quod alibi dicitur nullib: Quis scripsit Terpandrum tibiae studuisse? quis eum tibicinum modos mutasse? Nemo, nemo: Singulare igitur est, quod de Terpandro in Marmore refertur: et ipsum illud singulare probabilem efficit pugnam, quam inter Auctorem Marmoris et Plutarchum extitisse suspicor. Sunt autem verba Plutarchi, non diffiteor, mihi perquam suspecta in illis, *οἱ δὲ τῆς πιθαροδίας νόμοι πρότερον πολλῷ χρόνῳ τῶν αὐλοῖς πατεστάθησαν ἐπὶ Τερπάνδρου.* Nam si πολλῷ χρόνῳ cum Emphasi accipias, ut certe accipiendo videtur, de tempore longiori, parum congruit, quod de imitatione dicitur: Quare legendum forte πρότερον οὐ πολλῷ χρόνῳ: quod loci ingenio melius convenit, et dissensio nem inter Auctorem Marmoris et Plutarchum minuit: Facilius enim dissentire possunt Scriptores in vicinis, quam in remotis: Hoc quisque sentit. Visne aliud? Inter αὐλοὺς fuerunt, qui πιθαριστήριοι dicebantur, ut ex Polluce et aliis constat: Isti πιθαριστήριοι accinebant Citharae, et perpetui erant eius comites: In illis igitur fecerit Terpander, quod postea in omnibus fecit Clonas: Hoc sane perquam probabile, imo certum et necessarium fere: Nam cum Cithara habebat septem chordas et septem nomos, αὐλοὶ πιθαριστήριοι etiam habere debuerunt septem foramina et septem nomos, ut Citharae apte responderent. Et sic pugna est nulla inter Auctorem Marmoris et Plutarchum, qui de rebus diversis loquuntur, et quorum ille de αὐλοῖς πιθαριστήροις, hic de αὐλοῖς quibuslibet agit: Citharam mutavit Terpander et Citharae nomos: quibus mutatis, non potuit non αὐλὸν πιθαριστήριον et αὐλοῦ πιθαριστήριον nomos mutare simul, ut Organa illa concuerent apte, et alia non esset hnius, quam illius conditio: Geminavit igitur αὐλοῦ πιθαριστήριον nomos, ut Citharae geminaverat nomos, et sic αὐλοῦ πιθαριστήριον nomos ad Citharae nomos redigens, revera nomos αὐλωδικοὺς proprius dictos non mutavit, sed eos reliquit, sicut erant, a Clona suo tempore mutando et mutatos: Vides? Sic nulla difficultas superest, et omnia pulchre cohaerent. Quae si stolidissimus Orbiliolus convellere aggrediatur testi-

moniis ex Libris Grammaticorum, et aliorum, qui Musicam non tractant, desuntis, omnium porro sibi excitabit risum: Talia enim nihil valent contra ea, quae totius rei Musicae constitutione nituntur, et ex Musicis convellenda sunt. Me miseret autem homuncionis, cum Clementis τοὺς Αἰαχεδαιμονίων νόμους ἐξέλοποιησε Τέρπανδρος urget, a Marmore alienissimum: νόμοι haud dubie ibi sunt leges, et νόμους μοντικοὺς μελοποιῆσαι nemo dixit unquam, aut dicere potuit: Αἰαχεδαιμονίων autem accedens, nihil etiam ad Marmoris sententiam, quia, ut nihil aliud dicam, ita sequi debuissest καὶ τὴν ἐποσθὲ μοντικὴν αὐτῶν μετέστησεν: Vident, qui oculis uti possunt. Adhaec ridiculum est, quod homo ridiculeus mormurat de τε καὶ δεῖος: In istis locus est nullus voculis τε καὶ, ut in sequentibus de nomis πιθαρωδίοις: Quare ex voce a me restituta sine dubio error: Λός Pollucis ad ista etiam nihil: Eruditi sentiunt, quod Stipes sentire non potuit. Addam verbum unum de subscriptione: Orbilius subscribit litera B. Burmannus-litera A. Quid et unde illud? Dicam: Burmannus et Orbilius primas et secundas sibi tribuunt in Literis: Burmannus est Eruditorum *Ἀλφα*; Orbilius, Burmanni umbra, est Eruditorum *Βῆτα*: Duumviri, hercule, eximii: quibus pro re literaria excubantibus, bonus Apollo cum Novem Sororculis in utramque aurem tuto dormire potest. Atque haec breviter de istis Orbiliianis: Alia, quae non tetigimus, ita comparata sunt, ut, si collatis meis examinentur rite, nihil unquam futilius, stultius, improbius, scriptum sit a Grammaticorum futilissimo, stultissimo, improbissimo: Quare ea, Lector Erudite et Cordate, examini et judicio tuō committo lubens: Jam allata etiam probant, quod dico. De plagiis, quae commiserim, non necesse, ut vel verbulō agam: Qui mea legit, si indole sit honesta et proba, persuasissimum habet, ne criminis quidem suspicionem in me cadere posse: Quis ab aliis petat, quae sibi benignissime nascuntur domi? Sed et pleraque, si non omnia, quae suppilasse dicor, talia, ut unicuique, modo leviter in re Critica versato, in mentem venire possint et debeant statim. De Tolliano Aristaeneti Libro ante editam Vannum nihil vel fando audivi unquam: Calabri Librum Sylburgianum et Falkenburgianum per unam vel alteram horam modo inspexi, nec

quicquam ex illis mihi annotavi: Id testari possunt Viri Amicissimi Havercampus et Gronovius, qui mihi insipienti adfuerunt. Convicia, quae totis modiis in me ingerit Miser, pro totidem Encomiis habeo, et revera contumeliam mihi fieri existimarem, si ab homine istius Commatis laudarer. Quid de laudationibus tractatiiis in genere sentiam, in Dedicatione Anacreontica verbo declaravi: In eo autem confirmor, quoties laudationum formulas considero, quas Eruditi quidam in suis Commentariis ubique infarciant, praecipue in hac etiam regione nostra: quae mutuos laudatores habet adeo benignos et lepidos, ut singulari sint saepe mihi oblectamento: quin et tabellam eorum aliquando animalo meo repraesento, ut cum niniis forte serium mulceam joco: Visne tribus verbis ipsam quoque tibi praesentem, Lector? Faciam, ut rideas: In prato male vestito et omni florum laetitia carente pascuntur una sex septemve muli cum uno Archimulo: qui cum se mutuo scabunt sedulo, praecipue tamen occupati sunt in scabendo Archimulo, sed a postica, non ab antica, quia os et caput ei est teterimum: Vides et sentis? Id spero: Sic ridebis etiam. Ut tandem de Libro Orbiliano summatim dicam quod debeo: Testor ingenue, me nihil legisse unquam, ex quo majorem mihi voluptatem ceperim: Soleo, ubi corpus mihi bene habet, cibum satis avide stomacho ingerere: quo fit, ut aliquando post cibum torpedine aliqua laborem, quae expellenda, ne vires sumat, exercitatione facili ac blanda: Jam vero nihil unquam in isto genere mihi efficacius sese obtulit, quam scriptum illud Orbilianum, quod non modo mihi torpedinem expellit, sed etiam concoctionem egregie juvat, si legatur post cibum. Quid mirum, Lector? Nihil est, quod me oblectat magis, quam Grammaticus iratus vel loquens vel scribens: hicce autem noster, non modo Grammaticus est iratus, sed etiam Grammaticus est delirus, Grammaticus est improbus: Ex cuius proinde scripto non una, sed triplex mihi oritur oblectatio, quae alias omnes et vi et numero suo longissime superat: Quare non rogo, sed precor Grammaticastrum insignem, ut, simulac per occupationes scholasticas possit, eo, quo coepit, modo iterum in me irruat: neque id faciat solus, sed publice socium sibi adseiseat Petrum Burman.

num suum Lugduno-Batavum, ut, antequam Sanctissimus ille Senex coelum supremum adeat, cantionem ejus in me cygneam laetus et exultans audiam. Atque hic desinere possem: sed quia nondum elapsus est dies, et quid melius agam nescio, paucula subjungam, quae eruditionem Orbilianam tibi commendabunt porro, Lector Ingenuo.

In Praefatione Theophrastea ex Orbiliiana Ἐξετάσει probavimus Grammaticastri delirium tribus quaefuorve certissimis documentis: Illis adjiciam hic aliud vicinum, non minus certum. Pag. 427. scribit Orbiliolus, *Incertissimus haereo, cum in Titulo libri simpliciter pictum videam*, Phile de animalium proprietate. *An nempe Eumolpus, Joannes, Theodorus, Michael, an denique femina quaedam, ut nonnulli putarunt, fuerit hic vel haec Phile.* Fuisse perhibentur, qui, cum ipsum Libellum nunquam oculis nsurpaverant, ex Phile viro fecerunt Philen feminam: In eodem cum illis errore haerere poterat Orbilius, Librum in manibus habens, et in Titulo Graeco Τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιώτατου Φίλη, in Latino Sapientissimi ac Eruditissimi Phile positum videns diserte. Quid? Nonne pessime delirat, qui talia effutit publice, et quidem in Scripto mortificaturo.

Aliud: Anticam a postica discernere non novit Orbiliolus: Nam pag. 302. Vanni ista Aristaeneti Lib. 1. Ep. 25. ἀμα δὲ καὶ τὴν πτέρων αὐτὴν πρὸς ἑαυτὴν ἐπιστρεφομένη διεσκοπεῖτο, de postica explicat, cum absque ullo dubio de antica accipienda sint: *calcem ad se convertens contemplabatur*: qui *ad se convertit, in anticam convertit*: id ipsi pueri intelligunt: id non intellexit Magistellus puer: qui ista inepte cum Xenophonteis componit, quae sunt longe diversissima. Illud *anticum* probat artificium Meretriculae, quod verbo indicavi, et de eo dubitare non sinit quemquam, cui cerebellum est sanum: Eubulus apud Athenaeum Lib. 15. Τὰς φειδωλὸν κεραμάτων παλευτρίας, Πόλονς Κύπριδος ἔξησημένας, Γυμνὰς ἐφεξῆς ἐπικαίρως τεταγμένας, Ἐν λεπτονήροις ὑμέσιν ἐστόσας, etc. Addam in transitu, quod Miselli Sycophantias illustret: ἀνάγουσα scribens, de alia nequitia cogitavi, quae nudam ἀνήμην ostentabat juveni: Id ille ad partes non nominandas refert solemni improbaté sua: Vide notas meas: mediis tenetur improbus: In Inscriptione Ep. 14. Lib. 2. Aristaen. pro Νικογάζη Mercerus scripsit Νικογάζη:

quod perperam factum asserui, quia Νικογάριτι nomen foeminae est. Quid Bellatulus? pag. 52. Vanni illud Νικόγαρις et Νικογάριτι cum Δημογάρις et Δημογάριδος confert, ac si illud, ut hoc, nomen viri esse posset: Nostine aliquid stultius? In Epigrammate Callimachi Σαῖω scripsi: Hinc illud suave Magistelii suaviciuli pag. 198. Vanni: *velim autem ex Pavone scire, cur hic Σάιον hunc Hermoclidem putet, et tam longe ex Aegypto arcessat. nam Σάις Aegypti urbs.* Σάιν scilicet Thraciae urbem ignorat Polyhistor, neque scit, a Σάισ Θρaciae Σάιος, a Σάισ Aegypti Σαΐτης fieri: quod sciunt ipsi tirones et forma γυναικῶν Aegyptiacorum requirit certo. Eruditis notissimum est ex Aristophanis Pace Distichon illud, Ἀσπίδι μὲν Σαῖων τις ἀγάλλεται, ἦν παρὰ θάνατον Ἔντος ἀμάρυντον κάλλιτον ὃντις οὐδέλαν: ubi Scholiastes, ἐλεγεῖον Αρχιλόχου — οὗτος δὲ ἔγραψῃ ἐπὶ τῇ ἀποδότει τῆς ασπίδος. et ὁ Αρχιλόχος ἔξηλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαῖον μάχῃ (ἔστι δὲ ἔθνος Θρακης) καὶ φοβηθεὶς etc. Ea sunt ignotissima homullo. Pag. 48. Vanni miratur et indignatur, me Jovem, Neptunum et Plutonem habere pro tribus *Diis majoribus*: ex Hildebrando, Kippingio et Danetio sapit scilicet Vir Scholasticus, neque Callimachum legit in Hymno Jovis, ex quo solo discere potuissest, cur merito Dii majeres indigitentur illi: Nihil stultius aut puerilius. Pag. 200. Vanni inter μογοστόκον et γυναικῶν δέσποιναν distinguere non potuit Misellus: Diana μογοστόκος recte dicitur: γυναικῶν δέσποινα non recte dicitur: Virgo enim virginibus praeest, neque mulieres curat, nisi in solo partu, quatenus habetur pro Luna: Juno nuptis praeerat, ideoque ζυγία dicta: Monere debeo, quae pueri sciunt, propter imperitiam Magistelluli plus quam puerilem. Anima, ut corpori, partes non sunt aut tribui possunt: id notum est omnibus: Ideo in Menandri loco scripsi, — καὶ φός ἐστιν ἡ νόσος Ψυχῆς ὁ πληγεὶς δ' εἰς ὅλην τιτρώσκεται. Quid Morio? pag. 246. Vanni scribit de ista conjectura mea, ubi probari, dici τιτρώσκειν τινὰ εἰς ὅλον σῶμα, εἰς ὅλην ψυχὴν τιτρώσκειν δαι barbarum non putabimus: Vidistine unquam stultius et imperitius quid? Non distinguit, quae pueri distinguere sciunt, et ipsius animae sua, quae in theca scholastica habitat, non novit indolem: Haud miror: Si enim nosset, sibi impurissimam et stultissimam esse

sciret, quam nunc purissimam et sapientissimam putat. Sed pergit Corculum, *Nisi autem aliquantum abiret a scriptura prodita, legi posset.* — ὁ πληγεὶς δὲ ἔνδοθεν τιτρωσκεται. non adspectu, non tactu amor intrat in pectus : sed ipsum a se vulneratur pectus. Et hic Narcissum habemus verum, cuius pectus amans vulneratur a se ipso, quique omnes alias formas negligens, unius formae suae amore capitur: Audis, audis, Lecto? Amor non tactu, non adspectu intrat in pectus, sed ipsum pectus vulneratur a se ipso, et sine objecto ullo amat Orbilius: Mirum, quod uxoreculam duxerit domum: Mirum, quod aliquando repulsam passus ab ea, quae miserum Magistellulum despiciens mox Viro honoratissimo nupsit, eo ad summum moerorem et restim fere adactus fuerit. Firmat tamen stultitiam suam subjungens, *ut fere Anacreon Od. XIV. Τί γέρω βαλώμεθ ἔξω, Μάγης δσω μὲνούσης;* Et hoc cumulum ineptissimis ineptiis addit: Nam ante illa dixerat Lyrius de Cupidine ipso, *"Εβαλλ', ἔγω δὲ ἔφευγον· οὐδὲ δὲ οὐκέτ' εἶχ' δίστονς,* *"Ηεγάλλεν, εἰδέ τιντὸν Αργῆνεν εἰς βέλεμνον· Μέσος δὲ καρδίης μεν" Εδύνε, καὶ μὲνούσε. quae scilicet pectus a se ipso vulneratum ostentant: Omnia stolidissimus nunquam stolidius quid effutiit. In Aristaeneti Epist. 10. Lib. I. Latinissimam Meroeri versionem non intellexit Stipes: ὥσπερ δὲ χρυσόπολις ή πόλις τῷ χρυσῷ μελοκαὶ συνήπτετο προσφυνῶς Vir eruditus eleganter vertit: *Quae veluti chrysopolis herba aureo juveni native adjuneta haeret:* Nam aureus pro optimus flosculus est, quem elegantiores adhibent passim, et verba ita sine dubio intelligenda sunt: *quae Cydippe, veluti chrysopolis herba, aureo juveni Acontio native adjuncta haeret:* sensu optimo et perspicuo. At vide jam stultitiam et improbitatem pessimi Magistelluli, qui Mercerum non intelligens, et de aurea icuncula perridicule cogitans, locum distinctione minime necessaria non modo adjuvat, sed etiam me, qui eam casu potius, quam consilio, interposueram, eo nomine, ut improbum Cacum, conviciis lacerare audet: Locus est in Vanno pag. 442. dignus, quem inspiciant omnes honesti et lepidi. In eadem Epistola aniliter delirat Grammaticaster, cum πρηστῆρα febrim ardentem interpretatur: μαθήσομαι μόνον, ὡς μεμέληκας τῶν γραμμάτων, καὶ τοῦ εοῦ πρηστῆρος τὴν ἐμὴν φυγὴν ἀπαλλάσσων, οὐχ*

ἥττον αἴματος ἀφειδήσω τοῦ ἡμετέρου, ἥπερ ὑδατος εἰκῇ χεο-
μένου. Quid febris in illis? quis eam exspectet ibi?
Nemo, nemo, cui mens est sana: Dein, quid ἀπαλλάτ-
των loco ita intellecto, ut censem Miser? itane Graeci?
Negabunt omnes, qui Graece sciunt. Posterioris hoc
animadvertisens ipse, in Vanno pag. 606. pro ἀπαλλάττων
scribit ἀνταλλάττων: In eo resipiscens aliquantulum, sed
in aliis aequi stultus. Apage, apage ineptias longe
ineptissimas: pro μαθήσουαι scribendum est μαθήσωμαι,
et locus ita intelligendus, ut dixi: de eo non est dubi-
tandum: Non poterat amans infelix mori, quamdiu
animo ad faciem et ignem amoris adhaerebat: ab ea se
et animum suum avellens, moreretur statim et more-
retur etiam laetus in gratiam amatae: unum illud ex-
petit, ut ante mortem scire liceret sibi, literas pomo
inscriptas a Cydippe non fuisse plane neglectas, sed
eam rationem earum habuisse aliquam: isto solatio
fruens, sanguinem, ceu aquam, effunderet protinus:
Sententia est perspicua et bona. In Aristaeneti
Epist. I. Lib. 2. haud dubie laborat καὶ οὐκ οὐσα τιτρώ.
σης: quod ita correxi, ut nihil hactenus melius visum
sit mihi. Quid Magistellulus? οὐκ οὐσα verit absens,
et ne literam mutat: adeo imperite et stolidi, ut nihil
imperitus et stolidius excogitari possit: Dicam uno
verbo: οὐκ οὐσα est non ens, mortua, ex viventium
numero sublata: Ita Graeci, ut sciunt ipsi pueri, qui
nondum lavantur aere, Mercerus in Versione etiam
absens saucias: inde sumsit Miser perquam stolidi:
Nam οὐκ οὐσα corruptum pronuncians, ita verit, ut
sensum aliquem daret, non quod crederet, id Graece
ita accipi posse, ut credidit revera stolidissimus ille.
Sic vulgata cum homullo retenta, mortua virgo et
apud inferos degens viventes et superos vulnerabat
forma sua: Alia etiam conjectat, sed quae inepita sunt,
cum hoc plane sit insanum. Occasione hujus phraseos
adjiciam illud: οὐκ εἶναι, οὐκ ὄντες, οὐκ οὐσα, οὐκ ὄν,
τῷ ὄντι, τὰ ὄντα, ὄντως, et quae sunt id genus alia, sin-
gularem emphasis habent, et esse vel non esse deno-
tant re ipsa: Inde est, quod ad Aristaenetum pag. 244.
scripserim, Quin et commode legi posset, ἔστιν δέδο-
νται: Sic enim cum emphasi occurrit etiam alibi, nisi
me memoria fallat: ut ego certe non puto: quanquam
loca ne nunc quidem mihi sunt ad manum: Allegato-

rum enim indoles emphasin illam promittit et probat, neque ullus ego video, cur ἔστιν ita accipi non posset, ubi ἔστιν ita accipitur, et praesens signatus est imperativo: Attende, Lector: sic videbis Magistellulum delirantem more suo pag. 70. Vanni. In Notis ad Hephaestionem pag. 158. scripsi, ἀποκλᾶς est tempus minus usitatum τοῦ ἀποκλῆν· στὰς et ἀποστὰς ei gemella. id ita displicuit Orbiliolo, ut in Vanno pag. 537. mihi oggerere non dubitaverit, *At, inepte, ἀποκλᾶς tuum est barbarum, ut ipse es.* Quae scilicet stupidissimus Magistellus non tenet aut probat, barbara sunt, et ex albo vocum Graecarum protinus expungi debent: Si ἀποκλᾶς ab ἀποκλάω et ἀποκλῆμι barbarum sit, barbara quoque sunt πτὰς a πτάω πτῆμι, φὰς a φάω φῆμι, τῆλας a τλάω τλῆμι, θνὰς a θνάω θνῆμι, φθὰς a φθάω φθῆμι, δρὰς a δράω δρῆμι, βὰς a βάω βῆμι, πτὰς a πτάω πτῆμι, στὰς a στάω στῆμι, φὺς a φύω φῦμι, δὺς a δύω δῦμι, γνοὺς a γνόω γνῶμι, βιοὺς a βιόω βιῶμι, et alia id genus permulta. Eustathius ad Odyss. K. Vers. 192. περὶ δὲ τοῦ φραζεσθαι εἰ καὶ προγέρωπται, ὅμως οὐ πάρεργον καὶ ἐκ τῶν Ἡρακλεδον παρασημείωσασθαι ταῦτα. ἀνέκαθεν φησιν ἦγοντι ἐξ ἀρχῆς Θεματικῆς, ἔστι φῶ τὸ λέγω, οὐ μετοχὴ ἀόριστος φάσας, ὡς καὶ πλάσας· καὶ συγκοπῇ, φὰς, τολον φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον. ἄστερ καὶ πλάσ φησι παρὰ Ἀνακέοντι. Ita Heraclides, sed barbarus, una cum Anacreonte barbaro, ut nunc scimus auctoritate Grammatici Amstelaedamensis, qui Graeca cum lacte materno quidem non imbibit, sed in cuius papam provida mater indidit quotidie foenum Graecum magna copia, ut cum corde stramineo et calva vacua in Graecis supra ipsos Graecos saperet, et sic gloriam tibi compararet immortalem. Quid ais, Lector? Nonne hoc barbarum ἀποκλᾶς perquam gemellum est depravato μέλψαι, et ista pulchre ambulare possunt una? Aliud: Locum Corinnae apud Hephaestionem pag. 60. in Vanno pag. 536. ita constituit et vertit Grammaticorum optimus maximus, Δουρατέω τὸ ἐφ ἵππῳ πατὰ μὲν βριμούμενον Πόλιν δὲ ἐπράθομεν. Duranteoque in equo quidem frementes, (sedebamus) Urbem vero expugnavimus. quod ne quis male acciperet, anteā monuerat commode, agi de ἵππῳ δουρατέῳ, equo Trojano, quo inclusi Danai haec dicunt. Poterant scilicet Heroes illi eodem tempore equo esse inclusi, et super equo sedere cuncti: quod mirum videbitur sine

dubio aliis omnibus, sed minime mirum visum fuit Orbiliolo, cuius ingenium mira et incredibilia capit: Scis, quid sit κατησθαι ἐφ' ἵππῳ, sedere in equo: illud habemus hic ex emendatione Viri Summi: et tamen *equo inclusi* fuerunt Danai: Adhaec non taciti et quieti sederunt in equo, sed frementes, ut metum incuterent Trojanis, si accederent: Laocoön vero, quem ad Herroas ita in equo frementes homo ingeniosissimus acserit, non immisit bipennem vel hastam in latera equi, ut dolum detegret, sed ut fremebundos illos hostes ab equo deturbaret: Quid videtur, Lector? Haec adeo egregia, ut nihil egregium magis ex Orbiliana penus egregia tibi promere possim: Quare hic tandem desinam, sed homullo fremebundo prius honoris causa propter commentum mirificissimum collocato in parvo equo ligneo, ut eum sic perpetuo admirarentur pueri, secundum praedictionem Graeci Epigrammatarii, cuius Versus ex Anthologia mea Inedita in gratiam *Equitis Illustris* hic infra ponam:

"Ἴππῳ δουρατέω ἄστυ Πριάμοιο ἐλόντες,
Ἄμφιλαρὲς Δαναοὶ σφιν περίθεντο κλέος
Αὐτῷ τῷ δ' ἵππῳ κριτικώτατος ἡδέα βέζων
Ορβύλιος, τιμῆς ἔλλαχεν οὐκ ὀλγης.
Μιχρὸς γὰρ μικρῷ βριμούμενος ἵππῳ ἐφίζων
Δουρατέω, παισὶν αἰὲν ἀγαστὸς ἦν.

Vale, Lector: Ad Phryничum jam te ridentem, spero, et alacrem dimitto. Trajecti ad Rhenum ipsis Kalend. Decembr. MDCCXXXVIII.

P R A E F A T I O.

Quum paucis scribensium contingat, ut perfecto absoluтоque opere praeformatum animo exemplar omnibus numeris et partibus sibi explesse videantur, uniuscujsque autem magnopere intersit, non solum suam in perficiendo facultatem, sed etiam recti voluntatem cognosci, antiquitus ad eam rem praefationis locus constitutus est, in quo, veluti depositis hinc judicis hinc actoris personis, cum lectoribus familiariter consuescere et tum suscepti negotii gravitatem, tum suas privatas angustias enarrare, et quid et quatenus sibi aut condonari aut ex merito tribui velint, exponere possint. Tali sub specie familiaris colloquii consiliorum meorum causam rationemque aperiam, sed paucis, tanquam apud expertos, et candide simpliciterque, tanquam inter benevolentēs.

Nam quum ceteri Grammatici, qui a cura sermonis attici nomen habent, succedentibus in vicem editoribus, subinde refecti atque ea supellectile instructi essent, quae necessariis usibus sufficeret, Phrynicus autem, flos et robur Atticistarum, neglectus incomitusque jaceret, hinc milii, Orphicarum quaestionum παρεμπόρευμα quaerenti, novae editionis consilium injectum est. Coeptum negotium et mea tarditas et aliae difficultates publice privatimque objectae usque eo extraxerunt, ut alii amicorum meorum, hac ipsa cunctatione illecti,

aliquid magnum et basilicum parari sperarent, alii vero Phrynicum istum libris promissis adnumerandum ducerent, quorum tituli bis per annum veneunt. Quos ut utrosque refellerem, neque amplius reliquator haberer, maturare hujus libri editionem veteremque meum et antiquum hospitem in publicum producere, quamvis invitum et verocundantem, decrevi.

Haec praefatus a me ad lectorum subsellia transibo et, ut alieni artificii spectator, aequum me, ut maxime potero, et bonorum et malorum meorum judicem praebebo, tum, quid successerit operis, tum, ubi manus defecerit, in medium consulturus. Eorum igitur, quae in hunc librum eon-tulii, duplex genus est; unum ex rebus ipsis, alterum assumptum. Primum illud in notis textu subjectis continetur, neque aliorum spectat, quam ut praceptorum a Phrynicho traditorum vis et ratio redatur. Qua in parte superiorum interpretum copiis ita usus sum, ut J. Scaligeri notas fere integras et illibatas, Nunnesii, Hoeschelii, Pauwii, in brevias contractas exhiberem. Neque futurum arbitror, qui sibi hac contractione aliquid detractum jure queratur. Nam Scaligeri quidem nullam unam literam perire fas dico. Sed ex iis, quae homo Hispanus, non indoctus sanc, ut illa erant tempora, ante hos ducentos annos commentatus est, plerique ad nostram aetatem ita vetusta sunt, ut neque fructus neque delectationis causa legi mereantur. Is enim persaepe nihil aliud nisi Pollueis, Thome et Lexicographorum graecorum testimonia, eaque nonnunquam parum ad probationem conferentia, producit, primum ipsis, quibus scripta sunt, verbis graecis, deinde eadem in latinum conversa sermonem. Haecq;ne rursus apponi integra?

quae unicuique promta et tractata esse debent? quae in notis ad Thomam, ad Moeridem et ceteros dialectorum scriptores, in Grammaticorum libris scholasticis, in Lexicis adeo vulgaribus tum uberiorius tum explanatiis et ad usum accommodatiis exposita sunt? Imo haec philologiae sibi proludentis crepundia, quibus Minellii et Creuzeri sese exornent licet, sensim abjiciantur oportet. Hoeschelii autem notae maximam partem breves et inelaboratae exempla rerum notissimarum e longinquo petita afferunt. Non majore emolumento Pauwius tumultuatur, promissor vanissimus, qui quum omnibus rebus imparatus ad hanc accessisset provinciam, ea protulit, quae ab hominibus leviter doctis, quum ex tempore fabulantur, proferri solent. Sed quae cunque apud uitum illorum deprehendissem non prorsus exoleta, in primisque e conjecturali genere, de quo maxime dissentium hominum judicia, ea summa fide et industria asservavi; in quo ne quis judicio et delectu meo diffideret, malui in tutiorem partem peccare, quam ea omittere, quorum nec accessione pejor foret haec editio; nec decessione melior, et desiderium fortasse aliquod existere posset apud lectores negata cupientes.

Eandem vero brevitatis legem, quam antecessoribus meis scripsi, ut ipse conservarem, curae habui, omniaque, quae in libris consimilis argumenti exposita aut cum arte ipsa tam arcta conjuncta essent, ut ea qui nesciret, ne his quidem nostris usurus videretur, in totum removi. Quam inscribendo rationem si vulgo sequerentur, multo, opinor, et ars brevior et vita longior foret. Sed si qui sunt ita rimosi, ut ne faeces quidem sibi suas relinquant, ab his impetratum velim, ut suo me modulo ne metiantur, neque me ea, quae dicere

supputuit, non didicisse potent. At forsitan aliqua ad intelligendum necessaria et cum argumento ipso conjuncta praeterii? Insciens quidem illud et invitus. Fuit apud majores nostros ars quaedam Passaviensis dicta, qua corpus contra ictus vel punctum vel caesim petentium muniri credebatur; et est etiam nunc quorundam mira quaedam in tegendo latere sollertia, nonnisi exploratissima promentium et *jam nunc debentia dici* pleraque differentium. Ab haec tenacitate ita longum abfui, ut magnopere verear, ne temeritatis offensionem vitare atque effugere non possim. Quippe feci idem, quod veteres hujus artis auctores, Atticistae. Legi plerosque graecos scriptores, et diligenter et eosdem iterum, tertium legi, animum semper ad Phrynicum intentum habens. Hiuc de vocabulorum bonitate judicinum feci, leges statui, falsas fortasse nonnullas culpa aliqua erroris humani, sive quod non legeram omnia, (persaepe autem res ita se habet, ut, si unum praetermissum fuerit, frustra sit in ceteris laboratum,) seu quod lectorum non in tempore memineram; quas leges alii deinceps derogando, subrogando, obrogando ad veritatem traducent.

Ad textum adornandum nulla subsidia attuli praeter Phavorinum et Editiones Vascosani et Pauwii, qui se Editionem Callieri cum Nunnesiana accurate contulisse, omnesque earum diversitates exakte enotasse profitetur. Qui si nonnulla praetermisit, damnum fortasse a me illorum subsidiorum ope reparatum, sin minus, in tali scriptore, cuius pretium non in arte sed in substantia positum, non nimis dolendum est. Plurimum autem diligentiae interpretandis Phryniehi praeceptis impendi, quae quanti aestimatida sint, et unusquisque sibi experiri potest, et significavi breviter in ea

commentatione, quae Analectis F. A. Wollii T. II. inserta est. Ac primo quoque loco Grammaticorum sententias, ut veteris disciplinae consensus patesceret, enumeravi, deinde exempla, quibus illae aut confirmarentur aut refellerentur, ita composui, ut scriptores, quemadmodum locis ac temporibus divisi sunt, sic oratione, in quantum res sinebant, distinguerem, quo melius intelligi posset, qua aetate quaeque dictio viguisse, quamdiu retenta, quo inclinata, quando celebrari desita esset, id tum ad interpretationem literatae antiquitatis necessarium tum ad agnitionem mentis humanae pulcherrimum fore ratus, si quando ratio, artis consummatae perfectrix, haec rudia et indiscreta elementa inter se devinxisset et, tanquam in unum corpus, sic in historiam graecae linguae colligasset.

Atque hoc est illud genus adnotationum, quod ex rebus ipsis natum dicebam. Sed quoniam non hoc a me lector expectabat, neque eo contentus esse poterat, si vocabulum aliquod in pauculis, quae nobis supersunt, Atticorum scriptis aut raro aut nunquam inveniri docerem, idcirco quaestionem a rebus singulis ad generis universi explicationem traduxi, neque tantopere, quid illi non dixerint, quantopere, quid non potuerint dicere, si secum ipsi concordes esse voluerunt, exquirere laboravi. Idque tum in notis, ubique benignorem materiam habui, tum maxime in Parergis factum est, in primisque ea parte, qua vocabulorum componendorum quasdam regulas trahere institui. Qui locus quum et natura sua perdifficilis et a nullo alio tractatus sit, neque nihil commissum puto, quare reprehendar, neque tam multa, ut aequi rerum aestimatores non me aliquando veri quaerendi studio a via deerrasse, quam

circa vitem patulumque observationum grammaticarum orbem haesisse malint. Hi si a me ipso audire cupiant, quid mihi in medium attulisse videar, haec ego profiteor et prae me fero: veteris Grammaticorum disciplinae reliquias in clariore luce collocatas, scriptorum antiquorum locos non paucos ab inventatis mendis liberatos, **universa** vocabulorum genera sub judicium vocata et quae sit inter cognata diversitas, quae distantium rerum cognatio, patefactum esse. Hic si cui multum promittere videar, vicissim et haec accipiat. Plusulum quinquennium est, quum jactis jam pridem fundamentis Eclogas me editurum esse publice professus sum. Quod si totum in hoc uno negotio consumtum neque subsequiva magis opera quam incude adsidua semperque ardente camino elaboratum esset, ad illud nescio quid, quod spe et cogitatione preeceperam, fortassis aliquanto proprius accessisset. Sed hujus temporis exiguis ad Phrynicum redundavit fructus et velut furtivae horae ex gravioribus negotiis ereptae. Deinde subsidiis quibusdam carui necessariis, collectionibus inscriptionum privato censu majoribus et libris nonnullis exoticis, hanc totius Germaniae angulum adire fastidentibus. Ex utroque consequutum est, ut non omnes quaestiones profligare et ad exitum perducere possem, eas praesertim, quae sero mihi, quum jam ad extremam manum perventum esset, inciderunt, sed tantum saxa et materiem congererem, artifici profuturam. Ad haec accessit illa scriptoria Ate, η πάντας ἄνται, longo praesertim operi obrēpere solita, quae p. 142. Bryantium mihi, notum fabulatorem, pro Bryano, homine sobrio, furtim substituit et ut p. 55. masculinum pro feminino, p. 171. macrocatalecta pro macroparalectis scriberem, nescio quo

pacto effecit, quae et id genus alia, nondum mihi animadversa, qui fortes esse volent, exagitabunt.

Phrynicus additus est Herodianus, **vetus as-**
secla, cuius breve fragmentum propter Nunnesii,
Pauwii et nonnullas nostras notas non videbatur
omitti debere. Neque ab re fecisse videmur, quod
horum utriusque praefationes typis repeti curavi-
mus, quarum altera ad editionum notitiam pertinet;
altera, Pauwiana, documentum est gravissimae con-
troversiae, inter philologos superioris seculi agita-
tae. Quam si qui legent rixarum literiarum oso-
res, facere non poterunt, quin sibi de temporum
nostrorum tranquillitate gratulentur, quum perspe-
xerint, a quanta barbaria ad quantam comitatem et
elegantiam defluxerit, una cum ceteris mortalibus,
natio eruditorum.

Unum restat ut moneam, ne de alieno libera-
lis fuisse videar. Ea, quae in Parergis continentur,
primum in libellis academicis proposita sunt, jam
inde ab initio anni MDCCCXV. per occasionem sta-
torum solemnium evulgatis. Unde quae viri pree-
stantissimi mihique benevolentissimi, Barkerus et
Schneiderus, in Lexica sua, me non nolente, trans-
tulerant, ea, si sine detimento fieri posset, re-
cidi. *) Scriptorum autem pars prima Kalendis Ja-
nuariis, altera sub exitum aestatis Lipsiam trans-
missa est. Scripta Regimontii Prussoruni Kalend.
Novembr. MDCCCXIX.

*) Vocabula a Lexicographis omissa aut non satis te-
stata in Parergis signo + plerumque notantur.

ΦΡΥΝΙΧΟΥ ΕΚΛΟΓΗ ^{α)}

ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ ^{β)}.

Φρύνιχος Κόρητλιανῷ^{γ)} εὐ πρόττειν. Τὴν τε ἄλλην σου παιδείαν θαυμάζων ^{δ)}), ἦν διαφερόντως ὑπὲρ ἀπαγγειλέσθη, ὅσοις ἔγω ἐπέτυχον, πεπαιδευθεῖ, καὶ δὴ καὶ τοῦτο θαυμασσας ἔχω, τὸ περὶ τὴν τῶν παλῶν καὶ δοκίμων ὄνομάτων πρίσιν. Ταῦτ' ἀραι κελεύσαντὸς σοῦ τὰς ἀδοκίμους τῶν φωνῶν ἀθροισθῆται, πάσας μὲν οὐχ οἰόστε ^{ε)} ἐγενόμην ταῦν περιλαβεῖν.

a) Lacæris Gramm. L. III. H. 2. pluraliter τὰς ἐκλογὰς Θωμᾶς τοῦ Μαγιστρου, τὰς τοῦ Φρύνιχου, τὰς τοῦ Αρποχρετίωνος allegat. Ac Themætæ quidem Grammatica modo 'Ἐκλογή', aliquando 'Ἐκλογεῖ inscribitur; Constantini autem prostat 'Ἐκλογῆς. Ηροφίδον μικρόν.

b) Ed. Vaso. ἀτυχῶν ὄνομάτων καὶ ὄνομάτων.

c) Κορητλιανῷ per compendium Ed. Pr.

d) Participium, quod post te tolerari nequit, indicati-
vi sui locum occupasse summa suspicio est. Ceterum ab
eadem admiratiovis professione, quasi composito, Isocra-
tos Panegyricum, Xenophen commentarios Socraticos,
Theophrastus Characteres suos exorsus est.

e) Οἶόςτε. Edd. Priac. et Vase. οἴος ἐγένόμην, cuius
lectionis patrocinium repudio. Neque enim huic similia
sunt ea exempla; quibus Grammatici docent pro οἶόςτε
etiam οἴος usurpari, ut v. c. Arrian. Exp. Alex. III. 17, 188.
Schmied. οὐδὲ ή γῆ οἴα (ἥν) λεγόμεθαι, ubi τὸ δύνασθαι
in ipsa rei natura et voluntate positum est; et retro, cur
οἶόςτε pro οἴος ponatur, v. Demosth. c. Aristocr. p. 677.
Joseph. Antiqq. I. 12, 35. Athen. VI. 271. E. Jamblich.

τὰς δ' ἐπιπολαζούσας^{f)} μάλιστα καὶ τὴν ἀρχαίαν
διάλεξιν ταραττούσας καὶ πολλὴν αἰσχύνην ἐμβαλ-
λούσας. Οὐ λανθάνει δὲ σέ, ὥσπερ οὐδὲ ἄλλο τε
τῶν κατὰ παιδείαν, ὡς τινες ἀποπλανηθέντες^{g)} τῆς
ἀρχαίας φωνῆς, καὶ ἐπὶ τὴν ἀμαδίαν καταφεύγον-
τες^{h)}, πορίζουσι μάρτυράς τινας τοῦ προειρῆσθας
ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τάξεων τὰς φωνάς. ἡμεῖς δὲ οὐ πρὸς
τὰ διηγμαρτημένα ἀφορῶμεν, ἀλλὰ πρὸς τὰ δοκιμώ-
τεράⁱ⁾ τῶν ἀρχαίων. Καὶ γὰρ αὐτοῖς εἰτὶς αἴρεσιν
προθείη, ποτέρως ἀν ἐπέδολεν διαλέγεσθαι ἀρχαίως
καὶ ακριβῶς ἡ νεοχώμος καὶ ἀμελῶς, δέξαιτ' ἀν ἀντί^{j)}
πεκτὸς ἡμῶν σύμψηφος γενόμενος^{k)} τῆς ἀμείνονος

V. Pyth. XXXV. 261. Diog. La. VII. 19. p. 576: coh. Schweigaeuser: ad Polyb. III. pag. 665. Ast. ad Plat. Polit. p. 360., prout et facilis exploratio est.

f) ἐπιπολαζούσας: presse licet reddere inhaerentes ex Quintil. VII. 1. 45. ubi v. Burmann. "Ἐν γένος τὸ μάλι-
στα ἐπιπολάζον Aristot. H. An. IV. 1. 135. τὰς μάλιστα ἐπι-
πολαζούσας δύξας Id. Nicom. I. 2, 4. B. συνεχῆ καὶ ἐπιπο-
λαζούσα ἀμαρτηματα Strabo II. 248. ed. Tzobuck. Etiam in
Diog. La. IX. 52. 576. τὸ τὸν ἐπιπόλαιον γένος τὸν ἐπιπό-
λαιν, participium aptius esse judico. Qued autem Phry-
nichus h. l. significat, sibi cum viiiis eminentiōribus et
invalescentibus certamen fore, apparet, virum industriam
in successu operis plus suscepisse oneris, quam initio si-
bi imposuerat.

g). ἀποπλανηθέντες Edd. Ps. et Vasc. ἀποπλανηθέτες ex
suo vulgavit Nunnensis. ἐπίστειν τῆς ἀληθείας Strabo
VIII. 5. p. 200. τοῦ καθήκοντας Polyb. XII. 14.

h) καταφεύγοντες Edd. Ps. et Vasc. καταφεύγότες Nunnensis.

i) Δοκιμάτωτα per bene Nunnensis codex pro δοκιμάτωσε
praeberuit.

k) Ήμῶν σύμψηφοι Nunnensi: σύμψηφοι ἡμῶν Edd. vere. Σύμψηφός τοι εἰμι Plat. Rep. II. 253. T. VI. Bip. εἰμός
πάνυ τοι σύμψηφός εἰμι Cratyl. p. 598. E. multisque aliis
locis, Phaedr. 267. B. Laches 184. D. Legg. X. 112. οὐδεις
dubito, quia id Atticistae praetulerint synonymo ψυχη-
φος a Διον. e. Agorat. p. 512. et Gorg. Hes. Etc. p. 991.

*γενέσθαι μοίρας*¹⁾). Οὐ γάρ τις οὕτως ἄθλιος, ως τὸ αἰσχρὸν τοῦ καλοῦ προτιθέναι. Ἐρόωσο.

usurpato, unde verbum διοψηφεῖν Joseph. Antt. XVII. 11. 860. Lexicis accumulabitur. Ὁμόλογος (Xenoph. Symp. VIII. 56.) et σύμφωνος Pollux VI. 156. et II. 115. directe rejicit. ὑμόφωνος Thucydides et Plato Menex. p. 242. A. pro διογλώσσῳ posuerunt, Gorgias ille cum διοψηφος conjungit.

1) Similis constructionis auctor Gregor. Naz. Or. IX. p. 236. C. ἐκνῆψαι καὶ γενέσθαι τῆς ἀσφαλεστέρας ποιας καὶ πρεττονος. Demosth. de Cor. p. 246. ηδέως ἂν ἔροι-μην, τῆς ποιας ἂν μερίδος γενέσθαι ἴσθούλετ' ἄν, unde colo-rem duxit Basil. Ep. LXXXIV. p. 157. εἰπάτωσαν τῆς ποι-ας εἰσὶ μερίδος.

the author's personal library. The author has also made available to the public a copy of the manuscript of his book "The History of the Chinese Revolution" which he is now writing. This book will be published by the Chinese University Press in Hong Kong.

Οστις ἀρχαῖος καὶ δοκίμως ἐθέλεις διαλέγεσθαι,
τάδ' αὐτῷ φυλακτέα. *)

Ἐκοντήν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἐθελοντήν. †)

†) Thomas M. p. 285. 'Ἐκοντής οὖ, ἀλλ' ἐθελοντής' διὸ δὲ
τοῦ ἐπιφῆματος ἀμφότερα λέγε καὶ ἐθελοντὶ καὶ ἐκοντὶ^{Nunnes.} Hemsterhusius, Thomae et Phrynichi judicia
conferens, tam ab hoc, quam ab illo nomen ἐκοντής da-
mnari putat. Sed quis praestet nobis, de nomine, non
de adverbio hic agi? In Lexicis quidem neutrum com-
paret, sed ἐκοντής Hemsterhusius affirmit Ecclesiae Pa-
tribus non infrequens esse et adgnoscit Etym. M. p. 436.
4. ἐκοντής et ἐθελοντής acui jubens ut μετοχιά, eadem il-
le ductus opinione, qua plerique Grammaticorum ἐκούν
statuerunt participium esse verbi prisci ἔκω, adversus
quos causam dixit Apollonius de Synt. L. I. p. 19. ed.
Sylb. Eustathius p. 1446. 60. οὓς οἱ μεθ' "Ομηρον ἐκοντίους
καὶ ἐθελοντίους **") φασὶ καὶ μάλιστα ἐκοντάς καὶ ἐθελοντάς

**) Desunt haec in Ed. Vasc. a Nunnesio, ut videtur, addita.

**) 'Ἐθελούσιος Xenophon et recentiores tritum habent; ἐθελύντιος
ab usu remotius et ad illud sic comparatum est, ut Ἀξερόντιος
et Ἀχερόντιος. Etym. M.: Γέρων γερούσιος, οἷς ἐπών ἐκούσιος,
ἐθέλων ἐθελούσιος. Sic et περούσιος, ἐπιούσιος, πνυούσιος a
nominibus in ὁν derivantur. v. Salmas. de Trap. Foen. p. 813.
Antiquum adjективi ἐκούσιος usum testantur solemnies formulae
ἔξι ἐκοντίας, v. Schaefer. ad Bos. p. 557. καθ' ἐκοντίαν, v. A-
breach. Dilucc. Thucyd. p. 751. τοὺς ἐκοντία πλημμελοῦντας De-
mosth. c. Mid. p. 527. ubi cod. Paris. ἐκοντίεν, plures pejus
ἐκοντίας exhibit. Quibus in formulis quum saepe addatur
γνῶμη, τρόπος, (καθ' ἐκούσιον τρόπον Porphy. de Abst. I. 9a
14.) etiam in Sophocleo Ἐγαλέστρον τιθημι τὴν ακοντίαν (Anecd.
Bekk. T. I. p. 373.) ejusmodi aliquid intelligendum puto. Cete-
rū sunt nonnulla hujus formae substantiva antiqua, ἐποντία,

αττικῶς, ἐθελοντῆρας φησὶν ὁ ποιητής. Adverbium ἐκοντὴν ex Arriani loco nesciebam quo profert Suidas, ignotum alias et suspiciosum, nisi comparem haberet ἐθελοντὴν, quod aliquot Herodoti et Polybii locis legitur, et, ut Valckenario quidem visum est, legeretur saepius, si per librarios licuisset. v. ad VI. 25. p. 449. Multo testatius est ἐθελοντὶ apud Polybium, Diodorum, Dionem Cassium aliosque; neque rarum ἐθελοντῆ, inter quae plerumque lectiones nutant. v. Var. Lectt. Polyb. XIV. 9. Diod. Sic. I. 67. Dio Cass. XXXVI. 155. XL. 28, 241. XLV. 12, 428. Sic etiam in Maneth. Apot. VI. 298. καὶ κνοὶ μήδεα δόντες ἐκοντὶ ὡμά δάσασθαι, in Ms. est ἐκοντῆ, hoc est, ut ego interpretor, ἐξοντῆν. Novitia sunt adverbia ἐθελόντως Schol. Ven. T. 79. ἐκόντως Joseph. Antt. XVIII. 6, 894. Nicet. Ann. II. 6, 46. B. XV. 8, 507. quibus Lexica parent, et ἀκοντὶ Nicet. Ann. XXI. 10, 415. C. Suid. s. v. et Moschopul. Syll. sub ἄ*)>, neque fortasse admodum antiquum est ἐκοντὶ. Et in Aristotelis quidem Rhet. III. 15, 578. T. IV. Buhl. οὐ γὰρ ἐκοντὶ εἶναι αὐτῷ ὄγδοηνοντας ἔτη praestat ἐκόντι, ut Soph. Oed. T. 1556. θέλοντι κάποιην et Niceph. Greg. VIII. 6, 195. E. θεῶ γε οὐ μάλα ἐθελοντὶ ην. Sed adverbium est in spuria illa ad Alexandrum Rhetorica c. XV. 1, 81. Galen. Antid. I. 5, 874. E. Themist. Or. XVI. 209. A. Heliad. I. 25. Procop. Bell. Gotth. L. 7, 325. A. etc.

Mireris autem, adverbium illud ἐθελοντῆν Eustathii πολυταγγελαστὸν latuisse, qui p. 1428. 17. magnopere perculsus homericō femininō πρωθῆβη, quod ipse, si Homerus fuisse scilicet, πρωθῆβις dicturus erat**) tandem, ut εὐποίητος et εὐποιητῇ, similiter πρωθῆβος et πρωθῆβῃ in usu fuisse censem — ἵστις δὲ οὗτοι πως κλίνεται παρὰ Eustathium

γερονοῖα, θεραπονοῖα (pro quo male aliquando θεραπενοῖα scribitur), a quibus verbā oriuntur minime antiqua ἀπονοιάζω, ἐκονοιάζωμαι, γερονοῖων.

*) Demosthenes de Cor. p. 295. neque ἀκοντὶ neque εἰκοντὶ scripsisse potest, quorum alterum Atticis ignotum, alteram ne graecum quidem esse arbitror. In Aristaeen. Ep. I. 15. τὴν διεξάν ακοντὶ προανατείνας ὠμολόγει τὴν ηταν, solum probari debet ακοντὶ, neque in Dion. Cass. XXXIX. 46, 215. ἀκοντὶ ὠμολόγησαν codicum ἐκοντὶ exhibentium ratio ducenda est; ακοντὶ in codd. Polyb. I. 83. vetus est error, quem propagavit Hesychius, defendit Abreschius Lectt. Aristaeen. I. p. 95.

**) Ne quis hoc Eustathium ex tempore comminisci putet, idem πρωθῆβις cum similibus ηδόφοιτις, ἀλῆτις, πλανῆτις commemorat Schol. Ven. I. 567. T. 87.

(immo Sophocli Trach. 1127.) τὸ τῆς πατροφόντου μητρός καὶ παρ' Ἡροδότῳ δὲ (I. 5.) τὸ ἐθελοντὴν τὴν Ἰω συνεκπλεῦσαι, quorum ut prius mirabar Schaefero V. Cl. probatum esse ad Trach. p. 342. ita alterum, quod etiam Galeus pro substantivo communis generis habuit, adverbium esse affirmo. *)

Tertia forma ἐθελοντηδόν ap. Thucyd. VIII. 95. (unde citat Antiatt. p. 96.) ejusque imitatorem acerrimum Dionem LIII. 8. LVIII. 15. etc. obvia, non ita multos habuit amatores; huic assimulatum ἔκοντηδόν Apollon. de Conj. p. 497. de Adverb. p. 611. adeo rarum est, ut ne in Lexicis quidem inveniatur.

De duobus reliquis adverbiiis haec annotat Pauwijs: „Ἐθελονσίως improbat Thomas, ἔκονσίως Moschopulus in Syloge; an quia a participio feminino ducta sunt?“ At non sunt hinc ducta. Thomas autem non universe ἐθελονσίως improbat, quod Xenoph. Hier. XI. 12. Joseph. Antt. XIX. 3. 959. aliquie usurpant, sed in certa formula ἐθελοντῆς πρὸς τὸν ἀγῶνα χωρεῖ et similibus ἐθελονσίως dici non vult, eadem ille nixus ratione, qua illi, qui τελετῶν ἔκοινησε τόδε τι et ἀκριτοὺς αὐτοὺς ἀπέκτεινε et ὅλος αὐτοῦ ἔγένετο elegantius dici putant quam cum adverbiiis. Verum Moschopulus, quem ἔκονσίως negat apud rhetores reperiri, aperte errat; nam et hoc Plato Polit. p. 77. T. 6. de Rep. III. 315. Xenoph. Memor. II. 1, 18. Philostr. V. Apoll. VII. 36. 315. aliique plurimi usurparunt, et ἔκονσίως, quod sine illo consistere nequit, Thucyd. III. 31. IV. 19. Plato Rep. V. 6. Dem. c. Mid. 528. Neque tamén dubitari licet, quin persaepe librarii adverbia pro adjectivo et substantivo invexerint, ut in Thucyd. VIII. 68. ἔκούσιος παριών plures codd. ἔκονσίως dant, eademque diversitas notata in L. III. 43. et in Demosth. Or. c. Timocr. p. 716. pro τοῖς ἔκονσιν ἀμαρτοῦσι quidam ἔκονσίως scripsierunt contra oratoris consuetudinem. Neque τοῖς ἔκονσιν ἐνδοῦσιν Thucydidis auribus tam ingratum fuisse arbitror, quam suis esse profitetur Poppe Observ. Crit. p. 43.

Denique substantivum ἐθελοντῆς modo cum adverbiiis illis modo cum participio commutari solet, ut Reiskius

*) De communi voc. ἐθελοντῆς genere quod tradit Eustathius, id vulgo videtur in compendiis grammaticis hujus et insequentis aetatis propositum fuisse; καὶ οὐ καὶ η̄ ληστῆς, οὐ τελοντῆς, τὰ δὲ κοινὰ οἱ παλαιοὶ διερημένοι ἔκλινον, οἱ ἐθελοντῆς καὶ η̄ ἐθελοντής λέγοντες Lascar. Gramm. L. III. m. 8. Ἐθελοντής Synesium usurpasse ad nostrum locum notat Nunnesius.

pluribus Demosthenis locis, neque tamen omnibus, qui
 hanc correctionem aut ferrent aut poscerent, ἐθελοντάς
 pro ἐθελοντάς reposuit; alii aliis restituerunt, partim be-
 ne, partim secus; ut in Dion. Hal. Antt. IX. 63, 1922.
Sylburgii suasu συνήγαγε τοὺς ἐθελοντάς, πεντακισχιλίους
 μάλιστα ἀνδρας editum pro ἐθελοντάς, quod in Isocrate
 imitatus est Corayus ad Busir. p. 172. Non necessariam
 esse emendationem facile probari potest. Paus. I. 11, 39.
 σὺν τοῖς ἐθέλοντιν Ἡπειρωτῶν. II. 13, 225. Ἰππασος σὺν τοῖς
 θέλοντι — φεύγει, qui scriptor etiam L. I. 4, 15. ἔξεναι
 σὺν τοῖς ἐλθοῦσι τῶν Ἑλλήνων mihi ἐθέλοντι dedisse vide-
 tur (et τοῦ κόιπου τελματώδους ὄντος, non τέλματος). Ne-
 que porro Xen. Hell. IV. 4. 209. μετὰ τῶν ἐθελόντων γε
 ἐνεντίον necesse erit ἐθελοντῶν scribere. Θελοντής autem,
 quod frusta in Lexicis quaeras, extat in Porphyri. Schol.
 ad Hom. p. 246. Valck. et in cod. Herodo. VI. 92. Atti-
 cos ἐθελοντής, ἐθελήμων, ἐθέλεχθφος, atque caetera com-
 posita eodem modo scripsisse mihi exploratum est; θέ-
 λησις, θέλημα (θεληματικῶς ex Eustath. p. 920. 19. adde
 Lexx.) atque haud scio an etiam θελητός, quod vir praes-
 tantissimus Sophocli reddendum putabat de Metr. p. 533.
 haec igitur, si fas est ex pauperculis istis Graeci sermo-
 nis reliquiis conjecturam capere, non scriptura solum sed
 toto genere ἀντιτίκα sunt. Θέλειν autem et ἐθέλειν ut ap-
 parent Atticos promiscue usurpasse, en pauculâ ejusdem
 generis exempla: ἀν θεός ἐθέλη Xenoph. Hell. V. 1. 14.
 Anab. VII. 3. 51. Plato Theact. 151. D. 194. E. Alcib. I.
 127. E. 155. D. Laches 201. C. ἀν θεὸς θέλη Lys. c. Ago-
 rat. p. 447. Demosth. c. Aristog. I. 770. Aeschin. c. Cte-
 siph. p. 444. et plurimos Xenophontis locos in Lex. Xe-
 noph. s. v. Θεός indicatos. Itaque, si codicum discre-
 pantiae liberam nobis optionem faciunt, ἐθέλειν (id enim
 omni ex parte praeponderat,) praeoptandum duco, sed
 idem Corayum nolle tantum sibi arrogasse, ut θέλειν
 ex toto Isocrate expungeret. v. Σημ. p. 26. p. 93. p. 110.
 Non dissimilis illi quaestio est de κείνος et ἐκείνος, quae
 Fischerus contendit pari esse apud Atticos honore ad
 Vell. I. 79. Sed quum κείνος post monophthongos et
 diphthongos potissimum scriptum videam, nunc integ-
 rum ἡ κείνο Plat. Polit. p. 61. T. VI. Bip. Rep. VII. 151.
 X. 305. Legg. I. 12. II. 61. XII. 185. εἰ κείνη Rép. X. 305.
 τὰ κείνου Demosth. π. Συμμ. p. 187, nunc cum coronidis
 signo, quod impense amant librarii (v. Brunck. ad Arist.

**Οπιθεν ἄνευ τοῦ σ μηδέποτε εἰπῆς, ὄπισθεν δέ. t.)*

Pac. 1215.), ἦ' κεῖνος Plat. Lach. 184. Soph. 258. C. Hipp. Maj. 303. C. Parmen. 147. E. Isocrat. Panath. V. 589. LV. 445. LX. 448. Aegin. 14, 683. etc. hoc igitur quum ita sit, non temere confirmo, hujus brevioris formae usum non tam liberum fuisse, quam illi videtur.

†) Etymologus s. **Οπίσω, a Pauvio citatus, ex ὄπισθεν**) syncopa ὄπισθεν, ex ὄπισθεν vero apocope τοῦ σ ὄπισθεν conflatum esse docet. Pauvius contra ὄπισθεν a future communi ὄπισω, a contracto ὄπισθεν derivat; hoc prorsus Pauvianum, illud hactenus probabile est, ut intelligamus, Graecos in fingendis vocabulis non adeo superstitione, ut omnes apices inter se congruerent, operam dedissem. Neque ideo anquirere vacat, utrum ex ὄπισθεν fecerint ὄπισθεν, an, quod mihi probabilius videtur, ex ὄπιθεν, longitudinis efficienda causa, ὄπισθεν. Comparet mihi aliquis modo illa, πρόσσοθεν, πρόσθεν, ἀπόροθεν, ἔκπροθεν, ἐμπροθεν **), ἔκποσθεν, ἔκποθεν, ἄλλοθεν et ἄλλωθεν (hoc addē Lexicis) Theocrit. Idyll. IX. 6. τουτόθεν et τουτάθε id. IV. 48. et 10. quae unusquisque videt ad idem exemplar omnia, sed vario, ut sic dixerim, tractu conformata esse. Cognosce jam reliquorum varietatem: Τὰ εἰς θεν ἐπιδρήματα ἀπὸ τῶν ὀνομάτων γενόμενα διὰ τοῦ ὅ γράφεται, κύκλοθεν, λίβθεν, οὐρανόθεν, πλὴν τὸ ἀμφοτέρωθεν, ἐπατέρωθεν, ἐτέρωθεν (adde ὀποτέρωθεν) Hort. Adon. p. 14. a. Pariter Zonaras Lex. p. 166. et Moschopulus Συll. λεξ ἀττ. post Nūy: Τὰ διὰ τοῦ θεν ἐπιδρήματα, εἰ μὲν ἀπὸ ὀνόμάτων γίνονται, μικρογραφοῦνται, οὐρανόθεν, πόντοθεν, κύκλοθεν. Τὸ δὲ κύκλωθεν (lege κυκλωθέν) ἀπὸ τοῦ κύκλω (lege κυκλῶ) γινόμενον μεγαλογραφεῖται. Πλὴν τοῦ ἐτέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν, ἐπατέρωθεν. Haec tria componit etiam Apollonius de Adverb. p. 601.

* Pro hoc apud Eustathium *Il. β. et Phavorinum s.* **Οπιθεν* male vulgatum esse εἰς τοῦ ὄπισω συμποτή, idem nosit Pauvius. cf. Apollon. de Adverb. p. 603.

**) v. Brunck. ad Theodor. X. 6. Pauvius negat ἄπισθεν ex ὄπισθεν, abjecto sigma, nasci potuisse, „sic enim pro ἔκπροσθεν etiam dictum fuisset ἔμπροθεν, quod tamen inauditum.“ Insudiverunt utique de hoc aliquid veteres Grammatici, v. Hort. Adon. p. 122. b.

et 622. Κύκλοθεν *) Lysias Ἀπολ. Σηκ. p. 283. Dio Chr. Or. VI. 216. Quint. Cal. V. 16. Apollon. Lex. Hom. p. 484. Villois. Jul. Afric. Cest. 75. p. 514. a. Nonnus Dionys. XXXVI. p. 597. Codinus de Offic. XVII. 14. Contra κύκλωθεν Theophrast. H. Pl. IV. 7. p. 404. Nicet. Annal. L. III. 4. p. 55. D. Schol. Thucyd. VII. 82. p. 505. Lips. Eustath. 1956. 50. quam formam, a Stephano memoratam, adhuc neglexit Schneiderus. Fidem ei facit synonymum γύρωθεν Liban. Ηθοπ. p. 1071. T. 4. Constant. Admon. IX. 61. et Anna Comm. Alex. XI. 558. B. et γύροθεν eadem L. XV. 480. C. Anonymi Antiqu. Const. I. 14. C. Ceterum quod Grammatici adverbia a nominibus ducta breviari docent, intelligi debet de brachycatalecticis; nam in universum servatur vocalis nominativi, θύραθεν, πρώθεν, ηώθεν, paucis exceptis. Steph. Byz. p. 568. Πυθῶθεν διὰ τοῦ ὡς, ὡς Κοιωθεν, καὶ μετὰ συσταλῆς, ὡς Λεσβῶθεν. Ita Ἀθηνῶθεν legitur in Anthologia et contrarium ἀπειλογθεν propter formam non legitimam ab Apollo- nio notatur de Adverb. p. 602. Adverbia denique in ὡ terminantia omnia syllaba finiri longa, praeter δεῦρο et ἄπο, iidem observant Grammatici, quorum ab altero quod producitur adverbium, modo ὡς primitivi sui breve retinet, modo in ὡς, quod communis hujus universi generis canon poscit, traducitur. Moschopulus Συλλ. Ἀττ. (s. Τὰ εἰς ἄ) τὰ εἰς ὡς μέγα πάντα τέξω, πόθεν δεῦρο δὲ καὶ ἀπό μικρόν. "Απωθεν δὲ αὐθις μέγα, φωνῆς ἀπωθεν ὁρθίων κωνυμάτων, ubi inepit editum αὐθις μεγάλης φωνῆς ἀπωθεν δρυιθῶν κωνυμάτων. v. Soph. Antig. 1204. Contra venit Suidas in v. Θεν. Ἀπό, inquit, καὶ ἀποθεν διὰ τοῦ μικροῦ, ἀπωτάτω δέ. "Απωθεν apud scenicos poetas, Aristoph. Αvv. 1184. Plut. 674. Eur. Iph. A. 985. Iph. T. 108. indubitable est; in scriptoribus prosaicis summa deprehenditur lectionum ambiguitas, nata a confictione duorum illo- rum canonum **); in uno Thucydide III. c. 111. IV. 115.

*) Platonicum δέον περὶ κύκλω Phaedon. p. 243. Heindorfio admirationi suit, non recordanti Plutarch. Amator. X. 18. T. XII. περὶ κύκλω δραμόντες. In Aelian. H. An. III. 13. γενόμενας κύκλος, in orbem circumfusantes, legendum est κύκλος, ut I. 46. In accentu adverbiorum nominalium in ὡς magnopero discrepant libri editi; nec inter Grammaticos convenit.

**) Mirificam excusationem assert Tzetzes ad Lycophr. 425. Τοῖς ἀποθεν μικρὸν ὅτι μακρὸν λογίζεται τῇ τοῦ θεοπεπτάσει· οὐ δέ εἰ τούτο μέγα γράφεις, πᾶν λέγε (cave credas Muellero καὶ Lycophr.

et 120. ἄπωθεν maximo codicum consensu, ἀποθεν contra II. 81. legitur, utraque lectio VI. c. 7. c. 58. et 77. VIII. 69. in codd. variat. Sic et apud Aeschinem modo ἀποθεν c. Timarch. 152. modo ἄπωθεν c. Ctesiph. 515. vid. Tzschucke ad Strab. T. III. p. 421. Nolo nunc utriusque formae exempla omnia enumerare, quibus colligendis nihil aliud consequutus sum, quam ut intelligerem, in tanta lectionum discrepautia rem ad liquidum confessumque perduci non posse. Quemadmodum autem sine cuiusquam offensione ξένω ἐκφέρειν, ἀνάγειν ἄνω, extra excedere, dicitur, ita cum majore abundantia ἀπάγειν τινὰ ἄπωθεν (ἄπωθεν cod. Mead.) ἀπὸ *) τοῦ κλέμματος Aeschin. c. Ctesiph. 491. quo exemplo munitur lectio vulgaris Xenoph. Anab. I. 8. 14. πατεθεῖτο — ἄπωθεν — ἀποβλέπων, ubi Schneiderus ἄπωθεν, ut supervacuum, uncis inclusit. Paus. III. 19. 406. δύο μάλιστα στάδια ἀπὸ τοῦ ἄστεως ἄπωτέρω et c. 55. 459. VII. 27. 345. ubi ἀπό abesse poterat. Venit hic mihi in memoriam Strabonis VIII. 6. 24. p. 283. ἀναστάντες δὲ ἐκεῖθεν πρὸς τιμάκοντα στάδιων ἔκπισαν τὴν πόλιν, in quo Tzschuckius πρὸς absolute accipit pro δσσν, quod propter genitivum admitti nequit. Ut pro πρὸς saepe scriptum est πρόσ, accentus nota pro sigma

scribenti), ὅτι ἐκτάσει ἀττικῆ μέγα τοῦτο γράφεται, ἀς τὸ δωτής, πώτης.

*) Pro ἄπωθεν, γωρίς, πόδρω, praepositio ἀπό ε. ἀπό adverbiascens in Notissimis illis ἀπό θυμοῦ, ἀπὸ καιροῦ, ἀπ' ἀπίδος, ἀπό επακτοῦ, ἀπὸ γνώμης, ἀπὸ τῶν εἰκότος, quo accentu nuno plerique utuntur. Contraria sunt πρὸς θυμοῦ, πρὸς τρόπου etc. πρὸς θελήσασις αὐτῷ ήν Niceph. Greg. VII. 6. 197. E. Εὐθα πρὸς βοτλῆς ἀπείλους ήν ἀπήγετο Nicet. Ann. XX. 2. 378. B. atque huic similis πρὸς αἰσχυνῆς ἀστὶν αὐτῷ et πρὸς ἀνελθεῖς ην αὐτῷ Liban. Declam. p. 806. T. IV. ubi male ὄντεδος editum, Cf. Bast. Ep. Crit. p. 225. Sic πρὸς ὄντεδος ποιεῖσθαι το Cyril. c. Julian. VIII. 219. C. τοῦτο πρὸς επιμίας Λαζη Plutarch. V. Cic. XIII. 522. οὐ πρὸς δύος ὀλαρβανῶν την γεννητασ Plutarch. V. Flamin. VII. 476. T. II. λαβών πρὸς οργῆς τὸν λόγον Joseph. Antiqq. VIII. 1. 413. Male Vaticanus οργην. In Aristid. Or. in Reg. p. 61. T. I. δὲ πρὸς κιρδος τι τιθυται corrigere πρὸς κιρδονε, sublatu pronomine, quod ex sequenti τιθυται ortum. Plutarch. V. Alcib. c. 18. p. 24. T. II. οργη καὶ φοβη τὸ γεννητον λαμβάνεται malim fere εὐ οργη. Ita certe Polyb. I. c. 31. έν γάρτι καὶ δωρος τι λαμβάνειν. Sed saepe etiam ἀπό pro secundum, convenienter ponitur (sicut Latini ab re esse dicunt et quod conducit et quod disconducit), ἀπὸ τῶν συγκεκρινῶν Pausan. VIII. 10. 379. ἀληθειας ἀπό, ut Valckenario placet prae επά Eur. Androm. 321. ἀπό γρωμῆς Aesch. Eum. 671, atque ipsa illud homericum ἀπό επουδῆς pro επουδαίω.

Ικεσία †) καὶ τοῦτο ἀδόκιμον, ίκετεία δέ.

posita (v. Lennep. ad Phalar. p. 556.), ita hic quoque cod. πρό exhibet, unde facias ἀπό, quae praepositiones confusa sunt etiam in Demosth. Or. c. Aristocr. p. 714. 21. Sed revertamur ad ὄπισθεν, quod et veteres Grammatici doriensi dialecto adserunt et nostri plane negant in oratione soluta ferri posse. Et Koenio quidem in Alciphrone ὄπισθεν reponenti codex Bastii suffragatus est. v. ad Greg. p. 222, Scholiastae Aristidis T. II. p. 153. haud scio an relinquentum sit ὄπισθεν. Neque eum aut primum aut solum peccasse ipsa Phrynichi admonitio manifestum facit. Non incommodum fuerit hoc quoque admonere, in libris id quod supra dictum est, ὄπισθεν, quod infra dicendum erit, ἔμπροσθεν vocari. ξήτει ὄπισθεν quaere supra Hesych. s. Ιωνες. εἰρίκει ὄπισθεν Niceph. Schol. in Synes. 401. D. Schol. Aristoph. Rann. 1488. Tzetzes ad Lycophr. 425. ὄπισω εἴπει Schol. Thucyd. III. 49. 469. εἰς ἀν ἔμπροσθεν λέγει infra Triclin. ad Soph. Oed. T. v. 5. pro quo Irmiscus male emendat ὄπισθεν ad Herodian. VII. p. 895. ὡς ἔμπροσθεν δηλωθῆσεται Niceph. Greg. VI. 10. 126. C. λέξομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν VII. 12. 170. D. VIII. 5. 190. C. Eodem sensu etiam ἐνδον, scil. τοῦ ὑφονς, dici solet. φησὶ δ' ἐνδοτέρῳ inferius Diog. La. X. 43. et 44. 621. Apud veteres prius dicta τὰ ἐπάνω, posterius dicenda τὰ ὄπισθεν s. ὄπισω appellantur.

†) Hoc nomen absque diphthongo pronuntiandum, quia non habet verbum, a quo flectatur, ut ἴκετελα ab ἴκετεύω. Hanc observationem ut alias repetit ad verbum Phavorinus ex Phrynicho, apposito ad extremum nomine Phrynichi, aliquando tamē non exprimit. Idem existimandum de Thoma magistro, qui multa ex Phrynicho descripsit. Nunner. Thomas p. 470. Ικεσία καὶ ἴκετεύμα, scripsit forte ἴκετελα καὶ ἴκετεύμα. Sic cum Phrynicho consentit; ἴκετελα pro ἴκετελα error est frequens: inde enatum sit ἴκετελα. Pauw. Ικεσία usurpant Lucianus, Synesius, Philo et alii nonnulli. Hoeschel. Phrynichus App. Soph. p. 44. ἴκετελα διὰ τοῦ τ., οὐ διὰ τοῦ σ., ἴκεσίονς μέντοι λιτὰς καὶ ἴκεσίονς λόγονς. De hoc genere quae a nobis observata sunt, alio loco plene enucleateque exponentur.

Τπόδειγμα: οὐδὲ τοῦτο ὁρθῶς λέγεται παράδειγμα λέγε^a). †)

Ωνάμην, ὄνασο, ὄνατο: πάντα ἀδόκιμα, ὅταν διὰ τοῦ αὐτοῦ γὰρ ἀρχαῖα διὰ τοῦ η̄, ὄνήμην, ὄνησο, ὄνητο. ††)

a) Ed. Pr. et Vasc. pro παράδειγμα λέγε concinnias παράδειγμα δι.

b) Ed. Pr. et Vasc. ἀδόκιμα διὰ τοῦ αὐτοῦ. Sic et Phavorinus scripsit.

†) Attici in multis a communi consuetudine cōpositiōnis discesserunt. Ομόδουλος enim potius quam σύνδουλος, et γνωδός potius quam ἀνόδους, et ἔκδημος potius quam ἀπόδημος dicendum esse arbitrabantur. Sic παράδειγμα potius quam ὑπόδειγμα. Legitur tamen hoc posterius in Xenophontis Ἰππικῷ. Nunnes. Παράδειγμα melius quam ὑπόδειγμα: hoc sentio, quia παρά accommodatius sine dubio quam ὑπό. Pauw. Hoc σοφώτερον haud dubie quam σωφέστερον. Theologi eruditii, qui superiore aetate Graecitatem novi Testamenti adversus Atticistarum calumnias vindicare studuerunt, affatim exemplorum collegerunt, sed praeter unum Demosthenis, quod nunc jam necessaria emendatione sublatum est, atque alterum Xenophontem, de quo et ipso addubito, nullum antiqui et attici scriptoris testimonium proferre potuerunt. Quos praeterea appellant, Josephos, Philones, Polybios, Plutarchos, in hac causa non audiendos esse, juxta mecum omnes intelligunt. Illud perridiculum, quod Trillerus Thomam Magistrum, Grammaticorum christianissimum, quem constat postremo in monasterium sese ahidissee, pro deliro Ethnico habuit, eumque christiana re ligionis odio ad scribendum adductum fuisse credidit.

††) Cum Phrynicho sentiunt Herodianus p. 451. Thomas et Eustathius, sed Scholiasta Aristophanis, quem Nunnesius et Pauwijs, nescio qua incogitantia, buc traxerunt, de ὄνησάμην praecipit. Verbi, de quo quaeritur, haec tempora usurpant Attici: ὄντημι Plato Rep. II. 227. Legg. I. 38. ὄνισσα Gorg. p. 125. T. 4. Legg. IX. 5. T. 9. Eur. Heracl. 1044. ὄνησα Arist. Lysistr. 1033. *) Ὀπίνα-

*) Ἀρτώρης Liban. Decl. p. 240. T. IV. quod compositum cum ἐνεπόνεσθαι Philo de Agricult. p. 212. St. Lexicis deest. Apud Menand. Prot. p. 101. οὐδέν ὄνησαν, ὄνπερ οὖντα ἀγίστοτε leg. ἥντεσα et in Joseph. Antt. XVII. 6. 845. μηδέν τοῦ ἔντε-

uer multis exemplis firmavit Fischerus; ὥνταντο Plato Rep. II. 252. aoristo ὥνθην, quem Valckenarius Graecia negabat ad Adon. v. 54., Xenophontem usum videmus; sed utique usitatus est imperfectum verbi antiqui ὥνηματι, ὥνημην Aristot. Rhet. III. 16. 584. Buhl. ὥνήσω Lucian. aadv. Indoct. X. p. 15. T. 8. ὥνητο Plato Gorg. p. 557. T. IV. Plut. Consol. ad Apoll. p. 360. T. VII. Aelian. V. H. III. 47. Themist. Or. XVIII. 221. D. Dio Cass. LV. 7. 777. ὥνητο id. XXXVII. 143. Aelian. H. An. IV. 27. V. H. IV. 21. XI. V. 24. quod Perizonius ad h. l. pro plusquamperfecti forma habet, neque refelli potest; perfectum ὥνηματι, cuius mentionem et veteres Grammatici (v. Gramm. Herm. p. 419.) et recentiores praetermittunt, est Liban. Ep. 758. p. 553. Hujus igitur sive imperfecti sive plusquamperfecti ἀρισταντορος modos obliquos supplet aoristus a themate liquido "Οώ ductus, ὥνάμην, quem quidem ipsum praeter Eur. Herc. F. 1568. apud antiquiores non reperi, sed ὥναλην et ὥνασθαι ita fixa sunt, ut ὥνολην Arist. Thesm. 469. et ὥνοισθε Aristaen. Ep. II. 16. p. 82. hic a Mercero, illuc a Toupio summo jure sublatum sit. Indicativus vero, de quo uno controversiam movet Phrynicus, postmodo quasi per posticum immigravit, multoque usu celebratus est; ὥνάμην Appian. Bell. Mithr. CXI. 812. Lucian. Amor. 52, 516. T. 5. ὥναρο id. de salt. 8. 128. Philostr. Imag. II. 52, 857. Paus. IV. 56, 590. ὥνάμεθα Max, Tyr. VII. 125. ὥνασθε Aristid. Or. Plat. II. 310. T. II. de Conc. p. 562. T. I. non raro codicum dis-

corros προανακοπούμενοι pro ὥνησαντος quo modo saepius in eodem Josepho erratum est XVIII. 2, 875; 6, 887. Quibus locis ut necesse est futurum participi pro aoristo substitui, ita Corayum arguo in Aes. Fab. 141. p. 543. περὶ τοῦ ζῆτων τὸν ἴωμενόν praeter causam λαζίου intulisse. Πολλοὺς ἔχουεν τοὺς συναγωνιζούντος Isocr. Symm. 46, 299. et Antid. p. 592. τὸν συμβολιζούντα γαλεπάς σύργοσις Id. ad Demon. p. 14. Οὐκ ὅμοιος τοῦ ἀριγοντος Liban. Decl. T. I. p. 231. οὐχ ἔχοντο τοὺς ὑπανούντας id. Ep. CCCV. p. 298. C. Λεῖ γαρ αὐτικαταλιπεῖν τοὺς θραπεύοντας τὸν θεόν Jamblich. V. Pyth. XVIII. 83. p. 178. Μηδέγα ἐκπίσσων εἶναι τὸν διακοπίζοντα Liban. Ep. CCCXII. p. 302. C. Sed in Aristaeonis loco Stob. Ecl. Ph. I. 21, 450. T. I. Heer. ἐτέρω τινὸς δεηθῆσται τῷ σιγῶντος αὐτῶν καὶ κινάσαντος, quem sic scriptum profert Koenius ad Greg. p. 194. κινάσαντος scribi oportet, σιγῶντος servari potest. In Liban. Apol. Socri. p. 14. T. III. ταῦτα ἔδει λέγειν, καὶ πρὸς τούτῳ τι ποιεῖν" Αὐτον, ἡ τὸν γραφόμενον μηνεῖν, appareat voculas a me interpositas η τὸν a librario iotaistica propter antecedens utrorum omissas esse.

*Μέχρις καὶ ἄχρις σὺν τῷ σ., ἀδόκιμα· μέχρι δὲ καὶ
ἄχρι λέγε *). †)*

a) Ed. Pr. Vas. tantum priorem partem *Mixras* — *αδόκιμα* exhibent.

sensu Plut. V. Pomp. XLVI. p. 194. Galen. de Lecc. Aff. V. 2, 481. B. Aelian. V. H. XIV. 24. quae utriusque formae perturbatio in his quidem scriptoribus totam causam anticipitem reddit.

†) *Μέχρις* commode primum collocatum est, quia ex eo τὸ ἄχρις factum, si Eustathio credimus. Thomas (155.) scribit Thucydidem semper haec adverbia adhibuisse ex-trito σ., etiam si vocalis sequeretur, quum ceteri scriptores γιανδή hiatus causa σ adderent, sequente duntaxat vocali. Nec mirum; Thucydides enim magno studio hiatus istos νόσοιν conquirit, διὰ τὴν σεμνότητα τοῦ λόγου. v. Hermog. περὶ Ἀξιώματος. Ammonius observat τὸ ἄχρι adverbium esse temporis, οὐδε, ἄχρις autem τὸ ἄκριβως. Inter hoc et sequens ἀπέκοψεν desideratur versus homericus ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λασ αναδής ἄχρις ἀπηλοίησεν, τι ἀκριβώς ἀπέκοψε Ammonii sit inter-pretatio homericī ἄχρις ἀπηλοίησε. Vel citavit alium ver-sum' D. π. ἀπό δὲ ὀστέον ἄχρις ἀραξ. Nunnes. Pauwius fa-cilius esse credit corrigere ἄχρις ἀποκοπῆ.

Hanc controversiam, jam diu agitatam (v. Herodianus, Helladius, Moeris, Thomas) componi posse, vix spes relicta est, tum propter incredibilem lectionum utro-que nutantium vacillationem, tum quia in tanta utrius-que formae similitudine ne summus quidem codicum consensus securos nos ab omni parte reddere posset. Inconstantiae hujus exempla ab ipso paene fonte derivata per omnes r̄ivulos diminant. Herodo: II. 19. II. 53. μέχρι οὐ. I. 181. III. 104. μέχρις οὐ. II. 182. μέχρις ἐμεῦ. III. 10. μέχρι εμοῦ. I. 117. ἄχρι οὐ (cod. ἄχρις), quam formam Valckenarius ad L. 1. p. 85. pro ἄχρις, μέχρις omnibus locis reducendam statuebat. De Hippocrate non magis liquet, in quo modo μέχρι οὐ de Morb. Mul. II. 18. p. 548. Lind. modo μέχρις οὐ πεπανθῇ de Morb. I. 12. 548. μέχρις οὐ πλησθῇ IV. 6. 601. D. μέχρις ἀποναθεσθῇ IV. 15. 609. E. quos locos non commemorasse, nisi aliquid ad

*Ἐπίναι, κατίναι, προσίναι, ἔξιναι, πάντα ἀδύκημα
ἀνευ τοῦ ἐ λεγόμενα. Χρὴ γὰρ σὺν τῷ ἐ, ἀπέ-
ναι καὶ ἔξιέναι λέγειν καὶ τὰ δοκιὰ ὄμοιως.*

*Εἰσιέτω καὶ περὶ τούτου σῦτως ἔσχε. Λολλιαρος
ἀκούσας, ὅτι χρὴ σὺν τῷ ἐ ἔξιέναι λέγειν, εἴτα
ὑπέλαβε καὶ τὸ εἰσίτω σίειτω δεῖκ λέγοσθαι.¹⁾ t)*

a) Ed. Pr. V. *Ἀπίναι, προσίναι, ἔξιναι, κατίναι — — σὺν τῷ ἐ,
ἀπέναι, ἔξιέναι, κατίναι λέγειν, omission ultimis.* Anteius probat
ut sequens *ἀπίναι* Paulinus. Favore cum Ed. Pr. per omnia con-
venit, nisi quod λέγειν in λέγοσθαι mutavit.

Huic adjunxi alterum articulum, qui in Ed. Pr. post *εἰτα*, in Nun-
nes. post *εἰτα* legitur, in autographo cum illo V. *Ἀπίναι* conti-
nuatus fuisse videtur, eoquo referuntur illa: καὶ περὶ τούτου σῦτως.
Deest in MSS. τὸ εἰσίτω reportendum ex Epitome (sic vocare solet
Editionem primam) et Phavorino. Nunnus. Pro *εἰτα* ὑπέλαβε scri-
bendum erat *εἰτα* vel *εἰτα*.

minuendum illud particulae ex desiderium conferrent *). In Thucydide L. I. c. 50. c. 74. c. 109. VI. c. 32. c. 61.
VIII. c. 28. c. 58. c. 68. c. 87. μέχοι ante vocalem codices,
quorum lectiones Editio Lipsiensis exhibet, consensu
repraesentant, in aliis permultis, I. 76. II. 6. 22. c. 51.
c. 46. III. 28. IV. c. 3. c. 16. c. 41. c. 46. c. 90. V. 26.
VII. 85. VIII. 42. μέχοις et ἄλλοι vulgatum; altera forma
in pluribus eodd. servata est, quod Thomas judicium non
mediocriter confirmat. Transgredior ad Platonem, in
cujus scriptis μέχοι non raro legitur, vid. Heindorf. ad
Gorg. p. 157. et p. 180. concinuentibus partim omnibus
codicibus, partim paucis, partim etiam nullis, ut Symp.
c. 29. ubi libri Bastii omnes pro μέχοι pugnant (Krit. Vers.
p. 153.). Nisi igitur Grammaticis caeca fide obsequi
placet, (quod ne quis faciat, permulta obstant) utri
praerogativa debeatur, in ambiguo reliquendum. Tzedat
me recentiorum scriptorum inconstantiam ante oculos
exponere, quam si satis considerasset Schweighaeuserus,
nusquam spem illam temerariam, quam in praefat. ad
Appian. p. 112. ostendit, restituenda aequalitatis, animo
concepisset, neque per magnam libri partem miserrim il-
lud sigma vi et furca expulisset.

†) Hoc nisi habemus testis oculati indicium, quis un-
quam animalium induceret ad credendum, homines et ortu-

*) Thucydidis exempli, a Poppio praeoccupata Observe. Crit. p. 145.
autem protereo; IX. codem genero sunt, μέχοι μέχοι Xen. Hell.

et consuetudine Graecos, neque eos infimae dignitatis, eo prolapsos esse, ut ἀντίτιαι pro ἀντίτειαι et ἀντίτω pro ἀντίτω dicerent? Quis tandem eorum, qui codices veteres typis describendos curarunt, quum tam foedas maculas videret, non illico tacitus vel eluit vel exussit, nullo, ut in re aperta, indicio ad lectores facto? Vēl ex hoc licet existimare, quam nihil fallacius nihilque magis lubricum sit hac emendatricis artis, indiscreta veri et falsi similitudine delusae, professione. Ac prioris quidem erroris vestigia paene omnia deleta sunt; ἔγγαιαι haesit in Machonis versibus ap. Athen. XIII. 43. p. 97. προτύπαι e cod. Palaeop. in Xenoph. Cyrop. VI. 2. 5. enotatum. In alteram partem longe saepius peccatum est: προτέτωσαν Philo quod deus immut. p. 516. C. λέτωσαν de Carit. p. 708. et ἀπιτώ Geoponn. VI. 11. 452. προστέτωσαν XVII. 15. 1154. εἰςτέτω XII. 20. 895. quae Needhamium miror intacta reliquisse, saepe Grammaticis plus justo inseruentem; μετέτω Epigraphe Fab. Aesop. Neveleti p. 64. εἰςτέτω bis legitur apud Alexandrum Trallianum L. I. c. 15. p. 50. C. 15. 74. ἔξιτέτωσαν — ἀπιτέτωσαν Niceph. Bryenn. II. p. 48. qui ibidem loci ἀντίτωσαν et mox ἀπίτω usurpat.

Eodem modo prima pluralis numeri persona a nonnullis turpiter depravata est. Hesychius ex ordine: Προστέμεν, προσερχόμεθα. Ἐξέμεν cod. Paris. Strab. VIII. 4. 11. et apud eundem saepius διέξεμεν V. 122. IX. 535. T. III. ἐπάνεμεν VI. 373. eodemque modo εἴτω — εἴτωσαν Arrian. Tact. c. Alan. p. 100. ἀπέτω Joseph. Antiqq. IV. 8. 242 et 245. utrobique Codd. ἀπίτω, sed illud rursus p. 248. nulla librorum MSS. discrepantia. Suidas: Εἴτω, προσνέσθω. Interim non improbabile est, quod Phrynicus significat, pravam illam imperativi formam ex similitudine infinitivi traductam esse; qui fuit omni tempore fons uberrimus errorum grammaticorum. v. ad Διδοῦσαν et Ἔδεδίσαν.

Omitto amplum Grammatici locum in Hort. Adon. quem Pauwius afferit ad demonstrandum, antiquitus ab ἡμί, ἡμεν et ἡμαι, ab εἰμι, εἴμαι dictum esse; locus ille legitur etiam ap. Eustath. p. 1664. 10. Sed ineptus est Pauwius,

I. 3. 11. ἄρχεις οὐδὲ ἀφίηται Théophr. H. Pl. V. 2. ἄρχεις οὐδὲ λάβεις Plat. Defect. Orac. XIII. 322. ἄρχεις οὐδὲ δίγρας de Amor. Prol. III. 77. ἄρχεις οὐ κατασβέωσι Symp. VIII. Q. IX. 2. 390. ἄρχεις οὐ συρθλαῖσσας V. Artax. XIX. 410. μέχρις ρουμίζεται Maxim. Tyr. VI. 94. μέχρις οὐδὲ παύεται Xenoph. Bph. V. 99.

Ἐμπτύει μου^{)} μηδαμῶς λέγε, ἀλλὰ καταπτύει μου,
καὶ κατέπτυσα αὐτοῦ λέγε. †)
Ἐύκοίτε: καὶ τοῦτο ἀποτρέπου. ‡)*

a) *Ἐμπτύει μου* corrigit Scaliger, cui assentitur Pauwius. „ἐμπτύει
εἰν μον, inquit, *nemo unquam dixit, credo, in Graecia; ἐν casum
tertium amat, secundum respuit, πέντε εἰν μοι* (sic), πέντε εἰν μοι;
sic καταπτύειν μου est πέντε κατά μοῦ.“ Neque sic, credo, dixi-
runt homines in Graecia. Pro vulgato μηδαμῶν odidi ex Ed. Pr. et
Favor. μηδαμῶς; Μύς ab iisdem in fine omniassum addidit e cod. Nun-
nesius. Thomas p. 507. *Καταπτύειν οὐν: ἐμπτύειν οὐν δέ, εὑδεῖς ταῦ
δεκίμων,* veram lectionem a Scaligero restitutam sequens.

quum Nunnerium, qui nihil aliud dicit, quam verbi εἰμι
infinitivum esse εἶναι, linguam antiquam non intellexisse
calumniatur.

†) *Ἐμπτύειν τινί* est oris excrementis aliquem adsparge-
re, sensu proprio, ut v. c. *ἐμπτύει τοῖς σώμασι τὸν λόν* Galen.
de Theriac. ad Pison. L. I. 8. 940. D. T. XIII. *ἴντηνες
τῷ Φωκίᾳν εἰς τὸ πρόσωπον* Plutarch. Apophth. Regg.
p. 123. T. VIII. ex quo genere sunt Aeliani et Athenaci
loci ad Thomam citati. Neque id recte dici negaverit
Phrynicus; sed *despuere aliquem*, id vero dicitur κατα-
πτύειν τινός. Utroque sensu usurpatur προπτύειν. Adde
Lexicis συνεπαντίῳ e Galen. de Locc. Affect. IV. 8. 467.
A. T. VII.

‡) In hoc quamvis suspecto loco consentiunt Edd.
Favorinus nos destituit. Verbum εὐκόίτειν, nusquam
adhuc repertum, sed ad normam factum, non videtur vi-
tuperare Phrynicus. Sic εὐληφοίτειν dicitur *), et εὐ-
βαθοίτειν, εὐθριοίτειν, φορμοίτειν, μονοίτειν Ari-
stophaneum. Sed si qui fuerint, qui cubitum euntibus
lenem somnum precarentur, hoc εὐκόίτει pro consueto
ὑγίαιε (v. Jacob. ad Anthol. T. X. p. 67.) utentes, id
haud dubie Phrynico molestum fuit. Nunnerii versio:
collocato bene in lecto, aperte falsa. De ἔκκοιτε ne quis
cogitet, obstat accentus.

*) *Σαληφοίτεια* ex Hippocrate citatum si quis propter filissimi
codicis dissensum suspectum habeat, is utatur Theophrasto de
Lassit. p. 464. Galen. ad Hipp. de Nat. Hom. p. 146. T. III.
εὐληφοίτεις, quod in dubiis censetur, Gloss. MS. Brunckii ad
Aristoph. Nub. 1367. *εὐθροίτεις*, quod omitunt, Moschii de
Affect. Mal. p. 20.

*Εὐχαριστεῖν: οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν, ἀλλὰ χάριψ
εἰδέναι. †)*

*Ἄρτι ηὗω μηδέποτε εἴπης ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ᾽ ἐπὶ<sup>τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρῳχημένου ἄρτι ιχνων καὶ ἄρτι
ἀφικόμην. *). ‡‡)</sup>*

a) Ed. Pr. ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, τοῦ ἐνεστηκότος et τοῦ παρῳχημένου
absque *se* post ιχνων. *Panic.*

†) Pollux V. 141. εὐχαριστεῖν ἐπὶ τῷ διδόναι χάριν, οὐκ ἐπὶ^{τῷ} εἰδέναι. Thomas (915.) simpliciter *damnat. Nunnus. Antiatticistes in Anecl. Villois. p. 79.* Άντι τοῦ εἰπεῖν εὐ-
χαριστῶ σοι, οἴδα σοι χάριν, ήτο σ. χ., γινώσκω σ. χ. Herodianus p. 441. εὐχαριστος ὁ ἐπιχάρις, οὐχ ὁ ἐπιδειδούς τὴν
χάριν, οὐδὲ γάρ εὐχαριστεῖν λέγουσιν, ἀλλὰ χάριν εἰδέναι. *)
quo etiam spectat Seidae nota: *Ἀχαριστῶς, μηδεὶς εὐχαρι-
στῶς; nam ἀχαριστος et ἀχαριστεῖν probantur. Εὐχαριστεῖν
pro gratias agere ante Polybium usurpavit nemo; de
gratia referenda εὐχαριστεῖν et εὐχαριστία est in decretis
Byzantiorum Demosth. de Cor. p. 256. cf. Lennep. ad
Phalar. p. 12. sq. qui Pollicem secus interpretari videtur.
Δοῦναι χάριν non est gratiam referre (id dicitur χάριν ἀπο-
δοῦναι), sed gratificari (Aesch. Prom. 827.). Iuxta Poly-
bium Posidonius Athen. V. 51. p. 522. Plutarchus de
Garrul. VII. p. 105. T. X. Artemidorus III. 14, 269. (ubi
leg. καὶ ἀποδεχόμενον pro ὑποδεξ.) multique praeterea alii,
quos sacrarum observationum scriptores citant, εὐχαρι-
στεῖν usurparunt. Lexicis adde ἀντευχαριστάν Porphyrt.
de Abstin. II. 37. 170. ἀπευχαριστεῖν Photius Bibl. c. 80,
197. ὑπερευχαριστεῖν Basil. Ep. 355, p. 328. A. et εὐχαρι-
στικῶς Philo quod deus immut. p. 294. E.*

††) *Ἄρτι et ἀρτίως, si originem horum vocabulorum re-
spicimus, tempus quodque proximum significant. Nam ut
ab ἀπω, apo (v. not. ad Aj. 526.) ducitur ἀφαρ, ἀφαρί,
i. q. αὐθωρὸν καὶ συνάπτως Fustath. p. 158. indidenique
ἀπφω, ἀφνω, αἴψα (neograecum ἀψα) αἴφνης et ξεπι-
νῆς **); et ut ab simillimo verbo ἄγχω (constringo) ἄγχι,*

*) De ambiguitate vocabulorum congenerum εὐχάριτος et εὐχάρι-
στος plura deinde dicentur.

**) Has quatuor formas ἄφω, ἔξαπίνης, ἔξαλγης et ἔξαπινης
apud Atticos scriptores premissem, ut cuique liburi, usurpatas
esse reperio, vid. ad Thom. p. 320.; ἔξαπίνης, quod Stephanus

ἄγκου et *ἐναγκός* nata sunt, quibus loci et temporis propinquitas subjecta est; similiter verbum *ἄρω arcto* particulis *ἀρτι*, *ἀρτίας*, *ἀρμοῖ*^{*)} significationem temporis arte conjuncti communicavit. Hanc primigeniam significationem sequutus Euripides *ἀρτι* usurpavit pro *ἄρφαρο*, *αὐτίκα* Phoenn. 1168. ὁσφάς ἔδηγεν ὀστέων, *ἀρτι* δ' οἰνωπὸν γέννυν παθημάτωσεν, quod per παραχρῆμα reddit Scholiastes. Alios vero eadem significatione cum tempore futuro coniunxisse docent nos notationes Grammaticorum, Luciani, Phrynichi App. Soph. p. 11. Grammatici Segueriani p. 206. Bekk. Moeridis, Thomae, Nicephori Greg. in Gloss. Minor. Matthaei T. I. pag. 8. **) hunc usum magno consensu improbantium. Neque ullum contrarium exemplum afferre potuerunt ii, quibus haec quaerere cordi fuit, Graevius, Vigerus Idiot. VI, 4. commentatores Thomae et Moeridis. Nam quod Drakenborchius Thomae objiciebat, *ἀρτι* cum verbo μέλλω junctum reperiri (Eunap. V. Pythag. p. 18. Schol. Venet. A. 568.), ab hac causa alienissimum est. Sed sic Appianus Bell. Mithr. LXIX. 745. T. I. ὡς *ἀρτι* δὴ κριθησόμενος et Aesop. Fab. CXLII. p. 76. Schaeff. τεθνήξῃ *ἀρτι*, pro αὐτίκα μάλα. Ejusdem vero constructionis exempla si qui

Thes. T. IV. c. 17. a pedestrii sermone alienum esse putabat, non est, vid. Plat. Rep. X. 337. Demosth. c. Neaer. 1378. Thucyd. III. 89. Aristot. H. An. X. 27, 471. *αἴρηντ* autem, *αἴρηνθον* et *αἴρηνθά*, quo Alexandrinii utuntur, apud antiquiores non offendit. Singularis numerus *ξεπινον*, quo Lexica carent, legitur in Hipp. de Affect. 4, 164. Lind. 620. F. T. VII. Charter. quae omnia ab adjectivo prisco *ἄπινος* orta esse illegenius docet V. Cl. ad Hom. H. in Merc. 473.

*) Sic scribi debet hic dativus adverbiascens, non *ἀρμοῖ*, ex analogia eorum, quae a vocali inducuntur, sequentibus *ῷμ*; quodque Grammatici inter *ἀρμοῖ* et *ἀρμοῖ* interesse statuunt discrimen, commenticum est.

**) Idem praecipiunt de particula *νῦν*, *νῦν δι* (quod veteres Grammatici sub uno accentu scribēbant, ut et *δη νῦν*) et *νῦνι*, quas negant in futuro tempore usurpari posse; quam ad regulam haec addenda est exceptio, si pro *δηρι* sint posita. V. Thom. p. 633. *Νῦν δη* cum futuro v. Heindorf. ad Plat. Soph. 290. *νῦνι* *καὶδισσας* Aristoph. Ves. 151. Eqq. 485. *νῦνι* *περηνῆς* Eccles. 620. *νῦνι* — *γενησεται* Isocr. ad Callim. 15, 661. cf. Demosth. de Megalop. 203. 26. c. Pantaen. 984. 3. (hic cod. *νῦν*) c. Androt. 594. 3. c. Leochar. 1094. 9. quibus Heraclidis canon, a Wolfe probatus ad Leptin. p. 242. redarguitur. Cautior Nicephorus Greg. Gramm. p. 5. ed. Matth. hoc *νῦνι* *plerumque* cum praesenti construi affirmat; quae eadem leguntur in Grammaticis Hermanni p. 327.

PHRYNICKI ECLOGA.

sibi visi sunt etiam apud veteres vidisse, eos et Phrynicus erroris suspectos habet, et ego locis vitiose scriptis in fraudem illectos puto; qualis locus nuper in Platonis Charmide reperiebatur. v. Heindorf. ad Charm. p. 108.

Attici enim ἄρτι et ἄρτιοι usurpant pro modo, nunc ipsum, gerade, eben, quibus particulis rem significamus modo ac plane paullo ante hoc tempus, de quo loquimur, vel coeptam vel absolutam, ἄρτι προκύπτων οὐδὲ παῖς με, ἄρτι ἀπειλογαστὸ τὸ ἄσμα καὶ ἀπῆλθεν, ταῦτα ἄρτιοι τετέλεστο καὶ παρηνὸν ὁ διδάσκαλος. Et tacita ad praesens tempus, quo quis loquitur, relatione ἄρτι οὐδενόδει, ἄρτι γιγνώσκω τόδε, ἄρτιοι ἐπίσταμαι, nunc cum maxime intelligo *), cui e parallelo nonnunquam adduntur νῦν et πρῶτον. „Pherecrates ἐν Χείρωσι Νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἔντιθησι νοῦν, nostri quoque nunc nuper.“ Priscian. Gramm. XVIII. pag. 1190. ἄρτι νῦνι μανθάνω Aristoph. Lys. 1008. ἄρτι πρῶτον ἀφιγμένος Philo de Vit. Mos. p. 610. B. Euseb. H. Eccl. V. 3. 212. ἄρτι τὸ πρῶτον Himer. Orat. XIII. p. 596. Verum recentiores hoc ἄρτι etiam in praesenti indefinito collocant. Theocrit. Id. XXIII. 26. ἄρτι δὲ χαλεψιν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι προ νῦν. Joseph. Antiqq. II. 12. p. 105. ἀφέντες ἦν ἄρτι οἰκουστή γῆν. I. 6, 21. Καππαδόκαι μὲν ἄρτι οὐκέληνται. Similiter ἄρτι et ἄρτιοι opponuntur τῷ πάλαι apud Scholiastas Thucyd. VII. 67. Eur. Hecub. 1162. "Ἄρτι καὶ πρῶτην Plutarch. V. Brut. I. 226. T. VI. quem locum citat Schol. Lucian. adv. Indoct. c. 15. p. 15. T. VIII. sed male omissa copula. In partitione ἄρτι μέν — ἄρτι δέ, ἄρτι μέν — ἔπειτα δέ Plutarch. de Malign. Herod. X. 299. T. XII. ἄρτιοι μέν — νῦν δέ Liban. T. IV. 704. Polyb. XVI. 28. notavit Thomas.

Ex illa vero temporis circumscripti notione dicitur etiam adverbium ἀπάρτι, de numero ἀπηρτισμένῳ, cui nec deest, nec superest quidquam: ήμέραι ἀπάρτι ἐνενήκοντα, nonaginta ipsi dies, gerade neunzig Tage, exactly, justement; ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι χίλιοι ἀπάρτι. Atque eo sensu Grammatici veteres tradunt ἀπάρτι pro ἀπηρτισμένως, τελείως, ἀποιβᾶς sumi, quos significatus temere di-

*) Soph. Aj. 677. quod perperam in Lexicis pro *plane*, *accurate* accipitur. Phrynicus etiam illud assentior (App. p. 11.), ἄρτι et ἄρτιοι prorsus indiscreta esse; apud Platonem innumeris locis ἄρτι et ἄρτιοι ἐρήθησαν pari temporis spatio, et si ἄρτι γεγόνεται, τὰ ἄρτιοι γεγονέται, v. Heindorf. ad Phaedon. p. 53.

*Τέμαχος κρέως ή πλακοῦντος ή ἄρτου, οὐκ ὁρθῶς
έρει τις· ἀλλὰ τόμος κρέως η πλακοῦντος· τὸ δὲ
τέμαχος μόνον ἐπὶ ἰχθύος λέγεται.* *) †)

a) Ed. Pr. Vasc. *λέγεται extēmum non habent; neque Thomas, qui*
vellunt Lexicographi. Τὸ ἀπαρτί καὶ παρὰ τοῖς ἀττικοῖς
συγγραφεῦσιν ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένως εἰρηγται καὶ παρ’ αὐτῷ
τῷ Ἰπποκράτει Galenus Comm. in II. de Morb. Acut. Vict.
p. C5. E. T. XI. Porro ut nos dicimus: *gerade, gerade im
Gegentheil,* sic Graeci ἀπαρτί, ἀπαρτί μᾶλλον. Phere-
crates:

A. *Τί δαί, τι σαντὸν ἀποτίνειν τῷδε ἀξιοῖς;* φράσον μοι.
B. *Ἀπαρτί δήπον προσιλαβεῖν παρὰ τοῦδε ἔγειρε μᾶλλον.* *)

*Huic quid solvere velim, rogas? immo aliquid insuper
ab eo accipere me aequum est. Similiter apud Aristoph.
Plut. 388. ubi Blepsidemo, dubitanti, ne furti se alliga-
verit Chremylus, tam longe hic a scelere se abhorreto
spondet, ut opibus suis tantum probos et honestos adju-
vare cupiat:*

*Οὐκ ὡς κακόδαιμον· ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
ἀπαρτί πλουτῆσαι ποιήσω.*

i. e. ἐκ τοῦ ἐναντίου, quam significationem Comicos poe-
tas huic particulae adjunxisse docet Grammaticus Bekke-
rianus l. c. Brunckius, *Ἀπάρτι, inquit, tres cond.; in meo
glossa ἀπὸ τοῦ νῦν in membr. ut vulgo, ἀπάρτι, sensu di-
versa, quemque minus probo.* At ἀπάρτι s. ἀπ’ ἄρτι, i. e.,
ἐπὸ τοῦ νῦν, quo sensu N. T. auctores utuntur, Attici
usurpaverint, magnopere dubito, neque Antiatticistae te-
stimonio in Anecd. Bekk. p. 79. satis confido, ἀπάρτι apud
Platonem Comicum prò ἀπὸ νῦν legi affirmantis, qui mihi
communiter cum Glossatore Brunckiano aberrasse vi-
detur. Nee ἐξάρτι apud germanos Graecos reperitur.
Quod autem quidam voluerunt ἐπάρτι scribi, quando τὸ
ἀπηρτισμένων significet, ἀπάρτι, quando pro ἐξενεργει-
tō possum sit, id fieri minime necessarium est, quum eadem
sit utriusque significatio.

+) Phrynicus App. Soph. p. 65. τεμάχη μόνον ἐπὶ ἰχθύων,

*) Sic illi versus scribendi sunt in Anecd. Bekk. p. 418. T. I. et
Schol. Arist. Plut. 388.

PHRYNICHY ECLOGA.

hunc locum ad se transtulit. Pro vulgato τόμος scripti τόμος communem Grammaticorum preescriptionem sequutus, quae etiam tamen, quum nulla est ambiguitas significationis, observari solet, βοηθός, αμειβός, βοηνός (*pastor Aesop. Fab. 158. p. 95. Cor. μολπές Νοσυχ. utrumque deest Lexx.*) ποτός, φειδός, ταγός, ἀργός, φόδος, ὑπακοεύεται, neque tamen id sine aliqua discrepantia.

τόμους δὲ ἐπὶ χρεῶν καὶ ἔχειλδας (f. σχειλδος). Idem affirmant Thomas et Suidas s. h. v. jam a Petavio correctus ad Synes. p. 8. Eamque regulam secuti sunt veteres ad unum omnes, τέμαχος de piscibus dicentes, v. Valcken. Adnot. in Thom. p. 178. ed. Tittm. τόμος de aliis edulis; τόμος γαστρός Arist. Eqq. 1179. πλακοῦντος ib. 1190. ἄρτου Neanthes Athen. III. 76. 453. τυροῦ Epipp. II. 70. p. 251. χρέως Theophr. Char. XII. ἀλλάντος Eubulus Athen. XV. 17. 255. Eam legem migravit Philostratus τεμάχη λεόντων, παρδαλέων, συῶν celebrans V. Apoll. I. 21. II. 6. ἄρτου τεμάχιον Niceph. Greg. Hist. Byz. VII. 5. 156. D. συῶν τεμάχη ταριχηρά Nicet. Ann. XX. 5. 582. D. eaque aetate hoc vocabulum indistincte de cuiuslibet rei particulis et fragmentis usurpatum est, ἵστιον τεμάχιον (haec duplicitatio satis crebra) Synes. Epist. IV. 162. C. χρησμοῦ id. LXXIII. 220, τῆς ἐπιτομῆς τῶν βιβλίων Ἀρτεμιδώρου Epigraph. in Geogr. Minn. p. 61. T. I. τὴν φωμαϊκὴν ἡγεμονίαν συνέβη πατὰ τεμάχια καὶ μέρη πλεῖστα διαιρεθῆναι Niceph. Greg. I. 3. p. 7. A. πατετεμαχίσθη ἡ τράπεζα Nicet. Ann. XIX. 5. 568.

Nunnesius, quum Thomam et Scholiastam Aristophanis comminorasset, *quin et Eustathius*, inquit, τέμαχος in solis frustis piscium a Comicis usurpari observat; de tomaciniis, aut, ut alii apud Plinium reponi volunt, comaciniis, quod non probo, et tomaculis s. tomaclis idem ne valeant, quod τεμάχη, cum ab eadem origine flexa videantur, nemo est, qui dubitet; Varro usus est tomaciniis et Juvenalis tomaculis. Scholiastae locum, de quo suspicionem injecerat Nunnesius, Pauvius vitio carere pronuntiat: ἐπὶ ίχθύων τὸ τέμαχος, καὶ ἐπὶ πλακοῦντος, ἐπὶ δὲ χρεῶν οὐκέτι.

Αμυναν μὴ εἴπης, ἀλλ᾽ εἰς φῆμα μεταβάλλων, ἀμύνασθαι πάντα γὰρ τὰ τοῦ φήματος^{a)}, δόκιμα, ἀμυνοῦμαι, ἀμύνασθαι, ημυνάμην, ἀμυνοῦμεν, ἀμύνομαι. τὸ δὲ ὄνομα αἰδόχιμον. †)

Ἀποτάσσομαι σοι: ἐκφυλον πάνν. χρὴ γὰρ^{b)} λέγειν ἀσπάζομαι σε. οὐτω γὰρ καὶ οἱ αἰδχιοι ὑψί χονταὶ λέγοντες, ἐπειδὰν αἰπαλλάττωνται ἀλλήλων. ††)

a) Vulgo πάντα γὰρ τὰ δήματα. Pauvius πάντα τὰ δήματα vel πάντα τὰ τοῦ δήματος corrigit. Pro δόκιμα Ed. Pr. V. εὐδόκιμα. Postrema αἰμόνομαι — αἰδύκημον omittunt cum Phavorino.

b) Ed. Pr. V. post χρὴ omittunt γὰρ. Vulgatam αἰσπάζομαι σοι cum Pauvio correcxi. Apud Favorinum, qui hunc locum transscripsit, αἰπαλλάζοματα legitur.

†) *Αμυναν ultionem converti et verbum ulcisci.* Novi tamen a Suida atque Eustathio observatum, haec etiam in bonam partem, in referenda gratia usurpari solere. Nunner. Phrynicho subscribunt Moeris (80.) et Thomas (42.) et faciles nos habent ad concedendum. Nam ante Philonem et Plutarchum nullus Graecorum scriptorum hac voce usus reperitur, quam recentiores omnibus paginae offerunt, neque illi solum, qui cum vulgo loquuntur, Zosim. Hist. I. 56. Appian. Bell. Pun. VIII. 73. Bell. Civ. II. 118. Sext. Emp. I. 14. adv. Gramm. V. 257. Aesop. Fab. CXLI. p. 77. Eunap. Sard. Legatt. p. 21. A. sed etiam hi, qui veteris elegantiae aliquam umbram retinuerunt, Philostrat. Icon. V. 869. Galen. de Theriac. L. I. 9, 941. E. Phalar. Ep. XIII. Himer. Ecl. V. 140. Sed hujus quoque vitii semina sparsa sunt in media Attica; nam chlaenam crassam Aeschylus, vel, ut alii volunt, Sophocles, χειμάμνην dixit. v. Wakefield. Sylv. Crit. P. I. 77. Ruhlenken. ad Hesych. T. II. 1546. Lexicis adde *Αντάμνην* Theodor. Prodr. Γαλεού. v. 45.

††) Basilius et Gregorius ἀποτάσσεσθαι τινὲς adhibent pro nuntium remittere et jubere valere aliquem. Nunner. Quo sensu II. Cor. 2. 13. ἀποτάξαμενος αὐτοῖς, eodem prorsus significatu Callisthenes L. II. Metamorph. δοὺς περιπλοκὰς τῷ γεννήσαντι καὶ ἀποτάξαμενος (quae vox desi, deratur ap. Plutarch. Parall. Min. V.) τῇ γυναικὶ Τιμοθέῳ. Hoc sensu etiam συντάσσεσθαι nonnunquam usurpari docetur scholiis MSS. ad epilogum Orat. Gregor. Naz. in

Σημᾶναι, ἐσήμαναι, καὶ θερμᾶναι, ἐθέρμαναι, καὶ
καθᾶραι, ἐκάθαραι: καὶ ταῦτα πιρὰ τὴν ἀρχαῖαν
χρῆσιν διὰ τοῦ ἄ. Λέγομεν δὲ διὰ τοῦ ἡ σημῆ-
ναι, θερμῆναι, καθῆραι.
Ἐφλέγμανε, φλεγμᾶναι: διὰ τοῦ ἡ καὶ ταῦτα λέ-
γεται. *) †)

a) Hos articulos, quibus in Ed. Nunn. *Διογόλα* medium interjectum est, in unum locum coniunxi. In secundo Ed. Pr. καὶ ταῦτα διὰ τοῦ ἡ pro διὰ τοῦ ἡ καὶ ταῦτα.

praesentia CL. Episcoporum habita. Illius namque in MSS. epigraphē *Ἄργος συντακτήριος τοῖς Κωνσταντίουν-
πολίταις*, id est, ut Nicetas in duobus Codd. Bibl. Aug. calamo exaratus interpretatur, ἀποχαιρετικός. *) Unde
ἡ σύνταξις ibidem per ἀποχαιρετισμόν, quasi dicas valedi-
ctionem; sed συντάσσομαι τῷ Χριστῷ per ὑπισχνοῦμαι ex-
plicatur; quod annoto, quum Annalium Zonaras T. III.
p. 31. vocem illam interpres aliter acceperit. Altera ver-
bi significatio est renuntiare. Hinc ἡ ἀπόταξις Epiph.
quae aliis ἀπόταξις et ἀποτάγη. Hoeschel. Nihil certius
hoc Phrynichi iudicio. Verbum ἀποτάσσεσθαι Atticis
ignotum ea aetate viguit, quae Alexandrina dicitur.
Apud Philonem, Josephum, scriptores sacros et eccl-
esiasticos exemplorum abunde est. v. Krebs. Observ. p. 121.
Kypke Obss. T. I. 259. Ex nativis Graecis unum aut al-
terum seculo tertio et quarto hac labe contactum reperi-
mus, v. Jamblich. V. P. c. 28. p. 145. Liban. Declam. p. 511.
et 824; T. IV. Alii recentiorum συντάσσεσθαι (v. Dorvill.
ad Charit. p. 291.) et ἀποχαιρετίζειν usurpant; hoc e
Schol. Eur. Phoen. 996. Valck. inserendum Lexicis.

†) Huius quaternioni Moeris et Thomas addunt φυπῆναι,
χλιῆναι, ὑφῆναι, Etymologus p. 485. 13. 626. 24. μιῆναι,
Constantinus χλιῆναι quae cum considero, magnopere
vereor, ne haec quaestio ad exitum perduci non possit;
adeo exemplaria nostra et a Grammaticorum praeceptis et
secum ipsa discordant. Neque appetat, utrum Gramma-
tici haec tantum verba, quae nominativum commemorant,
an etiam alia huius legi subjicerint, et, sive illa tantum,
sive aliquanto plura (omnia certe nullo modo possunt),

*) Plura de hoc Wernsdorfus notavit ad Himer. Eccl. XI. 296.

qua ratione terminationem antiquam et ionicam aliis remittant, ab aliis exigant. Proximum esset dicere, hanc rem aurum judicio regi et in unoquoque verbo anquiri oportere, quae literae antecedant, quaeque sequantur; quo nos ducere videtur Scholiastes Townlejanus ad' I. Φ. 547. θερμήνη μὲν φησιν, ἀλλ' οὐ ξηρήνη διὰ τὸ παπόφωνον. quod cur ita statuat, negat se videre Heynius. Atqui apertum est. Nam ξηρᾶναι, non ξηρῆναι, etiam in oratione pedestri Graeci dicendum putaverunt. v. Thucyd. I. 109. VII. 12, Theophr. Caus. Pl. III. 27. Apollod. II. 1. 9. Diod. I. 10. Lucian. de Dips. I. 140. T. 8. etc. unde apparet, cur Galenus de Comp. Med. p. Gen. VI. 2, 808. A. θερμῆναι καὶ ξηρᾶναι scripserit. Quanquam, si ξηρῆναι displicuit, quid habuerunt, cur σημῆναι probarent et πημῆναι, quo recepto ne πημήνη quidem (Plato Legg. XI. 955. C.) effugere potuerunt. Ergo dicendum est, Graecos non vocalium solum sed etiam consonantium praecedentium et consequentium rationem habuisse. Nam ut nihil eos sequutos putem, persuaderi mihi non patiar, quum videam plura esse, quae aut nunquam aut perraro nec sine vitii suspicione terminos suos egrediantur, velut φῆναι, γαλεπῆναι, τεκμήρασθαι, ἀνήνασθαι, τεπτήρασθαι, et ex altera parte δυσχερᾶναι, περδᾶναι, κερδᾶναι, quae Fisscherus ad Vell. II. 576. falso inter ambigua refert. Cur vero alia aliter terminaverint, nobis, quorum aures ad multiplices Graecorum sonorum gradus clausae sunt, quaerere inconcessum. Σημῆναι in Platonis libris aquiliter scribi notavit Valckenarius, v. Heindorf. ad Phaedr. p. 255. A. eaque forma apud Thucydidem, Xenophonem et poetas scenicos, longe lateque dominatur, raro reluctante altera, quam Scholiastes Thucyd. I. 72. vastiorem appellat, v. Eur. Hec. 1215. Xenoph. Anab. II. 1. Hellen. I. 1. Theophr. Char. II. Similiter etiam θερμῆναι plurimis Atticorum locis nititur, Plato Phaedr. 255. E. Tim. p. 578. Aristoph. Rann. 844. Eur. Alcest. 761. et καθῆσαι Thucyd. III. 104. Plato Rep. VIII. 218. IX. 27. Legg. V. 221. (755.) VIII. (320.) IX. 916. C. Phaedr. 245. A. Menex. 241. D. Sed καθῆσαι, quod Locellae vel in Xenophonte Ephesio intolerandum videbatur p. 266. inter posteriorum temporum scriptores testes habet aliquam multos, v. Diod. IV. 32. et 69. Dion. Hal. Rhet. XI. 9. Apollod. III. 6, 7. Lucian. Vitt. Auct. VIII. 89. T. 5. Plut. de Garrul. XVII. 118. T. X. de Sanit. p. 402. T. VII. Ari.

*Διωρία: ἐσχάτως ἀδόκιμον· ἀντ' αὐτοῦ δὲ προ-
θεσμία ἔρεις.^{α)} †)*

a) Ed. Pr. V. Phavor. προθεσμίαν ἔρεις. Pro διωρίᾳ Kuester ad Suidan T. I. p. 607. διωρία corrigit, quod Pauwiis recte factum negat. Illud ἐσχάτως, inquit, respicit scripturam per ω̄, quao prava sine dubio. διωρία Phrynicho ἀδόκιμον, διωρία ei ἐσχάτως ἀδόκιμον. Vana haec sunt.

stid. Smyrn. p. 276. T. I. Jamblich. V. P. XVII. p. 170. Liban. Cimon. p. 362. neque raro etiam in ipsis antiquorum scriptis, ipsorum an librariorum arbitrio, interponitur, Plato Legg. V. 220. Xenoph. Anab. V. 7. 5. Dinarch. c. Aristog. p. 79. et, si hunc licet veteribus adnumerare, qui ne aniculis quidem atticis satis atticus videbatur, Theophrastus Char. XVI. de Hist. Pl. IV. 15. IX. 7. Itaque hoc, quod non tam bonitas causae, quam testium ambiguitas tutatur, judicio vel eripi vel surripi patiamur. Veruntamen est quidam in indulgendo modus tenendus. Quis enim vel φάναι vel ἔκμαναι non uno aspectu et quasi praeteriens sentiat peregrinitatem redolere? quibus scriptores exteri licenter utuntur, illo Aelian. Var. Hist. XII. 45. Plutarch. Lac. Apophth. p. 191. T. 8. Jamblich. V. Pyth. 54, 246. Zosim. I. 15., hoc Aelian. Hist. An. II. c. 11. In Aristot. H. An. V. 17. 221. non incommode Schneiderus pro ὑφᾶναι e MSS. nonnullis ὑφῆναι edidit; sed Nicolaum Damascenum hanc correctionem a Corayo adhibitam p. 272. non magnopere desiderare arbitror, quum ὑφᾶναι etiam Plutarcho Apophth. Lac. p. 177. Suidae s. Τιμοχέτων, Eustathio p. 31. aliisque posteriorum non displicerit. Θερμᾶναι Aristot. de Gener. An. I. 21. 606. A. Geopp. XVII. 17, 1158. Aesop. Fab. 117, 63. Sed de singulis dicere infinitum foret; de universi hujus generis liquidorum conformatione alia tempore ex industria quaeremus.

†) Congruit cum his Thomae judicium p. 740. Hesychius et Suidas: διωρία προθεσμία· εἰ δὲ διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου, παιρὸν δηλοῖ, sed apud utrumque tamen διωρία ἀνακωχή exponitur. Διωρία μεγαλογραφούμενον eo sensu duobus Josephi locis occurrit, quos Schneiderus memoravit in Lexico, et apud Artemid. I. 2. Διωρία apud Hesych. s. προθεσμία et pro ἀφορμή Constantin. Porphyr. Admon. XXII. 75. D. διωρίαν εὑρηκώς, occasionem nactus, et Theo-

Ανεῖναι ἐλαῖῳ η̄ ὅξει η̄ ἄλλῳ τινὶ, λέγοντοι οἱ ιατροί, πάνυ ἀμαθῶς· δεὶ γὰρ διεῖναι λέγειν τ.).

phanes, v. Du Cang. p. 312. quam significationem, cum illa priori arcte conjunctam, Lexicographi omittunt. Pro bihorio διωρῆται legitur in Novellis Justin. Quod autem Pauwius διορέω etiam pro διορέζω olim in usu fuisse dicit, nulla re nisi Hesychii Glossa fulcitur: *Διωρήσαμεν, διεξεύξαμεν, pro quo διωρίσαμεν legendum esse inter plurimos consensum est. „Ab illo διορέω est nomen proprium Διώρης, ω̄ etiam sumto pto ο. Phavorinus in Lexico hisce aliena interposuit.“ Idem. Apud Aeneam Gaz. Theophr. p. 70. ὅταν η̄ προθυμία παρῇ, (ταῦτα γὰρ εὐ μάλα προείρηται καὶ τέτακται) διεγέρει τὴν ὑλην̄ scribi oportet η̄ προθεσμία.*

†) Thomas M. p. 229. Aristidem hoc usum esse addit. Gravior testis est Hippocrates διεῖναι ἐν ἐλαῖῳ de Morb. Mul. I. 62. 764. E. ἐν οἴνῳ διεῖς I. 95. 788. τὸ λίτρον διεῖς τούτῳ de Morb. II. 9. 560. D. 561. D. διέσθαι de Ulcer. VII. p. 134. F. T. XII. ὅξει διέμενος Aristoph. Plut. 720. δριμὺ διεῖς ὄξος Archestrat. Athen. VII. 202. T. III. διέντες ἐλαῖῳ Aristot. H. A. VIII. 5. 323. ἐλαδίῳ Sotades Athen. VII. 295. quae tum Eustathius p. 1312. 8. tum recentiores Grammatici ad verbum δίημι, cum δίω et διαίνω connessum, referunt, vicinitate verborum διεῖναι et διῆναι (Hippocr. de Morb. II. 9. 561. D. de Intern. Affect. XIII. 648. A.) decepti. Falli eos ostendunt haec: *Διέται φοδίνῳ Galen. de Comp. Med. p. Gen. V. 3. 781. A. ὅξει διείμενον Alexis Athen. IV. 69. p. 161. quod Schweighaeuserus falso ab illo δίημι repetit. In extremo hujus poetae versu pro σιλφίῳ πατάξας mirer, si nemini adhuc idem quod mihi in mentem venerit, legendum esse παλάξας i. q. ἐπιπάσας, παλύνας. Quod vero Phrynicus dicit, medicis consuetum esse ἀνιέναι hunc in modum usurpare, multis in locis animadverti potest: ἀνεθὲν ἐν ἐλαῖῳ Galen. de Comp. Med. p. Gen. I. 14, 658. D. ἀνιέμενος δι' ἐλαῖου II. 12, 691. B. ἀνίων μετ' ὅξους Archigen. de Comp. M. p. G. I. 4, 544. B. II. 2, 583. C. Sed habent isti peccati socios, Arrianum Exp. Alex. VII. 20. p. 459. ἀνεῖναι τὸν χηρόν, Geoponn. I. IV. 7. p. 283. ὅπον ἀνέντες ὕδατι, atque ipsum illum Atticismi censorem, Pollucem, qui VII. 165. synonyma ponit χηρὸν τήκειν, λύειν, ἀνιέναι.*

Περιέσσενσεν: ἀλλοκοτέρως^α). ἐχρῆν γὰρ ἐπερίσ-
σευσε λέγειν. †)

Σπῖλος †): καὶ τοῦτο φυλάττου, λέγε δὲ οὐδέ.

a) Ed. Pr. et Phavor. *ἄλλοκότας*, quod Nunnesius praefert, Pau-
wius improbat.

†) *Περιέσσενσεν* in Commentario Jo. Chrysostomi edito id quidem habetur c. III. Ep. ad Rom. verum in MS. Aug. ἐπερίσσενσεν. Hoeschel. *Ἐπερίσσενσε* Thucyd. II. 65. Joseph. Antiqq. XIX. 1. 930. Eccles. III. 19. Photius s. ποντανεῖς, Georg. Contar. Hist. Athen. L. III. p. 69. *Περιέσσενσε*, quod etiam Herodianus Hermanni p. 313. in vitio ponit, nondum mihi occurrit. Simile verbum ἐπρο-
τέρησα simili vitio subjectum fuit Diod. XI. 53. XI. 73. XIII. 68. ubi omnes codd. προετέρουν, προετέρησα exhibent. *Συνεπιροθυμεῖτο*, quod in codd. Xenoph. Δημ. III. 1. 9. legitur, nihil aliud est quam συνεπιροθυμεῖτο, quam novitiam formam Schneiderus codicum quorundam auctoritate in Ages. II. 1. pro προυθυμεῖτο recepit.

††) Antiquissima hujus nominis memoria est in Lysis Epist. ad Hipparchum ap. Jamblich. V. P. c. 17. p. 76. si quis eam genuinam putat. Secundum hunc Dionys. Hal. IV. 24. 698. Joseph. Antiqq. XIII. 11. 665. Plutarch. Symp. L. III. Quaest. X. 3. p. 155. T. XI. Lucian. Amor. XV. 272. T. V. Liban. Decl. T. IV. p. 140. Artemid. V. 5, 67. Ejusdem figlinae sunt ἄσπιλος Herodian. V. 6. Gregor. Naz. Or. XVII. 325. A. κατάσπιλος, quod Lexicis deest, Porphyr. de Abstin. IV. 7. pag. 315. et verbum σπιλοῦν ap. Lucian. l. c. Dion. Hal. IX. 6. p. 1751. Heliod. X. 15. Eustrat. in Nicom. p. 22. b. Apud Polybium autem X. 10. pro σπιλώδης scribendum est σπι-
λαδώδης. Nam σπῖλος pro σπιλάς singulare est Arrianī Peripl. Mar. Erythr. 153. ac ne Ioni quidem condonatum (v. Hesych. s. v.). Idem ille p. 166. ταύταν τραχεῖαν καὶ διάσπιλον vocat, quod Lexicis addendum. Σπῖλος scribi-
tur et rarius σπίλος (in Edd. vett. Athen. VI. 49. p. 85.), ut μύρον·et μύρον, πῖλος et πῖλος, σκῦλος et σκύλος, μῦσος
et μύσος, κύτος et κύτος, quae aliis temporibus et locis
aliter appellata videntur,

Ἀνειλεῖν βιβλίον δι' ἐνὸς ἡ, πάκιστον· ἀλλὰ διὰ τῶν δύο, ἀνείλλειν.^{α)} †)

a) Exhibuit h. l. ut in Ed. Vasc. legitur, nisi quod pro ἀνειλλεῖν scripti εἰναιλλεῖν h. c. ἀνείλλειν. Nunnesius edidit — διὰ τοῦ ἐπέρου ἡ ἀνείλλειν, ἀλλὰ διὰ τῶν δύων εἰναιλλεῖν.

†) Acumen Phrynichi in eo, quod εἰλεῖν pro volvere, ἀνειλεῖν pro revolve: εἴλειν pro vincire, constringere, claudere; ἀνείλλειν pro solvere, aperire sumserit, idque in βιβλίοις, non in volumine; εἴλειν et ἄλλειν non differunt graece. Paus. Illud acumen commenticium est; Phrynichus enim non significatum sed scribendi rationem distinguist. Idem in App. Soph. p. 19. Ἀνείλλειν βιβλίον: οἱ μὲν ἄλλοι περισπώσι τὴν λέξιν καὶ δι' ἐνὸς ἡ γράφουσι· οἱ δὲ ὄττικοὶ παροξύνονται καὶ διὰ δυοῖν ἡ γράφουσιν. οὕτω καὶ τὸ ἔξιλειν. Haec antiquior scriptura ea aetate, qua codices nostri confecti sunt, in tantam venerat oblivionem, ut librarii ubique fere in ejus locum εἴλειν et ἀνειλεῖν substituerent; quod si iis locis fecerunt, quorum genuinam scripturam Grammatici servarunt, ut in Platone Timaeus Sophista, v. Rubnk. p. 34. quidni eos idem in aliis quoque fecisse suspicemur? Συνειλοῦντο Xenoph. Hell. VII. 2.8. οὐκ ἀποκέπονται, ἀλλ' αὐτοῦ ἀνειλοῦνται Aristot. H. An. X. 27. 47. εἰλούμενη Hermes Stob. Ecl. Ph. I. 4, 52. οἱ πρὸς τὰς δίκας εἰλούμενοι, rabulae, Maxim. Tigr. XXVIII. 58. (Simillime Plutarch. V. Phoc. XVI. 17. τῶν εἰωθότων κυλινδεῖσθαι περὶ τὴν Ἡλιαν. καὶ συνοφαντεῖν.) περιειλεῖν Xenoph. Anab. IV. 5. 56. In obliquis temporibus non alia forma uti licet; ἀνειληθέντες οἱ το γωρίον Thucyd. VII. c. 80. sive potius συνειληθέντες; nām ἀνειλῆσαι in re militari aliam habet significationem a Lexicographis praetermissam, ut v. c. ἀνειλῆσαι τοὺς πολεμίους Philostr. V. Apoll. II. 11, 59. a quo non multum distat ἔξειλσσειν τινά Eurip. Herc. Fur. 977. Volumen explicare ἀνειλῆσαι τὸ γραμματίδιον dicitur Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 537. T. VII. et frequentius ἀνειλίττειν τὸ γράμμα, τὸ γραμματεῖον, τὸ βιβλίον Lucian. adv. Indoct. c. XXVII. 27. T. 8. Aeschin. Epist. IV. 669. Zosim. Hist. II. 56. Socrat. H. Eccl. VII. 46. 394. τοὺς θησαυρούς, οὓς ἐν βιβλίοις κατέλιπον Xenoph. Memm. I. 6. 14. φιλοσοφίας δόγματα Philo de Vit. Mos. p. 610. B. λαβυρίθοντος σοφίας Aristid. Or. I.

*Πιοῦμαι σὺν τῷ ὑ λέγων, οὐκ ὄρθῶς ἐρεῖς. πίομαι
γάρ ἔστι τὸ ἀρχαῖον, καὶ πιόμενος, ἀνεν τοῦ ὑ.
Διων δὲ ὁ φιλόσοφος σὺν τῷ ὑ λέγων ἀμαρτάνει.†)*

79. T. I. Rarius est ἔξειλῆσαι τὴν βιβλὸν Lucian. Merc. Cond. 41. p. 265. et ἔξειλίττειν Synes. Encom. Calv. p. 84. sed affinius ei, quod ἡ κοινολογία frequentat, ἐκτυλίσσειν. Contrarium vero κατειλεῖν βιβλίον Lucian. Alex. XX. p. 58. Apud Paus. VIII. 23. τελαιῶν τὸν μηδὸν κατειλημένον et IX. 5. 9. σπαραγάνοις κατειλημένον, non definiam, utrum κατειλημένον, quod Facius restituit VIII. 8., an κατειλημένον praestet, ut κατειλέξαι X. 52. *) et περιειλημένος IX. 59. quo tendit vetus lectio κατειλημένον X. 55. et Plutarch. V. Demosth. c. 24. τανίσαις κατὰ τὸν τραχῆλον κατειλέξαμενος; ac dubites etiam, utrum IV. 26. pro ἐπελύντῳ ὥσπερ τὰ βιβλία cum Sylburgio ἐπειλητο, an cum Kuhnio ἐπειλητῳ praeferas. Sed quod eidem Sylburgio et postea Toupio in Suid. T. I. p. 166. in opinionem venerat, ἐπειλυτο scribendum esse, id poesi proprius est, ut in hac ipsa formula: μὴ ταρψ Ἡ ακλείτου ἐπ' ὄμφαλὸν εἴλνε βιβλὸν Epigr. ἀδεσπ. DXVII. Pro εἴλειν, quod Piersonus pluribus locis excitavit ad Moer. p. 145., non laudo, quod Brunckius Aristoph. Nub. 761. ἔλλειν edidit, recentiorem formam a codice oblatam; ἔνείλλειν adhuc legitur in Thucyd. II. 76. et ἔγνατείλλειν in duobus Codd. Hippocratis de Morb. Mul. II. 75, 839. C. ἀνείλλεσθαι Suidas pro συστρέψεσθαι assert, cui posteriores vocalem praeconantem subtraxerunt, ut νείσσομαι, νίσσομαι, diphthongo ante consonam duplicatam obscurius subtinniente, v. Etym. M. s. κρείσσων et hoc aliquanto pleniora Gudianum et Zonarae T. I. 694. Εἰλόμενοι Quint. Cal. III. 420. συνείλόμενος Hesychius. Aristum συνείλας idem, et Suidas περιειλάμενος commemorat. Si quis autem miretur, de mutata ab Atticis vocali (ἀνείλλειν pro ἀνείλειν) non admoneri lectores, pari brevitate infra Phrynicus ἀλήλιπται pro ἡλειπται, geminata syllaba priore, scribendum esse dicit, non addens etiam illud, tertiam breviari.

†) At Thomas et πιοῦμαι et πιόμενος dici solere ait, quod etiam Eustathius (p. 1253.) comprobat testimonio

*) Haec forma ne cum Stephano ad poetas relegateur, pluribus locis cautum est; περιειλίττονται Plato Protagor. 342. C. εἰλιγμός Aristot. H. An. III. 1. 85. quod in eodem libro IV. 7, 159. 2, 142. atque apud alios plurimos ἐλιγμός scribitur.

*Ηλειπται καὶ κατώρυκται οὐ χρή, ἀλλὰ διπλασίας
τὴν φωνὴν ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι ἀλήλειπται καὶ κα-
τορωρυκται.*

Ωμοκε τελέως ἄηθες. χρή γάρ ὁμόμοκε λέγειν.^{a)} †)

^{a)} Uno loco hos duos articulos exhibui, quos Ed. Nunn, interjecto V. Ἀπελεύθεροι disjunxit. Prior in Ed. Pr. omissus est. Phavorinus: *Εἰλιπται* (sic) — — οὐ χρῆ λέγειν — ἀλήλειπται καὶ κατορωρυκται λέγων. Pauwius οὐ χρῆ λέγειν vel οὐ (sic) χρῶ legendum esso conjiciebat, ἀλήλειπται probaturus, nisi διπλασία adesset. Utique ἀλήλειπται legendum est. Pro τὴν φωνὴν Phrynicum τὴν πρώτην scripsisse credam.

Aristophanis: πικρότατον οἶνον τῷμερον πιῇ. Fortasse unus erat hic locus ex iis, quibus Orus notam apposuerat; mihi sane unus Aristophanes instar erit omnium Atticorum, dum non ludat, neque carminis causa aliquid immutare cogatur. *Nunnes.* Moeris: Πίομαι ἀττικῶς, πιοῦμαι Ἑλληνικῶς. *Πλεται* bis apud Aristoph. Equitt. An in illis comicis: πικρότατον οἶνον τῷμερον πιῇ Phrynicus forte legit πιῇ? Apud Thomam certe dubito an legendum sit *Πίομαι* καὶ πιόμενος καὶ πιῇ, οὐ πιοῦμαι καὶ πιούμενος καὶ πιῇ, nam eo pertinet adductus Luciani locus. *Pauwius.* In illo Aristophanis versu Athen. X. 446. E. πιῇ, quod exhibit vett. Edd. cum Eustathio et Gramm. Herm. p. 521., Casaubonus in πιῇ mutavit, Schweighaeuserus πιῇ s. πιει revocavit, cuius longa disputatio mihi non persuadet, Athenaeum ita scribere voluisse; Aristophanem sic scripsisse non repugno. *Πιεῖσθαι* Aristot. Rhet. I. 11. 122. T. IV. Buhl. Aelian. V. H. XII. 49. 175. πιοῦμενος Plutarch. de Is. et Osir. LI. p. 174. T. 9. Lucian. Dial. Mar. XIV. p. 122. T. 2. Eunap. V. Jamblich. p. 29. πιεῖται Syne. Encom. Calv. p. 72. D. ἐκπιοῦνται Aristot. Rhetor. II. 20. 255. κατακιοῦνται Plutarch. V. Alcib. c. XV. p. 19.

†) Causa hujus geminationis posita est in exilitate verborum, binis aut ternis, ad summum quatuor elementis compositorum. Ac binaria quidem in perfecto, quod dicitur, secundo, ὄλωλα, ὄδωδα, ἄρηρα, ὄκωχα, ternaria autem in primo eam adsciscunt, ὄλαλεκα, ὄδηδοκα, ἐμίμενα, ἀλήλεκα. Quum autem geminatio syllabae primariae perfecto tempore propria sit et necessaria, non haec solum, quae in Grammaticorum libris enumerauntur, hoc brevitatis suae involucro usa sunt, sed multo plura, at-

que haud scio an omnia, quae non nimis crassa essent, hoc est, quae a vocali mutabili inducuntur, sequente consona simplici, eaque in barytonis muta, hoc augmentum recipere potuerunt. Ἀρήσομαι et ὀδώδυνστας apud Homerum leguntur; ἀρήσομαι praestare videtur Hesychius, cuius locus: Ἀρησογμένου, ἀπηντλημένου sic reformari debet; neque multum absurum, quin apud eundem Ἀνήνυνεν, ἔξεπόνει emendandum censeam Ἀνήνυνεν. Ab ἀρέσκω non duci aliud potuit quam ἀρήσεια, quo utitur Sextus Emp. adv. Gramm. X. 266. priscum thema ἀρέσω respiciens. Ex quaternariis hic referenda sunt ὄρώσεια, ἀρήσαγμα (Hesychius: Συναρήσαται, συγκέκοπται), ὄρώσης, ἀλήσιφα, ἐρήσια, quae non dubium est quin ab ἐρήσω, ἀράγω, ὄρνυγω, ἀλίφω, ἐρίδω derivata sint. Hic ne quis importunus mihi interveniat, quaerens, cur Graeci, ut ab ἐρίζω ἐρήσια, non etiam ab ἐρίζω ὄρώσια, ab ἀλίζω ἀλήσιμαι atque adeo ab ὄνομάζω ὄντωνόμασι dixerint, hoc ipsum expresse dico, ἐρησιμένος ab ἐρίδω manare. *)

Adultior Graeciae aetas ex his pauca tantum, nescio quo delectu, sibi reservavit, illa ipsa fere, quae a Grammaticis memorantur; sed his paucis constanter et uno modo usa est; ἐρησιμένος Herodo. IV. 152. Aristot. de Incess. Anim. XI. 166. E. T. II. Dio Cass. LXV. 15. 1669. Galen. de Usu Part. XII. 16. 608. A. Plutarch. V. Lucull. 295. T. II. (ἡρησιμένη Diog. La. IX. 57. 578. eodem errore quo ἡληλιμμένη Nicet. Ann. IV. 5. 78. C.) Haec illegitima (ut hoc utar) forma, quam Grammatici declinandae ambiguitatis causa inductam esse volunt, fieri potest, ut non plus valeat quam ἀλήσιμαι, quod satis saepe tum in textō scriptorum tum in codd. legitur Plat. Rep. IV. 528. Demosth. c. Phorm. 976. Aristot. H. An. V. 17. 220. Joseph. Antiqq. XVII. 10. 856. Dion. Cass. L. XII. 612. Lucian. Revivisc. XXXVI. 154. T. III. ubi ex arbitrio Solani forma germana rejecta est, Schol. Venet. Γ. 176. Phot. s. πατακενηρῆσθαι; sed probabilius videtur diphthongum tunc fuisse retentam, ubi radicalis esset. Haec et reliqua recentiores augmento truncare solent. Sic Aquilas pro Christi nomine, ut erat elegantiae studiosissimus, saepe ὁ ἀλειμμένος usurpat, v. Wessel. Observ. I. p. 75. quae forma occurrit in Galen. de Med. Simpl. L.

*) Hac ratione intelligitur, ἐρητόμασι et ἐρησότηξι, quae nunquam sic scripta occurunt, a Grammaticis (Byzantii, ut puto) facta esse.

I. c. 20. 49. E. T. XIII. Geoponn. VII. 8. 49. et seqq.
 Leon. Imp. Orac. v. 115. (in Rutgers. V. Lectt. p. 478.)
 Tzetz. ad Lyc. 912. ἀπήλειπται Eust. p. 1915. 41. ἐξηλεῖ-
 φθαι Plutarch. Symp. VIII. Quaest. VII. 4. 573. ubi e plur-
 ibus lectionibus Wyttenbachius deterrimam elegit, ἐξη-
 λίφθαι, ut in Apoll. de Synt. p. 495. συνηλιμμένου et pag.
 497. συνηλιπται editum; συνηλειπται Themist. Or. XV.
 194. C. (qui, ut in aliis locis Or. III. 45. XI. 144. XXIII.
 284. XXVI. 522. fecit, sic in hoc quoque formam perfe-
 cte atticam exhibuisse videtur.) συνηλειφθαι Schol. Venet.
 II. 542. cf. Var. Lect. in Demosth. c. Aristog. p. 791. 12.
 Poll. IX. 112. Ex eodem genere sunt ἡρεικάς Polyb. V.
 6. et Suid. ἡρεισμένος Apollon. de Synt. II. 18. 155. Paus.
 VI. 25. 226. Xenoph. Eph. IV. 2. 78. quam formam quum
 modo a librariis (Diod. I. 47. IV. 12. V. 44.) modo ab ip-
 sis scriptoribus cum altera commutari videamus, utra pot-
 tissimum hac aetate dominata sit, quaerere supervacu-
 neum est. Σιωρνχέναι Phlego Trall. Mirab. c. I. 12. ὄρυ-
 γμένη (sic) Mechan. vett. p. 100. περιωργυμένος Galen.
 Suasor. c. XI. 15. T. II. κατωργύζθαι Gregor. Naz. Or. X.
 240. D. ὄρυκτο Herodo. I. 185. melius mox legitur ὄρω-
 ρυκτο. Κατηρειπται (τῆς βάσεως) Nicet. Ann. L. VI. 1. 99.
 difficile est plerumque a κατερρειπται distinguere. Sed Len-
 nepius Phalaridi Ep. IV. p. 18. et Arriano κατερρημμένον
 potius quam κατερρειπμ. restituere debebat, neque con-
 demnare verbum κατερρειπόω. Κατηριγμένος Harpocrat. s.
 προσώνια, pro quo rectius ἐρηριγμένος Athen. III. 81. 442.
 (edd. vett. ἐρηρειγμένος.) ἡλεσμένος Galen. de Antid. L. II.
 14. 923. A. D. Sic etiam μετήνεκται, ἀπήλεγκται, ἀμοσμέ-
 νος passim obversantur; ἡνυσται, ἡρεπται, ὑφασμαι nun-
 quam aliter scripta invenias. Sed de hoc postremo quod
 praecipiunt artis nostrae principes, Herodianus et Phry-
 nichus *), attice dici ύφυφασμαι aut ύφηφασμai (abeat
 cum ύφυφησμai suo Fischerus), indicium facit, Gramma-
 ticos, omnis inconstantiae osores, operam dedisse, si
 possent, sermonem ad aquabilitatem quandam revocare.

* App. Soph. p. 20. Ἀληλιμμένον λέγονται καὶ κατορθώντο —
 καὶ υφησανται ἀντὶ τοῦ ύφασται. Παρύσανται singulari nume-
 ro Aristot. H. An. IV. 4. 148. συνυφανται Dionys. de Comp.
 Verb. XXIII. 170. παρυφασμένος Diod. XII. 21. Xenoph. Cyr.
 V. 4. 48. ἐνυφασμένος Theophr. Char. V. 43. Appian. Bell. Pun.
 VIII. 66. 589. ἐξυφασμ. Themist. Or. VI. 84. A. καθυφασμ. Eu-
 seb. V. Const. M. IV. 7. 630. συνύφαστο Philo de Sacrif. Abel.
 p. 131. B.

"Τρασμαι, quod omnium consensu in civitate retentum est, directo a verbi prisci ὑφάω perfecto primo ὑφαντα de-
xum est, cuius similitudo in usitatis illis τέταντα, κέκριτα,
κέπλιτα cernitur. Sed jam dudum gestio proloqui, quae
mihi animum transvolaverit cogitatio, haeretica fortasse,
notabilis tamen. Etenim non ita pridem suspicari coepi,
nonnullos Graece sribentium ad perfecta illa, quae mo-
do nominavi, respicientes, etiam verbis propagatis in
αινω, ινω, υνω hunc flexum dedisse. Ludovicus quidem
Struvius, sollers Graecae linguae indagator, ἐβεβρωδύνει
Lucianeum non dubitat librariorum festinationi imputa-
re Observ. Gramm. Fasc. XII. Sed huic subsidio veniunt
ἡσχυντα Draço Strat. p. 12. ἀποτετράχυντα Dionys. Hal. de
Comp. Verb. 22. p. 155. τεθέρμαντε Plut. de Audit. X. 156.
T. VII. quae scriptura, si illa ratio valet, non posterior
habebitur canonica: ἡσχυγκα Dio Cass. LVIII. 16. 89.
LXXVII. 16. 1502. ὑφαγκα Dionys. I. I. XVIII. 120. Arte-
mid. IV. 40. 552. Philo Byzi. de Sept. Mir. II. 9. ὥξηγνα
Dio Cass. XXXVII. 150. Joseph. Antt. XI. 6. 570. Liban.
Ep. 896. p. 418. Eustath. p. 1050. ἀπηνάγκασι Suid. quo
loco mendose editum ἀπενήκασι. *) Possum pro illa mea
opinione etiam passivas formas afferre: πεπαγνυμένος Her-
mes Stob. Ecl. Ph. I. 52. 1072. T. II. Heer. ἐπεθηλυμένος
Philo de Agric. p. 192. C. Diod. IX. 41. T. IV. ἔξηραμέ-
νος Theophrast. H. Pl. VIII. 10. IX. 7. Alexis Athen. IX.
50. 415. Dioscor. V. 86. 284. b. τετραζυμένος Galen. de
Med. Simpl. I. 39. 28. C. II. 14. 42. E. T. XIII. παρωξυ-
μένος Lucian. Calumn. n. cred. p. 51. T. VIII. μεμωραμέ-
νος Hesych. s. Κορνξῶν, τεθαρσυμένος Etym. s. Γαῦρος,
λελάμπονται Zonar. Lex. T. I. 784. **) τετράχυντο in Schol.
brev. ad 'Ιλ. B. 98. quod sic etiam apud Zonaram scribi-
tur, τετράχυντο vero apud Hesychium. Scio me ancipi-
tem agere causam et jam tribus trium principum Gram-
maticorum, H. Stephani, Bastii et Schaeferi, praejudiciis
afflictam. Vid. illius Ep. Crit. p. 89. hujus Not. ad Dion.

*) Hujus generis paucissima in Atticorum monumentis inveniri quis
magnopere miretur, quem in omnibus verbis perfectum rarissi-
me sribentibus obveniat? Itaque paullo durior videtur Valcke-
narii sententia Diatr. de Aristob. p. 87. nullum ejusmodi perfe-
ctum, cuius non certus sit auctor, pro attico haberri posse.

**) Non facile credam, fortuitum esse, quod et hic et Aelianus in
cod. Medic., Aristophanis locum proferentes, hanc formam pro
authentica λελάπτηνται substituunt, quae Aristophani quidem et
aequalibus detrahi non potest.

p. 355. et Schol. Apoll. p. 208. Neque hanc mihi necessitatem imponam, ut pro unoquoque horum exemplorum recipiam, sed praeclare cum istis actum puto, si pro universis excusatio illa analogiae, quam supra praetendi, accipietur. Tertium argumentum ducetur a sigmatismo perfecti passivi: μεμάρασμαι Plut. de Is. et Os. LXXX. 211. T. IX. Aelian. H. An. I. 18. Porphyr. de Abst. III. 26. 283. λελυμασμένος Dinarch. c. Dem. p. 22. T. IV. σεσήμασμαι Herodot. II. 58. Plato Legg. XI. 172. Dem. c. Boeot. p. 999. πεποίλασμαι Hippocr. de Medico V. 551. B. τεθῆλνσμαι Id. de Aer. et Loc. V. 85. 76. λελέπτησμαι Aristot. H. An. I. 4. 15. πεπάγνουσμαι Philostr. V. Soph. I. 21. 514. ἐξηρασμαι Hipp. I. e. IV. 59. 54. Antiphon. Athen. XIV. 17. 257. ὑγρασμαι Theophr. de Lap. p. 595. τετράγνουσμαι Galen. de Med. Simpl. VII. 19. 189. ἐσκλήρουσμαι XI. 1. 300. F. ἀπενθύνουσμαι Definn. Med. p. 258. D. ἀνεύρουσμαι de Tumor. XVI. 521. E. T. VII. μεμήνουσμαι de Differ. Febr. II. 10. 140. C. quae si cum exemplis a Fischer, Schaefero et Struvio collectis comparantur, perspicuum fit, hanc formam omnium fundatissimam esse. Nam altera, sive illorum congeriem intueor, sive haec, quae ipse racematus sum: ἔδαμμαι Xenocrat. de Aquat. XXVIII. 79. ἐσκλήρουμαι Galen. Comm. V. in Aphor. p. 207. F. ἐξηραμμαι de Marcor. c. IX. 190. B. de Us. Part. VIII. 6. 492. Apollod. I. 9. 8. μεμάραμμαι Plut. V. Pomp. XXXVI. 176. T. IV. ὄξημαι Aeschin. c. Timarch. p. 68. Diod. Sic. XIII. 110. Themist. Or. IV. 50. C. μεμάριμαι Dio Cass. L. I. 22. 655. διύγραμμαι Phot. s. Μυδῶντες, πεποίλαμμαι Etym. s. Πεγγλαμμένη, haec igitur neque multitudine neque gravitate testium cum illa contendere potest, quam Grammatici et ipsi atticam nuncupant. Sed quod cooperam: perfecta illa σιγματιζόμενα non aliunde derivari possunt *) quam a puris ἥσχημαι, τεθάρσυμαι etc. in quibus cum vocalis terminationem praecedens necessario brevis esset (nam Heynus, quum in Homericō loco ἥσχημένος scribi posse censem, totus errat), fugienda hujus brevitas ergo sigma illud in adjutorium sumtum est, ut in similibus, ἐπιτισμαι, γεγέλασμαι, ἐσβεσμαι, quibus si nonnulla intercurrunt hoc fulcro destituta, ut δέδεμαι, πέπομαι, id fortasse confirmavit illorum opinionem, qui perfecta liqui-

*) Λελυμασμένος et cetera hujusmodi non potuisse via illa populari derivari, sensit etiam Etym. M. s. v. praesens λυμάζω communi scens.

dorum sigma expletivo carere posse rati sunt. Denique duplarem perfecti speciem testantur etiam duo verba, quae Grammatici in hoc loco commemorare solent, πενέρδαναι et πενέρδαγναι, ἀπένταναι et ἀπένταγναι, quorum illa a breviore forma πτάω, περδάω (ut ύψάω, ἔλαω *)), haec ab usitatis praesentibus derivata sunt.

Contrario modo peccatum est a recentioribus, quum in βέβαμαι, quod veteres usurpant ut πέπλυμαι, πέριμαι, sigma inducerent: παραβέβασται Sopater Διαιρ. Ζητ. p. 444. Liban. Argum. in Or. Dem. c. Androt. p. 592. παραβέβασμένον Sopat. l. c. p. 449. ἀναβέβασμένοι Poll. III. 92. ubi codicum unus βέβαμένον praebet ex altero declinatu sumtum; cujus utriusque vittii vestigia apparent etiam in aoristo, quem alii ἐβάσθην esse voluerunt, cui homericum plusquamperfectum τετάσθην viam fecisse videtur; ἐπιβασθῆναι Schol. Thucyd. VI. 99. p. 159. alii ἐβάσθην, velut a perfecto βέβαγναι, παρεβάσθη Dio Cass. XXXIX. 59. p. 221. συμβασθῆ XI. 55. 296. παραβασθῆ XLVIII. 2. 528. Reimarus utroque loco (nam medium intactum reliquit) usitatiorem formam recipiendam censebat, cui Fischerus ad Vell. III. p. 48. temere assensum praebuit. Sed Xenophonti non dubito quin pro ἐγαλεπάνθη restituendum sit ἐγαλέπηνε, non quo illud contra regulam factum sit, sed quia praeter necessitatem effictum est. Idem valet de ἐκερδάνθῃ Eustath. p. 715. et ἡσθάνθῃ (Suid. s. συντίναι), unde αἰσθάνθῆσται ductum Epist. Theanus II. Eodem etiam referendum Zonarae praeceptum, ex Atticistarum scholis derivatum: Ἐφλεγμάνθῃ οὐ δεῖ λέγειν, ἐλλ' ἐφλέγμην p. 936. Ἀπεκτάνθη ad usum percommodeum neque tamen veteribus probatum fuit, quo utuntur Dio Cass. LXV. 4. 1065. Menand. Proton. p. 100. D. Joann. Zonar. Annal. VI. 19. Schol. Eur. Phoen. 934. Schol. Venet. Γ. 457. **) Anon. Antiqq. Constant. III. 51.

*) *Κεκρόδαναι* igitur, quod praeter locos a Fischerio citatos legitur in Liban. Or. p. Arist. p. 443. T. I. Arist. Or. Sic. I. 366. T. I. Dion. Cass. XLIII. 18. 353. LIII. 5. 699., *πενέρδηναι* Schol. Ven. Σ. 59. quid differat, perspectum puto. Hoc rursus comparandum est cum βέβάργηναι, quo utuntur ii, qui nullam aliud tempus verbī βαρῶ admiserunt.

**) Hoc Grammaticis nostris non magis notatum est quam ἀποκτήνηναι; Galen. Theriac. L. I. 16. 936. A. T. 15., quod compares cum attico καταλιπήναι. Recentiorum Graecorum temeritas quousque processerit, ostendit hoc, quod pro αἴξηθῶ nonnulli, praesens αὐξάνω resipientes, αἴξηθῶ dixerunt, ut legitur in codd. Demosth. Olynth. II. 19. 18. et Aesopi Fabulia. v. Cerasy

Απελεύσομαι: παντάπασι φυλάττου· οὗτε γὰρ οἱ δόκιμοι ώήτορες, οὗτε ἡ αρχαία κωμῳδία, οὗτε Πλάτων κέχρηται τῇ φωνῇ. ἀντὶ δὲ αὐτοῦ τῷ ἄπειμι χρῶ καὶ τοὺς ὄμοιοιεδέσιν ᾔσαύτως.

*Ἐπεξελεύσομενος ἄλλος οὗτος ἦν Ἡρακλῆς: τοῦτο οὖν ἐσυρεν ἐκ τριόδου Φαβωρίνος: χρὴ γὰρ ἐπεξελεύτην εἰπεῖν· καὶ γὰρ ἐπέξειμι λέγεται, ἄλλ οὐδὲ ἐπεξελεύσομαι. *) †)*

a) Idem hoc loco, quod antea, faciendum putavi, ut duos articulos ejusdem argumenti componerem, quorum in priori Ed. Vasc. ὄμοιοιεδέσιν præbet, non ὄμοιοιεδέσιν (de Ed. Pr. nihil admonet Pauwius). In altero Ed. Pr. omittit ἦν ante Ἡρακλῆς; deinde Vasc. γενέ μάκρι pro γενή γάρ.

E. Ex eadem praesentis temporis recordatione nata sunt ἐκλίνθη et ἐπλύνθη, quorum maximum fuisse in sermone vulgari usum, ostendit exemplorum copia summa. *Ἀνακλίνθεις* Plat. IV. 569. recte nunc in ἀνακλίνθεις mutatum; nec majoris aestimo ἀποκλίνθηνται Demosth. c. Callicl. 1278. 4. Xenoph. Hellen. IV. 1. 30. Sed nimis morosus fuit Schweighæuserus, qui ἐκλίνθη in Athenaco IV. 52. 84. ferre non potuit, quod ab eo L. II. 29. 181. incolumentum relictum est et porro relinquendum erit Plutarcho V. Galb. XXVII. 578. T. VII. Aeliano H. An. II. 2. et similibus. *Πλυνθεῖς* Theophr. Caus. Pl. IV. c. 9. Galen. de Med. Simpl. VIII. 19. 4. 255. XI. 1. 54. 309. de Comp. Medd. s. Locc. IV. 1. 424. A. *)

†) Arctioribus Phrynicibus, quam necesse erat, finibus hanc regulam circumscrispsit; nam non illi solum, quibus principem locum auctoritatemque assignant Grammatici, sed etiam qui minus recipiuntur, Thucydides et Xenophon, hoc vocabulum declinant, quod Homere, Herodoto (I. 142. V. 125. VI. 106.) et Hippocrati (de Morb. IV. 1. 142. de Morb. Mul. I. 11. 756, T. VII) frequentissimum,

p. 417. et Heusingeri Index. Zonaras Lex. p. 977. ηδρύνθη, πολύνθη, leg. πλυνθη.

*) Quam cupido huc intret illud N, ostendit aeristus ιδρύνθη, cuius apud recentiores innumera sunt exempla, apud veteres non rara; v. Aristoph. Danaid. Fr. XIL quem locum sine fraudis suspicione laudat Personus Advers. p. 248. Thucyd. I. 131. III. 72. Xenoph. Cyrop. VIII. 4. 20. Aristot. de Poet. 18. 241. Aeschil. Dial. III. 37.

neque a Tragicis prorsus repudiatum est. v. Aeschyl. Prom. 860. Suppl. 538. cf. Schaefer. ad Oed. Col. 1206. Prosaicos omnes, ὡν τι περ ὄφελος, hac regula comprehendit Pollax V. 155. ἐλεύσομαι "Ομηρος μὲν εἶπεν, οὐδεὶς δὲ τῶν παταλογάδην δοκίμων" neque ab ea sententia Lysias eum abstraxerit, qui in Or. πατά τῶν Σιτοτι. p. 719. primo, quoad recordari possum, inter Atticos exemplo, ἐλεύσεσθαι usurpavit; quem et ipsum librariorum culpa depravatum esse censem Elmsleyus ad Heracl. v. 210. Et Lysias quidem adhuc summum Graecitatis florem adspexit; qui postquam exspiravit, consuetudo illa verborum ex omni genere miscendorum altiores in dies radices egit. Ex infinita copia pauca tantum ex ordine referam: ἐπανελεύσομαι Plutarch. V. Caes. XXXII. ἐλεύσομαι V. Lucull. XVI. πατελεύσομαι Arrian. Alex. VI. 12. μετελεύσομαι Lucian. Navig. 58. p. 189. Fugit. XXII. 525. T. 3. παρελεύσομαι Philostr. V. Apoll. L. IV. 4. 145. et sic scribendum in Dion. Hal. Antt. V. 67. pro εἰσελ., περιελεύσομαι Dio Chrys. Or. IV. 161. Lexicis adde ἐπελευσικώτερον Eustath. *Ih. a. p. 7.*

In altero articulo Nunnesius quinque prima verba uno ambitu complexus est, significans, Phavorini hic audiri vocem, non Phrynichi; Hemsterhusius contra ad Thom. p. 337. unum illud ἐπεξελευσόμενος ad Phavorinum pertinere putat, Phrynicum autem, quum in antecedente articulo s. Δυσωπίᾳ (qui huic in Ed. Nunn. antecedit) Plutarchi mentionem fecisset, huic nunc Phavorinum tanquam collegam et socium erroris adjungere, et in hunc cavillando usurpare illud proverbium: *Ecce alterum Herculem.* Ego vero neque ordinem articulorum a Nunnesio initum pro authentico habeo, neque Phrynicum puto, interjecto illo proverbio, addere potuisse: τοῦτο οὖν ἔσνορεν ἐπ τριόδον. Jure reprehendi futuri istius usum, manifestum est; sed et proverbium illud pervulgatum et e medio sumtum. vid. Liban. Ep. CCCLXXIV. p. 187. Aelian. V. H. XII. 23. Diomed. L. VI. p. 697.

"Ἐσνορεν ἐπ τριόδον arripuit ex trivio Ciceronis verbis reddere licet. Scriptor anonymous ap. Du Cangium in Addend. ad Gloss. Gr. p. 2. ὄνοματα καὶ φήματα τὰ ἐξ ἀγορᾶς καὶ τριόδου, et Synes. Dion. p. 52. A. de λέξει τριοδίτοι loquitur. A. Gell. I. 22. *id dicitur non in compitis tantum et in plebe vulgari.*

*'Αλκαικὸν ἀσμα, δι' ἐνὸς οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἐν τοῖν
δυοῖν Ἀλκαικόν, τροχαικόν καὶ ἀρχαικόν.^{a)}) t)*

a) *Δι' ἐνὸς οὐ παν sunt in Ed. Pr. quae pro τροχαικόν καὶ ἀρχαι-
κόν habet αὐτό τροχαικόν.*

†) Nullus est fere locus, in quo usus et consuetudo cum Grammaticorum praeceptis acrius contendat. *'Αλκαι-
κός* Apollon. de Conj. p. 485. 25. Schol. Arist. Rann. 526. Hellad. Besant. p. 957. *τροχαικός* Draco p. 59. Eustath. 619. *ἀρχαικός* Antiphan. Athen. IV. 59. T. 2. XI. 66. 290. Apoll. de Pron. p. 55. Dionys. de Comp. Verb. 22. p. 155. Phot. Bibl. LXI. p. 105. neque unquam haec secus scripta vidi. Eadem ratione *Θηβαικός*, *Οἰταικός*, *Κυρηναικός*, *Κυμαικός*, *Κρισαικός*, *Πυλαικός*, *Ἐρμαικός* (Cyrill. c. Julian. I. p. 30.), *μεσαράκικός* (Galen. de Locc. affect. V. 8. 502. deest Lexicis) et similia omnia scribuntur cum comitatu suo: *ἀρχαικέιν*, *συρματίζειν*, *ἐλατίζειν*, *τριταίζειν*, *Πω-
ματίζειν*, *Χαλδαίζειν*, *γενναίζεσθαι*, eorumque substantivis,
quae ne Phrynicum quidem ipsum aliter scribi voluisse dixerim. De illis tamen consentit Thomas, cuius interpretes in re verbosissima mutum tacent, et Lex. Se-
guer. p. 449. *ἀρχαικόν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν δύο ιι.*
Ἀριστοφάνης Νεφέλαις — καὶ φρονεῖς *ἀρχαικό*, cuius locum nunc *ἀρχαικά* occupavit, ut et in Phrynichi App. Sōph. p. 22. hunc versum citantis. *'Αχαικόν* veteres critici in Homeri carminibus tenendum censuerunt *); ea-
demque forma Brunckius etiam Tragicos infecit; Porso-
nus *ἀχαικόν* practulit, (id quod prior Hermannus de Em. Gramin. p. 37. probaverat) incertum codicum et Eustathii auctoritate, hanc scripturam *τοῖς μεθ'* *"Ομηρον vindican-
tis*, an ea ratione, quam Elsmleyus in simili quaestione de voc. *Εὐβοϊς*, *Εὐβοικός* profert ad Heracl. 84. quae

*^{a)} Emendatorum pertinaciam vel fregit vel effugit *ἐλάτινος* *ΙΙ. N.* 612. cui iota suum subtractum esse *ἀττακῶς* noui inique patiuntur. v. Schol. Ven. ad h. l. In Aristoph. Acharn. 998. legendum videtur *Καὶ περὶ τὸ γερόν ἐλαῖδας ἄπαν νύκλῳ*. Elsmleyi cor-
rectio hujus loci a Maltbyo commemorata ad Morell. p. 296. (ne-
que enim ipse inspexi librum frusta in Argileto nostro requisi-
tum). nisi codicum fido nititur, violenta est.

novo modo *Eύβωλς* etc. scribi jubet. „Diphthongum, inquit, cuius subjunctiva vocalis sit ι, alteri ο nunquam praemittere Atticos satis notum est omnibus.“ Nescio, quid alii sentiant; mihi ille notissimus canon usque adhuc oppido ignotus fuit. Erat haec sane Grammaticorum quorundam opinio a Zonara resuscitata p. 1763. Τός ἄνευ τοῦ ι Attikoi· λέγω δὲ ὅπότε ἐν μιᾷ συλλαβῇ φωνήνεντι ὑποτέτακται, ἔξαιρεται (ἔξαιρεται) ὅλως, οἷον μύα (μῦ), ὕσ, εἰρηνᾶ, πεποηνᾶ, κλάειν καὶ τὰ ὄμοια. ὅπηνίκα δὲ ἐν συλλαβῶν διαξεύξει φωνήνεντι ἔπεται, γράφεται μὲν, οὐ συνεψωνεῖται δέ· κάδμη δὲ ἀνήρ η δακῶ παιδα· quibus nihil sa-
num inesse affirmat Tittmannus. At perfacilis est corre-
ctio: Καδμῆδα, Νηρῆδα, Κωπῆδα, de quibus nunquam du-
bitatum est. Sed ad illam sententiam qui transiret, nemini-
nem fuisse scio, praeter F. Astium, virum doctissimum,
in libris Platonicis hanc scribendi rationem Eustathii au-
ctoritate sequentem, v. Nott. ad Remp. p. 401. qui si con-
stare sibi voluisse, etiam πεποηνᾶ et reliqua similiter
scribere debuisse. Apparet autem, Grammaticos, qui νός
probarent, ad exemplum atticorum vocabulorum ἀερός,
κλάω, omnia similia accommodare voluisse, atque iota,
quod non aliquando per se ipsum audiretur (ut φάδιος,
ἔρθιος), prorsus ἀνεκφώνητον judicasse. Sed neque haec
παράδοσις consuetudinis auctoritatem obtinuit, neque al-
tera potior praecepti pars (de Νηρῆδες, Καδμῆδες) hanc
vim habuit, ut in soluta oratione Atticorum γάω (Thom.
429.), γῆθεος et similia, quibus hodie iota subscribimus,
regulae congruenter scriberentur. Valde autem aveo scire,
quid Elmsleyus innumeris illis contrariis exemplis factu-
rus sit, μελοποία, παιδοποία, λεροποία (quae non ignoro
aliquando a libratiis perverti), quid de ἀστεῖσμός (ἀστισμός
a nonnullis scribi refert Zonaras), de ούτοι, de νῦδιον
constitutum habeat, quod Stephanus de Dial. Att. p. 192.
falsa, quam sibi induerat, persuasione delusus, metro
adversari credebat. Igitur donec docti Britanni sen-
tentiam rescivero, βασεῦμαι ἐμὰν ὄδον. — Ἀχαιός ple-
risque quidem scriptorum atticorum et exterorum locis
legitur, Herod. VIII. 73. Thucyd. II. 86. V. 52. Xenoph.
Hell. IV. 3. 9. Aelian. V. H. I. 17. Paus. II. 8. V. 12. et
constanter in Strabone, nisi quod cod. Mosq. nonnun-
quam ad epicorum similitudinem revolvitur, v. not. ad
VIII. p. 216. rursus Ἀχαιός Strabo I. p. 121. (Aesch. Pers.
400. S. c. Th. 28. Brunck.), sed Ἀχαιός Isocr. Panath. 15.

402. pro quo in cod. Paris. Ἀχαιδες legitur, approban-
te Corayo, cui illud adeo Aeolicum videbatur Σημ. p. 184.
Πειραιηός Plut. V. Syll. XIV. 19. Synes. Ep. 54. 190. B.
Contra Πλαταιηός crebrius est quam Πλαταιηός, Herodot.
VIII. 126. IX. 25. Lysias Apol. Sim. p. 158. Plutarch. de
Malign. Herod. XXX. 328. T. XII. sed neque hoc muta-
tionis expers; Πλαταιηός Herodot. IX. 25. Thuc. II. 71. et
74. III. 58. (τὴν Πλαταιηόν Θηβαῖδα ποιήσετε) Paus. I. 58.
(restitutum e duobus codd. pro Πλαταιηός) II. 6. IX. 2. X. 5.
Polyaen. VI. 19. 206. Αναιτης Thucyd. III. 19. Sed
haec paucula obruntur contrariorum exemplorum multi-
tudine, Θηβαῖς, Κωπαιης, Αθηναιης, Φωκαιης, Ελαιης soror
Oenotroporum, Κωπαιηης, Αθηναιηης, σπηλαιηης. De his
pluribus locis admonet, sed nihil decernit Stephanus Byz.:
Τύμφη, Τυμφαιηός, Τυμφαιης, ως' Αχαιης. Idem: Νύσα, Νυ-
σαιεύς καὶ Νυσαιεύς ἀνεν τοῦ ἡ. Idem: Ηραία, Ηραιεύς λέ-
γεται καὶ χωρὶς τοῦ ἡ, ως Νικαιεύς — Φώκαια, Φωκαιεύς καὶ
Φωκαιεύς καὶ Φωκαιηης etc. Est etiam in his gentiliciis
in εὐς summa lectionum discrepantia. Sed in re tam va-
riabili nolo plus temporis consumere exemplis. Si vero
poetarum numeros scrutamur, in eadem varietate sunt.
Nam modo in Αχαιηός, ἀχαιηός, Αιαμαχαιηός, Πλαταιηός,
περαιηός, alpha ex diphthongo αι relictum producunt,
modo eandem vocalem in Νικαιεύς, Πειραιεύς, Αλκαιηός,
Πειραιηός, Ιηναιηός Posidipp. Athen. X. 415. E. Πειραιηός
Theodor. Ep. IX. Κωπαιηός Arist. Pac. 1005. cf. Acharn. 885. 960. ἀναρχαιηός Dioscor. Ep. XXIX. et similibus cor-
ripiunt, id quod fieri posse omnino negabat Bentlejus ad
Horat. I. 5. Porsonus autem ad Hec. 291. vocabulis non
atticis concedere videtur. In eadem sententia Phryni-
chum fuisse dixerim, eamque rationem habuisse, cur Ακ-
αιηηός, ἀχαιηηός scribi vellet (ut αιδουηός scribitur),
quum alpha istud, nisi adsonante iota stirpitus insito,
non crederet pro longo valere posse. *) Alii vero contra
haec canonem illum de longitudine literae α ex αι relictas
(v. Apollon. de Adverb. p. 600. Draco p. 13. Etym. M. et
Gudian. s. "Ανεως et Αντάρ") hunc igitur canonem ad ex-

*) In accentu aeolicorum vocabulorum ἀρχαῖος, Αικαῖος libri editi
sibi non constant; quod Corayus tradit ad Isocr. p. 61. Eustathium
α προπαροξυτῶνας scribi dixisse, falsum est. Tyrannio
quum Πειραιής scriberet per diphthongum, v. Schol. Ven. 4. 228.
alpha breve judicasse videtur.

Nηρὸν ὕδωρ μὴ εἰπῆς, ἀλλὰ πρόσφατον, ἀκραι-
*φνέε. *) τ)*

a) Paullo turbavit hunc locum Phavorinus: *Nηρὸν ὕδωρ· μηδε-*
μῶς πρόσφατον, ἀλλὰ ἀραιώνις, quae Pauwius monet ad hunc mo-
dum transponenda esse: *Nηρὸν ὕδ. μηδαμῶς, ἀλλὰ πρόσφ. ἀκρ.* Nunnerius, commemorato Ammonii loco, quo νεάρον proprio aquam
recens haustum dici confirmat, *hoc, inquit, secutus Phavorinus for-*
tasse dissentit a Phryniccho, nisi locus Phrynichi mendi suspectus
sit; in MS. ita, ut edendum caravimus, legitar.

cusandam hujus formae longitudinem ex simili genere
vocabulorum transtulisse videntur. Videntur, inquam;
nam verborum, de quibus hic quaeritur, nominatum po-
nunt nullum. Verum utcunque haec accipientur, quae
fortasse alias uno momento addito quadrabit, illud mihi
recte sumere videor, *Ori ὁρθογραφίαν περὶ τῆς αἱ διφθόγ-*
γου κατὰ Φρυνίχου, a Suida commemorata, ad hunc eclo-
garii nostri locum pertinuisse.

†) Pauwius censet, aliud esse νηρόν, ναρόν, *humidum*,
a verbo νέω, νάω; aliud νηρόν a νεαρόν contractum, ut
νεάτη, νήτη, eoque sensu ἡμινηρον χρέας ap. Etym. s.
ἡμινιέρον usurpari. Illud etiam ναρόν dici in Sophoclis
versu πρὸς ναρὰ δὲ κρηταῖα χωροῦμεν ποτά ap. Etym., in
quo pro: καὶ λίστας ἡ συνήθεια τρεψαμένη τὸ αἴεις ἐν νερὸν
λέγει, emendari vult, τὸ αἴεις ἡ, νηρὸν λέγει. Errat; nam
eodem modo ista scripta sunt in Etym. Gudiano (citate
olim Brunckio Soph. Lex. p. 731.) et νερόν hoc sensu no-
velli Graeci usurpant. v. Stapel. ad Theophr. p. 484. b.
Ναρὰ Αἰρηνή Aeschylus dixit ap. Phot. s. v. et hodie illi
Melanem fluvium *Mauroneri* appellant, v. Spon. Voyag.
T. II. p. 268. ex eoque etiam *Νηρίτην*, piscem natatorem,
qui et *Anarita* dicitur, nomen accepiisse ferunt. Pro νεα-
ρός posuit Xenocr. de Vict. Aquat. XX. 57. παλαιὸν ἡ νη-
ροὶ κτένες, ubi cod. Val. νεαροὶ. Οξύμελι νηρόν Diphil.
Athen. II. 59. 235. Eoque fortasse referenda est Hesyc-
chii Glossa *Νέρας*, νέος; νηρώδες e Galeni Glossar. ad-
dendum Lexicis. Antiquitatem hujus vocabuli, quod
primitus de aqua viva et jugi usurpatum, hinc ad carnem
vivam, aliasque res recentes traductum est, testatur no-
men *Nerei* et hebraicum *Nahar.* *)

* *Ἀκραιφνές ὕδωρ Aristophanem dixisse auctor est An-*

*) Hic mihi in mentem occurrit conjectura de Theocriti Idyll. XIV.

*Ποῖ ἄπει: συντάσσεται οὗτω διὰ τοῦ ἵ ποῦ δὲ
ἄπει, διὰ τοῦ ὑ, ἀμάρτημα. Εἰ δὲ ἐν τῷ ὑ, ποῦ
διατρίβεις.³⁾ †)*

a) Ed. Pr. ἐν δὲ τῷ ὑ. Phavorinus: εὗται συντάσσεται διὰ τοῦ
ἵ et ἐν δὲ τῷ ὑ. Nihil refert. Stephanus Byz. s. *Ἀλίαρτος*, *Δεμητρίας* ἐν τῷ ρ. v. not. ad Lucian. Tragodop. p. 268.

tiatt. Bekk. T. I. p. 79. id quod Homerus fero ἀκήρατον
appellare solet; αἷμα ἀκραιφνές Philostr. Imag. II. 9. 815.
De πρόσφατος suo loco dicetur.

†) Thomas multis testimoniis confirmat, ποῖ et πῆ in
motu dici; ποῦ vero in statu; quamvis, qui Dorice lo-
quuntur, τῷ ποῦ, ut annotat Ammon., motum e loco
declarant, etsi illi non ποῦ sed πῷ more suo usurpent.
Observat Schol. Aristoph. τὸ ποῖ, sicubi in statu dicatur,
κατὰ παράγοντι positum esse. Nunner. Anceps est in
plerisque locis discernere, quid scriptorum arbitrio con-
donandum, quid librariorum negligentiae tribuendum sit.
Et quum ὅποι γῆς ἔσμέν Aristoph. Avv. 9. et ὅποι λήσομεν
Eur. Iph. T. 119. soloeca videantur, tamen nemo interce-
det, quominus ποῖ πατήρ ἄπεστι γῆς (Eur. Herc. F. 74.) et
contra: ἀπορία γῆν, ποῦ ποτε προβήσοιτο ἡ τοῦ μέλλοντος
κακοῦ τελευτή (Alcidam. Ulix. et Palam. p. 66. T. VIII.) et
similia similiter dicantur. Hoc postremum significat ποῖ
προβήσεται καὶ ποῦ τελευτήσει τὸ κακόν, estque haec sole-
mnis anticipatio. Sic ποῖ λήξει ἡ τοσαύτη ἀναισχυντία Ae-
schin. Ep. X. 684. nihil aliud est quam ποῖ προβήσεται καὶ
ποῦ λήξει. Lucian. Amorr. 47. 310. T. V. ὁ φιλίας ἔρως
ἄχρι θανάτου συνεξέπενευσε, pro ἄχρι θανάτου ἔμεινε καὶ

v. 38. non levia, ut spero, neque fallax. Antiquitus vulgatum est
τὴν ψάσα σὰ δάκρυα μάλα φέονται, cui lectioni Toupius speciem
quandam fictae elegantiæ conciliare studuit, Muegravius autem
et Jacobsius jam dudum renuntiarunt, μάλα s. μάχλα praeponentes,
adstipulante Fr. Graefio Ep. Crit. p. 59., nunc aliud sub-
stituam hanc paullo melius: τὰ σὰ δάκρυα λαρά φέονται, adjectivo
per epexegesim subposito. Etymologus p. 554. 53. *Λαρέονται*,
παρὰ τὸ λα καὶ τὸ φέω, μεγάλως φέονται· καὶ πλεονεκτῶ τοῦ δ.
quem Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 86. putat hoc monstrum verbi ex
vocabus ἄλαδε φέονται finxisse. Multo credibilius est lectionem a
nobis restitutam huic commento occasionem dedisse. Ex λα
φέονται quomodo λαρέονται prodire potuerit, non obscurum est
similitudinem literarum Λ et λ intuenti.

Θανοῦσι συνεξέπενευσε. Euseb. Or. de Laud. Constant. M. XIII. 754. οὐδὲ μέχρι τούτων ἔστησαν, breviter pro οὐδὲ μέχρι τούτων προελθόντες ἔστησαν. Themist. Or. VIII. 111. C. οὐδ' ἄχρι τῆς λοιδορίας ἔστησε τὴν ὁργήν. in quibus omnibus apparet celeritate dicendi omissum esse verbum antecedens, quod cogitatione comprehenditur. *)

Sed Phrynicum improbasse puto, si quis ita diceret: ὅποι ποτ' ἀν ωσὶ γῆς Themist. Or. XXVII. p. 531. A. ὅπου ποτ' ἀν διατοίβης Or. IX. 125. D. ὅποι γὰρ ἀν αὐτὸν καταλάβῃ Aelian. H. An. IX. 42. ὅπη ποτ' ἀν ωσὶ Appian. Bell. Civ. II. 57. 224. ἀπνεστος ὅποιδήποτε κείσουμαι Aeschin. Dial. III. 36. et contra ἀγέται ὅπου ἀν τις ἐθέλῃ Aristot. H. An. IX. 9. 364. ποῦ διέβης Himer. Ecl. XXIII. 774. qualia plerumque corrigere solent viri docti. Sed magna pars anticipatione illa excusatur, cuius vis in omnibus fere adverbii loci cernitur; ut cum οἶκαδε pro οἴκοι, ἔκεισε pro ἔκει usurpant. Οἶκαδε ἔχειν, οἶκαδε μένειν, quod Corayo (ad Heliod. p. 41.) ambiguum est utrum corrigendum an excusandum dicat, non Lucianus solum et Heliodorus dixerunt, sed etiam Phalar. Ep. CXLIII. κατέχειν οἶκαδε τὸν παῖδα et Zosim. Ascal. Vit. Demosth. p. 149. et ipse Xenophon τὰ οἶκαδε pro τὰ οἴκοι dixisse reperitur. Altero nihil frequentius: οἱ ἔκεισε οἰκέοντες Hippocr. de Vict. San. II. 2., p. 35. Mack. Thucyd. VI. 77. neque solum post articulum, sed etiam: ἐλάττω εἰσιν ἔκεισε τὰ θηρία Aristot. H. An. IX. 15. 573. ubi ne quis τὰ ἔκεισε θηρία corrigendum putet, addam hoc Olympiodori in Meteor. p. 9. a. περὶ βροντῆς ἦν ἔκεισε ὁ λόγος, et Herodian. I. 6. 8. μή τις ἔκεισε προκαταλάβοι τὴν βασίλειον. Contra ἔκειθεν pro ἔκεισε positum est vi attractionis Aelian. V. H. XIV. 35. ἐπανῆλθον ἔκειθεν ὅθεν ἐπράθην, **) cui hoc est geminum exemplum Sext. Emp. adv. Phys. p. 655. ἐν τοῦ ὅθεν ἥλθε τόπου ἀποκρούσθησεται pro εἰς

*) Eadem ratione defenditur ἔως θανάτου ἀποκταίνειν Antig. Car. Mirab. c. 18. de quo dubitatum est.

**) Plerumque adverbium demonstrativum omittitur, ἔξαγομένον ὅθεν εἰσήσαν Anna Comn. XIII. 383. D. ὅθεν ἀπελίπομεν ἐπανῆλθομεν Plato Phaedon. 97. Heind. ὅθεν ἀπελίπομεν ἀναλθαμεν αὐθις Galen. de Us. Part. I. 9. 291. C. αὐθις ἐπάνμεν ὅθεν λέγοντες ἀπελίπομεν I. 14. 296. E. ἀρξάμενοι αὐτὸν περ ἀπελίπομεν Strabo VIII. 5. T. 3. ἐπάνειμι δ ὅθεν ἐπανσάμην Aristid. Panath. p. 116. T. I. His omnibus locis ἀπελίπον, ἐπανσάμην, posita sunt pro ἔξεβην (Xenoph. Hell. III. 2, 21.) vel ἔξετραπόδην (Scydax Peripl. p. 19.). Horum aliquid excidit in Theophr. Caus. Pl. VI. 5. ὅθεν δ ἀλέρες, ἔκεισε ἐπανείδειν.

Ἐκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἶπης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου.

Ἀπόπαλαι, ἔκπαλαι, ἀμφοῖν δυσχέραινε. ἐκ παλαιοῦ γὰρ χρὴ λέγειν.⁴⁾ τ.)

a) Rursus duos articulos in unum conjunxi; in secundo Ed. Pr. δυσχέραινε exhibet.

τὸν, ὅθεν ἡλθε, τόπον. Thucyd. I. 158. διεκομίζοντο ὅθεν ἕκεισθεντο. v. Mattheiae Gramm. p. 655. Ut hic adverbio ὅθεν adverbia diversi generis ἔντεῦθεν et ὅπον comprehenduntur, ita Aeschines Fals. Leg. p. 287. παρ' ὧν μὲν βοηθεῖς οὐδὲμίλαν λήψει γάριν, diversos casus conjunxit.

†) Prudenter Phrynicus, quum intellexisset, nihil de universo genere pronunciari posse, tantum, quantum usu cognoverat, pro certo posuit, ἔκπαλαι, ἀπόπαλαι et ἔκτοτε apud bonos scriptores non reperiri. Quod cur ita sit, qui explicare conantur, neque ita anguste contrahere possunt rationem, ut nihil abundet et circumfluat, neque ita dilatare, ut omnia complectantur. Velut Herodianus adverbia temporalia cum praepositionibus componi negat; cui consentit Servius ad Aen. VIII. 284. *Abusque et adusque usurpative dicimus; praspositio enim nec adverbio adjungitur, nec praepositioni.* Pauwiis autem statuit, eas praepositiones, quibus articulus non possit apponi, non recte jungi cum adverbii; ideoque ἔκπαλαι non malum esse judicat, quia ἐκ τοῦ πάλαι dicitur, ἔκτοτε autem improbat, quod τὸ τότε nemo dixerit unquam, atque τότε ipsum articulus sit indole sua. Sed hic vel eo refellitur, quod ἔκπαλαι nunquam apud veteres, sicut τότε saepissime reperitur. Mihi hic pluribus verbis utendum est. Primum in oculos incurrit, adverbia loci potissimum cum praepositionibus localibus componi partim ex eodem genere, sic ut nulla existat sensus mutatio, ὑποκάτω, ὑπεράνω, modo e disparibus, sic ut praepositio adverbii localis significationem per se non satis definitam ad certam σχέσιν revocet, ήμπροσθεν, i. e. ἐν τῷ πρόσθεν, κατόπισθεν, ἔξοπλῶ, εἰσοπλῶ, i. e. αἱ τὸ ὄπλων. Quemadmodum vero post verba motum e loco significantia saepè per consequentiam quandam adverbium ejusdem σχέσεως additur, (v. c. μεταφέρειν τοὺς ἔκτεινεν) ita vi anticipatio- nis adverbii praefiguntur praepositiones, pares paribus; hoc est, adverbii motum e loco significantibus praeposi-

tiones ἐκ, παρά, ἀπό, adhibentur, ἐξόθεν, ἐκτόθεν (quod male cum ἐκτοθεν confundunt), ἐξ ὄμοθεν, ἀπεντεῦθεν, παραποτόθεν, *) ex quo genere plura suscepit pedestris sermo, substantiva autem sic composita (χαταρηθεν, ἐκδιόθεν) poetis relicta sunt, ac ne Tragici quidem, praeter ἐξ οὐρανόθεν, (quod Sophocli servandum, Euripidi reddendum est Hel. 1350.) facile admiserunt. **) Contra adverbiis commorationem in loco significantibus adhaerescunt praepositiones ἐπί, κατά, παρά, καταποτόθι, ἐπ' αὐτόφι, παρ' αὐτόθι, παρεκεῖ, quod Lexicis addendum e Suid. a. ἐπέκεινα. Denique ἐς et ἐπὶ adverbii motum in locum designantibus, ἐποπίσω, ἐπιπόσω.

Quid autem horum omnium erudita antiquitas receperit, non internis eorum notis et vestigiis judicari, sed tantum exemplorum copia vel inopia ad verisimilitudinem quandam aestimari potest. Sic extunc novitium esse judicamus, exinde vetus et probum; adverbiis exante, in ante non dubitanter utimur, quia usitatissima sunt, ab abante timide pedem referimus, quia testium luce caret. Confer de his Burmannum ad Autbol. T. I. pag. 157. et quos ille nuncupat. Εἰς τότε, quod Monkius ad Alcest. 542. Atticis tribuere verecundabatur, summam auctoritatem habet. v. Plato Polit. p. 14. T. 7. Legg. VIII. 452. T. 8. X. (888.) Alcib. II. 151. A. aliosque. ἐς τῆμος Hom. Odyss. VII. 518. Contra ἔκτοτε minore pretio pendimus, non alia ratione quam quod ante Aristotelem non occurrat. Neque Plutarchus, Arrianus, Josephus, Libanius, et qui praeterea obtenduntur, ejus aetatis et loci sunt, ut Grammaticorum praeceptum infirmare possint; de Luciano Asin, XLV. p. 185, T. 6. dubium mihi est, ipsene sic scripserit, an librarii vocem, ab ipso in Pseudosophista damnatam, texto commiserint. Εἰς ὅτε Hom. Od. II. 99. Socrat. Hist. Ecc. II. 21. 105. ἐς πότε Soph. 4j. 1185. ἐως ὅτε Zosim. Hist. I. 5. μέχρι τότε Dion. Hal.

*) Lexicis desunt ἀπεντεῦθεν Anna Comn. V. 149. C. XI. 516. C. Anon. Bipl. Matr. p. 433. Olympiod. ad II. Meteor. p. 42. a. ἀπεκτεῖθεν ibid. ἀποκαταθεν Idem ad III. 46. a. ἀπεκτίσα Constant. Porph. Adm. XL. p. 169. D.

**) Recentiores rhetores hos flosculos e poetarum pratis decerpitos orationi suae adspergere amant: ἐξ οὐρανόθεν Liban. Decl. T. IV. p. 188. ἐκ δινεούσθι Nicet. Ann. XVIII. 3. 359. D. ἐκπαιδεύθεν Basil. Epist. CCVII. p. 255. D. T. III. ed. Paris. ἀπό μακρόθεν Polemo Physiogn. I. 6. Gregor. Naz. Or. XXV. 484. C. Schol. Eur. Hec. 925. et saepius in LXX.

Ant. IV. 2. 657. T. II. ἀφ' ὅτε pro ἀφ' ὅτον scripsit librarius regius Diod. Sic. XIII. 64. - Εξότε et ἀπὸ τότε apud nullum eorum, qui probe locuti sunt, reperiri observat Sturzius de Dial. Mac. p. 211. *"Επιπλαι Philo de Agric.* p. 209. D. Plutarch. V. Aristid. XVII. 567. T. II. V. Nic. IX. p. 566. T. III. Demetr. LII. 64. Appian. Maced. IX. 4. 517. et permulti hujus et recentioris aevi alii, v. Alberti Observ. Philol. p. 463. πρόπλαι inter alia ludicra Aristophanes Eqq. 1155. citra lusum usurpant Plutarch. Symp. L. V. Quae. II. 205. Aristid. Aegypt. T. II. p. 552. Hermog. de Invent. II. 47. Ald. Theophil. Institt. I. 5, 5. unde est προπλαίος Synes. de Insomn. p. 154. B. quod dubiis eximendum. Απόπλαι nondum indagare potui; τρόπλαι, lusus causa ab Aristophane usurpatum, non joantes usurpare vetat Lexiphanes Lucianus II. 173. Hic si qui ex eo, quod εἰς τότε receptum est, etiam ut ἔπιτοι dicatur, pervincere cupiant, illi non solum exemplorum inopia, sed etiam hoc argumento premuntur, quod εἰσοψέ multos et haud ignobiles testes habet (Demosth. c. Eubul. p. 1303. 13. Thucyd. VIII. 23. *), ἀποψέ vero Anonym. Antiq. Const. I. 4. F. ed. Bandur. ne exstat quidem in Lexicis; quodque προπλέονται Platonis et Demosthenis usum nobilitatum, Phrynichoque App. Soph. p. 60. probatum, ἔπιτέονται contra a Luciano reprehensum Soloec. VII. 226. tantaeque raritatis est, ut Lexicographos plane fugerit. Εἰς αὐτίκη Aristoph. Pac. 567. ἀπαυτίκη Dion. Cass. XL. 15. 234. longe minus frequentantur quam παραυτίκη (v. Ast. ad Phaedr. p. 261.). **). Προσάπαξ, quod Schneidero dubitabile visum, et similitudine particularum ἐφ' ἄπαξ, εἰς-

*) Hoc legitur etiam in tribus codd. L. III. 108, ἡ μάχη ἐτελεῖται ἔως ὥψη, quod hoc modo intelligendum est: παρέτινε ἔως ὥψη et ὥψη ἐτελέτη, eaque constructio mihi exquisitor videtur, quam ut librarii tribui possit. Quod ad h. l. Scholiastes adnotat: νῦν ἐπὶ ιστόρος μόνον τὸ ὥψη, ad Grammaticorum praeceptionem spectat, qui πρωΐ et ὥψη non de parte aliqua diei, sed de tempore in universum dici volunt. v. Photius s. πρωΐ. Id ratus habuit Schneiderus, qui in noct. ad Arist. H. An. T. I. p. 439. πρωΐ et ὥψη negat de matutino et vespertino tempore dici, nisi addito τῆς ἡμέρας.

**) Παραυτίκη, quod Valckenarius-negat apud Atticos reperiri, adstipulante Orellio ad Epist. Socr. p. 187., legitur in Aeschyl. Agam. 746. et consortes habet particulas temporis, καὶ ἀυτό, ἐξ αὐτῆς. Εἰς αὐτής αἱρετούσι παραχρῆμα Κρατίος Antiat. Bekk. T. I. p. 94. τὸ ἐξ αὐτῆς οἱ μὲν ἰδεῖσαντο τὸ παραυτίκη, τάχος· ιον γαρ εἶναι τῷ παραχρῆμα, σύθης, αἰνιγματίτεω Philo de Mut. Nom. p. 1066. D. v. Brunck. ad Apoll. IV. 984.

άπαξ, καθάπαξ, et ipsis scriptorum exemplis defenditur, Liban. Declam. T. IV. p. 586. Menand. Prot. p. 121. C. Suspiciosius est ἐνιγγυς, pro quo in Quint. Cal. IV. 526. scribendum videtur οὐ τίς οἱ ἑτόλμα ἐγγὺς ἵκεσθαι, ut L. III. 141. *) Συνεργύς s. σύνεργυς et παρεργύς haud dubiae antiquitatis sunt. Εἰς πρόσθεν Euripidi privum est Hec. v. 960. quod Plato et Isocrates εἰς τὸ πρόσθεν dixerunt; ἐπιρροσθεν autem et ἐπιρροσθεν omnibus communia. Minor numerus est adverbiorum μεσότητος cum praepositionibus compositorum: ἐπιπάγχυ, quod in dubiis ponitur, Hesiod. Opp. 264. Theocrit. Id. XVII. 104. ἐς ἄγαν Procop. Hist. Temp. sui L. I. 5. 8. D. II. 5. 92. C. εἰς μάτην Aristid. c. Crimin. p. 417. T. II. ἐς ἀρδην Heliod. IX. 350. et cum ceteris gradibus: ἐπὶ μᾶλλον, quod olim iniquos insectatores, nunc nimis cupidos patronos habet, qui tantum non omnibus locis pro ἐπὶ μᾶλλον hoc repositum velint, v. Werfer Act. Monac. T. I. Fasc. II. 259. ὑπὲρ μᾶλλον Suid. s. v. **) ἐς μάλιστα Lucian. Philopat. IX. 246. T. 9. ἐπὶ μάλιστα, v. Boisson. ad Marin. p. 94. εἰς ἀσσον Anton. Liber. XLI. 186. ἐς ἔγγιστα διακοσίων Niceph. Greg. XIII. 10. 419. Διὰ ταχέως autem, quod Schaeferus ad Bos. Ell. p. 557. Hesychio vindicat, mihi nullius istorum simile, neque Graecae linguae consors esse videtur.

In scribendis his vocabulis editionum nostrarum inconstantiam imitatus sum. Quum Graeci ἐφύπερθεν, καθάπαξ, ἐπιρροσθεν sub uno accentu scribant, consentaneum videtur, ut etiam ὑπεράνω, ὑποκάτω τῶν περῶν (v. Schaefer. ad Apoll. Schol. p. 177.) et reliqua similiter scribantur, sive praepositio adverbium adjunctum regit, sive casum; ut v. c. προσέτι τούτῳ, ἐξέτι πατρῷν Odyss. VIII. 245. ἐξέτι νέον Appian. Bell. Civ. II. 86. 294. ***)

*) Eodem exitu Ὁδ. γ. 121. ἐνίκα δῖος Ὀδυσσείς. Ἰλ. λ. 110. ἐνίκα τενχεα καλά. Ὁδ. τ. 190. μετάλλα ἀστρον δ' ἀνελθων. Ὁδ. ω. 415. ἐροίτων ἄλλοθεν ἄλλος. Neque his in locis quis pleniorē formam ferat. Sed τεθῆλει δὲ σταράληρος Ὁδ. ε. 69. ἀπειλει μεζηρι θαλάσσης Ἰλ. ν. 143. mirationem faciunt.

**) Εἰςέτι μᾶλλον Euseb. H. Eccl. VIII. 4. 415.

***) Hoc recentiores potissimum utuntur: ἐξέτι πατρός Euseb. H. Eccl. VI. 2. 258. ἐξέτι βρέφους Niceph. Greg. VI. 6. 114. ἐξέτι νεαρού Aelian. H. An. II. 15. ἐξέτι νηπίων Philo de Joseph. p. 550. C. ἐξέτι πάλαι Philo Quid deus immut. p. 300. D. in quibus ἐτὶ propria cum nomine quam cum praepositione copulatum est. Cum ἐπάνω γῆς aliquam similitudinem habet ἐσάχρι γηῶν Leonid. Tarent. Ep. XXXVIII. 164. ἐσάχρι Μνημίνης Apollon. I. 604. ἐμέχρι Βεθρέντου Anna Comn. III. 98. A, ubi ἐν μέχρι vulgatum.

*Πηνίκα μὴ εἰπῆς αὐτὶ τοῦ πότε· ἔστι γὰρ ὡρας δηλωτικόν· οἶον εἰπόντος τινὸς πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἰπῆς μετὰ δύο ἡ τρεῖς ἥμέρας, οὐκ ὁρθῶς ἐρεῖς. ἐὰν δὲ εἰπῆς ἔωθεν, ἡ περὶ μεσημβρίαν, ὁρθῶς ἐρεῖς. *)†)*

a) "Εκποθεν ante εἰπῆς abest ab Ed. Pr. Vasc. Servavit Thomas, qui hunc articulum transscripsit p. 715.

εἰσέτι που χθιζόν Apoll. Rhod. IV. 1397. ἔκποθεν Οὐλύμποιο Quint. Cal. VIII. 343. ἔκποθεν ἀφράστοιο III. 437. ἔκποθεν ἀφράστοιο Apoll. Arg. II. 224. quae quomodo accipienda sint, Thucydides docet I. 90. ἀπὸ ἔχυροῦ ποθεν. *) Sed illud difficilius ad solvendum, cur Graeci, ἔκποτε, ἔκπαλαι scribentes, εἰς τότε disjunxerint; cuius rei nullam aliam rationem reddere possum, quam quod in illis usitatioribus vis compositionis facillime delitescere, atque duplex notio in speciem simplicis confluere potuit. Itaque etiam ἐν τόθεν Οὐλύμποιο Quint. III. 696. retinendum censeo, eoque magis, quod ἔκποθεν etiam pro ἔκτοσθεν dicitur. **) Similiter Latini *incoram* (ἔναντι), *desuper*, *pronuper*, *deprocul*, *demazis* et cetera componunt, correpta idcirco prolatione. Nos vero Germani separamus adverbia a praepositionibus, quam rationem Graeci certe in adverbii nominalibus tenuisse videntur. Ita recte εἰς ἐτέρωσε scribitur Apoll. Rh. IV. 1315. et ἐκ δ' ἐτέρωσθεν Theocrit. XXII. 19., ctiam si nihil interjectum esset, tamen coalescere non deberet. Recte etiam Aristarchus in Homero κατὰ κρῆθεν scribi voluit, nixus Hesiodio versu τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κνανεάων Scut. Herc. v. 7. in quo apertissimum est praepositionem ab adverbio genitivi sejungi. Neque aliter scribi debent κατὰ φυλαδόν (quod nemo cum καταγύδην componet), μετὰ νῆάδας Apoll. Rh. IV. 1768. εἰς οὐρανόθεν et similia.

†) Non peccat igitur qui rogat, sed qui respondet;

*) "Ἐκποθεν ἔμει γέγονε Antiatl. Bekk. p. 93. quod certe pro ἐκ πόθεν accipi non potest.

**) Quod interposito alio vocabulo ἐκ δὲ τόθεν legitur Apoll. I. 1078. II. 537. IV. 627. nihil ad probandam diaresin confert; nam et ἐς περ ὄπισσων Οδ. Ζ. 122. atque alia composita distrahuntur. In secundo loco codi. ἐκ δὲ τόθεν, ut ἀπόπερθεν et ἀπόπροθεν passim variant Η. K. 410. Apoll. L. 39.

hoc quisque videt. Et quid ergo est, quod apud Lucianum legimus in Soloecista (V. 222. T. 9.) de Socrate: πρὸς μέντοι γε τὸν ἔρωτήσαντα πηνίαν ἔξεισι, τίς γὰρ ἄν, ἔφη, ἀποκριθῆ σοι περὶ τῆς τήμερον, ὡς ἔξιών; nam ibi reprehenditur certe ῥόγας? Graevius id non expedivit, neque aliis ullus. Videbimus suo loco. Pauw. Poterat vel hoc loco videre, idem vitium committi ab utroque; nam et qui interrogat hoc modo, errat, et qui recte quaerenti perverse respondet. Thomas addit, eadem lege teneri etiam τηνικάῦτα et τηνικάδε et ἡνίκα, ex quibus Herodianus Philet. p. 400. tantum ἡνίκα et πηνία ad hanc temporis arte circumscripsi significationem restringit; Moschopulus autem Syll. Att. πηνίκα, ἡνίκα et τηνικάδε ὥρας δηλωτικά esse vult, τηνικάῦτα autem pro τότε usurpari concedit. Horum nihil est, quod non aliquot exemplis et confirmari et rursus redargui possit: πηνία ἀπίεναι δὲ qua hora Aeschin. c. Timarch. p. 34. Plutarch. V. Cat. Min. XIII. p. 57. πηνίκ' ἐστὶ τῆς ὥμέρας Arist. Avv. 1498. eadem significatione ὄπηνία Thucyd. IV. 125. ὄπηνία τῆς ὥρας Xen. Anab. III. 5, 18. et τηνικάδε Plato Protаг. 510. B. Phaedon. 76. B. Contra ὄπηνία generaliter pro ὄπότε in Aristoph. ap. Athen. IX. 14. 374. ὥστ' οὐκέττ' οὐδεὶς οἶδ' ὄπηνίκ' ἐστὶ τούνιαντοῦ, et ap. Plat. de Legg. VI. p. 292. ὄπόθεν τις οὖν καὶ ὄπηνία — ἔξενορηνεῖ πιστεύει. Demosth. c. Lacrit. 952. Fals. legat. p. 374. Plutarch. V. Cic. XL. 565. T. 5. et πηνία pro πότε in Demosth. de Cor. 329. 23. ἐν τίσιν οὖν καὶ πηνία σὺ λαμπτός; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι κατὰ τούτων δέηται. Πηνία οἱ γάμοι; Philostr. V. Apoll. L. IV. c. 25. p. 165. πηνία πολεμητέον Dio Chrys. Or. XXII. p. 511. T. I. v. Plutarch. de Defect. Orac. XI. pag. 316. T. IX. Lucian. de Electr. IV. 321. Polyaen. Strat. I. 41. 5. Diog. La. III. 94. p. 221. ὄπηνία — τοτηνία Soph. Oed. C. 440. et τοτηνικάδε Cyril. c. Julian. L. I. p. 11. A. IV. 156. D. τοτηνικάῦτ' ἥδη Plato Alcib. II. 149. E. τηνικάῦτ' ἥδη Arist. Eccl. 789. cf. Schaefer. Append. ad Plut. p. 487. Lexicographi, quum τοτηνικάδε receperint, recusare non possunt, quin etiam τὸ μέχρι et similibus locum dent. Απενθῆσις τομέχοι πρώην διαγενόμενος Synes. Epist. LVII. 196. B. τομέχοις οὐ γραφω Ep. LXIX. 217. τομέχοι τοῦδε de Regn. p. 25. D. τομέχοι τῆς ἔω Lucian. Toxar. 17. p. 77. T. 6. τὸ γοῦν τῆτες Synes. Ep. CLII. 290. A. Κακεῖσθε καὶ τὸ δεῦρο Eur. Phoen. 275. 520. δὲ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ τὸ κεῖθεν Orest. 1420. Similiter apud

Ορθρινός οὐκ, ἀλλ' ὄρθριος.

Οψινός, ὁμοίως τῷ ὄρθρινός τοῦτο ἀμάρτημα.
καὶ οὖν ἀνευ τοῦ νόμου λέγειν, ὄψιος, ὡς ὄρθριος. ^{a)} t.)

a) Ed. Pr. Vasc. ὄρθρινός οὐ, ἀλλ' ὄρθριος χωρὶς τοῦ νόμου, usitatus οὐ, quam οὐκ. Infra Διώρογος οὐ, οἱ γὰρ — Aristid. Or. in Nept. T. I. p. 24. τῇ μὲν, τῇ δὲ οὐ, ἀλλ' — Liban. Decl. T. IV. p. 42. οἱ τὸν μὲν, τὸν δὲ οὐ, ἀλλ' — Plato Phaedr. 272. A. πρότροπον δὲ οὐ, ἀλλ' — Aristot. de Anim. II. 2. p. 21. C. κάτω μὲν αὐξέσται, ἀνω δὲ οὐ, ἀλλ' — Plat. Cratyl. p. 424. C. φωνήστα μὲν οὐ, οὐ μέντοις ἀφθογγα. Xenoph. Symp. II. 19. ἀρχούμενη μὲν οὐ, οὐ γὰρ ἔμαθον. v. Ast. ad Plat. Rep. 484. In altero articulo, quemadmodum ad hunc locum revocavi, Ed. Pr. et Phavor. pro τοῦτο habent καὶ τοῦτο, tum καὶ γάρ — postremum ὄρθριος omittunt.

Hesychium Ταμετάτι, τηνικάδε, quum tāmoθι longius distet, ταμετάτι (i. e. μεσάκι) scribendum videtur, ut infra. Tō μεταξύ, τηνικάδε. Quod idem tradit, Byzantios pro ὄψιν dixisse ὄψιχα, cum αὐτίκα, ἡνίκα comparandum est, atque πρόκα ejusdem non descendit a πρόξ, ut in Lexicis traditur, sed est πρό, protenus, cum syllaba suffixa.

t.) De nomine ὄρθριος idem praecipiunt Phrynicus App. Soph. p. 54. et Thomas p. 656. de ὄψιος Thomas p. 668. "Ὀρθριος (primotinus), quod primum occurrit in Hom. H. in Merc. 143. et Theogn. 843., certissimis argumentis constat Atticorum esse proprium, v. Aristoph. Eccl. 377. 741. Lysistr. 60. Avv. 489. Pherecrat. Athen. VI. 507. Plato Protag. 515. B. Legg. XII. 217. Aristot. H. An. X. 27. 470. eaque forma omnibus aetatibus plurimo usu celebrata est. ὄρθρινός Aratus Dios. 948. Posidippus, Meleager, Antipater (v. Sturz. de Dial. Mac. p. 186.) et in pedestri sermone Lucian. Gall. I. 288. T. 6. interpres Alexandrini et scriptores sacri usurparunt. Similiter ὄψινός tantum apud recentiores me legisse arbitror, Arrianum Peripl. Erythr. p. 160. Apollonium et Suidan. Contra ὄψιος (serotinus) jam Pindari (Isthm. IV. 53.) et Hippocratis aetate (Intern. Affect. XXIII. 655. E. XXXII. 662. D. T. VII.) invaluit, saepissimeque apud Aristotelem et Theophrastum legitur; ὄψιάτα Demosth. c. Eubul. 1301. Xenoph. Hell. IV. 5. 18. Sed huic alia forma

supervenit, ὄψιμος, semel in Iliade obvia, et a Xenophonte quidem Oecon. XVII. 4. accita, sed tamen minus, ut videtur, attici saporis. In Aristot. H. An. X. 27. 472. ζερ ὄψιον, sed in eodem libro V. 19. 227. ἔαρ ὄψιμον; pro quo V. 9. 195. Schneiderus e Rhen. ὄψιον edidit. Apud eundem Theophrastum saepissime, ut dixi, ὄψιος, et plus semel ὄψιμος H. pl. I. 15. II. 4. legitur. Ὁψιμός Apoll. Synt. II. 51. 189. sed II. 8. 116. ὄψιμος, quo utuntur etiam Diod. Sic. I. 10. Plutarch. Symp. V. Quae. II. 1. M. Anton. IV. 25. multique alii. Eadem varietate distincta sunt reliqua adjectiva παιδοῦ ὑπόνοιαν ἔχοντα. Προώτος Hippocr. de Intern. Affect. VII. 643. B. T. VII. Herodot. VIII. 150. Theophr. Caus. pl. I. 21. IV. 12. H. pl. III. 6. VIII. 4. Aristoph. Pac. 1001. 1164. cuius exemplo commotus Schneiderus in Aristot. H. An. V. 9. 195. pro πρωτίμα scripsit ex Rhen. πρωτία, applaudentibus haud dubie Atticistis, quibus illa displicuit vocabuli forma. Plotius: Πρώτια, οὐ πρωτία. Phrynicus App. Soph. p. 59. πρῶτον τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν πρωτίμον. Hoc tamen et Xenophonti placuit, sive quis alias est auctor Oeconomici XVII. 4. et Arriano Peripl. Erythr. p. 157. Cyrril. c. Julian. III. 111. B. atque Aristophanes ipse πρῶτην Vespa. 264. Πρωτινός denique Plutarch. Symp. VIII. Quae. VI. 5. 368. Apollon. Lex. p. 206. Athen. I. 41. Aesop. Fab. 413. p. 269. Attica horum vocabulorum scriptura in formulis certis δεῖλης πρωτίας et δεῖλης ὄψιας veluti jure asyli inviolata fuit. Ωρούνος superest tantum in latino hornus; ὥριος Homerus, Hesiodus, Pindarus, Solon XIV. 9. Himer. Or. III. 454. Diog. La. II. 159. Heliod. II. 402. ὥριμος Comicus Athen. VII. 162. Dioscor. I. 58. 19. b. Geoponn. V. 45. 412. et epigrammatum scriptores. v. Graefe ad Meleagr. p. 55. et 101. Attici potissimum ὥραιος usurpant. Apparet autem ex his omnibus, terminacionem in *ιος* merito ceteris omnibus antelatam esse. Sed iis adiectivis, quae duplice significatum habent, utraque terminatio in *ιος* et *ινος*, sed sua quaeque potestate, adhibita est. Χειμέριος verbi causa apud bonos autores de tempestate, χειμερινός de eo, quod per hiemem fit vel nascitur, dici solet. Sic ἀγών χειμερινός, ὄλυνθοι χειμεριοί, ἥλιος χειμερινός, τροπαι χειμερινά adeo crebro leguntur, ut Appianus Hist. Rom. II. 48. 24. II. 52. 247. quum τροπαι χειμέριοι scriberet, a recta ratione ab-

Μεσονύκτιον: ποιητικόν, οὐ πολιτικόν, †)

errasse videatur. Contra ἡμέριος poetis relictum, ejusque loco pro significationis diversitate modo ἡμεριός, modo ἡμερήσιος usurpatum est; contra communem consuetudinem πλαῦς ἡμέριος Xenoph. Oecon. XXI, 3. et πύλος ἡμέριος Philo Legg. Alleg. p. 65. D. sed et hic in margine corrigitur ἡμεριός et idem a Stephano in Thes. s. v. redditur Xenophonti. Καθημερινόν Phrynicus App. Soph. p. 24. cum Galeno et Moeride ad medicos rejicit; quod paulo ante Theophrasti et Plutarchi aetatem repetitur in Ionis iambis Athen. VI. 259. F. (nisi οἶον καθημερινόν ab Athenaeo additum est) neque Polyaeno IV. 2. 10. Hierocli Comm. in Carm. Aur. p. 215. Schol. Arist. Acharn. v. 244. aliisque hujus monetae scriptoribus fastiditum est. Sed extreum adjiciam, in Theocr. Id. VIII. 16. τὰ δὲ μᾶλα ποθέστερα πάντ' ἀριθμεῦντι, in quo adjectivi temporalis insolentia offendit, ποθέστερα ἀνταριθμεῦντι sufficiendum videri, quod respondet Virgiliano bisque die numerant.

+) Thomas adjungit et μεσονύκτιος poeticum esse; oratoribus autem dicere licere μεσούσης νυκτός, aut μέσης νυκτός, aut μεσῶν νυκτῶν. Sic eidem μέση ἡμέρα pro mediie communis dialecti est, at μέσον ἡμέρας, aut μεσημβίᾳ, aut μεσηῆσα ἡμέρα elegantiora. Nunner. Hoeschelius Lucianum (Ver. Hist. II. 28. de Merc. Cond. c. 26.), Plutarchum Quaest. Rom. c. 84. et sacros scriptores hoc vocabulo usos esse notat; primum occurrit in Hippocr. de Morb. L. II. c. 17. 569. C. T. VII. quem excipiunt Aristoteles, Diodorus, Strabo L. II. 5. 359. aliquique his etiam recentiores, ab Albertio Observ. Phil. p. 195. et Wetstenio citati ad Marc. XIII. 35. quorum nullus Phrynicho satisfecerit. Pro μεσονύκτιον Herodotus μεσαι νύκτες IV. 181. περὶ μέσας νύκτας Xenoph. Hell. I. 6. 28. Anab. II. 2. 8. μέχοτ μέσων νυκτῶν Theophr. II. PI. IV. 10. 457. quod frustra sollicitat Stapelius, ποθός μέσων νυκτῶν Aristid. Or. Sacr. V. 356. De μέσῃ ἡμέρᾳ quod adit Nunnerius, Abreschitus Adnot. ad N. T. p. 622. hoc Thomae et Herodiani praeceptum labefactare studuit, allati Xenophontis, Aristidis, Dionis Chrys., Longi te-

*H ὅμφαξ, η βῶλος, θηλυκῶς δέον, *) οὐκ ἀρσενικῶς. †)*

a) *Δέον* omittunt Edd. Pr. Vaso. — Phavorinus servavit.

stimoiiis, quorum illud ex Oeconomico non multum, caetera nihil momenti ad elevandam Grammaticorum fidem afferunt. *Μέση ήμέρα* primum mihi occurrit in Hippocr. Epid. I. 115. F. T. IX. μέσον ήμέρας idem I. 99. B. de Morb. L. II. 13. 564. C. T. VII. de Diaet. Salubr. II. 4. Herodot. VIII. 15. idque saepissime in Xenophonitis et Thucydidis scriptis legitur; recentiores utrumque promiscue, poetae μέσον ήμαρη et μέσον ήματος usurpant. Adjectivi forma quae maxime placuerit Atticis, difficile est definire. *Diurnus* et *quotidianus* μεθημερινός scribitur, Plato Soph. 220. D. Tim. p. 45. C. Philo de Cherub. p. 121. E. (quo loco μεθημερινός γάμοι e Demosthene expressum est) de Vict. Offer. 852. C. Aristid. Or. in Aescul. p. 38. de Comoed. agend. p. 505. Plutarch. de Isid. p. 583. F. *Μεσημβρινός meridionalis* Thucyd. VI. 2. Aesch. Agam. 578. Prom. 728. Sept. c. Th. 383. Aristoph. Acharn. 4d. Vesp. 774. Avv. 1096. ubi Brunckius, si voluisset atticae dialecti perinde ut numerorum rationem ducere, non μεσημβρινός substituere, sed vel μεθημερινός (quod hoc sensu posuit Dio Cass. LXVII. 17. 1115. ἀναπαύεσθαι τὸ μεθημερινόν, *) quanquam et hoc loco cod. μεσημβρινὸν praefert) vel μεθαμέριος reponere debuisse, quod et *diurnum* (Eur. Ion. 1050.) et *meridionalem* (Theocr. VII.) significat.

†) Ο ὅμφαξ, τοῦ ὅμφακος Apollon. Lex. p. 814. Vill. et Hesych. s. ὑποπεριάζοντι. τὸν ὅμφακα Plutarch. Praecept. Conj. p. 411. T. VII. τοὺς ὅμφ. Geoponn. IV. 15. 306. cf. Stephanus h. v. *H ὅμφαξ* praeter Homerum Hippocr. de Vict. Acut. LXVIII. 323. Aeschyl. Agam. 979. Theocrit. XI. 21. Dioscor. V. 31. ab Hoehelio citatus.

De agello Thomas η βῶλος, de gleba utrumque genus usurpari scribit; simpliciter η βῶλος dicendum esse docent Phrynicus App. Soph. p. 30. et Moeris p. 95. Masculinum genus (τοῖς βωλεσ) e Luciano sustulit Hemster-

*) Heliod. VII. 27. 306. κατεννάζειν τὴν δέσποιναν τὸ μεσημβρινὸν ἐπειγομένη.

Ἡ πηλὸς Συρακούσιος λέγουσιν ἀμαρτάνοντες.^{α)}†)

a) Cur ἀμαρτάνοντες? An Syracusanis non licuit quod Atticis? Ridiculum hoc. Pro λέγουσιν ἀμαρτάνοντες Ed. Pr. Thomas p. 712. (et Phavor.) λέγοντες ἀμαρτάνονται. Paus. Temperasset risu Pauwius, si et locum infra scriptum s. Σύμπατα, ubi oī δήτορες λέγοντες παραπατάνοντες dicit, et alia methypallagae exempla in memoria habuisse, qualia notant Grammatici in homericis istis εὐάμενοι ταῦτα γράψαμενος πελεμίχθη, ἐπύχησος βαλών, φόνος αἴνατος etc. Ita plerumque nihil interest ἄγοντες ἥκουμεν an ἥκοντες ἄγομεν, v. Reisig. Conj. Aristoph. p. 141. πολιορκοῦντες προσεκάθηντο Paus. I. p. 30. an ἐποιησάσι γάρ τινας an ἔρθηται λαβών, πείμαρας ἐπέλευς an ἐπεμψεις κελεύων, v. Abresch. Dilucc. Thucyd. p. 258. Porson. ad Med. 247. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 124. Koenius ad Gregor. p. 87. Schaefer. ad Apoll. Schol. p. 174. Schol. Barocc. ad Soph. Aj. 193. Schol. Eur. Phoen. 1501. Ex hoc fonte manarunt innumerae lectionum discrepantiae, quae tum cum illuc flecti patiuntur attemque elidunt. Sic ex eodem Antiphane loco Pollux X. 107. χαλ-
ρονται ὄνομάζοντες, Athenaeus autem χαλροντες ὄνομάζοντον refert. In Aristot. H. An. VI. 22. ἐπιβαίνοντας πληροὶ codex reg. ἐπιβαίνει πληρῶν exhibit. In Theocr. Id. LX. 35. οὓς γὰρ ὅρμοσαι γαθενον
εμendant οὓς γὰρ ὁρμῆται γαθεῖσαι. Sed placuisse Theocrito primariam notionem participio includere vel hic locus ostendat Id. XXIV. 75. Πολλαὶ Ἀχαιαδῶν μαλακὸν περὶ γοῖνατι γῆμα Χειρὶ¹
κατατριψοντι ἀκρέστερον αἰδοῖσαι Ἀλκυῆναν. Eandem antistropham licet observare in nominibus. Oppian. Cyn. II. 592. φαιδρά-
τερον τερπνοῖσι cod. reg. pro τερπνοτερον φαιδροῖσι. Pro ἀμα-
ξαν καμάρῃ Herodot. IV. 69. Hemsterhusius maluit ἀμάξης καμά-
ρην. Platonicum εἰς τὸ λίθης γῆρας a Suida. citatum Kuesterus,
ignorans Platonis esse e Phaedr. p. 346., in εἰς τὴν τοῦ γίρως λί-
θην refiningendum putabat.

husius Timon. c. 54. e Plutarcho V. Alex. XXV. p. 287.
T. IV. Reiskius, βῶλος ἀφεθείσαν refiningens; idemque ma-
jore audacia in Dion. Chrys. Or. III. p. 121. pro μηδένα
βῶλον jubet μηδεμίαν scribi; Antiphilo Ep. ἀδεσπ. CDL.
πᾶσι ἀπόλοις — βῶλος restituit. Jacobsius in Act. Monac.
T. I. Fasc. II. p. 142. Mansit adhuc πολλοὶ βῶλοι Dio.
Cass. XL. 47. 252. πεπνωμένους βῶλους Zosim. III. 21.
247. et in Liban. Declam. T. IV. p. 187. Geoponn. II. 24.
160. saepius interposito masculino genere. v. Niclas Tom.
III. p. 249. Schaefer ad Schol. Apoll. p. 533. βῶλος γου-
σοῦς Aesop. Fab. 59. p. 511. Cor. β. συγκεκομένοι Pho-
tius s. Παλάθην.

†) Eustathius ad Od. A. (1504, 54.) muliebre etiam
esse et Atticum obseruat ex Diodoro quodam Grammatico.

*Ποταπός διὰ τοῦ τὸ μὴ εἶπης, ἀδόκιμον γάρ: διὰ
δὲ τοῦ δὲ λέγων ἐπὶ γένους θῆσεις, ποδαπός
ἐστι; Θηβαῖος ἢ Ἀθηναῖος. Ἔστι γὰρ
οὗτος ἐκ τίνος δαπέδου. Τό ποταπός δέ, ἐστι
ποταπὸς τὸν τρόπον Φρύνιχος; Φρόνι-
μος, ἐπιεικής. Χρὴ οὖν οὕτως ἔρωταν,
ποῖος τις σοι δοκεῖ εἶναι;* ^{a)} †)

a) Ed. Pr. διὰ τοῦ δὲ λέγων, deinde post δαπέδου: *Ποταπός οὐ
ἔστιν, εἰ εἴποις, ποταπὸς τὸν τρόπον Φρύνιχος, ἐπιεικής. Χρὴ οὖν
οὕτως ἔρωταν*. ποῖος σοι τις δοκεῖ εἶναι. Eudem modo haec scripta
sunt in Phavorini Lexico, nisi quod pro εἴποις male εἴπος subrepigit.

Nunnes. Atticos hoc vocabulum feminine enuntiasse, nullo
verbo significat Eustathius, neque suppetit mihi aliud
hujus transfretam vitiis exemplum.

†) Phrynichi verbis, ut nunc quidem scribuntur, nulla
alia sententia subjecta esse potest, nisi ποδαπός de genere,
ποταπός de moribus intelligi debere. Cum quo pugnat
hoc, quod statim adjungitur, ei, qui de moribus per-
contetur, ποῖος usurpandum esse. Primum adhaesit H:
Stephānus, qui Phrynicum sic interpretatur, ποταπός
non dicendum esse nisi adjecto accusativo; itaque ubi
accusativo nullus locus sit, ποῖος usurpari. Thes. T: L.
1873. Sed neque hoc ei admodum satisfacit, quum
Phrynichus initio τὸ ποταπός in totum abjiciat. Hanc
difficultatem non attigit Nunnesius, qui postrema verba,
sublata post v. ἔρωτᾶν interpolatione, hunc in modum
interpretatur: *ita (per ποταπός) rogare oportet, quando
scire aveo, qualis tibi aliquis videtur esse*, quod concedi
nequit. Pauwio primum lacunae suspicio suboriebatur,
hoc pacto complenda: *Ποταπός διὰ τοῦ τὸ μὴ εἶπης ἄντλη*
(τοῦ) ποδαπός. Sed et hoc retractat et ad extremum nihil
expedit. Thomas p. 724. ποδαπός de genere, de moribus
autem ποταπός et eleganter ποῖος usurpari monet. Mihi
exploratum est, ποταπός funditus a Phrynicho ejici, illam
autem circumscriptionem, qua permittitur ποταπός in
morum percontatione, ab alio liberaliore grammatico ap-
positam esse. *Ποδαπός* locali significatione apud veteres

usitatissimum est; v. Aesch. Suppl. 249. Choeph. 654. Arist. Lysistr. 85. Acharn. 768. (et cum epexegesi ποδαρίος τὸ γένος Pac. 186.) Soph. Oed. C. 1160. Eur. Helen. 1222. tum Plato, Xenophon (quos Stephanus citat) et Demosthenes *). Vitiosae scripturae prima vestigia cernuntur in Herodot. V. 13. VII. 218. ubi librarii nonnulli ποταπός invexerunt, Herodoto insuetum. Neque Theophrastum Fischerus Char. XIII. 101. hoc vitium admisisse censem, sed sribas recentiores in culpa ponit; quod idem de Alexide suspicari licet, cuius versus quum Athenaeus X. 57. p. 78. sua manu describeret, insciens fortasse

*¹) τὰ ἀναλόματα ἐγέραπτο καὶ ὅποι ἀνηλώθη καὶ ὁ, τι ποιούντων, καὶ ἡ τιμὴ τις ἦν καὶ νομισμα ποδαπόν καὶ ἐπ ποσον ἡ πατακλαγή. Reiskius διόδατον ex cod. Aug. edidit, quod ne scire se fatetur, an usquam alibi inveniatur. Consulto autem hunc locum commemoravi, ut pateret tironibus, Graecos data opera in interrogationibus obliquis pronomina ἀναφορικά et ἐφωτηματικά effugiendae repetitionis causa commisuisse, v. c. Plat. Rep. III. 519. οὐκ οἰδα ὅποι τόλμη ἡ πολοις λόροις χρώμενος ἔρι. Idem Gorg. p. 115. T. IV. ἀφ οὐν παντὸς ἀνδρὸς ἔστιν ἐπιλεξαθαι, ποια ἀγαθά ἔστι καὶ ὅποια κακά. Aristot. Rhett. I. 4. εἰδέναι, ὅποιος τι ὑπάρχει καὶ πόσουν ἐνδέχεται ὑπάρχειν. Aelian. Hist. An. IX. 8. τις ὁ τρόπος, καὶ τὸ σχῆμα ὅποιον, καὶ ὅποιον τὸ πάθος καὶ εἴσοδος ποταπόν, ἀλλαχόθεν εἰσαούτε. Itaque in Heliad. IV. 16. μῶτε ὥρᾳ λέγεν τὴν, οὔτινες ἡ πόθεν ἔστε, nulla ratio erat, cur Corayus καὶ ὅποθεν, quod in cod. legitar, praeferreret. Heliodorus ipse VII. 14. οὔτινες καὶ πόθεν ἔστε, λέγοντες. VIII. 14. οὔτινες εἰσιν ἡ πόθεν. VII. 12. αἱλλα τῆς πολις Ἑλλάδος ἡ πόλεως τίνος καὶ τίνες ὄντες καὶ ὅπως αφίεσθε, πατεῖπατε. Sic in Demoth. de Rhedior. Libert. p. 200. ἀφ ὅποιων λόγων ἡ πολις πράξεως, nihil prorsus praestat, quod plures codi. praebent, ἀπὸ ποιῶν. Eur. Rhes. 702. τις, πόθεν ἡ πολις πάτρας; ὅποιον εὑρεται τὸν ὑπατον θεόν; ubi neminem hodie viventium relativum offendet in directa interrogatione possum, v. Brunck. ad Plut. v. 392. qui quod dicit, ὅποιος, ὅπως, ὡς, ὅστις centies apud Atticos poetas occurrit in interrogatione, idem valet de scriptoribus cujusvis generis et in relativis omnibus: ὅποιος οὐτεισχομέθα; Heliad. VII. 14. ὅποτέραγαλλεῖς; Lucian. Djäl. Meretr. X. 246. T. VIII. ὅπόσον τινά καὶ ποδαπόν καὶ πόθεν γενόμενον; Demosth. c. Timoth. p. 1199, 15. ἡλίκον ἂν γένοιτο; Lucian. Imagg. VI. 8. ὅπως τὰ θηριά ἰζηγευτέον; Id. Fugit. XXVI. 326. ως σοῦ τὸ εὐτολμον ἐξείπω; Aristaenet. Ep. a Bastio edita Ep. Gr. p. 270. ταῦτι ὅτου τις ἐποιεῖ μαζῶν; Basil. Ep. CXLI. 174. T. III. ἀνδ' ὅτου περιβολῆς; Cyrill. c. Julian. III. 76. C. ἀνδ' ὅτου προστενεύεται; V. 156. C. VII. 238. D. ἀνδ' ὅτου — ἐπισφράμην; Themist. Or. XXXIII. 364. C. Sed prouonen ὃς pro interrogativo τις usupari, falsa est Hoogeveeni opinio ad Viger. V. 14. alienissimo Demosthenis loco (Or. I. c. Aristog. p. 779.) abutentis.

communiorem formam intulit, qua Philo Legg. Alleg. p. 57. C. Philostratus V. Apoli. III. 16. 107. Athen. XIV. 67. 572. caeterique impune utuntur. Sed si veterum vestigia speculamur, Phrynicus sat justas causas ad damnandum ποταπός fuisse apparet; cuius hoc judicium approbat Photius p. 521. Ποδαπός, διὰ τοῦ ὁ, οὐχὶ διὰ τοῦ τι, ἔστι γὰρ οἶον ποίου δαπέδου. Ac ne de moribns quidem si quis percontetur, ut ποταπός usurpet, Phrynicum concedere arbitror. Nam ad hoc significandum veteribus Atticis pronomen ποῖος satis fuit, cui si par habuissent ποταπός, persaepe eo vel fortuito vel variandae orationis causa usi fuissent. Atqui ποταπός hac significatione apud recentiores deum reperitur, Philonem Legg. Alleg. p. 57. C. de Legat. ad Caj. p. 1045. C. Joseph. XVII. 9. 853. Dion. Hal. Antt. IV. 66. p. 801. T. II. VII. 58. 1445. Lu- cian. de Parasit. c. 22. p. 120. T. 7. Sext. Emp. c. Ph. p. 636. Geoponn. IV. 7. 529. Diog. La. VI. 55. 342. Et hoc mihi satis argumenti est, cur verba illa, quibus hujus adjectivi usus conceditur, non a Phrynicus profecta esse putem. Ex alia parte Pauwius urget: „Illud non „omittendum: ποταπὸς τὸν τρόπον Φρύνιχος; φρόνιμος, „ἐπιεικῆς. An ita Phrynicus de se ipso? Cras credam, „non hodie, quanquam Grammaticorum ineptias novi. „Nomen illud Φρύνιχος ab epitomatore est; ipse Phryni- chus fortasse scripserat Σωκράτης, quod apud Thomam „est.“ Solent utique Grammatici periude ut Philosophi et Nomici, quum exempla ex tempore fingunt, alienis uti nominibus, maxime Dionis et Theonis Chrysipp. ap. Philon. quod mund. incorr. p. 951. C. Sext. Emp. Hyp. II. 20. Galen. Defin. medd. p. 245. F. T. II. Socratis Aristot. de Gener. An. IV. 5. 674. E. T. II. Sext. c. Astrol. p. 355. c. Log. I. 426. ut notat Plutarchus Quaest. Rom. XXX. p. 350. T. VIII.: τοῖς ὀνόμασι τούτοις ἄλλως κέχονται ποιοῖς οὖσι, ὡσπερ οἱ νομικοὶ Πατέν, Σητον καὶ Λού- πιον, καὶ οἱ φιλόσοφοι Αἰωνα καὶ Θέωνα παραλαμβάνονται. Sed nonnunquam etiam suis utuntur, ut Apollonius de Synt. II. 11. III. 7. III. 32. Priscianus Gramm. L. XVIII. 1. p. 1127. Phavorinus s. Σύλληψις. Eundemque morem etiam Phrynicus sequi licuisse, quis repugnet? Sed quod in illa oratione Φρύνιχος φρόνιμος celebratur, id, si extra jocum est, nimis arroganter dictum est, quam ut in hominem non admodum ineptum cadere possit; a jocatione

Φανός: ἐπὶ τῆς λαμπάδος, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ τοῦ κερατίου λέγε. τοῦτο δὲ λυχνοῦχον. *) †)

a) Ed. Pr. τοῦτο δὲ λυχνοῦχον λύς, rectius.

autem ille mihi alienissimum fuisse videtur; οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνήρ ἦν, οὐδὲ ἀγανόφρων, ἀλλὰ μάλιστραώς. Itaque hoc certe vocabulum ab alio adjectum esse, confitendum est.

His absolutis, nihil aliud restat nisi quererere, an recte contenderit Phrynicus, ποδαπός tantummodo ἐπὶ γένους ponī. Unum novi Demosthenem in Or. I. c. Aristog. p. 782. (si tamen illa Demosthenem auctorem habet) ποδαπός pro ποῖος usurpasse. τις οὖν οὐτός ἔστι; κύων τὴν Δίαι τοῦ δήμου. Ποδαπός; οἶος, οὓς μὲν αἰτιᾶται λύκους εἰναι, μὴ δάκνειν. qui locus ita comparatus est, ut orator ex ambiguitate significationis lusum captasse videatur. Quam ob causam sic statuo, vocabulum illud jam ante occasum Graeciae a genuina significatione deflexisse, auctoribus paucis et ignobilibus, increbruisse autem vitium cum celeris aevi macedonici corruptelis. Sic legitur ap. Josephum ἐπ' ἀδήλῳ τὸ ποδαπὸν γενήσονται Antiqq. V. 4. 356. ποδαπὸν τὸν τρόπον VI. 14. 356. ποδαπὸν τὸ τέλος VII. 4. 371. quo utroque loco Cocejus, qui de illo Atticistarum praecepto per somnium inaudiverat, ποταπόν, tanquam magis atticum, reponi jussit. Eodem modo loquuntur Aristid. Rhetor. T. II. p. 457. Diog. La. VI. 3. 318. Julian. Or. in Const. p. 46. Liban. Decl. T. IV. p. 136. Synes. de Insomn. p. 154. D. Nicomach. Ger. Arithm. I. p. 24. et is usus jam Apollonii aetate invaluerat: ἐπὶ ἑδνικῆς ἐννοιᾶς ποδαπός λέγομεν, γάρ ἵστη ὅτε ἀνθυπάγεται κατὰ ἐν ποστητη, ὅτε λέγομεν, ποδαπός ἔστι Τρύφων, μέλις ηλικός de Synt. L. I. 3. 26. Ποῖος autem pro ποδαπός Pherecrates ap. Plut. de Mus. p. 1142. ποῖος οὐτοὶ Τιμόθεος; Μιλήσιός τις πυρφόλας, et Callimachus Ep. XXX. Τίς; Εργίνος. ποῖος; οὐ Κρῆς usurparunt.

†) Poll. et Hesych. idem referunt; φανός autem recte accentu in ultima; si in penultima, esset nomen proprium viri, ut Grammatici volunt, ejus fortasse, cuius mentio fit in Eqq. Aristoph. quanquam ibi cum tono in ultima vulgatum est. Nomine φανός utebantur Attici pre-

Ἐν χρῶ κουρίας φάθι καὶ μὴ ψιλόκουρος. †).

lampade aut face aut taeda; Euripides sane Poll. X. φανὸν πενήνης, quam aliī δῆδα, i. e. taedam s. facem. Λυχνοῦχον vero Attici appellant laternam; ea fere cornea est, quam posteri φανόν nominarunt, unde *fanal* nostris in navigiis. Ammonii locus sic legendus: Λυχνοῦχον καὶ λαμπτῆρα φασὶ τὸν νῦν φανόν, φανόν δὲ τὴν λαμπάδα. Cicero lychnuchi ligneoli meminit, ut lychnuchus non tantum in corneo instrumento dici videatur, sed in quoque lychni reponerentur; nam et Latini lychnos pro lucernis usurpant, ut Virg. et Cicero, vitandae humilitatis aucupio, ut loquitur Fortunatianus. Neque vero adduci possum, ut *lychnuchus ligneus* Ciceronis esset is, quem Alexis Athen. XV. ἐν λολυγνοῦχον uno verbo nominat; quod idem fortasse fuisse suspicatur Athenaeus atque ὀβελισκολύχνιον Theopompi, instrumentum militare. Λύχνιον quoque et λυγνίδιον, ut observat Pollux, appellabant Attici (hoc non dicit Pollux X. 118.) quam posteri λυχνίαν, i. e. candelabrum. Eustathius docet, φανός proprie ex sarmentis accensis, δῆδας vero ex taedis fieri solitos. Nunner.

†) *Strictim attonusum dicit Plaut. Captiv. cui ἀντίτθεται per pectinem attonusus. Nunner. Ψιλοκόρσης Herodian. L. IV. Ψιλοκόρσω Diog. Ep. IX. Hoeschel.* Exscripsit h. I. Thomas M., p. 318. ἐν χρῶ κουρίας, (quod Etymologus M. p. 314, ut sub uno accentu (νφ' ἔν) positum, sine iota scribi vult) Lucian. Fugit. 27. 528. T. 8. Synes. Encom. Calv. p. 79. A. Poll. IV. 133. ἐν χρῶ κειράμενος Lucian. Dial. Meretr. 12. 255. Athen. XII. 24. 445. Paus. X. 25. 239. ἐν χρῶ κειράμενος καίτεν Alcaeus Mess. Ep. XIX. εἰς χρόνα κειράμενοι Hegesipp. Ep. V. 4. Verbum ἐν χρῶ κουρίδην Pherecrat. Poll. I. 53. Plutarch. V. Alcib. XXIII. p. 51. Ἡ ἐν χρῶ κουρά, ή ψιλή κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ πρὸς τὸν χρώτα καὶ ἐν χρῶ δὲ κουρίας Eustath. p. 1450. 32. Ψιλόκουρος autem nondum mihi qui potestatem fecit, sed ψιλοκόρσης & ψιλοκόρφης apud Herodian. et Glossographos, i. q. ψιλόκουρος Schol. Hesiod. pag. 98, Heins. quod deest Lexicis. Pro φάθι autem scribendum erat φαθί.

*Πεινῆν, διψῆν λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ἄ. †)
Ἡ γάραξ ἐρεῖς Θηλυκῶς³⁾ τὸ τῆς ἀμπέλου στήρι-
γμα, οὐ κατὰ τὸ ἀρρενικόν. ‡‡)*

α) Θηλυκῶς non additum in Ed. Pr. V.

†) Vulgaris horum verborum scriptura cum ingressu Macedonici aevi tenuis scaturiginis instar hic ibi emicat: πεινᾶ Aristot. H. An. IX. 21. 442. πεινᾶν Theophrast. v. Sallier. ad Thom. p. 699. ἔχεστο Aristot. Oecon. II. 24. p. 19. quae fortasse librarii corruerunt. Mox aliud super aliud ebullit: πεινᾶν Joseph. Antiqq. X. 11. 542. Plutarch. V. Aristid. XXV. 380. T. II. V. Alex. XLII. p. 315. T. IV. Philostr. V. Apoll. VI. 36. 275. Aelian. H. An. VII. 20. Αἰψῆς Aeschin. Dial. III. 38. Philo quis rer. div. haer. p. 518. E. Dioscor. VI. Praef. p. 320. b. διψῆς Athen. III. 474. χρᾶ (uteris) M. Anton. L. II. 4. 25. III. 13. 58. χρᾶσθαι Philo Mechan. p. 55. Alcidam. περὶ Σωφ. p. 91. T. VIII. χρᾶται Eur. Phoen. 961. quod Porsonus protinus eo, quo debebat, amandavit, et Diod. Sic. III. 63. qui multo saepius χρῆσθαι usurpat. Similiter etiam Pausan. II. 28. 285. et Polyaen. V. 19. 175. χρᾶσθαι, longe pluribus locis χρῆσθαι asciverunt. ἔχεστο Anthippus comicus Athen. IX. 68. 495. Geopon. II. 18. 138. Atheneus de Machin. p. 4. Ἀποψᾶσθαι Machon Athen. XIII. 41. 91. καταψῆν Poll. I. 214. quod rectius paullo infra in Cod. καταψῆν scribitur. Συῆν jam Luciani aetate ita a communi consuetudine abhorrebat, ut inter alia affectatae elegantiae exempla etiam illud poneret κάρδοπον σμῆν Lexiphon. III. 182. T. 5. Verbum ξῆν autem formam suam firmissime retinuit, et vero etiam χρῆσθαι istis temporibus peritiores probasse idem Lucianus indicat. Atheneis autem perdiu tabernae oaseariee resonabant suum πότερα πνῆν ή ἐπεσθίειν Poll. VII. 196.

††) Idem Pollux, Schol. Arist. Ammon. Etym. Eustath. qui pro vallo castrorum virilis generis esse illud pronuntiant. Nunner. Hoeschelius vulgatum illud proverbium commemorat: Ἔγηπάτηκεν η γάραξ τὴν ἄμπελον. Idem traditum a Phrynicho in App. Soph. p. 72. Ammonio p. 145. Polluce I. 162. Moeride p. 410. Thoma p. 912. et Suida; quos qui nobis illustrarunt, nullum contrarium exem-

Σκίμπους λέγε, ἀλλὰ μὴ κράββατος. †)

plum invenisse videntur. Sed de ridicis et palis ὁ χάραξ
in Geoponn. L. IV. 12. 289. sed multo saepius feminino
genero legitur; τας χάρακας V. 27. Needhamus pro vul-
gato τοὺς χάρ. nullo auctore intulit. Etiam in Plutarch.
de Liber. Educ. VII. p. 15. T. VII. Edd. veteres omnes
τοὺς χάρακας exhibit. Ἀργυρέσιοι χάρακοι nunc in Ἰλ. Σ
565. ex Grammaticorum praecerto legitur, Zenodoto
masculinum genus tuente; quod et in Hesiod. Scut. Herc.
298. evicit, v. Tittmannum ad Zonar. p. 1146. cuius me-
moriā effugit χλωρός χάραξ Phalaeci Ep. III. In Liban.
Progymn. p. 990. T. IV. κλίμακας ὑποκεισθαι δεῖ (vitibus)
καὶ χάρακας, legendum videtur χάρακας, nisi canterii in-
telliguntur.

†) Ἀσκάνηνς etiam dicebatur Atticis, Eustath. sed usi-
tatius, inquit, σκίμπους a σκίμπω, nusquam tamen
χράββατος apud Classicos invenitur. Pollux tamen χράβ-
βατον affert ex Critone et Rhinthone. Sed populus Atti-
cus id non curat. Hesych. ait, σκίμποδιον esse κλινίδιον μο-
νυκοίσιον, i. e. in quo unus tantum cubare possit. Pro-
pterea fortasse μέρος τοῦ χράββατον appellat Etym. aut
μέσον, ut scribit Phavor. Addit Etym. scensae similem
esse, quasi tectus easet. Schol. Arist. dicunt etiam ha-
bere pedes σκαμβούς. Addit Thom. usurpari etiam pro
σκαμνίσιον, sedile. Ex his perspicere licet, lectionem proprie-
tatem fuisse σκίμποδα; si sequamur Etym. et Galenum
X. Meth. hecticos in balneum portari ἐπὶ σκίμποδος; sed
quia ceteri scriptores illud tacent, tam in aperta quam in
tecta dici posse videtur. Talis fuerit exhedra Cicer. III.
de Orat. Latini grabbati s. grabati (ut lacus pro λάκκος)
et scimpodii nomine utuntur, ut Agell. 19. offendi Fron-
tonem in scimpodio Graeciensi cubantem, et Libanius
narrat, se domi in lecto, in schola vero in scimpodio cu-
bare solitum. Nunnes. Reprehendit quondam senex chri-
stianus juvenem oratorem illa pro hac usum voce, quod
nimirum in divinis λογοποιητικῇ τέχνῃ nihil sit opus, οὐ
οὐ γε ἀμείνων τοῦ χράββατον εἰρηκότος Sozom. Eccl. Hist.
I. 11. Hoeschel. Pauwius χράββατος cum χραπάταλος co-
gnatum esse putat, quod Hesychius ἀνεμώδης, ἀσθενής,
ληρώδης interpretatur, ideoque χράββατος de sella vili et

Ἐρεύγεσθαι ὁ ποιητής· ὁ δὲ ἐρεύγετο οἰροβαρεῖων· ἀλλ᾽ ὁ πολιτικὸς ἐρυγγάνειν λέγετω. †)

abjecta dictum esse; eodem pertinere σκιμπόδιον, quod quum proprie ἐποπόδιον significaret, hinc ad grabbatum vilem translatum esse. Denique etiam σκάντης et ἀσκάντης, a σκαιός derivata, nomen habere a vilitate. Hesychius: Σκάνθαν, ψράββατον. Σκάνξ, ἐπαρποτερος etc. Ασκάντης, ψράββατος, κλινίδιον εὐτελές. In Etym. loco multilo s. Ασκάντης non, ut Sylburgio visum, ὁ δὲ ψράββατος οὐ παρ' Ἑλλησιν ἐν χρείᾳ, sed οὐ παρ' Αττικοῖς, vel οὐ παρ' εὐδοκίμοις, legendum esse conjicit. Hactenus Pauvius. Sed rectissimum est Sylburgii judicium; nam ψράββατος a nullo eorum, quos Grammatici Ἑλληνας appellare solent, usurpatum videmus. Toti autem quaestioni a Sturzio Dial. Mac. p. 176. abunde satisfactum est. Copiis ab eo collectis adde Moschion. Affect. mul. p. 4. et Grammaticum MS. Wetstenio ad Marc. II. 4. et Dorvillio Vann. Crit. XII. 570. citatum.

†) Thomas dicit, Atticos de eō, qui ructet jejonus, ἐρυγγάνειν, quod si post cibum ructet, ἐρεύγεσθαι dicere. Harmenopulus eandem differentiam tradit in L. de Syntaxi. Nunner. Duravit haec ionica vox in proprio et nativo solo usque ad Hippocratem et Herodotum I. 202. Aliquot vero seculis post, evulsis et confusis dialectorum terminis, libere in omnes partes radices egit. Attici veteres propriam sibi viam fecere, non ἐρεύγω dicentes, sed ἐρυγγάνω, ut τυγχάνω pro τεύχῳ, πυνθάνομαι pro πεύθομαι, λανθάνω pro λήθω. Sed ut λήθειν Xenophonti, ionicae suaviloquentiae miratori, nonnunquam arrisit, ita etiam ἐρεύγεσθαι in aures recentiorum influxit, Aristol. H. An. IX. 20. 388. (ποταμὸς ἐξερεύγεται) X. 1. 496. Hinc Diodor. Sic. II. 11. Strabo IV. 6. 16. Philo de Ebriet. p. 259. E. Philostrat. Imag. L. II. 26. 852. ὡς δζαὶ στεμψύλου καὶ ἀπραγμοσύνης (sumtum hoc ex Aristoph. Nubb. 1007.) καὶ κατὰ τῶν ἀστυτριβῶν ἐρεύγοιτο. Ποταμὸς ἐρεύγεται Appian. Bell. Mithr. c. 103. p. 797. ἐκ ψραιπάλης ἐρευγόμενοι Theophylact. Ep. VII. A finitima effusionis significazione (quod et ipsum a fundo ortum

habet) dilatatis finibus eo usque traductum est, ut postremo apud Judaeos Alexandrinos idem valeret ac pronunciare (v. Sturz. de Dial. p. 167.), more sinistro plebejae Graecitatis, ea quae a veteribus proprie et signate dicerentur, ita extenuantis, ut vis vera verborum et natura deperiret; ut v. c. πρωγάξειν pro καλεῖν, et πιέσειν pro tangere, ψηλαφᾶν, et σπαλεύειν pro inquirere, et χοράζεσθαι pro epulari dixerunt. Hinc illud transmigravit ad scriptores christianos. Anna Comn. XV. 488. B. πάνθ' ὅπος εἶχεν ἐν τῇ ψυχῇ ἔξερεν γόμενος καὶ ἀναφενδὸν λέγων. Eustath. p. 558. τὸ γὰρ καὶ εὐρυφυὲς εἰπεῖν θηλυκῶς ἔσκηματος, οὐν ἀν ἐρεύξεται τις (sic p. 518. οὐν ἀν ἐροῦσι).

Atticum est, ut modo dixi, ἐρυγγάνειν. Eupolis Athen. XV. 42. 521. Cratin. VIII. 54. 270. Diphil. VII. 59. 66. Eur. Cycl. 251. προσερυγγάνειν Theophr. Char. XIX. 128. Lucian. Epist. Saturn. p. 26. T. IX. Alciph. Ep. I. 25. πατήργεν Aristoph. Vesp. 915. 1151. προσερυγγόντες Aelian. H. An. IX. 11. προσεργόντος Diodor. comicus Athen. VI. 56. 419. Lexicis adde ἀπερυγγάνειν Nicet. Ann. XXI. 10. p. 410. C. τὸν οἰστρον ἀπερυγγόντες Philo de Somn. p. 584. A. τὸν ἰὸν ἀπήργεν Diod. Sic. V. 77. et ἐναπερυγγάνειν. ἐφυβρίσας καὶ ἐναπερυγών τὸ πάθος Philo Decalog. 762. D. Hunc aoristum Atticis unice probari docet Phrynicus App. Soph. p. 42. ἥργον — τὸ δ' ἡρενξάμην παρ' αὐτοῖς ἀδόκιμον, ὥσπερ καὶ τὸ ἐρεύγομαι καὶ τὸ ἐρυγγάνω. Hoc postremum aperte falsum est neque a Phrynicus profectum, qui ἀντὶ τοῦ ἐρυγγάνω vel simile quiddam scripsit. Ita et secum consentit, et cum Photio: Ἐρυγγάνειν, δὲ ήμετις ἐρεύγεσθαι. Ἐρυγγᾶν est extremae Graecitatis. Geoponn. XVII. 17. 1157. —

Cognatum huic stirpi verbum ἐρᾶν pluribus locis a libriis deformatum est: ἐὰν ἔξαρνός τοῦ ὑδωρ Hippocr. de Morb. II. 24. 576. C. T. VII. rectius ἔξεράσῃς codices servarunt; ἐπειδὰν τὸ αἷμα ἔξεραθὲν ὑπόγολον γένηται de Mul. Morb. II. 12. 802. D. Foesius ἔξαραχθέν, Cornarius ἔξαρθέν substituit, neuter bene; pro ejicere et effundere Atticos dixisse, certissimum est; an etiam pro evomere usurparint, dubitasse videtur Porsonus, qui in Pherecratis versu Athen. XV. 685. A. ὡς μαλέχας μὲν ἔξερῶν mallet ἔξεμῶν legi, Advers. p. 128. Sed hac significacione verbum ipsum posuit Archigen. ap. Galen. de Comp. Med. p. locc. VIII. 3. 576. et alii, v. quos Schleusnerus citat s. ἔξεραμα; ἔξερασμα autem et ἔξεράζω procul dubio

*O φάρνγες ἀρσενικῶς μὲν Ἐπίχαρμος λέγει, ὅδε
Ἄττικὸς η φάρνγες. †)*

ex errore notariorum nata sunt. v. Brunck. ad Arist. Lystr. Argum. In Plutarch. de discr. Adul. et Am. IX. p. 168. T. VII. παντοδαπός ἔστι καὶ ποιηλός, εἰς ἄλλον ἐξ ἄλλου τύπου, ὥσπερ τὸ μεταφόμενον ὑδωρ, περιβόλεων ἀετοῦ; quo loco Wytttenbachius μεταφορούμενον, alii μεταφορούμενον proponunt; proprius vero videtur μετεφόμενον. Similiter apud eundem scriptorem Symp. L. VI. Quaest. VII. l. 263. T. XI. (vini vis) ἔξανθεῖ καὶ ἀποπνεῖ διερωμένου, legendum διερωμένου. Atque etiam μετανερόσαι, quum habet transfundendi notionem, a temperatione sejunctam, ut Plutarch. Praec. Polit. IV. 144. T. XII. et Dioscor. I. 65. 26. b. μετανερόσαις ἐν τοῦ κυρτιδίου τὸ ἔξιπτωθέν, fortasse eodem revocandum est.

†) Etymol. docet, Dorienses genere virili uti, Atticos vero muliebri. At Suidas virili genere inquit nomen φάρνγες idem valere, quod λάσονγξ, muliebri vero proprie esse φάρνγγα caput stomachi. Eustathius etiam et Schol. Aristoph. femininum esse debere prodiderunt. In horum nominum usu variant posteri; sunt enim finitimarum partium nomina. Nunneres. Epicharmi locus fortasse extat Athen. X. 1. 4. De re ipsa consentiunt Herodianus, Thomas p. 570. Schol. Aristoph. Rann. 258. Feminino genere usi sunt Aristophanes, Thucyd. II. 49. Pherecrates Athen. XI. 62. 282. Aristid. Or. Sacr. II. 503. Paus. VIII. 37. Aelian. H. An. I. 50. unde probabile fit, etiam in Aristoph. Fr. XCIII. τὴν φάρνγγα restituendum esse. *O φάρνγες contra Aristot. H. An. H. 12. XI. 5. de Anim. Part. III. 5. Eur. Cycl. 214. Plutarch. Symp. VII. Quaest. I. 5. Lucian. Asin. c. 38. 175. T. 6.* Ac ne hi quidem constanter; in Eur. Cycl. 355. rursus η φάρνγε legitur et in Hippocratis, Aristotelis et Galeni scriptis utrumque genus peraeque tam de oesophago, quam de arteria aspera reperitur. cf. Heringa Observv. VII. p. 61. Neque enim servari solet, quod Philoponus ponit praeceptum, in Aristot. H. de Anim. 1. a. φάρνγες ὅτε μὲν θηλυκῶς λέγεται, σημαίνει τὴν κυριακήν φάρνγγα — ὅτε δὲ ἀρσενικῶς, σημαίνει πολλάκις τὸν λάσονγξ. Certe nihil erat, cur Casaubonus

Αὐθαδίζεσθαι λέγε, μη ἀναιδεύεσθαι. ") τ)

a) In Ed. Fr. V. *ἄλλα μὴ ἀναιδ. legitur.*

in Teleclid. Athen. XIV. 52. 541. εἰς τὸν φάρνγα εἰσεπέτεντο
femineum articulum substitueret.

†) Thomas inquit, elegantius dici ἀπανθαδίζεσθαι quam
αὐθαδιάζεσθαι et ἀπανθαδιάζεσθαι. Idem quoque observat,
Atticos nunquam dicere ἀναιδεύεσθαι sine praepositione,
nec ἀναισχυντεῖν, quod idem valet, sed addita praeposi-
tione ἀπαναιδεύεσθαι et ἀπαναισχυντεῖν. Nunner. Αὐθαδί-
ζεσθαι Naz. αὐθαδιάζεσθαι et ἀπανθαδίζεσθαι Chrysost.
ἀπανθαδιάζειν Philo (de Nobil. 907. C.). ἀπανθαδιάζεσθαι
Procop. de Aedif. Just. II. 3. 55, Hoeschel. Haec quia
vicinitate juncta et ab antecursoribus breviter compre-
hensa sunt, nos quoque junctim percurremus. Ac pri-
mum monebo, verbum αὐθαδίζειν, hactenus in Lexicis
omissum, in cod. Gregorii Naz. Or. XLIII. 801. D. ser-
vatum esse, quo loco alii αὐθαδιάζειν, vulgata ἀπανθαδιά-
ζειν habet; αὐθαδίζεσθαι, quod Phrynicus probat, in-
ter recentiores frequentissimum est. v. Themist. Or. XXIX.
346. B. Zosim. Hist. V. 24. 450. M. Anton. L. IV. 52. 67.
Sopater Διαιρ. Ζητημ. p. 549. E veterum numero mihi suc-
currit nullus, sed substantivum affine αὐθάδισμα ex Ae-
schylo protulit Hemsterhusius ad Thom. p. 85. ἀπανθαδί-
ζεσθαι, praeter locos ab eodem indicatos, usurpant Plu-
tarachus de Mulier. Virt. p. 279. T. III. Symp. L. VII.
Quaest. I. 3. 291. T. XI. ubi gratiam facimus Reiskio
ἀπανθαδιάζεσθαι corrigenti, Maxim. Tyr. XXXVIII. p.
227. Euseb. c. Hierocl. XLII. 461. ed. Olear. Menand.
Prot. 118. D. quorum nullus Plutarchi aetatem excedit.
Quid igitur censori nostro fiet, qui hoc αὐθαδίζεσθαι de
meliore nota commendat? Sed videamus de altera forma,
si forte quis huic palmam deferendam putet. Hemst-
erhusius l. c. αὐθαδειάζεσθαι, inquit, occurrit in Sexto P.
H. I. c. 54. *invito Salmasio*, qui reponit αὐθαδιάζειν, quan-
quam illud recte formatur ab αὐθάδεια. Verum vi-
dit Salmasius; ab αὐθάδεια non magis αὐθαδειάζεσθαι
duci potuit, quam ab ἀλήθεια, εὐσέβεια, quidquam huic
simile; neque a illud e substantivi confinio traductum,
sed plane insiticum est, ut in ἐλευθεριάζειν, κεφαλονησιά-
ζειν, ἐνεκχυριάζειν, δωριάζειν, quorum pleraque ambiguo

flexu sunt. *Αὐθαδιάζεσθαι* igitur non asse plus valet, quam *αὐθαδίζεσθαι*, indisertos patronos nactum Procop. Anecd. XIV. 42. D. XV. 44. B. Menand. Prot. p. 113. A. Gregor. Naz. Or. II. 14. B. IV. 105. C. *Απανθαδιάζεσθαι* ex Apologia Pseudo-Platonica, Plutarcho et recentioribus (Abresch. ad Aristaen. Ep. II. 20.) producunt, ἐπανθαδιάζεσθαι Arrian. Exp. Alex. IV. 9. 245. *κατανθαδιάζεσθαι* Menand. Prot. p. 117. B. omissum in Lexicis; quorum omnium ponduscula in unum collecta non videntur uni Aristophani, qui ἀναιδεύομαι et ὑπεραναιδεύομαι usurpat, aequiparari posse. Itaque necesse est aut veterum monumenta, quibus Phrynicus nitebatur, intercepta esse, aut illum contrarium dixisse ejus, quod nunc legitur, hoc nimirum: *Αὐθαδίζεσθαι μὴ λέγε, ἀλλὰ ἀναιδεύεσθαι.* Quanquam Attici hoc genus verborum, quod in sermonibus vulgi plurimum jactatur, invite repugnanterque, nec ultra necessitatem admisisse reperiuntur; velut ἀλαζονεύεσθαι, ἀσωτεύεσθαι, φιλανθρωπεύεσθαι, πονηρεύεσθαι, νεανιεύεσθαι optimis auctoribus usui fuerunt. Sed longe maxima pars invecticia est, ut ἀρεσκεύεσθαι, ἀπεροκαλεύεσθαι, πιθανεύεσθαι, πολυτελεύεσθαι (corrigere πολυτελέσθαι Diog. La. X. 11. 609.), χρηστεύεσθαι, σοβαρεύεσθαι atque alia innumerabilia, quae neque apud antiquiores reperiuntur ullo vestigio, neque in Lexicis comparent omnia, velut ἐπαριστερεύεσθαι Hesych. s. σκανεύεσθαι, κιναιδεύεσθαι Schol. Lucian. Jov. Trag. 253. T. 6. ἀκαιρεύεσθαι Philo de Vit. Mos. I. 684. B. εὐτραπεζεύεσθαι Eustath. 1055. 18. *καταισχεύεσθαι* Tzetz. Chil. VI. 53. *κατισχυρεύεσθαι* LXX. et Suid. s. ἐτραχηλίασε. Quorum multitudinem si quis cum illa paucitate comparet ac praeterea ad Grammaticorum voces animadvertisat, (vid. Phrynic. s. ἀρρετεύεσθαι, ἀναισθητεύομαι, χοησιμεύω, φρονιμεύεσθαι) non fortuito factum esse judicabit, ut veterum pauca, recentiorum permulta testimonia existent. Hoeschelius: „ἀναιδεύεσθαι Athanas. T. I. p. 62. 67. T. II. „p. 25. Chrysost. L. III. περὶ λερωσύνης; ἀναισχυντεῖν autem, quod Atticos unquam dicere negat Thomas, Plato „V. de Legg. Aristot. Rhet. III.“

Τιέως οι ψευδαττειοί φασιν, οιόμενοι ὅμοιοι εἰ-
ναι τῷ Θησέως καὶ τῷ Πηλέως.

Τίτα: ἐν ἐπιστολῇ ποτὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ εορτι-
στοῦ εὑρον τὸνομα τοῦτο γεγραμμένον, καὶ
σφόδρα ἐμεμψάμην· οὐ γὰρ, ἐπει τιέος καὶ
νιεῖ ἐστὶν, εὐθὺς καὶ τὸν νιέα εὗροι τις ἄν·
ἄλλὰ τὴν αἰτιατικὴν υἱόν λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι.
Τοῦτο δὲ καὶ Φελοξενος ἐν τοῖς περὶ τῆς Πιά-
δος συγγράμμασι δαψιλέστατα ἀπέφηνεν, ἀδό-
κιμον μὲν εἶναι τὸν νιέα, δόκιμον δὲ τὸν
υἱόν. *) †)

a) Hos articulos ex diversis locis hoc revocavi. Ed. Pr. et Phavor. ἐν τοῖς πέτραις παρὶ τῆς Πιάδος συγγρ. Idem Phavorinus in primo τῷ Θησέως καὶ Πηλέως. in secundo male vides et ἀπέργους.

†) Τιέως] Hujus genitivi tanquam a recta νιέος derivati, quam iam olim Thomas detestatus est, monumenta extant in libris editis manuve scriptis, neque ea solum inferioris aetatis, ut v. c. Joseph. Antt. XVIII. 2. 874. etc. Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 547. T. VII. Philostr. V. Apoll. VIII. 7. 352. Dio Cass. 68. 21. 1137. Themist. Or. V. 64.D. et saep.; sed etiam ipsos antiquos auctores haec labes infuscavit, ut Thucyd. I. 15. ubi codd. aliquot et Thomas νιέος exhibent, sed Scholiastes vulgatum invenit, idemque vitium concepit codex Casselianus III. 26. porro Plat. Rep. II. 248. quo e loco Photius a. "Ηρας δεσμός rectius νιέος citat; sed νιέως mox recurrit pag. 249. Legg. III. 128. Xenoph. Hell. IV. 1. 40. Demosth. c. Mactart. 1062. 1075. 1077. eaque forma bis in eadem oratione a Reiakio p. 1057., veteris erroris consorti, pro vulgato νιέος reducta est. Sed si vel dupla, vel etiam plura hujus scripturae exempla in lucem proferantur, tamen multis numeris superior est ea forma, quam Grammatici solam Atticis concessam esse volunt, neque dubito, quin in hac servanda summa fuerit veterum constantia.

Non ita late vagatum video alterum vitium, a Phrynicis infamatum: τὸν νιέα Arrian. de Venat. c. XVII. p. 209. Themist. Or. IV. 58. B. V. 70. D. Dio Chr. Or. XV. p. 448. Nicet. Ann. I. 9. 21. D. Dativi species triplex est; una epica νιέσι, quam Brunckius ad Apoll. Rh. III. 692.

Τελευταιότατον λέγειν ἀμάρτημα τῶν περὶ παιδείαν δοκούντων τευτάζειν. ἐπεὶ γὰρ ἀρχαιότατον εὑρον λεγόμενον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, φήμησαν καὶ τοῦτο δεῖν λέγειν. ἄλλα σὺ τελευταῖον λέγε.

Κορυφαιότατος: ἐνεκαλυψάμην εὑρὼν παρὰ Φαβρίων. Λίγε οὖν κορυφαιόν. *) †)

a) Utrumque articulum quum in unum contraxerit Thomas, nec etiam in recentioribus carminibus heroicis tenendam censem; altera attica νίεσι, Plato Gorg. 4. B. Laches .86. B, Hipp. 132. Xen. Memor. I. 2. 27. Demosth. c. Macart. 1063. c. Conon. 1260. Arist. Nub. 1424. restituenda etiam Sophocli Ant. 571. tertia a fictorio illo nominativo derivata (Eust. 1348, 27.) νίεῦσι, Aelian. H. An. IX. 1. Thoma reprehensa. *) Eum νίεσι Constantinus Lascaris L. III. 6. 7. Callimachium δρομέσι componit, unde natus est recentiorum Grammaticorum error, δρομεῦσι in usu fuisse negantium, quo utuntur Plato Legg. VII. 390. Artemid. I. 26. Aristid. Or. Plat. II. 268. Paus. VI. 21. Heriod. III. 18. 132. Eustath. 772. Ex alio fonte corruptae Graecitatis fluxit νίεες Aelian. H. An. XI. 1. quae forma nonnullis haud dubie illustrior et exquisitor visa est. Nam et κακοφρεσίες legitur XIII. 19. et Μυονές Paus. VI. 19. 198. φονές Lesbon. Αογ. Προτρ. p. 26. T. 8. ξερές Αρριαν. Bell. civ. II. 109. 325. τοκές Philo quod omn. prob. lib. 870. D. κακοφρεσίες Adamant. Phys. I. 3. 529. ὁριμα, ρέες I. 13. 354. Accusatiivus Atticus est νίεις, Plato Alcib. II. 138. C. Laches 179. A. Euthyd. 272. D. Phaedr. 253. C. Aristoph. Vesp. 569. Demosth. c. Leoch. 1099. c. Conon. 1260. etc. non νίεις, Maxim. Tyr. X. 169. quod non recte Matthiae p. 98. cum βασιλέας comparat.

f) "Κορυφαιότατος apud nullum eorum reperitur," qui

*) Ex eiusdem errore natus est dativus προεβούς Lycophr. 1056. et cod. in Demosth. Fale. Legat. 385. 14. et 386. 10. προεβούς προερεστήντος, ὡς μάντεως, πρὸ τῆς αὐθαίας ὁ πρέσβης, ὡς δὲ προερεστώντος, ὡς καλκίως, ἀπὸ αὐθαίας τῆς ὁ πρέσβης, ὡς τοῦ εμπρεστάντος τὸν γάρ εστιν ὁ προεβούς Schol. Arist. Acharn. 153. Sit προεβούς Tzetz. ad Lyc. v. 447. sed codd. προεβούς.

*Βεβίασται ή κόρη λεκτέον, ἀλλ' οὐχ, ὡς τινες
τῶν ρήτορων, ἐφθαρται. †)*

quoque, quoniam de eodem vitio est, sub uno conspectu posuimus. *Τελεταράτα et φύθησεν λύσαν* Ed. Pr. et Phavor. omisso *δῆμῳ*, quod cerebro a librariis transilitri alio loco demonstravimus; pro *περὶ* idem *παρὰ* et in secundo pro *εἰρήνῃ* scripsit *εὔρος*. De *τετραγένεσιν* v. Ruhnk. p. 255. Apud Hesychium s. *εὔρως*, *εὔρεταις*, non *εὔρεταις* (*εὔρεταις* scribere debent), sed *εὔρεται* legendum.

aliquo pretio sunt. Josephum, Plutarchum, Dionysium, Herodianum huc de certisse, docent Abreschius ad Thom. p. 551. et Graevius ad Lucian. Pseudo. §. 5. hoc ipsum, quo usus erat aliquando, rejicientem. Ingravescens Graeciae setas hoc vitio scaturit, vid. Euseb. H. Eccl. IX, jo. 455. Socrat. H. Eccl. III. 16, 192. Hermes Stob. Eccl. Pb. I. 22. §. 9. Zachar. Dial. de Mund. Opif. p. 179. Synes. ad Paeon. 309. D. Ex ipso fortasse Phavorini loco, quem ante oculos habuit Phrynicus, retinuit hoc voculum Diogenea La. II. 85. p. 129.

Propter eandem *ἔττασιν τῆς ὑπερθέσεως*, quam in hoc reprehendit Gramm. Herm. p. 210., improbatur etiam *τελευταιότατος*, quod qui usurpaverit, praeter Arrianum, actio neminem. cf. s. *Ἐσχατώτατος* et *Κεφαλαιωδέστατος*.

†) At Scaliger ad Varr. L. V. non dubitat, quin atticum sit *διαρρέεσιν τὴν παρθένον* pro vitiare, ut *βιάζεσθαι* pro violare ponit arbitratitur. Quorum neutrum mihi persuadet; prms quidem, quis malo cum Phrynicho, quod ad consuetudinem attici sermonis pertinet, sentire, quam illi, et sine teste quidem, assentiri. Posteriori, quia *viotare*, si attente legas Varronem, idem valebat olim, quod *videre*, inde translatum ad concubitum *στρυγῶς*, ut in verbo γιγνώσκω factum a Menandro observat Hermogenes *περὶ τοῦ σεμνοῦ λόγου*. Varronis locum ita legendum censeo: *Hinc visenda, vigilant, per vigiliū et invidēnt et Attianum illud obviolavis, quod incidit in videndum, h. c. in rem videndam.* Ut *obviō* dicitur, in quod incidiimus in via, sic et *obviolāre* dixit Attius, cum incidiimus in aliiquid in re aliqua videnda. Unde modeste *κινητοῖς* virginem pro vitiavit. Sic et in L. IX. Ep. 9. ad Fam. virginem me quondam *invitiatam* (sic enim repone) per vim

*ἢ ὑπάρχει λόγος, οὐχ οὐ πάρχει. *) t)*

a) Ed. Pr. η ὑπάρχει λόγος, dīl' — .

violat, i. e. γυνάσκει. *Nunnes*, Scaliger neque Phrynicus assentitur, quia βιάζεσθαι γυναικα et φθείρει non idem sit, et, quum βιάζεσθαι dicatur vel virgo vel nupta, cuius vis infertur, de virginē, quae citra nuptias volens imminuitur, necessario φθείρεσθαι usurpari; neque Nunnesius concedit, violare idem unquam significasse quod videre, sed esse hoc nugatorium Critices Varronianae judicium, similitudine primae syllabae utriusque verbi temere innitentis. Huic de utroque adstipulatur Pauwius, sed in Varronis loco et hunc et Nunnesium talpaz fuisse prenuntiat; „sic, inquit, legendum est: *Video a vis* „*(pro: visu)* — — et *Attianum illud, Oblivio laret. La-* „*vore pro lavare antiqui; oblivio laret, abluit, tollit. Ab* „*eodem vi est, viola et violavit virginem*, quod pro vitia- „*vit dictum; violare est βιάζεσθαι, vitiare φθείρει; hoc γυναικόν*, illud εἰδίκον.“ De Varro, Pauwii sententia vincit. Sed, ne ultra, quam oportet, excurram, verbum διαφθείρειν, feminam tentare, corrumpere, Lysias, Demosthenes e. Timarch. p. 175. Aeschin. e. Steph. 1109. et 1125. Menander ap. Ammon. p. 41. φθορέιν et φθορά Philo de Legg. Spec. II. p. 787. D. φθορεῖσθαι παρθένος Eur. Fragm. Melan. XXIII. Diod. I. 25. η φθορά — τὸν φθείραν — usurparunt; quae Moeris et Thomas vulgaris usus, minusque urbana esse tradunt. Phrynicus fortasse non plus intelligi voltuit, quam verbis expressit, pueram vitiatam, hac communitate significatione, νοά φθορεύην dicit, sed βιβλιομενήν; neque illud apud antiquiores reperio.

+) Phrynicus App. Sophi p. 69. ὑπάρχει θηλυκῶς, τοῦ μόδητος, vidi accedunt Etyms. s. ἀλώπληξ; Moeris p. 376. Thomas 877. In Atticorum libris, qui hodie superstites sunt, ne terminissimum quidem bujus vocabuli indiciam afferunt, ideoque a Thomas p. 181. ex toto repudiatur videtur. Η ὑπάρχει Heliod. IV. 5. 157. τῆς ὑπάρχηγος Lucian. de Calunn. n. cred. 12. 43. T. & Plutarch. Symp. L. VIII. Quaest. IX. 5. τὴν ὑπάρχηγα Harpoor. s. βαλβίς. Ο ὑπάρχει Eustath. p. 398. σ. ὑπάρχηγα Hero Autom. p. 241. τοῦ ὑπάρχηγος

U. L. Phrynicus

Πλὺς οἴνου, οὐκ ὁρθῶς λέγεται ποταμοῦ μὲν γὰρ
ιλύς, οἴνου δὲ τρύξ η ὑποστάθμη. t).

γος p. 266. of ὕσπληγγες Paus. VI. 20. 206. Nulla cum generis significatione ὕσπλαχτ Theocr. Id. VIII. 58. ἀπὸ θυπληγγός (pro ἀφετηγλας) Galen. de Trem. Palp. VI. 215. A. Epigr. εδεστ. CVI. p. 139. T. IV. ubi cod. Vat. ὕσπληγγός, quam formam etiam cod. plures in Lyc. Cass. v. 22. tuentur quamque Hämsterhusius ad Lucian. Tim. p. 576. vetustis cod. et editt. consuetam dicit. Hesychius: Ἀφεσιν, ὕσπληγγα, quod male sollicitant. Atque haec varietas terminalis est in multis aliis. *Mήνιγξ* et *μήνιξ*, *Meninx* et *Menix*, v. Tschucke ad Pomp. Mel. Nott. Critt. P. II. Vol. II. 456. *μάστιξ* et *μάστιγξ*, φάρυξ et φάρνηξ, φῦξ et σφῆγξ, πῶνξ et πῶνγξ, σμῶδιξ et σμῶδιγξ; δρῦξ et δρῦγξ quorum modo exilior modo plenior forma magis recepta est. Ad eam terminationem partim traducuntur nomina, jam deformata, ut πλάτη, πλάτιγξ, partim solitaria est, ut πλέστιγξ, φύσιγξ, συριγξ, στελιγξ, φύνσιγξ, πλιγξ, σπήλιγξ, λάιγξ, στρόφιγξ, στόρθυγξ. Τυπλής autem unde ortum habeat, ex dorica forma ὕσπλαχτ s. ὕσπλατις intellegitur, quae quum feminini generis sit, etiam illud recte a Phrynicho praeципi appetet.

t) Recte et proprio; nam ίλυς est ab εἷλος, εἷλός, ίλυς, εἷλός, ίλός. *Paus.* A Phrynicho hauxit hoc praeceptum Thomas p. 472. quem Hippocratis, Aristotelis, Theophrasti, aliorumque auctoritate reprimere conatur Trillerus. Non negari potest, hos ίλυς de vini facibus usurpare, sed translatio non satis verecunda, neque Atticis veteribus probata, qui proprietatem vocabulorum ita accurate servarunt, ut in oleo αἱρόγη, in lacte ὄρός, in vino τρύξ, in aqua ίλύς, in sanguine ἴχωρ (serum) usurparent, communiter autem enjuiavisi liquoris excessamentum ὑπόστασιν s. ὑποστάθμην vocarent. Sed exteri scriptores atque Athenienses ipsi, qui ad hoc communes et quotidiani genus dicendi inclinarunt, cuiusvis generis sedimenta ίλύν dixisse reperiuntur. Ή γολή ἰστιν ολον ίλυς τις αἱματος, οια καὶ τοῖς οἴνοις καθισταμένης ίντοστασιας πέφοκεν, η ὄνομάζοντι τούγα Galen. in Aphor. Comm. II. p. 144. F. T. X. αἱματος υπόστασις καὶ ίλυς Id. de Temper. L. II. c. 3. p. 61. F. T. III. ίλυς καὶ τρύξ τοῦ αἱματος de

Κόρσον, ἢ κορίδιον, ἢ κοριστη λέγουσα; τὸ δὲ κοράσιον παράλογον.^{ε)} †).

a) Ed. Pr. λέγουσιν omittit, extrema sic scripta exhibet: τὸ δὲ κοράσιον εῖ.

Atr. Bil. VII. 174. C. T. III. Nam et τρύγα ad alias res transfertur; τρύξ στέαρος Dioscor. II. 87. p. 87. b. τοῦ κατεργαζομένου χαλκοῦ οἰον ὑποστάθμη καὶ τρύξ V. 120. τὴν ὑποστάσιν καὶ τρύγα τοῦ ὑδατος Metrodor. ap. Plut. de Plant. Phil. III. 9. 429. T. XII. Hesychius: Ἀμόργη — τρυγία ἔλαιον λένς τρυγία ἔλαιον Geopp. IX. 21. 618. Photius: Τὰς τὸ καθίκον τοῦ οἴνου ἢ τοῦ ὑδατος· οὕτως Ἀριστοφάνης. leg. ίλλν. Neque id solum τρύγα vocarunt, sed ipsum etiam vinum nondum defaecatum s. mustum, quod Pollux docet VII. 18. Cratini versu: Ἄλλ' ἦν ὅτ' ἐν φωστων τὴν οἱ συνέχων μετ' ἐμοῦ διῆγες οἴναρον ἔλκων τῆς τρυγός, ubi scribendum est τὴν ἰσην ἔλων. Recentiores Graeci illo nomine etiam vinacea et loram significarunt. v. Niclas. ad Geoponn. T. I. p. 457. Addam ad extre-
mum de voc. ὑπόστασις Pacati observationem: Εἰδηναιος ἡ γραμματικὸς ἐν τῷ κατὰ στριχείου Ἀττικιστῇ καὶ βαρβαροφ
αποκαλεῖ τὴν λέξιν (ὑπόστασις) μηδὲ γὰρ παρὰ τισι τῶν πα-
λαιῶν εὐρησθαι· εἰ δέ πον καὶ εὑρηται, μὴ ταῦτα σημανεῖν,
ἔφ' αὐτὸν νῦν παραλαμβάνεται· παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ
Φοίνιψι ἐνέργειν σημανεῖν τὴν ὑπόστασιν· παρὰ δὲ Μεγά-
δρῳ τὰ καρυκεύματα (v. Poll. VI. 60.), ὡς εἰ τις λέγοι τὴν ἐν
πίδιῳ τοῦ οἴγου ὑπόστασιν, Socrat. Hist. Eccl. III. c. 7. 179.
Nicephorus scribit: καὶ ἄλλος τὴν ἐν πίδιῳ τρύγα φησι.
Epiphanius: „apud Menandrum vero, quae ex vino colle-
guntur in dolio, ὑπόστασιν i. e. substantiam vocant.
Τροστάθμη usurpat Plato Phaed. p. 87. D. v. quos Rhoe-
rius citat ad Porph. de Abst. III. 14. 246.

+) Eadem Thomas p. 548. Photius: Παιδικάριον, κο-
ράσιον δὲ οὐ λέγεται, ἀλλὰ καὶ πεκωμέδης Φιλεππίδης ὁ
ξενικὸν p. 270. Sed Pollux II. 17. κόριον, κόρη, κορέσκιον
probans, addit; τὸ δὲ κοράσιον εὐτελές, ὥσπερ καὶ τὸ κορ-
δίον. quem locum citans Nunnesius corruptelae suspicio-
nem prodit, adscriptis verbis: nisi locus mendosus sit.
Pauwius vero, „nescio, inquit, cur Nunnesio suspectus
sit locus Pollucis, quo κοράσιον improbat, ubi tantus
„est in his Grammaticorum dissensua. Specieōse magis hic

„Phrynicus locus suspectus esse potuisse ei; nam quia
 „utrumque considerat, animadvertiset statim, pro κοράσιον
 „hic facilius irrepere potuisse κοράδιον, quam ibi lectio-
 „nem aliam pro ea, quae nunc circumfertur; a κοράση
 „haud dubie κοράσιον.“ Eadem est sententia Oudendor-
 pii, qui, ne Thomas cum Polluce discordet, illi e cod.
 Leidensi pro κοράδιον retribuendum putat κοράσιον. Neu-
 tra ratio probari potest. Nam quod Pollux κοράδιον ab-
 jectum vocat, id non obstat, quo minus bene atticum
 habeatur. Sunt enim multa εὐτελῆ ab optimis scriptori-
 bus necessario recepta. Sed usus tulit, ut, quum κόριον
 et κοράση tantummodo aetatis puellaris significationem
 haberent, κοράδιον tantum in familiari sermone de puel-
 lis inferioris sortis usurparetur cum εὐτελισμῷ quodam,
 quem significat Pollux, quemque nos fere in indigena
 voce Mädel signamus. Ejusdem notae est κοράσιον, a
 Platone positum in festivissimo poematio, quo Venerem
 inducit Musas juvenculas matronali gravitate compellan-
 tem: Κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν τιμᾶτε. — Quis hic non
 intelligit cum judicio et delectu collocatum esse vocabu-
 lum εὐτελές, hoc est, sermonis familiaris et vernaculi
 proprium, neque Pollucem hoc exemplo refutari posse?
 Quis non idem ludicro Luciani stilo concedat, quem bis
 hoc vocabulo usum esse adnotant? Sed si Arrianus in
 summa argumenti gravitate, si scriptores sacri et eccle-
 siastici (v. Sturz. de Dial. Mac. p. 45. et Du Cang. Lex. p.
 714.) cum nulla εὐτελισμοῦ significatione huc delapsi sunt,
 appareat, eos contra cultioris sermonis leges peccasse. Fue-
 runt etiam qui in Hesychio: Κόριον μικρόν, κοράδιον, re-
 ponni juberent κοράσιον, ignorantes, illam terminationem
 Graecitati in senium vergenti familiarem fuisse, πηγάδιον,
 σειράδιον.* ψητάδιον Anaxandr. Athen. III. 66. 410. in
 ψητάριον fortasse mutandum.

Quod autem Phrynicus κοράσιον contra analogiam fa-
 ctum esse dicit, non eo spectat, quo Pauvius statuit,
 quod a νόρα (pro νόρῃ) derivatum sit, sed quod nullum

* Dissimilans composuit Fischerus ad Well. II. 25. neque sativ. H. -
 stinoto Etym. M. p. 105. p. 700. οὐράδιον, κεφαλέδιον, τυρ-
 άδιον (Eustath.) cum antiquis στηλέδιον et ἔλαδιον Comici (Athos.
 VII. 40. et 73.) confert, a quibus rursus distant, ρράδιον, σφ-
 ράδιον, τειμάδιον, γλυκάδιον (Zonar. p. 1457.), σφραδίον, quaes
 omnia cum verbis in αιγα cognata sunt; λεμβάδιον Nicet. Ann.
 VIII. 6. 146. & XIX. 5. 363. & Λεμβός, ut φωκαδίον.

Ἡ φάξ ἐρεῖς· οὐ γὰρ φῶς δύο ἔχει ἀμφοτήματα. †)

graecorum deminutivorum in ασιον terminatur. Petrus quidem Ramus in Gramm. Gr. p. 18. similiter ab ἀδελφῇ ἀδελφάσιον duci scribit, sed id quo auctore tradat, incomptum est. Κάππα, καππάσιον extremae Graecitatis est, Πονυμάσιον autem et Κορυφάσιον (cf. Duker. ad Thucyd. IV. 5.), quae Schol. Venet. T. 404. cum κοράσιον componit, nullam cum eo praeter terminationis similitudinem habent, ideoque ille κοράσιον potius Macedonicum esse tradit. Eodem judicio damnantur κορασίδιον Arrian. Epict. I. 18. 102. quo Lexica carent, et κορασιώδης Plutarch. Symp. III. Quae. I. 1. Etiam κορικός adjectivum familia submovet Pollux II. 17. (alterum κορίκιον aperte depravatum, Lexicisque eximendum est), pro quo παρθενικόν dici mavult. Κορικὸν καὶ φαδινὸν οὐδὲν εἶχε Aelian. V. H. XII. 1. 205. κορικῶς τουφᾶν Philo de Vit. Mos. p. 611. A. βαδίζειν Alciph. Ep. III. 2.

†) Heyochius: 'Pάξ η τῆς σταφυλῆς, ην ήνεις φῶγα. In ora Phrynichi nostri MS. hic locus sic explanatur: σημαντέος γὰρ τὸ φαλάγγιον. οὐδὲ ἀποδήνωξ ἀπόκομά τι θηλοῖ. Eustathius (p. 1485. 59. cf. 1635. 42.): φῶξ καὶ σολοκεισμὸς καὶ βαρβαρισμὸς κατὰ Αἰτίον Αἰτίουσιον, quo loco reponendus articulus οἱ φῶξ. σολοκεισμός scilicet est, quia genere μυλεβρι exprimentur erat, barbarismus, quia τὸ εἴ μντατον ī ὦ. (etiam in Photio p. 557. articulum reponit Oudendorpius ad Thom. p. 774.) Nunner. Forte φῶξ non amarunt Attici, quia iōnicum est, ut ἄνθρωπος, θάυμα. Et sic φῶξ (α φῆσσα φῆξ) non modo de acino, sed etiam de phalangio ab Attici usurpatum. Quia φῶξ de acino usurpabant, φῶξ etiam usurparunt de phalangio. Paus. Πάγες acini Hipp. de Haemorrh. II. 146. C. T. XII. φῶξ in fragm. Sophoclis ap. Porphyry. Abst. II. 19. 154. φῶγα βορρών Plato Legg. VIII. 450. et τῶν βορρών φῶγες Aristot. de Color. c. II. p. 796. A. eandemque nuper formam e codd. recepit in Hist. An. V. 16. 216. 17. 224. pro vulgato φῶγες, quod ad repellendum Phrynicum olim producere solebant viri docti. Sicut etiam φῶξ σταφυλῆς Theophr. H. Pl. III. c. 17. Philo de Chalc. p. 703. Alciph. M. 22. Antig. Car. c. 92. Galen. de Usu Part. X. 4. 335. E. T. IV.

Τάχιον αἱ Ἑλληνες οὐ λέχουσι, θάττον δέ· μαζα-
λον μὲν οὖν Ἑλληνες τὸ τάχιον, θάττον δὲ
Ἄττικοι. *) t)

a) *Mallor* — *Arrisoi* dicitur in Ed. Pr. „Postrema clausula non est Phrynicus, sed Phrynicum corrigentis studiosi. Nempe ad oram libri posita in textum irreposit.“ *Scaliger*. „Notula hanc dubia est recentioris, qui Phrynicum hanc intellexit. Fontem erroris speriam tribus verbis: in hoc libello *Arrisoi* per excellentiam quan-
dam dicuntur Ἑλληνες. v. V. Εὐστάθεια. V. Ιησοῦντος. V. Χιμη.
Et ἀνελλήνετον sumitur pro ἄνττικον V. κατὰ γαρῶν. Quo modo,
quoniam Ἑλληνες hic quoque intelligendum est, lector minus attentes
id non animadvertisit et sic notulam illam adscripsit supervacanoam,
quae ab Ed. Pr. rectissime abest. De Ἑλληνες pro *Arrisoi* vide-
dus etiam Salmasius de Ling. Hell.“ *Pauw*. De additamento idem
judicat Fischerus in Ind. Theophr. e. ταχ.

Introduct. XI. 372. C. T. II. Lucian. Macrob. 24. 129.
T. VIII. Dioscor. IV. 175. 251. a. Athen. XIV. 61. 361.
et expresso genere αἱ φάγες Theophrast. H. Pl. IV. 16.
494. Caus. Pl. III. 21. V. 13. Philostr. Imag. I. 51. 809.
Apollon. Lex. Hom. p. 248. Geoponn. V. 2. 314. ubi cod.
Guelph. constanter neotericam formam φάγες praebet. *)
Suidas: Πάξ ἐπὶ σταφυλῆς, φάξ δὲ ἐπὶ φαλαρύσιον, de quo
discrimine nihil subvoluit Grammaticis majorum gentium,
neque id agnovit Aelianus H. An. III. c. 50. qui, ut Ae-
tius, Nonius, Achmet. Onir. c. 285. aliquie, etiam pha-
langium illud φάγα dicere solent. v. Bernard. ad Non. T. II.
p. 518. Ροθύς pro acinis e Ctesiae Indicis refert Phoſius.
Bibl. 19. 830. οἱ φάξ ex Esai. 56. Hoeschelius. Πυρνόφ-
φάξ et εὐρώμης e poetis Anthologiae excitatavit Sturzius
p. 192. πεντάδρῳγον in Leonidae Tar. Ep. XIII. codex
praebet. Adde φιλοφίωξ Simmiae II. 3. et μικρόφίωξ He-
ρακλι, præ quo Plato Legg. VIII. et Dioscor. V. 2. 259. s.
μικρόφίωξ dixerunt. Suidas: Πάξ, φόνος quod male
Kuesterus in φάξ mutat. Claro Antiat. p. 103. κάκηον οὐ
δικαιοῦσι λέγειν: φάσις η σταφυλῆς, ἀλλὰ φάγες. Adde Lexi-
cis φαγοειδῆς Galen. de Usu Part. X. 4. 535. E. Non.
Epit. c. 72. 258. et φαγώδης Theophr. H. Pl. VI. 2. VII. 14.
t). Eodem, quo ille, sensu sunt Moeris, Herodians,

*) In his et aliis locis scribendum est φάγες; vocalem vel in prima
positione produci vult Draco p. 19. et 80. sed φάξ scribi non
necessari est, nisi in Aeolicis monumentis. Pro dōrico γάσει
Arist. Egg. 1007. scribendum est attica γάσει, quo tenore nota-
tur Verg. 1086. v. Schol. ad h. b.

Κωλύφιον μὴ λέγε, κωλῆνα δέ. †)

Thomas; contrarium sentit Lucianus Soloec. 7. 226. quem non una ratione cum ceteris conciliari posse video; auxilio autem et correctione indigere ex eo judico, quod neque ipse hanc comparativi formam sibi induhit, neque alius quisquam melioris notae scriptor, si a paucis discedimus exemplis, librriorum ignorantia fortasse vitiatis, ut ap. Hipp. de Mul. Morb. I. 2. 729. C. τάχιον καὶ μᾶλλον, pro quo paullo ante θάσσον legitur. Herodoto nunc L. IV. 127. pro illo ταχύτερον redditum est, constanti hujus scriptoris usu confirmatum. Hipparchi Pythagorei auctoritas a Fischerio commemorata ad Vell. I. 78. non major est quam vel Theanus Ep. I. 55. vel Phalaridis Ep. LXXVII. Ex Atticis scriptoribus Piersonus Menandreum λόγου τάχιον commemorat, eo loco positum (Plac. p. 150.), qui corruptelis cooperatus neque ab Heringa Observ. pag. 250. satis expurgatus est. In vulgari autem dialecto quantopere hoc nōmen vignerit, innumera Diodori, Plutarchi, Dionysii et aequalium exempla docent, quae sciens praetermitto.

†) I. Reg. 9, 24. ἦψησεν ὁ μάγειρος τὴν κωλέαν. ad quem locum Photius noster Epist. CCXLII. Msc. τὴν δὲ κωλέαν η̄ τοῦ Ἀκύλου ἔκδοσις κνήμην ἀναγράφει· εἴη δὲ ἄν, ἀκριβέστερον εἰπεῖν, σκέλος, ὅπερ καὶ θυσίν ἐτέροις ὀνόμασι δηλοῦται· λέγω δη̄ ὁ μετὰ μηρὸν κωλῆν, καὶ τὸ μετὰ τὸν μηρὸν ἀκροκάλιον. τὸ γὰρ τῆς κνήμης ὄνομα διαιρόμεις πράγμασιν ἐπιπλανάται· εἰώθασι γὰρ καλεῖν κνήμην καὶ τὸ ἔμπροσθεν μὲν τοῦ σκέλους εἰς μὲν ἐπηρημένον· ὥστε τὸ ὄπισθεν ἀντικνήμιον, καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ συγκειμενον ἐκ τε τοῦ πρόκνημίου καὶ τῆς παρακνημίδος, ἀμα τῆς ἐπαλειφούσης αὐτὸ σαρκὸς καὶ τῆς δερματίδος, η̄ παλαιὰ τῆς Ἐλλάδος κνήμην ὄνομάζει. Hoeschel. (a vulgatis p. 364. in nonnullis discrepans). Κωλέα, κωλῆ, ρένη; inde κωλύφιον fieri non potest, sicuti nec a κωλεός; κωλύφιον a κῶλον deducendum esset, qua voce perna denotari non solet; quare κωλύφιον revera minus accommodatum est. Paxi. Est utique a κῶλος (s. κῶλον), quemadmodum docet Etymol. p. 586. 40. κωλήν, ut a μέγιστος μεγιστήν, a Κέφαλος Κεφαλήν derivatur. Indicem dicitur etiam πώληρψ, ut a

σκῶλον (**σκόλος**) **σκάλοφ**, ab ἄλλος **ἄλοφ**, et hinc rursus **χωλήπιον**, quod apud graecos scriptores nondum mihi indagatum, sed a Latinis receptum est, qui **colepium** (v. Burman. ad Petron. 545.) et **colephium** s. **coliphium** scribunt. Hoc fuerit illud, quod quaerimus, **χωλύφιον**, η et ε pro υ substituto, ut ὄφηφιον pluribus Aeliani locis legitur pro ὄφηφιον, et ξυλίφιον apud Hesychium s. **Φεγύετρον**, et rursus ξυλήφιον in Alexid. Athen. XIII. 25. 52. Polyb. VII. 54. et 55. quibus omnibus locis ξυλήφιον (eadem mensura qua κέλυφος) scriptum fuisse suspicor, ut δεινόφιον Mechan. vett. p. 194. Theophr. H. Pl. IV. 8. Dioscor. I. 148. 57. b. Hesych. s. **Λύγος**, ξωύφιον etc. Ξυλήφιον autem, cui Albertius patrocinatur ad Hesych. s. **Ρόμβος**, atque tota illa terminatio deminutivorum in φιον, de qua docte et copiose egit Spohnius meus Comm. de Extr. Odyss. Part. p. 135., multas habet suspiciones. Etymologus autem hoc modo scripsisse videtur: Ξυλέφιον — δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλήφιον καὶ ξυλάφιον.

Καῆλος autem et **χαῖλον** tantummodo terminatione distant; unde et **χωλέός** et **χωλῆ** s. **χωλέα** et reliqua oriuntur, de quibus modo dictum est; quanquam non omnia Atticis perinde probata, neque eodem modo accepta sunt. v. Casaub. ad Ath. L. IX. init. **Κωλέος** (ut ὄσχεος) ex uno Epicharmo affert Athenaeus; femininum genus varie scribitur, modo **χωλῆ** (male **χωλή** Plut. V. Artax. XVIII. 408.), ut ἀλεπεῖη, ἀνθρωπῆ, λεοντῆ, modo non contractum **χωλέα** I. Sam. IX. 24. cf. Valcken. Gloss. sacr. p. 196. Lips. ut τὴν αἰγέαν Joseph. Antt. I. 16. 49. αἱ σκελέα Poll. VI. 59. 92. τὰς τραγέας Theophr. de Odor. p. 452. Plutarch. Quaest. Gr. XV. 386. quod rectius contrahitur. Eustathius p. 196. τραγαῖ περισπωμένως, ὡς λεονταῖ. sed idem p. 1963. 39. alia hujus inconstantiae exempla profert: η μαλέα οὐ συναιρεῖται σίς μαλῆν κατὰ τὴν συκῆν. ἀμυγδαλέα, ἀμυγδαλῆ, φοδέα, φοδῆ — τὸ δὲ μορέα οὐ συναιρεῖται. Κυνέη recte in anapaestis Aristoph. Nub. 287. non recte in Lucian. Bis accus. 21. p. 81. T. VII. Contra **κερδαλέα** in oratione soluta perinde ut alia qualitatum vocabula, ἀργαλέα, λυσσαλέα, contractionis exsors est, neque **κερδαλῆ** (multo minus **κερδαλῆ** Greg. Naz. Or. IV. 116. B.) nisi cum recordatione poeticae memorise usurpandum est. Denique sijam retracto **μερέην** καλη

Κακοδαιμονεῖν: οὗτως οἱ νόθως ἀττικίζοντες.
 Άθηναιοι γὰρ διὰ τοῦ αὐτοῦ, κακοδαιμονῶν λέγουσιν. καὶ θαυμάσαι δὲ ἄν τις, πῶς εὑδαιμονεῖν μὲν λέγουσιν, οὐκέτι δὲ κακοδαιμονεῖν, ἀλλὰ κακοδαιμονῶν· καὶ πῶς εὑδαιμονοῦσι μὲν λέγουσιν, οὐκέτι δὲ κακοδαιμονοῦσιν, ἀλλὰ κακοδαιμονῶσι. *) †)

a) Ed. Pr. et Phav. καὶ θαυμάσαι ἐν τ. g. Illa οὐκέτι δὲ καὶ κακοδαιμονεῖν, hoc vulgatam sequente. Thomas breviauit h. l.

nonnunquam scribitur, ut σχῆμα, substantivorum modo,
 Arist. Nub. 1128.

Antiquae formae κόλος s. κέλον monumentum est verbum δηκοληθάζειν, i. e. in poplitem s. posticam impingere, ingeniculare, πρὸς σκέλος χυρηθάσαι, quod Eustath. p. 1026, 51. non inscite homericō κώλητα κόψαι apponit. Idem mihi significare videtur κολετρῶν, quod Scholiastae Aristophanis generalius κλοτοκοπεῖν et τελοκατεῖν interpretantur, sed proprie ad eandem corporis partem pertinet, unde et culus et κέλων (*cinaedus*, κόλλαθος) nominantur. Zonaras p. 1559. Μελαμπύγον, μελανοκάλον. et hodie Graeci, ut Corayus tradit ad Isocr. p. 243. ὅπισθίκαλα dicunt pro παλιρπυγηδόν.

†) Si Nunnesium audis, κακοδαιμονεῖν dicitur infortunatum esse, sed κακοδαιμονῶν insanire, aut a furiis et malo genio agitari. Pauvius εὐδαιμονεῖν et εὑδαιμονῶν (quod plane barbarum est) forma, non significatu differre statuit; εὑδαιμονεῖν significare deos sibi faventes habere et sic felicem esse; oppositum κακοδαιμονῶν deos sibi habere offensos et sic esse infelicem. Longe praestat Nunnesii ratio, a Blomfieldio ad Aesch. Sept. p. 201. tacite adoptata, quam si sequimur, non difficile est repertu, cur Attici κακοδαιμονῶν potius quam κακοδαιμονεῖν dixerint. Verba enim in ḡν. et ἡγ. derivata proprie in animi corporisve affectionibus usurpantur. Sic v. c. σκληριῶν dicitur τὸν σκλέρνα ἀλγεῖν, et similiter λιθιῶν, κρεστῶν, μολυβδιῶν (Phryn. App. p. 52. deest Lexx.); de animi perturbationib[us] δυσερητιῶν, κυμφιῶν, πασχητιῶν, et cetara multi-

tudo desiderativorum. Similiter nos Germani et aegrum appetitum voluptatis et corporis in morbum inclinantis imbecillitatem, quia in utroque impotentia quaedam intelligitur, uno eodemque vocabulo (*Sucht* et *süchtig*) appellamus. Id genus Attici plerumque in ἄν, vulgares in ιῶν terminant. Photius: Λιθῶντας τοισυλλάβως, οὐ λιθιῶντας Πλάτων ιά Νόμων (ἀνδράποδον λιθιῶν vulgatum Plato Legg. XI. 916. A.). καὶ βραχῖν λέγουσιν, οὐ βραχῦν (l. βραγχ.) καὶ ἔτερα τοιαῦτα p. 164. Idem: ψώραιν καὶ βραγχαν (leg. ψωρᾶν, βραγχᾶν) δισυλλάβως λέγουσιν. Βραγχᾶν legitur ap. Aristot. H. An. VIII. 21. 590. Dion. Cass. LXIII. 26. 1045. βραγχῦν Porphyr. Abst. III. 7. 252. Psalm. LXX. 4. In Aristotelis loco eo, unde Stephanus βραγχιῶν protulit, nescio an praestet βραγχᾶν, ut idem scriptor τανδᾶν, τραγᾶν, κυνᾶν et καπρᾶν usurpat, quod Sylburgius VI. 17. alteri lectioni καπριᾶν praeferat. Ita Poll. II. 105. verbo βραγχᾶν aliquis iota superscripsit, ut esset βραγχῆν. Id si de Aristotele, scriptore non admodum eleganti, obtineri non potest, certe in Platone ποδαγρᾶν, quo et Aristoph. Plut. 559. utitur, recte judicarunt vulgato ποδαγριῶν praestare. Ac fortasse etiam in Platone l. c. λιθῶν pro λιθιῶν scribendum, et in Gorg. 494. E. ubi κυησιῶν et ψωριῶν leguntur, alterum quidem retinendum, *) alteri autem ea forma tribuenda est, quam Photius Atticis placuisse refert. In Aristophane, unde Pollux καρηβαριῶν citat, haud dubie καρηβαριῶν legebatur, quam scripturam Dionysius Atticis tribuit, in Theophr. de Odor. p. 450. servatam. Τδερῶν, quod Jungermannus Poll. IV. 187. in ὑδεριῶν mutavit, tuetur etiam Photius: Τδερῶν, ὑδρωπιῶν. v. ad Hesych. s. ὑδρῶν. In ζειρῶν non temere videntur codd. Pollucis conspirare; λεπρᾶν multos habet et antiquiores testes, sed nec λεπριῶν dubitari debet, Porphyr. Abst. III. 7. 252. Dioscor. I. 103. 43. b. Similiter etiam ἵπτερῶν et ἵπτεριῶν (ut ἵπτερώδης et ἵπτεριώδης **), κριθῶν et κριθιῶν etc. Eadem

*) Retinent iota, quae cum substantiis in ιε, ιας, ης, vel usitatibus, vel suppositis, cognata sunt, κλευσιῶν, περοντιῶν, αχριῶν, μαδητιῶν, βινητιῶν, οφθαλμιῶν, κνηστιῶν, περεκνευρονιῶν, πυσοδαπνιῶν, υδροφεβιῶν. Lexicis adde φαλαριῶν Suid. κ. αιρόλινος, καμπτικῶν Dioscor. II. 39. p. 77. a. φανητιῶν Iasid. Pelus. Ep. III. 619. Eustath. 475.

**) In eodem Hippocrate ἵπτερώδης de Morb. L. II. 5. 565. B.

est verborum varietas, quae animi quandam affectum significant, ut θανατῶν et θανατιῶν, δαιμονῶν et δαιμονιῶν, quorum hoc scriptores quidam impoliti de arrepticiis (v. Valck. ad Hipp. p. 895. Coray ad Heliod. p. 146.), illud veteres usurpant. Successit ad haec tertia forma δαιμονίζεσθαι, quae etiam in affinibus quibusdam appetet, κακοδαιμονίζεσθαι Aristot. H. A. VI. 17. Hes. s. Θρησκείαι, σπληγχνάσθαι.

Atticos igitur veteres probabile est propriam hujus flexurae vim consequentes et exemplum simplicis δαιμονῶν intuentes, κακοδαιμονῶν dixisse de iis, qui magnitudine malorum a mente consilioque deducuntur, atque unum ex alio sibi infortunium arcessunt. Is est sensus, caque forma ap. Aristoph. Plut. 372. Demosth. de Reb. in Chers. p. 95. (ubi recte Wolfius e codet. et Dionysii auctoritate κακοδαιμονοῦσι in κακοδαιμονῶσι vertit) Xenoph. Memor. II. i. 5. Dinarch. c. Demosth. p. 63. T. IV. de quo loco Wolfio potius quam Reishio assentior. Hinc plurimum distat κακοδαιμονῶν, quod infelicitatem significat a θεοβλαβείᾳ disjunctam; sic Xenoph. Hier. II. 4. et Michael. Eph. in V. Nicom. p. 71. a. εὐδαιμονεῖν et κακοδαιμονεῖν tanquam opposita commiserunt, et perspicue Plutarch. de Cup. Div. I. 149. d. Exsil. X. p. 375. T. X. Epist. Socr. IX. 16. (Orellii nota plena errorum est) M. Anton. L. II. 8. Arrian. Epict. I. 25. 128. Diog. La. VI. 71. 348. Sext. Emp. adv. Log. VII. 372. (κακοδαιμονικόν ex eod. c. Ph. I. 589. addē Lexicis). Veterum et probatorum auctorum nullum hujusmodi exemplum Phrynicho innotuisse videatur, neque is aut κακοδαιμονῶν de mera infelicitate (v. Var. Lect. in Xen. Hier. I. c. quod plane absonum foret) neque κακοδαιμονεῖν de mentis aegritudine (quo sensu dixit Schol. Lucian. Lexiphan. XVII. 195. T. 5.) usurpari concederit. Corayo in Heliod. I. 24. βαρυδαιμονίζει in βαρυδαιμονεῖν mutanti non accédam; quae ambo concorditer in uno quasi significationis fundo stabulantur, ut σκληροτράχηλεῖν cum τραχηλίσῃ, δυσονερεῖν cum δυσονερίσῃ, κατηφεῖν cum κατηφιάσῃ, σκοτοδίνεῖν cum σκοτοδίνησῃ, σπουδαρχεῖν cum σπουδαρχιῶν consistit. In hoc postremo clare appetet vis desiderativa cum hac terminatione in ἦν proprio conjuncta; quae antequam certis finibus in-

T. VII. de Intern. Affect. c. 47. 672. D. de Morb. Mul. II. 13. 803. D. et in terpiādης ib. II. 12. 802. D.

clusa esset, poetarum arbitriis libere inserviit. Hac libertate Homerus ἄφοιᾶν, φυσιᾶν, δηριᾶν, δερπιᾶσθαι, σκοπιᾶσθαι etc. produxit, quam flexuram olim promiscuam et communem fuisse docent nos veterum dialectorum reliquiae, ἀδικιᾶν, μετριᾶν, μογιᾶν. v. ad Greg. p. 229.*). Postquam autem super ceteras excrevit attica dialectus, per pauca duraverunt veteris abundantiae monumenta. Eustath. p. 95. Μηνίειν βαρυτόνως ὁ ποιητής οὕτω καὶ η κοινὴ χρῆσις τῶν τινὲς δὲ ὑστερον Ἀττικῶν μηνιᾶν. Cothurni tragici principes priscam formam μηνίειν retinuerant, Aesch. Eum. 101. Soph. Oed. C. 965. 1274. Eur. Cycl. 494. rerum civilium scriptores Attici neutrum usurpant, recentiores promiscue utrumque (v. Abresch. et Locell. ad Xenoph. Eph. p. 131.), sic ut nesciam, utrum Appiano Bell. Civ. p. 590. μηνιῶν relinquendum an e cod. Aug. μηνιῶν recipiendum sit, quod aliis locis legitur, Bell. Mithr. 46. 706. Annib. VII. 291. Pertinet haec dubitatio etiam ad Synes. Ep. III. p. 160. ubi textus ἐμηνίει, margo ἐμηνία exhibit. βαρυμηνιᾶν Nicet. Ann. XV. 6. 304. ἐβαρυμηνίασε XVI. 5. 316. dubiis eximendum est. Μαλκιεῖν Demosthenes, μαλιᾶν s. μαλακιᾶν Xenophon protulit, v. ad Hesych. h. v. quae praeterea adnumerant, μαλκεῖν, μαλκείν, μαλκεῖν ex errore nata sunt. **). Relicto apud Epicos μειδᾶν, Attici μειδιᾶν sibi asseruerunt, Plat. Parm. 150. A. Arist. Thesm. 515. Themist. Or. VII. 91. C. Porphy. Abst. III. 3. 500. Γειτονεῖν Aesch. Pers. 509. Suppl. 794. Legg. VIII. 426. T. 8. Polit. p. 53. T. 6. et γειτνιᾶν Aristoph. Eccl. 527. Dem. c. Callicl. 1272. 1278. Aristot. Rhet. I. 9. 104. T. 4. Theophr. H. Pl. IV. 12. 469. pari fere apud illos auctoritate sunt; γειτνιᾶν ap. Etym. s. γειτων, Lex. Rhet. Bekk. p. 251. a Lexicographis omissum, recentioris usus videtur neque communiter receptum. Antiatt. p. 86. Γειτονιᾶν ἀντὶ τοῦ γειτνιᾶν Θεόπομπος Φιλίππω (f. Θ. Φιλίππινων) καὶ γειτνεῖν. — Σκοτοδινιᾶν Plato Legg. II. p. 80. Theaet. p. 155. C. Philo de Joseph. 546. σκοτοδινεῖν Lucian. Philop. I. p. 238. T. IX. nullus antiquiorum attigit. Pro homericō

*) Pleraque illa a perfectis derivantur, κελευτιᾶν s. κελευστιᾶν, αἰοιδιᾶν, ὑλαπτιᾶν, ὄρεκτιᾶν.

**) Μαλακιεῖ Aelian. H. An. I. 52. μαλακιοῦσα IX. 16. μαλκεῖν IX. 5. falso accentu notantur; μαλακῶντα Themist. Or. IV. p. 50. non opus est in μαλκιῶντα verti, quod Harduinus optabat.

**Κόρημα χρὴ λέγειν, ἀλλ' οὐ σάρον, καὶ κορεῖν
καὶ παρακορεῖν, οὐχὶ σάρον.**

**Σάρωσον ἐπειδὴν ἀκούσῃς τίνος λέγοντος, κέλευ-
σον παρακόροσον λέγειν, ὅτι οὐδὲ σάρον λέγου-
σιν, ἀλλὰ κορημα καὶ κάλλιντρον.**^{a)} t)

a) Edd. hos articulos diversis locis exhibent; secundum male repetitum dicit Pauwius, eamque repetitionem a librorum discrepantia derivat. Ed. Pr. κάλλιντρον pro κάλλι.

**τικηδεῖν, quo adhuc Aeschylus usus est Prom. 508., recentiore memoria ἀκηδιῶν in consuetudinem venit, nec κατη-
φεῖν et κατηφεῖται, quae pariter celebsantur a scriptoribus
vulgaribus, Attici frequentasse videntur.**

t.) **Σάρον improbat Phrynicus, non calpeir;** σάρον scil. est a σάρον, quod itidem improbat. Pollux X. 29. εἰ δὲ καὶ σαλπει φῆσες τὸν θυρῷον, τι πολέντες κάκεινο (κό-
ρημα) καλλίν σάρον. η χρῆσις γέροντος τῆς ἄλλων καὶ ἐπὶ τῆς
οὐλας ἄγει τοῦνοις. Scripsit area IV. 94. σάρον ὡς
ἐπιστόπολον τὸ δικτῆς ἀλτοῦνον. Si eam sequamur, σάρον
proprie dicitur areae verriculum et ἀντρολογία in eo,
quod nomen ab area ad aedes transferatur male. Nescio
an ei assenserit Phrynicus; rationes ubique addere debuissent Grammatici, ob quas vel probabant vel impro-
babant voces. Pollux etiam μυλήνοσον, quod proprie de
mola dicitur, ab Archippo ad aedes et alia loca traduci-
tum esse dicit X. 29. quae κατάχοντος longe major, sed
potuit comicum quid in eo latere, quod molae verriculæ
aliquis purgaret forum. Pauw. Verbiū σάρον a Phryni-
cho et Moeride improbatum Stutzius p. 192. tantam
modo in PN. T. et Geoponicorum libris inveniri nōtatu.
Usurpavit etiam Artemid. II. 33. 199. verrendi nōtione;
translate ἱγνοφρον. Lexx. Composita καταστροφῆ (cor-
pora in mare ejicere). Euseb. H. Eccl. V. 1. 210. ἀπεστρεψα
Nicet. Ann. I. παρεζ. D. Lexicis desunt; eodem per-
times Asarotihel. Σάροι, quod Pollux l. c. bonitate nullæ
postponit, jam in Pythagoreorum syntaxis commen-
tur, in quibus et illud praecepient μη σάρον (hanc oxy-
tōnesin improbat Jügerim: ad PdL. I. c.) υπερβαίνεται;
aliud exemplum ex Ione. repetit Hesychius.

Αφῆλιξ λέγοντες ἀμαρτάνουσιν οἱ φητορικοὶ· τούναντίον γὰρ ἡ δεῖ χρῶνται τὸν μὲν γὰρ πρεσβύτερον φητέον ἀφῆλικα, οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας χρῶνται. ^{a)})

Ἐπιτροπιάζειν: ἔτι καὶ τοῦτα διέφθαρται, καίτοι λεγόντων τῶν ἀρχαίων φανερῶς ^{b)} ὑποτροπιάζειν. ^{††})

a) Ed. Pr. pro λέγοντες ἀμαρτάνουσιν habet λύονται et pro τῇς ἐννόμου, τῇς ἐν νόμῳ. Sic et Phavor. utrumque scribit, pro φητορικοῖς autem rectius φήσεσθαι. Εἰτε τοῦτη ἐνν. φ. aut addi aut intelligi debet εἰς φεβρητοὺς. Suidas: τούτος δὲ χρῶνται δεῖ τοῦ μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας φεβρητοί, quia eadem leguntur in Aesca. Bekk. p. 470. et Zonarae Lexico p. 351.

.. b) Ed. Pr. et Phav. mutato ordine λεγόντων φανερῶς τῶν ἀρχαίων.

†) Significationem omnium iudicio damnatam, v. Phrynicus App. init. Moeris, Suidas, Thomas, a Phrynicus Comico huic vocabulo subjunctam esse tradit Pojll. II. 17. quem prorsus alia dicentem facit Schneiderus: Φρυνίκος τὰς νίας μὲν ἀμφήλικα λέγει, Θεραπεύεται δὲ τῷ φραστέραν ἀμφηλικούστερον, aperto scripturae errore. Nam ἀμφήλιξ, quod Pauvius significare putat eum, qui circa aetatem vegetam et florentem versatur, Heynus autem ad ll. 22, 490. duntaxat scriptura ab ἀμφήλιξ diffuisse astatuit, omnino graecum esse non videtur. Hoc impubescem (ἀνήλικον) significat apud Arrianum et Theophilum, v. Steph. Thes. T. I. p. 1452. Du Cang. p. 159. et Tittmann. ad Zon. h. v. veteres omnes de aetate proiecta disserunt, iisque magis comparativum in oratione pedestri, quam positivum gradum probasse videntur, a quo refungiendum esse monet Phrynicus App. I. c. Neque igitur vel Homerum, quem Schaeferus provocat ad Greg. p. 529.; neque comoediae veteris auctores, a Polluce productos, neque quenquam recentiorum rhetorum (ut Lucianus Pseudol. XV. 74. T. 8. Aelian. H. An. XIV. 18.) intercedere sibi patietur.

††) *Ἐπιτροπιάζειν (leg. ὑποτροπ.) verbum medicum, quo bis utitur Philo in Flaccum, idem quod παραφέρει in libro ejusdem in Cajum. Hoeschel. Res hic agitur sine*

*Προκόπτειν λέγουσι. τὸ δὲ ὄνομα προκοπή οὐκ
ἔστι παρ' αὐτοῖς.^{a)} †)*

*Βιβλιογράφος: οὗτω λέγουσιν ἐν πέντε συλλα-
βαις καὶ διὰ τοῦ ἄ, οὐχὶ τετρασυλλάβως διὰ
τοῦ ὅ.^{b)} ††)*

a) Ed. Pr. τὸ δὲ ὄνομα η̄ προκοπή παρ' αὐτοῖς εὐκ ἔστι.

b) Ed. Pr. τετρασυλ. καὶ διὰ τοῦ ὅ. Phavorinus: τετρασυλλάβως
διὰ τοῦ ὅ βιβλογράφος.

tabulis et testibus; nam pro ἐπιφρονιάζειν nullum aucto-
rem citare possum, sive non satis attendi, sive quasi-
extat.

†) Non immerito haec vox a Grammaticis contemta
est, quae nullum antiquum, nendum atticum auctorem
habet; nam quod in sermonibus Maximi p. 624. legitur:
'Ηράκλειτος δὲ φυσικὸς οἶησιν ἔλεγεν ἐγκοπῆν προκοπῆς εἶναι;
Stoici suum esse clamant (v. Reiske Epist. ad Fam. p. 264.
Schleiermacher Mus. Phil. Vol. I. P. III. p. 522.), quo-
rum ex disputationibus Schol. ad Lucian. Bis accus. 21.
78. T. VII. προκοπήν et ἀπροκοπίαν repetit. Neque no-
bis imponeat ille Platonicae epistolae conditor XVII. 31.
Orell. qui quum hoc nomine utitur, non tam Phryni-
chum erroris conviicit, quam euan fraudem detegit.
Philonis, Josephi, Diodori et insequentium testimoniis
nihil utar. Infer Lexicis εὐφρεκοπέσιν Nicomach. Geras.
L. I. p. 29. ed. Wechel.

††) Pollux L. VII. βιβλιογράφον usurpatum inquit a
Cratino, βιβλιογράφος vero ab Antiphane. Locus est suspe-
ctus; nulla enim varietas, nisi in casu, aut in sono, quam
notarunt typographi. Suspicio legendum esse in Antiphane
βιβλιογράφος cum ἄ, quod mediae comoediae poeta fuerit
et minus elegans, quam Cratinus, veteris comoediae scri-
ptor. Nunner. Pauvius contra βιβλιογράφος Cratino, βι-
βλιογράφος Antiphani tribuendum putat, quod illud e
Phrynichi sententia emaculatius, veterique poeta dignius
sit; neque probat Salmasium Antiphani βιβλιογράφος redi-
dentem. Tum sic pergit: „Thomas M. Βιβλιογράφος, οὐ
βιβλιογράφος, dñeate (contra assertione Phrynichi. Res

*Βασκάνιον λέγουσιν οι ἀρχαῖοι, οὐ προβασκάνιον.
μετὰ τῆς πρό. ἀδόκιμον γάρ ^{a)})†)*
*Βοΐδιον καὶ βοΐδιον ἀρχαῖα καὶ δόκιμα, οὐχ
βοΐδιον καὶ βοΐδιον, διὰ τοῦ ν.*
*Ποΐδιον διαιροῦντες λέγουσιν οι ἀμαθεῖς. ἡμεῖς δὲ
φοΐδιον. ^{b)} ††)*

a) Ed. Pr. et Nunn. προβασκάνιον et πρός, quod Hoeschelius corredit. Αδύκιμον γάρ omittunt Ed. Pr. et Phavor.

b) Rectius longe Ed. Pr. Vasc. et Phavor. Λείδιον καὶ βοΐδιον — οὐχι τούδιον καὶ βοΐδιον. Huic articulo alterum subjunxi, qui in Edd. multo infra ante σημύγμα legitur.

est ambigua et facile labi potuerunt scribae; ipsa tamē insolentia hic etiam commendat βιβλιογράφος. An rigidiiores Attici maluerunt βιβισα — quam βιβλο —, quia sic hominem habemus, qui libris describendis vacat, non libro? Abreschius ad Thom. p. 152. Antiphonem βιβλογράφος scripsisse opinatur, de quo, ut de toto hoc genere, in Parergis dicere constitui.

†) *Βασκάνιον* Pollux refert a fabria ante fornicalia suspendi depellendae invidiae causa. Eodem pertinent oscilla Virgilii (Scaliger contra monet, Virgilii oscilla esse φλάρας) et satyrica signa hortorum apud Plinium, pballi item et ithyphalli. Nunnus. Ut in Jeremiae Epistola: φέπερ γὰρ ἐν σικυησάντῳ προβασκάνιον οὐδὲν φυλάσσον. Scholion: Προβασκάνια καὶ περέμβηλα Ἑλλήνεν οἱ λόγιοι κακοῦσιν, ἄτινα ἴστασιν οἱ ἀγροφύλακες πρὸς φέρον ὅρντεν η καὶ ἀνθρώπων. ταῦτα δὲ μορμολυκά καλοῦνται. Mendose in quibusdam Edd. Bibliorum αικυήσατον. Est autem σικυησατον (quae νοξ et Esai. c. I. confirmante cod. Aug.) τόπος προσκαλέσων καὶ διηγοχρονίων καρπῶν οἰστικός, τέρψιν τινὰ μᾶλλον η ὥφελειαν παρεχόμενος Basil. Hoeschel. Tὸ τῶν λεγομένων προβασκάνιων γένος Plutarch. Symp. V. Quaest. VII. 5. p. 228. T. XI. Glossae: Muttonium, προβασκάνιον. v. Casaub. Lectt. Theoer. c. VIII. p. 90. Douza ad Lucil. IV. p. 115. *Βασκάνιον* est in Aristoph. Fragm. Inc. LXI. quod ordinavit Porsonus ad Med. 734. Advers. p. 249. Alexandrini communiter φυλακτήρια, ceteri Graeci περίπατα vocant.

††) *Ποΐδιον* quum expungetur Phrynicibus, non poterat

βοῦδιον ut **vetus et legitimum commendare**; neque id permittunt reliqui Atticistae, quorum auctoritate Porsonus, Praef. ad Hec. LVII. Piersoni vestigiis insistens, contractas formas **οἰστός**, **οἰγός**, **νοῖδιον**, **βοῖδιον** poetis scenicis restituit, quas metrorum ratio ubique fert, non raro exigit, neque librarii penitus evellere patuerunt. **Pedestres autem scriptores**, quum nullo ejusmodi admiriculo niterentur, non potuerunt ingravescenti corrupelae resistere. **Βοῖδιον** quidem nunc omnibus fere locis expressum est Demosth. Olynth. III. p. 57, 6. Aristot. H. An. III. 16. 126. Plutarch. Symp. V. Quaest. I. 2. 202. T. XI. Dion. Chr. Or. VII. 224. Athen. XIII. 34. 76. Lucian. Dial. Deor. XX. 5. p. 61. T. II. Procop. Bell. Goth. IV. 21. 6. 5. B. Ac pro recentioribus Graecis non nimis contendam, neque, si **ἐλεινός** ap. Platonem Gorg. p. 49. T. IV. et Demosth. de fals. leg. p. 561. p. 566. c. Mid. p. 574. p. 582. dubium videri posse concedam, idcirco etiam Corayo assentiar Heliodorum VI. 169. et Passowio Longum p. 313. attice **ἐλεινός** scripsisse. Sed Demostheni opitulatur Ulpianus ad illum locum haec adnotans: τὰ βοῖδια ὑποκοριστικόν ἔστιν ἐν συναιρέσει ἀττικῆς. **Βοῖδιον** nomen coqui apud Sosipatrum Athen. IX. 22. 394. **Βοῖδιον** tribus syllabis scribendum videtur, ut ὁ βοῖδης, παρὰ Μενάνδρῳ, ὁ ἔστι πρᾶος καὶ εὐήθης καθ' ὅμοιότητα τοῦ ἀμνοκῶν Eustath. p. 962, 18. quod Lexica omittunt. Tertia forma est **βοΐδιον** in Epigr. Αδεσπ. 185. a Planude servata, v. Jacobs. Act. Monac. T. I. Fase. II. p. 126. quarta **βώδιον**, quinta **βούδιον**. Hesychius: **Βάδιον**, **βοῦδιον**. Antiatticista Bekk. p. 85. **Βούδια**, οὐ μόνον **βοῖδια**. Illa apparet etiam in **φώδιον** ap. Du Cang. s. **φόδια**, et **στώδιον**, de quo statim dicendum erit; haec in **φούδιον** apud eundem Du Cangium et **μνούδιον** in Gloss. Steph., denique in **φλούδιον** Zonarae p. 1815. Quippe in hunc errorem abductus est sermo vulgaris recordatione nominativorum **βοῦς**, **νοῦς**, **μνοῦς**, quibus deinde etiam alia affinxit, a diversa origine ducta. **Ποῖδιον** cum diaeresi legitur Diod. Sic. IV. 55. (sic eodd. plures pro **φουάς**) Nonnus Epit. 62. 258. Geoponn. X. 76. 762. Sed in Athen. XIV. 64. 366. **δοῖδιον** ὡς **βοῖδιον** τὸ ὑποκοριστικόν. **Μένανδρος**, τῶν δοῖδιων ἐπωγόμεν, trisyllabum restitendum est. *) Utrum autem **νοῖδιον**, ut Aristophani Eqq.

*) Schweighaeuserus nihil de Atticistarum praceptis vel fando acceptisse videtur, qui et haec pertulit et **βοῖδια** Hermippo XII.

100. sic etiam Philostrato Vit. Soph. II. 10. 586. reddi
necesse sit, definire nolim. Χοῖδιον, σταυρίον, Suidas.
Σχοῖδιον in Hesychio legitur, στοῦδιον ap. Strab. IX. 1.
§. 15. p. 560. itemque in Hesychio s. Ἐπιστόδιον Is. Vossius reponit ἐπιστόδιον, Salmasius ἐπιστώδιον; στώδιον (a
στοῖα) communiter scribi solitum appareret ex Grammati-
corum praeceptis, v. Etym. s. καλώδιον et στώδιον et
Const. Lascaris Gramm. B. litt. 5. Γράδιον (ex γραῦδιον
contractum, v. Zonar. Lex. p. 455.) quum recte nunc
scribatur in Aristophanis iambis et trochaeis, dubitari
potest, utrum etiam Demostheni de Cor. p. 515. redhibi-
endum et, si huic concessum fuerit, utrum recentiori-
bus quoque participandum sit, ut Strab. VIII. 6. p. 255.
Epist. Socrat. 56, 44. Lucian. Peregrin. XII. 279. T. VIII.
Theophyl. Ep. III. Liban. Ep. 1424. 651. Ἀφνίδιον, μύλ-
διον et quae cum his prope conjuncta neque tamen ad-
huc conjunctim tractata sunt, μύδιον, συῖδιον, λχθνίδιον
etc. in aliud tempus mihi differenda sunt. De vocabu-
lis ἀπλοῖς, προχοῖς, Εὐβοῖς, deque duobus ὄλοπαθέσι,
φθόδις et ὄις exposuit Piersonus; σοῖς (a σέω) σοῖδος, ξοῖς
(a ξέω) ξοῖδος Epigr. ἀδεσπ. CCXXXII. *) κοῖς, κοῖν, quod
Attici κοῖς (ἡ κοῖς Theophr. H. Pl. I. 16.) κοῖκα dixisse
traduntur, distinenda esse appetet ex Grammaticorum
decreta Schol. Venet. Γ. 98. Etym. M. s. οἴων, Eust.
p. 404. qui praeter οἰς et atticum φθοῖς nullum Graecum
vocabulum in οἰς terminari praecipiunt. Φοῖδες enim,
quod nunc apud Aristotelem legitur, illi haud dubie
φωῖδες (h. e. φθοῖς), sicut par est scribi, scriptum lege-

75. 547. et προχοῖδιον Stratidi XI. 46. 251. importuit. Phryni-
chus App. p. 59. ως βοῦς βοῖδιον, οὔτω προχοῖς προχοῖδιον.
quod in nostris exemplaribus ubique in diacresi est. Atticas il-
læ formas qui reduxerunt, accentum, qui in non contractis le-
gitimus est, suo loco reliquerunt, licet ex tribracho dactylicum
fecissent; eamque notationem jam prioribus seculis vulgo re-
ceptam, a nonnullis vero, ut irrationalem, rejectam fuisse col-
ligi potest ex eo, quod Didymus in voc. λγδιον irrationalem to-
num reprehendit Eustath. 1146, 55.

* Barytonum est Aegyptiacum ξοῖς. v. Schol. Ven. A. 676. N. 382.
Hoc proprium, non appellativum ξοῖς haud dubie in mente
habet Lascaris Gramm. IV. z. 6. quum ξοῖς, ξοῖος, (ut lati-
num Xoia) σοῖς, σοῖος pure declinari juberet. Contra φθοῖδες
legitur bis Hipp. de Morb. Mul. II. 78. 841. E. sed saepius ibi-
dem φθοῖς I. 100. 792. B. (ut Athen. XI. 78. 314.) et φθοῖς
p. 792. D. E.

'Οσμή χοὶ λέγειν διὰ τοῦ σ. διὰ γὰρ τοῦ δ,
οὖμή, Ιώνων παρανομεῖ γοῦν Ξενοφῶν εἰς τὴν
πάτριον διάλεκτον, οὖμή λέγων.^{*)} †)

a) Ed. Pr. et Phav. οὖμή λέγειν διὰ τοῦ σ. hic cum Ξενοφῶν desinit;
illa λέγων οὖμή pro οὖμή λέγων.

bant; singularem autem numerum in usu fuisse negat
Phrynicus App. p. 70.

†) Idem decernunt Thomas p. 659. et Photius p. 257. contrarium Antiatt. Bekk. pag. 110. ὅζειν οὐ φασι δεῖν λέ-
γειν, ἀλλ' οὖδενας, καὶ οὖμήν, οὐχὶ οὔμήν· quos ne quis a
transscribentibus in discordiam actos credat, Pollux II.
75. claris verbis docet, οὖμή et εὐοδία nonnullis festiviora
videri, poetica esse ignorantibus. Verum mirabile est,
quomodo in hoc vocabulo luserint librarii, qui atticam
formam Hippocrati de Vict. San. L. II. c. 7. p. 47. Mack.,
ionicam Platoni Rep. IX. 265. (cod. reg. οὔμη) affinxe-
runt, e Xenophonte autem, quae est propria hujus for-
mae ditio, ita diligenter ab imis radicibus evulserunt,
nullum ut ejus vestigium reliquum fecerint. Eadem for-
tuna usum est ionicum ἡώς, quod quum Photius a Xeno-
phonte usque ad satietatem frequentari dicat, quis non
demiretur nunc in omnibus locis ἡώς legi? In ceteris
scriptoribus utraque forma οὖμή et οὔμη saepe eadem pa-
gina, periodo, atque adeo eodem versu legitur; sic οὖμή —
οὔμη Athen. XV. 17. 460. Philon. de Sacrif. Abel. p. 136.
brevisimo ambitu, sed οὔμη tamen saepius, occurrit, et
maxime in Aristotelis, Theophrasti et Galeni libris οὔμη
— οὖμή — εὐοδία — εὔσομος perpetua vicissitudine sese
excipiunt. Eadem est in Diodoro, Plutarcho et reliquis
omnibus imparilitas, nec potest quidquam in alterutram
partem constitui, nisi hoc, quod modo a me significatum
est, exempla atticae formae decuplo minimum superare.
Adde Lexicis οὖμάσθαι Sext. Emp. adv. Log. pag. 400:
Athanas. c. Gent. c. 31. p. 50. B. Poetica autem et glosse-
matica vocabula in nullo plura notata sunt a Grammati-
cis, quam in Xenophonte, scriptore maxime pedestri et
quotidiano: velut γοᾶσθαι Poll. III. 99. λεονρός Id. III. 134.
γεραίτεροι II. 13. μεριόλεκτον VI. 206. κύριοις Suid. ἄγλαι.

*Βελόνη καὶ βελονοπώλης ἀρχαῖα. η̄ δὲ φαρίς τι
έστιν, οὐκ ἄν τις γνοίη. †)*

τις Id. ἀγνιά Id. κοινῶνες Id. κατίκενε Id. μάσσων Id. ζύγα-
στρον Id. πώμαλα Thom. p. 768. ὀπτήρ Id. p. 653. ἀναπτε-
ρῶσαι Antiatt. Bekk. p. 79. τρίτους pro τράπεζα Athen. II.
p. 49. B. πάσσωθαι (pro κτήσσωθαι) Etym. s. πολυπάρεστ.
δφείλη Id. et Zonaras. Convenire Xenophontem hae in
te cum Hippocrate observat Galenus Comm. II. in Hipp.
de Artic. p. 526. E. T. XII. τροπικοῖς ὄνόμασι καὶ γλωσση-
ματικοῖς εἰσιθεῖν ὁ Ἰπποκράτης ἐννοιῶν (f. ἔνιότε) χρῆσθαι
— ὅμοιόν τι (l. δὴ) τούτῳ (L. τοῦτο) πεπονθῶς ο (ὅ). Σε-
νοφῶν· καὶ γὰρ ἔκεινος, εἰπέρ τις ἄλλος ἐρμηνεύειν πολ-
τικῶς, ὅμως παρεμβάλλει πολλάκις ὄνόματα γλωσσηματικά εἰς
τροπικά.

+) *Ραφίς Matth. XIX. Macar. Hom. XV. Epiphan. p. 181. παῖδα νήπιον κατακεντῶντες φαφίσι γαλκαῖς. Hoechhal.*
*Ραφίδα ex Archippi Pluto producit Pollux X. 31. neque improbat. Sic et VII. 42. βελόνη, βελονίδες, φαφίδες, et sic vocem φαφίς aperte probavit. Rauw. Ex-
scripsit hunc locum Thomas p. 150. Contrariam senten-
tiam profitetur Heliadius p. 17. τὸ μάκτραιν καλεῖν, ἐν αἷς
τὰς μάξις μάτρουσιν, ἀττικὸν καὶ οὐχ, ὡς ἔνιοι δοκοῦσιν,
ἴδιατικόν. ἀλλὰ καὶ η̄ ἔνστρα τῆς στιλεγγίδος καὶ τοῦ ὄχε-
τοῦ η̄ ὑδροφόρον καὶ ὁ ἀλετῶν τοῦ μύλου καὶ τῆς βελόνης
η̄ φαφίς παλαιότερον, idque confirmat Antiatticista Bekk.
p. 115. *Ραψίδα* (l. φαφίδα) τὴν βελόνην Ἐπίχαρμος; sive
acum hic intellexit, sive (quod propter Athenaei tésti-
monia crēdibilius est) pisciculum. Utrinque pariter va-
let ad vetustatem nominis vindicandam. Cf. Passow de
Rat. emend. Lexx. p. 115. Verum Phrynichus antiquita-
tem atticam respexit, cuius auctoritas huic vocabulo de-
est. *Βελόνη* autem praeter Eupolin atque Aristophanem
μαργαριν. *Aeschines c. Ctesiph.* p. 556. Aristot. de Anim.
II. 88. 33. T. II. *Philemon Fr. III.* p. 195. Brunck. (ubi
leg. δεῖ). Ammian. Ep. XVII. 96. In transcursu obseruo,
in Maneth. V. 435. περόνγραι δωρατίους πέπλους ἀσκηθέας
ἔπτελεντες revocandum esse βελόναισι. *Ραψίς* primum oc-
currat in Hipp. L. II. de Morb: c. XXVI. p. 577. F. T. VII.
τὰ σώματα πάντα οἶον φαφίς κεντέσιν δοκεῖ, pro quo Foesius*

Ἀκεστής λέγονσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἡπήτης. Ἐστι μὲν ἡπήσασθαν ἄπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι, παιζοντει τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας καὶ κόσκινον ἡπήσασθαι. σὺ δὲ λέγε ἀκέσσασθας τὸ ιμάτιον.

*) †)

a) De Ed. Pr. nihil hic admonet Pauwius; in Ed. Vas. deest caput articuli *Ἀκεστής — ἡπήτης*. orditur enim ab his verbis: *Ἡπήσασθαλέται μὲν ἄπαξ* — Phavorinus, qui priora servavit, in hoc tamen & vulgatis discordit, quod haec eodem ordine scripsit: *ἡπήσασθαλέται μὲν ἄπαξ*. Idemque etiam ἡπήτης exhibit, ut Nunnesius edidit, non ουνθήκας, ut Vascos. Ceterum haec non ad ὑποθήκας Χείρωνος, opus novitium, sed ad Opera ipsa pertinere, commode docet Heinrich p. 23. Locc. Plat. restit.

οἷον δαφίω substituit; tutius erit γραφίσι, ut c. 29. 580: τὸ μετάφρενον δοκεῖ οἷον γραφεῖσις κεντέσθαι. Sic γραφίς et δαφίς commutantur ap. Suid. s. Μύρχιος p. 503. Adde Lexicis γραφιοειδῆς e Galeo. de Usu Part. XI. 4. 559: T. IV. quod et βελονοειδῆς et barbare στυλοειδῆς vocari dicunt VII. 19. 475. D. Pro δαφίδα διᾶραι in Heronis Belop. p. 140. legendum δαμφίδα, ut lemma marginale habet, (i. e. δαφίδα) διᾶραι. Sed, ut ceteros reddam: δαφίδες porro legitur in Nicet. Ann. VIII. 4. 136. A. Method. in Hort. Adon. p. 7. b. (ubi Ναβίδαις τῶν ἱματίων inepte pro λακίδαις editum) et Hesych. s. βελονοποικίλτης. In Annaci vero Gazaei Theophr. p. 52. καὶ ως ἔφη τις τῶν παρ' ἡμῖν σοφῶν, κενὸν οὐδὲν, οὐδὲ σσον ἄχωρα η τρίχα βαλεῖν, lectionem a Barthio memoratam οὐδὲ σσον αἰθέρα, quod ipse in ἀπέστρων transfigurat, ecquis est, quin videat, genuinam lectionis, ἀθέρα, vestigia continere?

†) Photius p. 58. *Ἡπητὴν οὐδεὶς εἴληχε τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ ἡπήτριαν, ἀλλ' ἀκέστριαν.* Idem Moeris judicat p. 48, verissime. Nam praeter Xenophontem Cytop. I. 6. 13. cuius aliquot codd. pro ἀκέσται exhibent ἡπηταί, quam lectionem, a Nunnesio et Stephano Thes. I. 266. contempsit, Hemsterhusius defendit, et Batrachomyomachias homericæ scriptorēm (quēm in MS. per antiquo Tigretem [Pigretem] appellari notat Nunnesius), nullas graecas scribentium hoc nomine uti sibi permisit. Verbum ἡπήσασθαι Galeno et Aristidi elapsum esse, ad Thomam notant p. 26. quod pro barbaro λακίαι aut Dionysio. Nunne-

Ἄγαθὸς μᾶλλον λέγε, μὴ ἀγαθώτερος, παὶ ἄντι
τοῦ ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλιστα. †)

sius probat Eustathii testimonio, in quo ἡμέτρια pro
ηρᾳ corrigit. Is praeterea addit, auctorem libelli de
voce. tono differr. distingueat 'Ακεσῆς medicus et 'Ακε-
σῆς sartor.

[Δαιταλεύσι] Henricus in Gloss. Galen. Aet. edidit. At Stephanus denum appellat Δαιδαλίδαι, popularem Δαιδα-
λίδης, unde nomen fabulae scribendum esset Δαιδαλίδαι,
nisi potius ap. Steph. Δαιδαλίδευς legendum, et sic Ari-
stoph. ἐν Δαιδαλίδευς citaretur. Apud Stephanum certe
Δαιδαλεῖς sunt cives, qui Daedala incolunt; nam quod a
Δαιδάλεια Italiae Δαιδαλεύς dicitur eidem, suspicor repon-
endum esse ex etymo Δαιδαλεύς. Sed quia forma reli-
quorum nominum gentilium, quae a demis flectuntur,
plane ab hac dissentit, quid sequar, incertus sum. Et-
enim ap. Steph. omnes δημόται nomen in δης habent par-
numero syllabarum nomini demi, ut Κυδαντίδαι, 'Εχελ-
δαι, 'Επιτειδαι, α Κυδαντίδης etc. et s. Τιτανίδαι separatis
adnotat, ὁμοφάμως dici gentile nomen Τιτανίδης, quasi
significet canonem generalem. In plurali ὁμόφωνοι sunt
populares populis; utrique enim Τιτανίδαι dicuntur. In
populo tamen Αἰθαλίδαι legitur, οἱ δ' Αἰθαλεῖς, i. e. alii
appellant populares illos Αἰθαλεῖς, a recto Αἰθαλεύς, aut,
ut ego repono ex etymo, Αἰθαλίδεις et Αἰθαλίδεύς. Sic
idem in Χολλίδαι scribit a Laertio δημότην nominari Χολ-
λεύς, quod integrum esse debuit Χολλίδευς. Sic fortasse
a Δαιδαλίδαι popularis dictus Δαιδαλεύς. Forsitan duas
erant Aristoph. fabulae, una Δαιταλεῖς, altera Δαιδαλίδαι.
Δαιταλεῖς dēmus quum nunquam memoretur, ap. Galen.
reponendum videtur ἐν τοῦ δήμου τῶν Δαιδαλίδεων, sed,
cum citat fabulam, retineri potest Δαιταλέων. Nunnes.
Retinendum omnino Δαιταλεύσι. res est nota in hac lite-
tarum luce. Paus.

†) Άλιος Διονύσιος φησιν, ὃς ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώ-
τερος πορφ' οὐδενὶ τῶν Ἑλήνων κεῖται. Eust. 1584. 50.
Idem comprobatur Etym. et propter eandem rationem, quas
affertur ab Eust., ἵνα μὴ γένωνται δύο ὑπερθέτεις. Ex epis-
tola Synesii citatur ap. Henr., nisi locus est depravatus;

*Αρχῆθεν ποιηταὶ λέγονται, τῶν δὲ καταλογάδην
δοκίμων οὐδεὶς, ἀλλ' εἴ ἀρχῆς. †)*

Aristoteles certe ἀγαθώτερον usurpat, atticus tamen scriptor non est. Nunnes. *Ἀγαθώτατος* sp. Synes. Ep. CXLI. pag. 280. C. suspicione caret; eodem utuntur Diodorus Exce. L. VIII. p. 29. T. IV. Apollon. de Synt. I. 12. p. 46. Heliod. V. 15. 192. Hesych. s. φέρατος. *Ἀγαθώτερον* Gregor. Naz. Or. XIV. p. 281. B. T. I. Paris. μέγαλώτατος Diac. ad Hesiod. p. 209. βελτιώτατα olim legebatur ap. Aristot. Hist. An. V. 12. καὶ βελτιώτερον Hesych. s. κομψότερον

†) *Αρχῆθεν οὐκ ἔστι παρὰ τοῖς ἀττικοῖς πλὴν παρὸν Αἰσχύλῳ. παρὸν Ηροδότῳ δὲ οὐκτι καὶ τοῖς Ἰωσὶ Anecd. Bekk. p. 450. Αρχῆθεν παρὰ μὲν ταῖς ἀλλαῖς διαλέκτοις εὐρεῖται ἀττικοῖς δὲ οὐ φίλον διὸ οὔτε Πλατώνα οὔτε Θούκυδην έστιν εὑρεῖν λέγοντα τοῦτο Phryn. App, pag. 7. Quemadmodum Aeschylus et Sophocles (ap. Hesychi s. πορφιῶν) adverbium ἀρχῆθεν ex veteri usu retinuerunt, ita etiam alia hujus generis adverbia in Tragicorum versibus inhabitant, γῆθεν, βισσόθεν, πεδόθεν, οὐρανόθεν etc. quorum nullum in pedestrem Atticorum sermonem transfluxit. Sed post vulgatum cum aliis gentibus Atticidis decorem et ἀρχῆθεν ascitum est, quo Polyb. XIII. 4. Dion. Hal. IX. 51. p. 1884. Dio Chrys. Or. XXXI. 568. Plutarch. Amator. XVI. 51. T. 12. Appian. Myr. XV. 850. Lucian. Amorr. III. 259. T. V. Galen. de Febr. L. II. 7. 134. B. T. VII. Suasor. ad Art. IX. 10. T. II. Athen. XI. 112. 376. Heliod. X. 9. Sext. Hyp. III. 8. 149. Hermag. de Invent. II. 47. et inter externos Philo de Vit. Mos. p. 642. C. (in L. I. p. 451. pro ἀρχῆθεν in MS. Aug. Hoeschelii ἐν ἀρχῇ legitur) Joseph. Antt. III. 12. etc. usi sunt, et multa alia catervatim irruperunt: ἀγροῦθεν Philo in Flacc. p. 99. B. Lucian. Macrob. 22. 127. T. 8. (ἀγροῦθεν improbat Lexiph. 5. p. 181.) Liban. Ηθοπ. p. 112. T. IV. μηχροῦθεν. Philo. quod somn. a deo mitt. p. 575. B. Strab. III. 409. Appian. Bell. Pugi. p. 449. Aelian. H. An. II. 15. XV. 12. Arrian. Tact. p. 17. μηκοῦθεν Mosch. de Aff. mul. p. 6. Constant. Porph. Adm. XXXI. p. 99. Schol. Lucian. Hipp. p. 295. T. 7. παιδοῦθεν Synes. de Prov. p. 91. C. Joaqn. Zon. IV. 184. A. γῆθεν Joseph. Antt. I. 19. 50. Lucian. Icarom. 14. p. 21. T. VII. Galen. de Trém. Belp. V. 208. D. Artemid.*

Γαστρίζειν ἐπὶ τοῦ ἐμπίπλασθαι λέγουσιν Ἀθη-
ναῖοι, οὐκ ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπτειν. μή-
ποτε δὲ καὶ ως οἱ πολλοὶ λέγουσιν, χρῶνται οἱ
ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπτειν. *) †)

a) Verba illa, quibus praeceptum circumscribitur, μῆκτος — γε
 στέρεα τύπτειν, desunt in Ed. Pr. et Plavor. neque in eo codicis,
 quo Thomas p. 182. usus est, scripta fuerant, neque omnino haec
 palinodia aut Phrynicum aut quocquam aliud mediocriter erudi-
 tum decet.

I. 68. οὐρανόθεν Jamblich. V. P. XXXII. 2-6. Niceph.
 Greg. X. 1. 287. B. θεόθεν Id. II. 4. 18. D. Marin. Procl.
 c. 11. Aesop. Fab. 299. 196. θυσιόθεν Nicet. Ann. V. 7;
 95. D. πνωγόθεν Jul. Afric. Cest. c. 24. 298. Anna Comn.
 Alex. X. 276. A. βαρβαρόθεν Schol. Venet. Θ. 284, ομόθεν
 Philostr. Imag. L. II. 5. 817. μεσόθεν Anna Comn. Alex. I.
 21. A. δεξιόθεν II. 67. B. διδόθεν III. 90. C. μητρόθεν VII.
 195. D. ηπειρόθεν VI. 172. D. εύτοροστορόθεν XII. 563. C.
 quae pleraque a Lexicographis omissa sunt. Quae At-
 tici ex hoc genere arcessiverunt, exceptis, quae a nomi-
 nibus urbium ducuntur, vix digiterum numerum sequant,
 πατρόθεν, ξωθεν, οἰκοθεν, θύραθεν, χαράθεν *). Notó-
 θεν Theophrasti et βόδδαθεν (βορέαθεν de Sign. Ser. pag.
 441.) de Sign. Pluv. p. 417. Apud Paus. I. 14. 55. ὁ δὲ το-
 τε ὄνομα προσεδέν καὶ τὴν πόλιν ἔργον audacter dicam
 πατρόθεν scribendum esse. Pariter II. 7. 205. προθεν cod.
 Mosq. in πατρόθεν mutavit. III. 14. 388.

†) Consentit Thomas, Phrynicus subscriptor et adscri-
 ptor. At Aristophanem binis locis γαστρίζειν dixisse pro-
 pugnos in ventrem īngerere, objectat Nunnesius; hic qui-
 dem comiter, Iracundius illi, qui in Thomae flagitia in-
 quisivere. Pollux autem usum verbi γαστρίζειν et ὑπογ-
 στρίζεσθαι pro helluari generatim comoediae assignat II.
 168. quae tot tamque diversos auctores complectitur, ut,
 nisi aliquis unus nominatim proferatur, hoc testimonium
 ponderis habeat perparum. Neque nobis notus est atti-

*) Χαράθεν, quod Apollonius in docta illa μεθοδείᾳ, quae proba-
 jam saepius ad partes vocata est, de Adverb. p. 600. vulgaribus
 adnumerare videtur, praeter codd. Aldi Herodo. II. 125. etiam
 Cratini exempla ap. Priscian. XVIII. 224. stabiluntur.

cus scriptor vel unus, qui Pollucis sententiam confirmet; quod in tanta rerum convivialium celebritate haud fortuito factum videri potest. Accedit, quod ea significatio verbi, quam Phrynicus Atticis abjudicat, naturae convenientior est. Nam ut a κεφαλή, κεφαλίζειν, caput percudere, a λαιμός, λαιμίζειν, a σάχης, σαχίζειν *) dicitur, ita γαστρίζειν a gastrī natura sua nihil aliud significare potest, quam τὸ τὴν γαστέρα τύπτειν vel πληρᾶς ἐμφορῆσαι nata τῆς γαστρός (Philo II. Legg. speco. p. 793. E.). Jure itaque mireris, Sextum Empiricum patru sermonis adeo ignarum fuisse, ut γαστρίζειν ἀντὶ τοῦ τύπτειν εἰς γεστέρα non magis dici posse affirmaret, quam μακτηθεῖσι ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν δινα τύπτειν, adv. Gramm. X. p. 262. Sed hac aetate verbum hoc, quo de agitur, nullam aliam quam helluationis notionem habuisse videtur, sic usurparunt praeter Lucianum et Synesium (ad Thomam citatos) Posidon. Athen. XII. 55. 460. C. Philostri. V. Apoll. IV. 3. 142. VIII. 7. 547. (γαστρίζεσθαι τῷ δρυεῖν) Athen. V. 46. 312. (γαστρίζεσθαι οἴνοις καὶ βρώμασι) Aleiphr. III. Ep. 45. Themist. XXII. 276. C. Maxim. Tyr. XXXVI. 2. 185. Γαστρισμός Sophilus, mediae comoediae poeta, Athen. III. 56. 389. a qua credibile est, hunc usum dicendi inductum esse. Itaque Phrynicus culpa liberari non poterit, nisi quis velit hoc effugio uti, ut librarios dicat verba ἐμπίπλασθαι et τὴν γαστέρα τύπτειν inter se commutasse, quod fecisse in aliis saepe arguuntur. **)

Quod autem in texto ἐμπίπλασθαι scripsi pro vulgato ἐμπίπλασθαι, id mihi annuente Phrynicho tecisse videor. In Thomae loco, hinc expresso, male ἐμπίπλασθαι legitur, de quo quod Grammatici nostri praecipiunt, confirmare possum Suidae testimonio: Πιμπλαται, ἐμπίπλασθαι δέ, et Moschopuli: Πιμπλῶ μετά τοῦ μ., ἐμπίπλω γωρίς τοῦ μ. διὰ τὸ πανόφωνον ἄλλα ἐμπίπλων, ὡς καὶ ἐμπιποῶ, ἐνεπιμπράμη Schol. ad' Ili. A. p. 28, cui consentit Gram-

*) Alia iuxta significatio terminatio est in περβίς γυναῖκαν, i. e. εἰς γυναῖκας τύπτειν, γυναῖκας κεφαλαζοῦν in Evangelio D. Marci XII. 14. v. Interpp. In illis substantivum verbo insitum modo accusativum obiecti, modo dativum instrumenti significat, ut κεφαλίζειν, γυνατίζειν, αλεκρανίζειν, πτερονίζειν, πυγίζειν. Ap. Sext. Emp. c. Gramm. X. 262. pro ἀντικατημέσειν (τὸ διε ἀντικατημέσειν) perperam editum ἀντικατημέσειν.

**) In Poll. VI. 42. pro γαστριβόρος restitus γάστρις, βορός.

maticus Parisiensis Bastii p. 681. ἐμπιπλῶν et ἐμπιπόσην inter echilipses numerans. Multis quidem locis contra hanc regulam ἐμπιπλάναι scribitur, Xenoph. Hier. I. 25. Alcidam. π. Σοφ. p. 82. T. 8. Alciph. III. Ep. 24. Aelian. H. An. IX. 22. XII. 2. Aristid. T. I. p. 125. Dio Cass. LXII. 16. 1014. et ἐμπιπράναι Hipp. de Aer. et Locc. III. 55. p. 46. Cor. Menandri fabula' ἐμπιπραμένη, Athen. XIII. 8. 20. (ubi leg. πανώλης ἔξελοιδ') Phil. Legg. Alleg. II. p. 107. de Temul. p. 244. A. Max. Tyr. III. 42. IV. 51. sed his locis non multum tribuam, primum quod longe plura extant in contrariam partem exempla, deinde quod in illis quoque codices plurimum inter se dissentient, ut Xenoph. Anab. I. 7. 8. Porphy. de Abst. I. 33. 54. Herodian. I. 12. Appian. Bell. Mithr. XXXVIII. 695. denique quod pristini editores, verae rationis ignari, saepè formam genuinam adulterarunt, ut H. Valesius in Euseb. H. Eccl. X. 480. et VII. 30. 563. et Havercampius Joseph. Antt. XII. 8. 619. ille ἐμπιπλάναι, hic ἐμπιπράναι recepit. Postremo etiam saepe pro simplici compositum et in compositis ἐν et ἐκ successit, ut Reiskius in Dion. Chr. Or. XXVII. 527. pro πίπλησι reposuit ἐμπιπλῆσι, non adtentus, in Dione semper ἐμπιπλάναι legi, et Thucyd. III. 82. τὴν φίλονεινον ἐμπιπλάναι plerique codd. ἐμπιπλάναι exhibent, nullo ad sensum discrimine; τὰς ἐπιθυμίας ἐμπιπλάναι Dio Cass. XLI. 27. 281. τὸ τῆς ψυχῆς ἐφιέμενον ἐκπ. Synes. Ep. CXXXVII. 274. C. unde patet, Brodaeum in Xenoph. Hell. VI. 1. 4. 559. ἐμπλῆσι τὰς γνώμας pro ἐκπλῆσι sine idonea causa assumisse. Contrario modo peccat ἐνεπίπλησι Aristid. Or. Plat. II. 142. T. II. ἐκπίπλησι Arrian. Tact. p. 46. ἐνεπίπλατο Aeschin. fals. leg. p. 251. ubi recte cod. Helmst. ἐνεπίπλη. servavit, ἐνεπίπλη Aristid. Or. in Alex. p. 83. et ἐνεπίπλατο Rhodiac. p. 544. T. I. utroque loco codd. defectum literae explent. Ἐμπιπλάται in Hom. H. in Deor. Matr. XXX. 10. scribi debet convenienter homericō ἐκπίπληθι' II. Φ. 511. In Tragicis ἐκπίποστε Eur. Herc. 244. cum ἐμπιπλαμαι Ion. 925. pugnat; in Aristophane Brunckius ubique fortiorē formā ἐμπιπλάναι et ἐμπιπράναι partim e codd. partim suo periculo reduxit, Lys. 311. Acharn. 447. Thesm. 749. Nub. 1484.

*Γαργαλίζειν λέγε διὰ τοῦ ῥ, ἀλλὰ μὴ διὰ τῶν
δύο γ, γαγγαλίζειν.^{a) t)}*

*Τήνον λεκτέον διὰ τοῦ ἡ, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ε,
γένον.^{b) tt)}*

a) Ed. Pr. *Γαγγαλίζειν δι' ἐνὸς γ λέγε, ἀλλὰ μὴ — etc.* Phavorinus: *Γαργαλίζειν διὰ τοῦ γ, ἀλλὰ μὴ διὰ τῶν δύο γγ, γαγγαλίζειν, φρυνεῖσθαι.*

b) Ed. Pr. Vasc. et Phavor. pro ἀλλὰ μή habent καὶ μή.

t) *Γαργαλίζειν, γαργαλίζειν et γαγγαλίζειν a sōno facta sunt: γαγγαλίζειν de rīsu accepit Phrynicus et sic pro γαργαλίζειν non dicendum esse γαγγαλίζειν monuit. Cum Phrynicus sentit Etymologus et cum utroque Hesychius. Paus. Phrynicus App. p. 466. Bibl. Coisal. Γάργυλος καὶ γαργαλισμός τὸ δὲ γαργαλίζεσθαι, οὐν ἀττικόν. Eodem modo nuper haec edidit Bekkerus p. 31. Nihilominus tamē difficile est ad credendū, Phrynicum et a se ipsum defecisse et contra Platonem stetisse, a quo verbum γαγγαλίζειν usurpatum est Phaedr. p. 251. neque pervideo, quomodo id ab eo reprehendi potuerit, qui substantivum ex eo derivatum probaverit. Et quod tandem, amabo, aliud verbum erit, quod pro γαργαλίζειν dici possit? Hanc ego rationem habeo ad suspicandum, Phrynicum γάργυλος et γαργαλίζεσθαι pariter probasse, γαργαλισμός autem non improbasse quidem illud, (nam et huic Platoni auctoritas praemunitur,) sed tamen alteri γάργυλος ut commune proprie attico postposuisse. Moeris: Γάργυλος ἀττικῶς, γαργαλισμός Ἑλληνικῶς. Γαγγαλίζειν vero quam longe a vetustatis consuetudine absit, vel ex eo patet, quod Hemsterhusius, unicus Thomeae commentator, omnia expiscatus nullum nisi ex Hesychio et Glosa sis Graecolatinis exemplum proferre potuit; adde his ἀπόγαγγαλιστος Ἰακώπος Geopon. L. XVI. 2. 1110. T. II.*

tt) Etym. a. *Γῶ τὸ τίκτω, ἐξ οὐ γίνεται γένια διὰ τοῦ ε, οἰσοντες η γεννητική, κατὰ πρᾶσσιν γῆ. Hesych. Τέη, τῇ γῇ. Α γῇ est γήνως, a γέα, γένως; γηρός aliud est. Paus. Τέηνος nusquam locorum vidi, sed γήνως ubique apud antiquissimos pariter ut recentissimos reperitur.*

Γλωσσόκομον: τὸν μὲν τύπον καὶ τὴν θέσιν ὑπὸ ἀρχαιών ἔχει, διεφθαρμένως δὲ λέγεται ὑπὸ τῶν πολλῶν. ἔχοην γὰρ γλωττοκομείον λέγειν, ωσπερ ἀμέλει καὶ οἱ ἀρχαῖοι. ⁹⁾ ^{†)}

a) Eodem modo haec in Edd. et Phavorini Lexico leguntur. *Τῷ ἀρχαιῶν ἔχειν* nihil falsum; nam antiqui ita non efferebant vocem; per duplex σ. scriendum hanc dubio γλωττέας; sic verum perhibent verba. *Paus.* Sic potius aīo sana corrumpi, corrupta dissimilari. Quid enim hoc est: γλωσσόκομον *forma antiquum est, sed et vulgo prave profertur; dicendum est enim γλωττοκομεῖον?* quis hoc modo loquitur? Velle scriptum esset, quod in Nunnesii versione expressum est: *typum quidem et positionem habet verborum, quas antiqua videntur, quanquam ne hoc quidem satis convincit;* graecis autem nulla ex parte respondet, nisi ὑπάρχατο scribatur. Mihi Phrynicus non γλωσσόκομον sed γλωσσοκόμον reprehendisse, praeceptumque hoc postuisse videtur: *Γλωσσοκόμοις τῷ τόπῳ μὲν καὶ τῇ θέσι οὐτοις ὑπὸ τῶν αρχαίων λέγεται, κατὰ δὲ τὴν προσφορὰν διέφθασαν, γοη γὰρ γλωσσοκομεῖον λέγεται.* Ita convenit ei, cum Helladio p. 963. τὸ γλωσσοκομεῖον κυρίως μὲν τὸ ἄγγειον, ὃ ταῖς αὐλητικαῖς ὑποδέχεται γλωσσας, οἱ δὲ τοῦ καταρχμένου καὶ ἐπὶ τῶν ἕτερα δεχομένων τιθέσαι· καὶ τοῦτο μὲν αντέτον. οἱ δὲ πρεδικοτέροις τὸν τόνον καὶ τὸν χρόνον. *Δεον γὰρ προπεριεπάν τὴν παραλίγουσαν μαρτὺν εἰσαν, αὗτος δὲ συστίλλονται καὶ προπαροξύνονται.* Quod in Phrynicho primum per se, tunc per se scriptum est, fortuitum esse ratio.

Plat. Legg. VI. 505. T. 8. X. 87. T. 9. Plut. de Placitt. Phil. II. 20. 408. Dio Cass. LVI. 50. Themist. XXI. 261. C. Heliod. III. 16. etc. Apud Eunap. V. Aedes. p. 57. τὰ γῆινα καὶ ἐπίκητα γρήματα praestat ἐπίκηρα, ut in Themist. I. c. γῆινον καὶ ἐπίκηρον.

†) *Triplex est huius vocabuli scriptura, una Phrynicus et Helladius probata, γλωττοκομεῖον, quae in aliis obtinet multis, τυφοκομεῖον, χοιροκομεῖον; altera ex hac depravata, γλωττοκόμον, cuius diversitas tantummodo in appellatione posita est; tertia γλωττέας, quam Phrynicus alio loco ad vulgus imperitorum ablegat Praep. Soph. 52. Γλωττοκομεῖον ἐπὶ μόνου τοῦ τῶν αὐλητικῶν γλωττῶν ἄγγειον, ὑστερον δὲ καὶ εἰς ἔτερον γρῆμαν κατεπευάζετο βιβλίων η̄ βιβλίων π. τ. ξ. καλοῦσι δ' αὐτὸν αἴμαθεῖς γλωσσόκομον, quod vel ipsum nos fateri cogit, non potuisse in eo Phrynicum formam antiquam agnoscere.*

Qua aetate haec novitia scriptura prodire coeperit, ex Pollucis loco X. 154., si recte conjectit Nunnerius, colligi licet: τὸ γλωττοκομεῖον εἶδης Λύσιππος ἐν Βάσιαις ἀντοῖσιν αὐλοῖς ὄφμαὶ καὶ γλωττοκομεῖω emendat Bentlejus in Epp. ad Hemsterhuisum*). οὐ μὴν ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου γλωττόκομον (sic enim Nunnerius putat legendum esse pro γλωττοκομεῖον) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἔστιν εὑρεῖν, ὡς ἐν τῷ Τιμοκλέους Βαλανείῳ Καὶ τὸ γλωττόκομον (sic idem pro γλωττοκομεῖον) βαλανεύεται καὶ ἐν Ἀπολλοδώρου Διαβόλῳ μέγ' ὁ Φορμίων γλωττόκομον, οὐκ ὄφθαλμιῶ. Pauwius, qui Lysippi versus hunc in modum constituit: αὐτοῖσιν αὐλοῖς ὄφμεῖ (i. e. appelleτ) καὶ γλωττοκομεῖω, in Timoclis autem loco γλωττοκομεῖον s. γλωττοκόμιον retinendum esse censem, in utroque fallitur. Γλωσσόκομον praeter Plutarchum, Longinum, Josephum, aliosque, quos Sturzius congregavit, usurparunt Arrian. Peripl. Mar. p. 159. Hero Spirit. p. 228. Id. Autom. p. 255. Socrat. Schol. Hist. Eccl. I. 17. p. 63. Et Μενεκῆς Γλωσσοκόμῳ citatur Suidae s. Διαμόνιον. V. et N. T. locos et Gloss. γλωσσόκομοι loculi commemorat Hoeschelius. Atticistarum praeceptum Galenus et nosse se et contemnere, ut medico non admodum necessarium, significat Comm. II. in Hipp. de Fract. p. 218. D. T. XII. εἰρηται μὲν παρὰ τοῖς ἀττικοῖς (recentioribus scil.) γλωσσόκομον τὸ σκεῦος τοῦτο, εἰς δὲ πολλὰ τῶν χρησίμων γραμμάτων (dele hoc) ἐμβαίνοντιν (l. ἐμβάλλοντιν), πολλὰ δὲ τῶν ἀποθέτων γραμμάτων, ἔνιοι δὲ εἰς ὄδοιπορίας αὐτῷ χρῶνται. Διοίσει δὲ οὐδὲν, εἴτε γλωσσοκόμιον, εἴτε γλωσσόκομόν τις ὄνομάξοι αὐτὸν, καθάπερ οὐδὲ εἰ διατῶν δυοῖν ττ ἢ διὰ τῶν δυοῖν σσ. qui ipse hoc genus laminae chirurgicae in hoc quidem libro γλωττόκομον p. 228. B. 247. E. sed γλωττοκομεῖον in L. de Us. Part. VII. 14. 468. D. appellat.

Semel adhuc redeo ad Lysippi αὐτοῖσιν αὐλοῖς, pro σὺν αὐτοῖς τοῖς αὐλοῖς positum, de quo genere quae docent Grammatici, **) cautiones quasdam habent. Primum cer-

*) Ut in ejusmodi particulis versuum laceris nulla certa, multas probabiles ad emendandum viae patent, ita, si hic Ambubaja loquitur, quem Lucianus inducit in Dial. Meretr. XV. de ferociitate amatoris conquerentem, potius etiam hoc dicere: *Αὐτοῖσιν αὐλοῖς ἥρε με Καὶ γλωττοκομεῖω, sustulit me una cum tibiis et theca tibiaria.*

**) Si quis ista nondum didicit, discat a Monkio ad Hipp. v. 1184.

PHRYNICHY ECLOGA.

tis quibusdam vocabulis hunc usum adstringere videtur Gramm. Bekk. p. 130. αὐτῆς νηί, αὐτοῖς ἀνδρασιν, αὐτοῖς ἵπποις ταῦτα χωρὶς ἀρδεον. Neque tamen haec sola articulo carent, neque semper: αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξ Arist. Eqq. 849. αὐτῷ τῷ τόκῳ Liban. Λογ. ἑτ. p. 532. T. IV. ubi Reiskius: „τῷ omittit Wolfsius ex more Graecorum“ male ille quidem. quam in rem plura notata sunt a Kühnio ad Aelian. V. H. I. 3. et Schaefero ad Bos. pag. 745. Praepositionem interponere epicis in more habent; αὐτῷ σὺν τε λίνῳ Οδ. N. 118. αὐτῷ σὺν θώρᾳ Arat. 697. αὐτῷ σὺν τούπῳ Apoll. Arg. IV. 1590. ut mirer, Matthieum Gramm. 541. et Hermannum ad H. H. in Ap. I. 146. noluisset αὐτοῖς σὺν παιδεσσι tolerare. Similiter Eur. Cycl. 701. αὐτοῖσι σὺν ναύτῃσι, pro quo Porsonus συνναύτῃσι correxisse dicitur, Ion. 32. αὐτῷ σὺν ἄγγει. Inverso ordine σὺν αὐτοῖς ἔχουσι Apoll. Rh. I. 1200. σὺν αὐτοῖς τούποις Alciph. III. 3. σὺν αὐταῖς μητράσι Polyb. XVI. 52. quo utroque loco articulum interponunt; σὺν αὐταῖς ἀραποῖς καὶ δένδροσιν Anton. Lib. XXII. 98. Denique etiam pronomen in hac constructione postponi solet. Κέρασιν αὐτοῖς Long. Past. II. p. 238. ubi Schaeferus, rarissime, inquit, *hoc ordine reperias*; *solemnis usus postulat αὐτοῖς πέρασιν*. Exempla ad manum sunt plura: Θοξὲν αὐταῖς Aelian. H. A. II. 16. ὁστράκοις αὐτοῖς XIV. 4. ἵπποις αὐτοῖς Liban. Ἐκφ. T. IV. p. 1100. τελέσιν αὐτοῖς Heliod. IX. 2. 350. ἐπιστάταις αὐτοῖς Appian. Syr. LVIII. 625. αὐτοπρεμνα δίζαις αὐταῖς ἀνασπάσας Philo de Agricult. p. 188. C. quo loco ne qua glossae suspicio existat, plura hujus generis contulimus ad V. Μέλλω. Αὐταῖς ψήφοις καὶ καταδίκαις αὐταῖς Maxim. Tyr. XVIII. 556. λεγοῖς αὐτοῖς Aristid. Panath. p. 135. T. I. ubi vulgarem ordinem restituit cod.

Par est articuli inconstantia in Ellipsi voc. οἶκος; nam et cum dupli articulo dicitur ἐν τῷ τοῦ Διός Lycurg. c. Leocr. p. 231. T. IV. ubi λεγὼ addebat Taylorus, ἐν τῷ τῆς Ἀγλαύρου Demosth. de fals. leg. p. 438. ἐβάδιζον εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ Lys. c. Erat. 392. εἰς τὰ τοῦ ἀποθανόντος Dem. c. Macart. p. 1071. et cum solo articulo substantivi omissi ἐν τῷ καπήλου Plato Com. Athen. X. 58. 116. ἐν τῷ Κηφέως Lucian. Dial. Mar. XIV. p. 123. T. II. (Aristophanis locis usi sunt Fischerus ad Theophr. pag. 157. et Schaeferus ad Bos. p. 345.) Denique cum solo genitivo personae ἡς τοῦ Κλεομένεος Herodo. V. 51. ἐπειδὴ ἐς

Βράδιον: καὶ τοῦτο Ἡσίοδος μὲν λέγει βράδιον
δὲ Πανελλήνεσσι φαεῖνει, Ηλύτων δὲ καὶ
Θουκυδίδης καὶ οἱ δόκιμοι βραδύτερον.^{a)} †).

Γρυλλίζειν διττὴν ἔχει τὴν ἀμαρτίαν, ἐν τε τῇ
προφορᾷ καὶ τῷ σημαινομένῳ. ἐν μὲν τῇ προ-
φορᾷ, διὰ τῶν δύο λλ., ἐν δὲ τῷ σημαινομένῳ,
ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ γρυλλίζειν ἐστὶ τιθέ-
μενον ἐπὶ τῆς τῶν υῶν φωνῆς, οἱ δὲ νῦν τάτ-
τουσιν ἐπὶ τῶν φορτικῶς καὶ ἀσχημόνως ὁρχο-
μένων. ὄφεις οὖν γρυλλίζειν καὶ γρυλλισμὸς συῶν,
οὐ γρυλλισμός.^{b)} ††).

a) Ed. Pr. Πανελλήνεος φαίνει, Phavorin. καὶ οἱ δοκιμώτεροι. Post
καὶ τοῦτο excidisse videtur ἀδόκιμον vel simile quiddam.

b) Διὰ τῶν δύο λλ. Ed. Pr. omittit articulum; fortasse scripsit
ὅτι διὰ δύο λλ. vel, ut in Phavor. legitur, διὰ τὸ γράφεσθαι διὰ δύο
λλ. — Καὶ ἀσχημόνως omittit eadem Ed. quea non desunt in Le-
xico Phavorini, vicissim sequentia ἔρεις — γρυλλισμός omittentis.

τοῦ βασιλέως πίνωσιν Philostr. V. Apoll. II. 27. 79. εἰς τοῦ
Σαράπιδος Aelian. H. An. XI. 31. ἐς τοῦ Ἀποστολανοῦ Dic
Cass. LXXVI. 8. 1277. v. Brunck. ad Lys. v. 407. γειμεν
ἐκ τοῦ Θερσαγόρου Lucian. Encom. Dem. 27. p. 155. T. 9.
Ἐπειρκέ με πρὸς τοῦ διδασκάλου Liban. Themistocl. p. 390.
T. IV.

†) Paucis hic defungi possum, quum et veteres Gram-
matici, Lucianus Solec. VII. Moeris, Thomas M. Phry-
nicho concinant, et eorum explanatores, quamvis multos
locos, Plutarchi, Athenaei, Dionis, Heliodori et ae-
qualium proferant, nihil, quod Atticistarum auctorita-
tem infringere possit, in medium attulerint, et omnino
nullum extet in Atticorum scriptis hujus formae exem-
plum.

††) Pollux hanc vocem (γρυλλίζειν) tribuit coturnici-
bus, quam ceteri Grammatici uno consensu suis adscri-
bunt, nisi locus est depravatus et corrigendum sit γυαλ-
λίζειν, sublato g. Vox enim coturnicum est γύα, γύα, a
qua nostri Valentini guallas vulgo vocant. Λ et Λ con-

fundi testantur Terentian. et Inscriptiones et in Suda Αἰούτωρ p. adjutor. Nam quod ap. Hesych. legitur γενιλάξειν et interpretatur γογγύζειν, stare nullo modo potest, sed legendum videtur γενιλίξειν τὸ γρύζειν. nam Τ et Γ confunduntur plerumque, ut in Ptolemaei Hispania Tarragonensi editum *Etelesta* pro *Egelesta*, quae nunc *Yiesta*, nobilis salis fossilis et nativi copia. *Nunnes.* Ἐπὶ τῶν φορτικῶν καὶ ἀσχημόνων ὁρχουμένων: exemplum quasero, quo translatio illa stabiliatur audacior certe et insolentior. Si legitur ὁργιζομένων, modestior esset et usitator. Illud Hesychii Γενιλάξειν, γογγύζειν male mutat Nunnesius; γενιλη ὡν φωνή sequitur. A γενιλῃ et γενιλᾳ est γενιλάξειν, id autem non eodem modo acceptum et alicubi per γογγύζειν explicitum: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι, τουθορύζειν (sic leg. pro τὸ θυρύζειν). Idem: Γογγρῦσαι, ἄσχοιδος φωνῆσαι. Si quid mutandum, commodissime igitur legi posset γενιλάξειν, γογγύζειν. Sed nihil muto et in ωνοματοπειημένοις istis magna varietas. *Pauw.* De scriptura idem adnotant Phrynicus in App. p. 33. et Thomas p. 191. quem Sallierius Aristophanis et Aristotelis auctoritate refellit. Et in illo quidem Plut. 507. longam syllabam metrum poscit; apud Aristot. H. A. IV. 9. 168. γενιλισμός omnes libri tuentur; γενιλίξειν duplice à Aelian. H. A. X. 11. Dio Chr. Or. VII. p. 246. Zenodotus de Voco. Ann. p. 229. Valck. Georg. Pisid. Hexaem. v. 956. neque unquam aliter scriptum reperitur, nisi quod Moschopulus illum Zenodoti locum referens et codd. Poll. V. 89. γενιλίξειν exhibent. Eustathius p. 1657. 7. Χοίρειος φωνὴ ὡ γενιλισμός ὅθεν καὶ Πλούταρχος Γενίλον τινὰ ἐπλασε. Saltationis genus γενύλλον duplice à dici quum ipse Phrynicus doceat, qui potest verbum hinc naturaliter prognatum repudiare? Et quis tandem Graecorum γενιλίξειν seu γενιλίξειν de saltatu vel decoro vel indecoro usurpavit? Mihi quidem nullus hodie succurrit. Itaque pro ὁρχουμένων Phrynicum ὁδυρυμένων scripsisse conjicimus. Hoc sensu legitur ap. Procop. Arcan. Hist. XVII. p. 49. C. βασιλεὺς δὲ κλάειν τε καὶ ὁδύρεσθαι τὸν ἀπολωλότα σκηπτόμενος καθῆστο γενιλίξων.

Τογγύλη: καὶ ἐνταῦθα ἀμάρτημα. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ στρογγύλου τιθέασιν, οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τῆς υπὸ τῶν Ἑλλήνων γογγυλίδος καλονυμένης. λέγε οὖν ἐπὶ τοῦ λαχάνου γογγυλίς, ἀλλὰ μὴ γογγύλη. †)

Πάντοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἐκάστοτε καὶ διαπαντός. ‡)

Γενέσια: οὐκ ὄρθως τίθεται ἐπὶ τῆς γενεθλίου ημέρας. Γενέσια γὰρ Ἀθῆνησιν ἔօρτή. Λέγειν οὖν δεῖ, τὰς γενεθλίους ημέρας η γενεθλία. ††)

†) Excerpsit haec Thomas p. 194. Phrynicus App. Soph. p. 53. γογγυλίς οἱ ἀττικοὶ λέγοντες, ἀλλ' οὐ γογγύλη· γογγύλην δὲ τὸ στρογγύλον ξύλον. Minus decise Pollux VI. 54. γογγυλίδες λέγοντες καὶ γογγύλας. Γογγυλίς Hippocr. de Intern. Affect. c. 42. 668. T. VII. Theophr. H. Pl. VIII. I. Plutarch. V. Caton. II. 587. alii. γογγύλη pro rāpo vulgus Graecorum dixisse appareat ex eo, quod Aristophanes Thesm. 1185. Scytham hoc utentem inducit, itemque Diocles Athen. II. 53. 226. Strabo V. 4. 8. 204. Dioscor. II. 154. 106. b. Clemens Paed. II. I. alii. que recentiorum. In Arist. Pac. 50. γογγύλη male pro substantivo accepit veterem interpretationem sequutus Hoeschelius. Γογγυλώδης ε Schol. Pac. 789. adde Lexicis.

‡) Πάντοτε et Απάντοτε (quod ex Apollon. de Adverb. p. 595. Bekk. et de Synt. II. 21. 152. Lexicis inserendum est) a nullo classicorum auctorum usurpatum esse, convenit mihi cum Sturzio de Dial. Mac. p. 187. cuius copiis mantissam adjicere nolo. Zoneras Lex. p. 1526. τὸ πάντοτε παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων εὑρίσκεται.

††) Hesych. Γενέσια ἔօρτη πένθιμος Ἀθηναῖοις η γενύσια. Ammon. differre monet γενέσια et γενεθλία, ut γενέθλια in die natali dicantur, γενέσια vero in mortuis, et propterea ait ἀκυρολογεῖν, qui γενέσια in vivis usurpet. At Phavorinus cum περὶ γενεθλίων locutus esset, addit οἱ δ' Ἀθηναῖοι καὶ γενέσια λέγοντες, quod repugnat omnium Grammaticorum sententiae. Nam quod legitur: Γενέσια η δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντες μνῆμη εἰρ. Suid. Moschop. et Phavor., corruptum est τεχθέντος et τερπ-

Ἄργη ἡμέρα, ἀργὴ γυνὴ, μὴ λέγε. ἀλλ' ἀργὸς
ἡμέρα καὶ ἀργὸς γυνὴ, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.^{a)} t)

a) Ed. Pr. Ἄργη ἡμέρα μὴ λέγε, ἀλλ' ἀργὸς ἡμέρα καὶ ἀργὸς γυ-
νὴ κ. τ. λ. ὁμοίως.

nendum τεθνεῶτος. *Nunnes.* Γενέσια γὰρ Ἀθηνῆσιν ἑορτή] Locis mutilis; nam quae haec est ratio distinctionis? Meursius perbene in Graec. Fer. ἑορτὴ πενθιμος. Apud Phryn. recte scribit Nunnesius τοῦ τεθνεῶτος, ap. Suid. τὸν τεχθέντος manere potest, quia hic de atticismo non agit puro et cum rudioribus ibi loqui potuit; ap. Etym. ubi legitur γενέσια η̄ δῑ ἐνιαυτοῦ μνήμη, inserendum est τεθνεῶτος ante μνήμη. *Pauw.* Mihi nec Nunnesii conjectura, quam Jungermannus ad Poll. III. 102. et Albertus Observ. Philol. approbat, nec Pauwii emendatio necessaria videtur. Nam eodem modo ap. Suid. Etym. et Gramm. MS. Biblioth. Coisl. p. 470. γενέθλια η̄ δῑ ἐνιαυτοῦ ἐπιφο-
τῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτή, γενέσια η̄ δῑ ἐν. ἐπιφ. τοῦ τεχθέντος μνήμη, nisi quod in Etym. in secundo articulo τοῦ τεχθέντος omittitur. Hic satis appetat ἑορτήν dici viventis na-
talem, μνήμην mortuorum memoriam die eorum natali-
vel emortuali celebratam, neque necesse esse aut in Suida
τοῦ τεθνεῶτος pro τεχθέντος scribere, aut illud in Etym. interserere. Deinde Athenis communiter feriae denicales nomen habuere γενέσια, ut tradit Grammaticus Bekk. p. 231. Γενέσια, ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναῖοις πενθήμερος, οἱ δὲ νεκύσια; quae eadem in Hesychio leguntur, sed pro πεν-
θήμερος hic πάνθιμος extat, quod alii in πένθιμος, alii,
quibus V.D. Siebelis in Fragm. Philoch. p. 87, subscripsit, in
πάνδημος mutant, adspirante Antiatt. Bekk. p. 86. qui δημο-
τελῆ ἑορτήν perhibet, neque adversatur tamen, quominus et-
iam ἐπὶ τῆς ἰδίας ἔκαστον dicatur. cf. Bastii Append. Ep. Cr. p. 16. Sed veteribus Graecis religioni fuisse videtur, nomen
ferale τῶν γενεσίων ad natalitiorum solemnitatem transferre,
neque praster Philonem, Josephum, (in quo temere au-
dacterque Fischerus ad Vell. T. II. 62. γενέθλιος reponit)
Alciphronem et Dionem Cassium XLVII. 18. 503. LVI.
46. 843. LXVII. 2. 1102. LXXVII. 2. 1298. quisquam an-
tiquior auctor eo nomine abusus videtur.

t) Idem traditum a Suida s. v. Gregorio Cor. p. 65. et Thoma p. 109. „Philo L. III. de Mose οὐκ ἀργὸν ὅλην λα-

πόντος τοῦ περνίσου, sed ibi MS. Aug. ἀργῆν, ut et seq. p. 459. pro νεωτεριζούσης ἥδονῆς in cod. A. μετεωριζούσης legitur. Hoeschel. Phrynicus sententiam ratam habuit Porsomus ad Hecub. v. 150. neque ipse facere possum, quin amplectar; quasquam recentiores Graecos, ortum hujus vocabuli ignorantes, et ipsos femininam positio-~~nem~~ usurpasse et antiquitati tribuisse video. Velut e Soph. Phil. 99. Eustathius p. 486. et 779. γλῶσσαν ἀργῆν pro ἀργόν citat, quo genere Artemidorus I. 52. 52. γλῶσσαν ἀργῆν ἔχει dixit. Similiter Xenoph. III. 2. §. 19. pro ἀργός γῆ plures codd. ἀργῆ. Sed jam ab Aristotelis tem-~~pribus~~ haec repeti potest corruptela, cuius in Hist. An. X. 27. 470. γυναικες ἀργαῖ; ἀργαῖ μελίσσας saepius legitur. In Platonis comici versibus Athen. XI. 25. 221. Eust. 1282. 50.

Ἀνδας δὲ ἀργῆν στάμνον εὐώδονς ποτοῦ
ἴησιν εὐθὺς κύλικος εἰς καῦλον κύτος.

ubi nec *candida amphora* intelligi nec *διαφανής*, quod Jacobius Emendd. p. 249. restituit, de ampla *amphora* re-
cete dici posse videtur, *commodissimum erit στάμνον ἀρ-*
γῆν, sicut scriptum est, vel pro cetera hujus poetae
munditie et venustate *στάμνον ἀργόν*, de cado indelibato
atque interioris notae intelligi. Hiatus tollendi non una
ratio est; si ista e Platonis *Phaone* deprompta sunt (quae fabula est in *vinosas*), facillima fuerit correctio: *λύσασα*
δὲ ἀργῆν s. *ἀργόν*. Praeter Epimenidium *γαστέρες ἀργαῖ*,
quod in exemplum summis Nicet. Ann. VIII. 4. 155. D. εἰς
ἀργὰς γαστέρας ὀχετηγόσας, occurrit feminina positio apud
hos scriptores: *ἀργαῖ βάσεις* Dionys. de Comp. Verb. XXII.
p. 148. T. V. *ἀργὴ ἡμέρᾳ* Plutarch. V. Aristid. XVI. 564.
Galen. Comm. II. in L. VI. Epidem. p. 414. A. *σάρξ ἀργὴ*
καὶ ἀδιάπλαστος Id. de Usu Part. L. XIV. 7. 340. E. T. III.
cf. L. I. 19. 306. D. II. 16. 354. A. *ἀργὴ ὑλὴ* Athanas. c.
Gent. c. 15. p. 13. E. *βύρσαις ἀργαῖς* Mechan. vett. p. 6.
γῆν ἀργῆν Harpocr. s. *Ἄντοχθ*. Eustrat. in I. Nicom. 17. b.
Tzetz. ad Lyc. 91. Variat lectio ap. Philostr. Her. p. 6.
Boiss. et Aelian. H. A. I. 10.

Graecos autem nonnunquam Grammaticae rationis ob-
livione compositis declinationem simplicium tribuisse et-
iam ex hoc apparent, quod non solum η σκυθρωπός Appian.
H. Rom. VI. 18. 120. sed etiam, secus quam oportebat,
η σκυθρωπή dixerunt Lucian. Bis accus. XX. 74. T. 7.

Maxim. Tyr. VI. 98. Athen. VI. 594. Himer. Or. XX. 728. οὐνωπή Hipp. de Nat. Mul. I. 681. B. T. VII. Nonn. XVIII. 345. στενωπή v. Lexx. ἀδόμενωπή Lucian. Fugit. XXVII. p. 579. quod nescio quo pacto et mihi olim fraudem fecit (ad Aj. 274.), et Erfurdtium eo abduxit, ut Lucianum crederet per lusum jocumque hanc terminacionem finxisse. Θρέψαι πύρα χαρωπήν, οἷον χαρωποτάτην Arrian. de Venat. V. 195. prorsus abundante positivo; χαρωπός, a Schneidero addubitatum, in istis libris saepius legitur.

Alia ex hoc genere adjectivorum minus mobilium collecta sunt in Nott. ad Aj. p. 244. quibus nunc addam haec: ἀναξία Plato Protag. 556. A. (unde perperam η ἀναξία pro substantivo in Lexicis citatur) Demosth. fals. legat. 588. 3. Philo de Profug. p. 472. B. Legg. Alleg. I. p. 97. Joseph. Antiq. VI. 15. 351. Dio Chrys. Or. XII. 402. Ἀνομοία Hipp. Ep. ad Dem. p. 50. T. I. Aristot. de Gen. An. I. 11. 585. C. T. II. de Part. An. III. 10. p. 534. C. IV. 6. 555. A. Theophr. Caus. Pl. III. c. 7. IV. 15. 515. Ἀνοσία Aeschin. fals. leg. 521. ubi Marklandus masculinum reduxit, licet ἀναξίαν p. 242. suo loco reliquisset; Aristot. H. An. II. 8. 62. 12. 72. Dion. Hal. Antt. IV. 59. 758. Galen. de Comp. Medd. p. Loc. VII. 1. 522. A. Ἀχρεῖα Dioscor. IV. 5. 198. a. Polem. Physiogn. II. 14. 298. Eustath. 1467. 31. 1610. 61. Ἀναιτία Herodo. IX. 110. Ἀθώα Philo Leg. All. I. 97. B. Ὁλιγοχρονία Aristot. H. An. V. 8. 191. Ἀνοικία Eustath. in I. Nicom. p. 18. b. Molestiar insolentiorque est motio adjectivorum non purorum uno exemplo mihi cognita, ἀδήλη Galen. de Comp. Medic. p. Gen. VI. 2. 898. C. T. 15. Michael. Ephes. V. Nicom. 68. b.; namque cum πᾶν composita sunt, ad hunc canonem revocari nequeunt, neque in ceteris rebus compositorum instar habentur, ut vel ex eo patet, quod πάμπολυς quidem et πάμμεγας et πάμπλούσιος dicitur, sed ἀμεγέθης et εὐπειθῆς et ἀπλουτος. In Hesychio: Παναιτία λέρεια, aperatum est παναγία scribi debere.

Πνῖγος ἀμαρτάνουσιν οἱ βραχύνοντες τὸ ἑκτείνουσι γὰρ τὸ ὄνομα καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, πνιγηρὰ καλύβη. *) t)

a) Ed. Pr. et Phavor. *οἶος πνιγηρὰ καλύβη.* Hoc exemplum e Thucydide II. 52. sumtum, unde etiam Arrianus Exp. Alex. VI. 23. 395. traxisse videtur, ab ignota manu additum putem.

†) Tὸ i ante y in primis syllabis produci docent Grammatici; Etymol. tamen annotat, in πνιγεύς primam brevem esse, quia fit ab aoristo secundo, in πνῖγος autem produci; itaque circumflectenda est. Nunner. In Etym. loco Pauwius pro ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐπνιγον· ἐξ αὐτοῦ πνίγος οὐδετέρως emendat — ἐξ αὐτοῦ πνιγεύς. Πνῖγος οὐδετέρως — deinde pro τοῦ μὲν προτέρου — τοῦ δὲ δευτέρου idem τὸ μὲν πρότερον, τὸ δὲ δευτέρον, duos Aristophanis locos, alterum e Nubibus, alterum ex Anagyro Poll. X. 54. sumtum esse indicans. Paria tradunt Moeris p. 512. Draco Strat. p. 74. Canon. Herm. p. 429. et quum πνίγω apud veteres poetas priorem producat, non solum πνίξαι pro πνίξαι Arist. Vesp. 1154. Pherecr. Athen. IX. 53. 463. sed etiam πνίγμα pro πνίγμα Hipp. de Morb. Mul. II. 73. 838. A. Aristot. Rhet. III. 10. 348. et πνῖγος pro πνίγος Diodor. Sic. III. 58. Arrian. de Venat. XIV. 205. Aristophont. Athen. VI. 258. D. Aristaen. Ep. I. 5. Lucian. Toxar. 29. p. 91. T. 6. Aristid. in Plut. Aesc. 254. T. I. certe in Atticorum libria scribenūm est. Nam sequiore aevo germanam vocum Graecarum appellationem adulteratam esse, ex multis indicis intelligitur. Pro φίγος (ut Grammatici praescribunt, v. Draco p. 78. Etym. s. φίγησε) vulgari consuetudine φίγος dici monet Gramm. Herm. p. 429. quo tōno notatur Xenoph. Cyr. II. 513. Philo de Exsecre. p. 952. A. Theophrast. de Sudor. 458. idemque p. 424. τὸ γρῖφος, inquit, ἡ συνήθεια ὀξύνει. Idem in centenis aliis accedit, βρέθος, μύρον, τύφος, σκύλον, σκύτος, κυνός, v. Schweighaeus. ad Athen. XI. 29. 62. Meinecke Cur. Crit. p. 66. ut librarii inscritia recti nunc acutum pro circumflexo ponerent, nunc acuta circumflecterent. Illud certe non committendum videtur, ut in eodem scriptore modo πνῖγος Hipp. de Aēr. et Locc. IV. 59. 52. Cor. modo πνῖγος VI. 84. 78. et στῖφος Phil. de Agricult. p. 192. A. Dion. Hal. VI. 92. 1254. et στῖφος Phil. I. c. p. 199. Dion. VI. 12. 1064. scribamus.

Αποκριθῆναι, διττὸν ἀμάρτημα. ἔδει γὰρ λέγειν ἀποκρίνασθαι καὶ εἰδέναι, ὅτι τὸ διαχωρισθῆναι σημαίνει, ὥσπερ οὐν καὶ τὸ ἐναντίον αὐτοῦ, τὸ συγκριθῆναι, εἰς ἓν καὶ ταύτον ἐλθεῖν. Εἰδὼς οὖν τοῦτο ἐπὶ μὲν τοῦ ἀποδοῦναι τὴν ἐρώτησιν, ἀποκρίνεσθαι λέγε, ἐπὶ δὲ τοῦ διαχωρισθῆναι, ἀποκριθῆναι. ^{a)} ^{t)}

[*Γενηθῆναι*] παρὰ Ἐπιχάρμῳ καὶ ἔστι Λόριον: ἀλλ' ὁ Ἀττικίζων γενέσθαι λεγέτω. ^{b)} ^{tt)}

a) Ed. Pr. καὶ εἰς ἓν et in sine τὸ ἀποκριθῆναι.

b) Articulus hic in Ed. Pr. omisus, in Nunnerii exemplo capite truncatus est. „Quo verbo significari Epicharmus τὸ γενέσθαι, non dum potui invenire; ii, quibus copia erit integrioris exemplaria, illud reponent; in nostro desunt initiales literas, ut D. Hieronymus loquitur, ut minio notari possent.“ Nunner. Panwius ambigit, an γεννᾶσθαι illo loco desit, eoque pertinere censem ista Thomas: Γενηθεῖς αὐτὸν γενόμενος οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐγγόνισται γάρ etc. Fischerus ad Vell. T. III. p. 58. γεναθῆμεν, Oudendorpius ad Thom. p. 189. γενηθῆναι excidisse statuit; illud ab hoc loco tam alienum est, quam quod maximo, hęc ita appositum est, ut nihil magis.

†) Consentit in his Phrynicis Thomas M. p. 96. quibus obyiam iavit Abreschius Dilucidd. Thucyd. III. 556. „Fefellit utrumque, inquit, Ammonius, minus intellectus, cuius praeceptum se tentum extendit ad medium ἀποκρίνασθαι, quod non facile apud probatos auctores reperiri puto sensu cernendi.“ In Thomas M. grammaticum novitium, aliena signa sequentem, talis erroria suspicio cadere possit, in Phrynicum nullo modo, neque ἀποκριθῆναι usquam quisquam pro ἀποκρίνασθαι veteres usurpare demonstraret. Quod ex Platonis Alcibiade secundo affertur exemplum, quum nullum habeat sui simile, quum auctor dialogi incertus, et praeterea a libriis nonnunquam forma vulgaris inducta sit, huic merito fidem abrogat Sturzius de Dial. Alex. p. 148. Apud Polybium autem, Diodorum, Josephum etc. multa hujus vitii exempla obversantur, a quo ne Atticistae quidem Rethores abstinuerunt. v. Lucian. Demonact. XXVI. 244. T. 5. Aristaen. Ep. I. 22. et 24.

††) Exemplum hujus aoristi ab Atticistis civitate ex-

*Πελαργός: οἱ ἀμαθεῖς ἐκτείνουσι τὸ ἄ, δέον συ-
στέλλειν· πελαργός γὰρ οὐδὲν ἀλλ' η Ἐρετρια-
κῶς πελασγός.* *)

a) *Πελασγός* quasi a futuro verbi *πελάζω*, in quo prima brevis. Strabo observat et Pelasgos ab Atticis *Πελαργύδης* vocari, nōmīne ducto a ciconiis. *Nunner.* Quid verba Phrynichi sibi velint, ignoro; neque scio, quid sibi velit Nunnus. Si legeretur *ἐκτείνοντο τὸ εῖ* — in illis lux mihi appareret. Quidam *πηλαργός* scribebant, quos indoctos vocat Phrynichus, quia *Πελαργός* Eretriace dicebatur pra*Πελασγός*, a *πελάζω*, ut Grammatici volunt, non a *πηλός*. *Πηλαργό-*
νας nosti; similiter suum *πηλαργός* intellexerint illi propter ipsam Pelasgorum antiquitatem. *Paus.* Haec quamvis inepta sunt, non intermisisti tamen, ne quis vel levissimum rei obscurissimās extricandas adminiculum a me praeterit quereretur. Evidem Phrynicum hoc voluisse judico, quod verbis expressit, alpha in hoc nomine non longum esse, sicut est in adj. *ἀργός*, quod nonnulli fortasse sequuntur sunt, sed breve, convenienter communi formae *Πελασγός*, rho-tacismo Eretrium, in *Πελαργός* versae, cuius plura olim in libris manu scriptis vestigia fuisse probabile est, ut Schol. Lucian. Reviv. 42. p. 160. τὸ *πελασγικὸν* — γράφεται καὶ *πελαργικόν*: Pelasgos a verbo *πελάζειν* cognominatos esse, minor Sturzio persuaderi potuisse Dial. Mac. p. 9.

clusi ex Archyta protulit Fischerus l. c., plura in versione Alexandrina et sacris auctoribus reperiuntur. Inter Graecos hujus vitii consortes antiquissimus fuerit Macho comicus *παρεγενήθη* usurpans Athen. XIIJ. 45. 106. hunc comitantur Polybius II. 67. φανερὸν ἐγενήθη. IV. 6. μέχει παρεγενήθησαν; et Diodor. I. 1. ὑπονομεῖτε γε-
νηθέντες. III. 40. ἔηρὸς ἐγενήθη. In L. XIII. 38. pro ἐγε-
νηθη cod. διένερο et vicissim II. 13. pro *παρεγένετο* cod. *παρεγενήθη* offert, quo patet, quam proclives in hunc lapsum fuerint librarii. Illi fere suppar Dionysius Hal. eodem vitio implicatus est Antt. IV. 69. 806. VII. 55. 1440. et Strabo I. 47. III. 2. 399. (p. 449. ubi pro ὑπη-
γόρεον αὐτῷ τὸν μῆθον scripscerim ὑπερχρηστον) V. 4. 207. T. II. VIII. 4. 155. T. III. Plures dare possum recentiores, Paus. VIII. 13. Athen. V. 25. 258. XII. 26. 446. Diog. La. VIII. 9. 64. Hipp. Ep. ad Damag. p. 20. T. I. (p. 915. T. I. Lind.) quorum omnium laus minima in similitudine Atticorum posita, tamque exigua auctoritas est, ut Phrynichi judicium, cui Heynius ad Apollod. p. 7. et Tzschuckius ad Strab. IX. p. 509. temere leviterque diffisi sunt, evertere nulla ex parte valeant. In Phalar. Ep. XCIV.

PHRYNICHY ECLOGA.

Ασφάραγος: καὶ τοῦτο δυοῖν ἀμαρτήμασιν ἔχεται^{a)}. ὅτι τοῦτο εἰν τῷ παῖδε οὐκ εἰν τῷ φέλεγται, καὶ ὅτι ἴδιόν τι φυτόν ἔστιν ἄγριον ὁ ἀσφάραγος, καὶ οὐκ εἰν τοῖς ἡμέροις καταλεγόμενον. ὁ γοῦν Κρατίνος εἰν ἄλλοις ἄγριοις αὐτὸς καταλέγων φησίν.

Αὐτομάτη^{b)} δὲ φέρει τιθύμαλον^{c)} σφάκον, πρὸς αὐτὸν ἀσφάραγον κύτισόν τε εἰν ἀπασιν ἀνθέρικος ἀνηβᾶ^{d)} καὶ φλόον ἀφθονον.

ώστε παρεῖναι πᾶσι τοῖς ἄγριοις· ἀπαντα γὰρ

a) Pro ἔγραψαι scribendum videtur εὑρίσκεται.

b) Ed. Pr. αὐτομάτην — πρὸς αὐτὸν pro πρὸς αὐτά, ἐνηβᾶ pro ἐνηβᾶ, et ἀφθονον pro ἀφθονον. Pauwius verba poetae in hanc formam rededit: *Αὐτομάτη δὲ φέρει τιθύμαλον καὶ σφάκον.* Πρὸς αὐτά γέ ἀσφάραγον κύτισόν τε εἰν ἀπασι *Ἀνθέρικος ενηβᾶ καὶ φλόος ἀφθονος, scilicet, inquit, ut versus appareat.* φλόος intelligit, quae ellychnia praebet. Nunnerius per φλόον intelligit Theophrasti φλέων. Et nihil aliud dicam, unde apparel, eum ita fuisse appellatum? Versus isti ex Hermanni sententia, quem de hoc loco percontatus sum, sic distingui debent:

*Αὐτομάτη δὲ φέρει τιθύμαλον καὶ σφάκον πρὸς αὐτῷ
Ἀσφάραγον κύτισόν τε [νάπασιν] ἀνθέρικος ἐνηβᾶ
Καὶ φλόον ἀφθονον, ὥστε παρεῖναι πᾶσι τοῖς ἄγριοις.*

φλόος ἀφθονος mea opinione adoptandum est ex simillimo Eupoliidis loco ap. Plutarch. Symp. IV. 1. p. 662. quem Meineckius meus Cur. Crit. p. 58. dextre tractavit; sed praeterierunt eum emendationes Bodaei Stapelii ad Theophr. p. 409. propositae, quibus res fere ad liquidum perducta erat. In eo pariter κύτασος, (που κύτισός, ut in Ed. Pauw. scribitur,) σφάκος, ανθέρικος, φλόος, caprarum parbula, commemorantur.

c) *Tiθύμαλον* Ed. Vasc. *tiθύμαλον* scribitur Aristoph. Eccl. 405. v. Schneider Addend. ad Nicand. Alex. p. 334.

d) Vulgatum ἀνηβᾶ, etsi haud dubie vitiose scriptum, tamen Ruhnkenium, qui hoc verbum pro repubescente usurpari negaverat, ab errore retraxit. v. Epist. IV. ad Ernest. p. 13. ed. Tittmann.

p. 267. συνάριθμος τῶν εἰς τὸν ταῦρον γενηθέντων non ἀναλογήντων, ut Leneprius videbatur, sed leviore emolumento ἐγενέντων scribendum putο;. minoria non potius.

τὰ καταλελεγμένα ἄγρια. Οἱ δὲ νῦν τιθέσσοιν ε)
ἐπὶ πάντος ἀμαθῶς. Τῶν γὰρ λαχάνων αἱ ἀκαν-
θαι ὅρμενα καλοῦνται καὶ ἐξοόμενίζειν; τὸ ἐκ-
βλαστάνειν καὶ ἐξανθέσιν. Λέγε οὖν ὅρμενα, ἄλλα
μὴ ἀσπαράγους, ἀδόκιμον γὰρ λίαν. †)

e) Ed. Pr. et Vasc. τιθλαῖς τὸ ἄπλη πάντος ἀμαθῶς. Αἱ ἄσπα-
ρα primum Nunnesius e libro suo edidit; Ed. Pr. Vasc. ii ἄνθα.
„Recte, inquit Pauwijs; olerum germina et caulinis primi nunquam
„dicti sunt aut dici potuerunt ἀκανθαι. Αὐται δοκιμα εἰναι et com-
„modo statuminat sequens: τὸ — ἐξανθέσιν. Caulinis primi sunt
„olerum efflorescentiae. Ασπαρυγος proprio dictus ἄσπαρας habet,
„indeque ἄσπαρας vocatur, sed id nihil ad olerum caulinos, qui
„edules sunt; de loco Theophrasti alias.“ Credo equidem, ad græ-
cas Calendas. Ceterum recte Pauwium ἄνθας tueri, etiam ex Phry-
nich. App. p. 58. ὅρμενα καλοῦνται ἐπὸ τῶν Αττικῶν τὰ τῶν λαχά-
νων ἐξανθέσαι, credibile est.

†) Phrynicus App. Soph. p. 24. Ἀσφάραγος — οἱ δὲ
πολλοὶ τὰ ὅρμενα τῶν λαχάνων διὰ τοῦ πασπαράγους καλοῦ-
σιν; θνήσ περιπίπτοντες ἀμαρτησασι, θνητε διὰ τοῦ πλέοντος
τοῦ δια τὸ ίδιως καλούμενον ἐπὶ τυρος ποιεῖς ἐπὶ πάντων τῶν
ἐξορμενίζοντων λαχάνων τιθεντας. Etiam Athen. II. 22. 62.
(ex quo Eust. 899.) Etym. M. s. Ἀσφ. (e Lexico rhetori-
co, cuius particulam evulgavit Bekkerus Anted. p. 457.
etiam a Phavorino servata) et Suidas tradunt, Attice
ἀσφάραγος, neque ita cuiusvis generis turionem, sed cor-
rudam et olerum turiones dici. „Eustath. inquit, esse
ἀσφάραγον german e spinis natum; hanc herbam spinosam
puto esse asparagum sylvestrem, qui corruda a Latinis,
et a Graecis μυάκενθα dicitur. Nam μυτάκενθα
ruecum est Latinorum, a quo etiam coliculi nascuntur
instar asparagorum. Galenus II. de Alim. facult. ab omni-
bus Graecis vocari ἀσπαράγους coliculos illos teneros, qui
crescant ad edendum fructum aut semen, qui tamen cau-
lis in brassica proprie κύμα dicatur. Φλόον accipio Theo-
phr. φλέων, quae Diosc. typha est; nam cetera con-
graunt, et quod scribit Diosc., ejus rappymp ἀνθήλην a
quibusdam nominari. Is est Theophr. H. P. IV. ubi lo-
quitur de phleo: τοῦ δὲ φλέων (χαρκὸν εἶναι) τὴν καλούμε-
νην ἀνθῆλην, ὡς χρῶνται πρὸς τας κοτίας τούτο δέ εστὶ πλα-
κανταδές τι ἐπίκεντρον, εει. autem hoc placenterum quid-

dam subruberum, ut *υπόπυλον* legendum sit, quomodo etiam Gaza videtur legisse. *Πλακατώδες* reddidi *placentaceum*, quamvis videtur minima mutatione *γλακατώδες* reponi posse; refert enim ille fructus typhae quam simillime colum. Potest etiam duci *ἀπὸ τοῦ γλακάτου*, i. e. a *lana* aut *lino*, quod circa colum aut fusum volvitur, quod est quam simillimum paniculae typhae. Hesychius item hue videtur spectasse: *'Ηλακάτη*, δύναται ἔντοι κοννῶσ τὰ γόνατα ἔχοντα ὡς στάχυν, ὡς κάλαμον, ubi lego τάγόνατα (scapi et scirpi phlei, qui sine nodis sunt) ἔχοντα τὸν στάχυν ὡς κάλαμον. i. e. *quorum spica* (sic ἀνθήλην videtur nominasse) est ut *calamus*. refert enim eam formam; nisi malis pro κάλαμον legere *γλακάτου*. Potuerunt etiam aliquae placentae globosae (qualis erat σησαμίς et γογγύλη) illa figura paniculae phlei praeditae esse. Festus s. *scirpus clavam* quandam scirpeam retulit e Novio; eam non aliam esse arbitror, quam ἀνθήλην phlei; nostri juncum marinum eam plantam appellant. Galen. in Gloss. de phleo: *τοῦτο ἐστὶ φλογμῶδες τι καὶ παπυρῶδες*, ubi aut φλομῶδες legendum, quia Schol. Aristoph. scribit, φλόσον ab idiotis φλόμον nominari, fortasse propter pappos, quibus similis est lanugini foliorum verbasci, aut certe λοχμῶδες, quod palustris herba sit et in aquis nascatur. — Plinius L. 19. asparagum silvestrem ait a Graecis *orminon* vocari et L. 20, ab Atticis *orminion*: utroque loco reponendum *ormenon*. Eustath. scribit, ἀσφάραγον cum φ esse silvestrem, cum π vero hortensem. Ex his igitur sic restitui posse existimo Poll. VI. 9. ἀσφάραγος ὁ ἀκανθιλας ὄφενος, ἡμερος ἀσπάραγος. i. e. asparagus spinosus ὄφενος appellatur, hortensis vero ἀσπάραγος. — Nunnes. „Ωτι χρωνται πρὸς τὰς κονιάς, interpres, quo utuntur ad *lixivia*. Kovlæn quidem lixivium esse scimus, sed in numero plurali usurpari a Graecis non memini. Ἀνθήλην autem lixiviis conficiendis utilem esse si dicam, risum tollam mulierculis, quarum hoc studium est. Legendum *κονιάσεις*, *tectoria*. Penicillum tectorium intelligit ad laevigandum et complanandum et abstergendum supremum corium tectorii. Nam est mollis materia, ut villorum, ideo apta abstergendo. De sequentibus verbis Theophrasti amplius deliberandum; nam corruptissima sunt; neque admittimus ejus *γλακατώδες*. Totus caulis cum anthele refert quidem τῆς *γλακάτου* σχῆμα, sed ἀνθήλη ipsa sola non potest referre. Ideo eluditur tota

Ἄσβόλη μή λέγε, ἀλλὰ ἄσβολος. †)

illa conjectura de colu.⁴⁴ *Scaliger.* *Ἄσπάραγος*; quod in Hippocr. de Vict. San. I. 1. 46. Theophrasto VI. 4. 5. et saep. legitur, sed hic a Stapelio in controversiam vocatur, Plutarcho Symp. IV. Quae. I. 3. V. Caes. 17. 579. T. 4. Matroni Athen. IV. 15. 29. T. II. Dioscoridi II. 152. 111. b. et scriptoribus Geopon. III. 15. 258. reservari debet. Quae cum hoc dialectorum graecarum scrutatores componere solent, *λίσφος*, *φιδάκηνη*, *σφυράς*, *φανός*, *σφύρινθος*, paene in eadem varietate sunt. *Πιθάκηνη* Aristophani, *λίσπος* et huic et Platoni adhaesit, v. Ruhnken. ad Tim. p. 175. in Aristotelis H. An. nuper modo σφονδύῃ VIII. 23. 394. modo σφονδύῃ editum V. 7. 2. σφόργος, quod Brunckius in Aristophanem reducere conatus est Ach. 463. Vesp. 609., a librariis fere abolitum et in recentissima demum Graecitate tanquam a stirpe semimortua renatum videmus. Horum similitudine et σφυράς defensum est a Niclasio ad Geop. VII. 27. 519. et ἄσφάλαξ defendi potest in Brontosc. Taget. ap. Rutgers. Varr. Lect. III. 248.

†) Moeris p. 11. ἄσβολος atticum, ἄσβόλη communis esse docet, de genere nihil; de quo commode doceuntur a Phryniccho App. Soph. p. 17. *Ἄσβολος θηλυκῶς λέγουσιν*, *Ιππόσναξ δὲ ἀρσενικῶς*. τινὲς δὲ καὶ τὴν ἄσβόλην, Alius Gramm. in Anecd. p. 451. ἄσβολος θηλυκῶς η ἄσβολος, οὐ γὰρ ἀρσενικῶς ὁ ἄσβολος. Sed ἐκ τοῦ ἄσβολον Hipp. de Morb. Mul. I. 100. p. 792. quod non attenderunt Lexicographi. τὸν ἄσβολον Theophr. de Ign. p. 68. cui reminsum articulum reddere annititur Sallier. ad Moer. I. c. η ἄσβολος ex Aristophane citans. *Ἄσβολος nulla generis notatione Alexis Ath. XIII. 23. 51.* Plutarch. V. Cim. I. 245. Alciph. Ep. I. 23. Heliod. V. 11. 243. *Ἄσβόλη*, quod Sturzius praeter versionem Alexandrinam, Antiphonem Com. et Alexandrum Aphrod. in nullo se scriptore legisse meminerat, usurparunt etiam Simonides Jun. Eleg. II. 61. Dioscor. V. 182. 316. a. Geopon. VII. 37. 529. Aesop. Fab. XII. 8. Nicet. Ann. VIII. 4. 158. B. et Galen. Comm. in L. de Locc. aff. VI. 1. 566. A. 824. E. T. 7. neque is dissimulat, Grammaticorum judicia sibi non ita extimes-

PHRYNICHI ECLOGA.

*Αἴθαλος λέγεται καὶ ἀρσενικῶς, ἀλλὰ μὴ αἰθάλη θηλυκῶς. *) †)*

Θερμότης λέγε, ἀλλὰ μὴ θερμασία. ‡)

a) Ed. Pr. Vaso. *λέγε ἀρσενικῶς*. Utrumque articulum, in Edd. duarum vocum interponit junctum. Thomas p. 116. in unum conflavit: "Αἴθαλος καὶ αἴθαλος εἰ δουμενότατος, eademque vocabula a Phrynicho junctim recensae esse significant dissentaneas letiones λέγε, λέγεται, quod cum ἄλλᾳ μῇ conciliari nequit. Scripserat certe hoc modo: Αἴθαλος λέγε καὶ ἀρσενικῶς, ἄλλᾳ μῇ etc.

ascenda videri: τῆς γῆς κατὰ τὴν καμινεῖαν ἀναπεμπούσης εἶδος αἴθαλόν τινα ἡ ἀσβόλον ἡ αἰθάλην γε καὶ ἀσβόλην, ὡς ἐν ἑθέλη τις κάλειν de Simpl. Med. L. IX. 5. 11. p. 263. B. Deest Lexicis ἀσβόλοποιός Eustath. 1949. 36.

†) *Αἴθαλος vel oxytonum αἴθαλός Hipp. Morb. Mul. II. 72. 837. D. VII. Eur. Heq. 911. Diod. V. 13. 275. Plutarch. V. Cim. 1. 244. Athen. XIV. 16. 254. Αἰθάλη ex Luciano (III. p. 11.) et Basil. M. Homil. e. Hebr. p. 197. citat Hoeschelius, qui de Basilio et hoc addit, eadem pagina pro δεσμοῦνται δὲ αἱ χεῖρες in MS. legi δονοῦνται, quod de manuum tremore accipi posse. Feminina terminatione praeterea usi Heliod. X. 24. 423. Apollon. Lex. s. αἴθαλόν p. 66. Nemes. de Nat. Hom. XXXIII. 255. Piso. Hexaem. p. 364. Tzetz. ad Lyc. 55.*

‡) *Θερμασία Hoeschelius a Diodoro, Diogene et Diogenes admissum esse docet, quorum locos indicarunt Interpp. ad Thom. Adde Plutarch. de Sanit. p. 588. T. VII. Sext. Emp. Hyp. II. 22. Nemes. de N. Hom. XXVIII. 4257. etc. Pauwius: Θερμός, θερμότης, θέρμη, θερμάω, θερμάζω, θερμασία.*

Phryничум sequitur Thomas p. 447. *Θερμότης καὶ θέρμη Αττινοί· θερμασία"Ελληνες.* Utrumque erroris arguunt, neque incertis testibus nituntur, sed ipsis principibus, Hippocrate, Platone, Xenophonte, Aristotele et Theophrasto. Quid ergo relictum est miseris Atticis, nisi ut spolia dent sine pulvère et sudore? Equidem hoc eos prè se responsuros arbitror: etiam summis auctoribus nonnunquam verba excidisse non satis prævisa, quae ne inolescant, siūlūt esse prospicere et cavere,

neque se detrectare judicium, dummodo ne in eam cognitionis formulam concludantur, ut, quidquid ab uno aut altero Atticorum dictum sit, id ob hanc unam rationem pro recto et legitimo valeat.

Jam puto intelligi, non de uno illo exemplo, sed de hoc universo genere quaestione haberi. Sed repetam paulo ulterius. Verba tertiae, quartae et quintae syzygiae, sicut in ordinatione declinationum conjunguntur, ita hoc quoque inter se communè habent, quod cum litera futuri characteristicā aut difficilius coeunt, aut sociari nullo modo possunt. Liquidas autem, praeter labiale, antiquiores Graeci cum sigma copulare non admodum fastidiverunt, πέρω, κύρσω, Ἐλσαι, κένσαι. Sed quum verba hujus modi primitiva tum exilitate sua deformata propter concursum literarum dissonantium ad declinandum parum tractabilia essent, ratio inita est, quemadmodum et praesens ad justam mensuram educeretur et in temporum declinatione incommoda illa vicinitas interventu vocalis dirimeretur. Ita ex ὄλω, ἄρω, ὄμω, praesentia usitata, pro ὄλσω, ἄρσω, futura ionica ὄλεσω, ἄρεσω, mox vero hoc allevamentum etiam verbis crassioris fili et jam deformatis (θερμανω, κυιλανω etc.) adhiberi coeptum est, hac tamen conditione, ut in his sigma futuri formale expelleretur, quod in omni declinatione verborum tam solutum et exemptile est, ut quamlibet levius eluxetur (τύπται, τύπτεο, ἐτύψω). *) Hac via semel patetfacta, futura in λω, νω, ρω sensim in desuetudinem venere atque illa etiam priora, quae ascitu literarē vocalis inconcinnum consonarum concursum subterfugerant (όλεσω, ομόσω, τελέσω), communem sui generis inclinationem sequuta eodem vergere cooperunt (όλω).

Illam autem juncturam literarum λς, νς, ρς, cuius causa illa futuri flexura inita est, etsi durum quiddam et horridulum sonabat, tamen non in omnibus vocabulorum locis ac ne eodem quidem loco omnibus aetatibus pariter improbatam esse necesse est. Pro μάρτυρι quidem, quum facilem haberent exitum, μάρτυρι maluerunt; sed a θῆρες quin θηροι dicerent, recusare non potuerunt;

*) Haec qui intantur, futurum θερμάνεσσ, quod Fischerus ad Vell. T. II. 320, et Matthiae Gramm. Gr. p. 207. ex Hippocrate de Us. Hum. c. 41. p. 39, affersunt, prorsus intolerabile esse confitebuntur. Est vero dativus nominis, non futurum verbi.

Neque, si pro θάρσος, ὅρσην, κυρσός postea molliora praevaluerunt, etiam ἔγκαρσιος et similis huc detorta sunt. In verbalium vero declinatione quantum auribus tribuerint, ex hoc intelligitur, quod non solum a verbis liquidis parcus quam a ceteris substantiva in εἰς devarunt, sed etiam derivata et jam recepta denuo aliorum flexere instituerunt. Superest quidem magnus verbalium activorum numerus, quae statu suo manserunt, ἄλσις, ἔγγελσις, ποίκιλσις, κύμασις, πάχυνσις, *) κάθαρσις, ἐνεργεια, τέκμαρσις, ὀλόφυρσις, ab Hippocrate, Thucydide, Platone et recentioribus frequentata. Sed pleraque in aliam partem flexa *N* illud resultans abjecerunt, θερμασία, ἐγρασία, ψυχρασία etc. quae est satis antiqua et vulgo recepta forma; velut ὑγρασία Hipp. de Locr. in Hom. III. 361. E. T. VII. Aristot. de Gener. Ann. I. 20. 602. A. T. II. Alexis Athen. IX. 585. D. Epicur. ap. Diog. X. 108. 648. ξηρασία Hipp. de Morb. Mul. I. 8. 540. E. T. VII. Aristot. H. An. X. 3. 499. Antiphan. Athen. I. 25. B. ποιμασία, quod Lexicis deest, Philo de Nom. Mut. p. 1060. A. 1062. D. aliqua multa, λερνασία, φλεγμασία, ἀκμασία, χειμασία, σημασία, σικχασία, εὐφρασία. Sed apud illos, qui proprium Atticæ dictionis colorem retinuerunt, tanta est hujus generis raritas, ut dedita opera ab eo declinatum videatur. Et de Xenophonte, quem θερμασία in Anabasi posuisse notant, non magnopere laborabo; sed quod Trillerus hoc etiam in Platone reperiri narrat, vereor ne fumum nobis vendat doctus Iatrosophista; nam apud hunc vicies minimum θερμότης legitur, θερμασία autem, si satis memini, ne semel quidem emergit, neque quidquam hujus simile; quod idem de Thucydide et ceteris hujus ordinis affirmare licet. Sed forsitan aliquis aliquando hujusmodi quippiam admirerit; manet tamen, hanc terminationem proprie attican non esse. Sed pro φλεγμασίᾳ illi φλέγμα vel φλεγμονή, pro ψυχρασίᾳ φύξις, pro ὀσφρασίᾳ ὀσφρησις, pro θερμασίᾳ aut θέρμη s. θερμότης, ut Thomas praescribit, aut θέρμανσις substituerunt. Nam, quod Aristoteles Metaph. X. 11. 756. D. inter θερμότης et θέρμανσις intercedere docet discrimen, id in na-

*) Lexicis adde φύξις Schol. in Dion. Gramm. p. 858. ἀντίφωνος Galen. Ars Med. XXXV. 228. πήμασις Eustath. p. 417. Eaque terminatio in plurimis aliis appetit. Sed ἄλματε, quod Buttmanus his comparat p. 43. Gramm. VI. Edit. πάρεντ, μῆρεν, Τίρην, anomala sunt ex obliquis casibus in nominativum reclinata.

Ἄτταγήν: καὶ τοῦτο παρανενόμηται καὶ τόνῳ καὶ θέσει. καὶ γὰρ ἄτταγας λέγεται, ὡσπερ ἄλλας. †)

tura fixum, sed usus popularis negligentia sublatum est. Neque raro haec a librariis commutantur, ut v. c. in Nonni Epit. CXXXIV: p. 422. præ δέρμαντις codd. nonnulli Θερμασία, quibus ille indiscerte utitur, et in Epict. I. 20. p. 110. unes aliquis ceteris eleganter pro ὀσφραστά διφρησίς scriptis; in Athen. XIII. 95. 213. Edd. vett. hoc idem pro διφραστίς exhibit. Οσφραστής, quod in Lexicis commemoratur, non magis probo quam ξηραστής et contrarium vitium εὐθραστία, cui Sehaferus queque ad Apoll. Schol. p. 256. diffidere videtur.

†) *Athen. queque monet, dicendum esse ἄτταγας attice, non ἄτταγήν. Idem observat Eustath. Schol. Arist. Vesp. ἄτταγας, inquit, quem nos vulgo ἄτταγήν dicimus. Nunnes. ἄτταγήν P. Aegineta, ἄτταγας Clem. Alex. Hossehol. ἄτταγας a voce dictus; Aelian. H. A. IV. 42. ὁ ἄτταγας τὸ ίδιον ὄνομα η̄ εθνεῖ φωνῇ φθέγγεται καὶ ἀναμέλπεται αὐτῷ. An id melius exprimit ἄτταγας quam ἄτταγήν, ideoqua huic praedatum illud? Καὶ γὰρ ἄτταγας λέγεται ὡσπερ ἄλλας; et sic ἄτταγας facit ἄτταγάντος, ut ἄλλάντος, quo pertinent etiam ista Athen. IX. 9. (39. 452.) ἄτταγας (MS. ἄτταγῆς) περισπώσιν δ' οἱ Ἀττικοὶ παρὰ τὸν ὄρθον λόγον τούτομα· τὰ γὰρ εἰς τὸν ἱηγοτα· ἐκτεταμένον ὑπὲρ δύο συλλαβᾶς, ὅτε δέ τοι ἡ παραληγον, βαρύτερα ἔστιν, οἷον Ἀθάμας, ἀθάμας· λεκτέον δέ etc. in plurimi tamen ἄτταγας et ἄτταγας invenitur ap. Aristoph. Pelluc. Athenaeum ipsum et alios. Quare aliter flexus fuit in hoc quam in illo numero et ἄλλας in sola singulo expressit. Atque hinc est, quod rectius legeretur ap. Athen. I. c. λατέον δὲ καὶ ἄτταγει (Eustath. ἄτταγει) καὶ τοῦ ἄτταγάντος· id enim longe convenientius, quam quod vulgo editur καὶ τοῦ ἄτταγήντος. Vident omnes. Parw. Hoc Pauwianum ἄτταγάντες non verbum est, sed portentum. Attagenis nomen, de quo summa diligentia egit Cour. Gesnerus Hist. Ab. I. III. p. 219., plures habuit flexus et inclinamenta; una forma est poetica ἄτταγῆς, ἄτταγέος Oppian. Cyn. II. 405. 426. altera Iomicae similis, sed vulgo recepta, ἄτταγήν, ἄτταγήτος (ut Thelyv. Τηλήτος); qua utuntur Aristot.*

**Κολυμβάδες ἐλαῖαι οὐ λέγονται, ἀλλὰ ἀλμάδες
ἐλάῖαι χωρὶς τοῦ ἴ. †)**

**Γρηγορῶ, γρηγορεῖ, οὐ δεῖ, ἀλλ᾽ ἐγρήγορα λέ-
γειν καὶ ἐγρήγορεν. *) ††)**

a) Ed. Pr. Vasc. *Γρηγορῶ, ἐγρηγόρει;* οὐ δεῖ. *χρῆ γάρ ἐγρήγορα* — quam diversitatem negligenter indicavit Pauwius. A Phrynicis fortasse sic scriptum erat: *Γρηγορῶ, ἐγρηγόρει — ἀλλ᾽ ἐγρήγορα καὶ ἐγρηγόρει εἰς ἐγρηγόρη.* Zonaras T. I. p. 609. *Ἐγρηγορα χρῆ μέ-γαν, οὐ γεγορα, καὶ τέν παρεκλητότα ἐγρηγόρει καὶ ἐγρηγόρεσσαν.*

H. An. X. 56. 488. 19. 458. *Phoenicides pomicus Athen.* XIV. 67. 374. Alex. Trall. I. 15. 66. *tertia circumflexa,* quam Atticis adsignat *Phrynicus*, t̄iusdemque opinio-*nis particeps auctor Lexici rhetoricei in Anecd. Bekk.* p. 461. *Ἄτταγας — οὐτε καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀττικοῦ καὶ εἰ-
πλάγια ἄτταγῶν καὶ ἄτταγας* (i. ἄτταγας), unde *autibata Etymologi* glossa expleri potest p. 167. Sic repetitur ὁ ἄτ-*ταγας Aristoph. Vesp. 249. Ηνν. 249. 761.* (eamque scri-*pturam Aelianus H. An. IV. 45, et Etym. I. c. ex Aristophane referunt) τῷ ἄτταγῷ ap. Aelian. VI. 45. XIII. 25. τοὺς ἄτταγας Aristoph. Acharn. 875. Atque haec forma cum superioribus, unde haec disputatio orsa est, omnibus rebus congruit; eademque etiam accentus varietas: ὁ ἄτταγας Athen. IX. 59. 452. of ἄτταγα Poll. VI. 52. ὁ ἄτταγας Aristoph. Fragm. Pedarg. III. 261. of ἄτταγα Athen. IX. 59. 451. τοὺς ἄτταγας Aelian. H. A. XV. 27. Athen. IX. 52. 462, XIV. 53. 543. Hanc terminationem, dumimoda ἄτταγας scribatur, Atticorum propriam esse, indicio sunt aliarum avium nomina ab Aristophane com-*memorata, ὁ ἔλεας, ὁ ἔλαιος, ὁ παλεκας, de quo aliquo loco dicetur.**

†) *Κολυμβάδες etiam a Plin. nominantur et in Glossar. Pollux νηκτρίδας vocat. Pro κολυμβάς ap. Athen. de ave urinatrice et κολύμβης ap. Arist. reponendum in utroque κολυμβης ex Eust. Hoeschel. Ἀλμάδες, qua Aristophanes et Eupolis usi sunt, praefert etiam Moeris p. 51. Praeter Diphilum κολυμβάδες ἐλαῖαι dixerunt Dioscor. I. 140. 56. Jul. African. Cest. c. 28. p. 300. a. Geopon. IX. 53. 632. Nonnus Epit. C. IX. p. 338.*

††) *Praesens illud, quod Phrynicus culpat, non re-*

periri in Atticorum scriptis, nisi librariorum errore illatum, jam Porsonus ostendit ad Anab. IV. 6. 25. dnos locos hoc vitio contactos corrigens, unum Aristophanis, alterum Xenophontis, quem Antiatticista Bekk. p. 96. corrupta lectione nixus (nam ἐγρηγόρεσαν sensus poscit, ἐγρηγόρησαν respuit) Atticistis opposuit. Non autem reprehenditur in Hippocrate de Insomn. c. 1. 79. γρηγοροῦσα vel, ut in cod. quodam legitur, ἐγρηγοροῦσα; in alio Hippocrateorum libro τὸ ἐγρηγορός de Decent. Hab. c. 1. 352. T. II. Γρηγορεῖν, praeter locos a Fischerio indicatos (v. Sturz. p. 157.) admiserunt Joseph. Ant. XI. 5. 552. Apollon. de Synt. III. 27. 257. Synes. Ep. XIX. p. 56. B. Schol. Arist. Eqq. 547. Ανεγρηγόρησε Euseb. H. Eccl. V. 1. 201. quod compositum addendum Lexicis cum adverbio similis potestatis ἐπαγρύπτωσι de Vit. Const. IV. 29. 64. Aoristo γρηγορῆσαι utuntur Gregor. Naz. Or. XVI. 504. Niceph. Greg. V. 5. 84. E. Themistio autem fortasse non ingratum fecerim, si in Or. XXVI. 3. 5. B. pro ἐγρηγοροῦσιν corrigam ἐγρηγορόσι. Adverbio ἐγρηγόρως, quod Jam Reiskius in Dionē Chr. Or. I. p. 63. prescripsit, nullum Schneiderus in Lexico suo locum concessit, idque in Nott. ad Xenoph. I. c. p. 239. demonstrat tum apud Lucianum (cuī eōdem modo opitulatus est Struvins meus Observatt. Gramm. Fasc. I.) tum apud Alciphronem ē corruptela natum esse. Quemadmodum autem hic ἐγρηγορός βλέπειν dixit, ita Eur. Alc. 773. πεφροντικός βλέπειν, Theocr. XX. 14. σεσαρδός βλέπειν, Callistr. Stat. XIV. 906. τεθνητός ὄρχην, Aristot. Physiogn. VI. 160. ὅξν καὶ ἐγκενηγός. Adverbium ἐγρηγορότως a participio ductum apud multos in usu est, Plutarch. de Audiend. Poett. p. 112. T. VII. Clemens Constt. Apost. II. p. 46. A. simile illud aliis: ἀσαρότως, πεποιθότως, τεθαδόητότως, ἀποδεειλακότως, ἀντιπεπονθότως Archim. de Aequip. I. 7. 168. Theolog. Arithm. p. 26. Olympiod. in I. Meteor. p. 19. b. ἀπετηληκότως (πρὸς φιλοσοφίαν ἔχειν Synes. Epist. 158, 275. i. e. occalluisse ad philosophiam; quo carent Lexica). Pro ἀσυνειδότως Plutarch. Laconn. Apophth. p. 192. T. VIII. scribendum est ἀσυνειδήτως. Ab adjectivo ἐγρηγορός (quod praeter alias recentiorum African. Cest. 74. 514. Polemo Phys. I. 10. 248. sed Aesch. Agam. 357. ἐγρηγορός potius quam ἐγρηγόρον scripsisse videtur) ab illo igitur adjectivo adverbium ἐγρηγορώς duxit Dio, ob eam causam a Thoma reprehensus p. 625., pluries illud

*Αὐθέντης μηδέποτε κρήση^τ) ἐπὶ τοῦ δεσπότου, ὃς
οἱ περὶ τὰ δικαστήρια φήτορες, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ
αὐτόχθονος φορέως. †)*

a) Ed. Fr. Vasc. μῆ στον εἶπε.

in Hesychii Glossis repetitum: Ἀβρέτ, ἡρηγόφως:
'Αδεύνως, ἡρηγόφως, ut Valckenarius emendat Diatr. p.
94. Sic et neutro participiali γεγονός (γεγονός βοῆν, ut
γερηγορὸς βλέπειν) adjacet adjectivum γεγονός, cuius ad-
verbium γεγονώς summam habet cum participio illo con-
venientiam. Et hac ratione forsitan etiam ἀραιός adje-
ctivum cum suo adverbio ἀραιός defendi possit, sed fe-
minina forma, ἀραιά, quam Matthiae commemorat Gram-
mat. Gr. p. 503., commenticia legibusque Graeci sermo-
nis adversaria est. Etiam pro Βεβριθῶς, βαρουμένως apud
Hesychium necessario scribendum est Βεβριθός, βαρού-
μενός. Neque ferri potest, quod in Philostr. Iconn. I.
31. 809. vulgatur, σῦνα ύποδίσηρα, pro quo non ύποδ-
σηρά, ut Abreschio visum ad Cattier. p. 26., sed ύπο-
δίσηρα scribere convenit.

†) In parallelo Moeridis loco, Αὐτοδίκην ἀττικῶς, αὐ-
θέντην ἔλληνικῶς, Pauwius αὐτόδικον scribendum censet.
Αὐθέντης de interfectore secundum Herodotum usurpa-
runt Thucydides et Antiphon; quem plerique veterum
oratorum αὐτόχθονα dicere maluerunt. v. Valcken. Diatr.
Eur. p. 189. Nec idcirco tamē Euripides sibi interdi-
ctum putavit, ne, dilatata paulisper vocabuli potestate,
τὸν κύριον vocaret αὐθέντην Suppl. 442. Sed eandem sibi
licentiam sumere scriptores pedestres, merito indignati
sunt Atticistae. In hunc sensum αὐθέντης, αὐθεντεῖν,
αὐθεγέτει Dione, Appiano, Synesio reliquisque hujus
generis dici, notarunt superiores. Simili audacia verba
αὐτονομεῖν et χειρουργεῖν ab operariis ad eos traduxerunt,
qui per se aliquid agunt, non aliena opera utentes: αὐ-
τονομῶν μὲν τὴν ἐπιβουλὴν, μισθούμενος δὲ τὰς ἔμας χει-
ρας Philostr. V. Soph. I. 21. 517. τὴν μαντηῖην αὐτονομεῖται
Lucian. Dea Syr. 120. T. IX. χειρουργεῖν τὰ ἄδικα Philo
de Nomp. Mut. 1082. A. συνεχειρουργεῖ ἔκαστα τῶν ἀμαρτα-
νομένων Id. in Flacco. 971. C. quorum nihil simile veteres

Ἄγνοικεν, εἰ τις εἴποι, ὅτι ἐν τῷ συνδέτῳ Λυ-
σίας πέχρηται, παταγηόχασι, μὴ πάνυ πείθου·
ἡχε μὲν γὰρ λέγουσι, καὶ Δημοσθένης ἡχασι
λέγει, ἀλλ' οὐκ ἀγηόχασι. ^{a)}) †)

Μεσιδιωθῆναι: τέτριπται καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις
καὶ ἐν τοῖς συμβολαίοις. ἀλλὰ σὺ μεσεγγυηθῆ-
ναι λέγε. ††)

a) Ed. Pr. ἄλλ' οὐ παταγηόχασι male.

dixerunt. Lexicis infer oīkeiōcheros (γράμματα οἰκεῖα).
Niceph. Greg. XV. 3. 475. i. q. Ιδιόχειρον s. αὐτόγραφον.
Pro ἀντοχειρίᾳ Poll. II. 148. substituendum est ἀρτιχειρίᾳ.

†) Qui scribunt tamen de dialectis, animadvertisunt
pleonasmum esse atticum ἄγνοια. Nunner. Error hic a
veteribus Technicis (v. Fisch. II. 511.) ad Byzantios
Grammaticos (Const. Lasc. Gramm. b. 5. Moschop. II.
ΣX. p. 187.), hinc veluti fidei commissus per plura secula
de manu in manum traditus, neque ita pridem Atticistarum
auctoritate extinetus est. Inter Atticos auctores
nullus praeter Aristot. Oecon. I. 7. et Lysian haec forma
usus reperitur, cuius is locus, quem Phrynicus ante
oculos habuit, intercidit. Sed quod in actis publicis et
epistolis a Demosthenae pro concione recitatis invenitur,
v. Zonar. Lex. p. 54., id argumento est, jam bonis tem-
poribus vulgum illiteratorum ita locutum esse, unde ad
posteritatem transmissum est vitium, Plutarch. V. Phocion.
XVII. 18. Aristid. Rhetor. II. 3. 501. Dio Chr. XXXII.
659. T. I. Athen. XIII. 63. 145. Jamblich. V. P. c. 55.
252. quibus Josephum, Polybium, Libanitum addunt.
Neque tamen vitiosa consuetudo tantum valuit, ut ger-
mania et legitima forma in totum exolesceret; cuius me-
moriam abinde reficerunt Polyb. XII. 16. Pausan. IV.
56. Athen. III. 11. 578. caeteri complures.

††) Pollux docet auctoribus clarissimis Atticis dici
verbum μεσεγγυῖν, nomen μεσέγγυος et μεσεγγύημα. v.
Harpocr. Thomas observat, μεσέγγυεν dicendum, non μεσί-
γνη, pro sponsore et sequestri. Nunner. Mīcos, μεσιρίος,
μεσοδίος. Sic ap. Aristot. Politi V. 6. stabilitur μεσίδιος.

*Καλλιγραφεῖν, διακειμένως λέγουσιν ἐκεῖνος αἰς
κάλλος γράφειν. ³).⁴)*

Ed. Pr. Vasc. *Kalligraphi* et *Scalaeopus* 2600*versus* exc̄e*ros*
et sic s̄alle*s yōq̄es*, eodem modo Phavorinus, sed omissa per
negligentia*m̄negatione*. Aliter ex a*nt*o*rum* *exempli* edidit Nunnerius,
quoniam probat lectionem pristinam, quam ita interpretatur: *Kal-
lygraphi non usurpant disjuncte illi*, scilicet, qui in foro et
commerciis versantur, quorum in proximo articulo mentio est. Pau-
wina lectionem a Nunnerio profectam sequens exc̄e*ros* Atticos si-
gnificare, lectionum autem fluctuationem et discrepantia librorum
natam putat. *Exc̄e*ros* ubique sunt Atticos*

*λόγον, de quo dubitabat Stephanus in App. Thes. Pauli.
Μεσίδιος praeter hinc Aristoteles Iacōs, quos Schneider
rus commemorat, reperitur in Michaeli in V. Nicom. p.
66. b. ex ipso Aristotele depromptum; μέσον δικαιοντα
vocat Thucydides IV. 83. μεσιδιωθήσαι autem, sive a nullo
scriptorum eorum, quos fortuna nobis reliquos fecit,
admissum est, sive adhuc in angulo quodam inaccesso
latet, nobis certe invisum inauditumque erat.*

†) Παλλούς καὶ λυροφόρους V. 102. aliud, et male id cum
hoc componit Stephanus in Thes. Idem dicitur de
κενταλικραφημένη Λέξις Laertii {VII. 48. 375. *}) et utra
λιγοστημένοι πάροι Josephi. Nam de ipsa scriptura et
τρψις litteris stricte accipieundus est Phrynicus; elegantes
literas pingere Attici εἰς κάλλος γράφειν dicunt et simili-
ter εἰς τάχος γράφειν. Pauw. Si Pauwii sententia fuit,
Phrynicum hoc loco de propria nec translatas verbi καὶ
λιγοστεῖν significazione cogitasse, assentior; si autem
putat, in translatâ significatiōne magis usurpari composit-
um, fieri non potest quin explodatur. Ac ne de nota-
riorum quidem ministerio εἰς κάλλος γράφειν, εἰς τάχος
γράφειν, apud veteres rep̄b̄iri arbitror; sed his similius:
εἰς εὐτίκαιαν συγγραφημένον Ariat. Ann. 805. εἰς τάχος
πατέων Aeh. 686. quod Suidas cum illis composita. Εἴς
τάχος γράφει καὶ εἰς κάλλος γράφει καὶ εἰς τάχος πατέων, διὸ
quā καλλιγραφεῖ. Quod vero Schol. Bav. ad Demoθ. B. 54.
scribit: Σενοφῶν ἴστοριῶν ἡ τοὺς δὲ νήσας περιῆγεν εἰς

[•]) Etiam *sallustius* de *sermone eleganti et sallustiano* sumpt. Plutarch. Symp. V. Quae. VIII. 2. Diog. La. II. 66. 204. Constant. Corp. Adm. I. 65. C. 1. 15. 324.

Ακμήν ἀντὶ τοῦ ἔτι: Μενοφῶντα λέγοντων ἀπαξ
αὐτῷ μεχρῆσθαι. σὺ δὲ φυλάτταν χρῆσθαι^α),
λέγε δὲ ἔτι. †)

a) Ed. Pr., φυλάττου, omisso χρῆσθαι.

τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν τῆς περὶ τὰ ἀρχεῖα διακόνιας, haec Xenophonti nullo modo tribui possunt, sed fortasse Procopii sunt, cuius hanc δῆσιν profert Suidas τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν s. Γράψειν. Etiam rhetores veteris elegantiae studiosos, Philostratum, Lucianum, Libanum Atticistarum praecepto parvissime, probaverunt VV. DD. ad Thom. 274. v. Zonar. Lex. T. I. 881. Ταχέως γράψειν Liban. Ep. MCXLIII. 546. Eunap. V. Proaer. p. 114. de arte tachygraphorum; generaliter συγγράψειν Plato Charm. p. 159. Καλλιγραφεῖν primum mihi occurrit sensu figurato in subditicia Aristotelis Ep. ad Alexandrum Rhetoricae praefixa T. V. p. 18. Buhl. Hinc καλλιγραφία Plutarch. de Pyth. Or. VII. 257. T. 9. Adde Lexicis χιερόγραφης Phot. Bibl. 65, 93. ὁνυγράφος autem Phil. de Creat. Princ. p. 724. D. Socrat. H. Eccl. II. 50, 129. VI. 4. 313. dubius exime.

+) Eadem narrant Moeris et Thomas, nullum Atticorum τὸ ἀκμὴν pro ἐτι usurpare. Contra Suidas Sophoclem et Hyperidem testes citat. Quid ad haec dico potest? Nimirum hoc: duas esse hujus adverbii significations, saepe inter se confusas, neque a Corisco Στραχοῦ. n. Ελλ. Γλ. p. 48. satis accurate discretas, unam antiquiorem et primigeniam, in articulo, qua usi sunt Xenophon et Isocrates ad Demon. p. 2. ille δὲ μὲν ὅλος ἀκμὴν διέβασε, hic δὲ μὲν ἀκμὴν φίλονοςτες. Neutro loco significatur ἐτι, sed ἀριτι, eum matime, nunc ipsum. Sic etiam Polyb. XI. 4. 591. ὅτου ἀκμὴν ἀρχηται δέν, quo loco ineptissimum foret ἐτι. Altera recentior, adhuc, v. c. Strab. I. 56. οὐδὲ ἀκμὴν εὐθύνεσθα τὰ στρατιώτα, Strato Epigr. III. εὑνήτες ἀκμὴν. Plutarch. de Glor. Athen. II. 85. T. IX. ἀκμὴν διεργάτεσσον. v. Theop. Id. IV. 60. ubi cum ἡνα πορπιτικός τε συνονυμός, qualia plura insunt in congerie exemplorum, quae Batavi commentatores majore studio, quam delectu collegerunt. De Sophocle Suidas manifesto errat: Hyperidem testem adhibet

*Εἶτεν καὶ ἔπειτεν^{a)} ἐσχάτως βάρβαρα. εἴτα οὖτος
σὺ καὶ ἔπειτα λέγε. τ)*

*Ανατέλλει μὲν ἐρεῖς ὁ ἥλιος, ἀπιτέλλει δὲ ὁ νύκτων,
ἡ ὁ Λερίων ἡ ἄλλο τι τῶν μηδ ὠςαύτως τῷ ἥλιῳ
καὶ τῇ αελήνῃ πολευόντων.^{b)} ττ)*

a) Ed. Pr. et Phavor. εἴτα καὶ ίπειτε.

b) Transcripsit haec Phavor. In πολευόντων είναι comprehensum,
vix alias obvio. ἡ ἥλιος τοις σύμφωνοι περιπολοῖ Lucian. Bis accus.
I. 48. T. VII. ἀστραντικόν περιπολοῦντα platonico verbo Philo de
Mund. Opif. p. 11. C. αἰθεροβατεῖν καὶ συμπεριπολεῖν τοὺς ἀστραντες
Anon. Suid. a. Αἰθερ. — Θέαν — τοὺς περιπολοῦντα τὸν σύμφωνον
Athen. XV. 68. 534. ἥλιον — περιπολοῦντα Sext. Emp. adr. Phys.
I. 553. et, quod his omnibus auctoritate praestat, ἡ ψυχὴ — πάντα
τὸν σύμφωνον περιπολεῖ Plat. Phaedr. 246. B.

in hac causa etiam Antiatticista Bekk. p. 77. sed locum
non apposuit, neque fidem facit iudicii sui.

†) Eustath. 1158. 57. ἐν τοῖς Διονυσίου φρέσει, ὃς ἀποτί-
ζει μὲν τὸ εἴτα καὶ ίπειτα, τὸ δὲ εἰτεν, ἔπειτεν, λαχά. διὸ,
ψησι, καὶ παρ' Ἡροδότῳ [ἔπειτεν IX. 83. 84.] λείγεται. Quod
Constantinus in Lex. ex Luciano profert ἔπειτεν, non
est ἔπειτε, sed ἔπειτι cum duabus encliticis. Nunner. Etymologus: ab εἰ est εἴτα, ut a δέ δέρα, quo sensu nescio.
Ἐπειτα ad ἔπειτα. Εἴτα, εἴτε, εἴτων, εἴτα, adverbialiter, eun-
do, progrediendo. Sic ordinis adest notio. Sensus? Ab
ἔπειτα similiter est ἔπειτα. Pauw. "Εἴτατο, quod Pauwius
Pindaro Nem. III. 47, non inscite restituit, librarii in
Arist. Ach. 745. invexerunt; alia locis scriptorum greg-
arium si olim occurrit, (quod credibile sit Phrynichi cen-
sura,) hodie jam docta editorum ineditis sublatum est.
Tantum scio, Schaeferum in Schol. παν. Apoll. p. 262, id
sibi deprehendisse videri. [Non in Schol., sed in fragmento
scriptoris Ionici, quod Scholiastes servavit. Correctio
illa mihi quidem pruno quoque videtur probabilia. G. H. S.]

††) Meschopulus Att. ἀττ. Ἀνατολή ἐτι τοῦ ἥλιον, ἔπι-
τολή η φανέρωσίς τοῦ ἀστρου μετὰ την κρύψιν τοῦ ἥλιου οὐρανού.
Achilles Statius in Proleg. Arcti inquit, ἀνατολήν appellari-
xi, si una cum sole astrum oritur, non post ortum sci-
bis, ἔπιτολή vero; quam mane ante solim ortum astrum
oritur. Nunner. Ἀνατέλλειν, ut ab eo incipiām, contraria
Phrynichi voluntatem in complarium libris aliquoties pe-

Εὐκαιρεῖν οὐ λατέον, ἀλλ' εὑ σχολῆς ἔχειν. *) †)

a) Eodem modo Ed. Pr. et Phavor. nisi quod hic ex aliena glossa verbum πλευρᾶς ad interpretandum σύνεστες interponit.

satum offendimus: σειρῶν ἀνατέλλοντος Archestrat. Athen. VII. 125. 205. τὸ ἄστρον, ἦν αἷγα καλοῦσιν, ἀνατέλλουσα— Paus. II. 15. ἀνατέλλει τὸ ἄστρον ὁ κύων Aelian. H. A. X. 45. ἄστρα ἀνατέλλοντα Sext. c. Astrol. V. 542. ἀρκτοὶ Stob. Eccl. Ph. I. 20. 400. ἀνατολὴ τοῦ κυνός Callistr. Athen. Parall. II. 281. Antig. Car. c. LXVI. Geoponn. I. 12. 57. σειρῶν Aelian. H. A. III. 50. πλειάδος Aristot. H. A. IX. 17. 577. Contra ἐπιτολὴν ἥλιου Philostr. V. Apoll. VI. 1. 233. VIII. 1. 322. Polyaen. VII. 12. 225. Poll. I. C8. ubi uterque codex rectius ἀνατολάς. Ἡλίου τε καὶ σελήνης ἐπιτολάς Artemid. I. 5. ἵνα νενικηκότας αὐτοὺς ὁ ἥλιος ἐπιτείλας ἤδη Joseph. Antt. V. 5. 321. quem locum Suidas s. Ἐπιτ. omisso auctoris nomine citat. Apud antiquiores, si poetas excipimus, qui hos terminos ultro citroque transiliunt, v. Schol. Eur. Phoenn. 1123., religiose servantur utriusque vocabuli discrimina; sic ὅταν ὁ κύων ἐπιτέλλῃ Hipp. de Intern. Afr. 41. 667. B. T. VII. ἀρκτούρου ἐπιτολαὶ Thucyd. II. 78. κυνός Theophr. Caus. Pl. I. 6. et de reliquis astris, quibus anni tempestates notantur, quae proprio ἄστρῳ appellari solent.

†) Lucianus tamen videtur probare: τῆς ἀνάγκης ἀφθάντες τὸν πύκαλφον τι τῶν πρειτόνεων ἐπινοεῖν (Amort. c. 53. 295. T. 5. ubi comma deleas). Nunnus. Hoeschelius Chiom. Epist. XVII. Plut. Apophth. Lacc. p. 215. T. VIII. et Philonem nominat p. 494. τῆς διανοίας ἐνευκαιρούσης διάστιτι, „ubi paulo ante cum MS. rectius forte legeris „τοῖς ἐν τῇ ἔνη σποράσιν ἀσφαλῆ κάθοδον παρέξειν, quam „cum editis σποράδην. Idem p. 542. ἐνευκαιρεῖν τοῖς αὐτοῖς ἀδικήμασι MS. ἀτοπήμασι.“ Addunt Polybium, Posidonium, Arrianum, aliosque recentiorum, qui verbum εὐκαιρεῖν dupli sensu usurpat, uno angustiore pro σχολάζειν, νακαρεῖν rei, ut Plutarch. Quaest. Rom. XL. p. 457. T. VIII. προενυκαιρεῖν τῇ ὁργῇσει, συνενυκαιρεῖν τερατεῖσι, v. Bast. Ep. Crit. p. 48. quo sensu et προενυχολεῖν τινει dicitur. Deinde latius, qui habet rei gerendas facultatem, ut Athen. VI. 109. 553. οἱ φόρδες εὐκαιρούμε-

*Ἐξεπιπολῆς λέγουσι τινες, οἱόμενοι ὅμοιον εἶναι
τῷ ἐξαίφνης. οἷον, ἐξεπιπολῆς, ἐξαίφνης. ἀτό-
πως· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἀνευ τῆς ἐξ προθέσεως εἰ-
πον ἐπιπολῆς.^{a)} †)*

a) In Ed. Pr. Vasc. pro *εἴον ἐξεπιπολῆς*, *ἐξαίφνης*, quod Pawio merito ineptum videtur, scribitur *εἴον ἐξεπιπολῆς τοῦ παντός*. Eadem Edd. omittunt *εἴπον*.

*νοι τοῖς βίοις προ εὐπορούμενοι. Oppositum ἀκαριεῖν ni-
hilo antiquius videtur. Εὔχαιρα de temporis opportuni-
tate (Plat. Phaedr. 272.) non negant Grammatici bene
graece dici; otii (σολοῆς) significationem excludunt, v.
Suid. s. v. *Εὔχαιρημα* novitium est vocabulum in Stoico-
rum scholis proseminalatum.*

†) Lucian. Soloec. (c. 5.) idem innuit, ut locus de Luct. (XVI. 214.), in quo *ἐξεπιπολῆς* legitur, corruptus, prae-
positioque delenda videatur. Nunnero. (Non semper illa-
iis se abstinet vitiis, in quibus alterum reprehenderat.)
*Ἐπιπολῆς est substantivum elliptice dictum pro κατ' ἐξ-
πολῆς, idque substantivum non fert ἐξ, sed κατά; nam a
superficie aliquid sumitur, non ex superficie, quae plana
est et cayum non habet, in quo aliquid reconditum esse
potest. Eo pertinet Luciani locus, *ἐξεπιπολῆς τινὸς τι-
πόντος*, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἰπεν ὡς ἐκ τῆς πιθάκης, ita sci-
licet ἐκ τῆς ἐπιπολῆς dicens, ut diceres ἐκ τῆς πιθάκης, ac
si superficies esset πιθάκη et πιθάκη instar, ex cuius
sinu et cavo aliquid sumi potest. Paw. Perabsurdum
hoc mihi videtur φιλοσόφημα. Phrynicus App. p. 58.
*Ἐπιπολῆς ἄττικοὶ μὲν ἀνευ τῆς ἐξ· οἱ δὲ ἐξεπιπολῆς λέγοντες
ἐπιλανήδησαν ύπο τοῦ ἐξαίφνης καὶ ἐξεπικῆδες.* Trillerus ad
Thom. p. 325. acerbissime in censorem nostrum inveh-
itur; *ἐξεπιπολῆς* Aristotelem dixiase (de Gen. Anim. II. 7.
637. B. sed longe saepius *ἐπιπολῆς*), Diodorum (V. 38.) et
Lucianum, scriptores, ut ipsi videntur, politissimos; ad-
dere debebat Philon. de Praem. et Poen. p. 930. C. Plu-
tarch. VII. Symp. Quae. III. 2. 296. Galen. Isag. c. XIX.
p. 597. A. Dion. Cass. LXXV. 6. 1260. Dion. Chr. Or.
XII. p. 391. quibus iisdem uti poterat testibus, si contra-
riam causam tuendam suscepisset. Veteribus illis, unde
emendatae locutionis exempla petimus, *ἐπιπολῆς* advarhii.*

*Ἐνδόν εἰςέρχομαι, βάθισαρον. ἐνδον γάρ ἔστι, καὶ
ἐνδον εἰμί, δόκιμον. Λεῖ οὖν εἰσω παρέρχομαι
λέγειν. εἰσω δὲ διατρίβω, οὐκ ἔρεις, ἀλλ' ἐν-
δον διατρίβω. †)

vicem fuit, Herod. I. 187. Aristoph. Plut. 1207. Eccles. 1108. Thucyd. VI. 96. et compluries Xenophon. Neque ejus substantivi alius tum casus in usu fuit. Sed deterior aetas Macedonica per omnes positiones inclinavit: ἀπ-
κύλησε τῶν πλευρῶν τὴν ἐπιπολήν Eustath. 854. τῆς ἐπιπο-
λῆς Galen, de Administr. Anat. VII. 11. 159. D. T. IV. ταῖς
ἐπιπολαῖς Id. de Venar. Art. Sect. IX. 240. A. ib. τοιαῦτα ἐξ
ἐπιπολῆς μᾶλλον η̄ καταφορᾶς γεγενημένον Plutarch. V. Dion.
XXXIV. p. 201. T. VI. quibus locis substantivum ἐπιπολή,
a Lexicis omissum, satis stabilitur. Et cum aliis prae-
positionibus: ἀπὸ τῆς τῶν σωμάτων ἐπιπολῆς Diog. La. X.
48. 625. ἐπ’ ἐπιπολῆς Strabon. II. 2. 594. IV. 6. 84. δι’ ἐπιπο-
λῆς Athen. IX. 470. et Schol. Ven. ad ’D. P. 599. ubi ho-
mericum ἐπιλύδην interpretatur ὅσον δι’ ἐπιπολῆς, μὴ εἰς
βάθος, plane ut Sozom. Hist. Eccl. IX. c. ro. Εξ ἐπιπολῆς
ἐπλήξε τὸν τράχηλον, et translate Aristid. Aegypt. p. 331.
διὰ βραχέων καὶ ἐπιπολῆς (obiter) ἀπεκρινάμην. Εξ ἐπιπο-
λῆς in oratione soluta praesertim non minus vitiosum
quam κατ’ ὄναρ, πρὸς χάρον, hac noctu.

+) Thomas h. l. dissentit a Phrynicho ac docet tribus
exemplis Demosthenis, Aristidis et Libanii, τὸ εἰσω in
statu dici. Responderi fortasse posset Thomae, εἰσω
non significare statum ἀπλῶς et καθ’ ἑαυτοῦ, sed cum ge-
nitivo conjunctum. Nam si quis rogetur ποῦ ἔστι τις;
non respondēbit εἰσω praeccise, sed cum adjunctione εἰσω
ηῆς τίντος, aut ἔνδον tantum. Nunquam Thomas frustra
est in redargendo Phrynicho; nam exempla illa non cu-
rasset Grammaticus, sicuti etiam non curasset ea, quae
Ammonius adducit, sed ita ut κατέχονται agnoscat. Quod
Nuñezius ad eam excusandam communiscitur, non est
ullius momenti. Panu. Hic acute vidit Panu. Ce-
terum ex hoc loco clara apparet, Grammaticos in ver-
borum spæctatione non consuetudiniq; regulam, sed in-
corrupta rationis iudicia, sequentos esse. Itaque non veri-
ti sunt hoc, quod per se naturae repugnat, ut alio
pro ἔνδον, intus pro. intro ponatur, licet diuturna con-

eustudine firmatum esset, barbarum et soloecum appellare (Quint. I. 5.). In quo neque Homeri auctoritas eos absteruit, εἴσω pro Ἀνδρῶν usurpantις, v. Ilgen. ad H. H. in Merc. 6., neque Tragorum exempla, v. Valcken. ad Phoen. 727., neque summorum in oratione soluta auctorum. Εἴσω τοῦ λεγοῦ Herodo. II. 91. et Hellanic. Athen. XV. 25. 477. τοῦ παιδίου εἴσω δόντος Hipp. de Morb. Mul. I. 25. 745. σώματα ἔσω νενοσηκότα Plato Rep. III. 504. οἱ οἰκοῦντες ἔσω τῆς ἀγορᾶς Demosth. de Halonn. 87. ἔσω ὅν Aristot. H. An. VIII. 9. 557. ἔσω μὲν de Gen. An. III. 10. 661. E. T. II. ἔσω διατοίβει H. A. IX. 29. 476. εἴσω τρέφεται Philostr. Imag. II. 17. 839. neque est omnino ullus recentiorum ab hac labe intactus. Similiter ἔξω pro ἀστός dixerunt Thucyd. VIII. 67. τὸ ἵσπον ἔσω ἔξω τῆς πόλεως. Id. VII. 58. οἱ ἔσω Σικαλίος. Isocrat. Archid. 16. 188. οἱ ἔσω Πελοποννήσου κατοικοῦντες. Plat. Legg. XI. 147. οἱ ἔσω τῆς Συγγενεῖας. Dem. c. Conon. 1257. οἱ ἔσω Πύλαι, οἱ τε εἴσω. Lycurg. c. Leocr. 144. οἱ ἔσω τοῦ πράγματος λέγοντες. Ceteros non colligam.

Contrario modo Ἀνδρῶν pro εἴσω inductum est: ὁδὸνται Ἀelian. H. An. IX. 61. εἰσαγεγένεν Ἀνδρῶν Id. V. H. XIII. 2. εἰσπενήδηκεν Ἀνδρῶν Aristaeus. Ep. I. 5.

Illud tralaticium, adverbia in θετ pro primitivis usurpari; quae συνέμετρος hodie ne tirunculis quidem molestiam facessit, olim vel barbatos magistros obstupefecit. Quantopere enim illud Demosthenis Olynth. II. 21. οὐδεν τὰ κάτωθεν λεχχότατα εἶναι δοκεῖ (v. Schol. Bav. p. 27.) atque οἱ κάτωθεν νόμος Id. c. Aristocr. 629. inter veteres Criticos agitata sunt, qui ne illud quidem attenderunt, multorum adverbiorum in θετ terministorum primitiva nulla esse, ut ὑπερθετεν, ἐνερθετεν etc., quae necessario intraque significazione assumta sunt, eoque etiam reliqua vi quadam cohaerentiae secum traxerunt. Nec Taylorus debebat in Dem. c. Aristocr. 671. ἡ ἄνωθεν Φρεγύλα tanto fastu rejicere; ἄνω, quod hic codd. plures exhibent, et ille optabat, etiam in Or. c. Leochar. p. 1099. a librariis substitutum est, in hanc partem proclivibus, ut ἄγρυς et ἄγγυθεν Strab. IX. p. 457. (errat Tasseckius p. 624. hoc praeforenſis), ἐνταῦθα et ἐνταῦθεν, v. Bast. Ep. Crit. p. 277. commutantur.

Κληρονομεῖν τόνδε: οὐχ οὔτως η ἀρχαῖα χρῆσις,
αλλὰ κληρονομεῖν τοῦδε. *) †)

a) Ed. Pr. V. **Κληρονομεῖν τοῦδε,** οὐ τόδε. „Utrumque bonum est, nam et in re et in persona obtinebat diversitas ista.“ Pauw.
Phavorinus: **Κληρονομῶ τόνδε η ἀρχαῖα χρῆσις οὐδὲ λέγει,** διὸ τοῦδε.

†) Thomas plerumque ait jungi cum genitivo, semel ab Aristide cum accusativo. Suidas ait, quum significat capere aut participem esse, genitivo adjungi, alioqui accusativo, ut quum significat invenire aut habitare. Sed exempla, quae affert, videntur potius Alexandrina quam Attica. Nunner. Locus Suidae mutilus est in istis: “Ος γε κεκληρονόμηκας τῶν φίλων τοῦ κηδεστοῦ. scribendum — τῶν Φίλων τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλειόνων. Verba sunt Demosth. Or. p. Cor. (p. 329.) Pauw. Phrynichi Thomaeque praecepta non satis apertum est utrum ad accusativum personae an rei, an ad utrumque referenda sint. Cum accusativo personae certum est veteres nunquam illud verbum conjunxisse; quod fecit v. c. Plutarch. V. Syll. II. 177. T. II. ἐκληρονόμησε τὴν μητριάν, Alciph. I. Ep. 39. τὸν πατέρα, Posidon. Athen. V. 48. 315. et Artemid. I. 79. 177. τὸν ἀποθανόντα, et adjuncto genitivo rei κληρονομεῖν τινα τῆς οὐσίας Dio Cass. XLV. 47. 449. (similiter XLV. 3. 421. τὸν πατέρα διεδέξατο τοῦ κλήρου). Oratores attici, ut docet Schol. Lucian. adv. Ind. XII. 14. T. 8. cum genitivo rei copulant, Demosth. falso leg. 444. c. Arist. 690. c. Eubul. 1313. Nomen testatoris tum in secundo casu collocari necesse est, non a verbo pendens, sed a genitivo rei, ut in illo Demosthenis loco, quem Pauwius citat. Accusativo rei recentiores potissimum uti, multis exemplis constat, v. Sturz. p. 140.; sensu participandi subjecto etiam Lycurgus c. Leocr. p. 197. T. IV. hoc modo construxit: ὑπὲρ ής (ζῶντες add.) οὕτω σφόδρα ἐσπούδαξον, δικαίως ταύτην (terram) τεθνεώτερον εκληρονόμουν.

Θρίδακα Ἡρόδοτος ιάζων εἶπεν. ημεῖς δὲ θρίδακίνην, ως ἀττικοί. *) τ)
Ἐπίκλιντρον φητέον, οὐκ ἀνάκλιντρον. **)

a) Ed. Pr. V. et Phavor. omittunt *εἶπεν*. Vasc. ως οἱ ἀττικοί.
Phavor. ως ἀττικοί.

†) Helladius (p. 965. B.) Μάκης μὲν εἶδος οἱ παλαιοὶ θρίδακίνην καλοῦσι, τὴν δὲ βοτάνην θρίδακα. Οἱ δὲ ἵστροι θρίδακα μὲν τὸ ημερον λάχανον, θρίδακίνην δὲ τὸ ἄγριον καλοῦσιν. ubi legendum est sine dubio τιν τε βοτάνην θρίδακα: nam θρίδακίνη attice et maza et herba. Pauw. Correctio haec loci, a Sebero ad Poll. VI. 46. indicati, inutilis est. Θρίδακίνη Atticos de placenta genere usurpare, id quod Lexicographi tacitum habent, testis est Athenaeus III. 82. 445. quem locum Stephanum male de lactuca interpretari observat Nunnesius; in eandem rem Pauvius citat Poll. VI. 46. Etym. et Hesych. Lactucam Atticos θρίδακίνην, Epicharmum θρίδακα appellasse, testatur Athen. II. 79. 265. ex quo sua mutuatus est Niciphorus Greg. in Glossar. Min. Matthaei Vol. I. p. 4. et Hermanni Frigm. Lexx. p. 523. Epicharmo accedunt Herodo. III. 52. (unde citat Antiattic. Bekk. p. 99.) Hippocr. Morb. Mul. I. 88. 785. E. T. VII. de Vict. San. II. 7. 46. T. II. Mack. Theophr. Caus. Pl. II. 20. H. Pl. VII. 2. Plutarch. Cat. Min. XLVI. 98. T. IV. Lucian. Asin. XVII. 150. T. VI. quibus omnibus primitivum θρίδακες placuit. Θρίδακίνη rursus Hipp. de Morb. Mul. II. 25. 814. F. Theophr. H. Pl. IV. 7. et sacerdos, Aristid. Or. Sacr. III. 317. T. I. et similiter apud recentiores medicos et botanologos utraque appellatio in usu est; de quo notavit Galenus de Comp. Med. p. Gen. I. 4. 648. D. T. XIII. ὁ τῆς θρίδακίνης χυλὸς, ὁ τε τῆς ἄγριας καὶ ὁ τῆς κηπευομένης, ἥν ἀπαντεῖς οἱ Ἑλληνες οἱ νῦν οὐ θρίδακίνην ἀλλὰ θρίδακα καλοῦσι, τὴν ἄγριαν μόρην θρίδακίνην ὄνομάζοντες. v. Bode. ad Theophr. p. 778. Aliam vocabuli formam θίδρακες Hesychius servavit s. Ἀγαμεμνόνη et Θιδρακίνη, eamque scripturam Schweighaeuserus Arriano Epict. II. 10. 218. vindicare studuit.

††) Pauvius: „Ἐπίκλιντρον est pars κλίνης, in quam caput acclinat; quae ideo fortasse rectius ἐπίκλιντρον quam

ἀνάκλιντον εκ sententia Phrynichi. Idem dicit Pollux VI. 9. τὸ δὲ παλούμενον ἀνάκλιντον, ἐπίκλιντον Ἀριστοφάνης εἶπε. τὸ παλούμενον significat τοὺς πολλούς. Locus Aristophanis extat IX. 72. ex Anagyro Fr. XVI. 221. petitus. Alter ex Thesmoph. (scribe Eccles. 907.) huc plane non pertinet; aliud enim exhibet ἐπίκλιντον, quod sibi supponebant vel substernebant mulieres Veneri operatae; ideo ἀποβάλοις dixit comicus, et Schol. explicuit εἴδος ποσμού (jam dudum κλισμοῦ correctum) γυναικεῖον. Viri eruditii errant; plura alias.“ Hoc est solemne notarium Pauwianarum exodium. Photius p. 126. Κλίνη ἀμφικέφαλος η̄ ἔχουσα ἐκατέρωθεν ἀνάκλιντον, pro quo apud Hesychium ἀνακλιντήριον legitur, forma non contracta, significatione eadem. Sic σημαντὸν et σημαντήριον, κάλλιντον et κάλλιντήριον, et a verbis puris κήλητον (Hesych.) et κηλητήριον, θήρατον et θηρατήριον (Idem s. ἄγκιστρον), σινιατήριον et σινιάτον (Syntipas Du Cang. p. 1573.), quibus plerisque Lexica carent. Eadem facilitate conciliatur πίεστον cum πιεστήριον (Hesych.), πίεστον cum πιεστήριον, σκέπαστον cum σκεπαστήριον, *) μείλικτον cum μειλικτήριον. Schol. Nicand. 493. ὑλιστήριον η̄ καὶ ὑλίστριον. Neque recte Schneiderus θέλιτρον suspectat, quod cum θέλιγτρον aequo bene constat, quam φίλιτρον cum φίλητρον (Hesych. s. κήλητρα), quod et ipsum nonnullis intutum videbatur. Et quoniam semel hunc locum attigimus, addam etiam illud tanquam corollarium, non solum σάρωθρον dictum esse (ut ψίλωθρον, τετάνωθρον), sed etiam σάρωτρον Thom. M. p. 547. neque, si θύρετρον plura exempla habet, idcirco θύρεθρον (ut φαρύγεθρον) Hesychio eripi debere, quum et in uno eodemque vocabulo modo μίσητρον scribatur, modo μίσηθρον, et ea etiam, quae sibi constant, tamen a congeneribus discordent, ut φόρετρον, φόβητρον, κόσμητρον, α κύπηθρον, κόρηθρον, μέλπηθρον, ἔλκηθρον etc.

Verum de ἀνάκλιντον dicendum est. Pollux X. 34. Μέρη δὲ κλίνης καὶ ἐνήλατα καὶ ἐπίκλιντον· τὸ

*) "Ηβητρον autem, quum non sit ex eorum genere, quibus instrumentum vel pretium significatur, quae promiscue in τρον, θρον et ηγιον terminantur (v. Cattier. Gazoph. p. 33. et Valcken. Observ. ad Orig. Graec. p. 292. Lips.), merito Kuestero ad Suid. s. h. v. suspicionem movit. Pro κοιμάστροιν apud Hesychium κοιμαστήριον requiri videtur; pro στεγαστρον s. λαρίσος Albertius στέγαστρον proponit.

*'Επίδοξον, τὸν προσδοκώμενον καὶ ἐλπιζόμενον
ἀρεῖς, οὐχ, ὡς οἱ ἀμαθεῖς, τὸν ἐπισημον."*) τὸ*

a) Ed. Pr. τὸ προσδοκώμενον et τὸ ἐπισημον:

μέντοι (lege τὸ μὲν) ἐπίκλιντον ὑπὸ Ἀριστοφάνους εἰρη-
μένον. Σοφοκλῆς δὲ ἔφη ἐνήλατα κύλα. Idem VI. 9. τὸ
καλούμενον ἀνάκλιντον ἐπίκλιντον Ἀριστοφάνης εἶπε, τὸ
δὲ ἐνήλατον κλινήριον, in quibus explicandis Hemsterhu-
sius frustra operam consumpsit. Pollucis sententia haec
est: partes lecti (et scimprodii) duas esse, unam (prima-
riam) τὰ ἐνήλατα, quo nomine quatuor spondae denotan-
tut, alteram vulgo vocari ἀνάκλιντον, acclinatorium s.
reclinatorium (v. I. Alstorph. de Lactic. vett. p. 4y.), illa-
lam Aristophanem κλινήριον dixisse, hanc ἐπίκλιντον,
ut et Phrynicus praescribit. Similiter Galenus Comm.
L in Hipp. de Artic. p. 502. D. T. XII. τὸ ἐπίκλιντον τοῦ
Φρόνου, fulcrum dorsuale, et Geoponn. XIII. 4. 96i.
Sponda lecti τὸ κλινήριον τῆς κλίνης dicitur Athen. IV.
20. 55. T. II. quo nomine etiam lectulum ipsum compre-
hendi docet Poll. X. 33. Schol. Venet. E. 88. οἱ μὲν ἔχο-
τες ἀπέρεισιν τοῖς ὄμοις, κλισμοὶ οἱ δὲ ἄλλοι, θρόνοι· ἀτ-
τικοὶ δὲ κλινήριον τὸ μικρὸν κλινίδιον. Illud confirmat
Apollonius Lex. p. 484. Κλισμός, θρόνος ἀνάκλιτον ἔχων,
pro quo Villoisonus, re non satis perpensa, ἀνάκλιντον
emendat, et Hesych.: Κλισμοὶ, θρόνοι η ἀνάκλιντρα. Eu-
stath. p. 1855. 25. κλίσιν νῦν τὸ ἀνάκλιντρον. Superior
sponda habet τὸ ἀνάκλιντρον; cathedra cum duplice ana-
clinterio ἀμφικτέφαλος dicitur, pro quo Salmasius in Ety-
mol. et Hesychio ἀμφικτέφαλος substituit; *) quam emen-
dationem vanam esse arguit καθέδρα ἀμφικτέφαλος (mulie-
rum) Synes. Epist. III. 160. C. Nicet. Ann. XVII. 7. 343.

†) Idem censent Thómas et Ammenius p. 53., qui ἐπί-
δοξος tantum de προσδοκήμῳ s. προσδοκησίμῳ (quae forma
e Moschopol. Λέξ. αττ. s. ἐπίδ. et Phavorino Lexicis ad-
denda) usurpari, recte nos admonent. *'Επίδοξος ἀπόκρι-
σις* Hipp. de Fract. III. 2. 231. A. T. XII. κακὰ ἐπίδοξα
Herodo. IV. 11. ubi interpres plura hujus significatio-
nis exempla ex Atticis scriptoribus proferunt. Lycurg. c.

*) Salubriorem Artemidoro I. 74. et II. 9. 147. medicinam inventis,
a Reiffio neglectam.

*Μάμμην, τὴν τοῦ πατρὸς ἡ μητέρος μητέρα, οὐ
λέχουσιν οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ τίτθην. Μάμμην
μὲν οὖν καὶ μάμμιαν τὴν μητέρα ἀμαθεῖς οὖν
τὴν μάμμην ἐπὶ τῆς τίτθης λέγειν.^{*)} τ)*

a) Pro τίτθην Ed. Pr. et Phavor. τίθη (Vase. τίτθη), quod

Ieoer. pag. 141. μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γεγενῆσθαι τοιεῦτον μῆδεν, μῆδὲ ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γεγενῆσθαι, pro quo Reiskio ἀν γενῆσθαι, mihi γενῆσθαι, omissa particula ἀν, scribendum videtur. Hoc enim adjectivum saepe aoristo conjugitur in significacione futuri; ut Aeschin. c. Ctesiph. p. 555. ἐπίδοξος ἦν ἡ πόλις ἀλώνωται. Hic si quis contendat, illos, de quibus loquitur Aeschines, non hoc timuisse, ne capiatur urbs, sed ne jam captā sit, alia sunt ejusdem generis multa: Isocr. Archid. II. 176. ἐπίδοξος ὁν τυχεῖν, et Appian. Bell. Civ. I. 32. 46. Μεμίου ἐπίδοξοτέρον δύντος τυχεῖν τῆς —, quod insuper redditum, quum Memmius esset nobilior. Τὰ δέ σος ἐπίδοξος γενῆσθαι Herodo. I. 89. "Αν δὲ ἐπίδοξος ηχήσις ή γενῆσθαι Aristot. Rhetor. ad Alex. c. XXIX. 5. 115. (alioſ
θυῆναι προσδόκιμόν ἔστι Galen. Comm. II. in Epid. p. 60. E.) Haec nisi ita essent, infinitivis futurorum, ut ad depravandum facilissimis, minus fiduciae habendum foret, v. c. ἐπίδοξος ἦν διαπράξασθαι Plutarch. Amat. XVI. 34. T. XII. praesertim quum idem longe saepius futurum adjuixerit, V. Cat. Maj. XVII. 412. Pyrrh. XIII. 20. Brut. IV. 228. προσδόκιμοι ἐπαναστρέψαι ἥσαν Anna Comm. VII. 202. A. de que aoristi usu plura ad V. Μέλλω dicenda erunt. In Procop. Bell. Pers. I. 13. τὴν ὁδὸν, ἢ ἐνδοξεῖς τὴν ἐπιθῆσθαι, legi debet ἐπίδοξος.

Ut ad alterum: veniamus, pro gloriose et illustri apud procerea illos atticae eloquentiae nunquam, apud recentiores persaepe usurpatum. Primum hic nominabo, pase Rudolphii, Ocellum illum Luçanum II. 6. 44. atque hujus fratrem geminum Pseudoplutarenum Apophth. Laçonn. p. 175. et 219. T. 8. tum magnum numerum hominum proborum, qui nunquam bene attice scribendi haudem appetiverunt, Diod. Sic. XIII. 84. Heliod. X. 21. Zosim. Hist. L c. 55. Euseb. in Hierock XXXIII. 454.

†) Priusquam de ipsa re dispiciamus, locus est abster-

Panwius in τῆθην mutat. Pro Μάμπην μήν σύν Pr. V. et Phavor. μέμμην δὲ καὶ μάμπον (hoc accentu) concinnius, ut putat Pauwius. Moeris in eodem praec. p. 258. μάμπην καὶ μάμπεαν, non μάμπον. Ante τὴν μάμπην ἐπὶ Vase. et Phav. articulum τό inserunt.

gendus maculis adhuc incidentibus. Ac pro τίτθην nobis dubium non est, quin ille τήθη scripserit; nam eti τίτθη et τίτθη, duo illa antiquissima vocabula, reapse una sunt, tamen usus invaluit, ut τίτθη s. τίτθη (nam accentus variat) fontem illum mortalium vitalem, τὸν τιτθόν; dehinc etiam nutricem ipsam significaret; quo sensu τίτθη legitur Plato. Rep. V. 28. Demosth. c. Everg. p. 1155. c. Eubul. 1164. Theophr. Char. XVI. τίτθη acute Dem. c. Eubul. 1312. (cod. Bav. παροξυτόνως) Athen. XII. 40. 469. ubi Edd. τιθή (ut in Plat. Rep. I. 179.) MS. τίτθη. Nutricem igitur τίτθη dixerunt, non τηθην, ut et in Athen. XIII. 44. 105. et Ammonio scriptum legitur. Τίθη enim censemus fuisse aviae nomen (quam Dorienses μάμην dicere, v. Jamblich. V. Py. XI. 56. 114.) tum paternae tum maternae, honoris et reverentiae causa tributum; eoque sensu reperitur Aristoph. Lys. 549. Acharn. 49. Andocid. de Myster. p. 63. Menand. Athen. II. 86. 277. Plutarch. de Curios. II. 151. T. X. Dio. Cass. LXXIX. 11. 1360. Julian. Or. in Const. p. 8. Lips. Liban. Ep. CCXXXII. 112. (cum scholio μάμην). Et sicubi hac significatione τίτθη offertur, ut in Plat. Rep. V. 28. Demosth. c. Eubul. 1304. et bis in sequentibus, ubi cod. Aug. τήθη exhibit cum scholio μάμην, nemo deprecabitur, quominus in τήθη transmutetur vel τηθή; nam et hoc fluctuat. Eustath. p. 1565. καθὰ πάπκος, οὗτο καὶ τήθη βαρυτόνως η τηθή οξυτόνως alioque loco p. 971. οξύνοντι τὸ τηθή, πλὴν κοινοτέρα η παροξυτόνησε. Hort. Adon. p. 95. a. τὰ εἰς θη βαρύνονται (πλὴν τοῦ κριθή, ποθή) σάδη, πόση, τήθη (l. τίτθη) η τροφός, τήθη (l. τήθη) η μάμην. Quemadmodum avia τήθη, sic matertera et amita τηθίς dicitur, quasi parva avia, in quam scripturam plerique loci consentiunt, Demosth. Or. I. c. Aphob. p. 818. c. Macart. 1059. Plutarch. Vit. X Orat. IV. 240. T. XII. Dio Cass. LXI. 17. 996. quod si nonnunquam τίτθη scribitur, librariis culpam assignandam puto, ut in Libanii locis, quos Thomas citat, Plutarch. Quaest. Rom. VI. 514. T. VIII. Joseph. Antt. XVI. 10. 814. XVII. 1. 827. et Hierocl. ap. Valck. ad Amm. p. 155. Mendi suspicionem movet plerumque ipsa scripturæ diversitas, ut in Joseph.

Ἐσχατον χρὴ λέγειν, οὐχὶ ἐσχατώτατον, εἰ καὶ μάρτυρα παρέχοι τις.²⁾ †)

a) *Eugeniae et παρίγμα ed. Pr.* Hunc locum in angustum contraxit Phavorinus.

Antt. III. 12. pro τίθαις codd. τίθαις, τιθίσι, et, quod unice rectum est, τηθίσι praebent. Amitam vulgo τήθην, ab Atticis τηθίδα vocari tradit Eustathius p. 971. His de causis non dubito Nunnerio assentiri, qui apud Phrynicum τήθην reponit, et materteram vel amitam non τιθίσι, sed τηθίσι dictam esse censem. Ceterum longa ejus annotatione nihil continetur, quod non plenius accuratiusque a Stephano et in notis ad Thom. et Moer. expositum sit. Hoeschelius in Basilii Ep. ad Neocæs. pag. 315. et 326. pro τίθην utrobique τήθη legi in MS. Aug. docet, itemque in Dionis Epitoma; a τίθη autem, h. e. τιθήνη, esse τιθενέσθαι ap. Plutarch., et τιθηνεύειν (leg. τιθην.) ap. Clementem Alex. Pauwius denique significat, ap. Moeridem, in extremis verbis "Ελλῆνες τὴν μάμπην, non opus esse iis, quae Hudsonus infercit. „Hellenes τὴν μάμπην sensu vulgaris, id est aviam, τὴν μάμπην τῦν, quae nunc μάμπη dicitur.“ Phrynichi præscriptum plerique recentiorum neglectum reliquere, aviam μάμπην dicentes, Joseph. Ant. X. 11. 539. Plutarch. V. Agid. IV. 153. T. V. Appian. Bell. Mithr. XXIII. 675. Herodian. V. 3. 184. Artemid. IV. 69. Basil. Ep. ad Virg. Laps. pag. 14. C. Photius Excc. Ctes. 43. 820. Schol. Paris. ad Apoll. Arg. I. 747. neque adversari videtur Pollux III. 17. ή δὲ παρόδος η μητρὸς μήτηρ τήθη καὶ μάμπη καὶ μάμπη. Sed cum Phrynicho faciunt aciores vitiorum inolescentium animadversores, Aelius Dionysius, Helladius, Moeris, Photius, Suidas.

†) *Ἐσχατώτερον Aristoteli excidisse, ἐσχατώτατον Xenophonti in Hellenicis, notarunt jam pridem alii.* v. Sturz. ad Matt. p. 44. Ceterum παρέχειν μάρτυρα, quod Corayus negabat recte dici pro παρέχεσθαι (ad Isocr. p. 89.), etsi facile παρέχειται in παρεγγοτι πατari possit, tamen nullo modo sollicitari debet.

*Ei ποιητής εἶπεν ἀμεινότερον, χαιρέτω οὐδὲ γάρ
καλλιώτερον, οὐδὲ πρεισσότερον φῆτέον συγνο-
τικοῦ γάρ συγκριτικὸν οὐ γίνεται. Λέγε οὖν
ἀμεινον καὶ κάλλιον καὶ πρεισσον.^{a)} †)*

*Μονόφθαλμον οὐ φῆτέον, ἐτερόφθαλμον δέ. Κρα-
τίνος γάρ μονόμματον εἶπε τὸν Κύκλωπα.^{b)} ††)*

a) Forsitan ὁ ποιητής scripscerit ille; Homeri haec licentia est *Il.* O. 515. οὐδὲ γάρ καλλ. — Ed. Pr. γάρ omittit et unum ἄμεινον habet in fine.

b) Ed. Pr. Phavor. et Moschopul. *Julii. att. s. ἑρόφθ. a vulgato* discrepant, *Κρατίνος δὲ μονόφθαλμον exhibentes, quod Nunneius in textum recipi volebat. Pauwio nihil mutaridum videtur, quod μο-
νόφθαλμον pro μονόμματον subrepissimo credibilium sit, quam hoc pro
illo subatitutum esse, idque etiam a particula δὲ praecidium habere.* Prorsus idem censet Valckenarius ad Ammon. II. 85. nixus etiam hoc argumento, quod Cratinum μονόφθαλμος usurpasse aliunde constat. Mihi fateor hoc totum de Cratino ab aliena manu adscriptum videri, eandemque sententiam habere, quam Ammonius et Grammaticus Bekk. p. 280. profitentur, eos, qui unoculi nati sint, Cyclopes, Ari-
ampos, recte μονοφθάλμουs dici, ut dixit Herodotus, Philostratus, Strabo II. 189. Paus. I. 24. 92. Hos poetæ μονομμάτον, μονο-
ματα et μονοφθάλμουs appellant, ἑρόφθαλμous nemo.

†) Poetas hoc genus iteratae comparationis et superla-
tionis frequentare, vulgo notum est. In orationem nu-
mero solutam si quid ejusmodi inciderit, vitiosum vide-
bitur. *Καλλιώτερον* a Needhamo proscriptum, quum codd.
tueantur plures, non immerito rednxisse videtur Nicla-
sius Geopp. II. 25. 157. eoque Hesychius s. *αἱρετώτερον*,
aliisque recentiores (v. Du Cang. p. 894,) cum similibus,
μειζότερος, *ἴλεχιστότερος*, usi sunt. Sed Thucydidi, quem
ad testimonium citant, nihil tale tribui potest, dudum-
que codicum consensu summo IV. 118. *καλλιον* pro *καλ-*
λιώτερον restitutum oportuit.

††) Photius: 'Ετερόφθαλμος, οὐ μονόφθαλμος, quicunque
Moeris congruit et Thomas. Hie quum Polybium, Apol-
lodorum, Lucianum et Artemidorum in auxilium vocant,
nihil agunt; horum enim omnium causa illi manum non
verterint. Cum Atticistis stant Demosthenes c. Timocr.
p. 744, atque Leptines, cuius nobilissimum consilium,
ἑτερόφθαλμον τὴν Ελλάδα ποιήσαι μὴ ἔχει, retulerunt plu-

Ἐωνησάμην: εἰς λόγος περὶ τοῦ ἀμαρτῆματος. ἔνθα ἂν μὴ δυνηθῆς τὸ πρίασθαι η̄ ἐποιάμην. Θεῖναι, ἔκει τὰ ἀπὸ τοῦ ἐώνημαι τάττε. ἔνθα δ' ἂν τὰ ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, φύλαττον θάτερον. Οἰον, ἐώνημαι οἰκίαν. ἐνταῦθα ἐγχωρεῖ τὸ ἐποιάμην. οὐτω χρήση, ἐποιάμην οἰκίαν. Πάλιν, ἐτυχον ἐωνημένος οἰκίαν η̄ αὔρρω. ἐνταῦθα οὐδὲν ἐγχωρεῖ τῶν ἀπὸ τοῦ πρίασθαι μέρει τὸ ἐωνημένος δόκεμον. Ήδέτη δε δέ λέγειν πρίαμενος τὸ γαρ ὡνησάμενος ἀδόκιμον. οὐτως οὐν καπὶ τοῦ ἐωνησάμην πάρον γαρ ἐποιάμην εἰπεῖν, μὴ εἴπης ἐωνησάμην. ο γαρ τούτῳ λέγων ληρεῖ.²) τ.)

α) Τὸ πολασθαι η̄ ἐποιάμην. Ed. Pr. pro prioro πολασμα. mox post ἔνθα δ' ἐν male omittit articulum τὰ ante ἄπο τοῦ πρ. rectius vero eadem καὶ μέντι τὸ ἐντημένος. Proxima Ηάλιν δει — σδαμίμος omittit rectius; eadem enim significant sequentia οὐτως οὐν — — pro quo Ed. Pr. οὕτω καπτ. Desunt etiam ultima ο γαρ εούτοι — ληρεῖ.

res. v. Aristot. Rhet. I. 95. T. IV. Buhl. Post hos ἐτερόφθαλμος usurparunt Aristot. de Incess. An. XVII. 172. T. II. Diodorus, Plutarchus V. Lucull. XII. 295. T. III. de Educ. XIV. 41. T. VII. Aelian. V. H. XII. 45. Aristides, Diogenes. Atque eodem modo ἐτερόποντος dicitur, qui altero tantum pede valet, Philostr. V. Soph. I. 21. 515. Alciph. III. Ep. 27. Ἐτερόκωφος, quod Valckeharius in eundem rem affert, scripturae vitium est. v. ad Hes. s. ζθελόκωφος. Ἐτερογλαύκους Aristoteles de Gener. An. V. 1. equos nominavit eos, quos alii ἐτεροφθαλμούς appellant. v. Niclas. ad Geop. XVI. 2. 1109.

†) Moschopulus in Sylloge: ὀνοῦμαι, ὡνήσομαι, ἐωνημαι, ἐποιάμην. Schol. Aristoph. Plut. [v. 7.] Atticos πρίαμενοι dicere, non ὡνησάμενοι, notat Nunner. Ἐνταῦθα οὐδὲν ἐγχωρεῖ τῶν ἀπὸ τοῦ πρίασθαι]. Quare ρον? Et si pro ἐώνημαι οἰκίαν dicere licet ἐποιάμην οἰκίαν, cur pro ἐτυχον ἐωνημένος οἰκίαν dicere similiter non licet ἐτυχον πρίαμενος? Non assequor; neque mihi mens est Gram-

matici subtilis et aeria. *Paus.* Tam alto hic Phrynicus demersus est luto, ut omnes transpositionis machinae movenda sint, adhibitis prius extremarum syllabarum, injuriae maxime obnoxiarum, correctionibus. Sic enim scribendum esse judico: Ολον ἔωνούμην οἰκίαν ἐνταῦθα ἐγχωρεῖ τὸ ἐποιάμην οὐτῷ χοήσῃ, ἐποιάμην οἰκίαν. Πάλιν ἔώνημαι οἰκίαν η ἀγρόν· ἐνταῦθα οὐδὲν ἐγχωρεῖ τῶν ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, μένει τὸ ἔώνημαι δόκιμον. Πάλιν δεῖ λέγειν ἔτυχον προιάμενος, τὸ γὰρ ὀνησάμενος ἀδόκιμον. οὐτῷ οὐν — Lenis, credo, medicina, in ejusmodi praesertim loco, qui similitudine vocabulorum identidem vix observabilis diversitate iteratorum librariorum oculos delusit. Imperfectum quidem ἔωνούμην Demosth. Fals. Leg. 528, 11. c. Nausim. p. 987. 6. Andocid. de Myst. p. 66. Xenoph. Oec. XX. 26. non tam contemnere Phrynicus, quam alteri ἐποιάμην non preferre videtur. Nam et de perfecti usu quae addit, magis ad perspicuitatem praecepti utilia, quam ad cautionem erroris, qui in perfectum non cadit, necessaria sunt. Sed omnia tela in aoristum diriguntur. Herodianus Phil. p. 453. πρίασθαι, οὐχὶ ὀνήσασθαι. ὅπου δὲ μὴ δυνατὸν κλίναι τὸ πρίασθαι, τότε τῷ ὀνεῖσθαι χοήσῃ, ολον ἐποιάμην. ἐπὶ δὲ τοῦ παραπεμένον ἔώνημαι etc. Etiam haec se non bellissime habent, sed tamen ad intelligendum sunt aperta, ad assensionem plausibia. Magis turbat Helladius p. 951. Gronov. Διονύσιος φησι μη λέγειν τοὺς Ἀττικοὺς ἔωνησάμην, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐποιάμην· καίτοι καὶ ὀνεῖσθαι καὶ ὀνήσατο καὶ ὀνούμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντας, qui, nisi admodum desipit, ὀνήσεται et ἔωνημένος scripsisse volet. De Scholiasta Aristophanis guttam boni consilii non habeo, sed videtur in eadem, qua illi, sententia fuisse. Unus Pollux, ceteris indulgentior, III. 26. ὀνήσασθαι, ἀγοράσαι, πρίασθαι eodem loco et numero habet. Neque dici potest hoc inclinamentum Atheniensium auribus insolitum fuisse, quorum in sermonibus proverbium illud ab Eupollide commemoratum, Χίος δεσπότην ὀνήσατο, Athen. VI. 91. 521. jactabatur. Sed ab hoc si discesseris, nullum invenitur hujus temporis exemplum, cuius in locum illi, ut et Moschopulus observat, aoristum πρίασθαι subrogant. Quamobrem Schneidero, qui Xenophontem Anab. III. 1. 20. ὀνησαλιεθα scripsisse censet, non concedam. Sed qui proximis post Alexandrum M. seculis graece scripserunt, hoc vitio cumulati sunt, Philo in Flacc. 984. C.

*Παρασίτοις οὐκ ἔλεγον οἱ ὄρχαῖοι ἐπ' ὄντεδους,
ώς νῦν, ἀλλὰ κόλακας· καὶ δρᾶμα ἔστι Κόλακ-
κες τοιούτων ἀνθρώπων.* *) †)

*Εὑρασθαι οὐκ ἔρεις προπαροξυτόνως διὰ τοῦ α-
λλὰ παροξυτόνως διὰ τοῦ ἐ, εὑρέσθαι.* ††)

a) Ed. Pr. pro *ως νῦν* habet *ως οἱ νῦν*. Eupolidis nomen clavis
subduxisse videtur.

Plutarch. V. Nic. X. 367. (*ἀνήσατο*) V. Cic. III. 307.
(*ἐωνήσατο*) Strab. IV. 34. T. II. Pausan. III. 4. 344.
Luciani, Herodiani, Synesii et Heliodori locos. a Stephano et Dorvillio ad Charit. p. 547. collectos prætermitto.

†) Pollux *τοὺς κόλακας* scribit a recentioribus *παρασίτοις*
appellatos; Thomas inquit, *παράσιτον* usurpari ab
Atticis de his, qui in Prytanéo alebantur et in assentatoribus.
Athenaeus L. VI. docet, parasiti nomen olim
fuisse honestissimum et in sacris et magistratibus adhi-
beri solitum. *Nunquies.* De his mihi proprius erit dicendi
locus, quum Cobalos meos, quos jam diu parturio, in
lucem produxero.

††) Hoc factum per syncopam ab εὐρήσασθαι, ut ob-
servat Moschopul. in Sylloge. Eustath. Odyss. A. negat
omnino usitatum esse εὐρασθαι; apud Pausaniam tamen
legitur. *Nunquies.* Syncope revera a natura abscedit;
sed quid si εὐρασθαι antiquius, quam εὐρήσασθαι? Vi-
debimus alibi. *Paus.* Ille adulterinus aoristus qua aeta-
te susceptus fuerit, quibusve auctoribus, vix satis defi-
niri posse videtur; ut ab ultimo repetam, ex Hesiodo
Fischerus, e Demosthene Dawesius sustulit; Pindaro
et Timocli Comico (Athen. XIII. 33. 74.) reliquit
Schweighaeuserus, improbante haud dubie Buttmanno,
qui eam formam Atticis abjudicat. Inobservata manse-
runt adhuc haec: ἄδειαν εὐράμενος Andocid. de Mysteriis
p. 8. pro quo paulo post p. 17. rectius legitur ἄδειαν εὐ-
ράμενος. Διάλυσιν τῆς δίκης εὐρασθαι ap. Aeschin. c. Ti-
march. p. 88. Reiskius edidit pro ἄρασθαι, partim recte,
partim secus. Sic Dion. Hal. IX. 46. 1869. pro ἄραντο

κάθοδον ἐόδεκ unius εὐρετοῦ, alter εὐροῦ praebuit, qui VI. 58. θραύσθων εὐρέσθαι pro ἄρασθαι substituit. Eadem obsequutus Reiskius VI. 10. 1084. ἀδειαν εὐρετοῦ pro εὗρει infersit, eadem ratione ductus, qua ap. Dem. c. Androt. 596. pro ὁ δίκαιον ἡν εὐρεῖν reposuit αἰτεῖν. Contra Schmiederus, quaelibet librariorum purgamenta connectans, ap. Arrian. Alex. III. 77. 188. ex optimo suo γαλεωῖς εὐρον δεόμενοι παρ' αὐτοῦ φόρους — ἀποφέρειν pro εὐρετῷ edidit. Dawesianus canon de formae utriusque proprietate quibus terminis circumscriptus sit, docuit Schaeferus ad Sophocl. T. I. p. 245. Eodem pertinet Atticistae Bekkeriani exceptio T. I. 95. εὐρίσκειν τιμήν, ὡς καν τῇ συνηθείᾳ. Sic γένοις εὐρίσκειν in libris sacris ex vulgari consuetudine legitur, qua imbutus liberius in Aesch. c. Ctes. 452. pro προξενίᾳ εὐρημένοις ad εὐρηκότες aberravit. Contra Paus. V. 14. 60. τὴν λεύκην εὑρετο παρὰ τὸν Ἀχέροντα vel sine cod. reponendum erat activum. Sed his omissis reliqua noristi praecoqui exempla, nondum a Grammaticis enotata, subdam, ut pateat, hunc usum, ex quo semel coepitus fuerit, nunquam intermissum esse: Philo de Temul. 248. E. de Migr. Abr. 390. C. Plut. de Glor. Athen. II. 83. Paus. VII. 274. Lucian. Astrol. XXVII. 228. T. 5. Philostr. V. Soph. I. 25. 535. Aristid. T. I. 218. Dio Cass. XXXVI. 106. XXXIX. 65. et reliqui.

Postremo augmenti vitium, quod Mattheiae non plus uno Aristophanis loco adhaesisse putabat, longius gravatum esse annotabo: Ἕνερημεθα Iph. T. 777. ηὔρισκε Polyb. X. 7. Aristid. Panath. T. I. 146. Paus. VII. 5. 282. Plutarch. de Malign. Herod. XXXII. 320. T. XII. Philo de Abrah. p. 552. A. Galen. de Simpl. Med. L. I. 21. 16. B. T. XIII. Diod. Sic. XIII. 90. Synes. de Provid. p. 113. A. Num haec multitudo peccantium (et poterant multo plures proferre) nobis dubitationem afficeret, ne in hoc genere Graecis plus denegemus, quam ipsi tulerint? Ab Elmsleyo quidem nuper Euripides Herackl. 305. ηὔρισκε recipit, sed vereor ne ingratis. Et enim plerisque eorum, qui superioribus aetatibus libri os graecos typis vulgarunt, idem accidisse arbitror, quod Havercampib, qui quum Josephi Antiquitates ederet, suo arbitrio et invitatis codicibus ubique ηὔρισκον, ηὔρο-μην etc., ne indicio quidem mutatae lectionis factō, ex⁴

Ράφανον ἐπὶ τῆς φαφανίδας μὴ θῆσ. σημαῖνει γὰρ τὴν κράμβην. †)

Εὖνως ἔχει μοι: μὴ λέγε, ἀλλ’ εὔνοϊκῶς. ‡)

primi jussit, nempe ne quid res grammatica damni acciperet; donec apud Stephanum, non sine stupore legit, verbum illud augmento destitutum esse, v. ad L. V. 14. 408. Qui nisi errorem et agnosset et correxisset, nonne religiosum haberemus misellorum Grammatistarum obsequio tot luculentis exemplis repugnare? His et talibus auctoritatibus Blomfieldius sese tueatur, si propter ηὐρὸν inter communia ambigui augmenti exempla relatum in judicium vocetur.

†) Idem affirmant Hesyc. Sud. Ammon. Schol. Aristoph. Poll. et alii. Addit Hesyc. φαφανίδας vocari raphanos parvos dorice. Ammon. vero et Thom. adjungunt, ionice φάφανον nominari τὴν φαφανίδαν. Aristot. Hist. V. 17. 219. etiam φάφανον sit ab aliis κράμβην nominari. Nunner. V. Interpp. ad Thom. p. 776. Stapel. ad Theophr. H. Pl. VII. c. 4. Niclas. ad Geopp. XV. 1. 1048. quibus quod addam, nihil reperio.

‡) Idem in App. p. 38. *Εὔνοϊκῶς δόκιμον, τὸ δὲ εἴγως φεύγειν χρή.* Adjectiva ἀγχίνους, εῦνους, δύξνους apud antiquos Atticos in magno fuerunt usu; adverbia hinc derivata non aequem omnia probata sunt. J. Pollux, minor plerumque censor, neque antiquis illis atticae eloquentiae exemplaribus unice affixus, εὖνως, κακόνως, ἀγχίνως in ordinem recepit, τὰ ἀπὸ τῶν ἀλλων, inquiens, βιαιότερα II. 230. aliisque locis δύξνως, κακόνως V. 115. et c. 113. hoc ipsum, quod Phrynicho offensioni fuit, εὖνως ἔχειν πρός τινα, sine ulla dubitatione, ut bene graecum, admisit. Rigidius fuit de hoc Phrynichi judicium, a quo non multum me abhorrere profiteor, propterea quod hoc totum genus adverbiorum antiquitus quidem prosemminatum esse, sed, veluti summo solo sparsum, non admòdum altas radices habuisse perspicio. Ipsum quidem εὖνως Stephanus nullo cuiusquam testimonio confirmare potuit, quod usurpavit docta Imperatrix in Alex. II. 49. B. VII. 193. D. XIII. 593. C.

Hoc aliquantum deterius est εὐνόως M. Anton. III. 11. 48. Plutarch. Vit. X Oratt. IX. 269. T. XII. V. Galb. VIII. 357. T. VI. cuius in locum Bryantius immodico atticæ elegantiae studio εὐνοϊκῶς sufficit. Ἀνως nunquam fortasse lectum est, pro quo Pollux in isto recensu adverbiorum ἀνοήτως proponit. Ὁμονόως Xenoph. Agesil. I. 37. Cyrop. VI. 4. 15. Diog. La. IV. 22. quod cum Platone potius Phaedr. 263. A. ὁμονοητικῶς dicendum erat. Αὔγενως, omissum a Lexicographis, Nicet. Ann. XVI. 2. 512. D. κυρφόνως Appian. Syr. XII. 551. Bell. Mithr. XXX. 684. κρυψίνως Poll. IV. 51. πρασόνως Arist. Ran. 856. et Aelian. H. An. V. 59. Utrum autem haec una an duabus syllabis terminanda sint, inter ipsos Graecos non satis convenisse videtur. Quorum si qui εὐνοοι scribeant et δύγνοοι, his consentaneum erat etiam εὐνόως, δύγνόως scribere. Illa autem adjectiva, quae Grammatici διοπαθῆ esse volunt, jam pridem vel librariorum indulgentia vel prave loquentium remissione contractio-nis necessitatem subterfugerunt: εὐνοος Herodian. I. 10. 2. τῷ ἐννόῳ Galen. de Opt. Doctr. c. III. p. 18. δύγνοος Xenoph. Hell. II. 1. 2. εὐνοοι Mechan. vett. p. 94. τῶν εὐνόων codd. aliquot Thucyd. V. 64. τῶν κρυψινόων Xen. Ages. XI. 5. τοῖς κακονόοις Cyr. VIII. 2. 1. Τοῖς ἀπνόοις Theophr. de Caus. Pl. III. 27. εὐπνόων VI. 24. Ἀχροοι Theophr. H. Pl. III. 10. 160. εὐχροον Geopp. VII. 15. 491. εὐχροοι Xen. Rep. Lac. V. 8. κακόχροοι Aristot. H. An. X. 16. 435. δύμοχροοι VII. 10. 262. Galen. Definn. Med. p. 237. C. μανοχροοι Theophr. de Sud. p. 457. ἐτερόχροοι Caus. Pl. V. 5. 526. τῶν μανοχρόων Arist. H. An. III. 1. 114. τοῖς ἀχροοις Adamant. Phys. II. 46. 448. πολυχρόονς Aelian. H. An. XVI. 41. 915. δύμοχρόονς Mechan. vett. p. 265. (Lexicis insere θειόχροονς Dioscor. IV. 118. 298. a. et λαμπτέρονς Eustath. 591. pro δύμοχρων vero [καὶ σύμφωνον] Aristid. Smyrn. p. 251. T. I. δύμοχρον corrigere.) Ἐτεροπλώ Dem. c. Phorm. 916. (recte codd. Aug. ἐτερόπλω.) σύμπλοοι Ephorus Suidae s. Κωρυκίος, cui loco apponendus est Strab. XIV. 32. 556. ἐπιπνόονς Appian. Bell. Mithr. XVIII. 666. Diog. La. VII. 157. 465. εὐπνοοι Longus Past. II. 25. 200. ἀπνόω Adaman. Phys. II. 27. 427. ἐπίπνοοι Aelian. H. An. XI. c. 10. Ἐπίπλοον (δέργρον) Aristot. Part. An. IV. 1. 540. E. et sq. de quo paucis verbis notabile iudicium tulit Galenatus: ἐπίπλοον δὲ λέγεται η ἐπίπλοον οὐδὲν διοίσει de Venar.

Art. Diss. I. 226. C. T. IV. τὸν ὄνομαζόμενον ὑπὸ τῶν παλαιῶν διττῶς ἐπίπλοόν τε καὶ ἐπίπλονν de Admin. Anat. VI. 5. 136. B. quo testimonio lubrica librariorum fides haud mediocreiter sustentatur, etsi in totum suspicione absolvī nequeunt. Illa igitur diaeresis quum semel in consuetudinem venisset, magna et in adverbiorum scriptura et in comparativis formandis extitit haesitatio. Εὐρόως Arrian. Epict. I. 4. 27. Sext. Emp. adv. Eth. p. 711. ἀντιπνόως Tzetz. ad Lyc. 739. ἀντιξόως Philostr. V. Ap. VII. 36. 515. et rursus ἀντιξός trisyllabum Anna Comn. I. 39. XIV. 444. C. ut et epitheton ἀντιξός in recentiorum scriptis frequentissimum est; sed iidem ἀθρόως usurpantes, tamen ἀθρόως scribere reformatarunt. Sed in motione horum adjectivorum planissime appareat quanto-pere trepidatum sit. Εὔροώτερος Dionys. de Comp. Verb. c. 19. 133. Liban. Antioch. T. I. 551. εὐροώτατος Max. Tyr. XXVII. 49. δυρσούστερος Galen. Comm. in V. Aphor. p. 216. E. εὐρούστερος de Simpl. Med. V. 22. 157. A. ἀγρούστερος Theophr. H. Pl. VI. 6. εὐχροώτερος forma Hippocratea Xenoph. Cyr. VIII. 1. 14. εὐχρούστερος Geminus de Prasin. in Bibl. Matrit. p. 451. Geopon. XVIII. 8. 1183. Galen. Introd. X. 369. E. εὐπνοώτερος Poll. II. 177. εὐπνούστερος Plut. de Curios. I. 129. T. X. Heliod. VIII. 15. 342. Suidas: Ἀπλούστερας Θουκυδίδης λέγει τὰς ἀπλόους· sed Thucyd. VII. 60. nunc ἀπλούστερας legimus. Ἀθροώτερον Theophr. Caus. Pl. I. 17. Dio Cass. LVI. 18. 819. Galen. de Semin. II. 5. 225. A. T. III. Themist. Or. XIV. 181. A. ἀθρούστερος Or. XXVI. 321. D. Athen. III. 17. 515. Plutarch. V. Caes. XX. p. 582. T. IV. Cleomed. Cycl. Theor. p. 18. Εὔνοώτερος adeo Philoxeno rectius videbatur quam εὐνούστερος Etym. M. 594. 4. quod solum usu comprobatum est.

Sed haec jam satis patefacta videntur. Phrynicho ne quis diffidat, addam, εὐνοῖκῶς apud scriptores classicos et assiduos frequentissimum esse, v. Plat. Hipp. p. 291. E. Xenoph. Cyr. VIII. 5. 19. Demosth. c. Nausim. 985. Isocr. Busir. I. 365. atque etiam ea aetate, qua εὐνως increbescere coepit, tamen illud quasi principatum obtinuisse, Plutarch. V. Caton. XXI. 66. T. 5. Polyb. V. 50. Lucian. Amorr. 46. 309. T. 5. Aristid. Or. de Cont. 553. T. I. Paus. IV. 22. Julian. Encom. Const. p. 9. etc. Sed ex eo, quod Grammatici haec in adverbio formam ra-

Εὐθύς: πολλοὶ ἀντὶ τοῦ εὐθύς. διαφέρει δέ. τὸ μὲν γὰρ τόπου ἐστίν, εὐθὺς Ἀθηνῶν, τὸ δὲ χρόνου, καὶ λέγεται σὺν τῷ σ. τ.)

tam habuerunt, nonnulli inducti videntur, ut ne in gradibus quidem adjectivorum aliam tolerandam censerent. Anttiatic. Bekk. p. 110. Προνούστερος ἄντι τοῦ προνοητικώτερος Σωφοκλῆς Λάοντι. v. 119. quem locum certatim, ut a nobis alio in opere demonstratum est, Grammatici antestantur, adjectivum illud admirati, quod nunc demum apparet qua de causa Scholiastes inusitatum dixerit. Εὐνοϊκός Procop. Anecd. I. 5. C. εὐνοϊκώτερος Liban. T. IV. p. 747. εὐνοϊκώτερον adverbii loco Demosth. Cor. triēr. 1228. Amphis Athen. XIII. 7. 17. Adde Lexicis περὶ νοῦς (περὶ νοῦστας) Sext. Emp. adv. Log. VII. 434.) et πρόνοις ex Photio et προνουστικώτερον Schol. Venet. Σ. 249.

†) Antiquos Graecos id quod directo in aliquem locum fertur ιθὺς ήνται s. φέρεσθαι dixisse, homerica carmina demonstrant, quae summa constantia plus quam quadraginta locis hanc scripturam servant, proprium et peculiare Ionicae Musae insigne: ιθὺς τῆς ἀρχῆς ἐλέγη Herodot. III. 58. ιθὺς ἐπὶ Αἰθύνης II. 19. ιθὺς ἐπὶ Θεσσαλίης V. 402. ubi ιθύ praefert Wesselingius, quod et in secundo loco invenit Plutarchus, et recentiorum nonnulli adoptaverunt, v. c. τῶν Σκοπίων ιθὺ φέρεσθαι Nicet. Ann. XXI. 5. 399. A. In Atticorum sermone dominatur εὐθύς, pro quo ubi εὐθύς offertur, id, nisi qua metrica ratio obstat, (ut in Euripidis loco Hipp. 1192. ad quem Monkius veteres suas exculcatasque merces expedit *),) curabile videtur. Aristophani certe Valckenarius hunc naevum abstersit ad Amm. p. 91. a quo Eratosthenes Atticorum consuetudinem tam longe distare judicavit, ut, quum εὐθύς pro εὐθύ in Pherecratis Metallicis inventum esset, hoc ipso argumento doceret, falso huic poetas hanc inscribi fabulam. v. Phot. s. h. v. Residet adhuc εὐθύς σφῶν Thucyd. VIII. 96. nam εὐθὺς Φασῆλιδος

* Idem et Menandri versus pervertit Τοῦ ἵρούρδε πᾶς ἐλευθέρων ἀπεσειν εὐθύς, adsutis Ammonii verbis ως ταχύ, et Grammatici sententiam explicando obacuorierū reddidit.

Ζωρότερον ὁ ποιητής, σὺ δὲ λέγε, εὑζωρον κέρασον καὶ εὐζωρότερον· ὡς Αριστοφάνης καὶ Κρατῖνος καὶ Εύπολις. t)

c. 88. ex pluribus Codd. correxit Dukerus, et κατ' εὐθύς Plat. Crit. p. 563. D. *) unde Abreschius Dilucidd. Thucyd. ad L. VIII. p. 797. conjecturam duxit, εὐθύς de tempore aequae, ut de loco, usurpatum esse (ut latinum protinus et protenus), εὐθύ autem de loco tantum (et id quidem probante Poppio ad Thucyd. p. 40.), quorum neutrum de Atticis concessero. De iis autem, qui nulli classi adscripti sunt, non magnopere cavendum puto, ne quid contra hanc legem peccent. Atque εὐθύ pro statim reperitur Aristot. de Gener. Anim. I. 22. 606. Antiphan. Athen. VI. 224. D. **) Callim. H. in Apoll. 103. (incaute Abreschius hic εὐθύς ἐμῆτηρ corrigebat.) Theocr. XXVI. 15. Maneth. V. 52. Epigr. ἀδεσπ. CCI. Lucian. Amorr. XLII. 305. T. 8. et pluribus aliis hujus libelli locis, Dio. Cass. LXVIII. 12. 1129. LXXII. 5. 1206. Appian. H. R. VI. 88. 210. Himer. Or. XVI. 258. Philo in Flacc. 974. Joseph. Antt. XIX. 5. 944. quo laco Coccejus, perditus Atticista, εὐθύς restituendum censuit, aliorum locorum, ad quae nihil offendit, oblitus. Diodori et Luciani aliquot exempla protulit Wesselingius ad Diod. XII. 12. Tālibus, ut mihi videtur, nixus Antiatticista Bekk. p. 96. εὐθύ ἀντὶ τοῦ εὐθέως ***) ferri posse credit. Contrarium vitium rarius est εὐθύς τοῦ Πειραιῶς κατέσχεν Polyaen. IV. 7. 6. 157. et Heliod. II. 18. qaq. loco Corayus εὐθύ supposuit; alii aliis.

t) Imperativus κέρασον indicat, Phrynicum homericum

*) Κατ' εὐθύς, quod Lexica omittunt, Apoll. Lex. 434. Aqua Comn. XII. 350. D. κατευθύ Athen. III. 361. Pausan. V. 11. 45. VII. 23. 523. Philo. Resip. Nae. p. 277. E. Cyri. c. Julian. III. 82. E. Επειδὴ τακτήτης Nicom. Gen. II. p. 46. Wech. melius disjungitur.

**) In exitu scenarii comicī λέθρος εἰδὼς γίνομαι Antiph. Ath. VI. 224. D. faciliter toleratur, quam in Eur. Fr. inc. XXVI. μάστιν εὐθύς προσέδοκε. In pantheomperi Eur. Syl. Fr. V. της πελφαῖς εὐθύ λαβότις promptam habet medicinam.

***) Quod nominilli inter εὐθύ et εὐθέως aliquid interesset volunt videntur est; tantum in certis formalis εὐθύς εἰς δέξιον εὐθύς γράμμα et similibus, alienum excluditur.

Χειροῖν ἀδοκίμως, χερσὶ δέ. †)

*Εὐέριον μὴ λέγε, ἀλλ᾽ εὔερον ιμάτιον τρισυλλά-
βως καὶ χωρίς τοῦ ε. *) ‡)*

a) Ed. Pr. et Phavor. *χωρίς τοῦ ε* pro *ἄντη τοῦ ε*.

versum *ξωρότερον* δὲ κέραις obversatum esse. Hoc poeti-
cum verbum et consuetudine omissum, lingua vulgaris,
ex omnium dialectorum colluvione nata, in lucem retu-
lit. Positivo utitur Synes. Enc. Calv. p. 69. A. τοῦ ξώ-
ρου γεύσασθαι. Comparativo (cui positivi vim tribuit Plu-
tarctus Symp. V. Qu. 4. 4. 215.) Lucian. Symp. XIV.
p. 58. T. IX. Saturn. VII. 8. Navig. XLV. 197. T. VIII.
Theophr. Char. IV. 35. Aelian. V. H. XIII. 4. Dioscor.
VII. 4. 541. b: utuntur et alii, neque id soldum in home-
ricis locutionibus. Verum auctoritate testium vincit εὐ-
ξωρον, Aristoph. Eccl. 137. Eur. Alc. 761. εὐξωρότερον
Hippocr. de Exsect. Foet. p. 550. B. T. XII. (pro quo
eiusdem dialecti auctor Herodotus ξωρότερον dixit VI.
84.) Lucian. Lexiph. XIV. 192. T. 5. Liban. Decl.
T. IV. p. 628. εὐξωρέστερον Antiphanes Athen. X. 22.
p. 48. Ephipp. II. 70. 251. quod Eustathius p. 746. men-
dose *ξωρέστερον* scribit.

†) Nullum cognovi Graeca lingua loquentium hoo
modo ὄπιζοντα, neque intelligo, quomodo recta appellatio
vocabuli, in communi omnium usu positi, in obli-
vionem venire potuerit. Cur autem a φύσει quidem
φθειροι, sed neque a γένει γειροι, neque a κείσι κείροι
duxerint, ratio aperta est.

‡) Mirum: ξρος, ξριον: hoc minus, illud majus. Sed
an ideo εὐέριον minus probavit auctor? Diminutio scili-
cat vim voculae εὐ attenuat: Hoo verum esse potest.
Paus. De εὐερος idem præcipitur in App. Soph. p. 39.
et Schol. Aristoph. Avv. 121. usque Cratini et Aristophani
confirmatur. In Soph. Trach. 675. jam dudum monuimus (ad Aj. p. 542.) pro εὐερος, quod Elmaleyus re-
tinet ad Heracl. v. 693. Add., scribendum easē εὐερος.
Photii Glossam: Εὔερον, εὐέριον, aliquorum spectare ar-
bitror; est enim hoc ionicum magis quam attacum. Ap.

Hipp. de Morb. Mul. II. 58. 832. A. T. VII. pro ἐρῶ εὐερωτάτῳ Foesius recte εὐερωτάτῳ, ut in L. de Infoec. JX. 849. C. ἐν εἰσιτῷ Μιλησίῳ ὡς εὐερωτάτῳ. Eidem de Artic. IV. 465. B. T. XI. et de Fract. 217. C. T. XII. de Morb. Mul. II. 40. 822. D. pro ἐρινέῳ reddendum est ἐρινέον (ut Herod. I. 195. 95.) et in Mechan. p. 110. ἐρινέους pro ἐρινὸνς (πόκονς). Pro ἐρεοῦς, quod Lexicographi falso ex ἐρεόῃs contractum putant, vulgaris quedam forma ἐρεοῖς Levit. XIII. 47. ipsius Platonis textum foedat in cod. Gudiano Cratyl. 589. B. cognata illa cum χούσειος, κεράμειος, aliisque, quae recentiores Graeci partim confinxerunt, partim ex alio genere τῶν μετονομασικῶν traduxerunt. Κεράμειον (ἄγγειον) Geopp. IV. 6. 281. VI. 5. 458. (cod. κεράμιον) X. 7. 657. Plutarch. de Gen. Socr. V. 305. T. X. quam formam, veteribus ignotam, adgnoscit Suidas: Κεράμειον ἄγγειον. τὸ δὲ κυριον κεράμιον διὰ τοῦ τοῦ, εἰ μὴ πρόσκειται τὸ ἄγγειον; contra quam regulam τὰ κεράμεια peccat Dio Cass. XLII. 26. 521. v. Schaefer. ad Bos. p. 13. Falso plerumque accentu κεραμέα λοπάς Dio Cass. LXV. 5. 1062. Paus. VIII. 29. 445. Dioscor. V. 105. 295. a. et saep., σπεύη κεράμεα Plut. Symp. VI. Q. V. 258. Paus. VIII. 18. 404. Athen. XI. 41. 241. etc. et falsa insuper scriptura κεραμάιον scribitur Polyb. X. 44. et deterius etiam κεραμιάον Philo de Legg. special. p. 722. C. et Ed. Basil. Geopon. II. 17. 140. ubi Needhamus aut κεράμειον aut κεραμείζον*) legendum censem. Eodem errore χυτραιός scribitur pro χυτρεοῦς apud Hesychium s. h. v. et Poll. X. 50. et 67. ubi in Aristophanis versu pro τὴν ἐπτακότυλον τὴν χυτραιάν, τὴν κάλην scribendum videtur τὴν χυτρεᾶν, τὴν ἀγκύλην (epithetum vasis non ineptum, v. Hesych. s. v.) vel aliud quiddam trisyllabum. Nihilo melius est πορφυραιός Palaeph. LXII. et λιναιός Hipp. de Morb. II.

*) Hoc ferri nequit; κεραμειόν non fictile dici posse, docet ipsum τρόχος κεραμειός (quem nemo κεραμεούν vocaverit), a κεραμεὺς derivatum, ut ab ὄρεύς ὄρειον, ab Εὐβοεύς εὐβοεῖον, cuius ad similitudinem a dissimili origine βοσικός dellenxum est. Ab iisdem fontibus etiam κεραμιός, quod Tschuckius in Strab. VII. p. 371. T. II. illi sine justa causa praeferit, et ὄρικός fluxerunt. Κεραμιάν κύλια Plato. Lysis 219. E. πλίνθοι κεράμοι Xenoph. Anab. III. 4. 7. atque aliis locis ad κεραμεοῦς referenda sunt. Κεραμοῦν male editum Galén. de Theriac. XIII. 950. C. de Comp. Med. p. Gen. V. 11. 791. A. et saepius, contra distinctam Grammaticorum praeceptionem.

Νεομηνία μή λέγε, Ἰάνων^{α)} γέρο, οὐδὲ νομῆνια. †)

a) Ed. Pr. et Phavor. cum articulo τῶν Ἰάνων. Cretensis tribuit Proculus. v. ad Greg. p. 354.

11. 563. B. de Infoec. IX. 849. F. T. VII. Aeneas Pol. 20. Ut κεράμειος, sic etiam χρύσειος significatiōne con-substantiali (si fas est τὸ μετουσιαστικόν sic dicere) non nulli usurparunt, ut στέφανον χρύσεον Appian. Bell. Civ. II. 91. 301. ubi Musgravius χρύσεον malit, sed sic etiam σκεῦος χάλκειον Geopp. XI. 22. 618. atque illa, quae modo retuli, exorbitantis Graecitatis devoutia. Ἐρίνεος, ut istuc revertar, cum ἔρεος eodem modo conjunctum est, quo ὑλίνος cum ὑλοῦς, κεράμιος cum κεραμοῖς, μολιβδίνος cum μολιβδοῖς seu μολιβοῖς, quam formam ignorant Lexica^{*)}; μολιβοῦ Polyaen. VIII. 56. 279. Athen. XIV. 15. 249. Mechan. veit. 248. 259. (solito errore μόλυβα βάρη p. 23. et μολιβοῖς p. 59.) Gregor. Naz. Or. IV. 153. A. Tzetz. Chil. V. 966. Hesych. s. στάθμη, quo loco male μολιβδοῦ atticam scripturam (Pherecrat. Schol. Arist. Eqq. 759. Theophr. de Odor. p. 449.) indicant. Neque felicius Albertius in ejusdem Glossa Γαῦλοι φοινικά (leg. φοινικᾶ) in φοινικικά mutat; γράμματα φοινικᾶ punica Diod. V. 68. φοινική (leg. φοινικῆ) στοργὰ Porphyri. Abst. II. 56. 20. φοινικικοὶ σεροφάνται Jamblich. V. P. III. 14. p. 38. sine causa tentatum. v. ad Herodo. VI. 458. Etiam, quod paene praeterii, ἔρις θμάτια Artemid. II. 131. communi errore (v. ad Poll. VII. 28.) scriptum est pro ἔρεστ. Ἐριώδης Hipp. de Artic. III. 594. B.

f) Phryn. App. p. 52. Νεομηνία οὔτε λέγουσιν οἱ ἀττικοί, τὸ δὲ νεομηνία ἀτιμάζουσιν. Idem Thomas p. 626. Νεομηνία non contractis primoribus syllabis perrarum est etiam in vulgari Graecitate: Joseph. Antt. VI. 11. 541. Dionys. Art. Rhet. IV. 2. 249. Galen. de Theriac. ad Pamphil. I. 9. 964. B. Alciph. III. 61. Phot. Bibl. 314,

*) Zonaras Lex. p. 1366. Οἱ Ἀρτικοὶ μάκρυδοι μὲν μολιβδίνον τὸ μολυβδοῦν ἐσάτως βάθυδερον; τὸ quo iuste suscipitur Τάτταναν.

'Ης ἐν ἀγορᾷ, σόλοικον. λέγε οὖν ἡσθα. ὁρθότερον δὲ χρῶτο ἄν^{a)}) ὁ λέγων, εἰὰν ής ἐν ἀγορᾷ. †) Ἡηχόεσσαν, ἐγεγράφεσσαν, ἐπεποιήκεσσαν, ἐνενοίκεσσαν ἔρεις· ἀλλ' οὐ σὺ τῷ ι, ἡηχόεισσαν. ††)

a) Ex Ed. Pr. et Phavor. restitui *ἄν*, quod Nunnesius praetermisit. Vulgo *ὁρθώτερον*.

292. Gepon. L. IX. 16. 607. XIV. 56. 922. idque cod. Guelpherbitanus L. I. 7. 50. et pluribus locis offert. Sed hi omnes, quos nominavi, scriptores etiam νουμηνία, et plerique longe saepius usurpant.

†) Qum *ἴφης* veteribus concesserit Phrynicus, inexplicatum mihi accidit hoc ejus de v. *ἡς* judicium, quae illa retenta non videtur repudiarri posse. Sed tamen nescio quo pacto factum est, ut praeter Eur. Iph. A. 340. ubi *ἡς*^θ legendum, nullum ejus formae exemplum neque in diverbiis scenicorum poetarum, neque in soluta Atticorum oratione reperiatur. In vulgari autem dialecto fere ordinarium est. v. Joseph. Antiq. XVII. 5. 838. Plutarch. V. Cic. VI. 3. 2. T. V. de Virt. Mul. pag. 283. T. 8. Quaest. Rom. XXV. 326. de Curios. VIII. 138. T. 10. Lucian. Gall. XIX. 319. T. 6. Amorr. III. 260. T. 5. Philostr. Ep. LXVII. 946. Arrian. Epict. II. 4. 184. Synes. Ep. CXXVIII. 263. A. Xenoph. Eph. IV. 35. περὶ Ηίβαν. Ηδον. p. 1028. παρῆς Lucian. Dial. Mort. VII. 147. Dio Cass. XLVI. 27. 467. D. Hermog. de Invent. IV. 72.

††) In nostris libris si quid fidet ponendum esset, plusquamperfectis illis διφθογγογραφουμένοις sua constaret auctoritas. In Thucydide quidem VIII. 75. προετηγίκεισσαν, quum nullum reperiatur in hoc scriptore geminum exemplum, nisi quod L. VII. 75. codex unus ἀπητομολήκεισσαν suscepit, quis non fermam probatiorem restituat sinat, quae in Platone etiam fere sine rivali dominatur; nam pro ἐγεγόνεισσαν Gorg. 516. A. Heindorfius (238.) e cod. ἐγεγόνεισσαν reposuit. Ad alteram Xenophon preclivior: ἀπεστάλκεισσαν Hell. V. 4. 9. γέδεισσαν V. 4. 22. Anab. VI. 5. 31. ἐληκάθεισσαν Hell. VI. 5. 50.

O φῦπος ἐρεῖς, οὐ τὸ φῦπος, †)

Anab. IV. 2. 12. Cyrop. VII. 1. 6. ubi cod. Guelph. diphthongo nos liberat; ἀδεδοκτησαν Anab. III. 5. 32. Porsono monitori Schneiderus e cod. Paris. vitio exemit. Sic et παρεσκευάκεισαν Dem. de Cor. 305. 20. Augustinus in —εσαν mutavit. sed ἀπολώλεισαν Fals. Leg. 599. 18. ἐπεπόνθεισαν c. Theocr. 1330. 22. ἐληλύθεισαν c. Euerg. 1159. 16. διηρόπακεισαν Or. III. c. Aphob. 855. 15. c. Eubul. 1318. 21. τετελεστήκεισαν Aeschin. c. Timarch. p. 167. relicta sunt. Haec, si non omnia, at certe magna ex parte a cassu negligenterque depravata esse probabile est. Nam ut a veteribus quoque nonnunquam titubatum esse credam, adducit me Antiatticistae Bekk. testimoniū: Ἐληλύθεισαν μετὰ τῆς θαῦτης Εὔπολις p. 91, ubi μετὰ τῆς εἰ scribendum videtur. Longum sit de recentiorum inconstantia dicere, quae tanta est, ut in neutram partem aliquid constitui possit: εἰλώθεισαν Plutarch. V. Lucull. XLII. 54. V. Alex. XVI. 270, T. IV. sed εἰώθεσαν V. Nic. VII. 363. T. III. V. Crass. VII. 412, γῆδεισαν Aelian. H. An. II. 6. et γῆδεισαν II. 18. γῆδεισαν Sext. Emp. c. Math. IV. 223, γῆδεισαν c. Rhetor. II. 292, ἀδεδωρήκεισαν Dio Cass. XXXIX. 196, διδωροδοχήκεισαν XXXVII. 153. C. Poteram ejusmodi centena proferre, Itaque nec Corayum probo Heliodoro εἰστήκεισαν reddentem, ut familiarius, p. 775, neque Irmisco adsentiar, qui ad Herod. I. 15. (p. 659.) Graecos varietatis quaerendas causa modo hanc, modo illam terminatioνem ascivisse, in certis autem verbis alterutram praetulisse censem.

†) O φῦπος Atticum esse Aristophanis et Alexidias Athen. IV. 52. 128. testimoniis constat, eoque genere etiam vulgo usi videntur; o φῦπος Lucian, Icarom. 50. 45, de Gymn. 29. 20. T. VII. Bis accus. VIII. 58; Monostich. Brünck. 159. Schol. Ven. VI. 506. Schol. Acharn. 17. τὸν φύπορον Euseb. Hist. Eccl. IV. 50. 195. Socrat. Schol. H. E. I. 6. 12. Alex. Trall. III. 3. 184. τοὺς φύποντας Eustath. p. 421. τὸ φῦπος neutro genere in caseis dixit Hipp. de Morb. Mul. I. 65. 765. D. T. VII. generaliter Gregor. Naz. p. 141. ab Hoeschelio productus; τὰ τῷ φύποντι φύπη καὶ μολύσματα, et Etym. M. s. ἀπολύ-

*Ἄλεῖν ἐρεῖς, οὐκ ἀλήθειν, καὶ ηλεῖ, οὐκ ἡληθεῖν,
ἀλοῦσα, οὐχὶ δὲ ἀλίθουσα, †)*

*Μέθυσος ἀνὴρ, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός γυ-
ναικα δὲ ἐρεῖς μέθυσον καὶ μεθύσην. ††)*

ματίνω, pro quod inepta ratione V. D. in Misc. Obs. Vol. I. T. III. p. 420. masculinum reducit. *Tὸ φύπον Suid.* s. *Γοῦ et Photius* p. 254. usurpat, quod et Eustathius in Theocriteo loco scriptum invenerat, in quo et scri-
ptura et genus vocabuli ambiguum est. v. Passow de
Emend. rat. Lexx. p. 75.

†) Consentit Thomas p. 31. contra quem Theophrastum et Diodorum advocant damnati vocabuli assertores; et vero aderant plures, Hipp. de Vict. San. I. 20. T. II. Mack, Pherecrates ap. Suid. s. v. *Ἀνήρ* (δὲ) γέρων ἀνόδοντος ἀλήθειν (Lex. Rhet. Bekk. p. 406.) et Geoponn. VII. 35. 514. In Alexidis autem versu Athen. XIII. 57. 154. pro ἀλήθων, quod metro contrarium est, ἀλέτων (ἀλετῶν) nunc legitur, ita ut contra Phrynichi sententiam nullum adhuc satis validum argumentum inventum sit; nam Pherecrateum illud numeri heroici excusationem habet. Attici homericam formam ἄλεῖν, ἄλεσαι, ab Herodoto IV. 172, et Hecataeo Athen. X. 13. 30. adoptatam, in civitatem reperunt; quorum locos citavit Stephanus; eamque etiam posteriores retinent: ἀλοῦντες Athen. IV. 152. T. II. καταλοῦντες Arrian. Ind. p. 534. ἄλεσαι Paus. III. 20. καταλέσατε Dioscor. I. 174. 69. a. Géop. VII. 12. 488. pro quo nusquam ἄλησαι legitur. Quorsum igitur spectat Antiatticistae adnotatio p. 78, *Ἀλήθειν, οὐκ ἄλεῖν?* quod non solum exemplis illis falsum esse arguitur, sed etiam similitudine reliquorum verborum, σῆθειν, τήχειν, κυήθειν, ψήχειν, σμήχειν, ἀρότριψην, quorum prototypa Atticae dialecto propiora sunt. Itaque ille aut palam mentitur, aut aliud quiddam scripsit, quod minus contrarium vero: *Ἀλήθειν, οὐ μόνον ἄλεῖν.* Pari ille modestia p. 88. *Νήθειν, οὐ μόνον νεῖν.*

††) Summo consensu Philetaerus, Thomas, Gramm. Bekk. p. 107, ebrios et ebriosos μεθυστικούς et μεθύοντας, feminas μεθύσας et μεθύσας dici tradunt. Ab haec regula primum descivit Menander, τοὺς μεθύσοντας dicens Athen.

*Ημην, εἰ καὶ εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις, οὐκ
ἔρεις, ἀλλ’ ἡν δύω. *) †)*

a) Phavorinus: *Ημην οὐκ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις, ἀλλ’
ἡν δύω.*

X. 59. 120. quod cavillatur Pollux VI. 25. sed recentiores Graeci, Plutarchus V. Cat. XXIV. 69. T. V. Lucianus, Julianus, Sextus Emp. Hyp. III. 24. 175. Basilius Ep. 181. p. 194. Theophyl. Ep. LII. aliquis a prioribus citati, sine dubitatione virili sexui hujus vocabuli honorem concesserunt. „Μεθύσης Athen. L. XV. (c. 53.) „manere potest; nam ibi non Alexis, sed aliquis e Di- „pnosophistis sermocinatur. Cur autem ap. Arrian. με- „θυστῆς in μεθύσης mutari debeat, nescio: nam μεθυστῆς „bonum est et Theopompi μεθύστρια ap. Poll. aperte tue- „tur et Hes. μεθυστάδες.“ Pauw. Haec contra Graevium valent, quem nuper pluribus verbis refutavit Schweig- haeuserus ad Athen. T. VIII. p. 185. Μεθυστῆς Agath. Ep. IX. et Schol. Bav. Demosth. p. 29.

f) Simpliciter damnant Moeris, Thomas et Grammaticus Aldinus in Hort. Adon. p. 73. a. ad quos refutandos duos (neque plures poterant) in aciem producunt locos, unum Xenophontis, alterum Lysiae. v. Sturz. Dial. Al. p. 169. quos utrum Phrynicus aliter scriptos inveniret an paucitatem eorum despicerit, propter lectionum discrepantiam judicari nequit. Quod autem Buttmanus in Gramm. Gr. p. 288. scribit, hoc imperfectum plerumque cum particula ἀν conjunctum reperiri, fortuitum fuisse arbitror, ut in ejusmodi locos incideret vir praestantissimus; quales sunt Plutarch. V. Pomp. LXXIV. 236. T. IV. Alex. XIV. 268. Liban. Decl. p. 766. T. IV. Non adjunxerunt Xenophon et Lysias, non Lucianus Dial. Mar. II. 95. Mort. XXVIII. 231. Asin. XV. 147. T. 6. non Longinus II. T. IX. 20. non Alciphro III. 13. Libaniusve T. IV. 218. Ex scriptoribus sequioris aevi plures jam commemoravit Sturzus l. c. quibus adde: συνήμην Xenoph. Eph. III. 55. παρῆμην Longus II. p. 154. Hermog. de Inv. IV. 172. Reliquarum personarum deprehendi nullam, ac ne tertiam quidem pluralem, ab Homero in alia forma usurpatam (*τέλεο*), cui nonnulli etiam ἡμην tribuerunt. v. Heyn. ad II. 24. p. 84.

*Πιδηκεν, φωδόμηκεν διὰ τοῦ ὡ ἄριστα ἐρεῖς^a),
ἄλλ' οὐ διὰ τοῦ οἱ, αἰδηκεν, αἰκαδόμηκεν. †)
Ἐνίστατο^b) λέγε καὶ μὴ ἥνιστατο. ††)*

a) Ed. Vasc. ἄριστα διὰ τοῦ ὡ ἐρεῖς; de Ed. Pr. tacet Panwius.

b) In Ed. Pr. pro ἥνιστα legitur ἀνίστατο; illud reponendum eravi ex Thoma, non ἀνίστατο, nam, ut docent qui scribunt de dialectis, Attici praepositionis ἀνά primum ē mutant in ἥ, γνωσθεται. Nunner.

†) In ipso Homero φᾶται et in Hippocratis libris ἐπώδει,
ἐπώδησε assiduum est; φᾶται Plato Phaedr. 251. B. Plu-
tarcl. Quom. Adul. ab Am. 24. 192. T. VII. ὠδήκαντι
Theocr. I. 43. διώδησε Diog. La. VII. §. 176. ἐπωδηκυνία
Theophr. H. Pl. III. c. 7. et 12. διώδηκε Philostr. V. Apoll.
IV. 44. 185. Dioscor. VII. 5. 545. a. Euseb. II. E. VIII.
16. 402. Nicet. Ann. XVI. 5. 310. ἐξωδηκυνία Aristid. de
Concord. p. 568. Lucian. Dial. Mort. IV. 3. Quid mul-
ta? equidem nulla aetate hoc verbum ἀνανέζετον fuisse
reperio; quanquam Lascaris docet, οἴδαίνω ε. οἴδανω ε
nonnullis inter ἀτρεκτά numerari, quibus assentiens He-
riodianus Hist. VIII. 8. 289. διοίδαινον scripsit; sed illud
ad κοινολογίαν refert Moschopulus περὶ Σχεδ. p. 152. ὠδη-
κώς ὁ ἔξωγκωμένος παρὰ ἀττικοῖς· ὁ παρὰ τοῖς κοινοῖς οἴδη-
κώς λέγεται. Οἰκοδόμησε Sturzius e lingua macedonicae
monumentis protulit; οἰκοδομήθη Joseph. Antt. VIII. 5.
452. nunc e MSS. augmentum recepit; οἰκοδομημένος le-
gitur Arrian. Peripl. M. Erythr. p. 143. et quae ab eodem
capite derivata sunt ὑποικουμέναι Plutarch. V. Pomp. XLII.
194. T. IV. κατοικοφθόρησε V. Alcib. XXIII. 51. In ejus-
dem V. Eumen. VII. 49. T. IV, pro φύτιστο codex οἰκτί-
στο habet, quod et Philo de V. Mos. III. p. 679. B. usur-
pat, sed illud legitimum est. Ωιακοστρόφουν nuper Blom-
fieldius Aeschylo Pers. v. 773. de quo gratificatus est.

††) *Hylatato qui scripserunt, aliorum verborum, quae
ab immutabili inducuntur, ἥψει, ἐκάθιξε, ἥμπισχε, ana-
logiam secuti videntur. Hac licentia transponendi au-
gmenti quum veteres parce et restrictive usi fuissent, re-
centiores Graeci, terminos ab antiquitate fixos invere-
cunde egressi, quod illi paucia concesserant, hoc prodi-*

ge omnibus impertiverunt, v. c. ἐπαοηγοφθη Hipp. Epid. II. 140. B. T. XI. ἐκατηγόρησε cod. Paris. in Dem. Or. de Cor. 228. 6. ἡφημιακόσιν Suid. (quo loco etiam ἡφωθίσθαι et ἡφώδισε λεγούνται.) ἐδηγήσαντο Anna Comn. VII. 198. B. quo loco margo διενίσταντο exhibet, verbum affirmandi, hic scriptoribus usitatissimum, διενίστατο λέγων VIII. 224. A. διενίσταντο ἀκριβῶς εἰδέναι IV. 104. C. VI. 171. D. ἐνιστάμενος ἀληθῆ λέγειν XIII. 378. D. Niceph. Bryen. I. 14. 28. A. Porro δεδιηγηται Procop. Bell. Goth. III. 52. 541. Ann. Comn. XIII. 598. B. Et sunt fortasse multa hujusmodi, quae nos, inter faeces Byzantinas reperta, vix tollere dignamur, veteres vero Grammatici, si reviviscerent, ex interiore Antiquitatis gaza repetita esse agnoscerent. De ἐσύνηκεν expressum habemus Grammaticorum testimonium; δεδιώκημαι in Aesop. Fab. CCXLII. a Graeco semibarbaro, qui πεπαρφνηκα, δεδιήτημαι, δεδιηχόνηκα ante oculos haberet, novatum crederemus, nisi Gramm. Sang. (ad Tim. p. 11. et in Anecd. Bekk. p. 88.) Antiphonem nobis testem sisteret, quo fortasse respxerit Eustathius p. 1325. 25. duplicitis incrementi exempla exponens δεδιώκηται, ἡνώχλησα etc. quorum nullum satis stabile est, atque ipsum δεδιώκηται simplici sed inverso angmento dixit Macho Athen. 341. C. Contra communem consuetudinem ἡνόληι legitur Aeschin. c. Ctes. pag. 434. Diod. Exc. L. VII. 18. T. 4. Philostr. Ep. XXXI. 927. ἡνόληκα Liban. Ep. 583. p. 282. pro ἐπολυογλεῖτο Strabo VIII. 263. T. 3. in cod. πολυογλ, quod Tschuckius male cum εὐάνδραι comparat. Ἐπαοίνουν Dem. c. Conon. 1257. 13. rectius cod. Aug. ἐπαοίνουν, eademque discrepantia est in Dion. Cass. XLV. 26. 437. Joseph. Antt. XVII. 5. 841. Ἐξανώρθωσας metrum tuetur Eur. Alc. 1141. ἐπανορθοῦντο Polyaen. Strat. VI. 4. 195. ἀνωρθοῦντο Eunap. V. Proaer. p. 116. Commel. ἀνώρθωται Liban. Decl. p. 800. ἀνώρθωσε p. 850. sed idem cum aliis ἡνωρθώκει Ep. 959. p. 448. ἀνήρθωσε Aristid. Or. Fun. in Alex. p. 34. T. I. Hic ubi Reimari recordor, qui, quum contra omnes Edd. ἐπηνώρθωσε in ἐπανώρθωσε mutasset, laudem sibi meruisse videbatur (ad Dion. Cass. XLIV. 52. 255.), non possum non vereri, ne editores librorum graecorum Grammaticae inscritia saepe in hoc genere peccarent, et quae integra invenissent, ea corrupta reliquerint. Neque tamen hoc eo dico, ut Graecos ipsos omni inconstantiae culpa liberem, qui mihi, quam viam insisterent, non ubique con-

sultum habuisse videntur. Omnia maxime insidiosum fuit verbum ἐγγυᾶν, a quo ἡγγύων inclinarunt Xenoph. Anab. IV. 1. 17. Lys. c. Agorat. 459. Dem. c. Zenoth. 890. Soph. Oed. C. 94. Polyb. I. 76. Porph. V. Pyth. 52. 62. ἡγγύησα Andoc. de Myst. p. 22. Dem. c. Neaer. 1558. ἡγγύηθη ib. 1561. Lys. c. Pantal. 735. et ἡγγυητένη Dem. fals. leg. 594. Thucyd. III. 70. Joseph. Ant. IV. 8. 241. quae sola probanda videntur. Sed hie nonnulli, praepositionem ἐν huic verbo inesse rati, eamque separabilem, inauspicio ἐνεγύων et ἐνεγύησε inverxerunt in Edd. Princ. Appian. Bell. Pun. X. 515. et in cod. Aug. Demosth. c. Nicostr. 1254. 28. obvia, quibus locis nunc ἐνεγγύησε non minus prave legitur. Aoristo ἐνεγύησα adaptatum fuit perfectum ἐγγεγύησαι, ἐγγεγύημαι Dem. c. Apat. 900. 5. (cod. paulo melius ἐγγύημαι) Plat. Leg. XI. 143. Dio Cass. LI. 15. 645. LVII. 19. 867. Phlego Trall. Mirab. VII. 68. et plusquamperfectum ἐνεγεγύημαι in codd. Demosth. c. Apat. p. 901. et omisso augmento ἐγγεγύητο Appian. H. R. VI. 37. 145. Aliis rursus prima vocalis pro augmentatione syllabico fuit; ex quo errore ortum est ἐγγύα (ut ἐκκλησίαζον) Dem. c. Spud. 1032. (cod. ἐγγύα et ἐνηγγύα) παρεγγύησε Anon. Suid. s. v. et Isaeus ap. Harpocr. s. h. v. Ἐγγυήσατο Dem. c. Androt. 609. 21. διεγγυήσατο Isocr. Trapez. 8. 629. διεγγύηθη Diod. Sic. XII. 57. 119. ἐξεγγυήθη cod. Vind. Lys. c. Pantal. 735. (vulg. ἐξηγγ.) Et hic inventi sunt, qui praepositionem dupliciter, et seorsim et verbo assimilatam, referrent, ἐνεγγύα scribentes, ut ἐξεκλησίαζον, unde est illud insitivum verbum ἐξεκλησιάζειν, de quo Schneiderus disserit ad Arist. Oec. pag. 44. Hoc ἐνεγγύα et ἐνεγγύησε legitur Dem. c. Spud. 1029. c. Neaer. 1566. c. Apat. 901. Aristaen. Ep. II. 8. 85. Dion. Hal. IV. 4. 642. T. II. Synes. Ep. IV. 166. D. Priscus Rhet. p. 59. C. Menand. Prot. p. 109. et in margine Phot. Bibl. LXV. 62. pro οὐτεγγύησε adscriptum οὐτενεγγύησε. Hoc loco praetermittere non possum, quin verbum ἐνεγγυᾶν, unde V. Cl. Matthiae in Gramm. Gr. 201. cuncta ista derivata censebat, omnibus modis impugnem; quod mihi neque in Graecia natum videtur (in Joseph. Antt. XVI. 7. 806. οὐτενεγγυᾶν vitiose, puto, scribitur pro οὐτεγγυᾶν) neque generando ejusmodi imperfecto ἐνεγγύα aptum. Certe oportuit ἐνηγγύα scribi, ut ἐνηγγύησε Appian. Mithr. II. 644. quod et in Syr. XIII. 552. cod. Aug. pro ἐνεγγύησε praeberet, ἐνηγγυητένος Bell. Mithr. CXI. 811. Sed et

Βρῶμος: πάνυ ἐγίηται, εἰ χρὴ λέγειν ἐπὶ τῆς δυσ-
ωδίας. μέχρι ούν εὐρίσκεται, ἄχαριν θόμην
χρὴ λέγειν, ὥσπερ παραδοποιοί.^{a)} †)

Ηρακλέα, Ηεριπλέα, Θεμιστοκλέα, ἐπεντείνων τὴν
ἐσχάτην λέγε, ἀλλὰ μὴ Ἡρακλῆν καὶ Περιπλήν
καὶ Θεμιστοκλῆν.^{b)} ††)

a) Nunneius edidit ἔχαριν δεμήν εἰ χρὴ λέγειν. Sustuli particulam, ex superiori εἰ χρὴ λέγειν repetitam. Sed offensio gravior est in lectionum discordanter, nam Edd. Pr. et Vasc. sic scripta exhibent: **Βρῶμος**, πάνυ ἐγίητον (hoc in ἐγίητας vertit) εἰ χρὴ λίγεσθεος ἐπὶ τῆς δυσωδίας. μέχρις οὖν αἴρονται, ἐπὶ τῆς δυσωδίας ἔχαριν θόμην λέγε. Phavorinus: **Βρῶμος** δέγίητον, εἰ χρὴ λίγεσθεος ἐπὶ τῆς δυσωδίας. μέχρις οὖν αἴρονται ἐπὶ δυσωδίας, ceteris elapsus. Scaliger pro μέχρις οὖν necessarium judicabat μέχρι εἰ legi; quod recte improbavit Pauwijs.

b) Ed. Pr. Vasc. sub V. "Ωστεροι bunc articulum referunt: "Ωστεροι εἰ παραδοποιοί, Ἡρακλέα, Ηεριπλέα etc. quo patet, texium harum Edd. primigenium e codice fluxisse, qui ordine litorarum nullo hunc articulum praecedenti **Βρῶμος** subjunctum haberet. Vulgatam sequitur Thomas p. 423.

haec arbitror librarios non ab illo commenticio ἐνεγγυαῖ
derivata habuisse, sed, quam ἐγγυαῖ et extrinsecus augen-
ti et intrinsecus posset, vias ancipites utrinque auxisse
et prodigiesum hoc ἐνεγγυά protulisse.

†) A vulgari orationis genere non abhoruisse hoc vo-
cabulum, ostendunt Galen. de Sympt. Caus. III. 1. 86. B.
T. VII. Dioscor. VI. Praef. pag. 319. b. Schol. Nicand.
Alex. 218. βρῶμος usurpantes, et βρωμάδης Galen. de Se-
min. I. 15. 203. A. T. III. Aetian. H. A. VII. 5. Athen.
III. 344. Hesych. s. φηλαΐδες. ὑπόβρωμος Diosc. I. 78. 32.
b. III. 155. p. 189. b. atque hinc Graeci novelli βρωμίζειν
(Du Cang. p. 250.) et Latini bromosum dieunt. **Βρόμος**
legitur Galen. De fin. Med. p. 254. E. et Hesych. cf. nott.
ἄβρομος Athen. VIII. 51. 508. unde Schneiderus ἄβρωμος
eitat; βρωμάδης Strabo V. 195. T. II. Athen. III. 40. 335.
Diosc. VI. 50. Nonn. c. 277.

††) Addit Thomas et Ἡρακλῆ et Θεμιστοκλῆ dici posse
exrito N. Nunnei. Θεμιστοκλῆ Leachius. Fals. Leg. p.

** ἀνέῳγεν η̄ θίρα σολοκισμός. καὶ γὰρ λέγεται
ἀνέῳγεται. †)*

193. cod. Mead. Θεοφάνεια. Ἡρακλῆ Aelian. H. V. I. 24.
* Ἡρακλῆ Plutarch. Symp. I. Q. VI. 5. 58. T. XI. Philostr. Imag. II. 22. 847. 25. 849. Διοκλῆ Plut. Sept. Sap. Conv. XI. 26. T. VIII. Sed hunc locum, satis admodum pertractatum, omittam.

†) Thomas docet multis testibus clarissimis, ἀνέῳγεν tam dici active pro ἡνοιγε, quam passive pro ἡνεῳχθη, etsi ad extremum observari velit, ἀνέῳγε semel tantum pro ἡνεῳχθη lectum; participii tamen ἀνέῳγως pro ἀνεῳγμένος usum laudat ex Atticis. Adjungit autem se dissentire omnino a Phrynicho, qui ἀνέῳγε noluerit usurpari pro ἡνοιξε, quum Attici elegantius pro illo dicant ἀνέῳχε, quod ille convincit multis testimoniiis atticis; qui locus, fieri potest, ut legeretur in alio opere Phrynichi aut in hoc exciderit. Nunnes. An Phrynicus scripscerit, ἀνέῳγε dici pro ἡνοιξε vel ἀνέῳχε, cum Nunnesio nescio; nihil enim tale hic habemus; sed cur id ἀδύνατον vocet Thomas, non magis scio; nam ad σημασίαν activam respxerit Grammaticus, quid in eo ἀδύνατο? ἀνέῳγε praeteritum medium active sumitur et active sumi debet o mente Phrynichi: non igitur ἀνεῳχθη significat, sed ἡνοιξε, vel ἀνέῳχε idem quod ἀνέῳχε; idne sumere debuerat Grammaticus, neque aoristo uti poterat pro praeterito? Saner balbutiisse mihi videtur Thomas. Attende, attendet tis- φθειρεν et διέφθορεν sequuntur statim similiter plane et alia id genus habemus alibi saepe. Ista Thomas in fine articuli: σημείωσαι δὲ καὶ τοῦτο, τὸ ἀνέῳγεν ἀντὶ τοῦ ἡνεῳχθη ἀπαξ εὐρίσκεται, ab alio adleta sunt. Eam. Plus semel Thomas ausus est Phrynicho refragari, sed nunquam injustiorem causam habuit, quam hoc loco, quum neque id dixerit Phrynicus, quod eum dixisse insimulat, neque, si praecepit in hunc modum terminasset, τὸ δὲ ἀνέῳγεν ἀντὶ τοῦ ἡνοιξε, (videtur autem Thomas tale quiddam b. l. legisse) dubitari possit, quin hoc tantum significare voluerit, ἀνέῳγεν esse tempus historicum significacione activa. Ita haec tempora componit etiam Suidas: Ἀνέῳγεν, εὐκ ἡνοιξεν, qualquam in Aeneid.

*Oī ἡρως οὐ λέγουσιν, ἀλλ' οἱ ἡρως τρισυλλάβως.
ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς, δεσυλλάβως τοὺς ἡρως.
ἄπαξ βιασθεῖς Ἀριστοφάνης ὑπὸ τοῦ μέτρου οἱ
ἡρως εἶπε. τῷ δὲ ἡναγκασμένῳ οὐ χρηστέον.*)†)

a) Ed. Pr. Vasc. Phavor. postrema alio ordine referunt τῷ ἡρω-
νασμένῳ δὲ οὐ χρηστέον. Thomas p. 425. vulgatam servavit, quam
et Lascaris ob oculos habuisse videtur, haec scribens in Gramm. III.
sect. 2. n. 7. οἱ ἡρως καὶ πρότεροι ἡρως, οἱ καὶ Ἀριστοφάνης τῷ
Οργίαι, οἱ γὰρ ἡρως ἔγγος εἰναι. τῷ δὲ ἄπαξ φύσιται δια-
τὸς μέτρου οὐ χρηστέον.

Bekk. p. 399., quae omnia pleniora habent, ἡνοιγε legitur.
cf. Wytttenbach. ad Phaedon. pag. 118. et Zonar. Lex.
pag. 215.

Activa forma est ἀνέῳχα ap. Dem. c. Phaen. p. 1048. et
Menandrum in Anecd. l. c. cuius nomen excidisse docent
elogia fabularum Menandrearum, Thessalae et Thrasy-
leontis; ἀνέῳχε veteres Atticos pro imperfecto habuisse,
in confessu est; pro perfecto medio reperitur Hippocr.
de Morb. IV. 6. 601. F. T. VII. de Cord. p. 270. C. T. IV.
neque quidquam fuisse extra Atticae fines frequentius
estendit exemplorum frequentia, Plutarchi, Arrian. Tact.
p. 78. Blanc. Maxim. Tyr. VII. 7. Strab. V. 3. 6. Galen.
de Us. Part. V. 4. 400. A. inter quos ne ii quidem vitium
effugere potuerunt, qui, quantum ingeniorum et tempo-
rum diversitas pateretur, veteribus in scribendo aemula-
ti sunt, velut Alciphro Ep. III. 44. Aelian. H. A. I,
45. Lucian. Nav. IV. 159. T. 8. (ἀνεῳγυῖα παλάστρα)
Gall. VI. 298. T. 6. (ἀνεῳγοτες ὄφθαλμοι), quanquam is in
eo libro, quem contra soloecos scripsit, negat recte dicē
ἀνέῳγεν ἡ θύρα, unde inducor ad credendum, vitii odo-
rem in hac una formula celebriori haesisse, plerisque (ut
fit) praecepti verba, non vim tenentibus; itaque Plutar-
chum Quaest. Rom. LXXXI. 558. T. VIII. Niceph. Greg.
XI. 11. 250. C. et si qui alii ἀνέῳγεν ἡ θύρα dixerint,
non gravius, sed cum majore attente audientium offen-
sione peccasse.

†) Addit Thomas, contrarium valere de accusativis, τὸν
ἡρως dicendum attice, non ἡρωα, et, τοὺς ἡρως, non
ἡρωας. Nunnes. Contra Phrynichi praeceptum neminem

Ιερόθυτον οὐκ ἔρεις, αλλ' ἀρχαῖον τὸ θεόθυτον. †)

a) Ed. Pr. et Phavor. ἀρχαῖος „aptius quidem, sed eodem sensu.“
Nunner.

corum, qui orationis polienda curam aliquam habuerunt, deliquisse arbitror; saepius autem in hanc partem peccatum est, ut eorum casuum, quos Thomas et Moeris paribus syllabis declinari jubent, formis uterentur imparisylabis. *Toῦ ἡρῷον* Paus. X. 4. 153. 10. 178. cod. Mosq. ἡρῷος. *τῷ ἡρῷον* Plato Com. Athen. X. 58. 119. ubi turpiter labitur Schweighaeuserus ἡρῷον corrigens, Arrian. Peripl. Eux. p. 154. Himer. Decl. I. 352. *τὸν ἡρῷον* Plato Rep. III. 271. (p. 71.) Min. 136. (*ἡρῷα* Legg. V. 227.) Demosth. de Cor. 288. 17. e duobus codd. Reiskius edit. Paus. X. 10. 178. (cod. Mosq. ἡρῷα, quod I. 32. 125. expressum) X. 4. 153. VI. 6. 148. Alciphr. III. 37. Synes. Enc. Calv. p. 83. A. (*ἡρῷα* Ep. CVIII. 256. B.) Zosim. Hist. I. 6. 408. Maxim. Tyr. VII. 100. Libah. Prog. T. IV. 931. Themist. Or. VIII. 111. D. Phlego Trall. Mir. XIV. 16. Franz. *τοὺς ἡρῷας* Paus. I. 32. 124. Poll. IV. 128. cod. ἡρῷος, quod paullo infra legitur et in Lucian. Encom. Dem. IV. 135. T. 9.

†) *Ιερόθυτον δάπεδον* est Aristoph. Avv. 1268. quod ibi rectum; nam θεόθυτον δάπεδον non conveniret. Stricte accipendum est de victima, quod hic Phrynicus dicit. Paus. Phrynicus App. p. 42. Θεόθυτα, εἰς τοὺς πολλοὺς ιερόθυτα καλοῦσι. Κρατῖνος τὰ τοῖς θεοῖς θυόμενα λεγεῖα. Photius; Θεόθυτα, ιερόθυτα. Poll. I. 29. τὰ δὲ τῶν ιερείων κρέα θεόθυτα καλεῖται. De carne igitur immolationia non recte Aristot. Oec. II. 20. 15. Plut. Symp. L. VIII. Q. VIII. 3. 376. Athen. XIV. 79. 404. Cyrill. c. Jul. VII. 229. C. ιερόθυτον usurparunt; apud sacros et ecclesiasticoꝝ scriptores δαιμονόθυτα et εἰδωλόθυτα vocantur. Pro ιερόθυτον θάνατον in Pindari loco ap. Plutarch. de Glor. Athen. VII. 94. T. 9. quid supponendum sit, ὥραιότατον an ιερότατον an aliud, statuat Boeckhius. Ιεροθυτεῖν, quod in dubiis numeratur, Lex. Rhet. p. 265. Bekk. et Tim. p. 11. a suspicione vindicant. τὸ ὄνομαζόμενον ὑπὸ Μεσηνῶν ιεροθύτου Paus. IV. 32. 572.

*Διεφθορὸς αἷμα: τῶν ἄμαθῶν τινὲς ἱστρῶν οὗτοι
συλειχίζοντες δέον λέγειν διεφθαρμένου αἵμα.
τὸ γάρ διέφθορε, διέφθειρε.*^{a)} †)

a) Articulus hic in prima editione Callieri reconsentur sub litera φ., quia pro διεφθορός in MS. perperam fuit φθορός. Ibi autem et διέφθαρτος post ἵστρων et δέ post δέον. *Paxw.* Omnia cum pulviseculo abstulit Phavorinus a. φθορός.

†) Eustathius (p. 191.) διέφθορες passive positum dicit, sed Atticos active illud usurpare, quod confirmant multis eorum testimoniis Ammonius et Moschopulus in Sylloga; quare mirari satis neque Thomam, qui singulariter dīsi voluerit διέφθορε pro ἕφθειρε: passive autem pro ἔφθάρη docet idem adhucitum esse a Luciano, nisi quis locum Thome contaminatum putet, et pro διέφθορε reponendum διέφθαρκε, quam suspicionem videtur confirmare, quod sequitur ap. illum de usu etiam participiis διεφθαρκώς, quasi de ejus indicativo διέφθαρκε locutus fuisset. Nam qui poterit negare, διέφθορε active dici, quum tam multis testibus convincatur? In MS. Thome nostro legitur hic locus ut in vulgato. *Nunnes.* Locus Thome haud dubie est corruptus, sed ita emendari non potest, ut censem Nunnesius. Scribendum suspicor: Διέφθορεν ἀντὶ τοῦ ἕφθειρεν — — ἀπαξ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔφθάρη — — ἔστι δὲ καὶ ὁ παραχειμενος ἐνεργητικὸς ἐν χρήσει. Sophoclis locum adduxit ex multis post ἀπαξ, et istum Luciani singularem; ἐνεργητικός aperte deest, et scribarum incuria neglexit. Ap. Lucianum in libris nostris pro διεφθοράς nunc rectius ad Atticismum scribitur διεφθαρμένος. *Paxw.* In Thome omnia sanissima sunt; quum dicit ἔστι δὲ καὶ ὁ παραχειμενος ἐν χρήσει, sene activum aut intellexit aut significavit praeteritum; sed illo ordine διαχειμενος ἐνεργητικός scribers non potuit. Thome interpres in transversum egit adverbium ἀπαξ, quod non semel, sed raro, interdum significat.

Διέφθορε Atticos activa significatione dixisse, magno consensu tradunt Ammonius p. 41. Phrynicus App. p. 55. Lucianus Psuedes. c. 3. Moeris p. 127. Zenobias et Moschopulus, quorum testimonia conscripsit doctissimus Barkerus in Critico Diario T. XXIII. 95. Neque alio modo reperitur in libris veterum Atticorum, quippe unos

Ἀνατοιχεῖν μὴ λέγε, ἀλλὰ διατοιχεῖν.^{*)} †)

a) Hic locus bis iisdem verbis conceptus, hic et in ipso initio libri tertii legitur, sed eo loco in Ed. Pr. omittitur.

in consilium adhibuit Phrynicus, Aristophanis, Pherecratis, tum etiam Tragicorum poetarum, v. Musgrav. ad Eur. Iph. T. 719., usque ad Theophrastum. Sed hujus aetatis flexu e vicinia subrepserit διέφθορα ad passivam significationem traductum, jam inde ab Homero (v. Heyn. ad O. 128.) et Hippocrate, qui αἴμα διεφθορός de Morb. Mul. II. 25. 815. D. T. VII. γυναικὶ διεφθορή ib. c. 5. 797. E. scripsit. Hinc apud recentiores scriptores atque Atticistas ipsos haec significatio ita praevaluuit, ut altera propemodum exolesceret. Didymus περὶ παρεφθορῶν τὸ λέξεως citatur Athen. IX. 5. Josephi, Plutarchi, Philostrati, Luciani, Synesiique locos enumerarunt Graevius et Sallierius; adde Dio. Chr. II. 91. Themist. IX. 122. C. Heliod. II. 19. Socrat. Epp. VI. 9. Hanc credo causam fuisse, cur Thomas, qui vocabulorum momenta non Phryniche statera, sed quadam populariore trutina ponderabat et majorem cum Atticistis novellis, quam cum antiquis auctoribus familiaritatem habebat, διέφθορε magis passiva quam activa potestate sumi diceret, cuius emortua fere illis temporibus erat memoris. Inter paucos Aristid. Or. Plat. II. 89. T. 2. et Theophylact. Ep. LXXIX. διέφθορε dixerunt transitiva significacione, velut ad usurpationem antiquitatis. Pollux vero, verborum pensitator subtilissimus, quum L. IV. 140. διεφθορὸς ἐλάχιος usurparet, populariter (ut et Lucianus) loquutus est.

†) Convenit Poll. I. 114. In App. p. 54. Phrynicus idem sed paulo copiosius dixit: Διατοιχεῖν τὸ εἰς τὸν ξερὸν τοῖχον τῆς νεώς διαβαίνειν ἐν τῷ πλόῳ (f. ἐν τῷ πλῷ), ὅπερ οἱ ἴδιωται ἀντιτοιχεῖν λέγονται. Sed ἀνατοιχεῖν veriorem esse scripturam exempla docent, quorum praesidio ἀντιτοιχεῖν caret. Quanquam autem neutrum horum verborum, de quibus nostro loco disquiritur, crebro usu tritum est, tamen, quid veteres probaverint, non obscurum esse potest. Antiatt. Bekk. p. 89. Διατοιχεῖν ἀντὶ τοῦ ἀνατοιχεῖν Εὐβουλος Κατακολωμένῳ. Aristid. Leuctr. IV.

L

Ἡνυστρον λέγε, μή ἐνυστρον.

**Ἐνυστρον μὴ λέγε, ἀλλὰ ἡνυστρον, ὅτε καὶ ἄρις
χαῖον. ^{a)} †)**

**Ἐλλύχνιον: καὶ τοῦτο τῶν εἰκωμασάντων ταῖς
Ἀθήναις. Θρυαλλίδα οὖν φητέον.**

**Ἐλλύχνιον: Ἡρόδοτος πέχρηται. Ἀθηναῖος δὲ
Θρυαλλίδα λέγουσιν. ^{b)} ††)**

a) Priori articulo alterum subjunxi ex initio libri tertii huc revocatum. In illo Ed. Pr. Vasc. et Phav. ~~εἴλα~~ μὴ ἡνυστρον. hunc omitunt.

b) Etiam hic alterum articulum ab Ed. Pr. omisum ex fine libri secundi hoc transtuli.

462. T. I. καὶ μὴ, τὸ τῶν πλεόντων, μεταστρέψαι πρὸς τὸν ἑλάττω, διατοιχεῦντας ἀεί.

†) *"Ἡνυστρον Aristoph. Eqq. 356. Aristot. Part. An. III. 14. 537. T. II. H. An. II. 12. 73. Alexis Athen. II. pag. 390. Aelian. H. An. V. 41. Nunneres. "Ἡνυστρον Philo p. 570. (de Sacerd. p. 332. E.) sed in MS. Ἑνυστρον, ut et Malach. II. et Joseph. Orig. V. 4. 205. Basil. M. Hom. IX. in Hexaem. et Suid. Hoeschel."*

††) *'Ἐλλύχνιον funalium reddit Gloss. Poll. X. θρυαλλίδα, ἔλλύχνιον et φλόμον ut synonyma proponit; θρυαλλίς et φλόμος videntur nomina facta ex herbis, quae usui sunt ad ellychnias. Nunneres. 'Ἐλλυχνίων ὅξειν τὸ τοῦ Δημοσθένους ἐνθυμήματα Pytheas dixit Aelian. V. H. VII. 7. Plut. V. Dem. VIII. 269. T. 5. θρυαλλίς et funiculum illum (ἢ θρυαλλίς ἐν τοῖς λύχνοις Galen.) et lucernam significat (ἢ ἐκ τῆς θρυαλλίδος λαμπηδάν Clem. Al.; ίταιον ἐν τοῖς θρυαλλίσι Synes.). Hinc τὸ θρυαλλίδιον Lucian. Hoeschel. Pro ἔλλύχνιον testes faciunt Hippocratem, Herodotum, Theophrastum, Galenum (de Comp. Med. p. Loc. I. 7. 347. E.) et Dioscoridem VI. 16. 327. a. v. ad Thom. 455. et Moer. 186. ab Atticis vero destituuntur.*

Θυμέλην: τοῦτο οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ θυμίαν ἔτιθεν· οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ τόπου ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐν ᾧ αὐληταὶ καὶ κιθαρῳδοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ἀγωνίζονται. σὺ μέντος, ἔνθα μὲν κιθαρῳδοὶ καὶ τραγῳδοὶ ἀγωνίζονται, λογεῖον ἐρεῖς· ἔνθα δὲ οἱ αὐληταὶ καὶ οἱ χοροί, ὁρχήστραν· μὴ λέγε δὲ θυμέλην.^{a)} †)

a) Pro ἔτιθεν Ed. Pr. ἔτιθεν, pro ἐν ᾧ αὐληταὶ Ed. Pr. ἐν οὐ, Thomas ἐφ' οὐ, pro αγωνίζονται Edd. ἀγωνίζοντο, et deinde εἰς δὲ ἔρθα μέντος τραγῳδοὶ καὶ χωρ. αἴγαρ. tum αὐληταὶ καὶ χοροὶ sine articulis, postrema ὁρχήστραν καὶ μὴ θυμέλην. Primam h. articuli partem pene ad verbum transcripsit Thomas 458.

†) Pollux IV. 125. scenam facit histrionum propriam, chori vero orchestrā et in orchestra thymelen, sive in gradus esset, sive ara (v. Musgrav. ad Electr. 715.). Phrynicus autem scenam vult appellari λογεῖον, cui videtur consentire Pollux, quum scribit τὸ ὑποσκήνιον (sub scena) τὸ τὸ λογεῖον fuisse. Itaque aut erit scena τὸ λογεῖον, aut certe pulpitum in scena, ut Vitruv. V. 8. docet. Horatius tamen A. P. pulpitum vocat, quam Poll. thymelen, cum de tibicine ait *traxit — per pulpitā vestem*. Etym. ait, thymelem fuisse mensam, in qua olim stantes canebant, ante perfectam Tragoediam. Vitruvius vero cum scribit 1. 6. scenicos Graece etiam thymelicos separatim dici, videtur τὸ λογεῖον appellasse thymelen; sic et Martial. nomen illud usurpat (Hallucinatio est; nam ap. hunc non meh est mimae, non λογεῖον theatri. *Scalig.*) et in Gloss. Θυμέλικοι scenici histriones, θυμέλη scena. Sudas item thymelicos exponit histriones et aram Bacchi post orchestram ait thymelen dictam fuisse. In Proleg. Arist. Nub. legitur orchestra vulgo nominatam eo tempore λογεῖον. Quam haec omnia inter se discrepant! Addit Thomas, θυμέλην esse speciem musicae; fortasse intelligit eam, quae in orchestra aut in ludis scenicis adhibebatur, aut eam, qua in τῷ κώμῳ utebantur, quod ή θυμέλη ap. Eurip. etiam ἀντὶ τοῦ κώμου exponatur. Nunner. Θυμέλη pro orchestra apud veteres non memini me legere, praeter quod Pratinas Atb. XIV. 8. 256. Λιοννισιάδα πολυπάταγα θυμέλην in hunc sensum dixisse videtur; saepius apud re-

Θυείαν λέγε, μὴ ἵγδην.¹⁾ †)

a) Ed. Pr. ἵγδε pro ἵγδην.

centiores pro scena et re scenica atque musica occurrit, ut Plut. de Pyth. Orac. XXII. 285. T. 9. ὥσπερ ἐν θυμέλης, tanquam de scena, et ὁ ἀπὸ τῆς θυμέλης, *poeta comicus*, V. Demetr. XII. 16. T. VI. V. Galb. XIV. 365. T. VI. Lucian. Salt. LXXVI. 166. T. V. Schol. Arist. Pac. 753. *Tῶν τις δὲ θυμέλη πεπονευμένων, τίμα, Procop. Anecd. I. 5. A. μέμον γυναιξὶ καὶ κιθαρισταῖς καὶ θυμελικοῖς ἀνθρώποις* Plutarch. V. Syll. XXV. 234. τοῖς ἐπὶ τῆς θυμέλης χοροῖς Novell. CV. c. 1. ὁ πακοδαίμων τῶν θυμελῶν χορός, *histriones*, Eunap. V. Proaer. p. 117. τοῖς ἐν τῇ μουσικῇ διαγομένοις, τοῖς καὶ θυμελικοῖς καλουμένοις Joseph. Ant. XV. 8. 766. Generatim dicuntur οἱ ἀπὸ σκηνῆς καὶ θεάτρων Plut. V. Syll. II. 176. οἱ ἀπὸ σκηνῆς τραγῳδοί Suid. s. Γόργια, ubi Kuesterus δὲ emendat. Sed utraque prae-positionio locum habet. Hesychius: *Tῶν ἐπὶ σκηνῆς, τῶν θεατρικῶν*. Greg. Naz. Or. VIII. 224. B. αἱ ἐπὶ θεάτρων. Id. Or. XVIII. 335. B. οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Clemens Const. Apost. c. 52. 150. οἱ ἐπὶ σκηνῆς. *Tὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς, iudei scenici*, Liban. Ep. 1454. 665. Eodem modo dicuntur οἱ ἀπὸ λόγου καὶ σοφίας, *docti*, Plut. V. Cicer. XXIV. 558. T. V. ὑμοτίρους ἐποιήσατο τοὺς ἀπὸ τῆς γλώττης τοῖς ἀπὸ τῶν ὅπλων Themist. Or. IX. 125. B. similiterque οἱ ἀπὸ παιδείας, οἱ ἀρ' ἱερῶν. v. not. ad Poll. X. p. 190. Wendorf. ad Himer. Or. XXIII. 779. Denique οἱ περὶ σκηνῆν Plut. V. Galb. XVI. 365. T. VI. οἱ περὶ τὴν σκηνὴν τεχνῶν Dio Cass. LX. 23. 961. v. Bast. App. ad Ep. Cr. init.

†) Quare? an quia ἵγδη erat nimis cascumi? ex Solone et Antiphane adducit Pollux [X. 103.] et si verba comici consideres, non improbabile videtur, vocem fuisse ea aetate minus notam. Adscribamus ea: *Γύναι, πρὸς αὐλὸν ἡλθεσ· ὁρχήσῃ πάλιν Τὴν ἵγδιν* (ἴστι μὲν οὖν ἵγδις καὶ ὁρχήσεως σχῆμα. ὁ δὲ παλίν πρὸς τοῦνομα κωμικὸς ἐπήγαγε) *Τὴν Θυείαν ἄγνοεῖς; Τούτεστι τὴν ἵγδην.* (Haec postrema non sunt poetæ.) Pausiūs. Nescio quid harioletur; res minime in opinione et conjectura posita est, sed Sexti Emp. testimonio liquido constat, ἵγδις a vulgari usu tam remotum fuisse, ut ne-

intelligeretur quidem ab indoctis; τὸ αὐτὸ, inquit, ἀρτοφόριον καὶ πανάριον λέγεται, καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ σταμνίον καὶ ἀμύδιον, καὶ ἵγδις καὶ θυῖα. Ἀλλὰ στοχαζόμενοι τοῦ παλᾶς ἔχοντος καὶ σαφῶς καὶ τοῦ μὴ ἐπιγελασθῆναι ὑπὸ τῶν διακονούντων ἡμῖν παιδαρίων καὶ ἰδιωτῶν, πανάριον ἔροῦμεν καὶ εἰ βάρβαρόν ἐστι, ἀλλ’ οὐκ ἀρτοφορία, καὶ σταμνίον, ἀλλ’ οὐκ ἀμύδα, καὶ θυῖαν μᾶλλον ἢ ἵγδιν. — ὡς γὰρ ἡ φιλολόγος συνηθεῖα γελᾶται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις adv. Gramm. c. X. p. 265. Itaque non argutatus est Phrynicus, ut Hemsterhusio videbatur ad Poll. c. I., in hoc vocabulo, neque id, quia novitium, sed quia obsoletum est, repudiavit. Θυεῖα plurimis Aristophanis locis, tum in Antiphonis Athen. Paral. L. II. 87, 278. Anaxipp. IV. 68. 156. T. II. Platonis XV. 2. 426. versibus trisyllabum est. In soluta oratione modo θυεῖα, modo θυία scribitur et θυῖα, „neq; aliter ferme in MSS. et publicatis sub typographiam natam libris edi solet“ Hemsterhusii verba sunt. Illam scripturam Atticis adsignat Etymologus: τὸ ἱέρεια καὶ εὐκλεια ἀττικῶς παταβιβάζουσι τὸν τόνον καὶ τὸ ἄ ἐκτείνουσο. τοιοῦτον καὶ τὸ θύεια ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ ἄ καὶ τὸν τόνον παταβιβάζουσι p. 462. 5. Accommodate ad hanc rationem in Hipp. de Intern. Affect. V. 574. E. LIII. 677. B. T. VII. θυεῖη scribitur, sed in aliis ejusdem scriptoris locis mirandum in modum variatur. Θύη bisyllabum est in versibus Andromachi ap. Galen. de Antid. I. c. 5, 877. D. Non minor est alterius vocabuli ambiguitas: ἵγδη Hipp. de Mul. Morb. I. 100. 792. A. T. VII. Clemens Alex. Paed. II. 164. Damocrit. ap. Galen. I. c. II, 5, 904. C. T. XIII. Dioscor. V. 104. 294. Suid. s. αἴθυια (ἢ θυία). ἐν ἵγδει Athen. IX. p. 503. cod. ἵγδη, eademque scripturae diversitas notatur in Ep. Agathiae LIII. Verrimos Atticos ἵγδιν dixisse satis apparet ex Antiphonis et Solonis versibus, quos ita emendandos censet Pauwius: Πόρονσι (sic) δὲ οἱ μὲν ἵγδιν, οἱ δὲ σιλφίον, οἱ δὲ ὄξος, rejecta Casauboni conjectura Σπεύδονσι pro vulgato σπεύδεις reponentis. Longe verte aptius hoc Pauwiano commento.

Ιστὼν λέγε, μὴ ιστεών. ἀμαρτήσεις γὰρ τῷ λέγοντι ὄμοιώς καλαμών, ιππεών, ἀνδρεών, δέον καλαμών, ιππών, καὶ τὰ ὄμοια. *)†)

a) Ed. Pr. et Phavor.: *Ιενῶν λέγε ἄλλα μὴ ιστεών, et sic reliqua accentu notata non suo. Sic Strab. IV. 180. τράχων, in Edd. antiquis Athen. IV. 152. T. II. μέλεων editum. De nominibus propriis regionum, Αντρών, Αἴκλων etc. olim disceptatum est, v. Tschuck. ad Strab. L. VIII. p. 109. in virilibus sibi constant: Αδρόν, Απετέλων etc. — Καὶ τὰ ὄμοια omissem in iisdem Edd.*

†) Contraria omnia tradit Eustathius p. 1575. 25. *Απετελών τρισυλλάβως κοινότερον, καὶ τετρασυλλάβως ἀμπελών, κατὰ τοὺς Ἀττικούς, ἀναλόγως τῷ ἀκανθέων. Similiter Βολεών Nicander ap. Harpocr. s. h. v. Atticis tribue-re videtur, cujus auctoritatē Maussacus plus apud se valero profitetur, quam Phrynichi judicium. Eustathius p. 1404. 63. Βολεών ἀττικώς, ὃ ἐστι κοπρών. Ἀνδρέων qui-dem apud Tragicos, Aristophanem Eccl. 676. Xenopbon-tem atque alios plurimos bisyllabum est, γυναικῶν eodem modo ap. Xenophontem, παρθενῶν apud Aeschylum, En-ripidem, Demosthenem c. Androt. 597. 9. ἔγειρά Plat. Legg. XII. 201. T. 9. μυλών Thucyd. VI. 36. κοπρών Arist. Thesm. 485. Pac. 99. Demosth. I. c. Aristag. 785. 15. Eubul. Athen. X. 25. ιππών et οἰνών Xenophon, πα-θών Eupolis Poll. VII. 165. ἀγρών Arist. Vesp. 1510. *)*

In hoc numero plura sunt, quae apud recentiores in eorum terminantur: οἰνών Geopon. VII. 7. 477. πιθεών VI. 11. 455. et Diod. XIII. 83. κοπρών Theophr. H. Pl. IV. 1. παρθενεῶνες codd. omnes tenent Aelian. H. V. XIII. 1. neque hic, quos dico, recentiores idcirco atticae formae usum intermisserunt: οἰνών Procop. de Aedif. Just. IV. 10. 89. C. πιθώνες καὶ σιτώνες Anna Comn. II. 54. C. πευκών Schol. Ven. Il. Σ. 576. κωδωνών Suid. θυρεών Hesych. s. κοῖλος, ἀχυροβολών Eustath. 1698. 30. (κρομμών 1502. 20.) ταφών Euseb. V. Const. III. 26. 595. ἔριφεών (non ἔριφιών, ut Bentlejus scribit ad Horat. Od. I. 17.) in Gloss. sub v. ἔριφοστάσια, quae fere omnia Lexicis desunt. Ex illis vero conjecturam duco, Atticos in universum quidem

*) Phrynichus App. Soph. p. 7. *Ἀχρός — οημαλύν τὸν ἐπό τῷ αμαθῶν ἀχνώντα παλουμένον, in hoc Aristophanis loco ἀχρόν scriptum invenisse videtur, quod hinc citant Hesych. et Suidas.*

*Αὐταύλης μὴ λέγε, ἀλλὰ ψιλὸς αὐλητῆς, ἐπεὶ καὶ
ἔτερος ^{α)} κύκλιος αὐλητῆς. †)*

a) Vulgo ἄτερος (*ἄτερος*) ἔτρος. Ed. Pr. ἄτερος. recte Peutvias
diversas lectiones in unum conflatas esse statuit.

huius generi terminationem in *ων* adsignasse, neque tam
men antiquae et ionicae scripturae vestigia penitus abo-
levisse, itaque et Φελλεῶνa atticum, et βολεῶνa fragran-
tissimae urbis cum aliis nonnullis formam antiquitus im-
pressam per omnes aetates retinuisse. Sic περιστερεῶν
Plat. Theact. p. 197. C. (unde citat Pollux IX. 16.) Geo-
pon. XIII. 8. 944. haud scio an nunquam aliter dictum
fuerit; κείγεων in Demosth. c. Pantaen. 974. 16. Gram-
matici omnes, Harpocratio, Suidas, Lex. Rhet. p. 271.
Bekk. adgnoscunt. In Xenoph. Anab. VII. 8. 15. Schnei-
deras e cod. Guelph. προμαχεῶνας restituit pro προμαχεῖ-
νας; utramque formam usurpavit Procop. de Aedif. Just.
IV. 6. 81. D. et 10. 89. A.; προμαχῶνας, quod postremo
loco legitur, vulgarius est, v. Tzetz. ad Lyc. 290. Eust.
903. 34. v. Suid. Ιτεών Pollux VII. 28. non disyllabe
ἴτεών (ut Schneiderus judicat), sed utramque macedonice
ἴτεινοργεῖον praeferit. Polyaen. Strat. VI. 5. 192. ἐν τοῖς
ἴτεώσι τῆς ταλαιποργείας (leg. τοῖς ταλαιποργείας) ἐπιμένου-
σα. Καλαμόν ex Homil. VI. Macarii assert Hoeschelius.
Καλαμεών in Herodiani loco, quem Bastius protulit ad
Greg. pag. 225., legendum est pro Λαμεών, atque ibidem
pro κλανθρών, quod periecticum dici non potest, κε-
υμάν.

†) *Αὐταύλης* videtur nominari, qui αὐτῷ αὐλῶν, i. e.
ψιλῷ utitur, h. e. qui non canit tibiis, ut ad eos alii sal-
tent. Sic Arist. Poet. αὐτῷ τῷ φυθμῷ μαρσύναι χωρὶς ἀρμο-
νίας οἱ τοῦ ὁργηστᾶν, i. e. solo gestu et staticulis manūntur
saltatores ad imitandum. Nam illud χωρὶς ἀρμονίας expe-
gesis videtur τοῦ αὐτῷ. eodem modo αὐταύλης dicetur
is, qui tibiis tantum canit, ut differat ἐπὸ τοῦ κακλίου
αὐλητοῦ, qui adhibebatur choro cyclo, i. e. dithyram-
bico. Sic Athen. XII. οἱ αὐληταὶ τὸ πυθμέν dicuntur
primum cecinisse, deinde μετὰ τοῦ χορῶν, quasi αὐληταὶ
possint dici et qui assia tibiis, et qui admista voce hu-
mana tibiis canerent. Nisi, ut ψιλοκιθαριστάς apparet

τοῖς κιθαριστοῖς, σικ τοῖς αὐλητοῖς τοὺς αὐτανθέους οpponit, ut ita sit legendum apud Athen. ex hoc loco. Quid si πιθικόν legas, ut sit τὸ πιθανόν, ut primum tibias utriculi inflet, deinde adhibeatur choro? Sed πιθικόν retinendum e Poll. IV. 10. ubi docet ἄρχοντας αὐληταν αἰc appellatam. *Nunnes.*

ψιλὸς αὐλητής] Ita et ψιλομετρία dicitur Arist. Poet., cui harmonia non adhibetur, ut epica. Sie et Athen. XII. ψιλοκιθαριστής, qui asea cithara utitur, cui idem opponere videtur τὸν κιθαριστόν, quasi ad citharam voce humana addita. Pollux ψιλοὺς κιθαριστάς separatim nominat et L. 14. τὴν ψιλοκιθαρίαν (scr. ψιλὴ κιθαρίσια) opponit ξνανλον κιθαρισιν, ut hsec addita tibia fiat. eodem modo ψιλὸς αὐλητής appellabitur, qui solis tibiis canet. τὸ φυλὸν in voce aseum dixerunt Romani, ut Nonius docet. *Nunnes.* P. Burmannus ad illa Petronii: *nescio quid Asia die habuisse*, quae N. Heinsius eleganter corredit, tertium addit *nescio quid asei a die*; quo jure, mihi plane incompertum est. *Pauw.* Omitto reliquam hujus hominis disputationem, cujas summa haec est: Burnmannum vulgo credi latine eruditissimum, sed in Graecis summam ejus esse imperitiam, qui et in Not. ad Petron. *asilum pisciculum* confinxerit, quem Nereus Nereique filiae oculis non viderunt unquam, tum in Syll. Epp. Vol. II. Ep. 815. *κραγύτες κολούς*, inauditum genus avium, protulerit, deuigne in Ep. Camerarii Vol. I. 3. pro ἐκ πυράτων γάρ αὐθις αὐν γαλῆν ὁρῶ rescripscerit τὰ τῶν κυμάτων αὐθις σὺ γαλῆν ὁρῶν. Hinc Pauvius ad scholiastas, qui Hegelochi memoriam injecerunt, corrigendos digreditur. In primis versibus Strattidis scribendum esse: *Ἐδριπίδου*. δὲ δρᾶμα δεξιώτατον *Διέκναιο*, Ὁρέστηγ *Ὕγελοχον* τὸν Κιννάρου μισθωτάμενός τὰ πόδια τῶν ἀπῶν λέγειν. Orestem enim esse primam personam dramatis, eumque ista loqui. Secundum Strattidis fragmentum sic ordinat: A. *Ποι,* ποὶ γαλῆν ὁρῶ; B. *Τί;* A. *Μοί,* ποὶ, πρὸς θεῶν, γαλῆνά; B. γαλῆνά; ἔγὼ δὲ γαλῆν σ' φῦμην λέγειν. Tertium Sannyrionis sic: A. *Τί* ἀν γενόμενος εἰς ὅπῃν *Ἐνδύσομαι*; B. φέρε εἰ γένοιο μὲν γαλῆ; A. *Ἄλλ'* Ὕγελοχός με μηνύσειεν σ' τραγικός. *Ανανφαγοι* τ' ἀν εὐτος εἰς ἔχθρους μέγα etc. Domique idem Pauvius ap. Petron. c. 59. pro *mel habuit proxim*, non, ut Burmanno visum, *melleam habuit bacchim*, sed *Feronula ista mei habent proxim*. „*Feronula, inquit, pro feronula; mei habent proxim, vitæ mīscē con-*

Καταπροίξεται οὐκ ὄρθως διαιροῦσι, δέον κατα-
προίξεται.

Καταπροίξεται οὐκ ὄρθως διαιροῦσι, δέον κατα-
προίξεται λέγειν ἀδιαιρέτως. *) †)

a) Secundum articulum ex initio libri tertii hoc retuli. In priore
Ed. Pr. καταπροίξεται, ut et in Hesychio legitur; alter omissus est.

ditionem exhibent: ἐμοῦ πρᾶξιν, *mei praxim*, ut Astrologi loquuntur. Maneth. V. 75. τὴν πρᾶξιν παρέχει. “Sed jam dudum mihi manus extorpuit his ineptiis transscribendis, quas quum omittere non possem, saltem, ut quam brevissimae essent, operam dedi. Αὐτανλης neque in Lexicis invenitur, neque in lectione veterum mihi oblatum est; ψιλὴ κιθάρισιν καὶ αὐλῆσιν Plato Legg. II. 94. commemorat, multique praeterea alii. v. Rhoer Fer. Daventr. pag. 200. Heindorf. ad Plat. Phaedr. pag. 353. Schaefer. ad Dion. p. 136.

†) Iones hoc vocabulum dividunt, ut docet Etym. v. Schoj. Arist. Eqq. 452. Hesych. Suid. et Thom. Nunnes. Καταπροίξασθαι Themist. Or. XIV. init. sed ἀδιαιρέτως καταπροίξασθαι Eustathius 'Οδ. N. quod verbo καταπρόσεσθαι (i. e. προσθέναι) assimilat. Καταπροίξην Herodian. I. 17. καταπροίξει Arist. Thesm. Hoechel. Οὐκ ὄρθως διαιροῦσι, quia scil. a προτέξιον ionicum est et καταπροίξεται ad ἔκεται et ἔκεται accedit. Eo sensu Thomas Καταπροίξεται (ita Ed. Pr.), κατά τινος προσχθήσεται καὶ καταφρονήσει, unde apparet, eum improbasse καταπροίξεται, et verbum non a προτέξιον, sed ἔκεσθαι derivatae. Plura alias. Pauw. Verbum illud ab Ionibus derivatum, sed ab Atticis tantummodo in sermone plebejo et vernaculo usurpatum (v. Valck. ad Herod. III. p. 213.), quem in ore atticae plebis modulum habuerit, ostendunt loci Aristophanei. In Plutarch. de Educ. Lib. XIV. 38. T. 7. Themist. Or. II. 25. B. Synes. de Provid. II. 121. D. diaeresis signa apparent.

*Αἱ νῆες ἔρεις, οὐκ αἱ ναῦς. σόλοικον γάρ. ἡμαρτε
γάρ Φαβωρῖνος, Πολέμων καὶ Σύλλας, αἱ ναῦς
εἰπόντες. τὰς νῆας οὐκ ἔρεις, ἀλλὰ τὰς ναῦς.
Λολλιανὸς δὲ ὁ σοφιστὴς ἀκούσας παρά τινος,
ὅτι οὐ κρή αἱ ναῦς λέγειν, ἀλλὰ αἱ νῆας, ὥη-
θη δεῖν λέγειν καὶ τὴν αἰτιατικὴν ὄμοιως τὰς
νῆας. οὐκ ἔχει δὲ οὕτως ἀλλ’ ἐπὶ μὲν τῆς εὐ-
θείας δισυλλάβως, ἐπὲ δὲ τῆς αἰτιατικῆς μαρ-
συλλάβως. ^{a)} †)*

a) Ed. Pr. V. Phavor. *ἡμαρτε μάντεια pro γάρ.* Commune harum
Idd. vitium *λολλιαρός* δὲ etiam Philemon Lex. MS. ap. Villiois.
Anecd. p. 668., quum hunc locum fere totidem verbis transcriberet,
ad so transtulit.

†) De Phavorino, Polemone et Lolliano Philostrat. in
Vitt. Soph. et Sud.; Sylla qui sit, adhuc quaero. Sullae
cujusdam meminit Hesyc. in *Πνέοντα* (jam dudum Συνέδεσ
correctum.). *Nunnes.* Phrynichi praeceptum confirmant
Moeris et Thomas. Contra veterum usum ναῦς πλησίους
Philo &c Cherub. p. 114. D. πολλαὶ ναῦς Joseph. Antt.
VIII. 7. 459. αἱ ναῦς Diod. II. 17. XI. 60. quo utroque
loco in codd. αἱ νῆας servatum est, sed illa nominativi
forma etiam Plutarch. V. Dion. XXV. p. 190. T. 6. Dio
Chrys. Or. VII. 228. Pausan. VII. 5. 137. Arrian. Exp.
Alex. IV. 50. 228. Aelian. H. An. XIII. 28. Zosim. Hist.
II. 22. Hippocr. ad Damag. p. 24. Hesych. s. ὅχοι, s. προ-
ζρόσσαι et s. σαμαρχός, usi reperiuntur, ita tamen raro,
ut, quum omnibus fere paginis αἱ νῆας recurrat, vix sin-
gulis libris singula alterius formae exempla extent, ne-
que id sine corruptelæ suspicione, sed incerta illa neo-
vincibili. *Tὰς νῆας* Homeri et Tragicorum exemplo sae-
pius Polybius V. 2. XIII. 4. XIV. 2. et 11. Nicet. Ann.
L. II. 7. 56. D. III. 1. 51. D. Anna Comn. IV. 108. C.
XIV. 425. A. et ex Thucydide I. 48. eandem formam af-
fert Suidas; quo loco et ceteris omnibus ναῦς legitur, fa-
cile ut appareat, his recentiorum Grammaticorum teati-
moniis quid pretii statuendum sit.

Κηρυίδα, πινακίδα, καρίδα: βραχέως τούτων τὴν παρατέλευτον. τὴν μέντοι φαρίδα ἐκτείνουσε καὶ συστέλλουσιν. *) †)

a) Pro φάριδα Ed. Pr. (Eclogam vocat Nunnesius) φαρανίδα exhibebit, huic et Pauvio probatum. Ejusdem sententiae auctor Scaliger, „Quomodo, inquit, attici δέσινον καὶ συστέλλονται, si ne omnino quidem utuntur, sed pro eo habent φαλέρη? Sed non dubium, quia legendum sit φαρανίδα, quod plane Atticum ἀντὶ τῆς φαριθῆ, tunc etiam ἀντὶ φαράνου.“ Conformat hoc Athenaens II. 48. 217. φαρανίδες καὶ ἔπειτα μέντοι καὶ κατὰ συστολήν λέγεται παρ' Αττικοῖς. v. Draco p. 80. Κηρυίδα autem quum omnes longam pernuntiam habere clament, Schaeferus ad Long. p. 347. suspicionem injectum hoc totum ex librariorum oscitantia confiatum sit; cui assentiens Spohnius Comment. de Odys. p. 176. κερανίδα a Phryniccho scriptum esse coniecit. Id (si qua emendatione opus est) mihi quoque omnium aptissimum videtur, quum ex multis similibus, μηλίς, κερητίς etc. nullum sit in oratione soluta tam unitatum, ut Phrynicchus de eo cavisse videatur. Αριδᾶ in mentem venerat Pauvio.

f) Praetereo verbosam Nunnesii et Pauwii adnotationem, Grammaticorum sententias enumerantium, quae longe enodatius a Spitznero de Vers. Græc. Her. p. 49. et Spohnio p. 169. sqq. expositae sunt; eoque etiam mihi longioris disputationis compendium facere posso videor. Tantum adjiciam, Athenaei praeceptum III. 67. (106.) Καρδες βραχέως οἱ ἀττικοὶ ἀναλόγως, ὡς παρὰ τὸ γραφή, γραφίς, βολῇ, βολίς. οὕτω καὶ παρὰ τὸ κάρη καρίς. Ταθείσης δὲ τῆς παρατελευταίας, ἐταθη καὶ τὸ τέλος, καὶ ὅμοίως λέγεται τῷ ψηφίᾳ, κερητίς, καὶ τευθίᾳ, hoc igitur Schweighaeuserum perverse interpretari. Athenaei sententia haec est, καρίς, ut paronymon, a brachycatalecto κάρη ductum, ex regula brevem ultimam habere; sed, quod καρίς etiam prima longa diceretur, factum esse, ut καρίς, similitudine macrocatalectorum, a nonnullis brevi ultima pronunciaretur. Hinc esse καρίς, καριδάριον, prioribus longis. Sed ex eo non sequitur id, quod Schweighaeusero videtur, si brevis sit ultima, necessario corripi priorem. Namque ista non sic reciprocantur, ut, si longa sit prima, longa sit ultima, et si brevis sit secunda, brevis sit prima. Hoc ipsum admixtare non necesse erat, quum in Eupolidis versu καρίδας dactylicam habeat mensuram. Κηρυίς autem quum denominativum sit, (in quo genere iota breve est) non primitivum aut

Κλαδῶν ἀμπέλους φαθί, ἄλλα μὴ κλαδεύειν. ^{a)} †)
Πολίτης λέγε, μὴ συμπολίτης. ^{b)} ††)

a) Κλαδῶν εστι in Thoma et Phavorino quoque legitur, tamen Hemsterhusium iudico Addend. ad Thom. p. 535. recte οὐδὲν εμπάσσεται. Pro φάθι (φαθί scripsi) Phavor. λέγε.

b) Ed. Pr. et Phavor. ἄλλα μὴ συμπολίτης.

primitivi simile, ut σφραγίς, βαλβίς, non video, quibus rationibus Phrynicus occurri possit, si in sententia constet, poetarumque modulos neget in libero solutoque sermone persequendos esse.

†) Clemens Al. καθυλομενοῖ γὰρ μὴ κλαδευμένη ἡ ἄμπελος. Hoeschel. Moeris: Κλάσσαι ἀττικῶς, κλαδευσας ἔλληνικῶς. Scribendum κλαδᾶσαι vel κλαδῆσαι ἀττικῶς. Raus. Κλῆν usurparunt Theophrast. Caus. Pl. I. 17. Philostratus, Dio Cass., Longinus, aliique recentiorum, quos indicat Hemsterhusius l. c. Nonnus Dion. XLVII. 794. '22. κλάσσαι βοθρῆσαι τε βαλσῖν τ' ἐνι κλήματα γήρης (γύρωις). Κλαδεύειν tantum apud scriptores inferioris ordinis et aetatis reperitur. Ad κλαδοῦν referendum videtur partici-
pium κλαδῶν Nicet. Ann. XVII. 10. 352. D. κλαδῶν ὃν
ώς ἄμπελους τὰ τοῦ σώματος ἀκρωτήρια, quo Arriani κλαδοῦσι, ab Hemsterhusio in κλαδεύοντι mutatum, defen-
ditur.

††) Idem Schol. Aristoph. Pac. (909.) et Herodian. (475.) Nunnes. Herodianus πολίτης, φυλέτης, δημότης, Thomas praeterea (201.) στασιάτης, Lucianus πατριώτης sine praepositione dici jubent, neque Euripidis auctoritas tantum apud Pollucem valuit, ut συμπολίτης reciperet III. 51. quod ex Josepho et Aeliano profert Graevius ad Sol. eccl. p. 462. T. 9. συμφυλέτης ex Isocrate scienter sustulit Corayns Addend. p. 359. quo impune utuntur Eust. 1037. 19. Suid. s. v. De συνθιασάτης, quod Suidas prescribit, v. Dorvill. ad Char. 365. In eadem culpa sunt συνακόλουθος, συνέταιρος, συνόπαδος, συγκασίγνητος, συνομαίων. Lexicis ex hoc genere compositorum desunt adhuc haec: συνθιλήτης Euseb. H. Eccl. III. 4. 92. συμβασιλεύς X. 8. 488. συνθεράπων Socrat. H. Eccl. I. 7. 16.

Τύλην, εἰ καὶ εὑροις πον, σὺ κνέφαλον λέγε. a) τ.)

a) Ed. Pr. V. *Τυληνίον καὶ εὑροις πον· σὺ δὲ κνέφαλον λέγε,* quod Pauwius suspicatur in nonnullis libris sic scriptum fuisse: *Τύλην, τυλεῖον, καὶ εὑροις πον· σὺ δὲ κ. τ. λ.* Inepta est conjectura. Plavorinus: *Τυληνή, μὲν εὑροις πον, σὺ κνέφαλον λέγε.* Schnieder, qui κνέφαλον vitoce pro κνέφαλον scribi contendit, non obseruat.

ερνθίασος Niceph. Græg. III. 5. 42. B. *συμπένθερος* Anna Comn. I. 28. *συμπενθέρα* II. 54. *συμπενθερία* I. 27. C. et Constant. Porphy. XXX. 95. C. *συμπενθεριάκειν* id. Adm. Fil. XII. 65. C. *συμπλανήτης* Nicet. Ann. I. 9. 21. C. *συνυμοθέτης* Gregor. Naz. XII. 249. A. *συσπουδαστής* Nicet. Ann. I. 9. 22. D. *σύντεκνος* (compater) Constant. Porphy. Adm. XXVI. 82. *σύμπτωχος* Synes. Ep. LXVII. 214. D. *ερνθίασος* Demosth. Or. I. c. Aphob. 853. *συγκασιγνήτης* Eur. Iph. T. 800.

¶) *Τύλην*] Eupolis hoc nomine usum esse refert Poll. VII. 192. (*τὰ τύλη corrigunt*). Hyperides ab hac notione ~~τύλη~~ nominavit culcitarum textores et Antiphanes ~~τύλη~~ *τύλεις*, ut sit *τύλη* non tomentum, sed culcita. Hesychio *τόμεν* videtur, quae vulgo *τύλη* vocabatur, ab Atticis *τύλιον* et *πύλον* nominari, quod necesse est tomentum esse. Pollux ibid. a Sophocle *τύλειν* s. *τυλεῖα* (ut alibi scribitur ap. eundem) culcitam dictam observat; nam περὶ τοῦ κνεφάλου plane idem L. X. docet pro culcita accipiendum esse: *semel tantum pro tomento ap. Theophrastum reperiri in fabula Pantaleontis, ubi tomentum scribit vulgo κνέφαλον vocari. Nunner.* Τύλη scilicet ionicum, *τύλιον* vero et *τυλεῖον* atticum; Hesychius s. *κνέφαλον* et Poll. X. 39. Eupolis *λάζαρον* dixerat ~~τύλη~~ a Sophocles λινοφέρης *τύλια* s. *τυλεῖα*. Pollux eodem loco VII. 192. ita enim constituenda sunt ista. Moeris: *κνέφαλον ἀττικῶς, τύλη ἐλληνικῶς. Ionismus in Graecia omnino;* ita Pollux *κατὰ τὴν χωνῆν χερῆσιν* X. 40. intelligi potest. *Paus.* Nunnerius praeterea: „*Κνέφαλον* „Hesyc. cum ε̄ scribit. recte vero cum ζ, nām cum γ atticum non est, ut observat Thomas; sic κνέφενς attico, „cum, non γναφενς.“ Ut tandem ipse, verbis ultro citroque habitis, sermonem capessam: *Τύλη* et hinc derivatum verbum ἐντυλίσσειν perantiquum est et ab ipso Ari-

stophane usurpatum primaria significatio *cuberis*; ex eo traductum ad culcitas molitione leni, sed non necessaria, quum idem significetur vocabulo communiter recepto: κνέφαλον. Etenim κνέφαλον, etsi promiscue tam culcitam, quam tomentum significat, tamen communior et, ut sic dixerim, atticior est significatio *culcita*, ut et Pollux, quum concederet etiam tomentum hoc nomine appellari posse, nullum idoneum testimonium praeter Theopompi fabulam, eamque disceptabilem, proferre posset. Quum igitur Atticistae vulgo τύλην, attice κνέφαλον dici jubent, culcitam intelligunt. Accedit, quod τύλη in vulgari sermone non tomentum, sed culcitam significat. v. Artemid. V. 8. Ammian. Ep. XIX. τύλη ἐπειλίνθην, ἦν οὐδεὶς μὲν ὑφῆνε. Atque eadem significatio Sophocles λινοζέφαρη τυλεῖα, et ipse Pollux τυλεῖον saepius de culcita usurpavit, opponens τῷ ἐμβαλλομένῳ πληρώματι, cui immansit vetus appellatio γνάφαλλον. Iam puto clarum esse, quo sensu Pollux apud Antiphonem τύλην reperiri dixerit κατὰ τὴν ποιηὴν χρῆσιν, nimirum pro culcita, quam probatissimi Atticorum κνέφαλον, libiores τυλεῖον nominabant. Ac si hunc Antiphonis locum, in quo τύλαι, στρωματα, κλίναι deinceps enumerantur, cum Aeliani H. An. II. 11. contuleris, ubi primum πλίναι (*lectus*), post τύλαι s. τυλεῖα (*culcitae vel pulvinaria lecto imposita*), denique στρωματή (*stragulae s. accubitalia, quae lectis injiciebantur*) ponitur, manifestum erit, Stephanum errasse, quum τύλαι illic de tomento acciperet; quod nego unquam hoc habuisse nomen, neque ab Hesychio significari censeo. Verba illa: Κνέφαλον, τύλη, ἦν δὲ ἡμεῖς τύλην, ἀττικοὶ τυλεῖον, hoc significant: Κνέφαλον culcitam significare; culcitam autem ab Atticis τυλεῖον dici, iis nimis, quos Pollux ante oculos habuit. Illis quod additur: καὶ πῖλος (cf. Bos. et Toup. in Suid. T. I. p. 79.) καὶ προσκεφάλαιον, hanc sententiam habet, his nominibus non solum induvium s. operimentum, quo tomentum continetur, sed etiam totum pulvinum significari. Ex quo etiam Suidas τύλη generalius στρωματήν et Gloss. MS. Hemsterhusii *pulvinar* interpretantur,

Tὸ φάπισμα οὐκ ἐν χρήσει· χρῶ οὖν τῷ πρείτονι· τὸ γὰρ τὴν γνάθον πλατεῖα τῇ χειρὶ πλῆξαι, ἐπὶ κόρδης πατάξαι Αθηναῖος φασίν.^{a)} t)

a) Ed. Pr. V. χρῶ οὖν τῷ τὴν γνάθον πλατεῖα χειρὶ πλῆξαι, ὃ ἐπὶ κόρδης etc. Non inepte profecto: nam ipsum ἐπὶ κόρδης πατάξαι ambiguum est et vagum. Suidas: Ἐπὶ κόρδης, ἐπὶ κεφαλῆς ἡ γνάθον, ἡ προτάρον ποδόνη γὰρ ὅλην τὴν ασφαλῆν οὖν τῷ αὐγένι λίγουσι. Tivis δὲ καὶ φάπισμα λέγοντο τὸ ἐπὶ τῆς γνάθον λαμβάνεν τυπιόνεν καὶ τοῦ προτάρον. Ita legendum forte ibi. Harpocratior: Ἐπὶ πόδῃς τὸ ἐπὶ τῆς γνάθον, ὃ λίγουσν ἐν τῷ βίῳ φάπισμα. Commodo igitur Ed. Pr. phrasin bonam et perspicuam praemittens commendat. Pauw. In his mica bonae frugis non inest.

t) Quod latine *colaphum* ducere s. *incutere*, videtur vulgo idem quod Graece ἐπὶ κόρδης πατάξαι. Illud tamen me dubium facit, quod Eust. et Thom. observant, κόλαφος, κολαψιμός, κολαψίζω attica non esse, sed pro his κόνδυλος, κονδύλιζω usurpari, haec autem constat e Poll. H. *pugnum* significare et *pugnum* *ingerere*, non manu lata pulsare. Accedit hoc illud Terentii in Adelph. *colaphis tuber est totum caput*, quod non tam videtur convenire ei pulsationi, quae manu lata fit, quam illi, quae fit compressa manu in pugnum, i. e. τοῖς κονδύλοις. In Gloss. φάπισμα convertitur *expalmare* et *alapare*, quo propendet item Sud., κόλαφος vero *colaphus* et ἀλαπάζει *alapatur*, quae nostram sententiam confirmant, ut a *palma* (pars manus lata) *expalmare* dicatur. *Alapandi* verbum fortasse ab ἀλαπάδνός, quod imbecillior pulsatio fiat lata manu quam compressa. Nunner. Graeci nou habent vocem, qua illud πλατεῖα χειρὶ πλῆξαι τὴν γνάθον exprimant; nam κόλαφος et κόνδυλος de pugno dicuntur, φάπισμα vero de fuste vel virga. An *alapa* rem exprimit? immo sane, si ab *ala* et *apo* (manum apto) veniat. Sed de his alias. Pauw. Credo Pauvium, si fata sivissent, etiam illud ad liquidum perducturum fuisse, quod Nunnerius quaerebat, *an caput alapis tuber fieri possit?* quod perfacile erat experiri cupienti. Sed omittamus hunc tetricum locum de alapis et colaphis, qui jam dudum inter stili sacri vindices jactatus est. v. Fischer. Prolus. III. de Vit. Lexx. N. T. a quo et illi quae-stioni responsum et simul hoc demonstratum est, φάπισμα a nullo attice loquentium usurpatum esse. Verbum φάπι-

Παροψίς τὸ ὄψον, οὐχὶ δὲ τὸ ἀγγεῖον, ὡς τινὲς τοῦτο δὲ τρύβλιον ἢ λεκάριον καλοῦσιν. *) †)

a) Ed. Pr. *Παροψίς τὸ ὄψον, οὐχὶ δὲ τὸ ἀγγεῖον· τοῦτο δὲ τρύβλιον* (hoc accentu, de quo infra dicetur). Pro λεκάριον Nunnerius (et Pauwius) λεκάριον scribi malunt, a λεκάρη; „nam sic, inquit, „Attici loquebantur, ut Sudas observat; communis vero dialecti erat „λεκάρη, quamvis in Schol. Arist. Avv. male legitur λεκάρη utroque „locū, et ap. Phavor. fortassis non recte λεκάριον μενύει, sed λε- „κάρη, ut ap. Sudam. Nam et idem Phav. citat λεκάριον ex Aristoph. „qui norma est attici sermonis.“ λεκάριον tuentur Hemsterhusius ad Poll. X. 87. et Schweighaeuser Animadvv. in Athen. T. II. p. 500.

ξεων ex antiquioribus Hippoanax ap. Tzetz. Chil. V. 746. Xenophanes ap. Diog. La. VIII. 36. 519. Demosth. c. Aristog. I. 787. 25. Timocles Athen. XIII. 27. 26. Aristot. de Anim. II. 8. 52. D. T. II.

+) Athenaeus L. IX. docet multis veterum testimoniis, παροψίδος nomen tam in opsonio aut condimento quam in acetabulo et patella dici. Pollux X. 87. hoc sensu rarius quidem sed tamen ab Antiphane usurpari docet. Latini fere pro vase usurpant. Nunnerius. *Παροψίς* pro vase Hoeschelius in N. T., Xenophonte et Plutarch. τὸν μὲν γὰρ περὶ Φιλόξενον τὸν Ἐρύξιδος — λέγουσιν ἐπαπομύτισθαι ταῖς παροψίαις, additque in Aristot. *Ἐρύξιος* legi, „quod miror quosdam mendi arguere, quum et alia in iis exeuntia iomina propria biferiam obliquos forment, ut Not. ad Phot. ostendi.“ Notavit hanc nominis bujus diversitatem Berglerus ad Aristoph. Ran. 961. Phrynichus App. p. 60. παροψίδες τὰ ὄψα, — καὶ οὐχ, οἵσιν τῶν λεκανῶν, quem sequuntur Moeris 297. Thomas 694. et Photius. De vase usurparunt praeter Xenophonitem (v. Lex. Xenoph. s. v.) et mediae comoediae poetas, quos Athenaeus nominavit, Archeistratus ib. II. 64. 245. (abi pro στρονοσώματον κύτος corrigo στεφφοσώματον.) Plutarch. de Vit. aer. al. II. 208. T. 12. Quom. Adul. XIII. 175. T. 7. An virt. doc. poss. II. 588. T. 9. Alephr. II. 20. παρόψιον e Demetrio citat Du Cangius *), si-

*) *Προσέψημα* in Schol. Aristoph. Vesp. 962. et Hesychio s. *“Οψειν* in προσέψημα mutant; succurrunt illi παρόψημα Himer. Or. XIV. 662. (παρόψημα εἰς τὴς ἄλλης φιλοσοφίας, ut παροψίημα εἴτε ἐμῆς χλεύης Aeseh. Ag. 1457.).

Κρούσαι τὴν θύραν, ἵσως μέν που ^{a)} παραβεβίασται ἡ χρῆσις ἀμεινον δὲ τὸ κόπτειν τὴν θύραν. †)

a) Revocavi lectionem Ed. Pr. et Vasc. etiam a Phavorino servatam, nisi quod is pro μέν που scripsit μίντοι. Nunnesius edidit *Κρούσαι μὲν τὴν θύραν ἵσως που*.

milique translatione κόγχος dicebatur βρωμάτιον τι λοπαδενόμενον Antiat. p. 105. atque cibus in patella appositus λοπάς, in sartagine τάγην. v. Interpr. ad Athen. XI. pag. 31.

†) *Κόπτειν* dicitur, qui pulsat fores, ut comici loquuntur, ψοφεῖν vero intus, qui aperit, quum fores crepuerunt. Schol. Arist. Nub. 132. Suid. Ammon. Moschop. Nunnes. *Αττικὸς ἀνὴρ τὸ κρούειν καὶ τὸ πλήττειν κόπτειν φησι* Eust. 1256. 9. „Quod scribit Schneiderus „Epim. ad Mem. p. 291. eum, qui intrare domum velit, „τὴν μέσανδρον pulsasse, quod Graeci dixerint κρούειν, „exeuntes contra κόπτειν, hoc ego discrimen observavi „nusquam. Ceterum improbatum Phryniche κρούειν, per „inde atque κόπτειν τὴν θύραν apud optimos scriptores de „introitoris repetiri constat.“ Heindorf. ad Protag. p. 479. Hi sunt Aristophanes Eccl. 317., Plato, Xenophon, in quorum utroque Grammatici singularem hujus verbi usum notarunt; de Xenophonte Aristides Rhetor. II. 12. 524. T. II. τὸ δὲ κρούσας τὴν θύραν παραπεφύλακται μὲν ὅτι οὐ κόψας μόνον ἄλλὰ καὶ κρούσας λέγεται· ἔνιοι δ' οὐχ οὕτως οἰονται. ὅτι δὲ ἐλληνικόν ἔστιν, οὐ δει διαφέρεσθαι. Ad Platonem (Protag. 310. A. vel 314. D.) pertinere videtur judicium Grammatici in Hort. Adon. p. 126. a. Παρέμενος ἐν ταῖς Πλάτωνος ἀπολογίαις ἀντὶ τοῦ παραστησάμενος ἐν δὲ ταῖς πολιτείαις τὸ ἕκταρ ἀντὶ τοῦ ἑγγύς, τὸ ἐπιώφαρο ἀντὶ τοῦ ἐξελέξατο καὶ ἔχοντες τὴν χεῖρα (leg. τὴν θύραν) ἀντὶ τοῦ ἔκεψε. Etiam in Plat. Symp. c. 30. pro θύρᾳ κροτουμένην omnes, ut Bastius testatur (Versuch p. 155.), codices κρονομένην exhibent. v. ad Moerin p. 211. hoc praeterea utuntur Posidipp. Poll. X. 22. Athen. XIV. 3. 225. Liban. Decl. T. IV. p. 165. T. I. p. 47. Eunap. v. Sopat. p. 129. Basil. Ep. CXLI. 168. C. Sed major para exemplorum Phrynichi sententiam confirmat. v. De-

*'Ἐνιδατα κλίνης ἡ σκίμποδος οὐ χρὴ λέγειν τὸν
Ἄττικίζοντα, ἀλλὰ κραστήρια.³⁾ †)*

a) Ed. Pr. V. multilatae ἐνίδατα κλίνης ἡ σκίμποδος οὐ χρῆ + + τὸν ἄττικίζοντα, ἀλλά + +, quod Phavorinus ex parte supplevit: *'Ἐνιδατα αλ. ἡ σκ. οὐ χρῆ λέγειν τὸν ἄττικ. omisssis extremis.*

mosth. c. Euerg. p. 1156. Andoc. de Myst. p. 25. Xenoph. Anab. VII. 1. 16.

†) Eustathius p. 598. docet, ἐνίδατα quoque nominari clavos, qui inseruntur modiolis rotarum et gradus scalarum aut potius graduum in scala extremitates. Scholastes vero Eur. Phoen. 1186. Hipp. 1255. (quem Eustathius exscripsit) non gradus, sed ligna recta, quibus gradus insiguntur, et paxillos, qui inseruntur modiolis rotarum (τὰ καλούμενα ἀμαξηδόνια Eust., τὰ καλούμενα ἀμαξηδόνιαι ὅχαι Schol. Hipp. ἀξονίδια Iphrym. App. p. 58.). Hoc tamen spondae sunt, ut convertit Glossarium. Nunnes. Quemadmodum igitur in scalis ἐνίδατα significant scapos (μηρούς), ita in lecto vel scimpode spondas. τὸ ἐνίδατον τοῦ θρόνου Joseph. Antiqq. VIII. 5. 433. Philo de Soma. L. III. 140. Artemid. I. 74. 104. Hesych. s. "Ἐρμις et ἐνίδατα, et in Sophoclis versu, a Polluce citato X. 34. Lex. Sophocl. pag. 718. ἐνίδατα ξύλα τριγόμφα διατορεῦσαι σε δεῖται, quem Pauwius (et multo ante Hemsterhusius) ita corrigendum putabat: ἐνίδατα Ξύλα τριγόμφοις διατορεῦσαι δεῖ, τριγόμφους magnos et validos clavos interpretans, διατορεῦσαι autem i. q. διατορῶσαι s. διατορῆσαι, perforare, trahicere; Valckenarius ad Phoen. 1186. ἐνίδατα τριγόμφα διατορεῖν σε δεῖ, quorum omnium nihil probari potest. Quid potissimum requiratur, lubrica est conjectatio; vel: ἐνίδατα (ξυλουργεῖ) γόμφοις διατορεῖν σε δεῖ. vel: ἐνίδατα ξύγγομφα διατορῆσαι etc., i. e. spondas prius ad eum finem perforatas συγγομφῶσαι. His ita quomodounque explanatis restat, ut, κραστήριον quid sit, inquiramus; quod, ut Pollux docet, proprio dicitur de vacerra, in praesepibus suspensa, unde jumentis fenum (κράστις a κραω, v. Heyne ad' ll. 21, 12. et Coray ad Hipp. de Aēr. et Aq. p. 21.) decerpendum proponitur; quae cum quatuor constaret temoniis, quae spondarum speciem referrent, et funiculis

Κλίβανος οὐκ ἔρεις, ἀλλὰ κρίβανος διὰ τοῦ φ· διὰ τὸ δοκεῖν τὴν πρώτην τῶν ἀνθρώπων τροφὴν εἶναι κριθάς.^{a)} †)

^{a)} Ed. Pr. Vasc. et Thomas p. 554. διὰ τὸ τὴν πρώτην τροφὴν τῶν ἀνθρώπων κριθῆν είναι. Mihi hoc totum subditicium videtur.

transversariis, qui institarum loco essent, non video, cur Pauvius negaverit, nomen hoc ad spondas lecti transferri posse. Is modo transponi vult verba Phrynicis: *Κραστήρια οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ ἐνήλατα, μόδο σερβατο πριστίνο ὅρδινε πονιτείρια πονιτείρια, retinacula, τεστεμque citat Hesychium: Κρατηρίαι, τῶν ἐνηλάτων αἱ κεφαλαὶ καὶ συμβολαὶ καὶ τὰ ἄκρα, in quo ambigit utrum κρατηρία acribendum an κρατηρίαι etiam Phrynicho redendum sit, sed postremo ipsam formationem et sermonis indolem intuens κρατηρίου praferendum censem, quod ipsa formatione et sermonis indole redarguitur; neque enim, ut κεντήριον, sic a κρατέω κρατηρίου dici potest. Recte Nunnus ap. Hesych. κραστήρια reponit; ap. Pollicem VII. 142. idem κατήρετο pro κατήρτων, quod nunc in textu legitur.*

†) *Αττικοὶ μὲν διὰ τοῦ φ· λέγοντις κρίβανον, Ἡρόδοτος δὲ (II. 92.) κλίβανον Athen. III. 75. 428. κριβανίτην φασὶν Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ· Lex. Hermanni p. 326. (editum in Matthaei Gloss. Min. Vol. I. p. 4.). Apud Aristophanem attica forma dominatur Acharn. 86. 1123. Plut. 765. Antiphon. Athen. III. 78. 436. κλίβανος in Aeschyli versu Ath. IX. 17. 587. et Amipsiae exemplo confirmat Antiat. p. 103. Recentiores scriptores hanc doricam formam et latiniensem cum altera promiscue usurpant. Κρίβανος Paus. IX. 39. 126. Galen. de Antid. III. 870. C. Alex. Trall. III. 8. 206. Jul. Afric. Cest. c. II. p. 279. b. κλίβανος Philo p. 356. ed. Turn. ubi Hoeschelius notat pro ἐπιτυφόμενοι rectius in MS. ὑπορυφόμενοι legi, Galen. Theriac. I. 13. 949. D. T. XIII. Dioscor. II. 202. p. 128. b. Artemid. II. 10. 150. Sext. Emp. adv. Astr. V. 347. ut eos praeteream, quos Mattaeius p. 5. Sturzius p. 176. et Thomaee interpretes citarunt. Neuto genere τὸ κρίβανον Pherecratem dixisse auctor est Schol. Arist. Ach. 86.*

Κυνίδιον λέγε. Θεόπομπος δὲ ὁ κωμικὸς ἀπαξ που κυνάριον εἶπεν.

*Λιθάριον πάνυ φυλάττον· λιθίδιον δὲ λέγε. *) †) Ἐδεδίεσαν: καὶ τοῦτο τῆς Λολλιανοῦ μούσης. σὺ δὲ λέγε τετρασυλλάβως ἄνευ τοῦ ἔ, ἐδέδιεσαν. ‡)*

a) Conjunxi ambos articulos, diversia antehac locis positos. In altero Ed. Pr. Αἰθ. π. φιλάρτεον λέγεται. λιθίδιον δὲ „dure. vide quae ad v. Παρέβατον noto. Ex λέγε fortasse factum λέγεται. Nisi scriptum: Λιθάριον π. φ. λέγεται, λιθίδιον δέ.” Pauw. In Ed. Nunn. sequitur articulus Καθώς. Γάιος τις etc. quae Phavorinus stultissime cum illo praecepto consarcinavit.

†) Hic ut renunciemus Phrynicho, cogit nos Plato; nam κυνάριον usurpat bis in Euthydemus pag. 298. (mox ad κυνίδιον revolutus), cui Xenophontem, Theophrastum, Lucianum aliosque permultos addunt. v. ad Thom. pag. 557. Wetsten. ad Matth. XV. 26. Neque persistit in sententia Phrynicus; nam in App. p. 49. Κυνάριον καὶ κυνίδιον δόκιμα; illud ex Alcaeo comicō (non κωμικῶς) affert Antiat. p. 104. De multis aliis hujus generis deminutivis inter ipsos Atticistas controversia fuisse videtur. Phrynicus App. p. 49. Κλιάρα, οὐ μόνον κλιάδια, Ἀριστοφάνης (Poll. X. 52.). Idem p. 45. Ἰπκίδιον, οὐ μόνον ἵπκάριον. Ap. Hesych. Κάλιον, κυνάριον, βακτηρίδιον, corrigi debet ξυλάριον.

Alterum λιθάριον, Thomae improbatum, nullum auctorem habet Theophrasto antiquiorem H. P. III. 8. quem sequuntur Philostr. V. Soph. II. 1. 559. Alexand. Trall. I. 15. 29. Dioscor. I. 85. 37. a. Geop. II. 4. 78. λιθίδιον Plato, Lucianus, Themistius Or. I. 17. C. Lexicis deest λιθίον Paus. II. 25. 270. ubi pro πάλαι legi debet πολλά.

‡) Quemadmodum videmus nonnullis libuisse διδύαμεν, διδύσατε dicere, ita fuerunt, qui perfectis puris, quae terminationem ipsi radici conglutinatam habent, vocalem ex alieno interserenter. Hinc nata sunt διδύαμεν et ἐδεδίεσαν, quae librarii nitidissimis scriptoribus affricuerunt. Διδύαμεν legitur Lucian. Dial. Deor. XX. 57. T. 2. διδύατε Revivisc. XVIII. 155. In Thucyd. III. 53.

Οὐθεῖς, διὰ τοῦ θ., εἰς παῖς Χρύσιππος καὶ οἱ
ἀμφ' αὐτὸν οὗτω λέγουσι, σὺ δὲ ἀπαρέπου
λέγεις· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ δὲ λέγουσι,
οὐδεῖς.^{a)} †)

a) Ed. Pr. Vasc. si et οὐδεὶς omittunt; Phavorinus illud servat,
hoc transmisit.

codex haud testatae fidei δέδιμεν sublegit, a Dionysio propagatum, cui Schaeferus [Imo Sylburgius. G. H. S.] pag. 99. δέδιμεν largitus est. Ἐδεδίσαν τυρ-
pat eundem scriptorem IV. 55. V. 14. et Xenoph. Anab.
V. 6. 36. Hellen, IV. 4. 16. Lys. c. Agor. 462. Isocr.
Areop, 12. 226. Quando hoc vitium grassari coepit,
liquido definiri nequit. Ἐδεδίσαν quum Lolliana ar-
riserit, nulla est ratio, cur aliis aequalium aut se-
quiorum denegetur, Joseph. Ant. IV. 5. 199. V. 7. 296.
Arriano Alex. I. 1. 7. Dion. Cass. XXXVII. 139. XLI.
8. 269. Procop. Anecd. XXIII. 66. C. Niceph. Greg.
VII. 4. 139. E. XIV. 10. 458. D. Niceph. Bryenn. XVI.
5. 519. Novo errore ἐδεδίσαν Priscus Rh. Hist. p. 57.
A. et Menander p. 113. B. Recte δέδιμεν Thucyd. III.
56. Synes. Ep. XLIV. 186. δέδιτε Thucyd. IV. 126. Ar-
rian. Alex. V. 25. 541. ἐδεδίσαν Plato Legg. III. 124.

*Λολλιανοῦ Μαύσης] Similiter Max. Tyr. XXXIII. 142,
λόγον ἐπιχώριον τῆς Πλάτωνος Μούσης.*

†) Aeolicum est δ in θ mutare et contra, v. Eust. 1841.
22. Ammonius p. 105. οὐδέν nihil, οὐθέν neque unum si-
gnificare trādit, unde Zenodotum reprehensum esse, qui
in Gnomā Homeri οὐδέν ἀκιδνότερον γαῖα τρέψει ἀνθρώ-
ποιο, reposuerat οὐθέν. v. Eustath. ad h. l. et Gramm. de
differ. son. Zenobius (Etym.) contendit, οὐδεὶς compositum
esse ex οὐ et δεῖς, i. q. τίς, τῷ δέν neutro usum esse Al-
eaeum, Nunner. In Etym. loco s. Οὐθέν Pauwius haec
novat: μετὰ τῆς οὐ ἀρνήσεως, ἀνειν συγκοπῆς, οὐδέν
καὶ τροπῆ etc. Δεῖς ab εἶς deduxit et syncopon ab οὐδένι
abegit: Sylburgius perperam et audacter. Photius: Οὐ,
δεῖς οἱ παλαιοὶ διὰ τοῦ δ., οἱ δὲ νεώτεροι καὶ διὰ τοῦ θ.,
Quum οὐδεὶς, μηδεὶς apud antiquos atticos omnibus pa-
ginis, οὐδεὶς rarissime occurrit, v. c. Thucyd. VI. 60. et

66. quo utroque loco codd. plures oὐδεῖς repræsentant, Plato Alcib. II. 141. C. 141. D. 144. A. 150. C. Eur. El. 1554. Iph. T. 1220. v. Lex. Xenoph. s. οὐθεῖς, quis non Grammaticorum judicium laudet et pauca illa exempla partim a librariis partim ab editoribus principibus extrinsecus invecta putet, praesertim quum vel nostra aetate Fischerus in Theophrastum, Langius in Isocratem, quantumvis repugnantibus codicibus, οὐθεῖς et μηθεῖς ut ἀττικώτερα intulerint? Apud Demosthenem neutrum horum legitur, nisi quod Dionysius, pravam seculi sui consuetudinem sequens, in locis ex eo citatis genuinam formam oblitteravit; quam labem saepius sensit Aeschines Fals. Leg. p. 192. c. Timarch. p. 153. 178. et 101. ubi Reiskius οὐδέν e cod. Mead. reduxit. In Aristotele autem et Theophrasto vitium illud tam altas radices egit, ut ingenitum esse videatur, quanquam vix tolerabile videtur in eodem versu ac membro v. c. Arist. H. An. II. 5. 52. οὐδὲν — οὐθένα, II. 9. 65. οὐδεῖς — οὐθέν, de Anim. I. 2. 7. D. T. 2. οὐθέν οὐδενὶ scribi. Sed ejusdem desultoriae levitatis centena sunt in recentiorum libris exempla: οὐδεῖς οὐδὲν ἀγοράσας Athen. IV. 19. 55. οὐθὲν οὐδέποτε ib. p. 58. μηδενὸς — μηδένα — μηθενὶ Dion. Hal. VII. 46. 1414. ubi tamen cod. Vatic. μηδενί; οὐθετέων — οὐδέτερον Sext. Emp. c. Eth. 724. Οὐθένεια Hoeschelius citat e Philone (de Nom. mut. p. 1052. C. quis rer. div. haér. 485. D.) et Basilio, ἔξουθενέω Amos. VI. ἔξουθενημα Ps. XXI. 6. Adde ἔξουθενεῖν Euseb. H. Eccl. V. 1. 209. Socrat. H. E. II. 3. 81. Phot. Bibl. 75, 165. Theophyl. Instt. reg. II. 7. 206. A. Suid. s. Μυκτηρίζει. Gregor. Or. XVI. p. 504. D. codd. aliquot ἔξουθενεῖν; παρεξουθενεῖν Euseb. X. 7. 487. ἔξουθενημα Nicet. Ann. XVI. 1. 292. ἔξουθενοῦν Eustrat. in I. Nicom. p. 9. b. Etym. M. s. v. ἔξουθενωμα Const. Porph. de Themat. I. 7. 12. A. Ἐξουθενόω cum derivatis idem Hoeschelius e LXX profert; illud est etiam Basil. Ep. 61, 91. A. Schol. Thucyd. V. 28. ἔξουδένωσις Gregor. Naz. Or. II. 50. C. ἔξουδένωμα Hesych. s. Προπηλαισμός. ἔξουθενικός Diog. La. VII. 119. 459. quae a Lexicographis partim omissa partim in controversiam vocata sunt.

Ἄρειλατο ἔσσε διὰ τοῦ λακέγουσιν, ἀσχημονοῦσι,
δέον διὰ τοῦ λε λέγειν, ἀφείλετο· καὶ ἀφειλό-
μην δεῖ λέγειν διὰ τοῦ ὁ, ἄλλα μὴ διὰ τοῦ ἄ. +)

f) Lex. Rhetor. p. 469. Bekk. Ἀφειλόμην διὰ τοῦ ὁ
τὰ δὲ βάρβαρα διὰ τοῦ ἄ, ἀφειλάμην etc. Idem pronun-
ciant Herodianus Herm. p. 514. Zonaras p. 557. et Hes-
chius προείλατο, οὐ προείλατο, quem perversissime inter-
pretantur. In contrariam partem Antiatticista Bekk. p.
93. Herodotum attulit: Ἐξαφείλατο (ἀνείλατο cod. in L.
VII. 594.) Ἡρόδοτος πρώτῳ, quod mihi non legisse vi-
deor, et Suidas Ἀφείλετο — — καὶ ἀφείλατο διὰ διφθόγ-
γου, pro quo Abreschius in Miscell. Observ. V. 1. 111. δι'
ε φθόγγον legendum putabat, quod graecum non est,
Numenesius autem in MS. ἀφείλατο scriptum esse prodit.
Εἴλατο in fragmento Simonidis Hermannus ad l. c. in εἴ-
λατο mutandum esse censebat, Schaeferus autem ad Ju-
lian. 56. non videtur suspectum habuisse. Verum a De-
mosthene recte eam formam exclusit Reiskius, quam-
vis saepe ab Augustano codice, omnium fidissimo, obla-
tam, Fals. Leg. 514. 16. c. Timocr. 736. 17. 740. 50. 1171.
23. Eadem nuper etiam in Xenoph. Anab. I, 9. 19. co-
dicum auctoritate expulsa est. Sed quo longius ab illis
Graecitatis fontibus delabimur, tanto plus de severitate
illa remittendum est. In Diodori codd. primum labes
increbescit. v. L. V. 57. XI. 3. et Wesseling. ad l. 276.
et 576. Polybio adeo ἐπανείλατο codicum sponte restituit
Schweighäuserus VIII. 14. ut Havercampius, qui ne
Josepho quidem hanc licentiam indulserit pluribusque
locis XII. 5. 596. XIII. 10. 662. ἀφείλατο sustulerit, in-
epite delicatus videatur. Personam secundam, quam Dor-
vilius se vidisse negabat, εἴλω affert Himer. Ecl. IV.
p. 10. προείλω Themist. Or. XVI. p. 204. D. ἀφείλατο
Liban. Progymn. p. 898. Julian. Orat. in Const. p. 56.
Dio Cass. XLII. 63. 302. XLVI. 51. 487. Athen. XII. 22.
440. (Edd. ἀφείλοντο) 65. 528. multaque alia in monu-
mentis inscriptionum, in Judaeorum scriptis sacris et
profanis et apud christianos doctores (Wernsdorf. ad Hi-
mer. p. 100.) hujus aoristi exempla existant.

Λάγης διὰ τοῦ ἦ, ἀλλὰ μὴ λάγνος φάθι. ^{)} †)*

^{a)} Ed. Pr. φάθι omittit.

†) Facilior, ut plurimum, Pollux VI. 188. ὁ μανό-
μενος ἐπ' ἀφροδίσιαι λάγης ἀν καὶ λάγνος ὄνθετη, sed
Phrynicho adstipulatur Photius: *Λάγης οὐ λάγνος ὑπὸ*
τῶν Ἀττικῶν λέγεται. τοιαῦτα μέντοι πόλι ἀναγ-
καῖσις ἔχει Παρασχεῖν (leg. πάσχειν), *ὅταν λάγην τὸν*
ὁφθαλμὸν φορῇς. η δὲ ἀναλογία, οἷμαι, καὶ λάγνηται, ὡς
Κοάτητα p. 147. Eodem spectat Suidae glossa: *Λάγης*
ἀρσενικᾶς ἀντὶ τοῦ λάγνος. Indifferenter dici statuit
Moschopulus Λέξ. Att. s. v. hac una cautione adhibita,
ut λάγνος in viris, in feminis μάχλος dicatur, de quo jam
olim disceptatum est ad Hom. Il. 24. 30. *) *Λάγης* Ael.
Ep. IX. rarissimum, λάγνος contra in vulgari con-
suetudine tritum est, Aristot. H. An. VII. 21. 296. Aelian.
H. A. III. 16. VIII. 17. V. H. X. 15. Alciph. Ep. I. 6.
Sext. Emp. Hyp. III. 24. 176. Sed eadem est praeceptio
Moeridis et Thomaee de ἀδόλεσχης et ἀδόλεσχος, quorum
illud atticum et est et perhibetur. v. Arist. Nub. 1485.
Fragm. Teg. XVIII. Eupolis ap. Olympiod. ad Phae-
don. p. 65. Plato Rep. VI. p. 79. Cratyl. 401. B. Theae-
tet. 195. B. Sed ἀδόλεσχος jam in Aristotelis scriptis hic
ibi emicat et paucis seculis post ita divulgatum est, ut
v. c. Plutarchus in commentatione περὶ ἀδόλεσχίας sexies
ἀδόλεσχης, ἀδόλεσχος autem plus quam vicies usurpave-
rit; neque Pollux VI. 119. unum prae altero probasse vi-
detur. Lexicis adde λέσχης e Timone Phliasio et Etym.
s. Νάνη, μετεωρόλεσχος (μετεωρολέσχης Plato Rep. VI.
p. 80.) Anna Comn. VI. 165. C. et ἀδόλεσχικῶς Eustath.
173. pro κυνολέσχης autem scribendum κυσολέσχης. Et-
iam φιλογύνης a nonnullis magis probatum esse quam φι-
λόγυννος conjicere licet ex Antiatticista Bekk. p. 115. Φι-
λόγυνος, οὐ μόνον φιλογύνης. cf. Piers. ad Moer. p. 391.

*) *Λαγνιστάτη* contra hoc praeceptum Aelian. H. An. IV. 11.
neque magis discriminā sexus in ceteris vocabulis certo generi
adscriptis servari solent; de μέθυνος supra expositum; *ἀσελγής*
in feminarum libidinibus, contra quam Thomaee placitum, dixe-
runt Plutarch. Lucull. XXXVIII. 337. T. III. Lucian. Dial.
Meretr. VI. 223. T. 8. *ἀσελγεῖα* Alciph. Ep. III. 69. Xenoph.
Eph. III. 73.

quorum secundum probat Pollux II. 46. vicissim γυναικοφίλης improbans VI. 163. *) Idem II. 47. sq. ἀγύρης, μισογύρης. Αριστοφάνης ἄγνον τὸν ἀγύρην. Φρύνιχος δὲ ἀγύρναικος. **) Conjuncta cum his sunt praecepta de adjectivis secundae et tertiae declinationis. Ἀλονοργὸν, οὐχ ὡς οἴονται, ἀλονοργὲς μόνον Antiatt. p. 81. Hoc usurpant Plato Phaedon. §. 136. p. 232, Heind. Aesch. Agam. 955. Philostr. Imag. II. 8. 822. Themist. Or. XXIV. 304. C, contra ἀλονοργός Plato Rep. IV. 346. T. 6. Aristot. de Sens. III. 66. D. Aleiphr. III. 46. Plutarch. de Cupid. Dicit. VIII. 159. T. X. Itaque, quum in ejusdem L. de S. N. V. 9. 235. ib. pro ἀλονοργοῖς cod. ἀλονοργέσι praebat, quumque in Athen. XII. 55. 505. ἀλονοργὰς στολάς, barbara scriptura, a recto tantumdem absit, arbitrarium erit, utrum quisque velit, eligere, neque satis caute Corayus in Heliod. III. 112. pro ἀλονοργόν ex una Ed. Basil. ἀλονοργῆς recepit. Eadem varietate νεονοργὸν ἴματιον Plato Rep. VI. 95. T. 7. et νεονοργὲς ὑπόδημα Plutarch. V. Aemil. V. 174. T. 2. v. ad Tim. p. 185. λυκιονοργῆς et λυκιονοργός Athen. XI. 784. B. ἐνεργῆς et ἐνεργός. ***)

*) Methypallage huic generi vocabulorum pene propria est. Actor περὶ οχημ. in Bibl. Matr. p. 374. τὴν σύνθετιν τῆς λέξεως ἐναλλάττοντιν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ οἱ γαρ γύνανθροι etc. ἀντὶ τοῦ ἀνδρόγυνος, quae Brunckius Lex. Soph. p. 716. e Tryphonie MS. protulit. In Hippocr. de Vict. San. I. 10. 23. pro ἀνδρόγυνοις cod. reg. ἀνδρογύναι; ἀνδρογύνης (l. ἀνδρογύνης) Lysias in Schol. Vict. v. Heyn. ad Hom. Vol. VI. 645.

**) Ἀγύνατος Dio Cass. LVI. 1. 809, Manetho I. 175. Porphyro. Abst. IV. 17. 360. Suid. s. ἄγνυος et μονοτρόπος, suspicione liberandum; ἄγνυος eodem sensu Dio Cass. LIV. 30. 761. LVI. 8. 812. In Gloss. Steph. non καταγύνατος, ut Schneiderus scribit, sed καταγύνατος legitur. φιλογύνατος Aristaen. Ep. I. 12. 30. ἡμιγύνατος Simonid. Ep. CVI. 80. ἡμιγύνατον Schol. Vict. ad II. 24. 6. non magis nominativum habent quam πολιάρντι, γυναικάνθροοι etc. de quo diximus ad Βιβλιογράφος.

***) Ἐνεργός, actuosus, Mechan. vett. p. 93. sed plerisque locis codd. ἐνεργῆς offerunt, v. Diod. Sic. XII. 67. et Indicem Polyb. Lexicis addi potest βαρυεργής Appian. Bell. Civ. I. 83. 115. v. nott. apud eundem ταχνεργῆς et ταχνεργός commutantur, v. nott. T. III. p. 778. Στενοχωρῆς, quod in dubiis ponitur, Aristot. de Gener. An. III. 4. 652. A. T. II. ut contrarium εἰσενχωρῆς H. A. II. 12. 75. Paus. I. 44. In ejusdem L. VIII. 21. 409. τῷ πόλει τῷ μὲν ὄνουμα ἀπὸ τοῦ παιδὸς ἐτέθη τοῦ Ἀζάρος, οἵ πειται δὲ ἐν ὁμαλῷ, legendum videtur τοῦ Ἀζάρος οἱ, πεῖται δὲ ἐν —. Ομαλός ille et ὁμαλῆς promiscue, ut permulti alii, usurpare solet.

Λαγώς, οὐ Αττικός. διὰ δὲ τοῦ ὁ λαγός οὐ Ιων. τὸ λαγωός δὲ οὐκ ἔστιν. *) †)

a) In Ed. Pr. postrema τὸ λαγωός δὲ οὐκ ἔστιν docunt. Cyrill. Lex. ad Thom. citatum p. 564. τὸ δὲ λαγωός *λακαινῶν* ἔστιν, quoae hic quoque a Phrynicho scripta censem Sturzus Dial. Mac. p. 178.

Tertia forma λάγνης, quae duobus tantum Libanii locis nititur Decl. T. IV. p. 615. et 617. neque iis sat certis (nam utroque loco codd. λάγνης exhibit), tamen tum propria est eorum, quae vitiosam quandam consuetudinem significant, λάστρης, γάστρης, στόμης etc., tum similitudine superiorum exemplorum quodammodo defenduntur. Nam ut praeter φιλόγυνος et φιλογύνης tertium φιλόγυνης (e Suid. addendum Lexx.) extitit, longe illis significatus, ut praeterea ἴνορχος, ἴνορχης et ἴνορχης variant*), ita illud quoque in ordinem recipi potest.

†) Hesychius, nisi mendosus sit, λαγώς ait dici in lepore terrestri, λαγός brevi ὁ in marino aut fluviatili. Nunner. *Λαγώς* atticum, λαγός s. λάγος ionicum esse Grammatici consentiunt. v. Fisch. ad Vell. I. 573. Interpret. ad Greg. p. 165. et Sturzium l. c. quibus nihil habeo quod admetiar. *Τοῦ λαγῶς* Aeschyl. Aristoph. Dio Cass. LXXXII. 6. 1207. et circumflexa ultima Dem. de Cor. 314. quam scripturam aliquando in usu fuisse ostendit Tryphonis reprehensio ap. Athen. ideoque nulla erat causa Poll. V. 67. λαγῶ mutari. Accusativum τὸν λαγῶν et τὸν λαγώ pariter probat Herodianus, quorum posterius Gaza et Phavorinus Atticis vindicant, Lucianus autem, locupletior testimoni, soloecum esse judicat Pseudos. c. 3. neque apud Aristophanem aliud quam τὸν λαγῶν, τὸν λεών, τὸν νεῶν scriptum vidimus; sed illa forma inde a Xenophonte et Aristotele magis magisque evicit. v. Bast, ad Greg. l. c. *Λαγός* Sophoclem et Epicharmum usurpare auctor est Athenaeus, unde ductum λάγνος et λάγειος, illud poeticum, hoc recentiorum usui adscriptum; vetus et oratorium est λαγῶς. Photius p. 147. *Λαγῶν* τὸ λάγεια

* "Ἐνορχος et ἐνορχης Hipp. de Vict. San. II. 5. 44. T. 2. οἱ ἐνορχης Dio Cass. LXXV. 14. 1268. Pro ἐνορχην Aristoph. Avv. 569. codex exquisitus ἐνορχην prasbet; quo accusativo utitur Lucian. Dial. Deor. IV. 8.

Λίβανον λέγε τὸ δένδρον, τὸ δὲ θυμιώμενον λίβανωτόν εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν λίβανον καὶ τοῦτο Σοφοκλῆς λέγει. Ἀμεινον δὲ Μένανδρος ἐν τῇ Σαμιᾳ φησί: Φέρε τὴν λίβανωτόν σὺ δὲ ἐπίθες τὸ πῦρ Τρύφη. ^{a)} +)

a) Post διὰ τὴν ποιητικὴν, quod Nunnesius vertit *poeticae causa*, excidisse videtur ἄδειαν. In Menandreo versu Ed. Pr. et Vasc. τὸν λίβανωτόν et τρυφῆν, Nunnesii codex τὴν λίβανωτόν et τρυφῆν, pro quo ipse quidem τρυφεῖ, frusto, felicior autem H. Junius ad Hesych. s. Συρίας, et J. Scaliger, ille quidem Τρύφων, hic autem Τρυφῆ (*Tρύφη*) proposuit.

ποέα ὀνομάζοντιν. Λαγώνειος apud Hesychium pro λαγώνειος (Oppian. Cyn. I. 490. 518.). Denique λαγώνς, quod Phrynicus obelo confudit, non designati sunt communis dialecti scriptores, Aristot. H. An. IX. 27. 598. Plutarch. V. Arat. XXVI. 518. T. 6. Dio Chr. Or. IX. 295. Philostr. Imag. II. 17. 840. Aristid. Or. Plat. I. 94. T. II. Dio Cass. LXII. 6. 1006. atque alii de faece rhetorum.

+) Ammonium p. 89. quam Phrynicum hic sequi maluit Thomas p. 577. qui, ut λίβανος pariter de arbore quam de lacryma dicatur, concedit, λίβανωτόν nisi de thure dici vetat; cui Theophrastum opponunt λίβανωτόν etiam de arbore dicentem. cf. Stapel. ad p. 910. Sed neque is magnam in hac re auctoritatem habet, neque multum valet ad sententiam Phrynichi oppugnandam, si Eurip. Bacch. 144. Anaxandrid. comicus Athen. IV. 7. 16. atque recentiores Diod. Sic. III. 41. Herodian. IV. 8. Galen. Theriac. ad Pamph. p. 964. B. T. 15. aliique ab Albertio Observ. Phil. p. 9. citati, thus, quod Aristophanes et Plato λίβανωτον dicere solent, arboris nomine vocaverunt. De singulis locis nemo praestet, quum saepe codices inter se dissentiant, Herodo. IV. 75. Joseph. Antiq. III. 6. 156. sed liberiorem fuisse hujus vocis usum vel ex eo colligi licet, quod similiter χελώνη de supellectile testudinea (τρίχλινα χελώνης Philo de Vit. Contempl. p. 896. C.) et σαρδῶ pro sardonyche Philostr. Imag. L. I. 6. 770. et μέλισσα pro melle usurpatur Soph. Oed. C. 481. ut notiora praetererām. Tum etiam ipse

*Τὴν λιμόν Διορεῖς, σὺ δὲ ἀρσενικῶς^{a)} τὸν λιμόν
φάθε. †)*

*Ἐλουόμην, ἐλούσου, ἐλούστο, λούσμας, λούστας,
ἐλουόμεθα, ἐλούσοτο, λούσθας πάντα οὕτω
λεγόμενα, ἀδόκιμα. Εἰ δὲ δόκιμα βούλει αὐτὰ
ποιῆσαι, τὸ εἶ καὶ τὸ σὸν αἴρει καὶ λέγε λούσθας
καὶ λοῦμας, λοῦτας, ἐλούμην, ἐλοῦτο, ἐλού-
μεθα, ἐλοῦστο. οὕτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι λέγου-
σιν.^{b)} ††)*

a) Ἀρσενικῶς omittit Phavorinus, hunc locum transscribens.

b) Sustuli vitia Editionis Nunneianae, in qua post λίμην λεῖσθας,

Menander Athos. IX. 35. 4:3. ἀπιθανατίας τῷ Βορέᾳ λι-
βανίδιον. Hoc totum ad ἀνθροογίαν refert Polybius Sar-
dianus in Bibl. Matri. p. 148. εἰ τοις λίμην λιβανωτὸν μὲν
τὸ δένδρον, λιβανὸν δὲ τὸ θυμίαμα. Λιβανοκάλης post
λιβανωτοπάλης legitur Poll. VII. 197. a Lexicographis
praeteritum, quibus etiam notandum erit femininum ge-
nus ἡ λιβανός, a Pindaro, ut refert Photius, usurpatum,
et, quae Hoeschelius citat, λιβανών Maccab. III. λιβα-
νίτης γίδρος Apollin. Ps. 91. v. 25. λιβανήτος μόσχος Ps.
28. v. 12. a monte cognominata.

†) Idem Thomas et Etym. s. v. Eustathius utroque ge-
nere usurpari ait. *Nunnoς*. Λιμοῦ ὑπ' ἀργαλής Hom. H.
in Cer. 511. quod unum protulit Spitznerus de Versu
Her. p. 74. et Epigr. Palst. in Act. Monac. T. I. Fasc.
II. 144. sed Quintus λιμῷ ἀργαλέῳ V. 407. λευγαλέῳ VIII.
177. ἀνιηρῷ X. 35. χαλεπόν Callim. H. in Cer. 61. Fe-
mininum genus recte doriensi dialecto adscribi patet ex
eo, quod Aristophanes Megarensis hoc genere utentem
facit, quodque Sparta in Apollinis templo Λιμός erat
διὰ γραφῆς ἀπομεμημένος, ἔχων γυναικὸς μορφήν Athen.
X. 75. 175. Ex versione Alexandrina Mattaeius p. 57.
v. Valcken. Adnott. in N. T. p. 292. T. II. Lips. e Sexto
et Malela Wetstenius ad Luc. IV. 52. exempla hujus ge-
neris protulit, quod etiam in Platonis Symp. c. 15. co-
dex Vindob. errore graphicō intulit. v. Baast. Versuch
p. 126. ἡ λιμός Suid. s. βούλιμος.

††) Ita Eustath. p. 1560. 50. observat attice λούμενος

non καὶ λοῦθαι legitur, sed omissō καὶ. λούμην, λοῦτο, λοῦμαι, λοῦσαι, λούμεθα, λοῦνται. quorum quid genuinum sit, ambiguum est. Repraesentavi igitur lectiones Ed. Pr., nisi quod καὶ λέγε, quod ea omittit, retinui. Phavorinus, qui hunc locum integrum in Lexicon suum transtulit, haec habet: καὶ λέγε λοῦθαι καὶ λοῦμαι, ἐλοῦτο, λοῦμαι, ἐλούμεθα, ἐλοῦνται. Λοῦσαι aperte corruptum esse judicat Pauwiis.

sine ḥ dici. Nunner. Brevius haec complexus est Thomas pag. 584. λοῦμαι ἀττικοὶ καὶ λούμενος καὶ λοῦθαι, quod sapientibus abunde satis erat. Photius p. 169. Λοῦσθαι λέγονται, οὐχὶ λούεσθαι etc. Eadem libertate, qua Homerus modo λοῦσθαι modo λούεσθαι usurpavit, etiam Herodotus, si qua fides est exemplaribus nostris, nunc λοῦνται I. 199. II. 57. IV. 75. (cod. Arch. λούνται) λοῦσθαι III. 124. ἐλοῦτο 125. nunc λούμενος III. 25. praetulit; Attici constanter rectum tenuere, ἐλοῦμεν Arist. Plut. 657. ἀπέλον Vesp. 118. λούμενος Pac. 1159. Pherecrat. Poll. X. 181. λοῦσθαι Nubb. 1044. Dem. c. Polycl. 1217. 14. Plato Legg. XII. 178. idemque Cratyl. p. 405. E. ἀπολοῦντος dixit, non reveritus ambiguitatem, quam ridet jocosus conviva Athen. III. 52. 380. Vestigia glisteningis labis in Xenophontis aetatem incident, λούμενος Hell. VII. 2. 22. et Memm. III. 15. 5. pari numero contrariorum exemplorum λοῦται — ἐλοῦντο Cyrop. I. 5. IV. 5. λούεσθαι Lysias p. Eratosth. p. 15. Aristot. H. A. IX. 8. 563. λούνται V. 25. 238. XI. 25. 594. cui adversatur λοῦνται X. 36. 489. Hos si concedam correctione non indignos videri, tamen operam impendi nolim emendandis recentioribus, qui casu modo in hanc modo in illam feruntur partem; nominabo aliquot potiores: ἔλους Lucian. Necyom. VI. 9. λούεται Philostr. V. Apoll. V. 29. 212. λούμενος III. 17. 108. saep. λοῦσθε I. 17. 21. λούμενος Aristid. Or. Sacr. I. p. 274. T. I. λούεσθαι in Put. Aesc. p. 252. et rursus λούμενος Or. Sacr. II. 295. λοῦσθαι p. 301. ἐλούμην p. 307. ἐλοῦτο Dio Cass. LXXVI. 17. 1285. (cod. ἐλοῦντο), cui convenit λοῦσθαι LIV. 29. 759. disconvenit λούμενος LXII. 6. 1007. LXXII. 22. 1223. et λούεσθαι LXIX. 8. 1156. Omitto Plutarchum, Lucianum, Dionem Prusaeum, ceteros, ejusdem inconstantiae reos.

Δυσωπεῖσθαι. Πλουτάρχῳ μέν ἐστι περὶ δυσωπίας βιβλίον, τοῦτο ὅπερ οἰεται δηλοῦν, τὸ ἐντρέπεσθαι καὶ μὴ ἀντέχειν δι' αἰδῶ.^{a)} Ἀλλὰ σημαίνει ἡ δυσωπία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν υφόρασιν καὶ τὸ ὑποπτεύειν.^{t)}

a) Ed. Pr. *Ἐστι δυσωπίας βιβλίον et μὴ αἰδῶ* Vasc. pro δι' αἰδῶ.

†) Harmenopulus quoque in L. de Syntaxi idem observat de usu vario hujus verbi apud antiquos. τὸ δυσωπεῖσθαι declarat pudore eo affici, qui non patitur nos intueri, qui a nobis aliquid petunt. Poll. II. 52. δυσωπεῖσθαι ὑποπτεύειν τι ἰδόντα. pro φοβεῖσθαι Harpocr. et Sud. ab Atticis usurpari docent. Addit Etym. adhiberi etiam pro judicare et condemnare, quia condemnati misere oculis conflictantur; Sud. adjungit, etiam pro supplicare et hortari positum legi, sed pro pudore affici non inventari. Plato Phaedr. δυσωπούμην ex Ibyco pro ηὐλαβούμην adhibet, ut docet h. l. Hermias. (Falsum hoc. v. Ruhn. ad Tim. p. 90.) Nunnas. Idem pronunciant Moeris p. 125. Suid. s. v. Zonar. Lex. p. 585. et Thomas p. 255. neque errant. Δυσωπεῖσθαι et ionicum νωπεῖσθαι, quantum ex etymo intelligi potest, proprio de oris confusione dicitur, quae ex variis perturbationibus, metu, suspicione, pudore existit. Sed veteres illi tantum de praesensione instantis periculi vel molestiae usurparunt. Sic et Plato et Xenophon et Demosthenes Philipp. III. 127. 25. τοὺς — οὐκ ὁρθῶδω, ἀλλὰ δυσωποῦμαι, quem locum perperam interpretatur Stephanus. Aristot. de Part. Anim. I. 5. 481. D. T. I. οὐτω καὶ πρὸς τὴν ζήτησιν προσιέναι δεῖ μὴ δυσωπούμενον, i. e. μηδὲν δυσχεραίνοντα. Pudorem, religionem, scrupulum incutere δυσωπεῖν significat ap. Philon. Decal. 756. E. Joseph. Antiqq. XII. 4. 600. Lucian. Asin. XXXVIII. 177. T. VI. (ωστε μὴ με ἀποκτεῖναι ἡ θεός αὐτοὺς ἔδυσωπήθη.) Galen. de Temperam. I. 56. E. T. III. (δυσωποῦσιν ἡμᾶς τῷ πλήθει τῶν μαρτύρων.)^{*} et jam Ion Chius Athen. XIII. 81, 187. ἐνωπῆ-

* Adde Lexicis compositum λαντεδυσωπεῖν (pro ἀνθεπτάνω). Euseb. de Vit. Const. IV. 53. 644. Plata cumulavit Schaeferus ad Schol. Apoll. p. 245.

Σαλπικτής: τὸ δόκιμον διὰ τοῦ ἡ, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ σ, καὶ τὸ σαλπίσαι διὰ τοῦ σ παραιτοῦ, αἰδόκιμον γάρ. διὰ τοῦ ἐ δὲ λέγε. ^{a)} †)

^{a)} Ed. Vasc. et Phavor. διὰ δὲ τοῦ ἐ λέγε. de Ed. Pr. nihil admonet Pauwius, multa in h. l. moliens: *Ut Phrynicus dicat, quod dicere voluit, scribendum Σαλπικτής: τὸ δόκιμον διὰ τοῦ γη — et διὰ τοῦ γῆ δὲ λέγε. Thomas: Σαλπίζω, σαλπίσω, εὐ σαλπίσω· καὶ σαλπικτής, οὐ σαλπιστής. Θεονυδίδης· καὶ σαλπικταῖς etc. Σαλπίζω a σαλπίζω doricum foret.*

Ωη τῇ ἐπιφθαπίσει. Hesychii Glossa: *'Ανώπιστον, ἀόρατον, ἀπάραπτον, ἀνεπίστροφον, quae ex diversis verbi ὑπέεσθαι significationibus conflata est, non meruit, cur ab Hemsterhusio tentaretur.*

†) Ex tribus illis σαλπικτής maximam habet ab exemplorum multitudine et vetustate auctoritatem; nam praeter Thucydidem VI. 69. etiam Demosthenes de Cor. 284. 26. Xenoph. Anab. IV. 3. 29. VII. 4. 15. tum Dion. Hal. Ant. VII. 59. 1450. Diod. Sic. III. 36. XIII. 45. Plutarch. V. Aristid. 21. 373. T. 2. V. Crass. 32. 458. T. 3. Praecc. reip. ger. 27. 188. T. 12. Paus. V. 22. Lucian. Navig. 50. 181. T. 8. Aelian. H. V. II. 44. Dio Cass. XLVII. 45. 521. LI. 9. 639. Artemid. I. 122. et unusquisque horum identidem usurpavit. σαλπικτής Edd. vett. in Plut. V. Lucull. X. 290. T. 3. idemque in illo Demosthenis loco et Appian. Annib. VII. 41. 279. codex unus tenet, semel in textum admissum Hisp. VI. 93. 216. in quo saepius σαλπικτής occurrit. Σαλπισταῖς praeter Theophrastum Dion. Hal. IV. 18. 680. 681. Charit. VIII. 2. 10. et cod. Diod. III. 36. Verbū σαλπίγξαι Xenophon, Archipp. Ath. VII. 118. 182. σαλπίσω N. T. et Mechan. vett. p. 201. σαλπίσαι Joseph. Ant. VII. 11. 398. ἐνσαλπίσαι Galen. de Comp. Med. p. Loc. III. 1. 408. ἀπερισάλπιστος Synes. Καταστ. p. 302. B. ἀπερισαλπιστῶς Anna Comm. VII. 211. A. quae tria desunt Lexicis. Non sine ratione igitur Dorvillius ad Char. c. 1. σαλπικτής ceteris praetulisse videtur, neque renitar Pauwio Phrynicum in eandem sententiam trahenti. Nescio tamen, quid contra mussitet Photius: *Διπήττειν τὸ ψεύδεσθαι καὶ λαπή-*

*Αφιερῶσαι: καὶ τοῦτο Φαβωρῖος. σὺ δὲ καθιέ-
ρῶσαι λέγε. **) †)

* Postremum *λύγη* omittit in hoc articulo Phavorinus.

κτῆς (cod. λαμπτήν) διὰ τοῦ ἡ, ὡς σαλπιγκτής, συριγκτής· οἱ δὲ Λωρεῖς διὰ τοῦ σ, λαμπτήν, ubi Albertius λαπίτ-
τειν, λαπικτής, σαλπικτής et συρικτής *) emendat; de Do-
ribus (qui certe loco non suo inducuntur) nihil expedit.
Pauli rationem confirmat Pollux IV. 87. σαλπιγκτής·
τὸ δὲ φῆμα σαλπίζει.

†) Philo de Somn. p. 408. καθαγιάζουσαι δὲ (ψυχαί)
καὶ καλλιεργοῦσαι (MS. καθιεροῦσαι· posset (immo debet)
pro illo etiā legi καλλιεργοῦσαι) τὸν ξαντῶν βίον καθι-
ρεύειν, quod in Lexicis ἀδέσποτον, a Philone usurpatum
p. 650. ubi pro καὶ σωρηδόν τὰ σφάγια στήσαντες in MS.
melius νήσαντες. Hoeschel. Ammon. λερεῦσαι et καθι-
ρεῦσαι dici ait in victimis, quae mactantur, λερεῦσαι vero
et καθιερῶσαι in donis, quae dedicantur. Nunnes. Dio-
dorum, Plutarchum, Philonem, Lucianum verbo illo,
cui Phrynicus notam adscripsit, usos esse, commemo-
rat Hoeschelius, quorum locos designarunt Interpp. ad
Thom. p. 485. Adeo, ut series sibi constet, Athen. III.
74. 427. Anton. Lib. XL. 177. Olympiod. Hist. p. 10. A.
Etym. s. Ἀρεστήρ. Veteres καθιερούνν probarunt, Plato
Legg. II. 67. Dem. de Cor. 414. Aeschin. c. Ctesiph. 414.
Aliorsum spectat Aesch. Eum. 448. πάλαι ταῦτ' ἀφιερό-
μεθα.

*) Hoc nomen apud Atticos non reperio. Sed σύργυμα Arist.
Ach. 554. et συριγμές Xenoph. Symp. VI. 5. et verbum συρί-
γης Aesch. Prom. 555. Polyb. VIII. 55. Paus. VIII. 56. Apol-
lod. III. 10. 2. contra Gregorii praeceptum p. 154. τὸ συρίγειν
συρίγεται λέγοντες (οἱ Ἀττικοί). συρίγει Arist. Plut. 689. συ-
ρίγω futurum Mechan. vett. p. 104. Similiter quod Photius
tradit, Atticos ὄλολύττειν pro ὄλολύζειν dixisse, binis Demo-
stenis locis, ut nunc quidem leguntur, refellitur. v. ad v.
παῖξα.

*Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λίρᾳ ή μὲν^{a)} ἄλλῃ διάλει-
τος λέγει· οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδη φασί· σὺ δὲ
ώς Ἀθηναῖος λέγει πόλλοπας. †)*

*Νίμμα ὁ πολὺς λέγει, ημεῖς ἀπόνυπτρον λέγομεν,
ώς Ἀριστοφάνης^{b)} παὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν. ‡‡)*

*Νὴ τῷ Θεῷ· ὅρκος γυναικὸς, οὐ μὴν ἀνὴρ τοῦτο
όμεῖται, εἰ μὴ γυναικίζοιτο. †††)*

a) Ed. Pr. V. εἰ μὲν — recte pro ἡ μὲν Panwius, „cur, inquit, dialectum non nominavit? Miror et videndum.“

b) Ed. Pr. et Phavor. ημεῖς δὲ — illa ὁ Ἀριστοφάνης.

†) Satis est Homerum, Aristophanem, Platonem (v. Hemst. ad Luc. Dial. p. 270.), Aristotelem (Quaest. Mech. XIV. p. 769. E.) Lucianumque pluribus locis πόλλοπας dixisse; πόλλάβους praeter Lucianum reperimus de verticillis s. epitoniis usurpatum Mechan. vett. p. 273. Theon. Smyrn. Math. I. 8. ed. Bulliald. et Hesych. s. περασβόλα. De dialecto quod scribit Phrynicus, fortasse explicandum ex eo, quod Schol. Aristoph. Ran. 510. cinaedos tradit a Sicyoniiς πόλλάβους vocari, quos Attici (v. Lex. Bekk. p. 103.) πόλλοπας nominant.

††) Athen. IX. ait, sordes, quae eluebantur e manibus et pedibus, ἀπόνυπτρον dici ab Aristoph., quin et ἀπόνυμμα proprie appellari aquam, quae mortuis fundebatur. Pollux VII. scribit, νίπτρα ab Aeschylo vocari lavacrum pedum, ab Aristophane vero ἀπόνυπτρον. Nunner. Ἀπόνυμμα pro sordibus elutis Clemens Alex. Paed. II. c. 5. Hoeschel. Simplex νίμμα (et νιμός Zonar. 1401. Moshop. n. Σχ. 172.) ne in recentiori quidem Graecitate frequentatum, v. ad Thom. p. 100. veteribus autem plane ignotum fuisse videtur. Ο πολύς, vulgus imperitorum, Synes. de Prov. p. 100. A. et Muson. Epist. ad Pancrat. ὁ πολὺς ἄνθρωπος Photius in Exc. Dionis p. 9. Reisk. ὁ πολὺς ὅμιλος Herodian. I. 1. et Lucian. de Luct. II. 206. T. 7. ὁ πολὺς λεώς id. Rhett. praecl. XVII. p. 256. Heliod. IX. 562.

†††) Photius: Μὰ τῷ Θεῷ, γυναικεῖος ὅρκος. ἀνδρᾶς δὲ οὐ πρέπει τοῦτο ὄμνύναι. cui concinit Schol. Arist.

*Μεσοδάκτυλα: γραντιάσα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα.
ἐγὼ μὲν οὐν, τὰ μέσα τῶν δακτύλων.* ^{a)} ^{t)}

a) Pro *γραντιάσα*, quod est in Ed. Pr. Vast. et Phavor., Nunneius *γραντιάσα, repugnari*, edidit, quod corixerunt Scaliger ad h. l. et Kuesterus Praefat. ad Jambl. p. 5. vid. Edit. nuperam p. 48, quo loco eadem est literarum *τ* et *σ* concertatio. *Ναρτίζεν* quidem vulgatissimum est, Atticisque probatum, Plat. Theaet. p. 191. A. Legg. I. p. 34. Aristot. Rhetor. M. 4. 325. T. IV. Theophr. de Sud. p. 460. Philostr. V. Apoll. IV. 15. 151. Aristid. de Paraphth. p. 365. *γραντία* Aristot. de Part. Anim. III. 3. 518. B. T. 2. Athen. XV. 18. 462. Themist. Or. XXI. 259. Ad Hippocratis vocem *γραντίας* de Fract. p. 202. A. Galenus notat Comm. II. p. 202. C. T. XII. *ναρτίς της ναρτίου ἐνομάζεται οἱ "Javes"*; itaque recte *ναρτίσσεις* in Nicand. Alex. 83. e pluribus codd. editum, quod in dubiis numerabat Schneiderus. — Pro *τὸν μέσην οὖν* Ed. Pr. V. Phavor. λέγετε *οὖν*, non λέγετε *μέσην οὖν*, quod Nunneius in istis legi affirmat.

Ecl. 155. Contra venit Hesychius: *Μὰ τῷ Θεῷ, οὐ μόνον γυναικες ἀλλὰ καὶ ἄνδρες ὄμηροι*, quem Albertius putat de Spartanorum consuetudine loqui. Mihi probabilius est, hoc eum ab Antianticista quodam refractario acceptisse, qui exemplum vel ad speciem vel re ipsa contrarium sibi invenisse videretur. Sic per jocum Cynulcus Athen. VII. 27. 47. *νὴ τῷ Θεῷ* jurat. In Plut. Apophth. Lacon. p. 173. T. VIII. *νὴ τῷ Θεῷ* sunt Castores. *Κατὰ ταῦν θεαῖν δμνύναι* etiam viris licuit. In Nunneii notabil inest dignum lectione, nisi forte hoc est, quod a Ćarisiō observatum docet, apud Romanos etiam jusjurandum proprium virorum fuisse *Medius fidius*, ut foeminarum *Aedepol, ecaster, ejuno*.

t) Vellem narrasset nobis nauseator Phrynicus fabricatorem vocabuli, cuius tanta est raritas, ut Lexicographis plane non innotuerit. Reperimus tamen Diosc. IV. 138. p. 259. a. *φαγάδες ἐν μεσοδακτύλοις*. Ceterum analogiam servat; nam et *τὰ μέσα τῶν μηρῶν* (Moschio de Affect. mul. p. 16.) et *τὰ μεσομῆρια, τὸ μέσον τῶν ὄφρυῶν* Melamp. de Palp. Div. p. 460. et *τὸ μεσόφρων* dici solet; in quo genere multa habentur sat antiqua, ancipiti pleraque forma; sic *μεταπύργιοι* Thucyd. II. 22. quod plerique *μεσοπύργιοι* Polyb. IX. 41. Arrian. Alex. I. 21. Joseph. Ant. XIII. 5. 674. ubi Hem. genuinam, ut puto,

Λάσταυρος μὲν οἱ νῦν ^{α)} χρῶνται ἐπὶ τοῦ πονηροῦ καὶ ἀξίου σταυροῦ· οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ καταπύγωνος. †)

a) Ed. Pr. rectius *ei* μὴ *vix*.

formam μεταπύγιον habet; in Mechan. p. 80. sq. utraque variat. Metathymion atticis adscribere videtur Eustath. p. 584. οἱ μεθ' "Ομηρον μεταλγιόν φασιν οἷονει μεσαλγιόν ἄττικη τροπῇ, ὡς μεσόριον μεθόριον. Μεσαλγιόν in Eur. Phoen. 1250. membrana exhibit pro μεταλγιόν, quae est utique usitator scriptura Aristot. de Part. Anim. III. 14. 539. B. Appian. Syr. p. 585. Aristid. Or. Leuctr. IV. 476. T. I. Synes. de Insomn. p. 159. et confirmatur ex eo, quod Moeris p. 264. μέταυλος ἄττικῶς, μέσαυλος ἐλληνικῶς dicuntur tradit. Ex utroque mistum est μέσαφον et μεσαστύλον Agatharch. de Mar. rub. p. 65. omissum Lexicis.

+) Eust. pathicos sic appellari a comicis ait; sic Hesyc. et Sud. Nunnes. Etymologus: Λάσταυρος παρὰ τὸ λᾶς οἴδαμεν γὰρ τὶ σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Λάσταυρος igitur, cui lapis est pars illa corporis, dum nihil sentit instar lapidis, i. e. pathicus. Sylburgius locum tentavit perperam; λάσιος nihil ad pathicum. Qui a λα intendeinte et ταῦρος repetunt, errant; nam sic λάσταυρος dicendum esset; rectius recentiores a λα et σταυρός, qui est dignus cruce. Paus. Inepte. Λάσταυρος pro homine improbo generaliori sensu usurpasse videntur Theopompus Athen. IV. 62. p. 148. ab Hoeschelio citatus et Alciphro I. 37. Καταπύγαντεστερον Aristophanes metri necessitate coactus dixit, sed καταπύγωνα Alciph. Ep. III. 45. Lucian. Leucip. XII. p. 191. Schol. in Aeschin. p. 742. in καταπύγεσσα mutandum putem, quod cód. Poll. II. 184. servavit. Photius: Καταπύγων, ἡ γενικὴ καταπύγονος (Suidas male καταπύγωνος), ἡ αἰτιατικὴ καταπύγονα. cf. Etym. s. Κυρηβίων et Lasc. III. 9. lit. 7. Longam vocalem qui praecoptarunt, similitudinem ampliostivorum γάστρων, γνύτων, πόσθων etc. secuti videntur.

Μάλη οὐκ ἔρεις, ὑπὸ μάλην μέντοι. ^{a)} †)

Μεγιστᾶνες Ἀντίοχος ὁ σοφιστῆς βιβλίον τοῦ πέρι γραφεν Ἀγοράν ἐπιγραφόμενον ἔνθα τοῦνομα ἔνθηκεν, οὗτος Μενάνδρῳ ακολουθήσας οὐ γάρ δὴ τινες τῶν ἀρχαίων ἡμεῖς δὲ οὐ μεγιστᾶνες, ἐπόμενοι τοῖς ἀρχαίοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μέγα δυναμένους λέγομεν. ^{b)} ††)

a) *Τπὸ μάλην edidit Nuanesius, de epitome nihil notans; sic et Phavor. ὑπὸ μάλην, οὐ μάλην. Ed. Vasc. ὑπὸ μάλης μέντοι, quod conjectura reposuerunt h. l. Sallier. ad Moer. p. 261. et Oudend. ad Thom. p. 594.*

b) Ed. Vasc. *Μεγιστᾶνες*. Pro ὑπέγραφεν ex Ed. Pr. scribendum γέγραψεν. *Ανδράσιν* omittunt. Verba ἐπόμενοι — ἀνδράσιν post εἶλα collocanda videntur.

†) *Μάλη nulli praepositioni adjunctum tantum apud recentiores legitur; Melampodem citat Bernardus, Nunnesius Gloss. Philoz.: Μάλη ἀνθρώπου, subraca (sub brachio emendat), sub ala. Idiotis tribuit hunc usum Pollex II. 159. Veteres ὑπὸ μάλης dixerunt, tum proprio tum translato sensu (v. Lex. Bekk. p. 194.), quorum exempla exposita sunt. Longe rarius est ὑπὸ μάλην, Anna Comn. IX. 254. C. Nicet. Ann. XX. 3. 378. Phot. s. v. Lex. rhet. Bekk. p. 515. (ubi μασχάλας ex illo revocabundum) et Thomas. Itaque haud assentiar Porsono. ὑπὸ μάλης apud Polyaenum et Hesychium reponenti, praesertim quia non habuerint illi, quod sequerentur, ὑπὸ κόλπου φυλασσειν Lucian. Disp. c. Hesiod. p. 148. T. 8. (ὑπὸ κόλπου alibi) et Hesych. σ. μασχαλῆται. Eustathius p. 1651. 54. κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ — τινὲς ὑπὸ κόπρου ἀπικατεψον, ὅποιον καὶ τὸ φέρειν τι ὑπὸ κόλπου, ὑπὸ μάλης. Sed ὑπὸ κόλπῳ Theocr. XVI. 16. ὑπὸ μασχάλῃ Hom. H. in Merc. 242. Paus. V. 27. 121. ὑφ' εἰμασιν Eur. Hel. 1590.*

††) *Μεγιστεύς minus fortasse displicuisse, ut ab ἄγγεστος ἀγιστεύς. Nunc quantum memoris repeto, non est vox in Graecia nobis nota, quae ita formatur a superlativo μέγιστος, μεγιστάν. Ρωμαῖος. Apollonius de Adv. p. 570. Bekk. docet, sic a ξυνός ξυνᾶν, a νέος νεῖν, ab ἔτης ἔταν duci, quae in excerptis Vossii gravantur, μεγίστεν,*

ξύναν, in Bastii ad Greg. p. 904. accidunt, perispomenos (ut Ἀναργάν Edd. vett. Xenoph. Anab. IV. 8. 18.) Etym. s. ὥταν, quem exscripsit auctor Lexici in Matthaei Gloss. Minn. p. 49. addito Ἐραῆς Ἐράν. Accentum in ultima ponendum esse docet Stephanus Byz. pag. 44. Αἰνιάν, ὡς μέγιστος μεγιστάν. Idem Αυνάων contrahi notat in Αυνάν, quam contractionem circumflexio non sequitur, Πάων Ηάν, Ἐραών Ἐράν, Αἰνιάν. In Hermanni Canon. Prosod. pag. 423. Παιᾶν, Παιάνος, ὡς μαστιγᾶς, μαστιγάνος, lege μεγιστάν, μεγιστάγος. Μεγιστάνες eodem errore, quo Εὐοντάρες in Strabone, passim in Josepho editum XI. 5. XX. 2. Ceterum vocabulum hoc non ante Macedonicum aevum in Graeciam immigrasse, abunde demonstratum est ab aliis. v. Sturz. Dial. Maced. p. 182. Μεγιστάνος casu recto Anna Comn. XI. 524. C. cuius formae alia exempla attulit Du Cangius. In Etym. M. v. Ἐγκώμιον, Pauwius, libri, inquit, antiqui disperparunt et duo (sic) lectiones coaluerunt perperam; in quibusdam post ἄμφοδα scriptum fuit τὴν γὰρ νῦντα ἦρχοντο τινὲς καὶ ἔλεγον ὅστις ἐποίει κακὰ πράγματα καὶ ἐκακολόγουν αὐτούς, in aliis vero ἦρχοντο γὰρ τῇ νυκτὶ, οἵτινες παρά τινος μεγιστάνος ἐβλάβησαν.

Μέγα δυνάμενος Hom. Ὁδ. α. 276. Herodo. V. 97. Xenoph. Cyrop. VIII. 7. 15. Andocid. c. Alcib. p. 116. tum etiam οἱ δυνάμενοι Thucyd. VI. 39. δυνάμενος τοῖς χρήμασι Lysias c. Andoc. 248. δυνηθεῖς, potentiam nactus, praevalens, Pausan. VII. 1. 255. οἱ πάντες δυνηθέντες Dio Cass. XXXVII. 118. ἐπὶ μέγα δυνηθεῖς Joseph. Ant. XVII. 10. 857. pro ἐπὶ μέγα δυνάμεως προσήκαν. In Strab. IX. 11. 564. (427.) pro μέγα Edd. quaedam μεγάλα δυνάμενοι, quod est Xenoph. Eph. IV. 81. Sic dicitur μέγα λέγειν et μεγάλα, v. Not. ad Ajac. p. 281. μέγα πνεῖν Philo de Vit. Mos. 626. C. Philostr. V. Apoll. IV. 21. 160. et μεγάλα Liban. Decl. p. 791. T. IV. μέγα βλάπτειν Lycurg. c. Leocr. 184. et μεγάλα pag. 216. T. IV. cuiusmodi alia commemoravit Tschuckius ad Strab. I. c. Πολλὰ δυνάμενος Argum. in Dem. c. Mid. p. 511. 9. T. I. etiam Alciphroni I. 9. pro πολλοῦ δυν. restituendum videtur.

Λόγιος: οἱς οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἐπὶ τοῦ θειροῦ εἰπεῖν καὶ ύψηλοῦ οὐ τιθέασιν οἱ αρχαῖοι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ τὰ ἐν ἔκαστῳ ἔθνει ἐπιχωρίᾳ ἔξιγονμένου ἐμπείρως. †)

†) *Recte Thomas et Moeris ab Atticis λογίτοις dici τοὺς πολυτελοράς contendunt, a vulgo scribentium τοὺς λεκτικότες.* Hoc sensu Philo de Cherub. p. 127. D. τὸ στόμα τῶν πάντων λογίων ἀπέδηψε λόγιος ἐξ ἀσώνον γενόμενος. Plutarch. V. Pomp. Ll. 207. V. Cicer. XLVIII. 579. Lucian. Gall. II. 291. T. 6. ἡ λογιότης, facundia, Plut. Apoph. Regg. p. 163. T. 8. Philo Vit. Mos. p. 615. A. ἡ ἀνθρωπίνη λογιότης κατὰ σύγκρισιν τῆς θεϊκῆς ἀφανίστη. *Τυποὶ* etiam viri prudentes et periti λόγιοι dicuntur Dion. Hal. VI. 1. 1037. ubi male interpres magnanimos dicit; ἀτρόδες λόγιος Heliod. IV. 7. 146. et Procop. Pers. XVI. 154. B. Goth. IV. 10. 590. A. denique etiam, qui literis et artibus exculti sunt, τὸ λόγιον γένος Heliod. III. 19. 134. Philo V. Mos. 605. A. Constant. Or. de Them. p. 221. D. ὅσον ἔχειρε λογιότην Nicet. Ann. VIII. 5. 137. A. ex quo dii quoque literarum et artium praesides Θεοὶ λόγιοι vocari solent. Pro λογιώτατος male λογικώτατος substitutum est in Alcidam. Or. Ulys. p. 75. et Philon. de Charit. p. 716. ut et λογιότης Athanas. c. Gent. c. 32. p. 33. E. e qd. pro λογικότης recipi debet. Sed λογικότης, rationalitas, ex Eustath. 1953. 44. et λογικεύομαι ex Eustrat. in I. Nicom. p. 18. a. 50. b. addenda Lexicis. Rursus cum λόγιμος confusum est Herodo. II. 3. IV. 46. et Plut. V. Syll. VII. 187. neque videatur omnes horum vocabulorum terminos longe dissitos nosse. Sic Stephanus λόγιος et λόγιμος pro synonymis habuit, alii ap. Dion. Cass. LX. 19. 956. pro λόγιμος Ἑλλόγιμος substitui volunt, quae prorsus idem significant; longum foret de interpretum erroribus dicere.

Καὶ ύψηλον] Demetrius II. Ἐρμ. μεγαλοκρεπής, δὲ νῦν λόγιον ὀνομάζουσι. Nunnes.

*Ἐξιδιάζονται: οὐαὶ τοῦτο Φαβωρίος λέγει κακῶς.
ἰδιοῦσθαι⁹⁾ γὰρ τὸ τοιοῦτον λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. †)*

a) *Ἐξιδιάζεσθαι*, quod Thomas dicit Atticis prae *Ἐξιδιάζεσθαι* placuisse, Oudendorpius etiam apud Phrynicum reponendum censem.

†) Antiquissimum, quod quidem hodie extet, verbi *ἴδιοιάζεσθαι* exemplum est Diphili, ab Antiatticista citatum p. 96. Aetate proximum Theophrasti, non ex libro quodam in publicum edito, sed in tabulis a Diogene transcriptis sumtum. Hos sequuntur neque numero neque auctoritate valentes Diodorus I. 23. V. 77. Polyb. III. 24. VIII. 27. Strabo (ἐξιδιασμός), Niceph. Greg. VIII. 4. 185. A. Hesychius: *'Ιδιάζεται, νοσφίζεται*. Plerique enim vel *ἴδιοῦσθαι*, Plato Rep. V. 235. VIII. 191. Dio Cass. LVII. 10. 854. vel *ἴδιοιάζεσθαι*, ut Xenophon, Isocr. Panath. 16. 403. Strabo VII. 7. 453. Ioseph. Ant. IV. 6. 223. recentiores potissimum *ἴδιοποιεῖσθαι*, Diod. Sic. V. 13. Athen. XV. 15. 452. Synes. de Insomn. 143. A. Olympiod. Legg. p. 5. C. *ἴδιοποιεῖσθαι* Isocr. Paneg. ab Hoeschelio citatus, Diod. V. 57. Apollon. de Synt. III. 4. 199. Recentissimum est, neque a Lexicographis notatum *οἰκειοποιεῖσθαι* Candid. Is. Hist. p. 18. B. (pro *ἴδιοιάζεσθαι*) Phot. Bibl. LXXIX. 175. Schol. Thucyd. I. c. 33. *ἴδιοποιεῖν* idem ad I. 174. *ἴδιον ποιεῖν* Gregor. Naz. Or. XXIV. 448. D. quod et veteribus usitatum, sed forma media, εἰ *ἴδιας ποιησαντο* Αθήνας Xen. Hell. II. 4. 29. *ἴδιον αὐτοῦ ποιεῖσθαι* Plutarch. de Malign. Herod. 37. 331. *ἴδιας κατασκευάζειν τὰς νήσους* Diod. V. 81. 455. Idque in universum tenendum est, quae seorsim dixerint veteres, ea plerique recentiores in unum conflasse, et, ut quisque studiosissime orationem a similitudine vulgaris et quotidiani sermonis avocare quaesierit, ita saepissime vocabulorum conjunctorum compagem solvisse atque in artus suos distinxisse. Sic apud Himerium Or. VII. 520. *ποιητῆς ἡ λόγων συνθέτης*, quum codex romanus *λογοσυνθέτης* praebet, facilis est conjectura, utrum genuinum sit, praesertim quum eadem verba *ποιητῆς ἡ λόγων συνθέτης* etiam Ecl. XIII. 228. legantur. [Cf. Pausan. X. 26. 1. G. H. S.] Ex eo ad multos alios locos dijudicandos nota quedam ducitur veri falsique, pro-

ingenio et aetate sribentium, obscurior expressior-
ve. Sic ap. Euseb. H. Eccl. VII. 561. non recipiam,
quod pro vulgato ὑψηλὰ φρονεῖν tres codd. afferunt, ὑψη-
λοφρονεῖν contra arridet quod Diod. Sic. IV. 67. 195. οὐς
νιόντες ἐποιήσατο manu scriptum est pro νιόποιήσατο, quan-
quam νιόποιήσασθαι IV. 59. non lacesam, quum et vete-
res videam *liberos procreare modo παιδας ποιεῖσθαι*, Dem.
c. Eub. 1512. modo *παιδοποιεῖσθαι*, Plat. Legg. IX. 34.
T. 9. Aeschin. c. Timarch. p. 145.*), et Thucydidem VII.
59. eodem capite ἀριστον ποιεῖσθαι et ἀριστοποιεῖσθαι, Xe-
nophontem autem saepius δειπνοποιεῖσθαι quam δειπνον
ποιεῖσθαι dixisse, inter quae fluctuare solent librarii, Thu-
cyd. IV. 103. Plut. V. Agid. 25. 182. Ita in Joseph. Ant.
III. 9. 169. pro καθαροποιεῖν, quod recentiores usurpant,
Schol. Arist. Ach. 506., elegantius est quod in cod. legi-
tur καθαρὰ ποιεῖν, pariterque Stephanus Dionysii Hal.
commodo consuluit, quum pro τοὺς ἔχθροὺς φιλοποιού-
μεθα Ant. VIII. 34. 158. diceret φίλους ποιούμεθα; com-
positum post ap. Diod. Polyb. et recentiores reviviscit,
Socrat. H. E. VI. 10. 324. Menand. Prot. p. 107. B. ne-
que majorem auctoritatem habere puto ἵσχυροποιεώ Lon-
gin. Subl. XII. p. 48. Plut. Placc. Phil. II. 23. 410. T. 12.
neque ἀγαθοποιῶ, συνθηκοποιοῦμαι (quod Schneidero sine
causa suspectum, v. Hes. s. σύνθετο) novitatis suspicio-
carent. De hoc genere veteres Atticistas praecepta quaedam
dedisse, apparet e Phrynicho vv. σύναγρος et σιτομε-
τρεῖσθαι et Thomae judicio, quum scribit, εὑ̄ λέγει καὶ να-
κῶς λέγει praestabilius esse quam εὐλογεῖ καὶ νακολογεῖ, si-
militerque εὐ̄ πράττει et νακῶς πράττει magis probari quam
εὐπράγει et νακοπράγει, quae tametsi apud scriptores ve-
teres reperiuntur, tamen non videntur nullo discrimine
distincta fuisse. Quippe alia horum compositorum, a
vulgari usu remota, a scriptoribus vetusta et obsoleta
amantibus subinde renovata sunt; alia, populari consue-
tudine profanata, idcirco defugerunt; saepe etiam vari-
andae orationis causa composita distinxerunt, soluta rur-
sus coarctarunt. Sic Platoni placuit Legg. IX. 5. T. 9.
nunc σύλησιν ἴερῶν, non ἴεροσύλησιν dicere; sic Aristidi
Or. Pl. I. 112. T. II. elegantius visum χρόνους τοίβεν quam
χρονοτοιβεῖν, neque aut Themistio ratio defuit, cur ἐν ὁδῷ
πορείας Or. XXII. 272. B. quam ὁδοπορίας, aut Philo-

*) Cod. *παιδοποιεῖν* nullo, certe inter recentiores, discrimine.

Μύκας μὴ λέγε, ἀλλὰ μύκητας. ^{a)} †)

*Αὐτότροφος μὴ λέγε, ἀλλ’ οἰκόσιτος, ὡς Ἀθηναῖος
μηδὲ οἰκογενῆ, ἀλλ’ οἰκότριβα. μῆτος δὲ καὶ
τῷ οἰκογενῆς ὡς δοκίμῳ χρηστέον.* ^{b)} ††)

a) Ed. Pr. post μύκητα addit τὰ μυντάρια, nescio an ita ipso Phrynicus; nam μυντάρια et μυντάρια recentius. *Rauw.*

b) Pessime Ed. Pr. Εὐτροφον μὴ λέγε μῆτος ὡς Ἀθηναῖος. μηδὲ οἰκογενῆ, ἄllὰ οἰκότριβα, μῆτος δὲ καὶ τῷ etc. Neque dubito, quin manus posterior adjecterit μῆτος δὲ καὶ τῷ οἰκογενῆς ὡς δοκίμῳ χρηστέον. Non ita Phrynicus, qui longe erat confidentior et tam facile non mutabat iussa sua. *Oīkoyenēs* de servo displicuit forte Phrynicus, quia οἰκογενῆς de cognato etiam dicitur. Hesychius: Οἰκογενῆς, δοῦλος ἢ συγγενῆς. Alias οἰκογενῆς optimum est et signatus sua natura quam οἰκότριψ. *Rauw.* Valckenarius ad Ammon. III. p. 173. lectionem vulgatum et primigeniam e coalitione duarum lectionum ortam putat, sic sejungendarum: *Αὐτότροφος μὴ λέγε, ἀλλ’ οἰκόσιτος,* ut Ἀδην. — et: *Εὐτροφον μὴ λέγε, μηδὲ οἰκογενῆς, ἀλλ’ οἰκότριβα.*

strato V. Apoll. VIII. 7. 546., quod ἀνδραπόδων κάπιηλοι pro ἀγδραποδοκάπηλοι dicere malling. His rationibus Diod. I. 30. vulgatum κάλλει χώρας contra lectionem Venetam καλλιχωρία, et λεροὶ φύλακες Eur. Iph. T. 1027. contra eos defendam, qui λεροκήρυκες praeferunt. Sic Pollux IV. 87. λερὸς σαλπιγκῆς praestantius esse judicat quam λεροσαλπιγκῆς; λερὸς κῆρους Aristid. Or. Sacr. IV. 332. T. I. quem non dubito in Or. Plat. II. 129. T. II, scripsisse id quod codex praebet κωμαδίας διδάσκαλος pro κωμαδίοδιδάσκαλος. Interim ad Ἐξιδιάζεσθαι revertimur, cuius simplex ἴδιάζειν et ἴδιάζεσθαι Atticis exterisque, ipsique Phrynicho App. p. 43. probatum est, sed alia significacione intransitiva pro ἴδιῃ s. κατ’ ἴδιαν τι πράττειν.

†) Utroque modo inflecti docent Hesychius et Eustathius p. 1017. 10. non admonent tamen, an atticum sit. Nunner. v. Schol. Venet. ad O. 302. μύκας Epich. Ath. II. 57. 233. Aristias ib. 56. 231. Diocl. 58. 235. Nicand. IX. 14. 376. μύκαι μίλαιναι τῶν λύχνων viciose editum Theophr. Sign. Temp. p. 438.

††) Perdifficilis est in tanta rei subjectae obscuritate verborum constitutio. *Αὐτότροφος* ipsum preterquam

in hoc l. non occurrit, sed, quod huic anteponit Phrynicus, οἰκόσιτος, id ita explicuit Athen. VI. 52. 449. Οἰκόσιτος καλεῖται ὁ μὴ μισθοῦ ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν. Suidas: Οἰκόσιτος, ὁ ἐαντὸν τρέφων, μισθωτὸς. μὴ μισθωτὸς emendat Kuester, sine causa, ut arbitror, neque adnuentibus Hesychio et Eustathio p. 1425. 5. οἰκόσιτος ὁ οἰκοθεν ἦτοι τὰ ἐαντοῦ ἔσθιων ἡ μισθωτὸς τρέφων ἐαντόν. Etenim si, ut hodie sunt, qui nulla mercede pacta tirocinii causa reipublicae inserviunt, quos volones appellamus, in Graecis quoque civitatibus fuere, qui gratis et sine mercede magistratibus se ministros praeberent, vel ut molestiorum munerum immunitatem nanciscerentur, vel ob alia commoda qualiacunque, hi οἰκόσιτοι dici potuerunt, προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετοῦντες, de quibus loquitur Athenaeus, aliorum acceptus a Casaubono. Contra qui privatim civibus operam suam mercede locabant ad aliquid, sed de suo obsonabantur, οἰκόσιτοι erant s. αὐτόσιτοι, sed iidem etiam μισθωτοί, v. Theophr. Char. XXII. sic et στρατιῶται οἰκόσιτοι Plutarch. V. Crass. XIX. 451. alii contra alimentarii, qui pro mercede victum acciperent, ἐπιστριτοί (Plato Rep. IV. init.), οἱ ἐπὶ στροῖς μισθὸν λαμβάνοντες. *)

His perfectis de altera articuli parte querendum est. Οἰκογενῆς est verna, οἰκογ. δοῦλος Diod. Sic. I. 70. Philostr. V. Apoll. III. 51. 121. θεράπαινα Philo q. rer. div. her. 487. B. τοὺς παρὰ σφίσι γεννηθέντας, οὓς οἰκογενεῖς καλοῦσι Dio Chr. Or. XV. 457. Niceph. Br. IV. 20. 99. B. tum quilibet alius e familia, Plutarch. Quaest. rom. LII. 345. T. 8. liberi et servi, (quos veteres communiter οἰκεῖς et οἰκέται appellabant, v. Eust. 1425. 5. unde Photius corrigendus est.) ne animantibus quidem exclusis, οἰκογενῆς κύων Plut. de Am. Frat. V. 40. T. 10. οἰκ. ἀλεκτορίδες Arist. H. An. VI. 1. 245. σόρτυγες Arist. Pac. 788. ἄλλονος Agath. Ep. 84. quo sensu etiam οἰκουρὸς κύων Paus. III. 15. υῆσσαι Arat. Diosem. 970. πελαργὸς οἰκέτης, qui in domestica arca alitur, Aelian. H. An. VIII. 20. μύες οἰκέται IX. 41. οἰκοδίαιτοι ἀλεκτρυνόντες Galen. Theriac. I. 2. 951. F. quod deest Lexicis. Denique etiam adventicio et alieno opponitur, οὐκ οἰκογενῆς, ἀλλ' ἐπηλυς ἐπίπνοια

*) Hos fortasse Aeschylus dixerat αὐτορόφους. Zonaras p. 342. Αὐτορόφος, αὐτορόφος. Ἡλίων δὲ τοις βαρύνεται διὰ τὴν αὐχούς αὐτορυμίαν, ἥτις βαρύτερη τὰ εἰς τὸ θύραν.

*Tὸ ὄλοσφύρατος ἔκβαλε καὶ ἦτοι σφυρήλατον λέγε
ἡ ὄλοσφυρον.* *) †)

a) „Rectius est σφυρήλατον quam ὄλοσφύρατον id quisque animadvertis. Sed cur rectius ὄλοσφυρον quam ὄλοσφύρατον, id ego non assequor. Ὁλόσφυρον, quod totum est malleus; quid in eo quod ὄλοσφύρατον vincat? ὄλοσφύρατον plus dicere potest; totum malleo ductum, quod sic alterum vincit longe. Ne quid dissimilem, suspicor legendum forte ἡ ὄλοσφυρήλατον id gemellum τῷ σφυρήλατον et sincerius haud dubie utroque et ὄλοσφυρον et ὄλοσφύρατον. Scriptura contracta facile decipere potuit minus attentionis.“ Paus. Mihi nihil hic commissum videtur, quare ad istam rationem perfugeretur.

Plut. Amat. XVI. 30. T. 12. Sed οἰκότριψ (παροξυνόντως κετὰ Αἴλιον Διονύσιον Eust. 1854. 16.) propria fuit Atticorum vox: τὸν οἰκογενῆ δοῦλον οἱ ἀττικοὶ οἰκότριψα φασι Etym. M. 590. 14. quo utuntur praeter Aristophanem Demosth. Συνταξ. p. 173. 16. Philo de Nobil. 904. A. et saep. Posidon. Athen. V. 51. 522. Plut. Amat. IX. 15. Aelian. V. H. XII. 127. etc.

Ex his, quae disputavimus, manifestum est, τὸν αὐτόροφον cum vernulis nihil commune habere, duasque diversas glossas librariorum culpa in unum coaluisse. Alterius initium an recte constituerit Valckenarius, vehementer dubito, quum ἐντροφος hac, quam οἰκότριψ habet, significatione usurpatum non videam; satiusque fuerit secundam praceptionem ab his verbis induci: οἰκογενῆ μὴ λέγε, ἀλλ’ οἰκότριψ. Οἰκογενῆς certe nullus Grammaticus inter atticas lexes numerat; et si Pollux III. 76. οἰκότριψ, οἰκοτραφῆς, οἰκογενῆ uno eodemque loco habet, id non obstat, quominus unum horum, prae ceteris prætulerint nativae Attidis exactores. Οἰκοτραφῆς e Soph. Oedipe Coloniensi citat Schol. Ven. E. 550. sed in Oed. Tyr. 1123., quem locum significat, οἶκοι τραφεῖς legitur, longe illud ποιητικότερον.

†) Photius p. 240. et Hesychius: Ὁλύσφυροι, ὄλοσφύρατοι; holosphyraton e Plinio 33. 4. ὄλοσφύρατον e Sirac. 50. 10. et Epiphanio citant Nunnesius et Heesehel. Verum ap. Sirac. ὄλοσφύρητον vulgatum est, quod et ap. Hesych. s. Ναστός legitur, ὄλοσφύρατος autem Joseph. Antt. XIV. 7. 694. Causa huius ambiguitatis posita est in flexu fu-

turorum. Nam non solum ἀλογόσ (unde ὁ ἀλογός), sed etiam ἀλοάσω, quod Atticistis magis placet (v. Thom.), in usu fuit, unde ὁ ἀλοατός, quae forma Xenoph. Oeon. XVIII. 5. plurimorum Codd. consensu restituenda, Lexicisque adhibenda est. Pro πεινήσω etiam nonnulli labente Graecitate πεινάσω dixerunt, quod dorica τροπῆ effectum tradunt Grammatici, v. Etym. s. Βοήσω, Draco p. 15. Schol. in Dion. Gramm. p. 807. hinc πεινάσας Lucian. Gall. VIII. 561. T. 6. Liban. Decl. T. I. p. 132. Zonar. Lex. s. Ἐβουλιμίασε et in cod. Guelph. Xenoph. Cyrop. VII. 5. 81. πεινᾶσαι Aesop. Fab. 129. p. 69. πεινατικός Plutarch. V. Pomp. LI. 207. T. IV. Apophth. Regg. p. 161. T. VIII. in Lexicis omissum. Ut duplice flexu θοίνη et θοίνα dicitur, sic θοινήσασθαι Justin. Hist. p. 153. B. Gregor. Naz. Or. II. 17. A. Niceph. Gregor. VII. 1. 152. C. Suid. s. Λαφύξαι θοινήσονται Stob. Ecl. Ph. I. 52. 958. Heer. θθοινήθη Eudoc. p. 212. θοινάσομαι Eur. El. 836. Cycl. 547. θοίναμα idem, θοινημα Athen. IV. 153. B. θοινατήριον et θοινητήριον, θοινητικός et θοινατικός, quod in Xenoph. Oec. IX. 7. multorum MSS. auctoritate sustentatur. Ποινάσομαι Eur. Iph. 1433. Schneidetus minus recte ad ποινάζω retulit; ποινάτω Aesch. Ag. 1292. Eur. El. 25. et ποινητήριο Aesop. Fab. CLXIII. 555. Εὐνήτης Hesych. εὐνήτοις Soph. Trach. 918. (vitiose Aldus εὐνήστοις, quod una cum εὐνάστῳ e Lexicis ejiciendum est.) εὐνατήριο et εὐνάτειρα prostant; εὐνατήριον Aesch. Pers. 155. cui in cod. ἡ suprascriptum est, communis formae index. Α σπειράω συνεσπειράσα Galen. de Usu Part. IV. 7. 636. E. συσπειραώς (sic) Nicet. Ann. VI. 5. 101. D. περιεσπειραμένος Plut. V. Agesil. XXXI. 118. T. IV. Diod. IV. 48. Apollod. I. 4. 2. quod idem pro παρεσπ. reponendum III. 14. 6. συνεσπειραμένος Xen. Anab. I. 8. 21. Aristot. H. A. IX. 27. 465. Polyaen. IV. 1. 2. συνεσπειραθην Xen. Hell. IV. 4. 18. Aristid. T. I. 555. συσπειρασάμενοι Eunap. V. Proaer. p. 111. atque hinc est σπειραμα Aesch. Choeph. 245. ubi Heathius dorismum veritus σπειρημα corrigit, Apollod. I. 12. 15. Galen. de Fasc. XIV. 484. D. XVII. 478. C. T. XI. Hesychius et Phot.: Μήρηγμα, σπειραμα, ubi inconsulte σπειρωμα τερονunt. *) Rarius, neque tamen rejectitum est σπειρημα

*) Σπειροῦν pro σπειράν usurpari mihi dubium est; ξσπειρωμένος Paus. X. 33. 278. facile unius literae E ad ductum simillima additione depravari potuit; contra apud Suid. legendum est ξσπει-

ap. Suid. quod binis Diodori locis III. 55. servavit cod. Claramontanus; σπειρόδον Joseph. Antiq. II. 12. 106. Αφύδατος εκ regula φυράσω dicitur, quo utuntur Attici *), Aesch. S. c. Th. 48. ἀναφνοῦσαι Plat. Tim. 395. Theophr. de Od. p. 445. Athen. III. 100. 488. φυρασάμενος Arist. Nub. 979. πεφύραται Avv. 462. πεφνομένος Thesm. 73. Athen. IV. 89. φυραθείσα Plato Theaet. 147. C. unde φύρασις et φύραμα. Neque tamen multum repugnem, si quis ap. Hesychium Στρεπτόν, φίλημά τι ποιόν, contendat φύρημα legi debere, ut φυρητή (maza) et προφυρητόν memorantur, et συμπεφύρηται Phlego Trall. XV. 90. pro quo Xylander συμπεφύρηται substituit. Verum hoc, quia non satis exemplorum mihi suppetit, in medio relinquam. Illud testatius, pro πορπίσω, unde πεπορημένος Lycurg. ap. Suid. Strabo VII. 294. Exod. XXXIX. 5. συμπορηθέν Suid. s. Θώραξ, ἐμπορηθάμενος Polyaen. IV. 14. 146. Cor., etiam πορπάσω (Aesch. Prom. 61.) adscitum esse. Hinc non solum πόρημα Aristoph. Fragm. Thesm. VIII. Eur. Rhes. 442. (cod. πόρπασμα) Nicet. Ann. IV. 3. 71. D. ἐμπόρημα XV. 8. 507. B. ἐμπόρησις ibid. addendum Lexicis, sed etiam πόρημα Eur. Herc. 959. Electr. 820. ἐπιπόρημα Platonis Com. Poll. X. 190. quod ne quis solis Doriensibus licuisse cum Aelio statuat (Eust. 905.54. ἐφαπτίς, ἦν οἱ Δωριεῖς ἐπιπόρημα), obstat Aeschyli προσπορπατός Prom. 141. Verum ex hoc loco, quem mediocriter inchoatum aliis perpoliendum relinquimus, tantum profecimus, quantum opus erat ad intelligendum, illi

ρωμένος pro σπειρώμενος (τοῖς ὄφαίοις), ut Nicet. Ann. XX. 2. 577. D. ὄφαίοις ἐσπειρωμένος (unde Suidas fortasse accepit) pro ἐσπειραμένος. Συσπειρούται male Dio Cass. XL. 50. 501. pro συσπειρῶνται.

- *) Antiquorem formam φύρω iidem, sed translata potissimum significacione, Plato Hipp. 149. H. Gorg. 465. Legg. XII. 194. T. 9. Xenoph. v. Lex. Sturz. s. v. In Thucyd. III. 49. praeferam cod. lectionem γῆν πεφνουμένην. Sic et ἔντονος et ἔντονα π. ἔντονος crebro confunduntur, neque in promptu est dignoscendi ratio. Canon. Hermanni p. 324. τὸ ἔντονος καὶ τὸ ἔντονα καὶ τὸ ἔντονος δὲ χρήσει εἰσὶ πάρα τοῖς ὅπτοσιν, Αριστούρη τε καὶ Λοιμωνᾶς καὶ τοῖς ἄλλοις. Phavorinus: ἔντονος καὶ ἔντονης οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ πρώτης καὶ δευτέρης λέγονται. Severior Thomas: ἔντονος οἱ Ἀττικοί, οὐ ἔντονα, neque injuria; certo ἔντονης Sophoc. Aj. 786. Aristoph. Thesm. 215. Plato Rep. I. 176. T. 6. Alexis Athen. XIII. 18. 40. plus auctoritatis habere videtur; apud recentiores nihil horum non occurrit, atque Athen. XIII. 18. 39. non sine molestia ἔντονος — ἔντονης in eodem committit.

Οπωροπώλης τοῦθ' οἱ ἄγοραιοι λέγουσιν, οἱ δὲ πεπαιδευμένοι ὀπωρώνης, ὡς καὶ Δημοσθένης. †) Νοσσός, νοσσίον ἀμφοῖν λείπει τὸ ἔ. διὰ τοῦτο ἀδόκιμα. Λέγε οὖν νεοττός, νεοττίον, Ἰνα ἀρχαῖος φαίη. νοσσάριον ἐκβλητέον τελέως. ‡) ††)

a) Ed. Pv. V. Phavor. νέσσειν; illae νεοττός καὶ νεοττίον, et ἀρχαῖος Ἀττικὸς φαίη. Phavorinus καὶ omittit, sed Ἀττικὸς servat. Pro νοσσάριον illae νεοττάκιον, non improbante Pauvio; Phavorinus tribus postrenis vocabulis caret.

quid sequuti fuerint, qui ὀλοσφύρατον vel ὀλοσφύρητον usurparunt, quod a verbo σφυράω, commentatio illo malo que graeco, analogiae errore productum est. Itaque ratio Phrynicus constat. Ὁλόσφυρον legitur in Alcidam. Ulyss. p. 75. T. 8. Niceph. Greg. VIII. 6. 158. Artemid. II. 5. 157. ubi cod. σφυρήλατος, quod praeter Platонem, Strabonem aliosque, v. Steph. s. v. Graev. ad Luc. Encom. Demi. p. 415. T. IX. et Ast. ad Phaedr. p. 250., usurpat Aristid. Plat. I. 38. Polyaen. VII. 35. 240.

†) Thomas: *Οπωρῶν ὀνήτωρ οἱ ἄγοραιοι, σὺ δὲ δικαώνης, qui quum cetera e Phrynicus hauserit, mirum mihi est, unde illud ὀπωροπώλης omiserit, vocabulumque nunquam lectum, neque plebeji coloris, ὀνήτωρ ὀπωρῶν sublegerit. Photius ὀπωρώνας ὀνητάς ὀπωράς interpretatur. Non minor est de Phrynicus mente dubitatio, qui si tantum hoc dicit (quod perparum est), ὀπωρώνης ideo praeferendum esse, quia Demosthenis (de Cor. 514.) auctoritate nitatur, refutari quidem nequit; si autem plus contendit, plurimis exemplis, προβατοπώλης, σιτοπώλης, (quem nomen σιτωτὴν dixerit) ἔλαιοπώλης, quae omnia antiqua sunt, refellitur. Sic et Pollux VI. 128. ὀπωρώνης et ὀπωροπώλης eodem loco habet, neque θεατρώνης et θεατροπώλης, ἔλαιώνης et ἔλαιοπώλης differunt; quod valet de omnibus, qui coemunt aut conducunt per averiōnem, quae singulis dividant.*

††) Nihil eorum, quae hic a Phrynicus reprehenduntur, in Attici sermonis monumentis cernitur. Νόσσον (leg. νοσσόν aut νοσσίον) χωρὶς τοῦ ἐλεγύλος Antiat. p.

Χρύσεα, ἀργύρεα, χάλκεα, πυάνεα, ταῦτα Ιανὰ διαιρούμενα. Χρὴ οὖν λέγειν χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, πυάνεα τὸν ἀττικίζοντα. τὸ γὰρ χρυσεος Ιανόν. ὄμοιός θὲ καὶ ἀργυροῦς, ἄλλα μὴ ἀργύρεος, καὶ χρυσοῦς καὶ χαλκοῦς καὶ πυάνους καὶ τὰ ὄμοια.^{a)})

a) Longe rectius Ed. Pr. duobus haec dividit articulis, quorum prior sic habet: *Χρύσεα — τὸν ἀττικίζοντα. Alter: Χρυσοῦς λύε· τὸ γὰρ χρύσεος ιανόν. πεντάτευς καὶ ἀργυροῦς, ἄλλα μὴ ἀργύρεος· χαλκοῦς, πυάνους καὶ τὰ ὄμοια.* Neque dubitandum tamen, quin unus modo ex illis duobus articulis sit ab ipso Phrynicō, qui ita bis eadem non repetit certa. Hic scilicet etiam discrepantū libri et ex annotata discrepancy orta est geminatio. Pauw: Phavorinus utrumque articulum descriptis, in priore nihil discrepans; secundum hoc modo: *Χρυσοῦς λύε καὶ ἀργυροῦς καὶ χαλκοῦς καὶ τὰ ὄμοια. τὸ γὰρ χρύσεος, ἀργύρεος καὶ χαλκοῦς τυποί.*

109. *Νεοτέρος* disyllabum est in Menandri versu ap. Suid. s. v. Praeuae scripture exempla Sturzius Dial. Mac. pag. 185. e Josepho et versione Alexandrina protulit. *Ἐννοβεσσαν* Diod. I. 4. III. 68. sed ἐννεοσ. V. 43. ut et in Herodoto I. 159. II. 68. III. 111. scriptura variat. E Pausan. IX. 50. 95. νοσσία nuper cod. Mosc. auctoritate sustulit Facius. Adde Lexicis νεοσσονοια Diocor. II. 60. 79. b. et ἐκνοσσεύειν Steph. Byz. s. Κράνων. In Oppian. Cyn. III. 128. ἀπτερα, λευκόμενη θαλάρων ἀπολέμενα δεσμοῦ, leg. νοσσοκόρων. Pro νοσσοίᾳ, *nidus*, Arist. Avv. 641. Theophr. Caus. Pl. II. 24. etc. rectius scribitur νεοσσία, ut σφῆκιά.

+) Idem vitium a Moeride p. 402. et 414. Thēma 923. Suid. s. *Ἀργυροῦν*, s. *Φοινικᾶ*, Anecd. Bekk. p. 425. notatum est; quod qua aetate vulgari cooperit, et quam fate dimanaverit, tam utile soitu foret, quam cognitu difficile est. Ex scriptoribus, qui aetatem tulerint, prope nullus reperitur tam antiquus, tamque incorruptus, quin vel sua vel librariorum cuiuspa eo declinarit. *Χερύσσος* Xenoph. Ages. V. 5. Plutarch. V. Lucull. 3g. 336. Serter. 25. 30. Parall. V. 415. T. 8. Lucian. Navig. 5g. 190. T. 8. Apollod. II. 5. 10. Himer. Or. XXI. 740. Jamblich. V. P. c. 19. 200. *Χάλκεος* Dion. Hal. IV. 16. 677. Plutarch. de Gen. Socr. V. 305. Aeschin. Axioch. 44. Apollod. II. 4. 1. Diod. XII. 10. 28. Strabo VIII. 7. 5. 2.

*Ἐκτρώσαι καὶ ἐκτρώμα ταῦτα φεῦγε, λέγε δὲ ἐξ-
αμβλῶσαι καὶ ἀμβλωμα καὶ ἀμβλίσκει.*

*Ἐξέτρωσεν η γυνή μη λέγε· ἐξήμβλωσε δέ. ἐκτρω-
μα: μηδὲ τοῦτο λέγε. ἐξάμβλωμα δὲ καὶ ἀμ-
βλωθρίδιον.* ^{a)} ^{t)}

a) Haec, quae Nunnesins locis disparavit, sub uno conspectu posui. „Putida est eorumdem vocabulorum repetitio, orta ex librorum

Dio Chr. Or. VII. 272. Σιδῆρος Philostr. V. Apoll. VIII. 19. 365. ὁ σιδῆρος Aeschin. c. Ctesiph. 554. quod hinc Aristides citat Rhetor. I. 450. et Philo expressit de Legat. ad Caj. 1004. B. ὁ σιδῆρος καὶ ἀνηλέστατος; σιδάρεοι, nummi Byzantii, etiam ab Atheniensibus dorice appellati sunt, Arist. Nub. 249. Κυάνεος Aristot. H. An. X. 14. 431. Diod. Sic. IV. 22, Philostr. V. Ap. III. 1. 95. Imag. I. 19. 793. Icon. I. 9. 874. Lucian. Catapl. 28. 21). Aelian. H. An. XII. 24. XIV. 24. Athen. IX. 40. 433. XII. 155. 504. Polyaen. Strat. IV. 5. 24. Haec quum apud eosdem scriptores multo saepius contracta legantur, magni intereaset scire, utrum auctores ipsi scientes a se desciverint, an inviti aberrarint, an denique a librariis depravati fuerint. Cui suspicioi in primis ii loci affines sunt, in quibus utraque forma brevissimo intervallo refertur, cuiusmodi est Heliod. III. 5. 113. χρυσοῖ — κυάνεοι. Plutarch. de Placit. Phil. III. 5. 426. κυάνεον — πορφυροῦν — φοινίκεον — φοινικοῦν. Dio Cass. XLIV. 7. 585. στήλας ἀργυρᾶς χρυσέοις γράμματος. Philostr. Imag. I. 6. 770. κυάνεα καὶ φοινικᾶ. Aelian. H. A. II. 11. χρυσοῖ καὶ ἀργύρεοι. Sext. Emp. Hyp. III. 24. 177. ἀργυρέοντς η χρυσούς. Quanquam enim ne nos quidem, quum aliquid latine vel nostra patria lingua exaramus, nisi admodum attendimus, (quod faciunt perpauci) in vocabulis ambiguæ scripturae certam regulam servare solemus, sed currentem stilum sequimur, tamen coartata tam angusto spatio discrepantia vix quemquam falleret; sed librarios, gentis remisque ad suum illud *Explicit* properantes, ac neque prorsum neque sursum respicientes, summe probabile est ex uno transite in alterum transluisse.

t) Thomas addit, nec ἐκτιρώσκειν atticum esse; Hesy-

discrepancia. Rectius Ed. Pr. duobus articulis (imo tribus): *Ἐκτρωσαι: τοῦτο φευτόν* (φευκτέον legitur). λέγε δὲ ἐξαμβλῶσαι καὶ ἀμβλώσαι. — *"Ἐκτρωμα: μηδὲ τοῦτο λέγε, ἐξάμβλωμα δὲ καὶ ἀμβλωθρίδιον.* (Et tertio loco: *Ἐξτρωσεν η γυνή, μη λέγε, ἐξημβλωσε δέ.*) Pauw. Aliam lectionem ante oculos habuisse videtur Phavorinus: *"Ἐκτρωσαι: τοῦτο φεύγων λέγε, ἐξαμβλῶσαι καὶ ἀμβλώσαι"* reliqua omittens.

chius tamen id videtur Sophocli adscribere. Pro his τρώσκεσθαι Hippocrates. *"Ἀμβλῶσιν pro abortu affert Poll. e Lysia, et ἀμβλωθρίδιον.* Eustathius p. 1175. 41. observat, τὸ ἀμβλῶσαν et quae ex illo ducuntur, dici, quum mater interimit infantem in utero: at ἐκτρώσαι, et quae ab illo flectuntur, quum formatus nondum est fetus. Ita Nonius adnotat, *aborsum* dici in primis mensibus, quum conceptui exordium factum est, *abortum* vero prope tempus pariendi. Nunner. Hoeschelius ἐκτρώσαι e Diodoro et LXX affert et in Philonis loco p. 57. ἂν δὲ καὶ δοκῆ προσφέρειν, ἀμβλωθρίδια εὑρίσκεται καὶ ἐκτρώματα, MS. Augustanum ἀ δ' ἂν καὶ δοκῆ προσφέρειν exhibere, annotat. Pauwius ἀμβλώσκω ideo Phrynicho magis placuisse censem, quam ἀμβλίσκω, quia illud ab ἀναβολώ derivetur.

Vocabula illa, a quibus Phrynicus refugiendum esse dicit, magnam certe antiquitatem habent, quando Hippocrates τρωσμός de Nat. Mul. II. 682. B. XII. 64. 714. F. τιτρωσμός I. 27. 746. F. T. VII. ἐκτρωσιν Morb. Mul. II. 15. 805. D. ἐκτρώσκεσθαι de Aer. et Loc. II. p. 10. Cor. quo et Herodotus utitur III. 52. Hinc etiam ad Atticos transfluxit, non veteres illos et incorruptos, sed Macedonici aevi tanquam aura afflatis, velut Aristot. H. A. ἐκτρωσμοί VIII. 5. 524. ἐκτρωμα X. 27. 463. ἐκτρώσκειν VIII. 5. 330. Quid jam commemorem Diodorum, Apollonium Dyscolum et recentiores medicos, quos multos citant Thomae interpretes et Sturzii Dial. Mac. pag. 164. Ad probandum Phrynichi sententiam satis argumenti est, quod Aristophanes, Plato (v. Ruhn. ad Tim. p. 107.) eorumque aemulatores semper ἀμβλίσκειν et ἐξαμβλοῦν dixerunt; idque proprio atticum esse observat Galenus Comm. I. in Epid. VI. 556. C. ἀ λέγουσιν ἀμβλώσιν οἱ Ἀττικοί, τοῦτο συνήθως Ἰπποκράτης ἀποφθεράν (διαφθορήν, v. Lennep. ad Phalar. p. 98.) ὄνομάζει — τὸ δὲ ἀμβλώσκειν κατὰ τῆς ἀτελοῦς τῶν ἐμβρύων ἐκ-

O

Δυσὶ μὴ λέγε, ἀλλὰ δυοῖν· δυεῖν δ' ἔστι μὲν δόκιμον, τῷ δὲ ἄλλοκότως αὐτῷ χρῆσθαι τίνας, ἐπιταράττεται· ἐπὶ γὰρ μόνης γενικῆς τίθεται, οὐχὶ δὲ δοτικῆς.^{a)} t)

a) Male Ed. Pr. τὸ δὲ ἄλλον. pro τῷ, et ἐπὶ γὰρ μόνης γενικῆς καὶ δοτικῆς τίθεται. In duos articulos, nescio an recte, hunc locum dispescit Phavorinus: *Δυεῖν δύος ἔστι μὲν δόκιμον· τῷ δὲ ἄλλῳ· διπλαράττεται, et post suo loco; Δυεῖ μὴ λύε, ἀλλὰ δυοῖν, ὡς φρόνιζος.*

πτώσεως ἐπιφέρουσι καὶ τὰ φάρμακα τὰ τοῦτο ἐργαζόμενα καλοῦσιν ἀμβλωτικά.

Scriptura verbi notum est quantopere variet. *'Αμβλῶσιν, ἀμβλωτικά* qui dicebant, communem verborum paragegorum in σκῶ formam sequuti sunt; cui apposita est alia in οὐ, ἀμβλόω, ἀμβλώσκω. *'Εξαμβλώττειν* Dioscor. II. 194. 125. τοχ cum ἐξαμβλώσκειν permutatur pag. 126. a. quod et in Geopp. XIV. 11. 1004. legitur; simplex ἀμβλώσκω praeter Phrynicum usurpavit Synes. Dion. p. 56. D. Lexicis tam illud quam hoc deest. *'Αμβλῶναι* in MS. Poll. II. 17. unde ἐξήμβλω ή ἔννοια ap. Suid. s. v. Qui autem ad congenitum ἀμβλύς respiciebant, ἀμβλώσκειν protulerunt, ut ab ἄστρῳ alii ἀστυκός, alii, similitudine adjectivorum in ικός moti, ἀστυκός, ab ὅξος plerique ὅξις et ὅξινος, non ita multi ὅξυς et ὅξυνος.^{b)} Ita apud Hesychium pro *'Αμβλώσκει*, ἐξαμβλοῖ, nihil opus erat ἀμβλώσκει refingi. Ac mihi credibilius est hanc verborum familiam ab eadem stirpe originem trahere, unde ἀμβλύς progenitum est, quam illud, quod Eustathio in mentem venit, ab ἀναβλῶσι dici ἀμβλόω et cetera; quod Corayum amplecti video ad Aelian. V. H. p. 338.

t) Thomas p. 253. reprehendit hunc locum Phrynicum ac docet, dici etiam ab Atticis τὸ δυοῖν, quamvis melius sit τὸ δυοῖν. Nunner. *Δυοῖν* apud Hippocratem non rarum

^{a)} *'Οξιζειν* et *οξυζειν* saepe variant in Geoponn. II. 7. V. 29. VI. 425. 4. Hemsterh. ad Poll. X. 92. Neque magnopere necessarium erit apud Hesychium *ἀστυκός* in *ἀστίκης*, et contra s. *Ἀλμυρόγυρος*, *ἄλικόν* in *άλικόν*, et Plutarch, Symp. VI. Q. VI. 2. 261. *χροκύδεις* in *χροκύδεις* mutari.

Ἄτοις μὴ λέγε, ὡς τινες τῶν γραμματιῶν, ἀλλ' ὡσί. †)

est, de Intern. Affect. XLV. 671. T. II. de Nat. Mul. XXXIII. 702. A. etc. in Platone et oratoribus atticis nunquam obvium, semel in Thucydide VIII. 101. ubi mihi certum est δύον scribi oportere, quod ab illo tantum accentu discrepat; sed cum Aristotele de Anim. III. 2. 45. C. T. III. de Incess. An. III. 156. C. T. II. Hist. An. IV. 1. 151. etc. et Theophrasto Caus. Pl. III. 1. VI. 21. fixam sedem obtinuit, itaque in omnes partes diffundi coepit, nullum ut locum intactam reliquerit. In communi omnium labo minime opus est ostiastim circumveniendo singulos producere noxios.

De δύον et δυεῖν quae Nunnesius exposuit, longe copiosius nunc ab aliis pertractata sunt. v. Lennep. ad Phal. p. 42. Heindorf. ad Cratyl. p. 117. Schol. Viteb. ad Eur. Hec. 45. δύον ἐπὶ γενικῆς καὶ δοκιμῆς, δυεῖν δὲ ἐπὶ γενικῆς; atque sic etiam Phrynicum scripsisse, suspicionem affert lectio Ed. Pr. decurtata.

†) Quum Moeris p. 288. et Thomas p. 664. contra ὄτιον disputatione et id multo recentiorum usu celebretur, credibile videri possit, Phrynicum dativo ὄτιος, in quem forte incidisset, obelum apposuisse. Sed quum etiam Herodianus Hermanni p. 309. nonnullos ambigere scribat, utrum ὄτιος an ωσί dicerent, (quod ὄτα, plurale tantum, ambiguum haberet declinatum) horum errorem a Phrynicho castigari mihi tanto probabilius videtur, quod h. i. Grammatici nominantur auctores. Quanquam enim hi quoque ὄτιον usurpant, v. Apollon. Lex. Hom. p. 530. Suid. s. Λοβός et Οὐς, Etym. s. Κυψέλη, Eustath. p. 710. Cyrill. in Matthaei Gloss. Min. Vol. I. 49., tamen id illis non singulare, sed cum multis aliis commune est. v. Arrian. Epict. I. 18. 101. Athen. III. p. 94. C. Procop. Bell. Vand. II. 28. 304. C. Mechann. vett. p. 163. 195. Theophylact. Institt. Reg. II. 16. 208. D. Melamp. de Div. Palp. p. 468. Nicet. Ann. II. 6. 48. C. Sic plerisque corporis partibus vulgaris dialectus formam deminutivam tribuit, τὰ φύλα (nares) Aristot. Physiogn. III. 57. τὸ ὄμμάτων III. 46. (utrumque docet Lexicis), στηθίσιον, χε-

Μειρακες και μειραξ: η μεν πωμφδια παιδει τα τοιαυτα· το γαρ μειραξ και μειρακες επι θηλειων ταττουσιν, το δε μειρακισκος και μειραινον και μειρακυλλιον επι ανδρων. *) †)

a) Ed. Pr. brevius μειρακες και μειραξ επι γυναικες ληγουν· το δε μειρακιον επι αρσενων. Pro μειρακες Oudendorpius ad Thom. p. bob. μειρακισκη legendum putat. Falso.

λύνιον, σαρκίον (corpus) — Ὀστα (unde neograecum αἴτιον. v. Coray ad Heliod. p. 345.) ipsi Menandro restituere cōnabatur Adr. Heringa Observ. XXIX. 252. quod in versione Alexandrina et libris christianorum sacris suum et proprium locum habet; ὀστά Alexis Athen. III. 69. 416. et Anaxandrides ib. 48. 371.

†) Eadem docent Ammonius, Lucianus Pseudos. V. 225. Etym. M. Eustath. 1390. neque quidquam contra dici potest. Nam in Cratini versibus, quos affert Piersonus ad Moer. p. 262. dubitari nequit, quin illi μειρακες per jocum et ludibrium dicantur pathici, et fortasse ipsi ejus Malthaci, πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναδῶν, ut verbis utar Schol. ad Arist. Ecol. p. 69. Sed recentiores promiscue de utroque genere: ὁ ἐν μειρακι *) πρεσβύτης Ιονισενός Ευναρ. V. Maxim. p. 69. οἱ μειρακας παραγγεῖλας Anna Comn. I. 19. C. νέος τὴν ἡλικίαν και ἡς μειρακας ἦρι παραγγέλλων **) X. 277. B. δικηνίκα τὸν νεανίσκον ἢ τὸν μειρακα παραλλάσσομεν Geminus de Prasin. in Bibl. Matr. p. 431. ***) in eodem genere Heliod. IV. 19. Ni-

*) Sic ἐν παιδὶ ποιμανῶν Herodian. VI. 8. ἐν ἐφῆβῳ ἐριλοσόφῳ Philostr. V. Apoll. I. 11. 10. ἐν μειρακι Dio Cass. XXXVI. 93.

**) Μήτων δὲ τὸν ἐφῆβον παραγγεῖλας Niceph. Greg. II. 5. 16. Φτον τὸν πατέρα (addo εἰς) μειρακον παραγγεῖλαν Anna Comn. Proleg. p. 4. Unde ductum sit hoc loquendi genus, appareret ex simili: παραγγέλλοντες εἰς τὴν ἱερωσύνην Ανοι. Suid. s. παραγγέλλ. pro τελοῦντες. In Plat. Menex. p. 249. A. ἐπειδὰν ἐς αὐτοὺς τέλος ἔσαι, nisi exemplis demonstretur, veteres isto modo loquitos esse, simplicium τελέων scribendum videtur; ap. Suidan autem Βέγανδρούμενος, τὴν ἡλικίαν εἰς ἄνδρα ** lacuna supplēndā est participio τελῶν.

***) Ἄρτι τὸν μειρακα παραλλάσσον Heliod. X. 422.

cet. Ann. XXI. p. 405. XV. p. 505. Tzetz. Posth. v. 525. Gramm. Villoisoni Anecd. T. II. p. 83. (ex quo loco μειρακινός accedit Lexicis) et Hesych. s. Σκυροθαλλας, Ἀοταμις φιλομειραξ ob viciniam gymnasii Paus. VI. 25. pag. 220. Quae autem sit μειρακος s, μειρακίου aetas, ex Platonis loco: μειράκιον αὐφὶ τὰ τέτταρα πολὺ δέκα ἔτη σχεδόν, ostendit Hoeschelius. Cum quo conuenit Sextus c. Phyc. I. 636. Epicurum scribens κομιδὴ μειρακίσκον ad philosophiae studia animum applicuisse; qui ipse ap. Diogenem narrat, se nondum annum aetatis decimum quartum attigisse, quum se ad hanc disciplinam daret. Sic etiam apud Philon. de Joseph. p. 544. D, haec est ἀκόλουθια aetatum: βρέφος, παις, πάρηβος (l. ἔφηβος), μειράκιον, νεανίας, ἄνηρ, γέρων, et in egregia Alexionis notatione Eustath. 1788. 52. βρέφος — παιδίον — παιδάριον — παιδίσκος — παις — πάλλης ἡ βούπαις ἡ ἀντίπαις ἡ μελέτηβος — ἔφηβος — μειράκιον ἡ μειραξ — νεανίσκος — νεανίας. Apparet jam, hos gradus non ab omnibus accurate servari. Sic Aeschin. c. Timarch. p. 32. τῶν παιδῶν — τῶν μειρακίων — τρίτον δ' ἐφεξῆς περὶ τῶν ἄλλων ἡλικιῶν. Scholion ad h. l. ita scibendum est: παιδας τοὺς ἀνήρβονς — μειρακας τοὺς ἀρξαμένους ἥβαν, ἔως ἂν ἐπ τῶν ἔφηβων ἔξελθόντος ἐς ἄνδρας ἔγγραφώσι.

De μειρακίος dubitatum, utrum de puero dicatur attice; Thomas negat; Phrynicus hic affirmat; eique assentitur Ammonius; quem qui de pathico explicant (Reitzius ad Pseudos. T. IX. p. 467.) errant. Nam de puero et sexu virili sentit haud dubie γενικῶς, ut Phrynicus. Apud Thomam rectius distinxeris καὶ μειρακίσκη μόνος Ἀοιστοφάνης. ἐν Πλούτῳ σδ δ' ἀπιδι etc. non continuate Ἀοιστοφάνης ἐν Πλούτῳ. *Paus.*

Παίζει τὰ τοιαῦτα] πεπαιγδαῖ τις ἀν οἰηθεῖη την λέξιν
Athen. XI. 104. 365. Ο Εύπολιδος πλοῦτος πέπαικται Poll.
III. 109.

*Άναθεσθαι: καλῶς ίδιώτης ἀναβάλλομαι φησίν.
οἱ γὰρ ἐπὶ τούτου τάττοντες τὸ ἀναθέσθαι
ἀμαρτάνουσι. λέγουσι γὰρ ἀνατίθεμαι εἰςαῦθες
τὸ πρᾶγμα ἀγροοῦντες, ὡς τὸ ἀνατίθέναι δύο
σημαῖνει· ἐν μὲν τὸ μεταγινώσκειν ἐφ' οἷς εἰ-
ρηκε, καὶ ἄφορτα ποιεῖν, ἔτερον δὲ ἀνατίθέναι
τὸ φορτίον.^{*)} †)*

a) Insigniter hic discrepat Ed. Pr. V. *Άναθεσθαι μανῆς οἱ ἴδιω-
ται· οὐδὲ ἀναβάλλομαι φεύγει· εἰ γέ — quod Pantinus justo reji-
cit; deinde φεύγει δὲ τὸ άνατ. cum articulo, rectius.*

†) Facilem hie Phrynickus habet ad obtinendum cau-
sam, etsi nullum praeter Suidam adjutorem nactus: *Άνα-
θέσθαι οὔτε τὸ ὑπερθέσθαι σημαίνει, οὔτε τὸ ἀνακοινώσα-
σθαι. Hac enim significazione a paucis, iisque viliori-
bus usurpatur: σχολεῖν ἀναθησόμεθα, quaerere differam,* Max. Tyr. XXIV. 469. *εἰς ποίου καθόν ἀνατίθεται τὴν
τῶν λόγων ἀλήθειαν;* Synes. de Insomn. p. 157. D. οὐκ
ἀνανευσαντος, ἀλλ᾽ ἀνατιθυμένου τὴν γάρ την Themist. Or. VII. 93. C. *ἀναθετέον τὴν ἀμυναν* Plat. Praec. reip. XXII.
et Appian. Bell. Pun. VIII. 86. Civv. II. 117. Polyaen.
VIII. 62. Athen. XIII. 57. 154. Joseph. Ant. III. 5. 129.
Gregor. Naz. Or. XVIII. 532, ubi oad. rectum *ἀναβάλλε-
σθαι* servavit. Eodem judicio evertitur substantivum
ἀνάθεσις, cuius exempla in Lexicis extant. Pollux au-
tem, qui vocabulorum momenta magis ad praesentem
usum, quam ad antiquitatis auctoritatem dirigit, neque
tam ut bene attica sint, quam ut ne eviluerint, requirere
solet, *is* igitur non obstat, quominus quis et *ἀνατίθεσθαι*
et *ἀνάθεσις* hoc modo adsciscat, IX. 136, 157. sed *ὑπέρθε-
σις* nomine εὐτελεῖς damnat, quod et ipse arbitror veteri-
ribus ignotum fuisse; recentioribus non insuetum est,
Philo Decal. p. 756. D. de Joseph. 564. B. Plutarch. V.
Cic. XXVI. 541. Polyb. IV. 21. Basil. Ep. CCLVIII.
256. E. Schol. Arist. Vesp. 849.

Σταθερὸς ἄνθρωπος: οὗτος οὐ κράνται οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ σταθερὸς μὲν μεσημβρίᾳ λέγουσι ταὶ σταθερὰ γαλήνῃ σταθερὸς δὲ ἄνθρωπος οὐδαμῶς, ἀll ἐμβριθῆς. οὐ καλῶς οὖν Φαθωρίνος σταθερὸς ἄνθρωπος εἴπειν, †)

†) Σταθερὰ μεσημβρίᾳ Platonis est, de quo permulta collegit Ruhnkenius ad Tim. 235. adde σταθερὸς ἥλιος Jul. African. Cest. 28. 500. a. σταθερὸς αἰθήρ Max. Tigr. XVI. 290. σταθερὰ εὐδαί Plut. V. Dion. 38. 205. νυκτὸς τὸ σταθερώτατον Eunap. V. Proaer. 103. tum etiam pro στατιμονι acceptum, σταθερὸς ὕδωρ Appian. Bell. Pun. VIII. 99. 442. σταθερὰ γαῖα, v. Jacobs Add. et Emma. ad Anth. p. 12. σταθερὰ ἥβη Aristoph. Phot. 394. hinc longius traductum ad corporis animive habitum: σταθερὸν βάσισμα Philo de Merc. Meretr. 863. A. βλέμμα de Abrab. 374. C. ὅρεξ Legg. Alleg. II. 86. C. βούλευμα Polemo Phys. I. 5. 193. quocum fere nihil veterum auctoritate fultum est. "Οσει σταθερότερος γνώμης ἡσαν Anna Comn. IX. 255. A. quem locum ideo produco, quia Matthiae Gramm. Gr. p. 498. Graecos negat. genitivo qualitatis usos esse. Contrarium affirmat Priscianus XVIII. pag. 116. Quando habere aliquid vel consequi per genitivum Graeci ostendunt, nos ablativo utimur, ut μεγάλης ἀρετῆς ἀνήρ. latine magna virtute vir. Παῖς φύσεως ἔγειρος Liban. Ep. 677. 324. φύσεως ἡσαν λαζούσης τὸ ἀπάνθρωπον Cyril. c. Jul. IV. 153. A. γνωμῆς σωφροσύνης τῆς ἀνωτάτω Euseb. H. Eccl. VIII. 5. 416. ἄνθρωπον καὶ βιθύλον καὶ φαυλοτάτης ὑπάρχοντας ὑλῆς Porphyr. Abst. III. 2. 295. Etym.: Στεφθοφυνής, ὁ στερεός φύσεως. Herodo. I. 107. οἰκητης μὲν ἔστι ἔγαθης, τρόπου δ' ἡσυχίου. Paus. IX. 36. 115. οὐδὲν δοῦτα ἐλάσσονος θαύματος, cuius ad exemplum VIII. 7. 367. θαύματος δὲ ἐτηπλέον ἐστὶ γέον ὕδωρ corrigi debet πλέονος, *) Eandem

*) Etiam IV. 36. 569. ἔστι μὲν πηγαὶ θεῖμα ἴδεν, τοσαῦτας θεασάμενος οἶδε· ταὶ γὰρ δὴ ἐλάσσονος θεῖματος παρῆμιτην dose editum ἐλάσσονα. IV. 2. 459. ἐξ ἀρχῆν, ὡς καὶ διὰ στελέχοντος δρυῶν ἀντος θεάσθαι ex diversis lectionibus δρυός et δρυῶν conflatum videtur; in c. 14. 505. πρό γε δὴ τῶν παρορτῶν τεθύνεται αἰρετώτατος θεοῦ κατέστητος pro πρό τέλη scribendum; in Charit. V. 5. 144. δοῖ δὲ πρώτον τῶν λόγων ἀπαντας παρεῖναι requiriunt τρὶς τῶν λόγων.

Αναπεσεῖν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττοται. εἰὰν δὲ ἐπὶ τοῦ τὴν ψυχὴν αἴθυμησαι, ^{α)} καλῶς οἶον ανέπεσεν ἄνθρωπος, ἀντὶ τοῦ τὴν ψυχὴν ηθύμησεν. †)

Ανάκειται: καὶ τοῦτο ἄλλο μὲν παρ' αὐτοῖς σημαίνει: ἀντὶ ἄλλου δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν τίθεται.

Ανάκειται μὲν γὰρ ἄνδριας καὶ ἀναθήματα, καλῶς ἔρεις. Ανάκειται δὲ ἐπὶ τῆς πλίνης φύκετι, ἄλλα κεῖται. ^{β)} ††)

a) Ed. Pr. Phavor. *ad mortuorum et pro defunctis substitutum obitu monitionem.*

b) Ed. Pr. *ἀνάκειται γὰρ ἄνδριας. Pro pessimo natus Valcke-mendationem adhibeam Antagoras Ep. I. 2. "Ανδρες δόκοφροσύνης μεγαλήτορες, ὧν ἀπὸ μῦθοι" Εδένεσσεν — pro δόκοφροσύνῃ μεγαλήτορες — ἦσσεν. [In Theopompi autem vv. Athen. IV. 81. 190. πραμάλοιο τετογμένον πεζήνης legendum videtur ὀδήγετος.] Sed, ne longius abeam, praeter ὄταθρός etiam σταθηρός, sed multo rarius usurpatur: Philo de Creat. Prince. 735. C. Dion. de Comp. XXIII. 179. Photius Bibl. XIII. 12. Themist. I. 7. A. Socrat. H. Eccl. IV. 23. 240. Poll. I. 107. (cod. σταθερόν,) Niceph. Br. III. 8. 74. D. σταθηρός Eustrat. in X. Nicom. p. 181. σταθηρότης Id. in I. 26. a. Lexicis et haec desunt et σταθεροτείν Euæb. H. E,*

†) Idem praeceptum præponunt Athænaeus I. 42, 87, Thomas p. 60. Suidas s. v. Nicephoras in Matthæi Gloss. Vol. I. p. 4. vel Hermanni Gramm. p. 323. „Athene, nam tamen videtur ἀναπεσεῖν pro recubare positum in „Eur. Cyclope, fabula tamen ludicra, et apud Alexin.“ Nuptiae. Praeter Lucianum et Polybium Diodorus IV, 59. Synesius Ep. 114. ab Hoeschelio citatus, Theophylactus Ep. XIV. pro ἀνεκλιθῆναι, i. e. ad mensam accumbere, vel etiam humi jacerē resupinatum, posuerunt, significatione novitatis, sed propinqua ei, quam Cratinus et Xenophon huic verbo tribuunt, repinges, quum resupinantur, ἀναπίκτων dicentes.

††) Pluribus haec persequuntur est Athænaeus I. 42, 87.

Ἄντιβάλλειν καὶ τοῦδ' ἔτερόν τι σημαίνει καὶ ἔτερον (ὑπὸ τῶν πολλῶν λέγεται. Σημαίνει γὰρ τοιοῦτόν τι, ὅποιον τὸ ἀντιθέναι λέγεται δὲ τὸν ἄντι τοῦ ἀνταναγγῶναι.) †)

verius ad Atticorum nomen, conseruit, consentiente Albrechtio Auctar. Dilucc. p. 393. qui Phrynicum accumbendi et decumbendi significatum huic verbo detraxisse, non etiam recumbendi, arbitratitur. Quod in textu legitur παρ' αὐτοῖς, quum in Ed. Pr. V. *Aντιβαλλομένων*, in posterioribus Στράτηρος huic praesenti rubricae praecondat, in neutro autem Atticorum mentio occurrit; a Phrynico neque hunc Nunnescium, neque illum abecedarium ordinem institutum esse appetet.

a) Ed. Pr. *Ἀντιβαλλεῖν*, et ἔτερον pro ἔτερον, omissis τι, paucis remo σησιόν το ἄντα.

qui Sophoclem et Aristotelem proprios hujus verbi terminos confundisse, et ad accubitionem epularem transmutuisse notat. Hoc sensu, quem etiam Herodianus p. 441. negat huic verbo inesse, dixerunt Polyb. XIII, 6. Athen. VII. 35. 58. Basil. Ep. 409. 428. A. Grégor. Naz. Or. XIV. 268. B. eoque etiam aberrarunt librarii in Xen. Cyr. H. 2. 3. Nunnescium ύπο τῶν πολλῶν α μῆτις reddentem reprehendit Scaliger; quod improbandum est, inquit, ύπο τῶν πολλῶν usurpari dicitur, quod probandum, id ύπο τῶν πλειόνων. Ad haec Pauwius: „Frustra distinctiōnēm secretiorem inter τοὺς πολλούς et τοὺς πλειόνας hic sibi confinxit Scaliger. Πολλοὶ pro multis ita habes in V. Εὐθύ, quāquam non deerunt, qui etiam ibi pro πολλοῖ scribendum esse existimabunt οἱ πολλοί, vulgaris.“

†) In Cetnu Amaltheao. (p. 15. b.) legitur disente, τὸ ἀντιβάλλειν βιβλίον barbarum esse, elegans τὸ ἀνταναγγένει, aut ἀντεξετάσσει βιβλίον. Sed mirum, quod addit. idem Valere τὸ ἀντιβάλλειν atque ἀντιθέναι, nisi sit, quod τὸ ἀντιβάλλειν est cum altero commutare et ο μεταγνώσκει prius consilium cum posteriori dominat. Nunn. Recte Nunnescius; ἀντιβάλλειν est aliud pronilio dare et unum pro altero substituere; ἀναπέντειον simile recipere in ludo et ψήφοις. Rauw. Apertum est omnibus, ἀντιθέναι legendum esse, non ἀντιθέναι, quod cum verbo ἀντιβάλλειν nihil commune habet. Eustath. p. 1406. ἀντιβάλλειν τὸ ἀντιθέναι. Exemplaria scripta recognoscere

Συρπίζεται: 'Εκαταῖος μέν τοῦτο λέγει "Ιαν ἄν·
οι δ' Ἀττικοὶ αἰδείνουσι φασί. ') t)

a) Correxi vulgatum 'Ιαναν. Ed. Pr. V. Ἀττικοὶ δὲ pro οἱ δι·
Ἀττικοὶ.

atque inter se conferre παραναγνώσκειν dicitur, ut ap. Plat. Theaet. p. 172. E. ὑπογράφη παραναγνωσκομένη, similiter in Ep. Socrat. XXX. p. 59. cf. Toup. ad Longin. Fragm. VI. 5. Pro simplici ἀναγνῶναι legitur Apollod. II. 4. 9. Hoc muntus antiquiorum διορθωτικόν recentiores duobus verbis ἀντιβαλεῖν et ἀντεξέσαι significare solent, quae Phrynicus etiam alio loco App. Soph. p. 27. negat pro ἀνταναγνῶναι bēne graece dici. Ita Lexicon περὶ πνευμάτων a Valckenario editum: ἀντιγράφοις διαφόροις (alternis lectionibus), ἀντιβληθὲν καὶ δροθεθὲν p. 207. "Ιαν ἀντιβάλῃς ὁ μετεγράψω καὶ κατορθώσῃς πρὸς τὸ ἀντιγράφον Euseb. H. Eccl. V. 20. 258. cf. Salmas. ad H. A. p. 785. T. II. Burmann. Nott. ad Vales. de Crit. p. 180. Neque id solum in comparatione librorum in exemplaria transscriptorum dicitur, sed etiam si quis quaelibet alia παράληλα ἔξετάζει, ut v. c. ἔνα πρὸς ἔνα ἀντιβαλεῖν Damasc. Suid. s. Ἐπίκητος, quod, qui integre et sincere loquuntur, ἀντιπαραβάλλειν dicere solent, Isocrat. ad Philipp. 60. 165. Plato Apol. p. 41. B. Aristot. Rhet. I. 9. 108. T. IV. Plutarch. de Glor. Athen. V. 92. T. IX. Apud Hesychium pro Παραμηνᾶς, παραναγνούς, scribendum opinabar παρανείμας, i. q. παρανανείμας.

†) Atticae genti hoc verbum insolens, neque ante communis linguae incrementa extra ionicas dialecti fines evagatum esse videtur. Hac autem cum ceteris confusa Josephus Ant. VI. 6. 326. tum Plutarchus V. Timel. IV. 219. T. II. Lucianus Asin. 32. 170. T. 6. (ubi multitudinem loquentem inducit) Strabo IV. 4. 6. 65. Aelian. V. H. XIII. 46. Geopp. II. 33. 72. XV. 5. 1074. Phœnix Len. p. 106. Etym. s. ἀναλογία, et simplici et composito διασπορήν nisi sunt. Lexicis addatur περισκορπίστης Olym. pioid. ad I. Meteor. p. 24.

Κατασχόσαι: ίατροί μὲν χρώμενοι ἔχουσιν ἀπολογίαν, ὡς ὅντος παρὰ τοῖς ἀρχαῖοῖς τοῦ ἔσχων ἀντὶ τοῦ ἔσχατον καὶ ἐκέντουν. ¹⁾) αὐλὰ καταυνύξαι ημεῖς λέγομεν. ^{†)}

a) Ed. Pr. V. Ιατροί μὲν τοῦτο λέγοντες ἔχοντες ἀπολογίαν ὅντος π. τ. α. τοῦ ἔσχου (sic) καὶ ἔσχατον καὶ ἐκέντουν etc.

†) Difficilis est plerumque verborum σχάσαι, σχίσαι, λύσαι, νέψαι, ἀνοίξαι, ἀμύξαι ^{*)} distinctio, quibus res simillimae, scarificatio, incisio et sanguinis detractio, significantur. Σχόξειν τὴν φλέβα Hipp. de Affect. c. II, 620. B. Xenoph. Hell. V. 4, 58. Aristot. H. An. IX. 21, 390. Plutarch. V. Ages. 27, 112. Dio Cass. LXIII. 17, 1039. ubi Leuncharius σχίσαι malebat. Schol. Arist. Nub. 408. Σχῶν ἄπικας, θαλάσσην, quo fortasse respexit Phrynicus. Pro ἀποσχάσαιν, quod Suidas e Platone comico, a Cratete Pollux producit, quodque Hipp. de Morb. I. 11, 547. C. T. VII. Aristot. H. An. III. 4, 98. Strabo III. p. 453. usurpat, ἀποσχῆν legitur Hipp. de Morb. II. 12, 563. F. et Hesych. s. Αποσχῆν, ἀναιρεῖν, pro quo non διαιρεῖν, sed αφαιρεῖν legendum est. Consentiens cum Phrynicus, Pollux IV. 179. κατασχόσαι recentioribus tribuit, ysteres autem σχίσαι vel ἀποσχῆν dixisse. Pro κατασχάσονται (τὰ σταλέη). Theophr. H. Pl. I. 8. Ed. vetus κατασχώνται præbet, i. e. κατασχώσαι; κατασχῆν apud Hippocratem, κατασχάσειν et κατασχόμενος apud recentiores medicos aseptina legitur, v. Poesium s. Σχίσαι.

*) In Geop. XVII. 19. 1159. τοῦτο μέρον ανθεῖται πρίνε placet quam MS. refutat, neque displiceat αμύναται. Lexicas addo παραμνεῖν, i. q. παραχειρίζειν Galen. de Comp. Med. p. Loc. IX. 2. 304. D.

*Πέτει, ζετει, πλέσει. Ιαχά ταῦτα διαιρούμενα. λέγε
οὐν φει, ζει, πλει.*

*Ἐδέσθο, ἐπλέστο, ιωνικὰ ταῦτα· η δὲ Λεσικὴ
συνήθεια συναιρεῖ, ἐδέστο, ἐπλεῖτο, ἐφρεῖτο.*

*Προσθεῖσθαι λέγε, ἀλλὰ μὴ προσθεῖσθαι διαιρῶν,
ώς Φαβωρίνος λέγων ἀμαρτάνει. ^{a)} †)*

^{a)} Dispersos articulos contraxi, quorum postremum omittunt Ed. Pr. V.

†) Magni haec notatio momenti est ad intelligendum, quantae corruptelae viridem vegetamque Graecitatis senectam invaserint. Pravae consuetudinis, a Phrynicis reprehensa, scaturientes jam apud antiquiores hinc inde emicant, ut πλέσι Thucyd. IV. 28. quo loco unus codex integer manusit vitii, δέσθαι et προσδέσται e Xenophonta protulit Mattheiae Gramm. Gr. p. 50. ἐδέσθο Hell. VI. 1. 6; ἔπλει 2. 27. πλέσι Aristot. Oec. II. 37. 28. δέσι Aristot. H. An. VIII. 24. 1. Sed et hujc Sylburgius contractam formam reddidit, et multo magis antiquiores Attici a librariorum de honestamentis vindicandi sunt. Sed eorum, qui sequentur, nullus tantam habet elegantiae opinionem, ut ihyntis codicibus ad rectam rationem reduci debat. Ἀπόδεσι Plut. Symp. VII. O. I. 3. 286. et Paus. IX. 4. 15. δέσι Philostr. Ep. XLVII. 935. δέσται Apollon. Synt. III. 52. 282. Aelian. H. An. I. 43. Liban. Εὐφρ. p. 1062. T. IV. Sextus c. Log. II. 489. ἐπιδέσται Philo de Agricult. p. 191. E. ἐδέσθε Aristid. de Soc. II. 498. δέσθαι Sext. c. Mus. V. 363. Tertiae imperfecti personae, quam Phrynicus exempli loco proposuit, ut maximus usus, ita plurima sunt exempla: Ἐδέσθο Dio Cass. XL. 41. 248. LIV. 50. 761. LVIII. 38. 896. Xenoph. Eph. III. 1. 53. Socrat. H. Eccl. V. 25. 304. Euseb. H. Eccl. V. 2. 211. Anna Comn. VII. 209. C. Grammaticorum exempla collegit Schaeferus ad Greg. p. 431. isque ipsis Atticis ionicae formae usum aliquem condonandum censet, connivente etiam Antiaatticista Bekk. pp. 94. Ἐδέσθο ἄντι τοῦ ἐδέστο.

Sed ut etiam contraria comparemus, de verbo δέσι, i. e. δεσμεύω, quod veteres docti praeципiunt, id ex optime-

rum scriptorum usu collectum derivatumque, sed a recentioribus non minus saepe migratum est, sive ipsi sunt in culpa, sive librariorum manus peccarunt. Συνδέομεν Plut. de Exil. VI. 371. T. X. περιδέουσι Praec. Polit. XXXII. 202. T. XIII. συνδέονται Aelian. H. An. III. 13. Galen. de Oss. XXV. 24. D. T. IV. συνδέον Plut. de Superst. III. 57. de Is. et Os. 60. 186. saep. δέοντες Philostr. Icon. X. 879. Heliod. III. 115. VII. 5. 260. Plut. π. Πολυφ. p. 297. T. VII. κατέδεον Appian. Bell. Pun. LXIII. 384. συνέδεον Plut. Quaest. Rom. LXVII. 350. συνδέομαι Diog. La. IV. 54. συνδέονται Procop. Aedif. I. 4. 14. B. περιδέονται Athen. VII. 128. 198. συνδεομένη Plut. de Is. 43. 163. περιεδέοντο Ath. XV. 16. 455. qui omnes subinde ad contractam formam, quam solam apud Atticos reperisse videor, recurrent. Portus autem, quum Dion. Hal. VIII. 29. 1569. T. IV. pro ἀνεδούμην, quam formam ille frequentat, ἀνεδεόμην proponeret, fecit aperte, quod fortasse multi pristinorum editorum clam et furtim. Blomfieldius, qui θρονούμενος binis Aeschyli locis restituit ad Sept. c. Theb. p. 10., mox etiam inveniet, cui φούμενος et πλούμενος impertiat.

Alterum erat ἔπλεες et ἔπλέετο. Πλέει Max. Tyr. XXIX. 82. Suid. s. Περρ. Πλέειν Polyb. X. 9. huic scriptori insolitum, ideoque hoc loco magis suspectum est, quam apud Achill. Tat. IV. 12. 364. ubi pro περὶ τὰς νομὰς πολὺς ἐγκάθηται scribendum est πηλός. Πλέε Liban. de Fort. sua T. I. p. 24. πλεέτω Plut. V. Alcib. XIX. 26. Ἀναπλέει Zosim. II. 26. 144. παραπλέειν Lucian. Calumn. n. cred. XXX. 55. T. 8. ἔπλεε Max. Tyr. XXIX. 77. πλέεται Arrian. Erythr. p. 155. Huic adjungimus ἔμπλεει Lucian. Amor. XXXVII. 500. T. V. ἀναπλέει Dial. Deor. XI. 35. T. II. διαπλέεσθαι Callistr. Statt. XIV. 907. ἔπιπνέεται — ἔπιπνέεται Galen. de Diffic. Resp. I. 13. 204. B. T. VII. καταπνέεσθαι Schol. Eur. Phoen. 1174. et quod Thomas p. 566. cum omnibus similibus proscriptibit, ἔθεε Herodian. V. 6. 197. Plut. V. Marc. XX. 515. T. II. κατέθεε Heliod. II. 12. παραθέειν Anna IX. 246. B. συμπαραθεει Zosim. III. 19.

Tertio memorandum est φέειν non contractum Arrian. Alex. III. 29. 215. 50. 219. IV. 6. 267. VH. 21. 462; (sed idem etiam φεῖν.) Metagenes Ath. VI. 98. 534. Philostr. Imag. II. 2. 811. 29. 853. Achill. Tat. II. 11. 136. Geo-

Ἄρτοκόπος, ἀδόκιμον. Χρὴ δὲ ἄρτοκόπος η ἄρτοκοπος λέγειν. †)

ponn. II. 6. 97. περιφέτεσθαι Schol. Thucyd. I. 106. παραδέσαι Zosim. II. 18.

Addit Thomas, non ἔχει, sed ἔχει dicendum esse, quod praecriptum plerique servant, non evitata illa ambiguitate, cuius causa Buttmannus putat diaeresin inductam esse. Ac si quis eo inclinet, ut ἔχει imperfecti, ἔχει aoristi esse oceascat, ut πατέχει Arist. Nub. 74. Dem. c. Steph. 1124. Aristid. Rhed. p. 546. T. I. Alciph. III. 55. συνέχει Plat. Rep. II. 252. T. 6. Plut. V. Pelop. 25. 29. et saep. Paus. IV. 16. ἐνέχει Pherecrat. Ath. p. 430. D. Lucian. Bis accus. 34. 97. ἔξεχε Dial. Meretr. XV. 268. T. 8. Themist. II. 27. A. Synes. Insomia. p. 159. B. etc. etc., si igitur in his locis formam non contractam aoristi esse contendat (quem sane multi videntur pro imperfecte habuisse), tamen non diffitebitur, vitiosam diaeresin certis indiciis argui: ἔχει Doroth. Ath. IX. 78. 519. ἔκινε Diosc. I. 59. 25. a. 63. 27. a. et saepius, una cum contracto ἐπίκιει, πατάχει II. 87. 87. b. Clidem. Ath. IX. 78. 518. Zosim. V. 52. πατάχει Galen. de Diff. Febr. I. 12. 125. E. T. VII. μεταχέτεσθαι Geopp. II. 8. 114. συγχέτει Eust. p. 388. Quid horum genuinum sit, tantum in iis scriptoribus probabiliter judicari licet, quorum aut codices multi et accurate recogniti extant, aut stilus nobis notior est; ut v. c. Aeliano, quem constat oratoria cacozelia atque nimia ornata dicendi cupiditate vocabulis poeticis avide inhiasse, delicias suas relinquens. neque aegre feremus, eum δέεται H. An. I. 45. ἔξεχε II. 50. πατάχει IX. 14. (fort. πατάχει) πλέτει XIII. 18. ἔκειν XIV. 16. et rursus ἐνδεῖ, πλεῖ, προσνεῖ etc. scripsisse. Sed σιτέονται Athen. XIV. 63. 569. et ἔόντα Apollod. III. 10. 5. venia indigna sunt.

†) Phrynicus App. p. 22. *Ἄρτοκόπην: οὐτως' Ἀττικοὶ διὰ τοῦ π. leg. ἄρτοκόπον.* Scholion MS. ad Aristidem ab Abreschio prolatum: *Ἄρτοκόπος ἀπὸ τοῦ πέτειν καὶ ἄρτοκόπος ὑπὸ τοῦ κόπτειν ἀρχαιότερον τὸ διὰ τοῦ π.* Sed haec scriptura tam molesta fuit librariis, ut fere omnibus

Ἐνθήκη: τὸ μὲν παρενθήκη ὅπως ὑπὸ Ἡροδότου^{*)} εἰρηται, ὕστερον ὄψόμεθα· τὸ δὲ ἐνθήκη, ὡς οἱ πολλὸς λέγουσιν, ἀτοπον. ἀφορμὴν γαρ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. †)

a) Ed. Pr. παρ' Ἡροδότῳ. Phavorinus cum vulgata consentit, sed postrema ἀφορμὴν — αρχαῖος omittit.

locis, quos pro ea Grammatici in testimonium adhibent, nunc ἀρτοκόπος vel ἀρτοποιός legatur; mansit vetus lectio in codice Libanii de Fort. sua p. 219. A Phryniccho autem non ἀρτοκόπος, cuius idoneos testes citat Pollux VII. 21., sed ἀρτοποιός damnatum esse, idque vocabulum primo loco, ἀρτοκόπος postremo reponi debere, mihi persuasum habeo. Nam hoc et Herodotus usus est binis locis I. 51. IX. 82., quorum in altero Athenaeus IV. 15. 41. ἀρτοποιός scripsit, idemque Xenophonti Anab. IV. 4. 21. et Plat. Gorg. 508. B. nuper e codd. pro ἀρτοποιός redditum. *) Athenaeo autem XIV. 57. 551. Schweig-haeuserum ἀρτοποικός nulla idonea causa pro ἀρτοκοπίζος restituisse judico.

„Ἀρτοκόπος est qui panes discindit, κόκτει, elegans, ius igitur ἀρτοποιός s. ἀρτοπότος a πέπω, πίπτω, πέσσω. Πέω, πέσσω, πεύω· unde πευδρία, ή ἀρτοθήκη, et πευθεῖς, „θύψθεῖς ap. Mesych. quae vel unus vel nemo hodie intelligit.“ Pauw. Certe non intellexit Pauvius. Apud eundem s. „Ἄροιστων, πλέπτριαν, ἀλετρίδα, legi debet πλέπτριαν, quod s. Σιτοποιός occurrit, nullo jure sollicitatum; ἀλευρα πέψαι Plato Rep. II. 236. T. 6.

†) Locus, quem indicat, infra legitur in παραθήκη, ex quo hoc quoque loco παρενθήκη legendum videtur. Nunnes. *Ἐνθήκη* est merx navibus imposita, in qua negotiantur homines; id ἀρορκή a veteribus dicebatur, quo nomine etiam pecunia occupata foenori, aut in qua ne-

*) Confiteor, etiam haec in suspicionem trahi posse. Lex. Rhet. p. 447. Ἀρτοπότον καὶ Ἀττικὸν καὶ Ἰωνὸς τοὺς ἀρτοποιόν. Τοι δὲ τὸ ἀρτοποτεῖν, εἰς Μοροχθόνην Φρυνίζων, εἰς τὸ ipse Pollux l. c. ἀρτοποτεῖν citat. Λεξικία μάδη μαραθαίνει Procop. Bell. Vand. I. 15. 21.

Ἐξυπνισθῆναι οὐ κρή λέγειν, ἀλλ' ἀφυπνισθῆ-
ναι. †)

Βαλανοκλέπτης μή λέγε, ἀλλὰ βαλανειοκλέπτης. ‡)

gotiantur; occasio (ut vertit Nunnesius) hic locum non habet. Scaliger. Παραθήκη huc non quadrat; v. Mauss. et Vales. ad Harpocr. s. Ἀφορμή. Ράσω. Ἀφορμὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ὅπερ ἡμεῖς ἐνδηκῆν Argum. in Dem. Or. p. Phorm. p. 944. cf. Anecd. Bekk. p. 472. Turneb. Advers. VIII. 9. et quos Gesnerus in Thesauro s. Entheca citat. cf. Heusing. ad Vechner. Hell. p. 19.

†) Ἐξυπνίσαι uno ore damnant Herodianus Philet. p. 448. Moeris p. 61. Thomas 154. Ge. Lecap. p. 59. Lectt. Mosq. Id non solum apud Alexandrinos, ut Sturzius perhibet p. 167., sed etiam ap. Plutarch. V. Anton. 30. 99. T. 6. M. Antonin. VI. 31. 119. Eumath. Iam. I. 30. Gregor. Naz. Or. II. 62. B. Basil. Epp. T. II. 29. B. P. Patric. Excerpt. p. 28. C. Aesop. Fab. 284. 186. legitur. Apud Atticos Hemsterhusius ad Xen. Eph. p. 278. rarius quidem, sed tamen reperiri scribit; in quo haud dubie fallitur. Lexicis adde ἔξυπνοῦν, edormire, Schol. Ven. K. 98. (ἔξυπνωχάς), quod idem v. 186. et alii recentiores ἀφυπνοῦν s. ἀφυπνούσθαι dicunt, v. Coray ad Heliod. p. 295. et ἀφυπνώστειν Niceph. Bryen. II. 54. B. sed Nicet. Ann. II. 6. 48. B. ἀφυπνοῦν et Id. VII. 1. 115. D. Anna Comn. II. 51. D. ἀφυπνώστειν pro obdormire (χαθυπνοῦν veteres) usurparunt. Ἀρυπνοῦν, in Epist. Socrat. in ἀφυπνοῦν mutandum videtur.

‡) Sic et Thomas monet non dicendum esse βαλλαντο-
κλέπτης, βαλλαντούμος, sed βαλλαντοκλέπτης etc. Nunnes. βαλλαντοκλέπτης legendum esse in Ed. Paris. anno prae-
terito notabamus, et βαλλαντοκλέπτης. Nam quam ridi-
culum esset βαλανειοκλέπτης? id enim non esset qui in
balneis furatur (fur balnearius. v. quos Taylorus citat ad
Dem. p. 788. T. I. Nott.), sed qui balneas furaretur. quam-
vis in Gloss. βαλανοκλέπτης exponatur, quod non mirum
est. Usurpatum enim suo aeo fuisse Phrynicus docet
et reprehendit. Scaliger. Ubi in Gloss. βαλανοκλέπτης
fur balnearius exponitur, male Scaliger reponit βαλλαντο-

Βασιλίσσα: οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἄλλὰ βασίλεια ἡ βασιλίς. Ἀλλως. *Βασιλίσσαν Ἀλκαιόν* φασι τὸν κωμῳδοποιὸν καὶ Ἀριστοτέλην ἐν τοῖς Ὁμήρου ἀπορήμασιν εἰρηκέναι. σὺ δὲ βασιλίπος ἐπιστολεὺς ἐπιφανεῖς ἀνάλογον τῇ σαντοῦ παραβινεῦῃ γεννικώτατον ἡμῖν ἐκόμισας μάρτυρα τὸν συγγράψαντα τὸν πατὴν Νεαίρας· ὃς διὰ τε τὰ ἄλλα ὑπωπτεύθη μὴ εἴναι Αημοσθένους, καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀδοκίμων ὄνομάτων. Τοῖς πλείοσιν οὖν πειθόμενοι βασίλειαν ἡ βασιλίδα λέγωμεν. οὕτω γὰρ ἀν διακρίνειν δόξαιμεν τὸ τε παλὸν καὶ τὸ αἰσχρόν.^{a)} †)

a) Hoc modo ambo articuli continuantur in Ed. Pr. et Vasc. alterum omissis vocis. ἄλλως divulgum a priore Nunnesius edidit in ea parte libri, quam inscribat ἐπιτομὴ τοῦ αὐτοῦ. Pauvius, „Inepta, inquit, repetitio; an haec descripta ex integro opere? Ita sane videatur.“ Phavorinus tantum priorem articulum transtulit; in secundo Ed. Pr. ἀπομημονεύμασι pro ἀπορήμασι^{*)} quod tuetur Antiat. Bekk. p. 84. eosdem auctores citans. Eadem recte pro ἐπιφανείς exhibet ἀποφανθάταις, quod et infra s. Σίσημος in simili aversione possum est. Vulgatum γεννικώτατον correxi; in fine Ed. Pr. ἀν post δόξαιμεν rejecit.

κλέπτης et βαλλαντοκλέπτης, ipseque sibi in postremis contradicit. *Βαλανειοκλέπτης* est, qui in balneis furtar exercet, qui balnea expilat, ratione metonymica, quam servat nostrum Kerck-dief. Non absimiliter *υγκτοκλέπτης*, qui noctu furatur, non qui noctem. Pauw. Mihi recte sensisse videtur Scaliger; pro βαλαντουφγός, quod ex Alciph. Ep. I. 2. affert Hoeschelius, nunc βαλανστονφγός legitur.

†) *Βασιλίσσα* etiam Athenis in vulgari sermone receptum fuisse verisimile fit ex Triballi oratione semibarba-

*) Ἀπορήματα Ὁμηρικά Aristotelis Laertius memorat; in vita Aristot. quae praeposita est Ammonii Comment. in Categg. προβλήματα Ὁμηρον appellantur; in veteri tralatione vitae Aristotelis copiosae et eruditae, quae apud nos MS. in membranis servatur; ex hac nostra vita contracta est ea, quae vulgata est ab Aldo gracie ante hypomnema Ammonii in Categorias, et satis quidem præpostera, ut aliquando ostendemus. Nannes.

Σικχαίνομαι: τῷ ὅντι ταυτίας ἄξιον τοῦνομα·
ἀλλ' ἐρεῖς βδελύττομαι, ὡς Ἀθηναῖος.^{a)} †)

Γελάσιμον μὴ λέγε, ἀλλὰ γελοῖον.

Γελάσιμον: Στράττιν μέν φασι τὸν κωμῳδοποιὸν
εἰρηκέναι τοῦνομα, ἀλλ' ἡμεῖς οὐ τοῖς ἀπαξ εἰ-
ρημένοις προσέχομεν τὸν τοῦν, ἀλλὰ τοῖς πολ-
λακις κεχρημένοις κέχρηται δὲ τὸ γελοῖον.^{b)} ††)

a) Ἀθηναῖος Ed. Nunn. et Phavor. Ἀθηναῖος Vasc.

b) Secundus articulus non est in Ed. Pr. et inepta est geminatio;
quae librorum discrepantiam aperte prodit. Paus. Ex inferiore lo-
co alterum huc retraximus.

ra Arist. Avv. 1678. *Καλάνι κόραννα καὶ μεγάλα βασιλέσσα-*
νῶν, ut Brunchius edidit pro βασιλινῶν, et ex eo quod
archontis regis uxor hoc nomine vocata est, non apud
Demosthenem solum, sed apud omnes qui de sacerdotio
illo mentionem injecerunt. Quanquam in Or. c. Neaer.
1370. 16. MSS. exhibent rariorem formam a Menandro
usurpatam βασιλιννα, quo inclinant etiam vulgatae olim
in Aristoph. lectionis vestigia βασιλινῶν. De regina gene-
ratim usurpat Aristot. Oeon. IX. cui et ipsi βασιλεῖα
reddi malit Sturzius p. 151. quod equidem neque huic ne-
que cuiquam posteriorum pervicacius offerendum puto.
Interpretes sacri centenos enumerant detractatores; cu-
mulum addidit Sturzius.

†) **Σικχαίνομαι** Aquila Exod. c. 1. σικχαίνω Genes.
XXVII. Hoeschel. Moschopul. in Sched. ait βδελύττομαι,
quod lingua communi σικχαίνω et σικχάζομαι, fastidio:
Nunnes. Hesychius: Σικχός, ὁ μικρόσιτος η ὁ ἀηδῆς. So-
pingius ibi pessime ἀσθενής pro ἀηδῆς. Plura alias. Paus.
Verbi nulla antiquior memoria quam in Callimachi Epi-
grammate; hinc accedunt Arrianus et M. Autoninus V. 9.
87. Neque plus auctoritatis habet primitivum σικχός Plut.
de Util. Inim. 271. T. 3. Athen. VI. 80. 503. σικχασία
Moschio de Aff. Mul. p. 5. σικχότης Eust. 972.

††) Adjectorum a futuris ductorum magna est in

Graeca lingua copia, δράσιμος, θηράσιμος, λάσιμος, ὄνησιμος, ἔγερσιμος, περάσιμος etc. quae vocalem futuri servant; variant autem, quorum futura ambigua sunt: ut ab ἀρόσῳ ἀρόσιμος Philo de Mund. Opif. p. 8. B. Theophr. Caus. Pl. III. 2. 266. Strab. VI. 2. 269. IX. 5. 19. Zosim. I. 69. Heliod. IX. 5. 355. Niceph. Greg. II. 6. 24. C. Etym. s. Νεῖος, Suid. s. Πλέθρον. v. Nott. ad Max. Tyr. V. 71. *) Sed oblii quidam, ut videtur, propriae futuri formae **) ἀρώσιμος protulerunt, quorum et Sophocles est et Philo de S. Mirac. I. 6. et Maxim. Tyr. V. 21. 71. ubi Marklandus praeter necessitatem ἀρόσιμος reponit. Cum illo aliquatenus comparari licet αἰδήσιμος apud Orpheum, nisi illud quoque αἰδέσσιμος scribendum est, ut ἀκέσσιμος scribitur apud Maximum. Namque haec omnia brevem retinent substantivi vocalem, ἐφέσιμος, βάσιμος, ἐνδόσιμος, ἀποθέσιμος, προεβάσιμος Priscus Hist. p. 41. D. Lexicis omissum, quorum ad similitudinem etiam ἀρόσιμος dicendum erat.

Ut ad rem veniam: Γελάσιμος (*catagelasimus* Plaut.) ante Lucianum Jup. Trag. 51. 284. T. 6. non videtur occurrere, neque causa erat novandi, quum γελοῖος s. γέλοιος ***) publice esset receptum. Verum ut pro αἰδοῖος, quod poetis cesserunt, αἰδέσιμος substitutum est, ita etiam illud, sed paucorum assensu, insinuavit. Similiter κούριμος et πονομῆσιμος, προσδόκιμος et προσδοκήσιμος (ex Niceph. Br. III. 16. 79. D. Anna I. 38. A. addendum

*) Ἀρωμα, quod Lexica ignorant, Aelian. H. An. VII. 8. XVI. 14. Procop. Aedif. IV. 73. C. Suid. s. v. Ἀρωμα Arist. Pac. 1158. Procop. V. 7. 117. A. quam formam Atticis tribuit Suid.: Ἀρώματα οὐ τὰ θυμιάματα οἱ αἴτιοι, ἀλλὰ τὰ εὐπαρέμενα, ubi male scribitur ἀρόματα.

**) Ἀρώσας Theophr. Caus. Pl. III. 25. 290. et ἀρωτῆρες Philostr. Icon. X. 878. non magnopere me moveant, nec codex Vatic. in Ep. ἀδεσπ. 450. ἀρώσαι pro ἀρόσαι exhibens; ἀρόσαι Apoll. Rh. III. 497. ἥροες et ἥροδην Soph. Oed. T. 1497. et 1485. περιήροες Plut. Polit. Praec. 27. 190. T. XII. etc. sed illam ditographiam testatur Hesychii ἀρώσας.

***) De diversitate accentus Nunnesius ex Schol. Aristoph. Ammon. et Eustath. varias Grammaticorum sententias refert, quorum alii λέγονται attice, γελοῖον vulgariter scribi, alii eum qui risum moveat, ut mimus aut actor urbis, γελοῖον, sed risu dignum γελοῖον dici tradunt; quosdam contraria omnia censere docet, et modo γελοῖον antiquis Atticis adscribere, γελοῖον recentioribus, modo γελοῖον eum qui risum moveat, γελοῖον qui risu dignus sit, dici vellet; quae hodie admonitione non indigent.

Αλεκτορίς εύρισκεται ἐν τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ *), λέγε δὲ ἀλεκτρυών, καὶ ἐπὶ θῆλος καὶ ἐπὶ ἄρ-
φενος, ὡς οἱ παλαιοί. †)

a) Ed. Pr. V. ἐν τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ.

Lexx.) copulata sunt; quo loco non alienum est animad-
vertere, ut decrepita Græcitas adjectivis fixis deforma-
tisque in novas species traduceendis luxuriata fuerit. Sic
pro σκήνος σκάνδης Galen. de Typ. IV. 153. E. T. VII.
Maneth. IV. 525. pro κεύσιος κρυψιώδης Nicet. Ann. III.
5. 54. C. XVI. 5. 522. et similis abundantia σωτηριώδης
Galen. Theriac. I. 10. 944. E. T. 15. Heliod. X. 16. 415.
Phot. Bibl. CGXXXII. 597. Tages Brontosc. p. 249. Rus-
sens. γελοιώδης Procop. Bell. Gotth. IV. 21. 626. C. Me-
nand. ProL p. 106. B. Schol. Arist. Vesp. 564. θειώδης
Philostr. Imag. I. 27. 802. ἀπαλάδης Galen. An Arten.
Saag. cent. II. 155. C. T. 5. σκαιώδης Schol. Arist. Vesp.
837. quae fere omnia a Lexicographis neglecta neque a
Passowio V. Cl. de Em. Lexx. Rat. p. 115, qui haec ac-
curate, copioseque tractavit, observata sunt. Neque ἔχ-
θριώδης, ἀτερανώδης, στεγώδης, στυφελάδης etc. Atti-
cistis placuisse arbitror, et si haec productio nonnullam
ad notionem adjectivi circumscribendam paene necessa-
ria atque ab antiquis scriptoribus (ut ab Hippocrate
μαλθακώδης, ἀκινδυνώδης, στειρώδης, φιλυπποστροφώδης)
cum ratione ascita est. Neque incommodè adjectiva non-
nulla in εἰος et εκος a principalibus producta sunt, ἀσθε-
νικός, σωφρονικός, ανθαδικός, λογοτικός (Antiatt. Beck.
p. 100.), ἐρπειρικός (Idem pag. 95.), ad quae, ut rariora,
Grammatici digitum intendere solent. Ex hoc genere
Lexicis accedant ἀνδρογαδικός Hipp. de Artic. IV. 464. F.
δυστροπικός Schol. Rann. 840. μεγαλικός Schol. in Gramm.
Dionys. p. 809. καποπραγμονικῶς Gregor. Naz. Or. XXIII.
435. A. De illis autem quid sentiam, ex comparatione
latinorum vocabulorum *abūdiosus*, *ridiculosus*, *decorosus*,
controversiosus, *perfidiosus*, *nocturnalis*, *occidualis*, *ma-
nifestarius*, *perspicī volo*, inter quae nonnulla sunt vel-
uti privilegiaria, quibus exemplo optimi cujusque uti li-
cerat, quamvis ex universo genere novitas quaedam red-
oleat.

†) Par vocabulorum ἀλέκτωρ et αλεκτορίς, quorum alte-

Τλωσσίδας αὐλῶν ἡ ὑποδημάτων μὴ λέγε, τὸν, ὃς
οἱ δόκιμοι ^α), γλώττας αὐλῶν, γλώττας ὑποδη-
μάτων. ^{τ)})

a) Ed. Pr. οἱ δοκιμώτατοι. Phavōrinus vulgatum retinet.

rum Thomae poeticum, alterum ne graecum quidem videtur, sat magnam antiquitatem habet; ἀλλοτρῷ praeter Pindarum et Simonidem usurparunt Hippocr. Intern. affect. I. 639. C. T. 7, Aristoph. Vesp. 1490. (e Cratipi cantilena decerptum) Plato Com. ap. Eust. 1479. 45. εἰ δὲ κοκκύζων (adde ὄφθρι) ἀλέκτωρ προκαλεῖται. Hinc in communem dialectum transiit; de quo ad Thomam satis multa dicta sunt, Ἀλεκτορὶς Epicharm. Athen. II. 50. 220. Democrit. ap. Plutarch. de Sanit. p. 388. T. 7. Hippocr. de Nat. Puer. 36. 158. T. I. Aristot. de Gener. An. II. 7, 636. C. T. II. Hist. An. VI. 1. Dioscor. III. 50. 156. b., Plutarchus, Aelianus, Galenus, Alciphron. I. 27, Porphyri. V. P. XXXVI. 68, Nemes. Nat. Hom. XXV. 248, etc., quorum nullus Phrynicho nocet. Lexicis adde ἀλεκτρυόνιος (χρέας ἀλ.). Hipp. Int. Aff. X. 645. A. ἀλεκτοριόνος Babrii ap. Suid. s. Ταναγραῖοι, et ἀλεκτοριδεῖς, cuius plurale fortasse Athen. IX. 15. 577, pro ἀλεκτορίδας restituī debet; pro ἀλεκτροφωνίᾳ, quod Schneiderus affert, scribendum est ἀλεκτοροφωνία Aesop. Fab. 79, 516. Niceph. Greg. IX. 14. 284. C. Anna Comn. II. 52, A. III. 88. C.

t.) Phrynicus App. p. 52. Γλώττας αὐλῶν καὶ γλώττας ὑποδημάτων, ἡ γλωττίδας λέγουσιν οἱ ἀμαθεῖς. Plato Com. Athen. XV. 19. 466. καίτοι φρεΐτε γλώσσαν ἐν ὑποδήμασι ambiguitate ludicra; γλώσσας αὐλῶν Aristot. de Audibil. pag. 786. E. T. II. Theophrast. H. Pl. IV. 12. 469. Dioscor. I. 115. 46. b. Philostr. Imag. I. 20. 794. contra γλωσσίς αὐλοῦ Lucian. Harmon. I. 137. T. 4. Theo Smyrn. Math. 13. 94. Schol. Arist. Ach. 681. Heaych. s. Παρεξηγούμενος et Euatath. p. 1330. γλωσσίς σάλπιγγος Mechan. vett. p. 171. et 227. conf. Casp. Bartholin. de Tib. p. 61. Musgrav. ad Eur. Orest. p. 147. Quod Pauwius ambigit, ne Phrynicus non ipsum diminutivum, sed scripturam γλωσσίς pro γλωττίς reprehenderit, tam inepta esse dubitatio, ut ipsa re tellatur.

Γρύτη: ^{a)} καὶ τοῦτο τῶν παραπεποιημένων. τὸ γὰρ τοιοῦτον ἄπαν γρυμέαν σύμβεβηκε καλεῖσθαι. ^{†)}

Διώρυγος, διώρυγι, διώρυγα, οὐ.^{b)} οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ταῦτα διὰ τοῦ χ λέγουσι, διώρυχος, διώρυχι, διώρυχα. ^{††)}

a) Ed. Pr. et Phavor. pro γρύτῃ περιπεποιημένῳ.

b) Pro eū Ed. Pr. V. διὰ τοῦ χ, κακῶς. Apud Phavorinum, qui hanc ad verbum descriptis, neque hoc, neque eū legitur.

†) Schol. Arist. Plut. 17. γρύτη, τὰ λεκτὰ σκεύη, *frivola*, unde γρυτοπώλης, quod veteribus non esse in usu sit, sed φυκοπώλης aut γρυτάρης. [Pauwius h. l. γρυτάρης, ut novitium vocabulum, cum γρυτοπώλης connectendum putat. v. Hemsterh. ad l. c.] Apud Hesyc. φωκεύειν et φωκοπώλειν (*scrutariam facere*). *Nunnes.* Pauwius apud Hesych. ita legeudum suspicatur: Γρυμέα ἐσθῆται καὶ αὐγεῖσιν, σκευοθήκη, ἐν φέρει γρύμη, ἥδη δὲ καὶ etc., „γρυμέα ἐσθῆται, vilis nempe et exigui perquam pretii; γρύμη *vile et frivolum*, γρυμέα *vas*, in quo reponitur γρύμη; illud γρύμη dictum quoque γρύτη et ipsum γρυμέα etiam pro frivilis et γρύμη ac γρύτῃ sumtum. Attici γρύμη et γρυμέα maluerunt, quam γρύτη et γρύται. Apud Phavor. et in libris quibusdam Pollucis γρυμέα pro γρυμέα, dubito an satis bene.“ *Pauw.* Phrynicus App. 53. Γρυμέα, ἣν οἱ πολλοὶ γρύτην. Διφιλος ἄνευ τοῦ τοιοῦ γρυμέαν. ξστι δὲ παρ' Ἀθηναίοις πήρα τις γρυμέα καλονηρένη, διὰ παντοῖα σκεύη ξστι. Γρυμαιοπώλης (leg. γρυμεοπ.) inter affectata numerat Lucian. Lexiph. III. 180. T. 5. Θαλασσῶν γρύτην Geopp. XX. 7. 1242. ut Apulejus *fri-
volos pisces*.

††) Thomas M. 245. Διώρυξ [διώρυξ πανταχοῦ appareat] διώρυχος — ὡςαύτως καὶ διώρυχή, οὐ διώρυγή. Διώρυξ, διώρυχος per τοῦ semper apud Herodotum (uno loco excepto) et Platonem scribi monuit Valckenarius in Nott. Posth. ad Thom. p. 157. itemque scribitur ap. Thucyd. I. 109. IV. 109. Xen. Anab. I. 7. 11. Theophr. H. Pl. IV. 8. 418.

Plutarch. V. Ages. 59. 131. T. IV. V. Caes. 49. 420. Arrian. Alex. III. 6. VII. 18. Dio Cass. XLII. 41. 330. Herodotus. IX. 5. etc. Altera forma διώρυγες (Hipp. de Aer. et Loc. V. 85.) in Atticorum scriptis non reprehenditur; sed recentiores, Polybium, Diodorum, Strabonem, Pausaniam, partim ea sola, partim utraque communiter uti Hemsterhusius ad Thom. et Tschuckius ad Pomp. Mel. Voll. II. P. III. 292. docuerunt. Sic etiam κατώρυξ (et βωλάρυξ laconicum Hesych.) ab Aeschylo et Sophocle per γ̄ flectitur; neque aliter κατώρυχος (vitiose κατόρυχος Mechan. vett. p. 82.) et κατώρυχης, quod perperam ad κατώρυξ referunt, et νεωρυχής; per γ̄ rursus ἀπώρυγες Geopp. V. 18. 359. et Hesych. s. v.

Restat ut de scriptura substantivi dicam. Simplex primitivum est ὄφονξ, cuius obliqui apud Vitruvium et Palladium per γ̄ scribuntur; hinc est diminutivum ὄφυγιον e Suida s. Σκαπάνη addendum Lexicis; hinc sunt duo vocabula, pariter neglecta, ὁ ὄφυτής, fossor, Aesop. Fab. 418. 272. Cor. et ὄφυτής, instrumentum poliorceticum, Anna Alex. XIII. 380. C. διορυτίδων χελωνῶν etiam meminit Apollodorus Poliorc. p. 14. ubi margo διορυτοίδων exhibit. v. Not. ad v. Συλῆμα. Denique substantivum ὄφυχή (ut πτυχή), fossio, Philostr. V. Apoll. IV. 24. 163. V. 7. 194. Plut. Symp. III. Q. V. 1. 190. Appian. Syr. LVIII. 624. pro quo ὄφυγή Dion. Hal. IV. 59. 783. T. 2. Dioscor. IV. 151. 239. a. Tzetz. Chil. I. 915. Nicet. Ann. XXI. 4. 396. A. quam formam a Stephano erutam omisit rursus Schneiderus. Suidas: Διώρυχή, διάνοιξις τοίχων ἡ χωμάτων, διορυγὴ δὲ ἡ ὄφυξις; quo non significationis, sed scripturae diversitas traditur. Διορυχή brevi o et γ̄ Philo somn. mitt. a deo. p. 517. B. Liban. Decl. T. I. 190. T. IV. 417. διορυγή brevi o et γ̄ Themist. Or. II. 36. D. Apollod. Poliorc. p. 14. Tertium est διώρυχή Dem. de Halonn. p. 86. Polyaen. IV. 18. 148. Aristid. Rhod. 546. Smyrn. 253. et Panath. p. 150. ubi cod. quartam speciem διώρυγή praebet, quae legitur Plutarch. V. Fab. c. I. quo loco Stephanus Thes. T. II. p. 1481. D. veteres libros διώρυγες scriptum habere refert, et in Xenoph. Eph. III. 9. 68. Hic Locella aut διώρυχήν ad Thomae praeceptum aut certe διορυγήν scribendum censem, quorum neutrum fieri debet. Pari errore Bernardus ad Joseph. Ant. I. 9. 97. pro διώρυχέ s. διωρυγάς, ut in codd. legitur, aut διορυγάς scribendum aut vulgatum διώρυ-

χες retinendum esse decernit. *) Διωρυχή pro διώρυξ usurpatur haud incommodo; non item hoc pro illo. Schol. ad Gregor. Naz. Or. I. p. 54. Montac. Διώρυξ ἐστὶν αὐτὸς ὁ πορθμός, διωρυχή δὲ αὐτὸ τὸ διορύσσειν, ἵνα διώρυξ ἡ (leg. διωρυγή) πορθμός. Αἴγεται δὲ καὶ ταύτην ἔχειν τὴν διαφορὰν ἡ διωρυχή πρὸς τὴν διώρυχα, ἣν ἔχει ἡ ἐλευθέρωσις πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

Hujus igitur generis libera est mensura; in longioribus autem quaeritur apta longitudinem et brevitatum vicissitudo. Cyrillus in Matth. Gloss. p. 20. φρεώρυξ καὶ φρεώρυχος — φρεοφύκτης δὲ μικρόν. Suidas: Φρεοφύκτης, φρεωρύχος δέ. καὶ φρεατοφύκτης καὶ φρεωρυκτῶ φῆμα, φρεορυχῶ δέ. Ratio contrarium exigit: φρεορυκτῶ φῆμα. φρεωρυχῶ δέ. Zonaras p. 1618. φρεωρυχῶ, φρεορυκτῶ δέ, quae minime sollicitari debebant. Et sic φρεωρυχεῖν, φρεωρυχεῖν, χρυσωρυχεῖν ubique scribitur. Apud Suidam et Etymologum male τοιχωρύκτης editum pro τοιχοφύκτης; sic χρυσοφύκτης Socrat. H. Eccl. VII. 17. 364. Basil. Gramm. p. 609., νεκροφύκτης, φρεατοφύκτης, quod e Suida et Etym. 799. 41. addendum Lexicis. Novitiam esse hanc terminationem ex eo conjicio, quod in crebro usu alterius formae, τοιχωρύχος, τυμβωρύχος, ταφρωρυχος (Diog. La. IV. 23. 241.), ὄφθαλμωρυχος (tam belle sibi in accentu constant), neque exempla ejus apud veteres periuntur, neque propagines hinc ducuntur ullae, sed ab illa potius terminatione μιλτωρυχία, τοιχωρυχία, φρεωρυχία, tum χρυσωρυχίον Agatharch. Mar. Rubr. pag. 23. Strabo V. 1. 12. 119. Arrian. Erythr. p. 117. vel χρυσορυχεῖον Strab. III. 2. 390. (146.) χαλκορυχεῖον Theophrast. de Lap. p. 595. et 598. et vitiose σιδηρωρυχεῖον Ptolem. Geogr. II. 11. 53. Montan. quo Lexica locupletari possunt; adde etiam γεωρυχία Aelian. H. An. VI. 43. βολβωρυχία Phryn. App. p. 30. φρεωρυχικός Eustath. p. 1533. 10. et Etym. s. τορός. Διόρυξ contra a Stephano et Schaefero ad Schol. Apoll. p. 214. probatum, subvereor ne his patronis non satis dignum reperiatur; neque sincerius videtur' Απόρυξ Hesychii.

*) Etiam Hoeschelius suspicatur Joseph. Origg. II. 5. τὸν ποταμὸν εἰς διωρυχὸς διατεινεῖν legendum esse διωρυχας, ut L. VI. 39. de Exc. Hieros. Idem haec notavit: „Απωρυξ, γος, Athen. L. III. διωρυχος Esai. 19, 33. et hoc quidem cap. contra quam alibi genere masc. Η πατωρυξ, χος, Procop. Goth. IV. Aliud est διορυχή φρεάτων, puteorum effossio, Philo de Somn. διορυγή autem fossa, Plut. V. Fabii.“

Δίκρανον: τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι δικροῦν παλοῦσιν. †)

- †) Δίκρανα Eretianus interpretatur sīs δύο δικρημένα, εἰον δίκηλα καὶ δικόρυφα. eodem fere modo explicant Schol. Aristoph. Sud. et Etym. Thomas admonet, praferendum esse δικροῦν sono inflexo in ultima, non δίκρον, quia sit ex δίκρον. Nunner. Δίκρων contractum ex δίκρον. Areatae. Δίκρος πιονίς. Clem. Al. Paed. II. 10. de lepore: έχει τὴν υστέραν δικρόν. Hoeschel. Δίκρανον est a κράνον, δικρέον a κέρος pro κέρας, unde etiam κεφοβάτης, κεφούλης. Et sic δικρόν de bifidis emaculatius est quam δίκρανον. Paus. Grammatici veteres hoo δικρός modo a κέρος s. κέρας derivant, modo e δίκρανος anputatum, modo e δίκρος transpositione clementorum ortum esse volant; nobis, ut δίκελλα a κέλλῳ, sic a κρόνῳ δικρός deducendum videtur, quod cum δικράνης, δίκραιος, δίκραιρος et δίκρανος communem fere significatum, sed non parem auctoritatem habet. Δικρός αἰχμή auctor parvae Iliadis in Schol. Venet. ad O. 142. δικρός ἄρδις e Lesche citat Scaliger ad Euseb. MCCCLX. p. 82. δικρόν εἰς ἀράξιτόν Eur. El. 775. fortassis pro δίκρον scribendum. Δικρός non contractum Aristot. H. An. IV. 2. 139. δικρών 4. 151. sed longe frequentior est contractio, plerumque in codd. servata, v. IV. 2. 137. 4. 150. et nott. Theophr. H. Pl. IX. 9. Caus. Pl. IV. 7. δίκρωνς τένων Galen. de Oss. Nat. I. 7. 59. B. de Us. Part. II. 5. 319. E. et saepius. Τὸ δίκρωνν Plato Tim. 78. A. Aristot. H. An. X. 5. 416. τῷ δίκρῳ τένοντι Galen. de Oss. Nat. III. 4. 74. (δικρόν I. 4. 55.) T. IV. δίκροι καὶ παχεῖαι de Us. Part. XII. 16. 608. D. δικροῖς Aristoph. Pac. 637. (unde ap. Pollucem modo δίκραιος, modo δικροῖς scribitur.) Pro ἔντον δικλοῦν Plutarch. Quaest. Rom. LXX. 55). T. III., furcam significans, mihi δικροῦν scripsisse videtur, ut δίκρων ἔντον Athen. VI. 42, 432. et Hesychius s. καραβάλα. Idem Schaeferus Artemidoro V. 74. pro δίκρον restituit. Femininum sibi magis constat, δικρόν γλῶσσαν Aristot. Part. An. II. 18. 510. D. et saep. δικρός νετέρα H. An. III. 1. 86. etc. δικρόα ἔντα. Fuit igitur Phrynicho satis rationis, cur δικροῦν magis probaret quam δίκρανον, quod praeter Grammaticos usurpat Lucianus.

Mirabilis autem accentus inconstantia orta est ex con-

fusione canonum. Alii enim, ut διπλός διπλοῦς, sic δι-
κρός δικροῦς scripserunt, et in feminino δικρόα, ut ἀθρόα;
alii vero, compositorum communium exemplum sequen-
tes, ὁ et ἡ δίκροος s. δίκρους scribendum putarunt; alii
denique originis ignorantia ad δίκρος δίκρα aberrarunt.
Δίκρος bis ap. Etymol. legitur p. 276. 21. et 587. 45. δίκρα
ὄψις pro διπλῇ ex Aeschylo refert Hesychius, δίκρη Apoll.
Rh. I. 1463. v. Brunck. ad IV. 1615. Ceterum Grammaticos,
recentiores praesertim, in hoc toto genere τῶν ὀλοπαθῶν sae-
pe, quid seuerentur, parum exploratum habuisse, depre-
dendere licet ex eo, quod alias ἀθρούς, alias ἀθροῦς scribe-
bant, itemque inter ἐνξόου (ut εὐνόου) et ἐνξοῦ (ut χρυσοῦ),
v. Schol. Ven. ad K. 573., inter ἀλιπλοα et ἀλιπλόα, v. ad M.
26., ancipites haerebant. Tzetzes ad Lyc. 521. Διπλοῖ πε-
ρισπαστέον, διπλός δὲ κυρίως καὶ ἐξ αὐτοῦ διπλοὶ ὀξυτόνως,
unde διπλότερα Appian. Praef. H. R. IX. 15. et Matth.
XXIII. 15. quam ipsam scribendi rationem a recentiori-
bus quibusdam Grammaticis probatam esse ex simili Phi-
lemonis p. 50. decreto a Zonara T. I. p. 868. repetito
colligitur: Ἐρεοῦν καὶ λινοῦν περισπάται· τὰ πληθυντικὰ
τούτων συστέλλουσι, λινά καὶ ἔρεα (ἔρεα)· οἱ δὲ ἀττικοὶ τὰ
οὐδέτερα πληθυντικὰ ὄμοιως τοῖς ἑνικοῖς περισπᾶσιν, ἀργυρᾶ,
πορφυρᾶ etc. In hac haeresi plures fuerunt antiquarii,
qui πορφυρᾶ *) Lucian. Merc. Cond. 41. 264. male de-
fensum a Dorvillio ad Char. pag. 535. λινή Joseph. Antt.
XX. 977. Apoll. Tyan. Ep. VIII. 587. Olear. λεοντή Lu-
cian. Necyon. init. et id generis alia inquinamenta ad-
vexerunt, illecti fortasse similitudine comparativorum,
πορφυρώτατος, χρυσότερος, qui duobus exemplis innotuit,
v. Demetr. Phal. de Eloc. c. 127. et Schneideri notam.
Ex illo genere multa recentior Graecitas delibavit, διπλός,
χρυσοχός, v. Coray ad Isocr. p. 278. quibus nomina pro-
pria et appellativa antiquitus insita, Φέρενλος, "Ιφικλος,
Καλλίνος, μέσαβος, δίκλις, χείμαρρος, νωδός, ἀντηρίς (si-
quidem Grammatici verum dicunt) exemplum et auctori-
tatem dederunt. [Conf. praefat. ad Schol. Apollon. Rhod.
p. XV. G. H. S.]

*) In Athen. X. c. 18. βίος δὲ πορφυρῶν θαλασσος Euripides πορ-
φυρᾶς scripsisse videtur.

Διόσκουροι, ὁρθότερον Διόσκοροι. γελάσεις οὖν τοὺς σὺν τῷ ὑ λέγοντας. †)

†) Veteratoria quadam subtilitate Herodianus Philet. p. 445.: *Διόσκουροι σὺν τῷ ὑ, ὅταν πληθυντικῶς λέγωνται, τῷ Διόσκορῳ δὲ ἄνευ τοῦ ὑ.* Nimis enim natura ita comparatum est, ut dualis numeri longe major sit usus, apud veteres praesertim, quam plurativi nominis. *Διόσκορῳ* Eur. Or. 459. Arist. Pac. 285. Conc. 1069. Amphis Ath. XIV. 49. 550. Lucian. Gall. 20. 320. Dial. Meretr. 14. 267. Atque haec ipsa causa fuit, cur atticismus in hac formula, in qua fixus et fundatus erat, diutissime retineretur; certe Themistius inter delicias Atticiorum numerat τὸ δήπου θεν καὶ τὸ κάπειτα καὶ τὸ Διόσκορῳ Or. XXI. 253. D. Genitivus est in illo Menandri versu a Grammaticis decantato ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διόσκοροιν. *Tῶν Διόσκορων* Plato Legg. VII. 796. B. sed *Διόσκορῷ* Plat. Euthyd. 293. A. *Διόσκούρῳ* Thucyd. III. 75. unico codice germanam scripturam servante. *Διόσκουρειον* (cod. διόσκοροιον) IV. 110. et Dem. fals. leg. pag. 390. 26. ubi uterque Augustanus *Διόσκοριον* tuetur. In recentiorum scriptis exempla hujus generis ita spissantur (vid. Dion. Hal. VI. 13. 1068. Diod. IV. 53. Philo Legat. ad Caj. p. 1003. B. Plutarch. V. Aemil. 25. 201. Gracch. II. 204. Lucian. Navig. IX. 162. T. 8. Charidem. III. 270. Philostr. Imag. II. 15. 352. Aristid. Plat. I. 56. T. II. Himer. Or. 25. 786. etc. etc.), ut attica-forma ne tum quidem satis tuto reponatur, ubi ex uno aut altero chirographo emerse-rit, velut Diod. IV. 42. Liban. Ep. MCXL. 543. DCCLV. 363. Himer. Or. V. 478. cf. Schaeff. ad Greg. p. 500. Ac perrarum est, ut in ea libri editi et scripti conspirent, ut Plut. V. Coriol. III. 61. Lysand. XII. 143. Alex. L. 322. Dio Chr. XI. 525. — Verum ista scripturae discrepantia ab ipsis vocabuli stirpibus progenerata est: *κόρη* in pedestri sermone tritissimum hac una forma gaudet; *κόρος* et *κούρος* tantum in certa formula usurpatur: *κούρῳ* καὶ *κόρῃ* Plat. Legg. VI. 785. A. cui statim succedit rectius *κόρῳ*. *κόρους* καὶ *κόρης* VII. 793. D. *κόρους* καὶ *κόρας* pag. 796. B. *κόρας* καὶ *κόρος* Plutarch. Instit. Laconn. p. 254. T. 8. Dio Chr. Euhoic. VII. 274. *τοὺς κόρους* καὶ *τὰς κόρας* Poll. VIII. 107. ubi MS. *κούρους*, eoque modo *κού-*

*"Ἐφης: ἔστι μὲν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἀλλ' οὐδίγον
τὸ δὲ πλεῖστον ἐφηζθα. ε)^α τ)*

a) Phavor. ab utraque Ed. discrepant τὸ δὲ πλεῖστον ἐφηζθα.

ρους καὶ κόρες Apollod. III. 12, 5. 15, 8. Harpoort. s. Κεροπλάθους, Schol. Arist. Acharn. 146. Diod. S. IV. 61. et 77. κούρους ἐπτὰ καὶ τὰς ίσας κόρες, quorum priore loco cod. κόρενς tenuit. In Tragieorum diverbiis attica forma tantam habet constantiam, ut Valckenarius non dubitaverit in Eur. Frigm. Meleagri VI. pro κούραις reponere κόροις. Mansit veteris dialecti nota in voc. Κουρεώτις, Κουρεῖον, Κουροτρόφος; atticas prelationis proprietatem servat Διοσκόριον; discrepant nomina propria Διοσκορίδης Philostr. V. Apoll. IV. 59, 178. et Διοσκορίδης V. 45. 227. Dioscorias et Dioscurias, v. Tschucke ad Meliam Nott. Crit. P. I. 609. Hoeschelius notat, in Philon. p. 515. pro Διοσκόρους ἐκάλεσαντο περὶ τῆς ἐτερημέρου ζωῆς αὐτῶν προστερευτευσάμενοι διήγησα in MS. legi Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἐτερημέρας αὐτῶν π. δ.

†) "Εφης tam pauca habet idoneae auctoritatis exempla (Plato Gorg. 466. E. 496. A. Xenoph. Cyrop. IV. 1. 25. Isocr. Bus. 3. 367.), ut et Phrynichi mirer verecandiam (praesertim cum affine ἡς, quod nihilo melius est, tam grave subierit judicium) et Marklando succensam hanc formam Lysiae inculcanti Areop. p. 279. Posterioris aetatis scriptores eam neque cupide arripuerunt neque valde repudiarunt, sed libere, quo stylus ferret, sequuti sunt; ita Ἐφης Dio Chr. XIV. 438. Plutarch. de Sanit. 327. T. 7. Lucian. Dial. Meretr. VI. 221. Fugitiv. V. 310. et permultis aliis locis, Aristid. Plat. II. 244. Athen. III. 52. 388. Callistrat. Stat. II. 892. Liban. Ep. 18. 6. etc. iidemque etiam forma auctiore uti solent. Ex quatuor illis, quae Grammatici Attici nominatim tribuunt, quaeque etiam apud Homerum illam prosparelepsin, sive malumus, παρασχηματισμόν habent, duo absolvimus. Totidem restant: οἶδας Arist. Lys. 376. Comicus Athen. IX. 412. Xenoph. Mem. IV. 6. 6. Gorgias p. Palam. p. 114. T. 8. Philemon Ath. IV. 77. 180. Dio Chr. II. 77. IV. 148. Philo Migr. Abr. 589. E. de Carit. 704. B. Plutarch.

Τοτερίζειν τῷ παιδῷ οὐ λέγεται, ἀλλ' ὑστερίζειν τοῦ παιδοῦ. Φαβωρῖνος δὲ οὐχ ὑγιῶς κατὰ δοτικὴν συντάττει. *) †)

a) Hic articulus biniis locis legitur in Ed. Nunn. Priore loco Ed. Pet. νετερίζειν δὲ τοῦ π. pro ἀλλ' ὑστ. π. κ. et κατὰ δοτικήν, quod vulgato καὶ κατὰ δοτ. praeftuli. Alterum sub initium libri tertii e suo cod. edidit Nunnesius; siem verbis comprehensum, nisi quod pro εὐ λέγεται scribitur εὐ λέγουσιν οὕτως et οὕτω συντάττει in fine.

V. Anton. 18. 97. T. G. Philostr. V. Soph. II. 5. 574. Lucian. Catapl. II. 173. Alciph. Ep. I. 29. etc. cf. Monk. ad Alcest. 796. et γῆδεις Arist. Thesm. 554. Nub. 329. Dem. de Cor. 293. 8. 514. 15. Comicus ap. Plut. Consol. p. 340. T. 7. Plut. V. Lucull. 41. 340. Lysand. 25. 164. Pomp. 75. 236. et saepissime apud Lucianum et Libaniū; in quae quantum sibi librarii erogaverint, hodie judicari nequit. Eadem dubitatio est de διεξήγεις Dem. de Cor. 252. Lucian. Apol. p. Merc. Cond. I. Athen. I. 3. 8. etc. περιήγεις Dinarch. c. Dem. p. 28. Aeschin. c. Ctesiph. 551.

†) Tempus definitum modo in dativo ponitur, υστέρισαν μηδὲ ημέρη τῆς συγκειμένης Herodo. VI. 89. ut προτερεῖ ημέρας τριεκούστα Theophr. H. Pl. VIII. 3. et προτρέχει εἰκόσιν ημέρας VIII. 8. ημέρας μηδὲ υστέρησαν μάχης Aristid. Panath. 141. T. I., modo in accusativo, υστερήσας τῆς μάχης πάντες ημέρας Xen. Anab. I. 7. 12. Res autem, in qua quis deficit, in dativo: υστερίζειν τοῖς λόγοις τινός Aristot. Rhetor. Iad Alex. pag. 16. T. V. υστερεῖν, ἐμπειρίᾳ Plato Rep. VII. 178. T. 9. υστερήσας τῇ διώξει Thucyd. I. 154. τῇ βοήθεια Dem. c. Theocr. 1546. καθιδιστερεῖν τῇ διώξει Plut. V. Crass. XXIX. 453. T. 3. ut ὄψιζεν εἰς βοήθειαν Eustath. p. 249. Sed quod plerumque, in quo quis deficitur, id non obtinet, ad commune illud verborum carendi et privandi regimen transitur: τοῖς παιδοῖς ἀπολογεῖν καὶ μηδενὸς υστερίζειν Dem. c. Timocr. 730. τῆς διώξεως Apollod. I. 9. 24. τῆς παρονοσίας Polyb. V. 20. ut et ὡψισθη τῆς ἀνεγνωγῆς Heliod. V. 22. 204. et quo expressior est haec carendi significatio, tanto magis hic requiritur casus: υστερεῖσθαι τῆς ἔτρος γερός Socrat. II. Eccl. I. 29. 66. v. Rubruk ad Tim. p. 51. μῆτρα οἴνου μήτε υδατος μέση.

Παραβόλιον: ἀδόκιμον τοῦτο. τῷ μὲν οὐν ὄνόματι οὐν χρῶγται οἱ παλαιοί, τῷ δὲ φήματι. φασὶ γὰρ οὕτω, παραβάλλομεν τῇ ἐμαυτοῦ κεφαλῇ. ἔχοην οὖν καπὶ τούτων λέγειν, παραβάλλομεν ἀργυρίῳ.^{a)} †)

Στατός, οἱ τῶν αὐλητῶν χιτών οὐ λέγεται, ὡς Φαβωρῖνος, ἀλλ᾽ ὄρθοστάδιος χιτών.^{b)} ††)

a) Ed. Pr. et Phavor. πράγματα exhibet pro φήματι, et οὐ κέρατα pro χρῶγται, et φασὶ γοῦν οὕτω pro γάρ, et ἔχοην καπὶ, ομίστο οὗτο.

b) Articulus hic omissus in Ed. Pr. et Phavor.

ορθῆναι Joseph. Antt. XV. 7. 759. Ex his concluditur, νότερέξεν τοῦ καιροῦ Dem. de Cor. 260. 15. Agatharch. Mar. Rubr. Arrian. Alex. IV. 13. 251. melius dici quam τῷ καιρῷ Plut. V. Caes. XXXVII. 304. T. 4. Joseph. Antiqq. XIX. 1. 918., si hoc significatur: occasionem rei gerendae praetermittere.

†) Polluci παραβόλιον est spōrtula, quae in provocatione ad aliud iudicium ab appellatore deponebatur. Nunnes. *Παραβόλιον* proprio significat pignus, in quod sponsio fit, ut non solum ex istis Phrynichi colligitur, sed etiam ex veteri libro Astrampsychi, in quo cerebro hoīc iteratur: παραβόλιον θές, depone pignus, in quod sponsio fit. Ovidius: et ut credas, pignora certa dabo, παραβόλιον θήσω. Sealiger.

††) Eadem στάδιος χιτών Callimacho ap. Eustath. Hanc rectam tunicam prima apud Romanos dicuntur texuisse Cæja Cæcilia, Plin. Est autem ὄρθοστάδιος χιτών, ut Pollux ait VII. 49., tunica, quae non est cincta, quam ὄρθοστάδιον appellavit Aristoph. Vide, an haec sit tunica soluta Tibulli. Hesyc. Sud. Eustath. p. 1166. 50. aliam tunicam faciunt στοτός, quae est recta, aliam συρτός, quae est fortasse ea, quae laza fluviales ab Ovidio appellatur. Q στοτός χιτών habebat ὑπόκομψα, i. e. aliquid concavum, qua parte, opinor, caput exserendum erat. Nunnes. Apud Hesych. lego ὑπόκομψα οὐκ ἔχοντες, non habentes repli-

Παιδίσκη: τοῦτο ἐπὶ τῆς θεραπαίνης οἱ νῦν τιθέασιν. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπὶ τῆς νεάνιδος, οἵς ἀνολούσιθτέον. †)

cam. In Gloss. *Replica*, ἀνακολαφίς, χιτών ὁρθοστάδιος, qui a rectis et stantibus texitur superne deorsum. Itaque totus est ἄδιφος, ut tunica Jesu Christi. At alii χιτῶνες intercisi erant in loco praecincturae, i. e. habent διφήν in praecinctura, ut saga hodierna. Hesych. vocat ὑπόνομα, quia revera aliae tunicae erant intercisiae, tanquam inferiores partes superioribus assutae. At στατὸς χιτών totus planus et perpetuus superne deorsum erat. Ideo recte χιτών μὴ ζωννύμενος exponitur a Polluce; non quod cingulo stringi non posset, sed quia locum praecincturae non habet. Insecta animalcula ita dicta sunt, quia habent ὑπόνομα. Sunt enim quasi in medio intercisa. Scaliger. De his rectius Salmasius ad Tertulliani Pallium. *Rauw.* Στάδιος χιτών Callim. Fr. LIX. στατοὺς καὶ ξυστίδας καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον κόσμον Plut. Alcib. 52. 47. κιθάραν καὶ ὁρθοστάδιον καὶ κοδόνονς Dio Cass. LXIII. 22. 1042. v. ad Hesych. s. Ὁρθοστ. et Κιμβερικά. De re jam a multis tractata non est quod plura addam.

†) Thomas p. 671. Atticos ait παιδίσκη et παιδίσκαριον tam in libera quam in serva, ceteros vero Graecos in ancilla tantum; eosdemque Atticos τὸ παιδάριον in filiis et filiabus dicere, ceteros autem in maribus solum. Nunner. Phrynicus minime omnium negat, puellam servilis conditionis παιδίσκην appellari, sed hoc breviter dicit, quod Moeris p. 319. et Thomas pluribus verbis, aetatis hoc esse proprium παιδίσκη, non conditionis. Itaque παιδίσκη ingenua puella dicitur Xenoph. Anab. IV. 5. 11. Menand. p. 110. Plut. Praec. Conj. p. 415. T. VII. V. Cic. XLI. p. 566. T. V. Polyb. XIV. 1. Lucian. Dial. Mer. XIII. 261. T. VIII. Asin. LI. 193. Sed quia παιδίσκη, ut Ammonius scribit, πᾶσα ἡ τὴν παιδικὴν ἥλιταν ἔχουσα dicitur, nulla ratio vetat, etiam servas juvenes hoc nomine insignire, quemadmodum fecerunt Herodo. I. 95. Lysias Apol. Erat. p. 14. c. Agorat. 489. Dem. c. Neaer. 1351. Isaeus de Philoct. p. 134. Neque aliter nos famulas non admodum vetulas *puellas* vocamus, easdemque Graeci familiariter θυγατέρας salutant. v. Lennep.

Παιδεῖς διὰ τοῦ ἔτος, οὐδὲ Ἀττικὸς παιδεῖς. καὶ παισατε καὶ συμπαίστης διὰ τοῦ εἰδρεῖς. *) †)

a) Idem Phavorinus, apud quem rectius legitur ὅπερι tertia persona. Nunner. *Ἐρπετόν bonum est, si ab Ἀττικός reparetur et tributatur lectori, quo pertinet punctum post παιδεῖς in Ed. Pr. quod et καὶ παισατε διὰ τοῦ εἰδρεῖς exhibet, hoc operarum manifesto erere.* Paus.

ad Phalar. p. 360. Quis jam ex hoc concludat, ancillas quaslibet et in omni genere et loco sermonis *filias* et *puellas* nominari? Ita concidunt omnia, quae a viris doctis contra Phrynicum et Thomam disputata sunt, apud quem ὄπλως non ad *Ἑλλήνες*, sed ad *χαιδίσκην* pertinet. Verum Hesychius contra Phrynichi praeceptum peccavit, haec scribens: *Σηγχίλλαι, αἱ ταρπαὶ* (male *ταρπίον* reponunt) *παιδίσκαι*, et, quomodo mihi quidem videtur, etiam Hippocrates Epid. VII. 125. p. 594. D. τῷ μειρακίῳ τῆς παιδίσκης, cum Theophrasto in testamento Diog. V. 54. 297. Eumathio Ism. VI. p. 252. IX. 404. ed. Teuch. omnibusque iis, qui quum proprio servas significare volunt, illo communi servarum et ingenuarum utuntur nomine. *Πατέρων* puerum dici quum negaret Sallierius, non meminit Arist. Thesin. 1203. recentiores autem potissimum *χαιδάριον*, *servulum*, opponunt τῷ παιδίσκῳ, *servae*, Athen. V. 52. 274. v. Coray ad Heliod. p. 21. et collatos Athenaei et Diogenis locos in Schweighaeuseri Nott. ad L. XIII. 15. E.

†) Cum Grammaticorum praescriptis, ab Hemsterhusio collectis ad Plut. 1056., congruunt clarissimorum auctorum, Platonis et Aristophanis, testimonia. v. Brunck. ad Thesm. 1227. et Ruhnk. ad Tim. p. 222. Sed postquam brevis ille Graecitatis flos, veluti tristi quodam medicamine tactus, defluxit, exemplo cohors peregrinarum flexionum ingruit: *παιδεῖς* Plut. Conv. II. 5. T. 8. Philo de Plant. Noe p. 258. A. Dio Chr. II. p. 78. Philostr. II. Soph. X. 6. 590. Jamblisch. V. Pyth. XIII. 61. 124. Polyaen. III. 74. 406. Achill. Tat. VII. 5. etc. *πτέραις* Plut. V. Dem. IX. 271. T. 5. *πτέραιγμένον* de Prof. Virt. sent. I. 258. T. 7. *παιδεῖν*: de Sanit. p. 375. quibus

inexpectatum supervenit προεπιστέον Symp. VII. Q. VII. 1. 321. Συμπάκτω τamen, ut Nunnesius observat, etiam in Xenophontis limatissimo opere Cyr. I. 5. 14. inhaeret, sive quod illa Attica Siren inter strepitus castrenses aliquantulum irrausit, sive a librariis peccatum est, in quos omnem culpam inclinat Schneiderus, συμπάκτω corrigen. *) Lysiae certe redhibenda sunt, quae in Pollucis codd. latent, ψηφοπαιστεῖν et ψηφοπαιστης; neque de nihilo est, quod in uno Platonis loco (v. Ast. ad Polit. p. 509.) Scholiastes φιλοπαισιμον servavit. Ac vel solis grammaticis rationibus evincam, ut Platonem, sic Aeschinem c. Ctes. p. 614. non ἀρπαγμα, quod etiam in Plat. Legg. X. c. 15. liber Stephanianus suscepit, sed ἀρπασμα scrispsisse, et Sophoclem Antig. 311. ἀρπάσῃτε, non ἀρπάξῃτε. De Herodoti libris et vulgaris dialecti monumentis ad similem constantiam revocandis omnem spem abjecimus: ἀρπαγμός Plut. de Educ. pag. 44. T. 7. ἀρπαγμα de Fort. Alex. IX. 41. T. 9. ἀρπασμός Symp. II. Q. X. 2. ἀρπασμα V. Cat. XIII. 405. T. 2. sed in Paus. III. 18. 412. propter creberrimum atticae formae usum ἡρπασμένη scribendum esse conjicio. Ex tribus illis confinibus, quae Gregorius p. 154. Atticis adscribit, ἀρμόττω, σωρίττω, σταλαττώ, **) primum tam saepe apud Atticos occurrit, ut paucis contrariis exemplis (Tragicos omitto) mascula crisi medendum sit, ut Arist. Avv. 564. Aristoteles autem, vulgaris dialecti praecursor, tam in hoc verbo de Part. An. IV. 5. 551. D. de Gener. Anim. I. 7. 583. D. quam in ceteris inconstantiam communis sermonis sequutus est.

*) Eadem confusa sunt a librariis in Epigr. Meleagri CXIV. et Leonidae XXX. Lexicis adde ἐγκαταπατεῖν Euseb. H. Eccl. II. 13. 63. καταπαγμός Apollon. Lex. s. μωμήσονται, et ἴμαντο-πακτική Eustrat. in I. Nicom. p. 5. a. 4. b. Ἐπακτηῆς, ἐμ-παγμα et ἐμπαγμός Alexandrina aetas protulit. In Zonarae Lex. p. 1515. Παιοτέον τὸ πρακτέον genuinum videtur: οὐ πακτέον.

**) Pro εἰμάττω, δυνατόττω, quae prout ab hoc loco aliena sunt, Koenius βράττω, σφάττω, φίλττω (Etym. a. Biles) et βλύττω addere debebat, quae passim in Atticorum scriptis instaranda sunt. Neque γένεται apud Comitam satis in tuto est.

Παλαιστρικός: Ἀλεξίν φασίν εἰρημέναι· οὐδὲ ἀρχαῖος παλαιστικὸν λέγει. †)

†) Thomam, ejusdem sententiae auctorem p. 675., Salierius Theophrasti testimonio Char. V. αὐλίδιον παλαιστρικόν (soloce Fischerus παλαιστρικὸν οὖν junxit) elevare studet; quod si vel Plato dixisset, tamen Phrynicum a sententia non depelleret. Nam aut xystum aut pulverem palaestrae παλαιστικόν dicere ne ipsi quidem Atticistae sustinuerint. Verum homines ex verbo παλαιστικόν denominantur Aristot. Rhetor. I. 5. 71. T. IV. Lucian. Deor. Dial. XX. 14. Diog. La. VI. 4. 519. Poll. III. 149. Schol. ad Lucian. Jov. Trag. XXI. 249. T. 6. et ars ipsa ἡ παλαιστική Paus. I. 59. 150. Schol. in Dionys. Gramm. p. 652. παλαιστικὴ μηχανή Eustath. 1527. 3. ισχύς Plut. de Sanit. p. 591. T. 7. quae quid differant, non satis considerasse videtur Hemsterhusius ad Luc. I. c. Attamen ars et locus, in qua exercetur, tam sunt sibi prope conjuncta, ut non mirandum sit, si vocabula ex utroque derivata ab hebetioribus nonnunquam inter se confundantur; ita οἱ παλαιστοὶ, palaestrii, Plut. Symp. II. Q. V. 2. 88. T. XI. Suid. s. τοιαχθῆναι, Antiat. Bekk. p. 115. σχῆμα παλαιστρικόν ib. p. 527. Απάλαιστος et ἀπάλαιστρος, quorum postremum Reiskeius Meleagro reddi volebat Ep. XCVII., variant in Stratonis codd. Ep. LXIV. v. Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 101. εὐπάλαιστος et εὐπάλαιστρος Longin. π. T. XXXIV. 2. ubi cf. Toupii notam. Ceterum ob eandem causam confunduntur etiam ὁρχηστικός et ὁρχηστρικός, ληστικός et ληστρικός, de quo notum est quid suadeant Grammatici *). Sed pleraque unum

*) Praecepto ab iis proposito congruent haec exempla: τὸ ληστικόν, praedones, Liban. Ep. 1408. 671. Appian. V. 6. 99. τὸ ληστικὸν σιστημα Zosim. III. 7. τὸ λ. τάγμα V. 25. sed repugnant rursus τὸ ληστρικόν Liban. Decl. T. IV. p. 525. ληστρική δίναμις Plut. V. Sert. XVIII. p. 44. ληστρικός στόλος Apollod. II. 7. 1. nullaque certa ratione nititur Abreschius ap. Aristid. Rhod. p. 540. τὸ ληστικόν reponens. Plus fiduciae est in Thuc. I. 4. τὸ ληστικὸν καθάρει (cod. καθαίρει) ἐκ τῆς θαλάσσης, ubi plerique codd. contra ληστρικόν consentiunt; sed ex duobus locis hinc expressis, uno Himerii, τὸ ληστρικὸν ἐκκαθήρας (quod nititur illa lectione καθαίρει) Or. II. 386. cod. Vindob. ληστικόν tuerunt, alter vero Polyaeni V. 14. 171. τὰ ληστρικὰ τῆς

Ἐπαοιδὴ ἴδιάτης λέγων οὐχ ἀμαρτάνει.⁵⁾ λέγε οὖν ὄρθως ἐποιδὴ· ἐπεὶ τὸ διαιρούμενον ποιητικόν.^{†)}

a) *Ovz ἀμαρτάνει*, quia scilicet est ἴδιάτης. Sed acumen hoc incongruum, ubi ἀπλῶς sequitur λέγε οὖν, non addita voce, quae τῷ ἴδιάτης opponatur. Quare scribendum puto vel ἴδιάτης λέγων ἀμαρτάνει vel ἴδιάτης λέγων οὕτως ἀμαρτάνει. *Rauw.* Hic sanis scalpellum adhibet; milie perspicuum est, interpolatorem Phrynicū aculeos retudisse.

sequuntur verbi ductum: κυλιστικός, πονιστικός, σφαιριστικός, σκεπαστικός etc.

†) Phrynicus App. p. 58. τῷ ἐπαοιδῇ καὶ ἀοιδῇ οὐ χρηστέον, καν "Ομηρος είπεν. Ionica forma in omni genere et parte sermonis poetici locum habet, neque iam-bum scenicum, si paullo altius exsurgit, dedecet. Ion Athen. XIV. 56. 302. παλαιθέτων ὑμων ἀοιδοι et Phrynicus eodem loco φαλμοῖσιν ἀντίσπαστ' ἀείδοντες μέλη. Sed ultra non egreditur. Vitiose Aelianus quater in H. An. I. 19. et 54. V. 34. XVII. 6. ἐπαοιδή posuit, sive poetarum imitatione, sive contagione quadam sermonis vulgaris. Nam ἐπαοιδή et ἐπαοιδός, quae Thomas pariter damnat, in sermonibus vulgi versata fuisse ostendunt versio Alexandrina (v. Biel. Thea.) et Canones ecclesiastici. Hinc etiam ἐπαοιδός Philoni adhaesit de Migr. Abr. p. 401. A. (ποκ ἐποδή dicitur) ἐπαοιδή Euseb. H. Eccl. VII. 10. 322. Heliod. IX. 21. Joann. Zonar. Ann. I. 54. C. Phot. Bibl. c. 65, 68. Arrian. Epict. I. 27. 159. Suid. s. v. et Ammon. p. 142. Λείδειν vel in Longo ferendum esse negat Schaeferus III. 376. et Eustathius p. 9. ἀοιδή, inquit, ἀργεῖ ἐν κοινῇ διαλέκτῳ. Lexicis adde ἐποδῆς Symm. Ps. LVII. 6. et θηρευτῶδός Suid. s. Σοφός. Apud Jamblichum V. Pyth. XXV. 114. p. 244. ξοτι δὲ καὶ ὅτε ἄνεν λέξεως μελισμάτων ἐπωδῆ καὶ πάντα καὶ νοσήματά τινα ἀφγίαζον, nihil ad sensus integritatem requiram, si hoc modo scribatur pro vulgato ὅπου δέ.

Θαλάσσης ἀναρῶν (καθαρῶν scribendum videtur) ad vulgarem consuetudinem deflectit.

Διδοῦσιν: ἐν τῷ περὶ Εὐχῆς Φαβωρίνος οὗτῳ λέγει, δέον διδόσαι. τὸ γὰρ διδοῦσιν, ἄλλο τε σημαίνει, τὸ δεῖν. ^{a)} τ.)

a) In hoc extremo loco legitur δῶν corrupte, ut arbitror. Thomas omisit haec verba; Phavorinus retinet τὸ δῶν, praeponere quidem, si locus integer. Reponendum videtur pro τὸ δῶν, διδῶν, infinitivus aor. II. verbi διδῶν, timeo, ut sit διδοῦσιν dativus pluralis ejusdem aoristi aut certo prima aut tertia pluralis futuri secundi. Nunnes. Immo optimo legitur τὸ δῶν; nam διδόντος rectum est, si a διδῶ, non a διδώμει deduxeris; διδῶ et infinitivus διδῶν est τὸ δῶν, vincere. Alter διδόντος τὸ διδόσαι, Eustathius in illud Homerī δίδη, ἔγουν ἔδεσμαι, ἀπὸ τοῦ διδόμει, ως αἴκε τοῦ ἰστημε ἵετη. Scaliger. Etiam ab hoc capite Attici διδάσσεις quam διδόντος ducero maluerint. v. ad Greg. p. 619.

τ.) Transmigravit haec forma ex Iude in vulgarem, quam dicere solemus, linguam, omnium dialectorum commune diversorium. Nam quod Antistaticista Bekk. p. 88. narrat, διδοῦσιν, οὐ διδόσαιν, Ἀριστοφάνης Μητροφῶντι, in quemvis alium cadere magis potest quam in Aristophanem. Facilius crediderim, Antiphanem in Ἰεροφῶντι (si is hoc nomine inscripsit fabulam) hanc sibi maculam adspersisse; idque adeo pro certo affirmare, si recte V. Cl. Jacobsius in hujsus poetae vv. ap. Athen. VI. 9. 570. διδοῦσι emendasset pro διεδιδόσαι: sed melior lectio est διδόσαι. In Aristotelis Rhetor. II. 23. 274. διδοῦσιν exhibuit Camotiana; rectius alii διήσουσιν; sed in Epicuri sententia Diog. La. X. 131. 657. οὐδωρ καὶ μαζὰ τὴν ἀρροτάτην ἀποδιδοῦσιν ἥδονήν, nihil variari video. Inde jam multiplicantur exempla: ἐκδιδοῦσι Appian. Alex. V. 6. 305. ἀποδιδοῦσι Apollon. de Synt. IV. 7. 321. et Anon. Suid. s. Βασιλεία. Διδοῦσι Dio Cass. LXV. 13. 1069. (Maneth. II. 43.) Schol. Arist. Eqq. 488. συνεπιδιδοῦσι Themist. Or. VII. 101. C. ἐνδιδοῦσι Mechan. vett. p. 34. προσδιδοῦσι Paus. III. 26. 449. quod quum tam a consuetudine Pausaniae alienum, quum ad sensum inexplicabile sit, recte censeo Valckenarium προσέδονσιν emendasse; eodemque modo in Herodian. VII. 3. 275. προ γοηδοι τινες ἐδίδοντο corrigam γένοτο (paullo post p. 280. φῆματι ἐδίδοντο Sylburgius mutat in διεδίδοντο). Ita in illis quoque exemplis unum aut alterum librarium culpa corruptum videri, facile patior. Sed qui apud

*Προάλως: τοῦτο δοκεῖ μοι γυναικῶν εἶναι τοῦνομα. ἀγνῶραι δέ, ὅτι ἄνηρ λόγου ἀξιος κέχρηται αὐτῷ Φαβωρίνος. τοῦτο μὲν οὖν ἀποδιοπούμπωμεντα, εκτὸς αὐτοῦ δὲ λέγομεν προπτετῷς.^{a)} τ.)
Πηχῶν, πήχων^{b)}: δεινῶς ἐκάτεραν ἀνάττικον, δέοντη πηχέων καὶ πήχεος. ττ.)*

a) Articulus hunc ignoravit Ed. Pr. et Vasc.

b) Pauwio, cui πήχης non satis dissimilans αγνῶτικον videbatur, verò beneplacitum placuit, quod in Ed. Pr. legitur πήχης pro πήχεος scilicet; sic διηγεῖται αγνῶτικον habemus vero.

Hesychium Λιδοῦσι in διδόσιι mutant, certissime laterem lavant, quum et Suidas s. Αναβρόσσονται et Photius s. Προσφύλιον ionica forma uti non erubuerint.

In contrarium vitium incurvant receptiores Graeci, quum ad similitudinem tertiae personae, incustodita observatione analogiae, etiam διδόμεν, διδόστι inclinant, ἀντιτίθενται τοιχαῖς, ut scribit Grammaticus Hort. Adon. p. 208. Haec fallaci specie parilitatis circumductus Asparinus in II. Nicom. p. 32. b, et Michael Ephes. in V. 69. a. Schol. in Lept. p. 20, ed. Wolf. διδόμεν protulerunt. Niceph. Schol. in Synes. p. 420. A. ἀπαδιδοσμεν, Lex. Rhet. Bekk. p. 288. ἐκδιδόμεν, Λιδοῦσι Gequinus de Praisin. ad Caes. p. 429, μη ἐκδιδόται Anna Comn. VII. 194. C. His addit. Theodore exemplum, quod unum in promptu fuit Sturzio ad Matt. p. 169, et προστιθέμεν Moschion, de Aff. Mul. p. 14.

†) *Προάλως* repono cum Toto in fine in ultima ex Thomas MS. quod postulat et origo a nomine προάλης. Apud eundem Thom. in προτερῶς deleo illa verba κατ Συνέσιος, quae recte absunt a MS. *Nunnes*. *Προάλως* Synt. Ep. 145. προάλης Sirac. 30. *Hoeschel*. Ita κατ Συνέσιος manere potest apud Thomam, ut vides, *Pauw*. Apud Atticō nequā adjectivam invenitur, neque adverbium; προάλης praeter Lycidem Apollonius de Pron. p. 26. Cyrill. c. Jul. V. 154. B. προάλης γλώσσα (i. e. πρότελος) Pollux VI. 120.

tt) Thomas et Moeris pil nisi de genitivo plurali ad-

monent, πηγέων, οὐ πηγῶν. De quo primum exponendum erit; quanquam res ita se habet, ut praeter exemplorum enumerationem nihil requirat, ac ne haec quidem propter summam scripturae mutabilitatem multum auctoritatis afferant. Πηγέων igitur, quod Piersonus p. 527. Xenophonti invito attritum censet, Polybius, Diodorus, Plutarchus, Lucianus, et qui his finitimi sunt, saepissime scripserunt, raro et velut dicis causa formam canonicam interponentes. v. Aelian. H. An. XVII. 6. Appian. Mithr. XXX. 684. ea inconstantia, ut ap. Plutarch. de Is. et Os. c. 45. T. IX. una pagina 162. πηγέων (hoc tono insignitum), altera 163. πηγῶν legatur. Πηγέων ε. πηγέων Herodotus, Plato Tim. 598. T. 9. Aristot. H. An. II. 2. 92. et poetæ, quibus in hac cause paene solis testimonii dictio est, scenici.

De genitivo singulari praecepit etiam Photius p. 316. Πηγέων οὐτες, οὐ πηγέων, ὡς καὶ πήγεως, οὐ πήγους. Etym. M. et Hort. Adon. p. 142. b. Πρέσβις καὶ πρέσβυς κλίνεται πρέσβυος καὶ πρέσβεως ἀττικάς. σεσημάντος καὶ τούτο, ὡς πήγης πήγεως, πέλενος, πελένεως. *) Ab Herodiano haec tracta esse docet Constant. Lascaris Gramm. L. III. p. 8. Πηγέως igitur, ut ab hoc ordiamur, Plato Alcib. I. p. 51. T. 5. Aristot. H. An. VIII. 27. 398. Philo de Vit. Mos. III. 667. A. Aelian. H. An. III. 5. IV. 52. et saepius. Πηγέως Herodot., Polyb. X. 44. Galen. Comm. II. in Hipp. de Fract. p. 221. F. Lucian. Philop. 22. 273. T. 7. Sext. Emp. c. Ph. I. 610. atque ex hoc credibile est, nonnullos πήγους, ut Photius scribit, contraxisse, idemque etiam Phrynicus h. l. notasse videtur, non πήγως, quod unde natum sit, nemo intelliget. Sed ad illud quomodo aberratum fuerit, ostendit vicinum φρέσους, quod scriptoribus communis dialecti familiarissimum est: Joseph. Ant. III. 6. 132. VIII. 3. 425. πήγεως ταῦ ήμέσους ἔχοντες τὴν διέμετρον, ubi male ήμέσου corrunt;. τρίση καὶ ήμέσους πρᾶτον Dion. Hal. IV. 17. 680.

*) Philostratus Eur. El. 160. Plat. Conviv. 13. ap. T. 8. non operatur Hesychio affini pro πηγέων s. Ιεράλιψ; neque tentem τοῦ πελένος Aelian. H. An. XVII. 44. et si alio loco XIV. 29. πελένος legitur, quo ceteri utuntur, Attian. Tact. p. 17. Ac. Alan. p. 108. Hieron. Or. XVII. 700. τοῦ πελέντος Procop. Bell. Got. 448. C. Τοῦ θύλιος Joseph. Antt. III. 6. 134. τῶν θύλιων omnes Edd. Institut. Theophil. I. 10. 169.

T. II. μυριάδων ἐπτὰ ἡμίσους *) Plut. V. Mar. 54. 110.
 T. III. δυεῖν δραχμῶν καὶ ἡμίσους Athen. VII. 108. 550.
 ὥρῶν τεσσάρων καὶ ἡμίσους Strab. II. 5. 536. quae propter
 generis neutrius usum enoto **); praeterea haec forma
 genitivi a Grammaticis reprehensa legitur Diod. IX. 59.
 Dio Chr. VI. 221. Philo de Mund. Opif. p. 3. Archimed.
 de Sphaer. p. 5. quo in libro etiam τὸ ἀμίσεον c. 29. 72.
 τῷ ἀμίσεῳ, τῷ ἀμίσεᾳ, minimum decies repetitur. Τοῦ
 ἡμίσεος rarissimum est, Herodo. II. 126. Plato Charm.
 168. C. Thuc. II. 78. IV. 104. Diog. La. II. 51. Sext.
 Emp. c. Math. IV. 555. usitatius ἡμίσεως Thucyd. IV.
 83. Dem. c. Aristocr. 691. 16. (cod. ἡμίσεος) c. Olymp.
 1166. 10. (idem cod. ἡμίσους) Xenoph. Oecon. XVIII. 8.
 Plato Hipparch. 251. D. Tim. 559. T. 9. (ἡμίσεος Bekke-
 rius edidit p. 56. E.) Aelian. H. An. IV. 52. Arrian. Tact.
 p. 68. Liban. de Fort. T. I. 97. neque casu huc declina-
 tum esse puto, sed consilio et opera dedita. Namque
 genitivos adjectivorum in *v̄s* tam saepe in *s̄os* inflexos
 esse reperimus, ut dubitari non possit, quin haec ali-
 quando in vulgus valuerit opinio, recte scribi πρὸ βρα-
 χέως Theophil. Paraphr. I. Tit. 15. 5. Nicet. Ann. V. 5.
 92. C. Athen. IX. 24. 400. Jamblich. V. Pyth. XXV. 112.
 240. πρὸ βραχέως Thucyd. I. 140. ἐκ βραχέως Plut. V. Syll.
 19. 210. Appian. Pun. XIV. 521. διὰ βραχέως Mithr. LVII.
 723. Niceph. Br. IV. 31. 103. τοῦ θηλέως Aelian. H. An.
 VII. 26. Paus. X. 19. Agatharch. Mar. rubr. p. 25. Galen.
 Prooem. in Hipp. de Nat. Hom. p. 106. A. T. III. τοῦ
 γλυκέως Theophr. Caus. Pl. VI. 4. et 25. etc. Qui autem
 ἐκ τοῦ εὐθέως scripserunt Paus. VII. 12. 277. Procop.

*) Schol. Venet. A. 109. πέρας δύο ἡμίσουν πηγῶν. Heynus in Ad-
 dend. copulam interponit minime necessariam.

**) Paene inducor ad suspicendum, ex hoc crebro genitivi ἡμίσους,
 omnibus generibus adaptati, usu nonnullos in hanc opinionem
 traductos esse, ut et η ἡμίσους dici posse arbitrarentur. Quicq;
 enim est illud Platonis Menon. p. 355. T. IV. ἀπὸ τῆς ἡμίσους,
 et Thucyd. VIII. 8. ταῖς ἡμίσουσι ταῦν νοῶν, ubi tamen quater
 codd. γλυκίσις praesent, ut Paus. V. 3. ταῖς ἡμίσουσι ταῦν νοῶν?
 et si quis tam haec depravata putet, quam illud, quo Buttman-
 nius utitur, ἀπόγεντα ἡμίσους (Bdd. vett. ἡμίσους) ἡμίσους πλοῦν
 IV. 104. (sodem modo apud Hippocr. Vict. Acut. XVI. 280.
 Ενεργοὶ ἡμίσους ἡμίσους διάλειται μεταλλαγής) facile reparabile
 dicat, certe recentioribus hanc ligentiam non denegabit, qua, in
 Geopp. L. I. 7. 31. in pluribus codd. per totum caput pro ἀπὸ^τ
 γλυκίσις ἡμίσους constanter ἀπὸ ἡμίσους scriptam est.

Σύμπτωμα πολλάκις εὑρίσκεται παρὰ Φαβωρίνῳ ἐν τῷ περὶ Ἰδεῶν λόγῳ. Πόθεν δὲ λαβῶν ἔθηκεν, οὐκ οἶδα. Χρὴ οὖν ευτυχίαν λέγειν, η̄ λύσαντας οὕτω, σωθεούσιν αὐτῷ τέος γενέσθαι. Δημοσθένης μέντοι ἐν τῷ πατρὶ Ιερουσαλόμον^{a)} ἀπαξ εἰρηκε τοῦτο.

a) Pro Αἰεργαστήροις, ut Ed. Pr., et Αἰεργαστήροις, ut Nunescida edidit, Αἰεργαστήροις scripsi.

Hist. Temp. II. 6. 100. B. Bell. Goth. I. 26. 576. C. III. 16. 501. D. *) et ἐκ τοῦ δέξιος Joseph. Antt. XVIII. 2. 829. 7. 847. XVIII. 8. 904. XIX. 1. 909., ambiguum est, utrum pro genitivo hoc dederint an pro adverbio; nam ut dicitur ἐκ τοῦ παράχρημα, sic fuisse puto, qui ἐκ τοῦ σύδιως dici posse arbitrarentur, quo etiam refero illud, quod in Thucyd. IV. 17. codd. aliquot et Edd. vell. ἐκ τοῦ εἰκότες præbent; quorum omnium nullum non dico indicium sed ne suspicio quidem in veteres atque antiquos scriptores cadere potest. Sed summus ille in eodem errore consensus conjecturam affert, quae fuerit illa actata, unde exemplarium nostrorum forma ducta est, grammaticæ disciplinæ ratio.

†) Stephanus in Thes. etiam exemplum habet ex Thucydide. An hoc postremum assutum quoque a manu recentiore? sane δύο alia id videtur indicare. Pauw, Nescio, quid sibi velit Pauwius; illud certum videtur, vocabulum, tam ad usum communum, unico Thucydidis testimonio (IV. 56.) et Demosthenis (p. 1295. 21.) non satia excusari, quod si communiter probassent Attici, multo, reor, plura ejus cerneramus vestigia. Sed Aristotelis actata jam obfirmatum inveteratumque fuisse, exemplorum multitudo arguit Hiat. An. X. 25. 449. Rhet. I. 9. 105. T. IV. Polit. II. 9. 84. de Gener. An. IV. 4. 679. Theóphr. H. Pl. V. 5. Caus. Pl. III. 24. Epicur. ap. Sext. Hyp. III. 17. 161. Missos facio Diodorum, Polibium, Plutarchum et alios hujus actatis, qui et hoc et

*) V. Schmieder, VV. LL. Arrian, Alex. II. 18. 135. (lb. 16. 125. αἱ τοῦτο δορατοτάτοις γραῦσμασι leg. γενησέμασι.) Pro διετάτοις Aelian. V. H. XII. 5. Corayus recte pluralem substituit.

Εὐθεμία ρέθισαντος οὐδὲ λέγε πρόχρημα. †)

cetera composita, παράπτωμα, παράπτωσις, περιπτώσις, σύμπτωσις, veteribus minus probata, frequentant, neque his contenti, συγκύρημα et σύμβαμα invexerunt. Lexicis adde ἀπερίπτωτος (παντὸς νοσήματος) Galen. Ther. ad Pamph. I. 961. B. et γυμπτώω, cuius participium τὸ συμπτωθὲν usurpat de ruina Procop. Aedif. II. 10. 42. C.

†) Προχράμματα interpretatur Hesychius nomine communis dialecti ἐκδημεν. Nunnes. Πρόγραμμα θηράσιον Basil. Ep. 249. (ut et γενγόρει, promulgare. v. Abrech. Lectt. Aristaen. Add. p. 341.) Demosth. c. Aristag. I. 772. quibus Hoechlinus addit Philonem, Lucianum, Herodianum et Zosimum. Ἔκθεμα, cuius exempla Sturzius p. 163. et Thomas interpretes p. 759. ex Alexandrina protuberant, quoque etiam Polybius utitur XXXI. 10. et Theolog. Arithm. p. 51., rejiiciendum esse ipsa forma prodit Atticis iniqua. Moeris p. 28. Ἀνάθημα ἀττικῶς, ἀνέθημα εἰληριστός. Thesmar. p. 51. Ἀνάθημα, οὐκ ἀνάθημα, εἰ καὶ Φιλόστρατος λέγει. Idem p. 344. Ἐπίθημα, οὐκ ἐπίθημα. cui praecerto ab omnibus attice scribentibus paritum, a ceteris non obtempératum est. Ἀνάθημα Sext. et Astrol. V. 546. Anna. VI. 164. C. Ἐπίθημα Hipp. de Nat. Mul. 54. 704. A. Aristot. H. An. IV. 4. 149. Philo de Profug. p. 465. A. Diod. III. 15. qui iādem etiam altera forma utuntur, siquid Pausaniam penēpe. Ἐκθῆμα, bis ἐκθῆμα legimus E. p. et IX. 21. Ηράθημα Hipp. de Nat. Mul. pluribus locis, sed et πρόσθημα XX. 693. F. T. VII. usurpavit; οὐτεγε Socrat. H. Eccl. VII. 3. 558. Zosim. IV. 22. quod hic quidem σύνθημα dicere solet; unde est συνθηματίστη Nicet. Ann. VI. 5. eoz. D. Lexicis omissione Ἔκθημα Theophrasto obhaecit saepius; ἀνάθημα Plutarach. V. Pelop. XXV. 201. ubi ἀνάθημα rescribere malim. Similiter comparata sunt reliqua, quae a verbis in μι derivantur. Ἐπέμα tantum in medicinis respectum vulgarem formam obtinuisse, quis dixerit? οὐ. Θημα in mundo muliebri commemorari Nicet. Ann. XX. 5. 382. D. cuius atticam scripturam servavit Poll. V. 98. Λαθημα Alexandrini usurparant, qui et θημα et οὐθημα, πρόθημα ex Hesychio. s. Αἴσανθος vide Lexicis.

Κατόρθωμα: αἱμοτάτους πάνταῦθεν οἱ φύσεις, οὐκ εἰδότες, ὅτι τὸ μὲν φῆμα δόκιμον, τὸ κατόρθωμα· τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ὄνομα ἀδόξιμον, τὸ κατόρθωμα.^{a)} λέγεται οὖν χρὴ φύσης καθήματα. t)

a) Ed. Pr. Vasc. alio ordine τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ὄνομα, τὸ κατόρθωμα, ἀδόξιμον.

Eorundem est ἀφαιρέμα Joseph. Antt. XVII. 2. 551. Nicet. Ann. XVII. 2. 551. quod in indice vocabulorum hellenisticorum reponere neglexit Stevius; διαίρεμα, *vulnus hispani*, Eust. p. 462. deest Lexicis cum φύσεις Secret. H. Eccl. VII. 15. 568. Suid. et Phet. s. Θάκελος. In Niceph. Greg. XIX. 1. 584. βίβλος ἀφόρημα πασῶν εἰρήσεων et ejusdem Schol. in Syncr. p. 555. A. πάσῃς παθήσεις καὶ σφίλας ἐμφόρημα lego συμφόρημα, congeries, ut Schol. Venet. K. 252. ἀστρον ἔστι συμφόρημα ἀστέρων. In Xenoph. Hieron. c. VIII. 10. ubi de tyrannorum astellitibas legitur, pro φύσημα satius videtur θεραπόρημα reprehendere.

t) Ορθοῦν et origere et dirigere notat; signare dicitur illud ἀντροῦν, hoc διορθοῦν. utriusque affine est ἀντροῦν, quod locum habet in iis, quae ad pristinum statum, unde luxata erant, seducuntur; omnibus autem subest notio mutationis in melius; quaslibet usum promiscuum habent. Sie v. c. Plato Rep. X. 502. accommodate ad propriam verbi significationem ἀντροῦν τὸ πασὸν καὶ νοσηῖν. cf. Ast. ad Polit. I. 3. 6. Lyrias Epitaph. p. 184. T. 5. ἀντροῦντα τὰ ὡφὲ ἀντροῦν δυστυχόντα. Paus. IV. 7. ἀνανορθοῦσθαι τὰ ἀττακατάνα. (quo refallitur etiam illud, quod Ammonius contendit, τὸ ἀνανορθοῦν ἔτι μόνον λόγιον.) sed eodem sensu Diod. I. 75. ἡ διορθωτις τῶν ἀμαρτημάτων et Joseph. Antiq. X. 4. 517. τὰ ἀναριθόντα διορθοῦν. Quum porro correctio eorum, quae vaticina scripta sunt, vulgo ἀνανορθώσεις dicitur, ut βίβλος ἀνανορθώσει: Dio Cass. LXII. 25. 1021. Liban. Ep. 630. p. 390. τὸ γενεύην ἀνανορθώσασθαι Id. Decl. T. IV. p. 755., tamen ille apud Plutarchum Grammatista V. Alcib. VII. 9. "Ομορφεῖς ὡφὲ ἑντοῦ διορθουρτον ("Dico διορθουρτον Ευαγγ. p. 1724. 30.) crepat,

Ταυθρον μη λέγε, τὸ δὲ ὑπαιθριον³⁾ τετράσυλλαβώς. †)

a) Ed. Pr. et Phavor. τὸ δὲ γερ ὑπαιθριον:

quem paulo ante professus fuerat ἐπανορθοῦν, similiterque Strabo I. 4. 167. modo διόρθωσιν Γεωγραφίας promittit, modo ἐπανορθωσιν, quorum alterum correctiōnem, alterum restitutionem pristinae vel nativae integratatis significat. Denique κατορθοῦν de quolibet successu, neque solum bellico, ut Thomas opinatur, sed et de causis forensibus (κατορθ. τὴν δίκην Dem. c. Pant. 967.) et quodcunque demum vel scripto vel verbis explicatur. v. Winstanley ad Aristot. Poet. c. XIV. et Sallier. ad Thom. p. 517. Itaque τὰ τῆς ψυχῆς κατορθώματα Xenoph. Eph. I. 2. non tam nove inusitateque dictum est, quam Locellae videbatur; αἱ τοῦ νοῦ κατορθώσεις Philo de Conf. Ling. 346. B. Substantivum ipsum κατόρθωμα apud Dionysium Antt. V. 44. IX. 14. Diodorum V. 20. Plutarchum V. Alcib. c. IX. V. Pyrrh. X. 71. Polybium, Strabonem, Lucianum et qui hos gradatim sequuntur, tritissimum, veteribus intactum est. Itaque hactenus a Phrynicō justē damnatur, licet multos habeat affines indubiae auctoritatis: διόρθωμα Hipp. de Artic. p. 345. A. et 360. A. ἐπανόρθωμα Plato Theaet. p. 183. A. Protag. p. 540. A. Dem. c. Aristog. I. 774. de Halon. 84. κατόρθωσις Aeschin. Fals. Leg. p. 354. Demad. π. Λωδεων. 268. Pro illo passim antiqui ἀνδραγαθήματα, ἀριστεύματα, τὰ κατορθόνυμα, Thucydides etiam τὸ ὄρθωμενον dixit, qui hunc simplicis verbi usum cum Tragicis communem habet.

†) Hinc Vitruv. *hypaethrae ambulationes*, Catull. in seruo dixit. Nunne. Inno Cato in libro de re rustica. Scatiger. Idem Thomas tradit p. 867. sed Rhotius utrumque probat: Ταύθρον εἰ ταύθρον ὄρτεος. Illud Pind. Ol. VI. 104. Aesch. Prom. 125. Herode. H. 62. Thucyd. I. 164. Xenophon, Aristophon comicus Ath. VI. 34. 414. Theophrast. H. Pl. IV. 12. 469. Lucian. Asin. 27. 164. Philostr. V. Apoll. VI. 6. 255. Aristid. T. I. p. 586. aliquique multi; ex altero genere ὑπαιθρος πύνη Hipp. de Vict. Acet. p. 72. De πύνη Paus. II. 5. 24. Lucian.

Tὸ μὲν ποτῶν ἀδόκιμον, τὸ δὲ προκοπών οὐ δόκιμον. *) ημῖν δὲ καλὸν χρῆσθαι τῷ ἀντικεφόντος ματὶ προδωμάτιον γὰρ λέγουσιν, ἐπεὶ καὶ δωμάτιον τὸν ποτῶν γα.

a) Ed. Pr. et Vasc. *Κατεύθυντος μὲν ἀδόκιμον τὸ δὲ προκοπών οὐ δόκιμον*: quod ego probare non possum propter commendatum mox προδωμάτεον. In vulgata ἀδόκιμον et οὐ δόκιμον idem significant. An ita variavit fortasse nuctor de industria, quia Menander *σόττιον* barbarum dixerat? Pollux I. 79. τὸν οἰκον πρόδομος καὶ δύμη καὶ δημότεος καὶ ποτῶν. εἰ γέ, καὶ Μήνοδος αὐτὸς βαρβαρόνοις σίτεα, πιστίσσης τοι ποτῶν προτεροτητης etc. Sed αναρτεῖται et mihi hic locus, neque credo Menandrum pro barbara habuisse νομον ποτῶν, quae analogice formata est et Atticium apprime capi; ποτῶν lectus, ποτῶν locus, in quo lectus. Fortasse nomen pronomine irrepit; vel Menander aliquis Grammaticus intelligendus est. Aristarchi discipulus Menander notus e t o Suida. Paus. Ήδος ποτῶν οὐδεμία sint. Scribi debet τὸ μὲν ποτῶν δόκιμον, τὸ δὲ προκοπών ἀδόκιμον etc.

Demon. I. 251, T. 5, Themist. XIII, 163. R. δρόμοις υπαρχεῖται. Arist. in Smyrn. p. 261. T. I. πράξεις Plutarch. V. Cat. XVI. 408, T. 2, etc. etc. Quod e Xenophonte afferunt ad Thomam refellendum, ἐν ὑπαλθόφη, id nunquam aliter scriptum reperi, neque id fortasse excluderit Phrynichus; praeter exempla a Schaefero citata ad Bos. Ell. p. 484, ἐν ὑπαλθόφη s. ἐν τῷ ὑπαλθόφη legitur Dion. Ant. IX. 70. Diad. II. 21. Dio Chr. III. 125. Plut. V. Lucull. II. 278. Paus. II. 2. Philo V. Mos. II. 660. B. Joseph. Ant. XV. 5. Appian. Pun. VIII. 71. Aristid. Or. Sacr. II. 507. Apud Sextum c. Rhet. II. p. 293. ἐπὶ τῆς γῆς ὑπαλθόφη dele γῆς et in Dion. Hal. VIII. 68. 1670. εἰς τὸ ὑπαλθόφη s. τὴν υπαλθόφη, restitutas pro masculino τόν.

f) Quemadmodum cubiculum latice δωμάτιον dicimus, vulgo autem κατέστην, sic antithalamum illi προδωμάτεον, volgares προκοπώνα dixere, δωμάτην Plato Rep. III. 269. T. 6. (p. 70.) Lysis Apol. Eret. p. 20. Aristoph. Lys. 160. Ecl. 8. Dio Cass. LXXVII. 2, 1289. Aristid. Or. Sacr. III. 315. Achill. Tat. L. 6. 36. (ἴνθε ποτῶν ποτῶν διεστρατεύεσθαι). v. Ast. ad Theophrast. p. 150. Δωμάτην διεστρατεύεσθαι τὸν τοῦ ιδίου ἄμεινον πόρον. Derotheus in Schol. Ven. I. 90. vñl Porphyrii in Schol. a. Valckenario add. ad

Σμῆγμα καὶ σμῆσαι: καὶ ταῦτα ἀνάττικα· τὸ γὰρ
ἀττικὸν σμῆμα καὶ σμῆσαι· τὸ μὲν ἄγεν τοῦ
γ, τὸ δὲ διὰ τοῦ σ. ^{α)} †)

a) Ed. Pr. V. καὶ τὰ τοιαῦτα ἀνάττικα, τὸ δὲ ἀττικὸν — Po-
strema τὸ μὲν — τοῦ σ. omittunt.

Ammon. p. 102. Hoc argumento est, κοιτῶν, quamvis
ab ipso Aristophane usurpatum, tamen vulgaris magis
quam urbani sermonis proprium habitum esse, neque Me-
nandro poetae causam defuisse cavillandi vocabuli, utut
hac aetate frequenti usu circumlati. v. Matro Athen. IV.
13. 51. Callixenus ib. V. 58. 289. Diod. XI. 69. Lucian.
Asin. II. 155. T. 6. Dio Cass. LXXVI. 14. 1282. etc. Idem
significatur a Galeno de Praenott. p. 455. Basil. Χαριδάμ-
ποντος τοῦ κοιτωντος, ὡς ἀπαντεις οἱ νῦν "Ελληνες ὄνομά-
ζουσι, σωματοφύλακος δὲ, ὡς οἱ περιέργως αττικίζοντες.
Ex hoc ministerio πρωτότυπος τῶν κοιτῶνων τοῦ βασι-
λέως Socrat. Hist. II. 2. 80. οἱ ἐπὶ τῷ κοιτῶνι τεταγμένοι
Zosim. IV. 22. οἱ προεστῶς τῶν βασιλικῶν κοιτῶνων V.
47. qui etiam πρόχοιτοι et οἱ προκοιτοῦντες vocantur.
Προδωμάτιον apud Hesychium, προκοιτών apud Pollucem
X. 43. et Varrorem R. R. II. Praef. v. Schoettgen. ad h. l.
Schneider. Epim. ad Xen. Memph. p. 285. Irmisch. Exc. ad
Herod. T. I. p. 909. et Galeni descriptionem ab his praetermissam L. I. de Antid. III. 870. D. T. X. In Chioni-
dae iambis a Polluce citatis pro πολλοὺς ἔγα δ' ἀκούω κατὰ
οἱ νεανίας legendum est πολλοὺς ἔγάδα κού κατὰ σὲ —.

†) Pervetustum esse formae paragogicae usum homeri-
ta carmina testantur' Od. 5. 226. et Hippocratis ὑπῆρχε
de Morb. II. 5. 555. C. T. VII. σμῆγματάδης de Vict.
Acut. III. 86. E. T. XI. quod ex Aretaeo profert Hoesche-
lius; idem σμῆγεσθαι et γῆν σμῆκτεῖα de Morb. Mul. II.
60. 832. D. pro quo σμῆκτίδα citat Phavorinus. Plurima
vero apud scriptores vulgares exempla suppeditant: σμῆγμα
Plut. V. Demetr. 27. 3. T. 6. Diosc. IV. 160. 244. a. Arist.
Or. Sacr. III. 517. Galen. Comp. Med. p. Loc. I. 3. 342.
D. Alex. Trall. I. 10. 34. σμῆγειν Strabo III. 164. (438.)
Paus. V. 5. Porphyrt. de Abst. IV. 11. 584. Themist.
XXXII. 569. C. Polyaen. II. 3. 54. σμῆγματον Arria.

Epict. I. 27. 159. διέσυηται Plut. Symp. VI. Q. VII. 2. 266. Sed hercule etiam apud hos nonnulla fuit atticae consuetudinis memoria: σμῶντες Diod. Sic. V. 28. ἀποσμῆν Galen. de Comp. Med. p. Loc. I. 8. 351. C. ἀποσμῆσαι Eunap. V. Aedes. p. 42. σμῆμα Athen. IX. 77. 576. Hic quum Edd. vett. σμῆγμα exhibeant, suspicio oritur, et iam in prioribus nonnullis locis, eorum praesertim, qui proprias Attidis elegantias consecrari solent, vulgarem formam a librariis introductam esse, quos rubiginem suam etiam Atticis affricuisse non uno exemplo cognovimus. v. Interpp. ad Thom. p. 802. et Moer. p. 355. et Schweighaeus. ad Athen. T. V. p. 271. In Arist. Pac. 1231. pro σμῆχετε Suidae beneficio σμώχετε receperimus; sed διασμῆθείς Nubb. 1237. excusari potest, et multo magis ἀσμῆτος Pherecratis Poll. II. 55. quam speciem omnia a perfecto derivata impressam habent, νεόσμητος etc. Similiter a ψάω, τοίχες διεψημέναι Poll. IV. 152. ubi codd. partim παρεψημέναι, pars περιεψημέναι praebent; quod quum Jungermannus βεβαμένας interpretaretur, παρεψημένας in animo habebat. Litera sibilans recurrit in συνεψήσθη, quod Suidas ex LXX interpretibus suscepit, ubi et hoc et rectius συνεψήσθη legitur, v. ad Hesych. s. συμψηθείς. tum majore jure in ποδόψηστον et παλίμψηστον, quae omnia a ψάω ducuntur, inserto sigma, ut νενησέναι, χηωστής, ἐπαλωστής, ἀφροστής, ἔρηστής (v. Etym. s. v.), δρεγηστής (Eust. 584. 9.), σαμψηστής, de quorum constitutione alibi agere proposui. A ψήγμῳ est ψήκτρᾳ (non ψήπτρᾳ) Arist. ap. Poll. X. 55. ψῆγμα Aeschyl. Agam. 453. et ipsum ψήγειν legitur Xenoph. Hell. II. 4. Plato Legg. II. 87. T. 8. Tim. 84. B. Aristoph. ap. Etym. s. Βουκέφαλος, Soph. Trach. 193. et Eur. Hel. 1583. etsi ψῆν s. ψᾶν atticus, ut ita dicam, meraciusque est et περίψημα illis proprie assignatur. v. Suid. s. ἀπόψημα et Harpocr. s. γληδός. Sic etiam κνῆν s. κνῆν et κνήθειν apud eosdem Atticos in usu fuerunt, unde κνῆμα et κνῆσμα; quocum conferri licet πλῆμα et πλῆσμα, cujus primaria forma (πλέω) intercidit. Deinde etiam pro ἀροῦν, quod Moeris et Thomas (cf. Antiat. Bekk. p. 446.) inter Atticae dialecti insignia referunt, recentior forma irrepsit ἀροτριζην, quae jam in Theophrasto apparat de Caus. Pl. IV. 14. 317. sed semel tantum, ut furtim illata videatur; postea autem paulisper insuevit, Appian. Pun. I. 144. Quint. Cal. V. 62. Artemid. I. 75. ubi unus cod. in vetere et homericā scri-

ptura perstitit, cuius usus longe superasse videtur, Theogn. 596. Herodo. IV. 19. Arist. Avv. 582. Plato Phaedr. p. 276. B. Xen. Oec. V. 5. Philemo Fr. III. 195. Brunck. Paus. VIII. 24. etc. Pro ἀροτρεύς Arat. Phaen. 1075. 1117. Scholiastes ad v. 1045. ἀροτριεύς usurpat Lexicis ignotum, eadem ambiguitate, qua ἀμαξεύς et ἀμαξιεύς, λογεύς Schol. Dion. Gramm. p. 658. et λογιεύς. In Arrian. Alex. II. 3. 85. τὸν — ἀροτριῶν, καὶ ποτε ἀροῦντος αὐτοῦ ἀετὸν ἐπὶ τὸν ζυγὸν αὐτοῦ ἐπιστῆναι, praeter duplicitis formae usum notabilis est error ἐπιστῆναι pro ἐπιπτῆναι. *)

Quoniam supra γῆν σημητίδα pro σημητοῖδα scriptum praeterimus, hic breviter repetendum erit. Μνήσιν τε στεφανωτοῖδες Antiphonis Athen. III. 7. 296. cf. XV. 18. 465. τὴν στεφανωτοῖδα βίβλῳ Plut. V. Ages. 36. 127. T. IV. hic Reiskio, illic Schweighaeusero offensioni fuerunt, maxime quod Theophrastus H. Pl. V. 10. (et Schol. Ven. P. 51.) στεφανωτίδες scribit. Schneiderus contra in Lex. Gr. apud Polyaenum p. 140. Cor. pro λιβανωτίδα e Plutarcho λιβανωτοῖδα reponendum censem, quae mihi potior videtur ratio, quod vocabula vas vel instrumentum significantia, quae proprie in τρα et τρον terminantur, ex hac affinitate literam Eretriacam trahere solent, velut ἐπινιπτοίς, ληστροίς, ἔνστροις, οὐρητοίς, κεντροίς, λαμπτροίς (Suid.), διαστομωτοίς, σημαντοίς, σημητοίς, ἐφεστοίς (v. Nott. ad Xen. Symp. IV. 38. et quos Jacobsius citat ad Anthol. T. XI. 92.), λουτροίς, χωστροίς Mechann. Vett. p. 97., quod Eustathius cum βωστρεῖν, ἐλαστρεῖν confert, ἐσοπτροίς, στεγαστροίς (Herodo. I. 194. minime dubium est), ὑπαλαιπτοίς, μηλωτροίς**). Quaedam tamen forma ambigua sunt, ut θερμαστοίς et θερμαστροίς, ἰχθυοντοίς et ἰχθυοντροίς in Poll. VI. 88. v. nott. ἐφαπτοίς et ἐφαπτροίς (utrumque Joseph. Antt. III. 7. 156.), περονῆτος et περονητοίς (v. Valcken. ad Adon. v. 21.), quorum illa, quae femininorum personalium

*) Itidem Struvio meo videbatur in Soph. Ant. 117. τρούς pro τράς scribendum esse. [Error satis frequens, etsi parum animadversus. V. mea in Jacobsii notis ad Anthol. Palat. p. 601. et quae nuper Goellerus ad Timaei Fragm. p. 302. sq. G. H. S.]

**) Paene indignor, Galenum, virum in grammatica disciplina non ignobilem, eo prolepsum esse, 'nt μηλωτροίς e μηλη et τρός compositum diceret de Comp. Med. p. Gen. L. I. 10. 655. A. T. XIII. Quod cum illo componit κεντροίς, hoc et Εγγ. M. utitur ad demonstrandum literae ὁ pleonasmum s. Αἴρετα.

formam imitantur, mihi valde suspecta videntur. Causa, cur eadem litera in nonnullis personalibus adsumatur, non alia est. Ex αὐλητή, ὁρχηστή in αὐλητοῖς (Etym. 170. 15.), ὁρχηστοῖς transmigravit, quorum ad exemplum Brunckius Arist. Nub. 728. ἀπόστελητοῖς e duobus codd. pro ἀπόστελητις scripsit. In iisdem erratis sunt μαθητὶς in Coll. Gronov. Moeridis p. 263. et ἡμητὶς Schol. Lucian. Dial. Mort. IV. (ὁρχηστὶς nuper ex Athenaeo ejectum. v. Schweigh. T. III. 51.) Recte μαθητὸς Philo Quod Deus immut. p. 294. C. προσμητοῖς Xenoph. Memm. II. 6. 56. παλαιητοῖς, v. Valcken. ad Schol. Leid. p. 65. Lips. λαλητοῖς et, quod unum mihi ex genere brachyparalectorum nunc succurrit, ἀλετοῖς. Hoc fulcrum non recipiunt paronyma, μολητῆς Leonid. Ep. VIII. πλανῆτις, ἀλῆτις, quae tono a verbalibus distinguuntur, neque verba, quae non in ητις exeunt, sive a disyllabis veniunt: φάπτις, πλέπτις, a Bastio inventum ad Greg. 259., αὐτόπτις Schol. Ven. X. 460. συοφόντις, προσαῖτις Suid. s. Λάτρης, sive ab hyperdisyllabis: αἴρετις, αφαιρέτις, ὄλετις Analect. Parall. p. 628. ab oxytonis: ὑβριστις, βούλευτις, quae duo Etymol. M. 395. 56. retracto tono scripsit; εὐρετὶς Diod. V. 76. *) eodem, quo masculinum σεσημειωμένον, accentu notatum est. Justa fultura carent πλύντις (πλύντης Grammatici in usu fuisse negant **)), νηκτὶς Poll. VI. 45. ναυτὶς VII. 190. Phot. p. 212. quae vel accentiuncula in suspicionem adducit. ***) Contra pro θεραπευτοίδες ap. Phili-

*) Idem alio loco εὐρέτρια contra Elsmleyanum canonem ad Med. p. 108. a quo etiam ὑγαιρέτρια descivit. Lexicis δαιμόστορια codd. Paris. Suidae s. Δαιμόσιρα, σπάπτρια Procop. Anecd. X. 28. B. δαινείστρια Niceph. Greg. XVIII. 7. 567. D. γεννήτρια Constant. Or. ad Coet. VI. 681. ηγδέστρια Euseb. V. Const. III. 52. 607. δουλεύτρια Eustath. 1660. 47. atque nonnulla e superioribus addi posunt.

**) Id moneo propter atticam τέρσεων liquidorum quorundam, φαίδρουτῆς, παλλοντῆς. Apud Suidan s. ψάλτης pro Βερρευτῆς, συρραντῆς scribendum ex Etym. M. 456. et sub Αἴρτης pro ἀγγεῖος, ηγγῆς ex Eustath. p. 1724. 30.

***) Λεκαστὶς (ne quis erret) paronymum est τοῦ λεκαστῆ, ut παλλακή, παλλακὲ δι Suid. λεψή, λαψίς, ὄλπη, ὄλπις, παλπη, παλπή, v. Schweigh. ad Athen. T. VI. p. 80. in quorum acceptu Edd. omnibus paginae dissoant. Λερνετὶς autem tau formale habet, ut κώστις, γέστις, φύστις, actualia μοήστις, ληστις. Etym. M. Λερνετὶς καὶ αρνετὶς, quod et αρνετὴ scribitur inserta ea litera, quam vocabulis huius significationis propriam esse dixi.

Σύκνος: Αρρενίς διὰ τῶν δύο καὶ Ἀττικοὶ δὲ τῷ εὐνός. ②) †)

a) Ed. Pr. διὰ δύο καὶ εἰ δὲ Ἀττ.. δι' ίνός,

Ion. de V. Cont. p. 889. C. et Eusebium Suidas s. Θεραπευταὶ rectius, ut mihi videtur, Θεραπευτίδες scripsit: Καιρωστρίδες, ἐργαστρίδες, ύφαστρίδες, quae Hesychius composuit, rho non nisi suscepto sigma recipere potuerunt; simplicior forma est καιρωτίς et καιρωτής, quod Valckenarius l. c. sine idonea ratione illi praefert. Sed Ἐπωστρίδες omissa rho etiam accentum mutaret; cuius alia ratio in ληστής, ληστρίς, pro quo male quidam in Plutarch. Thes. c. IX. ληστής reponunt. v. Coray Σημ. p. 358. Verum hunc locum, in quem improvisus impatusque incidi, aliis percolendum relinquam.

†) **Etymologus σάκκος** inter quatuor nomina numerat, quae in καὶ terminantur. Schol. Aristoph. Ach. 822. ubi Sycophanta Atticus loquitur, τὸν σάκον scribi inquit, (ut et Eccl. 502.) supra autem (v. 745. in oratione Megarensis) σάκκον. Thomas 789. Moeris 554. Suidas, Photius et Eustathius pag. 940. 16. Atticos σάκος uno καὶ scripsiſſe referunt. Nunneſ. Si a σάσσω fit σάκος, simplex καὶ melius convenit, σάσσω, σάξ, σάκος, ut φάσσω, φάξ, φάκος, φάσσω, φάκος, νάσσω, νάχος. Paus. Nunc ubique σάκκος, σάκκον, σάκκλεων legitur, atque adeo illis ipsis locis, quos Grammatici ad probandam alteram scripturam proferunt. v. Valcken. ad Herodo. p. 291. et Interpr. ad Poll. III. 155. Σάκχυφάντης Demosth. c. Olymp. 1170. 27. sic scriptum repetunt Grammatici. Lexicis adde ἀν-σάκκεύειν Nicet. Ann. XV. 1. 510.

Hesychius: Αλαβάτης καὶ λάκτις, legendum Αλαβρίς. Αλαβά-
της et αλαβαστης, quae variant Athen. V. c. 39. 294, ab eodem
Αλαβαστος derivari possunt.

Πέπων, τοῦτο παθ' αὐτὸν οὐκ ὄρθως τιθέμενον ὄρω. σημαίνει γὰρ τὸ ὄνομα πᾶν τὸ ἐν πεπάνσει ὅν. τιθέασι δὲ αὐτὸν οἰκείως ἐπὶ τῶν σικύων. χρὴ οὖν οὕτω λέγειν, ὡς ὁ Κρατῖνος, σίκυον σπερματίαν, η̄, εἰ θέλεις, πέπωνα σίκυον. παθ' αὐτὸν δὲ τὸ πέπων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μὴ τιθῆς. *) †)

a) Ed. Pr. *Kratīnos* sine articulo et mox μὴ τιθε pro μὴ τιθῆ. Locus Cratini est Athen. II. 25.

†) *Πέπων*, quod in quovis maturo fructu dicitur, Eu-stathius p. 625. dicit vulgo separatis usurpari in quadam specie σίκυον suavi ad edendum, quae tamen sit, non alio nomine exprimit. Pollux docet VI. 46. σίκυον prae-cise dici et cum adjunctione σίκυον πέπωνα, quem et σπερματίαν nominabant. Suidas neutro gerere σίκυα dicit, et interpretatur τετράγυκουρα, quae, ut appareat ex Simeone Sethi, cucumeres sunt, nam et vulgus Graecorum angu-ri eos appellat. Miror illud Hesych. σίκυος, σπερματίς, ὃν ἡμεῖς μηλοπέπωνον. Nam melopepo est aliud ce-teris scriptoribus et suavius cucumere, nisi fortasse in-tellexit genus illud melopeponis, quod nostri Valentini ex gente Edetanorum *Albudecam* nominant, alii vero Hispani *Badeam*. Videant VV. DD. quid de his censem-dum et an idem sit σικυοπέπων Galeni conjuncte et σίκυος πέπων, an diversum. σίκυος sane silvestris fructum fert similiorem cucumeri quam cucurbitae et melopeponi, ut dubitandum non videatur, σίκυον nomine proprio cucu-merem significari. cucumeri autem silvestri colore simi-lior videtur ὁ δραχοντίας Athenaei, a similitudine serpen-tis sic nominatus, a nostris *Aficos*. Alter vero, qui ex-albescit magis, figura quidem similius est silvestri, sed mollior multo quam δραχοντίας, ut hic proprie videatur esse ὁ σίκυος πέπων. *Nunnes*. In principio Nunnesius vi-detur sentire, πέπωνας veterum eāse eosdem cum illis sua-vissimis, quos eodem nomine hodie *Pepones* et *Melones* vocamus. Sed hic praestantissimus fructus veteribus igno-tus fuit; *Pepones* et *Melones* veteranum sunt, quas *Alba-degas* Hispani vocant frigidissimi succi. Scaliger. Phry-

Ἐπαριστερον οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ σκαιόν. †)

nichus App. p. 65. Σίκυος σπερματίας, δῆν οἱ πολλοὶ πέπονες οὐκ ὄρθως λέγονται. τὸ γάρ πέπων κατὰ πολλῶν (πάντων) φέρεται τῶν εἰς πέψιν φθασάντων. Σίκυος πέπων Hipp. de Morb. III. 16. 594. F. Epid. VII. 586. B. Plut. Symp. VIII. Q. IX. 3. p. 588. T. IX. Actuař. de Diaet. II. 6. 87. Fisch. πέπονες ἀστάχνες Bacchyl. Ep. XX. οἶνος πέπ. Aristoph. Athen. I. c. 50. Ex vulgari consuetudine Galenus de Comp. Med. p. Loc. IV. 8. 454. B. η πέπονος η σικύουν, et Nicet. Ann. XVII. 1. 526. B. τῶν σικύων καὶ τῶν πεπόνων; quod est genus illud cucumeris sativi, cui subjecti sunt et Pepones et Melopepones, v. quos Schweighaeuserus citat ad Athen. T. I. p. 457. Voss. ad Virg. Georg. IV. 122. et omnium uberrimas Latini Latinii Lucubratt. p. 254. sq. Hoeschelius πέπων citat ex Nüm. XI. et Philon. p. 344. quo loco perperam legi περιοδυνοῦντα pro περιδυνοῦντα τὰς κόρας et φίλας pro φίλις.

†) Pollux II. 160. scribit, τὸ ἐπαριστερος idiotarum esse; at τὸ ἀμφαριστερον atticum. Nunner. Ἐπαριστέραν Xiphil. V. Commod. Eustath. Il. a. σκαιὸς καὶ ἐπαριστερος ἀνθρωπος, Hoeschel. Quemadmodum δεξιὸς et ἐπιδεξιος, quae apud Homerum tantum de locis dextram sitis dicuntur, postea ad ea translata sunt, quae dextre et ex ordine fiunt (ἐπιδεξίως γράψαι Aeschin. Fals. Leg. p. 294.), ita etiam ex diverso ἐπαριστερος usurpari coeptum. Sic Plutarch. de Aud. Poet. XI. 118. T. 8. et Synesius de Provid. p. 90. hominem sinistrum notant; ἐπαριστεροι Κάτωνες, perversi Catonis imitatores, Plut. V. Cat. 19. 415. Dio Cass. LXXII. 19. 1229. (qui saepius hoc sensu ἀριστερός) Athen. V. 4. 208. Maneth. III. 374. Themist. Or. XXVI. 263. ἄρα δὲ τοιοῦτος δοκῇ ἀν πότε δυνηθῆναι ἀφέμενος τοῦ σκαιοῦ καὶ ἐπαριστέρον τρόπον ἐπὶ δεξιὰ ἀναβάλλεσθαι; ubi ἐπιδέξια corrigit Petavius, quod permultis aliis locis pro ἐπὶ δεξιά neglecto accentu invexerunt. v. Bast. Über Plat. Gastm. pag. 158. Brunck. ad Ar. Ayy. 1563. Pac. 957. Heindorf. ad Theaet. p. 175. E. Homerus tantum ἐπ' ἀριστερά usurpat sensu locali, ut ἐπὶ τάδε, ἐπ' ἐκεῖνα, (rectius hyphen ἐπέκεινα, ὑπερέκεινα) ἐπὶ θάτερα. Sic et Plato Euthyd. p. 297. C. ἐκ τοῦ ἐπ' ἀριστερά. *) Trans-

*) Minus recte τὰ ἐπὶ δεξιᾶ, τὰ ἐπ' αριστερᾶ Plato Parm. 129. C. Dio Cass. LXXIII. 7. 1248.

Πλόκιον. ἐπὶ ὑποθέσεως πεπλεγμένης οἱ εἰκαῖοι τι-
θέουσιν. Θαυμάζω οὖν, πῶς ὁ πρῶτος τῶν Ἐλ-
λήνων δόξας εἶναι Φαβωφίνος ἔχρητο ἐν συ-
γράμματι ἐπιγραφομένῳ περὶ τῆς Δημάδους σω-
φροσύνης. *) †)

*) Ed. Pr. ἔχεται ἐν ἐπιγράμμασι περὶ τῆς δημάδους σωφροσύνης. quod Pauwio sedulo, ut ait, considerandum videtur; „in δημάδους inquit, certe lenocinia mihi inesse videntur.“ Mihi ista lenocinia salivam non movent.

Iatē Ephippus Ath. XIII. 27. 62. ἐκαριστεψ' ἐν τῷ στόματι τὴν γλεῖτραν φέρεις. Theognetus XV. 11. 444. ἐκαριστεψ Ἰμαδεῖς, ὡς πόνητε, γράμματα, quae Phrynicum arbitror sub diversis accentibus leguisse. Sed ἐκαριστέρας τὸ πρόγραμμα βάνει Menand. ap. Plut. de Tranq. Anim. V. 7. T. 10. (Gnom. Brunck. v. 190.) Hesych. Ἔξεμπαλιν, ἐκαριστέρως, et substantivum ἐκαριστερότης apud Aristotelem non potuerunt non et Phrynicho et Thomae p. 795. vehementissime displicere. Ut ἐκαριστέρα vulgo scribitur pro ἐκ' ἀρ. sic etiam ἐναριστέρα. Priscian. L. XVIII. 1182. Attici γνδέξια καὶ ἐκαριστέρα antepenultima acuta adverbialiter proferunt. Similiter nos dextra illum et sinistra illum. Gramm. Seguer. p. 445. Bekk. Ὁδυσεὺς — ἐναριστέρῳ αἴτιον ἄρχοντον ἔχων λαμπουσαν ἥως ἣν ἀνεύρησ. quo loco male editum ἐν ἀριστέρῳ et ἀνευφέρεις.

†). „Eustath. p. 1742. 26. μύθους πλοκίους appellat τοὺς πεπλεγμένους κ. σκολιούς. Considerandum autem, quam appellat Phrynicus ὑπόθεσιν πεπλεγμένην, an eam, in qua status duplex est, ut cum de duabus personis est controversia, ut in conjecturali, aut de duobus nominibus, ut in definitiva constitutione; an eam, quam Hermogenes κατὰ συμπλοκήν nominat in statu absoluto, nos autem L. II. Instit. Rhetor. ex conjunctione interpretamur; an eam, quae in controversiam venire (συνίστασθαι) potest, quod in ea συμπλέκονται duae qualitates personarum aut res et persona.“ Cetera Nuunesii omitto; quis enim hodie istos σκαριφισμοὺς doctrinae jam pridem sepultaē desiderat? v. Ernestii Lex. Rhetor. p. 526. sqq. Pauvius „Πλόκιον, inquit, proprie de coma pexa dicitur; id trans- ferre ad scriptio[n]is argumentum affabre plexum, opico-

**Στυπτεῖνον τετρασυλλάβως οὐ χρὴ λέγειν, μηδὲ
ἄνεψ τοῦ ἐ τρισυλλάβως στύπτοντο**"), ὡς οἱ αρ-
χαῖοι. ταῦτα φυλαττόμενά τις βελτίων καὶ δε-
κειμώτατος εἴη ἄν. †)

a) Ed. Pr. et Phavor. *Στυπτέον* et *στύπτεον*, et pejus in Ed. Basil. Phavorini *στύπτον*.

„tum est. Ita hoc accipiendum; Nunnesius non intellexit, „xit.“ Si quid in hoc obscurissimo loco intelligi potest, certe illud Nunnesius recte intellexit, πλόκον esse adjectivum.

†) *Στυπτέον* forte legendum Leyit. 13, 47. ubi multum codd. variant; Ed. Complut. et Plantin. *στυπτέον*, *Romana στυπτέον*, Ald. et Aleman. *στυπτί-
ζον*. Eadem est prototypi varietas. Nam Judic. 15, 14, in MS. Aug. legitur *στυπτέον*, in alio MS. *στύπτεον*, in nonnullis editis *στυπτίον*. Gloss. *στυπτίον*. Polyb. et Lucian. *στυπτίον*. Et cap. seq. 16, 9, cod. Aug. yetus et nonnulli editi *στρέμμα στυπτέον*, Plantin. *χλώμα στυπτέον*, alter MS. *χλώμα ἀποτίναγματος*. Et, quod mireris, Esai. 1, 51. pro *χαλαμη* (*Symmach. ἀποτίναγμα*) *στυπτέον* sive, ut alii, *στυπτέον*, MS. Aug. habet *χαλαμη στυπτέον*. Hoeschel. An a *στυπτέον* est *στυπτίον*? ita sensisse videtur Hoeschelius. An recte, dubito; nam ita formari non solent adjectives. Suspicio, pro *στύπη* dixi, quod quosdam *στυπτέον* et inde factum esse *στυπτέον*, ut a φύσῃ *στύπη* φύγει. Juvat Hesychius: *Στύπεα, στάλεγος*; et *Στύπη ὁ στύκος ἢ στελέχη*: *Στύπη, στύπεα*. ita diversimode, ut *στύπη*, *στυπτέα*, *στυπτέη*. Guietus recte ibi *στυπέα*, ut de numero singulo et genere melius constet; qui de plurali cogitant, ergant et male negligunt σύνταξ post *στυπη* et alia singula. Pauw. A *στύπη*, longe δὲ, seu *στύπη*, *stupa* s. *stuppa* (*stuppa scribi in veterissimis quibusque libris observat Heinsius ad Valer. I. 28. et Advers. II. 3.*) est adjective *στύπτεος*, cuius neutrum *στυπτέον* (ut *ἀργύρειος*, *ἀργυρεῖον*) substantivi vicem gerit Herodo. VIII. 52. Xenoph. Cyr. VII. 5. 23. Menander ap. Cosm. Indopl. L. V. 197. (quem locum improspere tractavit Wesselius Probab. p. 252.) Plutarch. V. Cic. XVIII. 329. T. 5. Lucian. Asin. 31, 168. T. 6. Anon. Suid.

s. Συνταλίθες, Poll. VII. 72. Mechan. vett. p. 90. Aesop, Fab. CLXIII. 99. Ejus alia forma est στυπτίον Dem. c. Everg. 1145. 6. Polyb. V. 89. Mechan. p. 94. Appian. Annib. XXXIV. 269. Illyr. XI. 845. σύφασ φρυγάνων καὶ στυπτίων, ubi ἐμπλήσαντες, quod Schweighaeuserus addendum putabat, non magis necessarium est quam in Xenoph. Hell. I. 1. 35. πλοῖα στόν, Dion. Antt. X. 16. ἀγεια ἀσφάλτου, Quint. Cal. V. 635. ἀμφιφορῆς ἀλείφατος. v. Passow ad Long. p. 302. Pro utroque nonnunquam prave στυπτίον et στυπτίον editum. Adjectivum στυπτίως ad regulam factum legitur ap. Diod. I. 55. Mechan. vett. p. 102. Phryn. App. p. 53. στυπτέῖνος qui protulerunt, similitudinem adjectivorum ἵτείνος, οὐρανίνος (Herodo. VII. 92. etiam Straboni reddendum pro οὐρανίνος), πτελέῖνος, non accurate observata origine, imitati videntur. Similiter illi ὁστέῖνος rejiciunt. Poll. II. 252. ὁστέῖνος καὶ τὸ ἀττικῶτερον ὄστινος. Photius p. 257. "Οστινον, οὐκ ὁστέῖνον. Convenienter huic regulae ὄστινον scribitur Aristoph. Ach. 863. sed ὁστέῖνον Herodo. IV. 2. Plato Tim. 75. D. E. 74. A. 75. E. Aristot. H. An. I. 9. 25. Paus. VIII. 18. 404. quod in Platone certe ad Atticistarum voluntatem reformatum videtur. In Galeni libris utraque forma tot nititur exemplis, ut nihil contra fieri possit. Nequae οὐρανίνος damnem cum Schneidero, quod in Paus. I. 21. 79. legitur, nisi etiam μέλινος improbetur.

Taῦτα φυλαττόμενος} In his verbis plane cernitur clausulam esse libri. Nunner. Haec ab Ed. Pr. (Vasc. et Phavor.) absunt et hic collocantur male; nam totum opus ita finire debebat auctor, non partem ejus primam. Nihil apertius. Pauw. Sequitur in Ed. Nunner. Τοῦ αὐτοῦ ἐπιτομῆς.

TOY ARTOR EPITOMH.

Αντιόφησιν μὴ λέγε, ἀντιλογίαν δέ. †)

†) Phrynicis iudicium et Pollucis assensu V. 155. et
rei ipsa confirmatur; nam ἀντιλογία apud Thucydidem,
Platonem et Demosthemem, ἀντιόφησις demum apud po-
steriores, Diod. I. 58. Plut. V. Demetr. 27, 34. de Audit.
IV. 155. Philo Quod mund. corr. p. 961. Galen. Hist.
Phil. c. IX. 30. Longus III. 18. 360. Eunap. V. Chrys.
p. 151. Diog. La. VII. 165. 471. Phot. Bibl. 50. 38. et
saepissima in Sexti libris ἀντιόφησεων. Sunt autem haec
exempla (ne quia qd Stephani inopiam de celebritate hu-
jus vocabuli sequitur existimet) minima pars eorum, quae
in adversaria retuli. Lexicis deest ἐναντιλογία Annae
Compl. XV. p. 489. A. γυμνῆ τῇ κεφαλῇ πρὸς ἐναντιλογίαν
ἔχοντι, quae dicendi forma e Platonis fontibus derivata
est, γυμνῆ τῇ κεφαλῇ πειράσμοις ἀποδοῦναι τὴν παλινφ-
όδιον. Phaedr. 242. B. multorum illa imitatione celebrata;
γυμνῆ τῇ κεφαλῇ χωροῦντες πρὸς πᾶσαν παρανομίαν Gre-
gor. Naz. Or. II. p. 22. δόσις γυμναῖς ταῖς κεφαλαῖς ἐκή-
ρντον ξενιῶντες ἐπὶ τῇ φούλᾳ Themist. Or. XIII. 162. A.
γυμνῆ τῇ κεφαλῇ ἀντικρηττειν Euseb. H. Eccl. III. 52.
120. cf. Ast. Additt. ad Plat. Phaedr. p. 647.

Εὐαγγελίζομαι σε. Καὶ περὶ ταύτης τῆς συντάξεως διασκεπτόμενος ἐπὶ συχνὸν δή τινα χρόνον, εἴτε αἰτιατικῇ συντακτέον αὐτὸ πτώσει, εἴτε δοτικῇ, εὐρίσκω κατὰ δοτικὴν ἡρμοσμένον· Αριστοφάνους μὲν οὕτω λέγοντος ἐν τοῖς Ἰππεῦσιν· *Εὐαγγελίσασθαι πρῶτος υμῖν βούλομαι.* Φρυνίχου δὲ τοῦ κωμῳδοῦ ὃν τοῖς Σατύροις οὗτως· *Οτιὴ πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει καὶ ταῦτ' ἀπαγγείλαντα πάλιν πρὸς τὸν θεόν ἤκειν, ἐγὼ δὲ πέδραν ἐκεῖνον δευριανὸν δεῖ.* Καὶ οὕτω λέγοντος *Εὐαγγελίζομαι η εὐαγγελῶ.* οὐδὲ *Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει εὐαγγελεῖς.*^{a)} ^{b)}

a) Ed. Pr. et Favor. εἴτε καὶ δοτικῇ et pro αὐτῷ ante πτώσει habent αὐτὴν et ἡρμοσμένην, illud vulgato melius, haec pejora; neque placet, quod Pauwiūs in nonnullis libris fuisse suspicatur αὐτὴν — ἡρμοσμένην. In Phrynichi versibus, quos Favorinus ut inexplicabiles omisit, correxi aperta vitia ὄτινα pro ὄτι et ἀπέδραν, quod et Ed. Pr. exhibebat, pro ἀπέδραν. Reliqua intacta reliqui, quae Ed. Pr. ita repraesentat: ἔδει καὶ ταῦτα ἀπαγγείλαντα εὐαγγέλιον πρὸς τὸν θεόν ἤκειν^{c)} ἐγὼ δὲ ἀπέδραν ἐκεῖνον δευρὶ ἀρθρωπον ὅτι.

b) Postremum illud δενοὶ ἀνον hoc modo interpretatur Nunnesius: „Quasi dicat huc hominem; alioqui non video, qui sensus elicere possit (id merito rejicit Alberti ad Hesych. s. γελοῖος, probatum antea in Peric. Crit. p. 74. perperam assentiente Kuehni ad Aelian. p. 113.). Fortasse ex ἀπαγγείλαντα faciendum εὐαγγέλιαντα, ut sit thema barytonum εὐαγγέλλω, non εὐαγγελῶ circumflexum.“ Ad haec Scaliger, *Nemo*, inquit, *Hellenismi paullo peritior concedat, εὐαγγέλλω graecum esse.* Nam τὸ εὖ καὶ τὰ οτεογνητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed cum nominibus. Itaque εὐάγγελος recte dicitur, unde verbum εὐαγγελέω, non εὐαγγέλλω, quod est absurdissimum. Barbara sunt Euripidis δυσθνήσκω pro δυσθνατῶ, item δυσπρόστιεσθαι Achillis Tatii, a quibus tanquam a scopula vitandum. Phrynichi versus ita digerendi et legendi:

*'Οτη ποὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει,
καὶ ταῦτ' ἀπαγγείλαντα πάλιν πρὸς τὸν θεόν
ῆκειν. ἐγὼ δὲ ἀπέδρων ἐκεῖνον. δευὶς νῦν
οὐ δεῖ.*

*Antea (τὸ ποὺν non est his antequam, sed antea) operebat
ipsum ad senatum aut in consilium venire, et postquam
ad senatum haec denuntiasset, postea ad deum reverti.
Ego vero contra hominem fugiebam. Quum ille me de
fuga revocare vellet ita clamans: Accede huc nunc. Ego
contra respondebam: Atqui opus non est, aliud cura.
Audiamus nunc Pauvium: „Inepte Scaliger; nam propter
εὐαγγελίζεσθαι locum adduxit Grammaticus. Scribendum
suspicio plane:*

*'Οτη ποὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει:
καὶ ταῦτα μολὺ (sic) εὐαγγελεῖν πρὸς τὸν θεόν
ῆκων δὲ ἐγω γένεδραν ἐκεῖνον δεῦρο δῆ
ἄνθρωπον.*

Vel ἡκαν ἐγὼ δὲ — *Εὐαγγελεῖν ἀπέτε statuminat καὶ
οὐτῷ λέγουσι. ἀπέδραν atticum est; δευὶς secundam pro-
ducit, ideo δεῦρο scripsi.* “ Horum quum nihil probare
possem, quumque mihi ipsi de prioribus plura, de po-
stremis nihil, quod satisfaceret, occurseret, ante hos
sex annos Hermanni sententiam percontatus sum, qui
mihi difficile esse factu rescriptsit, ut et trimetri retine-
antur et vulgata non admodum deformetur; posse au-
tem refungi in hunc modum:

*'Οτη ποὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει τοιαῦτα
εὐαγγελισάμενον πόλει πρὸς τὸν θεόν
ῆκειν. ἐγὼ δὲ ἀπέδραν ἐκεῖνον δεῦρο λόντα νῦν δή.*

Ad reliquorum similitudinem etiam medium revocari
posse versum, addito sub fine τὸ πεῖτον. Evidem ei
bene optabo, qui et trimetros retinuerit, φράσει ἐγγε-
λικῇ convenientes, et verbum εὐαγγελίζεσθαι cum casu
suo eo loco illigaverit, ut neque antea neque post illud
plura, quam necesse erat ad causam probandam, incul-
centur.

Abreschius in Nott. ad Xenoph. pag. 215. Observ.
Miscell. Vol. X. T. I. commemorato hoc Phrynichi ca-
none, „Satis, inquit, imperite, ut solent scilicet hi

,,magistri, ubicunque agitur linguae indoles. Scire de-
 ,,bebant, haec ut structura, ita significatione differre;
 ,,illud esse *laeto te nuncio impertio, nuncio te*
 „*exhilaro;* hoc simpliciter, *nuncio tibi, nunc*
 „*cium tibi affero.* Optime Suidas, quanquam neo
 „ipse ab interpretibus intellectus: *Ἐναγγελίζομαι σε αἰτια-*
 „*τικῆς.* εὐαγγελίζομαι δέ σοι χαράν (Luc. Ev. II, 10).“ Haec
 tota criminatio ex vano est. E Suidae testimonio nihil
 concludi potest, nisi utramque constructionem aliquando
 in usu fuisse; et posse verbum εὐαγγελίζεσθαι cum casu
 quarto construi ipse significat Phrynicus; sed non illud
 quaerebat, quid dici posset, sed quid ab iis dictum esset,
 quibus vetus aetas verborum arbitrium jurisque dictionem
 concessit. Quorum exempla ad unum omnia dativum
 habent, Aristoph. Eqq. 642. (ubi nunc πρωτὸν legitur)
 Demosth. p. Cor. p. 532. q. Lycurg. c. Leocrat. p. 149.
 T. IV. Joseph. Antiqq. V. 1. 265. Plutarch. Quaest. Rom.
 IX. p. 516. Lucian. Icarom. XXXIV. p. 46. T. VII.
 Phalar. Epist. CVII. p. 508. Diog. Ep. XXII. Gregor.
 Naz. Or. XI. 246. Contrario quidem modo locuti sunt
 Alciphro Ep. III. 12. (*ταῦτα σε εὐαγγελίζομαι*) Heliod. II.
 16. p. 64. Euseb. de Vit. Const. III. 26. 592. Sed hi
 omnes, si cum universis comparantur, quam pauci, si
 cum singulis, quam novitii reperiuntur? Facessat jam
 hinc cum indole sua Abreschius et, qui huic succinit,
 Qudendorpius (ad Thom. 579).

In Thomasae loco pro Chariclide Nunnerius e suo MS.
 reponit *Chariclea*, quam emendationem dudum a P. Leo-
 pardo praeceptam esse Emendd. IV. 1. notat Pauwijs.
 Locos Demosthenis et Antiphontis, in quibus Nun-
 nerus *εὐαγγελίζεσθαι* cum accusativo rei construi osten-
 dit, non Thomas citat (ne quis erret cum Britannis Edi-
 toribus Vol. I. P. IV. 570.), sed Stephanus in Thesaurō,
 a quo quae sumsit ille, nolui recudere. Hoeschelius in
 Phil. de Joseph. p. 382. καὶ φθάνοντες ἐδήλουν τῷ βασι-
 λεῖ, librum MS. εὐηγγελίζοντα pro ἐδήλουν exhibere scri-
 bit; activa autem terminatione Xiphilinum Nerone (Dio
 Cass. LXI. 13, 993.) dixisse, ὅτι σώζοιτο, εὐηγγελίζει δη-
 θεν αὐτῷ. *Εὐηγγελίζει* legebatur etiam ap. Polyaen. V. 7.
 ubi Corayus e cod. medium praetulit, longe illud fre-
 quenter et solum, ut arbitror, veteribus usitatūm.

Ἐκαθέσθη, καθεσθείς, καθεσθήσομαι καὶ τὰ πληθυντικά καθεσθήσονται, ἐκφύλα. Λέγε οὖν καθέζομαι, καθεδοῦμαι, καθεδεῖται^{a)}, καθεδοῦται, καθεδούμενος. †)

a) In Ed. Pr. et Phav. *καθεδεῖται* omisum non male, ut ecepit Pauwius, qui etiam in principio *ἐκαθέσθην* pro tertia persona, ut *καθέζομαι* ei respondeat, legendum existimat. Sed hoc ipsum *καθέζομαι* ab hoc loco alienum est, neque a Zonara p. 1170. Phrynichi locum, ut mihi videtur, subsecente, agnoscitur.

Ceterum est hoc verbum in iis, quae intus augentur, ut observat I. Lascaris de Cogn. Temp. f. 5. εὐηγγελίζετο Pausan. IV. 19. 524. Longus III. 386. IV. 452. Jamblich. V. Pyth. c. II. 12. p. 54. Synes. de Provid. p. 96. A.

†) Lucian. Soloec. τὸ καθέσθητι ἥκουνόν σου (leg. τοῦ) ὡς ἔστιν ἐκφύλων. Hoeschel. Hic ne quis verborum similitudine fortuita nimis moveatur, notabo, φῆμα ἐκφύλων etiam Philostr. V. Soph. I. 8. 578. Lucian. Lexiph. 24. 202. T. 5. et Suidan s. Οὐκ ἀνασχήσομαι usurpasse; ἐκφύλων παράβασιν Longin. I. 64. De re ipse consentit Thomas p. 485. Participio aoristi Josephum, Apollodorum, Lucianum et horum similes alios usos esse, demonstrarunt Graevius ad Luc. p. 498. T. 9. et Dorvill. ad Charit. p. 212. Indicativo ἐκαθέσθη Longus III. 5. 290. περιεκ. Eunap. V. Jamblich. p. 29. ἐπικαθεσθεῖν Geopp. VI. 17. 465. καθεσθῆ Paus. IX. 3. 11. καθεσθῆναι Liban. Decl. T. IV. p. 315. ἐπικαθ. Euseb. H. Eccl. VI. 29. 294. cf. Reitz. Gloss. Theophil. s. *Καθεσθεῖσαι*. Futuri exemplum a nemine allatum video, quod ex eo scriptore producam, qui Phrynichi circulos non mediooriter turbaturus videtur, Aeschinem dico c. Ctes. p. 558. προσκαθεσθήσῃ usurpatem; nisi pro eo (quod mihi maxime probabile est) προσκαθεῖσει scripsit, forma germane attica, unde καθιζηθεῖς sumsit Dio Cass. LXIII. 5. 1029. aut προσκαθεδήσει, cuius tertiam personam καθεδήσεται (ut μαζήσεται). Fischerus ad Vell. III. 113. ex Diogene attulit, cum καθεσθήσεται omnibus fere literis congruentem et suspicione vix carituram. Συνεδεῖσθαι Hesychius suggerit.

Ανέκαθεν: φυλακτέον ἐπὶ χρόνου λέγειν, οἷον
ἀνέκαθεν μοι ὅστι φίλος. ἐπὶ γὰρ τόπου τάτ-
τουσιν αὐτὸν Ἀθηναῖοι, λέγοντες ἀνέκαθεν κα-
τέπεσσ. λέγειν οὖν χρῆ, ἀνωθέν σοι φίλος εἰμι·
εἰ δέ τις φαινη παρὰ Ἡροδότῳ ἐπὶ χρόνου εἰ-
ρῆσθαι τούτοις, ἀληθῆ μὲν φήσει εἰρηται γάρ·
οὐ μὴν τῷ ὑψῷ Ἡροδότου εἰρῆσθαι τὸ δόκιμον
τῆς χρήσεως παρέχεται. ^{a)} †)

a) Idem articulus in fragmento libri tertii legitur, paucis mutata-
tis; post λέγειν omittitur εἶναι, deinde scribitur οἱ Ἀθηναῖοι —
τὸν χρόνον πᾶσον Ἡροδότῳ — οὗ οργασται γάρ· οὐ μὴν τὸ δόκ. τ.
20. παρέχεται· οὐ γάρ Ἰερεῖς καὶ Δρυῖς ἐξέτασθε δρῦν ὄφε-
ματαν, ἀλλ' Ἀττικῶν, ὥσπερ καὶ τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως κρίνεται.
Editio prima, quae tantum priorem articulum exhibet, in his cum
Phavorino a vulgato textu discrepat: Λέγονται εἶναι εὐέκαθεν πα-
τέπεσσ — οὐ μὴν τῷ ὑψῷ Ἡροδότῳ εἰρῆσθαι τὸ δόκιμον, ὥσπερ
καὶ τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως παρέχεται, οὐ γάρ Ἰερεῖς καὶ Δρυῖς
ἐξέτασθε δοτινού σφραγίτων, ἀλλ' Ἀττικῶν· omisis reliquie. Pau-
wius veterem illam cantilenam de lībrōrum dissonantia occinit, tri-
plicem commentum scripturam, unam in Ed. Pr. aliquatenus approba-
tam: εἰρῆσθαι et εἰρηται, tum: τὸ δόκιμον ὥσπερ καὶ τὸ δόκιμον
παρέχ. οὐ γάρ Ἰερ. — ἀλλ' Ἀττικῶν; aliteram in libro tertio
servatam: εἰρῆσθαι et εἴρηται γάρ· οὐ μὴν τὸ δόκ. τ. 20. παρέ-
χεται. οὐ γάρ Ἰερ. — ἀλλ' Ἀττικῶν, ὥσπερ καὶ τὸ δόκ. τῆς 20.
περίεις; tertiam eam, quam Nunneius representavit. Τὸ δόκιμον
καὶ τὸ εἰδόκιμον illo loco scriptum fuisse non improbabilis con-
jectura est; pro ὥσπερ — κρίνει scribendum videtur ὥντας — κρί-
νεται, de quorum recto usu agitur; præterea etiam τὸ ὑψῷ Ἡρ-
odotius est quam τῷ. Abreschius Animm. ad Aeschyl. T. I. p. 246.
ipso Herodoti verba ἄνδρες δίνουσι εὐέκαθεν (II. 43.) post εἰρῆ-
σθαι excidisse putabat; sed eadem ratione quilibet alium Herodoti locum, in quo εὐέκαθεν legitur, ut I. 170. VI. 55. hue in-
serere licet.

†) Phrynicus App. p. 18. **Ἀνέκαθεν εὐέκαθεν** δῆτι τέ-
τον εἰρημένον, οὐκ ἐπὶ χρόνου, ὡς παρ' Ἡροδότῳ. Hic
omnes fidiculas intendunt Abreschius et Sallierius, tut-
bam exemplorum e Josepho, Luciano, Themistio ex-
citantes, quibus ego non tantum honoris habiturus sum,
ut propterea Phrynicho fidem abrogem. Illis addere po-
terant Polybium, Strabonem V. 2. 127. Pausaniam II.
18. V. 25. aliosque hujus sectae bene multos. Quæ in
Anecd. Bekk. pag. 395. s. **Ἀνεκάς** leguntur, e Plit. V.
Thes. c. 35. et Suid. s. h. v. corrigenda sunt; ἀνεκάς At-
ticos scripsisse auctor est Apollonius de Adverb. p. 570.

Κεφαλαιωδέστατον: τοῦτο τοῦγομα εὑρον ἐν ἀρχῇ
τῶν Πολέμωνος τοῦ ιδνικοῦ σοφιστοῦ Ἰστοριῶν
κατὰ προοίμιον, καὶ θάυμαζω Σεκούνδου τοῦ
σύγγενομένου αὐτῷ γράμματικοῦ, πῶς ὡν τὰ
ἄλλα δεξιὸς ἐπὶ λέξιν καὶ ἐπανορθῶν τὴν συγ-
γράμματα τοῦ σοφιστοῦ, τοῦτο παρεῖδεν ἀδό-
κιμον ὅν. *) †)

***Ἐσθ'** ὅπη: τι πάσχουσιν οἱ οὕτω λέγοντες, δέον
ἔστιν ὅτε λέγειν, οὐκ ἀν τις εἰκάσειν, ἀλλ' ἡ
τοῦτο μόνον, ὅτι ἡμελημένοι εἰσὶν οἱ τούτῳ
τῷ ὄνοματι χρώμενοι. b) ††)

a) Ed. Pr. κατὰ τὸ προόμιον, quod reponi meruit, et mox mu-
tato ordine πῶς τὰ ἄλλα διεγ. ἐπὶ λεξ. ἀν. quem Phavorinus se-
quutus est.

b) Articulus hic non est in Ed. prima.

†) **Κεφαλαιωδέστερον** Lucian. de Salt. LXI. 155. T. 5.
Apollon. de Adv. p. 581. Marcian. Peripl. p. 54. T. 1.
Heliodor. ap. Longin. Fr. III. 170. Geopp. L. II. 67.
κεφαλαιωδέστερον Pseudo-Hipp. de Dec. Hab. c. III. 554.
A. T. 2. Lucian. Pseudol. X. 67. T. 8. Diog. La. X. 83.
638. Euseb. H. Eccl. I. 2. 4. Socrat. Hist. L. I. 9. 54.
Cyrill. c. Jul. I. 21. D. **Κεφαλαιότατον** e Platonis Gorgia
citat Antijatt. Bekk. p. 104. Lexicis addε συγκεφαλαιωμα
Nicom. Ger. I. 23. et συγκορύφωσις Theolog. Arithm.
p. 27. Hoeschelius κεφαλαιωδέστερον e Philon. de Decal.
p. 510. citans pro τὸν ἀριθμὸν δεκάδι τῇ παντελεῖα περα-
τουμένων vulgatum librum vitiōse περαιωμένων exhibere
notat.

††) Plato Rep. VI. 73. T. 8. Ιεθ' ὅπη ἀν ἀδικος γένοιτο.
Aeschin. c. Ctes. 601. οὐκ Ἰστιν ὅπη ἀναπτήσομαι. Aesch.
Agam. 67. Εστιν ὅπη νῦν. quae Phrynicho non displi-
cuisse censeo; sed de tempore usurpari non vult, quod
fecerunt Herodianus IV. 7. 156. (ubi cod. Bavar. Ιεθ'
ὅρε) VI. 5. 217. Galen. de Uso Part. VIII. 14. 504. C.
T. IV. Aristaen. Ep. V. 80. Nicet. Ann. XXI. 2. 390. D.
Niceph. Schol. in Synes. p. 352. B. Ιεθ' ὅπη — Ιεθ' ὅπη
Euseb. H. Eccl. VIII. 7. 384. Pro aliquatenus, aliqua

Βάκηλος: ἀμαρτάνουσιν οἱ τάττοντες τοῦτο κατὰ τοῦ βλακός. σημαίνει γὰρ ὁ βάκηλος τὸν αποτετμημένον τὰ αἰδοῖα, ὃν Βιθυνοὶ καὶ Ασιανοὶ Γάλλον καλοῦσι. λέγε οὖν βλάξ καὶ βλάκιον, ὡς οὐτὸς ἀρχαῖος. *) †)

a) Apud Thomam, qui haec exscipit p. 138., et in Ed. Vasc. pro *κατά* legitur *ἐπι*, apud Phavorinum (qui plura intervertit) *ἀντί*. Ex hisce *επι* a Phrynicis profectum putem; μέλος τὸ κατά περιστοράς οὐκ εἶχε, Plato Tim. 366. T. 9. εἴθεντα κατ' αὐτοὺς μάλιστα ημετρατοιον Galen. de Morb. Temp. VII. 302. ἐπῆται καὶ εὔφρονος, τὸ κατά τοῦ Ὀδυσσέως λεχόμενα Aristid. in Nopt. III. 27. καὶ ἀντιτακται τὸ ὄνομα Artemid. IV. 80. 391. τὰ πτυχιὰ κατά τεθνηκότος θύλαις παραλαμβάνοντας Etym. a. Κέφαλίσαν. v. Fischer. ad Vell. T. IV. p. 178. Schaefer. ad Dion. p. 123. Wakefield. Sylv. Crit. P. III. 64. et Abreschium Animam. ad Aesop. p. 270. res diversissimas una regula colligantem. — *Βιθυνοὶ* τα καὶ *Ασιανοὶ* Phavorinus et Thomas, pro *βλάκιον* Ed. Vasc. *βλακιον*, Phavor. *βλακιον*, Thomas *βλάξ* καὶ *βλακον*; unde Normannus *βλακιον* emendat, quod mihi praeferendum videtur Oudendorpii conjecturæ *βλακιον* rescribentis, quum neque, cur de comparativo adjectivit Phrynicus, intelligam, neque comparativum hunc in usū fuisse sciām.

ex parte Plutarch. de Gen. Socr. XXI. 342. εἰ μὴ λίαν ἀκριβῶς, ἀλλ' ἔστιν ὅπῃ φαύει τῆς ἀληθείας et Philostr. II. V. Soph. 18. 598. Herodian. VI. 1. 207. ubi Bav. ἔσθ' ὅποι.

†) Hesych. et Sud. *βάκηλον* magnae staturaē sed stupidum, remissum et mulierosum, tum etiam castratum, spadonem, Suidas etiam effeminatum interpretatur. Etymologistae dicuntur quasi ἄκηλος, pleonasmō τοῦ β. Ναυπ. *Βάζω*, βάξ, βακέω, βάκηλος, ἄβακέω, ἄβακήμων. *Βάκηλος* proprio significare potest garrulum et loquacem, hinc et *Βάκις locutor* et κατ' ἔξοχὴν de celebre illo vate. *Βάκηλος* forte dictus *exsectus*, quia nihil restat ei praeter verba, quibus Venerem colat. Inquiries, id longe petitum; sed quid εὐνοῦχος? idne petitum minus longe? — — — Pro *βάζω* etiam *βαβάζω* dixerunt, unde *βαβάξ* et Latinum *babaculus* ap. Petron. 57. nam ita legendum pro *babaeculus*. Pauw. *Βάκηλος* nonnullos pro stupido dixisse fidem faciunt Lexicographi Graeci; pro molli et pathico usurpare videtur Antiphanes Athen. IV. 12. 27. οὐκ ὄρχες ὄρχούμενον ταῖς χερσὶ τὸν *βάκηλον*, quo loco ex-

Ἐκὼν εἶναι: καὶ περὶ τούτου ἴδιωτης μὲν οὐκ ἀν
πταισεῖς τῶν δὲ σφόδρα προσποιουμένων ἀρ-
χαίᾳ φωνῇ κεκριμένῃ χρῆσθαι, τόδε ἀμάρτημα
τοιοῦτόν ἔστιν. οἱ μὲν παλαιοὶ οὕτῳ συντάτ-
τονσι τὸ ἐκὼν εἶναι, ὥστε πάντως ἀπαγόρευ-
σιν ἡ ἀρνησιν ἐπιφέρειν ἡ προστιθέναι. οἷον,
ἐκὼν εἶναι οὐ μὴ ποιήσω. οὕτῳ καὶ οἱ νῦν
εὐ φρονοῦντες. ὅσοι δὲ ἐπὶ καταφάσεως τιθέασι
τὸ ἐκὼν εἶναι, οἷον, ἐκὼν εἶναι ἐπραξα,
ἐκὼν εἶναι ἐπεβουλευσάμην, οὗτοι δὲ
μάλιστα ἀμαρτάνουσιν. ^{a)} †)

a) Ἀρχαίᾳ φωνῇ περ. interponendum videtur scil. φωνῇ κεκρι-
μένῃ, verbum bonum et probatum, Poll. VII. 111. Suidas: Ἡρα-
κλεὺς κεκριμένων ὄνομάτων βίβλια τρία. τὸ κεκριμένον τοῦ λό-
γου Philostr. Ep. I. 916. atque ipsi classici scriptores οἱ κεκριμένοι
tat facetissima Schweighaeuseri emendatio τοῖς χουσί;
denique etiam exsectos sic dici probavit Bosius. cf. Lu-
cian. Cronos. XII. 16. T. 9. Hae variae significaciones
quo vinculo copulentur, facile perspici potest; nam et
Gallorum, i. e. exsectorum, nomen nonnunquam in mol-
libus dicitur, ut Diogen. Ep. XI. γάλλους καὶ κιναιδολό-
γους coniunctit, et cognata nomina γύννις (Athen. X.
c. 45.) et ἀπόκοπος (Phavor. s. v. *) in eos transferuntur,
qui muliebri morbo laborant. Blasē autem, quod
Etymologus recte a μαλακός derivat, eodem pertinere
tum ipsa haec origo docet, tum quod Nicetas in Mur-
zuphl. I. βλασεῖαν καὶ μαλακίαν conjungit. His quae sit
inter se affinitas, sciunt, qui norunt, quid in Poeniten-
tialibus τῆς μαλακίας crimen significetur, et in qua foe-
ditate Graeci hodierni verbum μαλακίζειν usurpent.

†) Thomas addit, in interrogatione adhiberi etiam
posse τὸ ἐκὼν εἶναι, quia in interrogatione latet negatio.

*) Ex Eudemio hunc locum transcriptum esse apparet ex excerpto
Du Cangii Append. Gloss. p. 22. Γάλλοι pro eunuchis Joseph.
Antt. IV. 8. 248. Arcesil. ap. Diog. La. IV. 43. 252. Artemid. II.
69. 251. quo loco notandum est voc. σπάδων inclinamentum σπά-
δοντες, quod et in Plut. V. Demetr. XXV. p. 31. T. 6. legitur;
ἀποσπάδοντες Zonar. s. r. σπάδος Steph. Byz. s. r.

vocantur Poll. IX. 153. X. 60. Sequentia in Edd. sic continuantur: τῶν — προσποιουμένων χρῆσθαι τόδε ἀμ. τοιοῦτον ἔστι, quod ut stare possit, scribi debet τὸ ἀμάρτημα τούτον ἔστι, vel τόδε ἀμάρτημα ἔστι, nisi quis malit genitivum τῶν προσπ. ab omissa τοῖς suspensum esse, et post τρισθίαν novam periodum inchoari: Τὸ δὲ ἀμάρτ. τοιοῦτον ἔστι, quod justo operosius videtur. *Πάντας* edidi ex Ed. Pr. pro vulgato *πάντων*. Quae sequuntur, Ed. Pr. sic exhibet: ἀπαγορευόντων η̄ ἀρνησιν ἐπιφρέσσειν η̄ προστιθέντας. Phavrinus: *ωτας πάντως απαγορευόντων η̄ ἀρνησιν ἐπιφρέσσειν η̄ προστιθέντας*. Melior vulgata lectio, nisi quod προστιθέντας desideratur. Ad extremum Ed. Pr. et Phav. rectius μάγιστρα ἀμαρτάνοντα, omisso οὐτοις δὲ, quod nonnullis propter particulas δὲ usum offensioni frisse videtur. Eustathius p. 81. Αἴ τοι τοῦ δὴ πολλάκις καὶ ἐν τῷ ποιηθῆμα. v. Schaefer. Melet. pag. 59. Heindorf. ad Phaedon. pag. 72. Bauer. ad Thucyd. V. 16. et iam multis ante seculis Budaeus Com. p. 1164. a Vigero expilatus, de hoc usu admonuerat.

Aristidem tamen etiam in affirmatione adhibuisse, item Herodotum; sed hic non est Atticus. Eustathius item monuit, in negatione abundare τὸ εἰναῖς, si adjungatur τὸ ἔκών. Nunner. Ἐκὼν εἰναῖς et in numero multitudinis ἔκόντες εἰναῖς Atticos potissimum in enunciatione negativa usurpasse, multi testantur Thucydidis (v. Mattair. p. 787.), Xenophontis (Lex. Xenoph.) et Platonis loci Gorg. 499. E. Protag. 335. A. Phaedo 80. E. Lys. 210. B. Hipp. 300. D. Phaedr. 239. C. eamque rationem sequuntur etiam recentiores, Joseph. Antt. XIX. 1. 921. Plut. V. Demosth. VIII. 270. Aristid. Or. Pl. II. 221. Themist. XXI. 257. C. Marin. V. Procl. X. 4. Syncs. Dion. p. 44. B. Procop. Pers. I. 5. 17. D. in quibus omnibus particula negativa vel antecedit vel subsequitur. Quod autem Oudendorpius affirmat ad Thom. p. 292., id etiam nulla negatione adjecta satis crebro occurrere, mendacium est. Duos tantummodo locos protulit Abreschius, unum Platonis e Legg. I. 573. G. θαυμάζομεν ἄν, εἰ ποτέ τις ἔκών εἰναι ἐπὶ τὸ τοιοῦτον ἀφικνεῖται, in quem Thomae illa ratio quadrat; alterum Antisthenis, hoc est novitii declinatoris, in Ulixis et Ajacis jurgio p. 54. T. 8. οἱ γὰρ διαθέντες τὸν ἀγῶνα βασιλεῖς ἔκόντες εἰναι περὶ ἀρετῆς κρίνειν ἐπέτρεψαν ἄλλοις, ubi quum Paris. habeat οὐκ ὄντες, Reiskius excogitavit οὐκ ὄντες ἵκανοι, emendationem haud necessariam. Tertium Andocidis (p. 80. T. 4.) si diligentius considerasset Abreschius, huc non pertinere intellexisset. His deductis relinquitur Herodoti locus VII. 164. duobus aliis VII. 104. VIII. 32. contrarius. Sed neque hanc scriptorem ad Atticismi leges adigi par est,

Ορθρος τῦν ἀκούω τῶν πολλῶν τιθέντων ὅπερι τοῦ πρὸ ήλιου ἀνίσχοντος χρόνου. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ὄρθρον καὶ ὄρθρον εὔσθαι τὸ πρὸ ἀρχομένης ημέρας, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ δύναται τις χρῆσθαι. ὁ τοίνυν οἱ πολλοὶ ἀμαρτάνοντες λέγουσιν ὄρθρον, τοῦθ' οἱ ἀρχαῖοι ἔω λέγουσιν. *) t)

a) Ed. Pr. V. φίλον ἀνασχέντος et ἀμαρτάνοντας οἱ πελλοί.

neque recentiores a domatico sermone degeneres, Aristidem, Lucianum, Eusebium in Hierocl. V. 432. Procop. Anecd. I. 4. A. Inter hos Nicephorus Greg. illud ἔπων εἶναι cum omnibus numeris et casibus componit, ut L. IX. 10. 276. E. τὸ γὰρ ὄπωςοῦν ἔαντὸν ἐκών γε εἶναι διεφθορόσι διδόναι τρόποις, οὐκ ἀποχωρεῖ πακτας. XII. 6. 368. A. οὐ γὰρ πάνυ μοι φαίνεται θεμιτὸν προδιδόναι τὴν διαντοῦ τις ἐκών γε εἶναι φυγήν. XIV. 8. 452. E. ἔαντοις τε καὶ ἄλλῃσις ἕκών γε εἶναι τὸν ἔσχατον ὄλεθρον πραγματεύεσθαι. Ceterum consuetudine, non ratione, hoc praeceptum regi, perspicuum fit ex aliis locutionibus affirmativis, in quibus veteris infinitivi usus vestigia supersunt: ὡς παλαιὰ εἶναι, v. ad Thucyd. I. 121. τὴν πρώτην εἶναι Herodo. I. 133. 74. τοσοῦτον εἶναι Aristot. Polit. VIII. 3. 520. ubi Schneiderus εἶναι aliorum trahit, τὸ ἐπὶ τούτον εἶναι Lysias c. Agor. p. 481. Dion. Hal. VII. 45. 1409. pro quo perpetam τούτῳ γεροντοῦ, παρατίν εἶναι τῦν Lucian. Encl. Dem. p. 171. T. 9. ad quem Schol. ἐπισκοπητέον δὲ, εἰ δύοιον τῷ ἐκών εἶναι ἔκει γὰρ ἀπαγορεύεσθαι (leg. ἐκεῖνο γὰρ μετ' ἀπ.) τάττεται.

t) Hic interprete utimur ipso Phrynicho, qui in App. p. 54. plenius tempora nocturna et diurna definit: "Ορθρος ἐστὶν ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς, καθ' ἣν ἀλεκτρυόνες ἄδουσιν.* ἀφετεῖ δὲ ἐντάχης ὥρας καὶ τελευτὴ εἰς διαγελῶσαν ημέραν. — ζως δὲ τὰ ἀπὸ (δια—) γελώσης ημέρας ἄχρις ἡλίου ἔξισχοντος διάστημα. πλήθουσα δ' αγοραὶ ἀλφίτων (corrigi ἀμφὶ τὴν) τετάρτη καὶ πέμπτη (—ην) ὥρα (—ν). Sic Plato de Legg. XII. 197. T. 9. συλλεγόμενος απ' ὄρθρον, μέχριπερ

* Theocr. XXIV. 65. δρυθες τρίτον ἀρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον δειδον. Liban. Εὐφρ. pag. 1054. δρυθροφ ἑποφαινομένον καὶ ἀλεκτρυόνος ἄδουστος.

Μαγειρεῖον: τὸ μὲν μάγειρος δόκιμον, τὸ δὲ μαγειρεῖον οὐκέτι, ἀντὶ δὲ τούτου ὄπτάνιον λέγουσιν ^{a)}· τῆς μὲν δευτέρας συλλαβῆς ὁξυτονούμενης, τῆς δὲ τρίτης συστελλομένης. †)

a) Ed. Pr. et Phavor. ὄπτανίον λέγουσι, omissis sequentibus.

αὐτὸν ἡμος ἀνίσην, et plerique alii nocti adnumerant. Dio Cass. LXXVI. 17. 1285. νυκτὸς ὑπὸ τὸν ὅρθρον. Joseph. Antt. XI. 6. 575. πυνθανόμενος, τὸ εἶναι τῆς νυκτὸς ἡρα, ζυμαθεν, ὡς ὅρθρος ἔστιν ἡδη. Paus. IV. 29. περὶ ὅρθρον — ὡς δὲ ἡμέρα ἐπέσχε. Schol. Arat. Phaenn. 305. ἐπὶ τῆς ἐσχάτης νυκτὸς, ἥγουν ἐπὶ ὅρθρον. cf. Duker. ad Thucyd. III. 112. Abresch. Leott. Aristaen. I. 148. Kypke Obss. sacr. T. I. 355.

†) *Μαγειρεῖον* tum de foro coquino tum de culina usurparunt Aristot. H. An. X. 50. 478. Antiphanes Poll. IX. 48. Theophrastus, Philo, Longinus c. 43. Appianus Hisp. VI. 96. Aesop. Fab. XXXIV. 21. et Grammatici a Thomas commentatoribus p. 591. et Sturzio p. 178. producti, qui quod *μαγειρεῖον* recte et attice de loco, unde coqui conducuntur, non recte autem de culina usurpari existimat (in quo assentatorem nactus est Weiskium ad Long. l. c.), nullo arguento nititur, neque a Phrynicho vel levissimo indicio significatum est. Etym. M. 'Οπτανεῖον διὰ διφθύγγου πρῶτον μὲν ὅτι λέγουσιν ὄπτανήσιν, δεύτερον δὲ τῷ λόγῳ τοῦ βαλανεῖον. 'Ο δὲ Ἡροδιανὸς λέγει, ὅτι παρὰ τοῖς Ἀτυκοῖς διὰ τοῦ τοι γράφεται καὶ προπαροξύνεται (hinc corrigendi Hort. Adon. p. 112. a.). 'Οπτανεῖον vulgo obtinuisse pluribus exemplis demonstravit Hemsterhusius ad Thom. l. c. adde Plut. V. Crass. VIII. 415. T. III. Praec. Polit. 31. 197. T. 12. Callixen. Athen. V. 41. 198. Lucian. Asin. XXVII. 165. T. VI. (Scholii δοχεῖον, μαγειρεῖον, prior pars ad παταγώγιον p. 162. pertinet.) Alciph. I. 28. Aesop. Fab. XXI. 91. Rochef. Sed ὄπτάνιον in omnibus veterum comicorum locis metri ratio partim fert, partim exigit, Philemon. Ath. IV. 70. 165. Damoxen. III. 60. 399. (ubi post προσπαρδέτω πρὸ ὡς μοι πέχεσσατ legendum ὁσμῇ ex v. 35. et v. 15. μινθῶνας.) Hegesipp. VII. 56. Nicom. 37. 63. So-

Τυγχάνω: καὶ τοῦτο προσεντέον· οἱ γὰρ ἀμελεῖοι
οὗτοι λέγουσι, φίλος σοι τυγχάνω, ἐχθρός μοι
τυγχάνεις. δεῖ δὲ τῷ φήματι τὸ ὕπο προστιθέ-
ναι, φίλος μοι τυγχάνεις ἂν, ἐχθρός μοι τυγ-
χάνεις ὅν. οὗτοι γὰρ οἱ ἀρχαῖαι ἔχοντες.^{*)} †)

a) *Touτo pro τούτo recto emendat Pauwius. Post ἀμελεῖον Ed. Pr. V. φίλος μοι τυγχάνεις, φίλος σοι τυγχάνω· δᾶ δὲ τὸ ὕπο προστιθέναι, φίλος μοι τυγχάνεις ἂν, reliqua omittens.*

sipater IX. 22. 597. Aristoph. Eqq. 1033. v. Valcken, ad Phoenic. 658. Schweigh. ad Athen. T. II. 201. In Aristoph. Pac. 891., ubi Pauwius τούτο δὲ ὄρατ' ὀπτάνειν, νῦν ὡς καλόν corrigebat, nunc salvis Grammaticis legibus attica forma, quamvis contra dicente Hemsterhusio, in possessionem restituta est.

†) Facilius Thomas p. 360. concedit, participlum verbi substantivi omitti posse. Neque fas dico, et si in proclivi plerumque emendatio, tot tamque gravia testimonia in dubitationem devocare: τυγχάνει καλή Plato Hipp. p. 300. ἀηδές Gorg. p. 120. T. 4. φέδιον Alcib. p. 56. T. 5. v. Heindorf, ad Phaedr. p. 306. Schneider, ad Xen. Hell. IV. 3. 3. εὐνοει τυγχάνει Aristoph. Eccl. 1141. Avv. 961. Alexis Athen. IV. 60. 143. Hinc immensum crescit exemplorum numerus, Grammaticis in supervacuum tumultuantibus: Theophr. H. Pl. VII. 1. Caus. Pl. V. 25. Epist. Socr. VI. p. 12. Plutarchus, Philostratus, Lucianus, et nullus aequalium et recentiorum hoc, ut videtur Phrynichο, erōre vacat, qui ab Homero prosemnatus (Od. x. 87.), a Tragicis propagatus est, quos eximere frustra Porsonus studuit. v. quos Hermann. citat ad Aj. v. 9. *) (In Eur. Fr. Inc. 50. μάκαριος ὅστις εὐτυχεῖ γά-
μον λαβὼν ἑσθίης γυναικός, εὐτυχεῖ δὲ ὁ μὴ λαβὼν, sic opitulandum est: ὅστις ἂν τύχῃ — δυστυχεῖ δὲ ὁ μὴ λαβὼν.) Thomae sententiae aliquid momenti adjicit verbum δια-
τελεῖν, quod illi adjungunt Grammatici. v. Ge. Lecap, in Lectt. Mosq. Vol. I. p. 62. Nam id quoque nonnunquam ἀπόλυτον est. Thucyd. I. 54. ἀσφαλέστατος ἂν διετελεῖ. Xen. Hell. VII. 3. 1. ἀλκιμοι διετέλεσαν. Aristot. Polit. VII. 6. 280. ἐλεύθεροι διατελεῖ, etc. cuiusmodi in locis

[*) Notari ad Sophocl. T. I. p. 228. et 256. G. H. S.]

Σύγκρισις: Πλούταρχος ἐπίγραψε σύγγραμμά τι
τῶν αὐτοῦ Σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάν-
δρου. καὶ θαυμάζω, πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον
ἀφιγμένος καὶ σαφῶς εἰδὼς, ὅ, τι ποτέ ἔστιν η
σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. ὁμοίως δὲ
καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷδε καὶ συγέκρινεν
ημάρτηται. χρὴ οὖν ἀντεξετάξειν καὶ, παρα-
βάλλειν λέγειν. ³⁾) †)

a) Ed. Pr. τέρδε τῷδε omittit. Thomas p. 622. πρὸς τὸν δέκατον τέρδε, et in extrema parte παραβάλλειν καὶ παρεξετάσσειν καὶ παρεπιθέματα.

quam Fischerus ubique verbum substantivum addendum putaret, recte tum Sturzius Lex. Xenoph. T. I. p. 706. tum Schaeferus ad Dion. p. 200. intercesserunt. Major est deliberatio, an post nomen neutrius generis omitti possit: Paus. III. 15. 595. Οἰωνός, ἡλικίαν μὲν μειράκιον, Athen. XIII. 78. 180. ὃς μειράκιον εὑμορφών, ubi Schweig-haeuserus ὅν infersit, et maxime in nominativo, qui dicitur, consequentiae, ut Dio Cass. XLIV. 47. 412. καίτοι χαλεπίστατον. Liban. Decl. IV. 621. ὥσπερ φανύον. Heliod. I. 34. τὴν ξένην, ἣν δυνατὸν ἐμαυτῷ με δοῦναι βέλτιον ἦγουμαι λαβεῖν παρά τοῦ —. Aesch. Agam. 893. ὥστε σύγ-γονον βροτοῖς. v. Interpp. ad Thucyd. II. 35. Ast. ad Plat. Polit. c. 4, 536.

†) Haec quoque labes temporibus Alexandri M. nata est, Primus, quod constet, Aristoteles Rhetor. I. 9. 104. T. 4. Buhl. συγχρήσεις τι πρός τι πρός ἀντιταραφέλλεις usurpavit, Polit. IV. 9. 162. Hist. An. X. 26. 455, hinc verbi usum accepit Theophrastus Caus. Pl. IV. 2. cuius aequalis, Philemonem, σύγχρησις usurpasse contra Phrynicum notat Berglerus ad Alciph. I. 54. Nihil jam in scriptis Graecorum frequentius quam hoc vocabulum: Polyb. VII. 47, Philo de Mund. Opif. p. 22. A. Joseph. Antt. XI. 4. XIX. 5. Strabo V. 4. 205. Lucian. Asin. LVI. 199. T. 6. Aristid. Rhet. II. 12. 528. συγχρήσεις Diod. III. 52. Dio Chr. XXXI. 654. Lucian. Paras. 51. 143. v. Schleusner Lex. N. T. s. v. In librorum elogiis id fuit unum celebratissimum; sic olim legebatur Chrysippi Σύγχρησις τῶν

Κατ' ἐκεῖνο καιροῦ : παρὰ μὲν ἄλλῳ τῶν δοκίμων οὐχ εὑρον. ηγοῦμαι δὲ καὶ Θουκυδίδην ἐν τῇ ἡ μετά τοῦ ἀνθρού εἰρηκέναι κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ. καὶ ἐγὼ μὲν φυλάττεσθαι παραινῶ οὕτω χρῆσθαι. εἰ δ', ὅτι Θουκυδίδης εἰρηκε, θαρροίη τις χρῆσθαι, χρήσθω μὲν σὺν τῷ ἀρθρῷ. *)†)

a) Ed. Pr. et Phavor. alio ordine : **Κατ' ἐκεῖνο καιροῦ :** καὶ ἐγὼ μὲν φυλάττεσθαι παραινῶ οὕτω χρῆσθαι. εἰ δ', ὅτι Θουκυδίδης εἴρηκε, θαρροίη τις χρῆσθαι, χρήσθω μὲν, σὺν δὲ τῷ ἀρθρῷ. παρὰ μὲν γὰρ ἄλλῳ τῶν δοκίμων οὐχ εὑρον. ηγοῦμαι δὲ καὶ Θουκυδίδην ἐν τῇ ὁγδόῃ μετά τοῦ ἀρθρού εἰρηκέναι κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ. Pauwius putat, „quosdam illum locum Thucydidis adduxisse, ut probarent, κατ' ἐκεῖνο καιροῦ dici posse et libros etiam quosdam Thucydidis articulum ignorasse.“

τροπικῶν ἀξιωμάτων Diog. La. VII. 194. Caeciliani Siculi Σύγχροις Δημοσθένους καὶ Αἰσχύλου Suid. Meleagri Gadarini λεκίδου καὶ φακῆς Athen. IV. 45. 112. Plutarchus ipse comparationem Graecorum et Romanorum imperatorum σύγχροις vocat V. Flamin. 21, 700.

†) „Thomas p. 502. Thucydidem sit κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ semper cum articulo dicere, quasi crebrum sit in Thucydide hoc loquendi genus, apud quem semel idque nonnihil addubitans se legisse dicit Phrynicus. Sed non memini me vel libro VIII, vel usquam alibi in hoc scriptore legere κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ, semel tantum L. VII. 2. ἔτυχε κατὰ τοῦτο καιροῦ ἀλθών“ Duker. Praef. XXV. Apud veteres nullum aliud hujus formulas exemplum cognovi, sed recentiores promiscue κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, Plutarch. de Virt. Mul. p. 506. T. 8. V. Alex. 32, 298. T. 4. Herodian. I. 12. Synea. Ep. 70. 218. A. Justin. Hist. p. 148. A. Schol. Venet. B. 104. v. Abresch. Dilucc. pag. 720. Schaefer. ad Greg. 775. et κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ, Aelian. H. An. XVII. 57. Euseb. H. Eccl. II. 15. 62. Cum aliis praepositionibus: πρὸς τοῦτο καιροῦ Dem. Olynth. II. 20. ἐς ἐκεῖνο καιροῦ Plutarch. V. Demosth. 19. 284. T. 5. V. Brut. 22. 248. T. 7. ἐς τοῦτο καιροῦ Dio Cass. XLIV. 24. 396. rursus cum articulo ἐν τῷ τοιούτῳ (Dan. τούτῳ) τοῦ καιροῦ Thucyd. VII. 69. ἐν ἐκείνῳ τοῦ καιροῦ Anon. Suid. s. Βάρβιος. εἰς ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ Euseb. H.

Eccl. I. 6. 20. εἰς τοῦτο περιήκαν τοῦ καιροῦ Plut. Ages. 35. 125. T. IV. *) et cum aliis nominibus: κατ' ἐκεῖνο τῆς ὥρας Joseph. Antt. VII. 7. 579. Alciph. I. 21. v. Toup. ad Longin. p. 295. τηνικάδε τοῦ χρόνου Procop. Anecd. 28. 81. A. Aelian. H. An. XII. 55. τηνικαῖτα τοῦ θέρους Arist. Pac. 1171. sine articulo τηνικαῖτα καιροῦ Theophylact. Legatt. pag. 177. C. οὐποτε καιροῦ Nicet. Ann. VI. 9. 111. D. οὐδέτις πω χρόνου Arist. Eqq. 944. ἐνταῦθα λόγου Plat. Rep. IX. 275. ἐνταῦθα τοῦ λόγου Legg. X. 87. Rep. I. 179. cf. Legg. IV. 379. V. 219. VII. 536. T. 8. Jam non obscurum esse potest, ad summam nihil interesse, utrum articolus omittatur an adjiciatur, neque in ipsa formula, de qua Phrynicus loquitur, sed in mente et voluntate scribentis positam esse variandae pro tempore constructionis rationem. Sic Thucydides VII. 57. ὡς ἐπάστοις τῆς ξυντυχίας ή κατὰ τὸ ξυμφέρον η ἀνάγκης ἔσχεν, alteri addidit articulum, alteri, quod est minus definitum, subtraxit. Valet hoc de omnibus similibus, quorum ex magna copia pauca tantum delibabo: εἰδους εὐχούσα Paus. VII. 22. 218. πονήρως ἔχουσα τοῦ εἴδους Philostr. V. Soph. II. 25. 610. ἀνθρωπικώτερον ἔχων λήματος Liban. Decl. p. 606. T. 4. ἐκειμένως τοῦ ἥθους ἔχων Philostr. c. 1. II. 17. 597. σκέπης ἐν καλῷ εἶναι **) Aelian. H. An. VII. 25. καλῶς παράπλον κείται Thucyd. I. 56. τοῦ παράπλον κείσθαι καλῶς Paus. VII. 18. 502. ἐν καλῷ τῆς διόδου κειμένη Procop. Aedif. II. 10. 50. B. In Dionys. Antt. VIII. 4. 1512. ἐν καλλίστῃ κεισθαι συνόδῳ ταῖς ἄλιαις propter illa exempla scribendum est ἐν καλλίστῳ — συνόδου. Sic ἐν καλῷ καλύσεως κείμενον IX. 7. 1754. ἐν καλῷ τῆς σχολῆς Lucian. Encom. Dem. 154. T. 9. τῆς θέας Aristid. Or. Pl. II. 161. καλῶς κέονται τοῦ ἡλίου καὶ τῶν πνευμάτων Hipp. de Aer. et Loc. II. 8. Cor. In Arist. Panath. p. 184. T. I. ἐν καλλίστοις κείται γῆς καὶ θαλάττης, singularem nu-

*) Sic Scolanus scripsit pro τῷ καιρῷ, quod et ipsum tolerari potest, si demonstrativum ἀπολύτως accipitur, ut in his locutionibus: ἐπὶ τοσοῦτο προέβη τῇ δόξῃ Diod. IV. 25. ταῖς προθυμίαις ἐπὶ τοσαῦτα (leg. τοσοῦτο) προέβησαν XI. 8. ἐπὶ τοσοῦτο διατένει τῆς φιλοκερδίας V. 55. e codd. pro τῇ φιλοκερδίᾳ nunc editum.

**) Pro genitivo in hac formula usitatissimo Aristid. de Societ. L. 485. τῷ καλῷ γογόνων εἰλήλαις δὲ πὶ τοῦ χρειῶν αἱ πόλεις. Dion. Antt. VI. 4. 2044. καθαῖς ὁ παρόδης κειμένων ταῖς ἀγροῖς.

Ἐπέστησε καὶ ἐπιστάσεως ἄξιον τὸ πρόφρεδον, ἀντὶ τοῦ ἡπόρησε καὶ ἀπορίας ἄξιον τὸ πρᾶγμα. οὐτωὶ χρωμένων τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων πολλάκις ἀκήκοα εἰ δὲ καὶ ἀρχαίφερον δοκίμως, ἄξιον ἐπισκέψεως. †)

merum restituendum esse judico. Matthiae emendationem in Plat. Legg. IX. 17. T. 9. πᾶς ἔχεις τῆς συμφωνίας articulum delentis Gramm. Gr. p. 433. probabilem esse concedo, necessariam esse non arbitror. Sic idem cum aliis plurimis saepissime ἐνταῦθα et εἰς τοῦτο ἡλικίας et. vero etiam cum articulo usurpat Rep. I. 149. T. VI. ἐνταῦθα εἰ τῆς ἡλικίας, et Lysis c. Call. p. 186. 4. T. V. εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἀριστεῖ. Phalar. Ep. CII. Ald. εἰς τοῦτο προσχθησομαι τῆς ὁργῆς. Synes. Calv. 77. D. εἰς τοῦτο τῆς τύλης προσήγαγεν, Philo Vit. Mos. I. 641. C. ἐπὶ μηρῷ τῆς εὐλείας προσερχόμενος, quae omnia plerumque sine articulo dici solent,

†) Valerius Maximus I. 15. de Theodectiis Aristotelis loquens, hoc genus dicendi expressisse videtur, quam inquit, *proprio volumine quibusdam rebus insistens planius sibi de his in Theodectiis dictum esse adjecit*, quasi dicat, de quibusdam rebus subtiliter dubitans. Atque ita locum accipiendum puto, non de Rheticis ad Alexandrum, ut in ora Valerii Pighiani annotatum est, (satis enim accurate docuit Victorius, illum librum falso adscribi Aristoteli, Anaximenisque potius Lampacensi esse) sed de Grylio ejusdem, de quo Quintil. II. 17. *Aristoteles quaerendi gratia quedam subtilitatis sua argumenta ex cogitavit in Grylio*. In Grylio autem de Rheticis disputabat Aristoteles. v. Laert. in Vit. Nunner. Ἐπιστῆσαι τὴν διάνοιαν, τὸν γοῦν, ξεντόν, vel etiam nudum ἐπιστῆσαι pro animum advertere, cogitationem desigere, (et contrarium ἀποτίθεσαι τὴν διάνοιαν) non illi quidem masculae eloquentiae principes, Plato aut Thucydides aut comoediae veteris auctores, sed tamen Isocrates Encom. Evag. c. 26. Epocrates comicus Athen. II. 54. 229. (ἐπειγόντας καὶ διερρόντισκαν), Aristoteles ejusque auditor Theophrastus, quorum locos citarunt H. Stephanus Thes. I. 1763. Hemsterhusius ad Luciani Nigr. 37, 355. T. I. et

Εὐστάθεια ἡ εὐσταθής: πόθεν καὶ ταῦτα εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων φωνὴν εἰςφέρουη, ἀδοκιμάτατα ὄντα, φροντίδος ἄξειν. Άλλὰ σὺ ἐμβρίθεια λέγε, καὶ ἐμβριθής. *) †)

a) Ed. Pr. ἡ ante εὐσταθής omittit; Phavorinus nam pro eo inferit. In iisdem φροντίδος ἄξεις elegantius et ἐπιεικέσσι pro ἐμβριθήσαι, quod ferri nequit. Thomas hunc articulum et quae sub v. Εὐστάθεια tradita sunt, non inepio in unum contulit p. 301.

Bosii interpretes p. 62. Nihil jam opus videtur inferiores, qui legem ab Atticistis latam rupere, hic arcessere, Polybium, Dionysium, Diodoram, Plutarchum, aliosque, quos Abreschius Addend. ad Lectt. Arist. p. 542. contra Phrynicum educit, qui quo longius ab illo limpido fonte Atticiami descendunt, eo intemperantius hoc verbo utuntur; sic ei *notandi, docendi* significationem subjecit Proculus V. Marin. 25. πρώτος ἐπιστῆται, primus intellexit, Eustath. pag. 281. Πορφύριος ἐψιστᾶ, annotat. Ceterum translatio haud immodesta videtur, neque ab ingenio Graecorum abhorrens, qui affinia vocabula προσέχειν et διέτην, scil. τὸν νοῦν, in eundem fere intellectum defletere solent, ut Herodotus ἐπ' οὓς ἐπεῖχε στρατηλατέειν, v. Nott. ad L. I. 80. p. 40. ἐπάσχη τῶν μιμησαντῶν ποιογάντων Lucian. de Saltat. 78. 167. T. 5. Palaeph. 42. p. 195. et simili ellipsi προσβάλλειν, scil. τὴν ὅψιν. v. ad Gregor. p. 37.

Substantivum ἐπιστάσις post Aresan Stob. Ecl. Ph. I. 52. 852. primum apud Theophrastum de Vertig. p. 462. hos sensu usurpatum reperio: ἐν τῇ ἐπιστάσει καὶ τῷ ἀνενίσματι. Ἐπιστάσεως ἄξιον Polyb. XI. 2. ἐπιστάσεως δέομενον Plut. de Fort. p. 309. T. VII. Antig. Car. c. 24. Apollon. de Adverb. p. 612. ἄξιον ἐπιστῆσαι Mechan. vett. p. 151. quod ipsum fortasse Phrynicho reddendum est pro ἐπιστῆσαι sed Plato Theaet. p. 201. A. τοῦτο γε βραχεῖας σκέψεως, scil. ἄστι vel δεῖναι. βραχεῖας ἐξετάσεως δέομενον Lucian. Catapl. c. 25. Aristot. de Mot. An. II. 112. C. ἄξιον ἐπιστήσαντας ἐπισκέψασθαι.

†) Propria potestate Homerus εὐσταθής μέραρον, Hippocrates figurate Epid. III. 5: 3. A. εὐσταθής θήρος et εὐστ. νόσος Aphor. III. 97. E. Vetus Atticus usum hujus vocabuli plane omisso videtur, quem ante omnes renovavit

Epicurus. Hujus inter soloecismos multiplices et inventos Cleomedes Theor. Cycl. II. 90. ed. Balf. etiam hoc exagitat: σαρκὸς εὐσταθῆ καταστήματα καὶ τὰ περὶ ταύτης πιστά ἐπίσματα καὶ λίπασμα ὄφθαλμῶν τὸ δάκρυον ὄνομάζοντος καὶ ἕρα ἀνακραγάσματα καὶ ἄλλας τοιαύτας ἄτας, ὡν τὰ μὲν ἐκ χαμαιτυπίων ἀν τις εἶναι φήσει, τὰ δὲ ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητρίοις ὑπὸ τῶν θεομορφοριακούσων γυναικῶν, τὰ δὲ ἀπὸ μέσης προσευχῆς καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς προσωπούντων, Ἰουδαικά τινα καὶ παρακρασιαγμένα. *) Ex eodem fonte fluxit verbum: Θάρσος ἔστι κατὰ τοὺς Κυρηναϊκοὺς καὶ Ἐπικονιοῦς εὐσταθεῖν κατὰ διάνοιαν καὶ λόγον ἐν δεινῶν ὑπομονεῖς Schol. Venet. E. 2. Vitiosum exemplum mox sequuti sunt non singuli aut pauci, sed gregatim omnes: εὐσταθεῖν Dionysius Hal., Plutarchus Quaest. Rom. 72. 353. T. 8. Joseph. Antt. XV. 5. Appian. H. R. VI. 9. 110. M. Anton. V. 18. VI. 10. Arrian. Epict. I. 29. 163. Hermes Stob. Ecl. Ph. I. 52. 940. εὐστάθεια Philo, Plutarch. V. Demetr. 58. 55. T. 6. Themist. Or. XIII. 164. Jamblich. V. Pyth. 30. 185. εὐσταθῆς vero ex iisdem et Luciano in Nott. ad Thomam et in Lexicis citatum videmus. Veteres in hoc ἐμβεβήθης usurparunt et στάσιμος. In Annae Comm. XV. 463. B. ἀνδρεῖα καὶ στάσιμος τὴν φρένα malim ἐδοκία, ut Maxim. Tyr. XXXI. 99. σοφία στάσιμος καὶ ἐδοκία, et Eustrat. in I. Nicom. p. 25. b. ἐδοκίος καὶ στάσιμος pro βάσιμος, etsi hoc quoque non ignoro nonnunquam τὸν βεβηκότα significare. Porro in Themist. Or. XIII. 169. τῶν κούφων καὶ ἐνέδρας ἐγχειρημάτων corrigendum ἀνεδοάστων. Et quia semel nos in conjecturae aleam commisimus, etiam hoc addatur, Theocritum Id. XXII. 15. πολὺς δὲ οὐρανοῦ ὅμβρος νυκτὸς ἐπιβοίσας, non ἐφερπύσας, scripsisse, neque in I. Homeri Hymno in Apoll. v. 139. χούσῃ δὲ ἄρα Λῆλος ἀπεσα — βεβούθει — ἥνθησ', ὡς ὅτε τε

*) V. Casaub. ad Diog. La. X. 605. Koppiers. Observ. Phil. XII. 172. Epicurum, quem vulgo *doctum* vocant ob librorum multitudinem, quum esset illiteratus et humanitatis expers, verbis inconditis et abjectis orationem dehonestasse, communiter et philosophi queruntur et grammatici, v. Fabricium ad Sext. Emp. c. Math. I. 215. et Epicuri hac in causa defensorem Gellium II. 9. Ex hac fabrica est adjективum *πλεοναχός*, v. Coray Στοχ. περὶ τῆς Ἑλλ. Γλ. p. 4. tum illi *καταγιγούσι* et *ἐπεντρωμάτα*, quae iste crebro inculcabit, v. Athen. XII. 67. 530. *βρυνασμοί*, *κροτοθρόνοις*, *τριπλίκιστος*, atque alia hujus voluptuosae doctrinae, verbis non minus quam reipsa lascivientis, scilamenta.

Πάλι: οὐτω λέγουσιν οι νῦν φήγορες καὶ ποιηται,
δέον μετὰ τοῦ τὸ πάλιν, ως οι ἀρχαῖοι λέγου-
σιν.^{*)} †)

a) Articulus hic non est in Ed. Pr. et Phav. Lexico.

ἥλον οὔρεος ἄνθεσιν ὑλῆς, quidquam novandum videri
praeter hoc postremum: ἀνθοῦσα ᾧς ὅτε τε ἥλον οὔρεος
ἄνθεσιν ὑλῆς. Sic in Hy. in Bacch. V. 8. ὑπατον ὄρος ἀν-
θέσιν ὑλῆς, quod etiam Alcmanī in Schol. Soph. Romania
ad Oed. Col. 1248. restituendum pro Πικάντινος ἄνθεσιν
ὑλῆς Fr. CXXIII. Ed. Welckeri pro Scholiis Romanis
Triclinium nominantis.

†) Propria est haec Phrynichi observatio, neque ab
ullo Atticistarum repetita; vitium ipsum hodie nusquam
in rhetorum scriptis appetet. Sed non dubito, quin non
nulli, ut in adverbialis localibus, ita etiam in hoc Νέφελ-
κυστόν, praesertim ante consonam, detrahi posse credide-
rint. Choeroboscus in Hort. Adon. p. 216. b. Τινὲς δὲ
τοῖς ἐπιφέρμασι, τῷ ἄνθεν, κάτωθεν, οὐρανόθεν, γῆθεν
καὶ τοῖς ὅμοιοις, ἐφελκυστικὸν διελαμβάνουσι τὸ Ν. "Οθεν
καὶ συμφώνον ἐπαγομένου οὐ γεφύρουσιν αὖτι, οὐρανό-
θεν τὸ φῶς, γῆθεν τὰ ἄνθη. οὐδὲ συνήθεια πάντοτε
μετὰ τοῦ τὰ τοιαῦτα γράφει. Aliter existimat Etym. M.
p. 585. 47. coll. Zonar. Lex. p. 896. δεῖ δὲ γινόσκειν, ὅτι
τὸ ἔκτοσθε καὶ προτέρωθε καὶ τὸ δραῖα χωρὶς τοῦ τὸ γρά-
φεται, εἰ μὴ φενήγειν ἐπιφέροιτο, quod sequitur Tzetzes
ad Lyc. 482. Itaque nihil dubii relinquitur, hujus scri-
pturae vestigia non ex errore graphicō, sed e Grammatico-
rum quadam haeresi ortum habere. Hinc sunt ἔκτατέρωθε
Plutarch. V. Phocian. XIII. 15. T. 5. Strabo VIII. 6. 22.
p. 273. Athen. IV. 93. Σωθε Lucian. Dial. Meretr. III.
206. T. 8. Σνεκε Palæeph. Prooem. p. 9. πρόσθε Aristid.
Papath. T. I. 144. Plato Legg. XI. 151. Xen. Cyr. III.
3. 25. Liban. Ep. 904. 421. Σμαρασθε Plato l. c. p. 137.
Joseph. Antt. VI. 13. 552. Paus. X. 52. 272. Aristid.
Eusebr. III. 452. T. I. Liban. Decl. T. IV. p. 282. Σμι-
σθε Joseph. VI. 7. 329. Paus. X. 26. 245. οπισθε Ari-
stot. H. An. IV. 1. 151. Lucian. Asip. XVI. 149. T. 6.

Απόστασις ἔργων: καὶ τοῦτο τῶν ἡμελημένων. ἐπὶ πολὺ δὲ παρὰ τοῖς ἔργολάβοις τῶν ἔργων. Σητοῦντες δὲ, τί ἀν αὐτὸν αὐτῶν ἀρχαῖον θείημεν ὄνομα, οὐ φαδίως ἄχρι νῦν εὑρίσκομεν. εἰ δὲ εὑρεθείη, ἀναγεγράψεται. ^{a)} ^{†)}

a) Ed. Pr. ὑπόστασις et ἡμελημένων, ut Scaliger correxit pro vulgato ἡμελημένων, cui articulum praefixi de meo; item ἐν adjeci ante αὐτὸν, pro quo commodius videtur αὐτοῦ. Vulgo soloecē ἀργοῖον θείημεν τούνομα. recte Edd. vett. ὄνομα. Τῶν ἔργων Nunnesio abundare videtur πλεοναστική. Scaliger huic similem pleonas-
mum tragicorum αὐνυμένων γάμων comparat. Ego e superiori versu
male iteratum puto.

Amorr. XVI. 275. T. 5. Aelian. H. An. IV. 26. et saepius apud Pausaniam. ἔξοπισθε Plut. Symp. VIII. Q. VI. 1. 312. Aristid. Or. Sacr. I. 276. V. 359. ὑπερθε Athen. II. 60. 240. παθύτερθε Thucyd. V. 59. ubi plures codd. meliorrem scripturam custodiverunt. Neque enim, si recentioribus hanc libertatem concedam, idcirco etiam vel schneidero assentiar in Xen. Cyr. II. 5. 22. ex uno cod. πρόσθια réponenti, vel Reiskio ad Lys. c. Pantac. p. 729. Tschukkioque ad Strab. VIII. p. 275. nihil interesse affirmantibus, utrum hoc modo an illo scribatur. Nam et haec vi-
tiosae consuetudinis exempla, quamvis multa sunt, ta-
men contraria respicientibus, pauca, corruptelae facilitatem considerantibus, (v. Seidler. ad Troad. 501.) levia videri debent.* Sed de recentioribus, ut dico, nihil definiam.

†) Si υπόστασις retineas, erit fortasse *faex operum*, quia ἔργολάβοι sunt mercenarii, qui vilia et abjecta ope-

* In Herodoteis libris vehementer nutatur, eademque inconstans epicorum et. scenicorum poetarum editores *N* illud finale in clausulis numerorum modo omittunt, modo addunt, ut v. c. in penthemimeri αὐτὴν δὲ ἔπισθε Eur. Iph. T. 1334. *εἰδὲ* ὡς τὸ πρόσθιο Rhes. 705. δούλος πάροθε Electr. 899. *εἰδὲ* ὡς τὸ πρόσθιο Arist. Eqq. 751. et *δολεὶς* ἔπισθε Eur. Iph. T. 1409. ξέρεψι ἄνωθεν Troad. 1243. πολλῶν πάροθεν Aesch. Ag. 1383. θεοὺς ἄνωθεν 1590. ἔπειτα ἄνωθεν Arist. Pac. 1243. Vesp. 204. Acharn. 433. quam diversitatem breviter tetigit Elmaleyus ad Heracl. 583. cf. Brunck. ad Theem. 678. In Moschionis vv. ap. Stob. XIIIL p. 561. quos Jacobsius tractat Emm. in Ath. p. 25. δέξῃ ευτίκτες το πρόσθιο καὶ γένει μέγας corrigi debet πρός δὲ —.

*Γεννήματα: πολλαχοῦ ἀκεύω τὴν λέξιν τιθεμένην
ἐπὶ τῶν κυρπῶν. ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα ἀρχαίσαν καὶ
δόκιμον οὐσαν. χρὴ οὖν ἀντὶ τοῦ γεννήματα
κυρποὺς λέγειν Ἑρόντας καὶ ὑγρούς. †)*

ra tractant. Locus est obscurus; ego ἀκόστασιν malo. doest in MS. prima litera, ut minio possit notari. *Nun-*
nes. Retinendum ὑπόστασις; qui redimunt opus facien-
dum, dicuntur ὑφίστασθαι τὸ ἔργον, nam ὑφίστασθαι est
suo periculo aliquid in se recipere, quod faciunt of ἔργο-
λάβοι. nulla hic est obscuritas. *Scaliger.* Pauwius etiam
ὑπόστασις retinet, sed Scaligeri interpretationem rejicit:
„Nam sic, inquit, Phrynicus facilissime ex lingua anti-
„qua et proba producere potuisse, quo rem apte expri-
„meret; notissimum enim τὸ ἔργολαβεῖν. Aliud igitur la-
„stet; credo ὑπόστασιν ἔργων denotasse operum substam-
„tiam et modum; operum faciendorum descriptionem ac-
„cūram, quae redemptoribus proponitur et in quam fit
„redemption. Sic habemus aliquid, quod alia voce anti-
„qua exprimere non potuit quaerens Phrynicus.“ Has
caligines alii discutiant.

†) Verba hinc expressit Phavorinus, sensum Thomas p. 190. quem stili sacri defensores catervatim invadunt, nullo alio nisi Diodori et Polybii auxilio freti, quibus si addideris Zosim. Hist. III. 28. Apoll. Dysc. Hist. c. 15. Geopp. II. 18. 136. IX. 17. 608. Gregor. Naz. Or. XVI. 505. D. Schol. Ven. N. 580. et quos Du Cangius citat p. 244., facilissime, quid de hoc toto censemendum sit, judica-
bis. Neque ἐπιγέννημα, quod Philosophi et Medici usur-
pant, antiquum videtur. Σύμπτωμα νοσήματος, ὅπερ ἔνιος
τῶν λατρῶν ἐπιγέννημα καλοῦσιν. ἀλλὰ τούτο τὸ ὄνομα οὐ
πάντα σύνηθές ἔστι τοῖς Ἑλλησι. Galen. de Differ. Sympt. I.
1. 30. A. T. VII. De animantium subole tum Plato γεννή-
ματα dixit, tum alii.

"Ινα ἄξωσιν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ίνα ἄγαγωσιν.

'Εὰν ἄξης οὐδεὶς ἀν φαιῆ, ἀλλ' ἐὰν ἀγάγῃς. ^{a)} †)

a) Secundum locum, qui in Edd. post *Bρώσεμα* legitur, huc reponui.

†) Thomas. idem; sed addit primum aoristum verbi ἄγω omnino inusitatum τοῖς λογογράφοις, quae vox deest in editis libris. (v. Philem. Lex. p. 135.) Nunner. Per vulgatum est Atticistarum de hoc aoristo praeceptum, cuius temporis apud recentiores paene innumera, apud veteres vero tam rara sunt exempla, ut Attici illud neque funditus ignorasse neque admodum probasse videantur. Unicus est in suo genere locus Thucydidis II. 97. φύρος — ὅσον προσῆξεν, quo exemplo ii refelluntur, qui in Polyb. V. 30. sincerissimam lectionem δυσχερῶς προσῆγον τὰς εἰςφράσεις, ut male graecam, sollicitare ausi sunt. Sed duo alii ejusdem scriptoris loci vitium contraxerunt; nam L. V. 6. pro ἄξαντα sensus requirit tempus futurum, quod liber MS. praebet; in altero L. VIII. 25. τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρα προεξάξαντες, codicum fere omnium consensu reponendum est προεξάρξαντες. Neque dubito, quin id jam dudum in sedem suam receptum fuisset, nisi vocabuli raritas, a nullo Lexicographorum commemorati, scrupulum injecisset. Hujus ego testes plures citare possum, non luculentos quidem, sed tamen in hac causa sat is idoneos: οἱ τούτων προεξάρχοντες Syntip. Fab. 242. p. 160. οἱ τῆς εὐφημίας προεξάρχοντες Anna Comn. VI. 167. C. A Thucydide ad Xenophontem transgredior, cuius alter locus Memm. IV. 2. 8. nuper perfectum recepit συνηχας, quod etiamsi nullum haberet in Edd. vett. praeisdium, tamen ratio exigeret; alterum Hellen. II. 2. 12. (40.) τοὺς φυγάδας κατάξαντες ambiguum reddit Plutarchi locus parallelus, in quo τοὺς φυγάδας ἀνέντες legitur. Tragicos hoc aoristo uti negavi ad Aj. 443. ubi Hermannus paullo amplius progressus generatim Atticis abjudicat, nihil, ut videtur, Aristophanis exemplo tribuens, quo Matthiae usus est. In Lycurg. c. Leocrat. p. 227. pro κατάξαντες εἰς τοῦτο τὴν τιμωρίαν, quod Reiskius nescio quo pacto tuetur, praestat κατατάξαντες, a Stephano propositum.

Συνήστετο καὶ ἀπήντετο ποιητικά. χρὴ οὖν ἀπήντετο τῆς λέγειν καὶ συνήστησεν. ^{a)} †)

Σίναπι οὐ λεκτέον· νάπι δὲ, ὅτι ἀττικὸν καὶ δόξιμον. ^{b)} ††)

a) Ed. Pr. V. et Phavor. ~~καὶ~~ post σύνηστον et λέγειν post αἴτηστης omittunt. λέγειν etiam omissum in Etym. s. Συνήστετο, ubi haec iisdem verbis traduntur.

b) Ed. Pr. V. σίναπι οὐ λεκτέον· νάπι δὲ, ceteris omissis.

"Οπως μὴ προαξέσιμθα Demosth. Phil. I. 60. et similia vicia consuetis remedii curantur. V. Parerga.

†) **Συναντόμενος** Anton. Liber. XXX. 156. ὑπήντετο Herodian. IV. 11. 165. VIII. 7. 289. utroque loco vestigia melioris scripturae ὑπηντάτο in codd. cernuntur, qua idem aliis in locis uti solet, I. 17. II. 5. V. 4. VIII. 1. et saepius; quanquam Luciano ne hoc quidem adlubescit, Lexiph. c. 25. τὸ ὑπετάτο καὶ τὸ ἀπαντώμενος καὶ τὸ καθεσθεῖς, οὐδὲ μετοικιὰ τῆς Ἀθηναίων φανῆς. cui consentiens Corayus Praef. Polyaen. p. 8. medium ἀπαντώμα, a Polyaeno et Polybio usurpatum, (adde συνεντάτας Aristaeus. Ep. I. 12. ἀπήντητο Sext. Emp. Pyrrh. II. 16. 113.) activo deterius esse judicat.

††) **Σίνηπι** Moeris 271. Thomas 622. σίναπι Philemon p. 67. et Athen. IX. 367. impugnant, variantibus passim codd., omnes autem attice νάπι dici profitentur. **Σίνηπι** Archigen. ap. Galen. Comp. Med. p. Locc. V. 1. 460. D. Artem. V. 5. 401. σινήπεως Galen. l. c. II. 2. 385. E. Alex. Trall. I. 15. 116. III. 6. 190. Dioscor. II. 170. 117. Geopp. XIII. 2. 954. σινήπιος Polyaen. Strat. IV. 5. 52. **Σίναπι** Diocles Athen. II. 78. 264. σινάπνος^{a)} Xenocr. de Aquat. VIII. 27. σίναπι Archipp. Com. Athen. IX. 68. 498. σιναπιστέον Dioscor. VII. 5. 341. b. σινάπινος (quod Lexicis deest) Galen. de Med. Simpl. V. 4. 171. E. σινάπεως Alex. I. 12. 59. Nicet. Ann. XVII. 5. 357. similiterque Lascaris Gramm. III. 5. 7. quatuor barbarica πέπερι, κίκι, κόμ-

^{a)} Σί τοῦ βράδυος Jul. Afric. Cest. 16. 294. τοῦ μίσεως et τοῦ μίσους apud materias medicas scriptoras, itemque σίρεως et σίρεως.

'Ονυχίζειν καὶ ἔξονυχίζειν: ταῦτὸ σημαίνει ἐκάτερα, καὶ τίθεται ἐπὶ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι. τὸ δὲ ἀπὸνυχίζειν τὸ τὰς ὑπεραυξήσεις τῶν ὄνυχων ἀφαιρεῖν σημαίνει. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πολὺς συρφετὸς λέγονται ὄνυχισόν με καὶ ὠνυχισάμην, διὰ τοῦτο σημαινόμεθα τὰ ὄνόματα καὶ φαμὲν, ὅτι, εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ τοὺς ὄνυχας ἀφαιρεῖν τίθησι τις, χρήσαιτο ἀν τῷ ἀπὸνυχίζειν· εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι καὶ ἔξετάζειν ἀκριβῶς, τῷ ὄνυχίζειν χρήσαιτο. ^{a)} ^{b)} t.)

a) Ed. Pr. et Phavor. ἐκάτερα ταῦτὸν σημαίνει — pro ὑπεραυξήσεις habent αὐξήσεις, pro σημαινόμεν autem σημαινόμεθα, quod in textum recepi, significans σημαιούμεθα. Postremo pro εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ Ed. Pr. ἐπὶ δὲ τοῦ; Phavorinus autem cum vulgato consentit.

μι, κινητάσιι vulgo in ιος, attice in εως, ibnico in τος, deflecti tradit, neque sic tamē omnem hujus generis varietatem complexus est. Nam κόμμι partim indeclinabile est, τοῦ κόμμι Hipp. de Artic. p. 538. τῷ κόμμι p. 345. E. Galen. de Med. Simpl. VIII. 19. 256. C. T. XIII. de Fasc. 62. 488. A. T. XI. Dioscor. I. 63. 27. a. Herodo. II. 86. unde κόμμιδι citat Antiat. Bekk. p. 104. partim inclinatur, κόμμεως Hipp. de Art. 558. F. Schol. Nicand. v. 99. κόμμει Galen. Comp. Med. p. Loc. V. 5. 428. E. Κομμάδιον Steph. Byz. s. Ἡλεκτρόδες addendum Lexicis. Νάντι Ariostophanes, Eubulus Athen. IV. 69. 160. Theophrast. H. Pl. I. 19. Lucian. Asin. 47. 188. Plinius XIX. 8. a Numenesio citatus: *Athenienses napy appellantur.*

t.) Pollux (II. 146.) et Suidas ajunt utendum potius τῷ ἀπὸνυχίσασθαι, quam τῷ ὄνυχίσασθαι. (cum de unguium resectione dicitur.) 'Ονυχίζεσθαι autem est ungues demere; vide, an idem sit Plauto *exungulare*; aliud certe est Horatio *ungues cultello purgare*. Ut autem hic usurpari dicimus τὸ ὄνυχίζειν et ἔξονυχίζειν, sic Horat. *homo ad unguem factus*, eodemque modo Servius interpretatur illud II. Georg. *in unguem positis arboribus*, i. e. ad perfectionem. Thomas ait, τὸ ἔξονυχίζειν idem valere, quod ἀκριβολογεῖσθαι, aut πρὸς μνήμην διανιστασθαι. Hesych.

T

'Ο νῶτος ἀρσενικῶς λεγόμενος ἀμαρτάνεται. οὐδετέρως δὲ τὸ νῶτον καὶ τὰ νῶτα δεξίμως ἂν λέγοιτο.^{α)} †)

a) *Extrema καὶ τὰ νῶτα — Αἴγαιον Ed. Pr. omittit.*

chius: 'Ονυχιεῖ, ἐπιμελῶς ἔξετάσει. Harmenopulus de Synt. obseruat eandem differentiam horum verborum, quam hic tradit Phrynicus. Nunner. Eadem Herodianus p. 443. Phrynicus App. Soph. p. 13. et Gramm. Anecd. Beck. p. 432. tradunt: ἀπονυχίζεσθαι τὸ τοὺς ὄνυχας ἀφαιρεῖσθαι, sed ὄνυχίζειν et ἔξονυχίζειν translate ἐπὶ τοῦ ἔρευνθ ἀκρηβῶς. Cratinum tamen Phrynicus notat ὄνυχοφένος de circumsecto posuisse, cf. p. 55. 'Απονυχίζεσθαι (τὰς γειρας) Hippocr. de Morb. Mul. L. I. c. 69. p. 770. B. T. VI. et Theophrastus Char. XXVI. ἀπονυχίστική Schol. in Dion. Gramm. p. 651. (ubi Μυρμηκίδου legendum.) ὄνυχίζειν hoc sensu Hoeschelius ap. Athanas. T. II. p. 9. 2 Regg. 19. Deuter. 14. Julian. Misop. (ὄνυχίζεσθαι) Jamblich. V. P. 28. 154. p. 322.) translate in Clem. Al. Stro. III. reperiri notat. Sio et Artemid. IV. Prooem. p. 306. οἱ ὄνυχίζοντες πάντα, et Suidas: 'Ονυχίζεται, ἀκριβολογεῖται, οὗτος Ἀριστοφάνης.

†) 'Ο νῶτος Polemo Physiogn. XXI. 275. Melamp. de Palp. Div. p. 490. τὸν νῶτον Paus. X. 27. 245. Plutarch. V. Mar. 35. 103. T. 3. Athen. IX. 59. 341. 52. 462. (utroque loco Edd. τὸ νῶτον. v. Nott. T. V. 181. et T. VII. 135.) Aristot. H. An. III. 2. 91. V. 10. 196. (hic Rhen. τὰ νῶτα.) Galen. An in Art. Sang. cont. V. 158. E. T. III. Aesop. Fab. 412. 269. Cynosoph. c. 2. 29. Julian. Caes. III. 4. Heus. qui omnes longe saepius neutro genere utuntur, nullo hominum brutorumve discrimine, quod Philetaerus eadem subtilitate commentus est, qua Latini Grammatici tergum, tonsillas et barbam hominis, tergus vero, glandulas et barbas pecoris esse volunt. De graeci vocabuli genere ultro citroque disputatione ad Thom. p. 657. Moer. p. 267. et Fischer. ad Vel. II. 175. quos Alciphroni τὸν νῶτον eripuisse nolle.

Βρέχειν ἐπὶ τοῦ ὕειν ἐγ τινι κωμῳδίᾳ ἀρχαῖσ
προστιθεμένη Τηλεκλείδη τῷ κωμῳδῷ ἐστὶν οὐ-
τῶς εἰρημένον. ὅπερ εἰ καὶ γνήσιον ἦν τὸ δρᾶ-
μα, τὸ ἄπαξ εἰρῆσθαι ἐφυλαξάμεθ' αὐτόν. ὅπότε
δὲ καὶ νόθον ἐστί, παντελῶς ἀποδοκιμαστέον
τούνομα. ^{a)} †)

Λάμυρος: οἱ νῦν μὲν τὸν ἐπίχαριν τῷ ὄνόματῃ
σημαίνουσιν· οἱ δὲ ἀρχαῖοι τὸν ἴταμον καὶ αν-
αιδῆ. ^{b)} ‡‡)

a) Ed. Pr. Belze, ἀντὶ τοῦ ὕειν, ἐγ τινι κωμῳδίᾳ. Pro προστιθι-
μένη de Salmassii sententia de M. U. προστιθεμένη correxi; pro τῷ
ἄπαξ εἰρημένῳ malum τῷ, i. e. διὰ τό.

b) *Λαμυρός* scribitur in Ed. Vasc. apud Thomam p. 568. et alios;
per omittit Ed. Pr. V.

†) Suffragantur Thomas p. 171. et Moschopulus s. v.
neque licet dissentire. Nam quamdiu Graecia in fastigio
eloquentiae stetit, verbum βρέχειν a communī usu sejun-
ctum poetisque aptum fuit, (unde est Pindaricum βρέχειν
χρονίας νιφάδεσσι pro ὑστεροντί,) postea autem eviluit
proletarii sermonis commerciis. Sic primum Polyb. XVI.
12. οὗτας νιφέται οὕτε βρέχεται, Arrian. Epiçt. I. 6. 30. et
pluribus versionis Alexandrinae et N. T. locis. In eadem
culpa sunt substantiā βροχή, pluvia, Geopp. II. 39. 191.
Georg. Pisid. Hex. v. 1599. Schol. Ven. O. 170. Eust. p.
517. et ἀβροχή pro ἀγομβρίᾳ Joseph. Antt. VIII. 13. 458.
Sextus c. Ph. I. 505. Auctor de sign. stell. p. 21. in Cam-
merarii Astror. Etym. M. s. εὐδία. ὄστοβρόχιον η ἀπε-
ριλλήτος γλώσσα τὴν χύσιν τῶν ὄστων καλεῖ Eust. p. 770.
Βρόχη pro βροχός, v. Adnott. ad Schol. Thucyd. pag. 580.
Lips., ignorant Lexica.

‡‡) *Λαμυρός* principio eam, quam λάβρος, significatio-
nem habuit, ex quo λαμυρός θάλασσα dicitur, quod per-
peram vastam interpretantur Lexicographi, λαμυρά ὕλη
Synes. Hy. I. λαμυροὶ φόδόντες Theocr. XXV. 254. v. Ruhn-
ken. Ep. Cr. I. 89. Hinc traductum est ad proterviam ho-
minum importunius se ingarentium, ut λαμυρὸν λέγειν
Zen. Symp. VIII. 24. λαμυρότερον εἴρηται Aelian. H. Ap.

*Ἐπίδεσμος καὶ ἐπίδεσμοι ἀρσενικῶς: οὗτο μὴ λέγε,
ἄλλα κατάδεσμος. οὐδετέρως δὲ τὸ ἐπίδεσμον
καὶ τὰ ἐπίδεσμα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. *) †)*

a) Ed. Pr. V. Phavor. *εὗτω et ἄλλα κατάδεσμος omittunt, quod Pauwius Thomam putat in libro suo reperiisse. Nam ille, inquit, nisi fallor, ex ipso Phrynicho: Κατάδεσμος, οὐκ ἐπίδεσμος. ἐπίδε-
σμον δὲ οὐδετέρως etc.*

I. 14. προσβλέψας λαμυρόν τι καὶ γεγηθός Plut. V. Mar. 58.
118. T. 5. ubi cod. glossam τολμηρῶς exhibet, et λαμυρός
i. q. ἴτανότης saepissime ap. Plutarchum V. Anton. XXIV.
90. (καὶ βασιολοχία) V. Syll. XXV. 254. T. 5. Lucull. VI. 284.
Caes. XLIX. 420. T. 4. Denique etiam vernilitatem cum
lepoore conjunctam declarat, unde Glossographi λαμυρόν,
εὐλαλον et εὐτράπελον reddunt, tunc suavitatem, longe a
procacitate sejunctam. Hoc sensu ἐπόθεσις λαμυρῶς ἀπηγ-
γελμένη καὶ δεξιῶς καὶ πολλήν τὴν Ἀφροδίτην ἐπαγομένη
Synes. Dion. p. 56. B. quo ne quis γλαυχωρῶς subrogan-
dum putet, obstant reliqua. Τῷ περιττῶς καλῷ καὶ λαμυρῷ
τῆς παιδὸς Θελχθέντες Επιαρ. V. Aedes. p. 49. ὁ βασιλεὺς
εὐγλωτταν εὐτυχηρῶς οὐ λαμυρῶς ἐπέστελλε μόνον (non
eleganter solum) Nicet. Ann. VIII. 5. 137. A. Thomas p.
568. Λέγεται καὶ λαμυρία ή ἥδυτης καὶ η καθαρότης, δῆθε
καὶ λαμυρὰ πηγὴ η καθαρὰ καὶ ἥδεια παρὰ Θουκυδίδην.
Υπεροι δὲ καὶ λαμυρὰ γεαφὴ λέγουσιν. σύνδεις μέντοι των
φητορειῶν τοῦ ὄνοματος δῆλως ἔχεισθαι. quo ipso claret,
Thucydidis nomen librariorum errore illatum esse fra-
straque Hemsterhusium quaevisisse, in quem locum illud
reponeret. Quod autem Pauwius λαμυρός ex λα et μύρῳ
compositum esse putat, is hanc ineptam (ut et Hemster-
husio videtur) etymologiam Eustathio suffuratus est.

†) Τὸ ἐπίδεσμον cum certi generis designatione praeter
Aelianum (plurali utentem) Galenus de Comp. Med. p.
Gen. IV. 746. Simplex τὸ δέσμα in usu fuisse negant,
neque τὸ ἐπίδεσμα, quod Bastius ad Gregor. p. 874. Le-
xiōis addi jubebat, hoc in numero reperi; sed τὸ ἐπίδε-
σμα apud Hippocratem crebrum est. v. Goray ad L. de
Aer. et Locc. p. 226. et Interpp. ad Theon. p. 502. Ο
ἐπίδεσμος Galen. Comm. in Hipp. de Off. Med. III. 76. F.
Atrian. Epict. I. 18, 101. Plutarch. de Audit. IX. 152.

Tὸ σκάτος: καὶ τοῦτο ἐπ' εὐθείας τιθέμενον ἀμά-
θές γενικῆς γάρ ἔστι πτώσεως, τοῦ σκάτος, η
δὲ εὐθεῖα τὸ σκῶρ. ἀμαρτάνοντες δὲ οἱ πολλοὶ
τὴν μὲν ὄρθην τὸ σκάτος ποιοῦσι, τὴν δὲ γε-
νικὴν σὺν τῷ ὑ, τοῦ σκάτους. †)

Φλοῦς: καὶ τοῦτο ἡμάρτηται οἰδαγάρος Αθηναῖος
φλέως λέγουσι. καὶ τὰ απὸ τούτου γιγόμενα
φλεῖνα παλεῖται. ^{a)} ††)

a) Reduxi lectionem Ed. Pr. φλέως pro φλάτος et γιγόμενα pro λε-
γόμενα exhibentis.

T. 7. de Gen. Soer. XVII. 551. T. 9. Mechanic. vett. p. 96.
Hesych. s. "Εγγύλος et alii, quos Bernardus citat ad Nonn.
p. 101, nullus antiquus et classicus auctor; nam quod
Trillerus Hippocratis libellum de Offic. Med. cum summa
jactatione profert, constat subditicium esse foetum nul-
liusque auctoritatis. Lexicis adde προεπίδεσμος Galen.
Comm. in h. l. II. 45. D. T. XII. ἐπιδειμίς Id. Isag. XX.
598. A. T. II. et σύνδεσμα e pluribus Euripidis locis.

†) Ego non dubito, quin olim casus primus fuerit
σκάτης, quod simile τῷ ιοάς et similiter fortasse inflexum;
σκᾶτης, σκάτη, σκάτα genere masculo, et σκάτης, σκά-
τος, σκάτη, σκάτη genere neutro. In Schol. Arist. Plut.
706. σκάτη ἥσθιον scribendum forte σκάτα. Pauw. Ad-
modum memorabile est Zonarae testimonium Lex. p. 1656.
Σκῶρ τὸ κόπτον (κοποῖον). τῶν καθ' ἡμᾶς σοφιστῶν ὁ ἐνδο-
ξότατος ἔν τινι τῶν λόγων τῶν ἑαυτοῦ γέγραψε τὸ σκάτος,
ἄγνοήσας, ὅτι η ὄρθη πτώσις ἔστι τὸ σκῶρ, αἱ δὲ πλάγιαι τοῦ
σκάτος καὶ τῷ σκάτῃ (σκάτει male Phavor.). ὅντως οὖν σκάτο-
φάγου τὸ ἀμάρτημα, quod nescio quid Tzetzianum sapit,
Poll. V. 91. σκῶρ, αἱ πλάγιαι τοῦ σκάτους, τῷ σκάτει, ubi
σκάτος et σκάτη scribendum. Vulgari forma τοῦ σκάτους
usus Sophro Athen. VIII, 65. 336. Tertiam formam τῷ
σκάτον, quae in μυόσκατον appetet, et memorat (uisi le-
ctio fallit) et damnat Photius p. 389, unde in Schol. Arist.
l. c. (τῷ) σκάτᾳ. Argumentis, quibus Sturzius Dial. p. 55.
contra Phrynicum pugnat, respondere non difficile
fuerit.

††) Nunnerius notat e Poll. X. 178. φλοῦς ionice, at-

Πεποιθησις οὐκ εἰρηται, ἀλλ' ἡτοι πιστεύειν ἐ^τ πεποιθέναι. †)

tice φλέως dici; Suidan autem inflectere φλέων, φλέω, sed illud haud dubie erratum esse pro φλέως. Utrumque apertum est de junco aquatico loqui, quod genus apud Aristophanem, Aristotalem H. An. X. 27, et Theophrastum ὁ φλέως dicitur, sed varia declinatione et scriptura, τοῦ φλέω Arist. Rann. 246. quo loco cod. Paris. φλέως exhibet, qua genitivi forma etiam Metagenes comicus Athen. VI. 14. 579. Theophrastus et Dioscorides utuntur. v. Nott. ad H. Pl. p. 453. Accusativus est in Arist. Fragm. Amphiar. IV. 218. πόθεν ἀν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωτηῷ φλέων, tomentum significans (ἀνθήλην). φλοιός dicitur in Peripl. Scylacis p. 52. ubi φλέως emendant. Photius Φλύην (φλοῖην) τὴν ἐν φλοίον Ἡρόδοτος juncinum quiddam intelligens. Cum verbasco confundit propter similitudinem paniculae Schol. Arist. Ran. 153. φλέως, ὃν οἱ ἰδιῶται φλόμον. Scirpum igitur Phrynicus, non corticem intelligit, id quod clarius significatur in App. p. 70. φλέως δισυλλάβως τὸ ἐν ἔλεσι φυτόν. In numeris dactylicis φλόσον usurpare licuit Cratino. In Ety-mologi loco, quem Sturzius in Lex. Xen. s. Φλοιός refert: Φλοιοῦντα παρὰ Ξενοφῶντι ἀρσενικῶς, perspicuum est, Phliuntem urbem intelligi.

†) Ex quatuor illis substantivis, quae Eustathius pag. 1450. 20. propter retentum perfecti augmentum cum εἷμα comparat, ἐγρήγορσις, πεποιθησις, ἀντιπεπόνθησις et ὄπωπή (huius adde usitata ἀγωγή, ἀκωνή, ἔδωδή et ἀνοκωχή), Attici nullum magnopere appetuisse inveniuntur. Omnium frequentissimum et ab ipso Polluce I. 43. in ordinem receptum est ἐγρήγορσις, Hipp. Epid. VI. 22. 590. C. T. IX. de Vict. San. I. 7. ubi cod. Mackii p. 16. ἐγερσις ostentat, Aristot. Hist. An. IV. 10. 172. de Anim. II. 1. 19. E. et saep. Philo Migr. Abr. 417. E. de Joseph. p. 547. C. Marin. V. Procl. c. 50. Aristid. Palinod. p. 265. T. I. Synes. de Prov. p. 104. D. ἐγρηγόρησις Aristot. de Gen. Ann. V. 1. 695. B. Galen. Art. Med. 25. 217. Anna Comn. XIV. 421. B. (γερήγορσις, quod ap. Phil. Rer. div. haer. p. 517. B. et Eumath. Ism. IX. 396. legitur, adden-

Παλαιστή τὸ μέτρον καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ ἄνευ τοῦ εἰ αὐτοῖς δ' οἱ λέγοντες σὺν τῷ εἰ καὶ σὺν τῷ σ, παλαιστής, οἷιωνύμως τῷ ἀθλητῇ· ὁ μέντος ἀθλητῆς παλαιστῆς ἀρσενικῶς καλεῖται. ^{a) +)}

a) Ed. Pr. καὶ ante θηλυκῶς omittit. Postrema ὁ μίντοι — κατεῖται Panwius dicit limbum esse ab imperito adtextum. „Nihil, inquit, ineptius aut otiosius; idaeo lectorem ignoraturum credebat mihi ser? sed παλαιστής forte somniantis animo obversabatur vel παλαιστής pro palmo feminine censem̄bat. Euge, euge!“ De additamento illo praestare nolo.

dum Lexicis). Non majorem auctoritatem habet alterum πεποιθησίς, quod etiam Thomas damnat p. 717. apud Joseph. Antt. I. 5. 12. Phil. de Nobil. p. 910. A. Zosim. I. 18. Sext. Pyrrh. III. 24. 187. Euseb. de Laud. Const. IX. 738. Basil. Ep. CCCIII. 296. et in libris sacris Iudeorum et Christianorum; et tertium ἀντιπεποιθησίς Nicom. Geras. Arithm. L. I. p. 9. adeo rarum est, ut manus scrutantium eluserit.

†) Hoc plane confirmat lectionem Poll. II. 157. quae in melioribus libris est: τὸ δὲ αὐτὸ καὶ παλαιστὴ θηλυκῶς καὶ παλαιστῆς ἀρσενικῶς. Thomas p. 674. in Ed. Pr. partim cum Phrynicho partim cum Polluce consentit: Παλαιστὴ θηλυκῶς τὸ μέτρον, παλαιστῆς δὲ ἀρσενικῶς ὁ ἀθλητῆς. pessime in Ed. nova excusum ὡς ἀθλητῆς. Rauw, Hoeschelius ὁ παλαιστῆς Exod. 25. III. Reg. 7. 2. Paral. 4. idemque apud Philon. p. 540, in MS. pro παλαιστῇ legi notat; adde Apollon. Lex. s. Δῶρον, Schol. Ven. 1. 109. Sext. Emp. c. Ph. I. 610. 613. c. Mus. VI. 569. et Glossographos. Usitatius est femininum. Μεῖζον τὸ δέος παλαιστῆς Cratinus Phot. 271, ἀστε μοι δοκῶ πλεῖν ἢ παλαιστῇ καὶ δακτύλῳ γεγονέναι εσφώτερος Synes. Ep. 135. 272. A. quod et ipsum ex Comoedia expressum videtur; παλαιστὴ Ctesias Exc. Phot. 25. 832. Aristot. H. An. IX. 27. 398. Diod. I. 55. Polyb. I. 22. Aelian. H. An. XVII. 6. Dio Cass. LXVI. 1082. Geopp. IX. 11. 601. Alterius formae, quam Phrynicus praeferit, vestigia ita oblitterata sunt, ut Perizonius ad Ael. V. H. XIII. 5. neminem reperiret ei obsecundantem. Sed translucet adhuc in homericō πελαστήσα, ut nonnullis scribere placuit; Od.

Ἐγγειον ἐπὶ τοῦ ἐγγύτερον μὴ λέγε, ἀλλ᾽ ἐγγύτερον· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν τῇ γῇ, οἷον ἐγγειον κτῆμα, εἰτις χρῶτο, ἀριστα ἄν χρήσαιτο· ὡς καὶ Δημοσθένης ἐγγειον τόκον λέγει.^{a)} †)

a) Re titui lectionem Ed. Pr. Nunnesius edidit *Ἐγγειον* γρῆ αὐτῆμα, quod γρῆ Scaliger e χρίστ., Pauwiis e dittographia γρῆμα et κτῆμα relictum putabat. Sed notum est γρῆμα eo sensu non dici in hoc genere sermonis. v. VV. DD. ab Orellio laudatos ad Epp. Socr. p. 183. Ultima verba, οὐ καὶ Δημοσθένης — λέγει, a Graeculo quodam infimi seculi Phrynicus supposita esse, suspicatus est Salmasius de M. Us. p. 83.

A. 252. et in scriptura Medicei Herodo. I. 50. ἔγκαλαστα, τριπάλαστα καὶ παλαστιῖα, quae et hic in ceteris codd. et II. 149. in omnibus iota destituuntur; denique in monumento attico Chandleri p. 58. πεντεπάλαστον. Novitia forma διπαλαιστιαιον Geopp. IX. 10. 595. T. II. effecta ad similitudinem simplicis παλαιστιαιον Joseph. Ant. VIII. 3. Dioscor. IV. 150. 257. b. Σπιθαμή, quod non nulli palmo (παλαιστῆ) aequiparant, plerique autem palmo majori s. *spannae*, (Aristot. H. An. l. c. Leonid. Ep. XX. 159. T. 1.) Moeris p. 151. proprie atticum esse negat; neque id Alcibiades Platonicus I. p. 126, D. satis defendit,

†) Nunnesius notat, ap. Etym. Heasch. et Phavor. ξυνιος legi pro ἔγγειος et contra, Suida auctore, ἔγγειον pro *propius* usurpari. Et haec deliramenta Pauwio perplacent, cui admodum credibile videtur, quosdam minus acquiratas et ἔγγια κτήματα et ἔγγειον προσηλθε δixisse. Hesychium et Etymologum pridem reconcinnaverat Sylburgius; Suidas, brevitatis aemulus, ἔγγιον cum ἔγγειον comprehendit, sententiam suam nemini obscuram fore ratus. In Zonarae Lex. p. 602. "Ἐγγυον (ἴγγιον) δὲ καὶ ἔγγιστα οὐ λέγονται, ἀλλ' ἔγγυτέρω καὶ ἔγγυτατα, denuo aberrat Tittmannus, illud ἔγγυον et Phrynicus et Thomas ingentens, quasi ab ἔγγυς ἔγγειον aut a ταχύς τάχυον derivari possit.

"Ἐγγειον pro ἔγγυτερον Hipp. de Vict. San. II. 3. 40. 9. 50. Mak. Polyb. XVI. 17. Plut. de Fat. VII. 288. T. X. Strabo II. 215. Phalar. Ep. CXIX. Porphyri. de Abst. IV.

12. 538. Sext. c. Leg. Stob. Ecl. Ph. I. 52, 982. T. II.
Geopp. II. 6. 107. Theophyl. Instit. Reg. II. 10. 205. C.
τξ ἔγγιονος ὄφμωμενος Joseph. Antt. XVII. 2. 829. κίνδυ-
νον ἔγγιον προσέρποντα καὶ σχεδὸν οὐδὲ ὅσα γόνυ κνήμης αὐ-
τοῦ φριστάμενον Nicet. Ann. XXI. 10. quod in communi
proverbio versatum est, γόνυ κνήμης ἔγγιον (*Tunica pro-*
prior pallio Plaut.). Hoc quum Aristoteles Nicom. IX. 8.
ritatur, satis manifestum est, hanc comparatiū formam
ipsis Athenis cognitam, neque tamē ab elegantioribus
admissam esse.

"Ἐγγειον contra est terrenum s. terrestre, (φυτα) ἔγγεια
Plat. Rep. VII. 84. VIII. 188. T. 8. Aristid. Plat. II.
180. Themist. XIII. 168. B. proprie vero dicitur ἔγγειος
οὐσία Dem. p. Phorm. 945. quae et φανερά nominatur
opponiturque τῇ ἀφανεῖ, rebus moventibus, χρήματα ἔγγεια
Aristid. 524. T. I. ἔγγειοι τόκοι Dem. c. Phorm. 914. δα-
νεισματα Poll. III. 84. Unde in Glossis Nomicis Bekk.
p. 190. Κεράλαιον τὸ ἔγγυς, τὸ ἐν τῇ γῇ κελμενον excidisse
videtur ἔγγιον, mendose a recentioribus scriptum pro ἔγ-
γειον. Altera forma χρήματα ἔγγαια Lex. Rhet. p. 251.
συμβόλαιον ἔγγαιον Dem. c. Ap. 893. ἔγγαιος κτήσεις Polyb.
VI. 45. eademque scriptura etiam ip Dem. c. Onet.
I. 872. in margine notata, sed hac quidem significacione
minns legitima est; recte vero ἔγγαια ἡβη pro ἐνδάκιος
Aesch. Pers. 918. ἔγγαιον γένος, inferi, Suppl. 165. Leo-
nid. Tar. Ep. 68. τῶν λίθων τὰ ἔγγαια μέρη Plut. Symp.
VII. Q. II. 3.

Hæc scripturee ambiguitas totam stirpem permeat, ne-
que Grammaticorum decretis satis coerceri potuit. Phry-
nichus App. p. 47. Κατάγειν, οὐχὶ κατάγαιον διὰ τῆς αἰ-
διφθ. cui convenient κατάγειος οἰκησις Xenoph. Anab. IV.
5. 19. Plato Rep. VII. 127. T. VII. Diod. IV. 87, Strabo
V. 4. 191. Aristid. Paneg. 240. T. I. Athen. V. 204. F.
sed κατάγαιος οἰκησις Liban. Epitaph. T. I. 599. χώρα
Synes. de Insomn. p. 140. οἰκεδόμημα Paus. II. 23. 265.
concedente Suida: Κατάγαιον οἰκημα καὶ κατάγειον. Aliam
in partem nutat oppositum ἀνώγαιον Xenoph. An. V. 4.
16. quo e loco Suidas ἀνώγειον, Lex. Bekk. p. 405. ἀνό-
γαιον citat, i. e. ἀνώγειον, ut Coprogenius Magister scri-
bendum esse defendit ap. Suid. s. Ἀνώγαιον. *) Idem et

*) Et hoc et ἀνάγειος (Philo Contempl. Vit. 894. C.) Lexicis desit.

Philemo Villois. ad Apoll. p. 766. ἀνάγυσον exhibet; ξατάγειος Geopp. IX. 22. 618. τοῖς κατωγέτοις Galen. Med. Simpl. IV. 4. 100. B.

Quemadmodum haec alba, ut dicitur, linea signata sunt, ita etiam quae cum adjectivis componuntur, mutuo discursu fallunt, v. c. μεσόγειος, μεσόγαιος, et μεσόγεως, quod Corayo ad Heliod. p. 282. plane inusitatum, Schweighaeusero in Appian. L. VI. 59. 172. adeo abiectum visum est, ut μεσόγαιον ab unico cod. proditum ei praeferret p. 107. Sed idem legitur in Callim. H. in Dian. v. 37. Joseph. Antt. I. 5. 20. et Thucyd. III. 95. quo loco plures codd. μεσόγεια exhibit, sicut εὗγεως et εὕγαιος Max. Tyr. VIII. 141. ὑπόγεως et ὑπόγαιος Paus. II. 36. λευκόγεως et λευκόγαιος Strab. IX. 643. Tzsch. commutantur. Similiter in Plat. Phaedon. p. 111. A. pro ἐν μεσογείῳ Stobaeus μεσογαιῶ profert, quod ne reciperet Heindorfius, se similitudine reliquorum βαθύγειος, μελάγηειος, λεπτόγειος, absterritum ait. Verum is metus vanus erat; namque etiam λεπτόγαιος dicitur, λυπρόγαιος, et ipsum μεσόγαιος Thucyd. V. 208. Strabo IV. 190. Paus. VII. 22. Appian. Syr. 28. 577. Ptolem. Geogr. I. 16. 16. Deinde neque illi neque cuiquam Lexicographorum in mentem venisse videtur substantivi ἡ μεσόγαια Thuc. VI. 88. Paus. I. 26. Arrian. Alex. III. 5. 152. etc. quod substantivum esse non tam terminatio arguit (nam μεσογαιὴ certissime adjectivum est) quam accentus, quem plerique more compositorum retraxerunt, librarius autem Strabonis Moscovensis eo loco posuit, quo simplex notatur, μεσογαια (ut λυσιγνία) VII. 1. 319. VIII. 3. 27. IX. 4. 550. pro quo ubi μεσόγεια offertur, ut Callim. H. in Del. 163. Thucyd. I. 100. et passim apud Xenophonem et Polybium, variantibus plerumque codicibus dubitatio incessit, utrum Graeci ipsi vim vocabuli crebro usu hebetatam sensim everterint, an hoc totum librariis tribuendum sit, qui quum adjectivum ὁ μεσόγειος, ἡ μεσογεῖα (Philostr. V. Soph. I. 25. 550.) commenti essent, huic, quod substantivi numerum obtineret, etiam

¹ Ἀνώγεον Socrat. H. Eccl. V. 22. 299. Geopp. II. 27. 165. etc. vix satis atticum habetur. Idem Suidae reddendum: Ἀνέωγον, ἀνώγιον leg. ἀνώγεον, ἀνώγιον, non ἀνέωγον, ἄνωγον, ut Abreschio placebat Lect. Arist. II. 292. in soloecismum incurrenti.

Ξύστραν μὴ λέγε, ἀλλὰ στλεγγίδα. *) †)

Μαμμόθρεπτον μὴ λέγε, τηθελαθόντα δέ. ††)

a) Calliergus hunc articulum sub littra A. retulit; unde appareat, eum in codice suo Λύστραν reperisse pro ξύστραν. Paus.

b) Articulus deest Ed. Pr. et Phavor.

accentum hujus generis proprium assignasse videntur. Lexicis adde πρόσχεσες, Strab. I. 31. Joseph. Ante. III. 1. 120. et λευκόγειος, Philo de Jos. 551. A.

†) Ξύστρα, quam vocem Polluci non displicuisse notat Nunnesius, equidem apud veteres haud mihi reperiisse videor; pro στλεγγίδες (quod Eriotamus gravissimis testimoniis stabilivit) in Aelian. V. H. XII. 29. codex ξύστρα ex glossemate profert; medicorum locos collegit Foesius Oec. p. 442. cf. Boettiger Aldobrand. Hochz. p. 159.

††) Μαμμόθρεπτος (longe per barbarā secula celebratum nomen), quod Stephanus sine auctore citat, tantum in Schol. Arist. Renn. 3021. Acharn. 49. et PoM. III. 20. legere me memini. Quo accedit, quod Nunnesius non inscite submonet, Atticos, quum μάμαρη de avia diversè subterfugerent, non potuisse facile μαμμόθρεπτον denominare eum, qui ab avia educatur. Τηθελαθόντας, quod e Comici versu citat Eustathius p. 971. 40., varie scribitur in Glossis Grammaticorum, quas Stephanus colligit III. 1468. Ego illam scripturam tenendam pufo, quae et plurimis testimoniosis et ipsius Phrynichi loco App. p. 65. nititur, τύπῳ συγγενικῷ, in multis similibus, θυγατριδοῦς, ἀδελφιδοῦς, ανεψιαδοῦς, quamvis non accuratisime, ut fit in hoc genere plebeiorum vocabulorum, signato. Quin ipse Eustathius, licet c. l. eos reprehendat, qui hoc vocabulum pro nomine affinitatis habent, et potius convitii loco dictum esse censeat, ut si quis quem vocet ξυτίηταδοῦν, μωραλλαδοῦν *), tamen ita non recusaverit, quominus τηθελαθοῦς (quasi dicas *quiae pulillum*) ad illorum similitudinem factum esse dicatur. Brevior, ut videtur, forma fuit τηθελᾶς. Schol. Arist. Ach. 29. τήθας ἐκάλουν τὰς μάμαρες καὶ τηθελᾶς τοὺς μαμμόθρε-

*) Ex syllabarum confusione μωραδεσλοῦς natum:

Σίλφην: καὶ τοῦτο διερθάρμένον. τίλφην γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσιν. ^{α)} τ.)

Ψύα: οἱ μὲν ἀπλῶς ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ ὑ. οἱ δὲ διπλῆ ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ οὐ, οἵον ψοία. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὄνομα πολὺ πιθηκόν. νεφρὸς οὐν λέγε. ^{β)} ττ.)

a) Hic locus desideratur in Ed. Pr. et Phavos.

b) Ed. Pr. ψός pro ψύᾳ acutum, deinde omittit σῖλφην ante ψοῖα, et postremo τορφὴν εὖν λέγε. Longius hinc distat Phavorini lectio: Ψύᾳ, οἱ μὲν ἀπλῶς ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ ὑ γράφονται. οἱ δὲ διπλῆ, θεῖ τῆς ὅπλα λεῖψαν διπλῆγον. δέστι δὲ τ. δ. πιθηκόβιθηκον. Pausinus autem ita scriptum erudit: Ψύᾳ, οἱ μὲν ἀπλῶς ἀπλῶς διὰ τοῦ ὑ. ποτε, inquit, post δὲ rectius sequitur, quam post ὑ, et ordinem istum ipsa natura commendat: ψύᾳ Attici forte, ψόᾳ et ψόᾳ Iones, Apud Hippocratem certo ψόᾳ, non ψύᾳ, extat in plerisque libris et locis. Quod dicit πιθηκός πιθηκός, ostendit, eum ψύᾳ habuisse suspectum, non improbase prorsus; alias enim homo confidentior scripsiisset saltem πάντα πιθηκόν. Locus est Euphronis comicī ap. Athen. (IX. 399.) λεθός τε εἰσὶ καὶ ψύᾳ καλούμεναι, qui ψών attice stabilit. At sic vocem meliorem non dedit Phrynicus? fortasse non novit meliorē.

πτων. Nihil est Stephani πιθηκή, qui non animadvertisit, h. l. c Suida τοῦς pro τῷς reponendum esse, quum illud non seminarum sed marium convicium sit, τὸν ύπὸ μητράσι καὶ τίτθαις φρεσομένων Aelian. V. H. XIII. 1. in quos etiam μερμάνθος. (aviae cyprius) et βιστομάμας dici solent,

t) Σίλφην blattam mollem nominat Plinius. Suid. σίλφη, quae et τίφη appellatur, e genere scarabaeorum. Nunner. Triplex reperitur hujus nominis scriptura; una usitatissima σίλφη Aristot. H. An. IX. 19. 381. (Camotus σίλφη) Aelian. H. An. I. 37. Lucian. Gall. 31. 538. T. 6. Dioscor. I. 38. 77. a. tum Galenus, Aetius, Paulus, quos citat Schneiderus ad Arist. T. II. pag. 641. cf. not. ad Alex. p. 117. τίλφη Lucian. adv. Ind. 17. 18. T. 8, tertia τίλφη Arist. Ach. 920, 925. Poll. VII. 20. quae et Phrynicus restituenda videtur. Schol. Arist. Nub. 920. οἱ Αθηναῖοι τίφην καλοῦσι τὴν καλούμενην σίλφην.

††) Ψύᾳ caro musculosa, aut pulpa lumborum, quae et ἀλώπηξ et νευρομύτραι (νεφροί.) vocatur. v. Poll. II.

ut in "Τρόποις ἔργων." Quid tamen? si me consultaisset, audacter respondissem, recta partem illam, si ψύχα non placeret, dici posse νεφρῶν, h. e. quod νεφρόν continet, ut ιοτίν, καλαμών, attice. Suidas: ψύχαι, μέρος τοῦ σώματος· ἐν ταύταις ἔχεινται οἱ νεφροί. An forte sic scribendum in Phrynicus: Νεφρῶνα οὐν λέγε? nam νεφρός dici pro ψύχᾳ inauditum. Non placet. Renum nomine tota regio renalis et lumbaris, quam nostri medici vocant, significatur. v. Coel. Aurel. V. 1. de Ischiadicis et Psoadicis.

Athen. l. c. Τὸ ψύχα *ren* a me latine dicitur, quia Phrynicus νεφρόν esse ait; at νεφρός *ren* convertitur a Cari-
sio, quamvis ibi legitur *rien*. Nemesianus et Ausonius
fortasse consuetudinem Graecorum imitati *renes* pro lum-
bis usurpant. *Nunnes.* Gravissimum in hac causa est
Photii testimonium: Φόρς η̄ φοιάς η̄ ὅπη χρή καλεῖν,
πισθ̄ οὐδεὶν ἀττικῶν εὑρον. οἱ δὲ παλαιοὶ γυμνασταὶ ἀλα-
πεκα προσαγορεύεντοι. neque aliunde confirmari potest,
quod Pauvius suspicatur, Atticos ψύχαν dixisse. Apud
Aristotelem quidem Hist. Anim. III. 2. 92. Schneiderus
e cod. pro φοιάς bis emendat ψύχας; enimvero Polybi
haec est vox, Aristoteles νεφρούς vocat. ψύχα Hippocr. de
Nat. Oss. X. 7. E. T. IV. Melamp. de Divinat. Palp.
p. 505. Franz., ψύχαι Eustath. p. 410. Suid. s. νῶτρος.
Galen. in Hippocr. de Artic. p. 416. B. T. XI. et Isagog. c.
XI. p. 374. D. T. XII. ψύχα Etym. s. νοτάριος. ψεῖαι Lex.
doricum in Bibl. Matri. p. 146. v. Interpp. ad Hesych.
s. Ψυῖαι et Athen. l. l. Quemadmodum a κνάω (κνήμῃ)
κνύω, κνύος, alternantibus vocalibus, derivatur, ita a
ψάω ψύω ψύη (Etym. M.) descendit et ψύχα, quorum
illud a Foesio Oec. p. 689. perperam ionicum perhibetur.
Contrario errore Koenius ad Greg. p. 345. δελφύα, ἐγ-
γύα, ματτύα dorice terminata dicit; quod non est ita;
nam in communi quoque usu, quid quod etiam in Attico,
Haec terminatio occurrit. Hesychius: Ἰτύα, σιτύα, quod
Photius et Harpocratio e Lysia, Eupolide et Aristophane
citantes de hoc quidem fidem non praestant; nam Plut.
806. η̄ σιτύη, Eqq. 1297. τῆς σιτύης legitur, eademque
scriptura in Theophylact. Ep. XXVI. Hesych. et Etym.
obtinet. Variat lectio Poll. X. 162. Eodem statu est
ὅξην Eur. Heracl. 727. Theophr. H. Pl. V. 5. III. 6.
Longus II. 206. quod ὥξην scribitur Theophr. H. Pl. III.
10. V. 1. etc. sed prius Phrynicus tuetur App. p. 55.
ὅξην διὰ ὑ καὶ η̄, ἀλλ' οὐκ ὥξην, καὶ ὥξηνων. Altera ter-
minatio in hoc genere solemnis est: καρύα, ὁστρύα, οἰσύα,
quod Phrynicus App. 57. rectius in neutro τὸ οἴσυον

dici admonet *) Lycurgo opitulans, quem Schneiderus ob hujus generis usum in vitiis suspicionem adduxit. Etiam νορύα olim apud Theophrastum scriptum fuisse videtur. His autem omnibus terminatio in ὑσ adjuncta fuit: ειπύς, δελφύς, οἰσύς, οἰστρύς, λυνύς, ὄφρύς, σμινύς. Οφρύη, quod Photius ex Eur. Heracl. 565. excitat, et σμινύη, quod Galenus Comm. II. in Hipp. de Fract. p. 189. Atticos pro vulgari δίκελλα suscepisse tradit, conf. Ruhnken. ad Tim. p. 253., intra fines suos se continent. Sed λυνύη, quod rursus falso ionicis adnumeratur, Lucian. Toxar. 60. 125. T. VI. (ubi non erat cur Graevius λυνύα corrigeret) Schol. Ven. Γ. 345. et λυνύα Aristot. H. An. III. 5. Galen. de Adm. Anat. II. 4. 50. D. Plutarch. V. Eum. VII. 48. Heliod. X. 51. 454. Diog. La. IV. 17. quae utraque forma in codd. Poll. II. 189. deprehenditur. De accentu quod traditur in Schol. Venet. N. 212, λυνύην] λωνικῶς μετέβαλε τὸν τόνον, ἐπεὶ τὸ ἀκόλουθον ἴγννα ἔστιν, ὡς Ἡωδιανός, non satis mihi clarum est. Apud Hesychium ἴγννει καὶ λυνίη promtissima est correctio ἴγννη καὶ λυνή. Similiter ἀφύη καὶ ἀφύα dici observat Gramm. Bekk. p. 473. quamquam Attici plurali potius numero usi dicuntur. In Molpidis loco Athen. IV. 141. D. E. primum ματνή, post ματνά legitur, et Κανύη vulgo, Κανύα Constant. Porph. Adm. XXVI. 85. Μαντνή καὶ Μαντνά Eustath. p. 302. 7. neque de his nominibus propriis unquam conveniri potuit. Et, ut ad illud demum veniamus, quo Koenius usus est, ἐγγύη etsi apud veteres ratum et stabile est, tamen διεγγύα Schol. Thucyd. III. 70. 495. vulgare magis quam doricum videri debet; insolito accentu ἐγγύη scribitur in codd. Poll. III. 34. et παρεγγύη Xenoph. Anab. VI. 3. 13. Eadem est sed aliunde nata tenoris diversitas in ψόα et φοιά, de qua in praesentia supervacuum fuerit admonere.

*) Tota causa aliquando diligentins pertentata fortasse elucebit, hunc quoque Phrynichi canonem non subito trium quatuorve exemplorum gratia fabricatum, sed longinqua observatione atticae consuetudinis sagaciter erutum esse. Illud certe non praeterendum est, pro ἥρων inclinatam Graecitatem ἴφνη (Suid.) substituisse. Praeter ἡ κωδία Galen. Comp. Med. p. Lccc. III. 1. 397. F. IV. 436. F. de Simpl. Med. VII. 13. 207. F., quod etiam Eustathius p. 1616. cf. 999. 34. ex Athenaeo citat pro κωδίᾳ, neutrum reperitur κώδνον Athen. XV. 27. 481. v. Schweigh. Lexicia et hoc deest et ex superioribus plura.

Τλιστήρ: τρυγοιπὸν τοῦτο καλοῦσσιν οἱ δοκίμως διαλεγόμενοι. ^{a)} †)

Πάπειρος: τοπάσειεν ἦν τις Αἰγύπτιον εἶναι τοῦτο μαρτυρίῳ πολὺ γάρ πατέρα Αἴγυπτου πλάζεται. ημεῖς δὲ βίβλον ἐροῦμεν. ^{b)} ††)

Αφρόνιτρον τελέως ἔξιτηλον καὶ ἀδύκιμον. χοὴ οὐν λίτρον λέγειν η λίτρον ἀφρόν. ^{†††)}

a) Ed. Pr. hunc articulum non habet.

b) Etiam hic locus vacat in Ed. Pr. Pro πλάζεται Pauwius πλάζεται corrigere tentabat.

t) Suidas monet, τρύγοιπος dicendum esse προπαροξυτώνως. Polluci et ὑλιστήρ et τρύγοιπος dicitur. Si dicas cum ὁ, τρύγοιπος, non poterit esse propriae, ut volunt Suidas. Nunquam τρύγοιπος dicendum, non τρυγοίπος, quod non est nasci. Scaliger. Photius: Τρύγοιπος, ὑλιστήρ. οὗτος Αριστοφάνης. recte. Τρύγοιπος est Plut. 1081. Pac. 535. *Τλιστήρ* Dioscor. II. 23. p. 102. a. Geopon. VII. 37. 527. XX. 46. 1273. Pollux VI. 19. eodem loco utrumque habet, nisi ὑλιστήρ isto loco a librariis profectum est, ipse autem σάκος scripsit, quod in membranis servatum. Lexicis adde ἀδιάλιστος Galen. de Comp. Med. sec. Loc. IX. 613. E.

††) Πάπυρος Job. 8. Philo in Flacc. p. 666. βραχύ τι παπύρου της ἐγκωφίου καθ' ὅδὸν ἐφιμμένον ἰδών τις ἀναδιδάσιν. MS. Aug. Ιδόντες ἀναδιδάσιν. Philo ibid. βίβλον (ita MS., libri editi βύβλον) μὲν εὐφύναντες ἐπιτιθέασιν. Joseph. Origg. I. 5. πλέγμα βύβλιον. Scribendum esse per iota, ut discernatur ab urbe Phoeniciae, Byblio, docet Schol. Lyc. Hoeschel. Πάπυρος ubique scribi, non πάπειρος, observant Pauwius h. l. et Sturzius p. 93. Illo utuntur Plutarch. de Is. 18. 125. T. 9. Strabo V. 9. 142. Achill. Tat. IV. 12. 362. Nemes. de N. Hom. III. 129. Geop. X. 14. 672. Dioscor. I. 116, 147. a.

†††) Distincte ἀφρός νίτρον Hipp. de Morb. Mul. I. 74. 774. C. T. VII. Dioscor. V. 151. 304. a. contra ἀφρόνιτρον Galen. de Opt. Sect. 25. 520. B. T. II. de Méd. Simpl.

IV. 20. 110. A. T. 15. Jul. Afric. Cest. III. 290. b. Geopp.
 II. 28. 170. utrumque autem idem significare et usus et ipsa ratio docet et aperte tradunt Plinius et Martialis; Galenus tamen, nescio quo pacto, distinguit: ἀφρόλιτρον ἀφρονίτρον διαιρέσι de Med. Simpl. IX. 3. 5. 260. E. ὁ τὸ ἀφρός τοῦ νήρου καὶ τὸ ἀφρόνιτρον de Comp. Med. p. Gen. III. 2. 709. C. ἀφρόνιτρον καὶ ἀφρόλιτρον 2. 716. E. οὐδὲ ἀφρός νήρου η ἀφρόνιτρον VI. 15. 825. B. Ita constat aliter χαλκοῦ ἄνθος dici, aliter χάλκανθος. Sed, si quis scitetur, quid Phrynichus pro sententia sua afferre possit, ratio e longinquo repetenda est. Etenim in magno scriptorum atticorum, quos fortuna residuos fecit, numero nullum est hujus corporis indicium, nec credibile videtur veteres *Comicos* eo nomine usos fuisse; quod si non identidem fecissent, non potuisset hoc pro lege valere. Verum ita sentio, Phrynichum non singulis exemplis sed ipsa forma vocabuli in hanc sententiam ductum fuisse. Quippe haec vocabulorum, quibus notiones conjugatae continentur, conglutinatio potissimum in vitae quotidianaे usu regnat et forum et officinas et omnes eas artes pererrat, quae vitae humanae necessitatibus et commoditatibus inserviunt. Sic pro ἀλός ἄνθος vulgo dicebant ἀλόσανθος s. ἀλόσανθον. Galen. de Med. Simpl. XI. 2. 7. 517. C. ἔνιοι μὲν ὡς ἐν ὅνομα τὸ ἀλόσανθον, ἔνιοι δὲ διαιροῦντες ἀλός ἄνθος, quod Lexica omittunt. Sic ἐν τοῖς κυνοκαύμασι Diosc. II. 98. 95. a. Nôth. 381. b. quod saepius cum aliis dixit ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα κύνας et brevius ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα V. 30. 270. b. Eustathius p. 1253. 12. aestum canicularem, inquit, η πολλὴ ὄμιλα κυνοκαύματα λέγει. Idem Dioscorides modo θηρίων δήγματα, modo cum vulgo θηριοδήγματα dixit II. 97. 93. b. Similiter pro ὄρθῃ πάλη (Ast. ad Plat. Legg. 551.) ὄρθοπάλη successit; et nomina affinitatis antiquitus disjuncta πατρὸς ἀδελφός, μητρὸς ἀδελφός etc. secutis temporibus coaierunt: πατράδελφος, fluctuante tono, μητράδελφος, v. Hier. Wolf. ad Dem. T. II. 910. ἀνδραδελφός, γυναικαδελφός, et ἀδελφόπτεις. Quorum quae communis usus recepit, ea poesin dedecent; quae haec sibi vindicavit, oratores non attingunt. Ita tenui et medio dicendi generi πάππος et νιώνός congruunt; in sublimiori, quale spirant Tragicorum diverbia, aliquid electius anquiritur, πατρὸς πατήρ, παῖδος παῖς; hinc aliquot gradibus altius ascenditur ad μητροπάτωρ et πατροπάτωρ, quae

*Nitqov: τοῦτο Αἰολεὺς μὲν ἀν εἴποι, **) ὥσπερ
οὖν καὶ η Σαπφώ διὰ τοῦ τὸν Ἀθηναῖος δὲ διὰ
τοῦ λ, λίτρου. †)

a) Vitoise *styx* Vac. et Phavor.

jam longe supra communem usum elata sunt. v. Poll.
III. 16.

†) Quanta sit exemplarium typis exscriptorum depravatio, vel ex hoc aestimari potest, quod paene nullum Atticarum fides tantum codicum quorundam indicis nitatur. Nam praeter Phrynicum idem tradunt Moeris 246. Photius 167. et Gregorius 148. quibus confisus Brunckius Aristophani ubique λίτρον reddidit, quam scripturam Pollux et Eustathius in omnibus, quos citant, Comici locis servant; eandemque Fischerus ad Vell. T. I. 182. in cod. Tubing. Platonis residere obseruat. *) Vulgaris forma, quae in Hippocratis scriptis una cum altera reperitur, Alexandri temporibus evicisse videtur: ἐνενειρωμένον Alexis Athen. VI. 17. 384. XI. 208. 369. λίτρον et derivata apud Aristotelem de Sens. c. 5. 71. de Rep. 14. 147. E. T. 2. Theophrastum Caus. Pl. II. 7. et saepius (raro λίτρον VI. 7. et 14.) Diodorum. I. 63. Plutarchum de Def. Orac. 41. 368. Aelian. H. An. IX. 48. et insequentes crebro leguntur. De re ipsa v. Ge. Altmanni Melet. Philol. p. 25. sq.

*) Sic nuper Personis Adv. pag. 156. atticum πλευρῶν Soph. Trach. 791. e cod. Harl. eruit, quod apud Platónem constanter πλευρῶν scribitur; sed et hujus manum a librariis corrumpam esse, ostendit locus a Longino citatus 32. 110. At enim fallimur; nam Blomfieldius avias illas nobis evellit, ostenditque, Helladium, Moerideum et Gregorium præcepta sua ex Aeliano, Libanio ceterisque Sophistis (quos novae Attidis attores esse docet) derivata habuisse; idque, quo majorem nobis, hoc nequè antea suspicatis neque porro credituris, pudentem incipiens etiam constare inter omnes affirmat ad Aesch. Sept. v. 61.

Ἐξάδελφος: ἀποδιοπομπητέον, ἀνεψιός [δὲ φῆ-
τέον. †)

Τπάλλαγμα ἀμαθῶς τινες ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρον. *) ††)

a) Ed. Pr. in fine addit. *λίγουσιν.*

†) Pollux dicit, filios filiasque fratrum et sororum dici ἀνεψιούς, ex his prognatos ἀνεψιαδοῦς, ἀνεψιαδᾶς, tertio gradu ἔξανεψιούς, ἔξανεψιάς a Menandro dici. Λύτα-
νέψιοι autem Poll. et Eust. sunt iidem, quos Eustathius
dicit vulgo ἔξαδέλφους πρώτους vocari. Thomas aliter
τὸν ἀνεψιόν interpretatur τὸν πρωτέξαδέλφον, i. e. pri-
mum τῶν ἀνεψιῶν, et ἔξανεψιόν filium τοῦ ἔξαδέλφου, quem
alii ἀνεψιαδοῦν dicunt. Hesychio ἀνεψιοί sunt fratrum
filii. Demosthenes filios fratrum aut sororum vocat ἀνε-
ψιούς, eorum filios ἀνεψιαδοῦς. Ammonius etiam sic ac-
cipi vult τὸν ἔξανεψιόν, additque, προπαροξύνεσθαι hoc
nomen attice. At is, qui collegit vocabula, quae sono
tantum differunt, ἔξανέψιοι, inquit, consobrinorum filii,
προπαροξύτων; ἔξανεψιοι autem sono acuto in ultima
consobrini. Nunnes. Ἐξάδελφος in verione Alexandrina et scriptoribus Christianis, Phot. Bibl. 64. 80. Nicet. Ann. XVII. 7. 544. Tzetz. Chil. VI. 582. ad Lys. 340. ἔξαδελφή Annae Alex. II. 44. A. Lexicia adde πρω-
τέξαδέλφος Niceph. Greg. XVIII. 6. 409. ἔνδραδέλφή
Eust. 392. γυναικαδέλφή Niceph. Greg. VI. 9. 125. A. et
Θυγατρόποαι Nicet. XV. 6. 304. sine teste citantur πατρά-
δέλφος Plutarch. Parall. XXVI. 428. T. VIII. Menand.
Prot. 110. D. πατράδέλφος Themist. Or. XIII. 169. B.
Nicet. Ann. XI. 11. 550. E. quae attici oratores longe se-
posita habuerunt, poetae vero, qui obsoletis novitatis
colorem, abjectis auctoritatē conciliare sciunt, non
dedignantur interdum levi momento addito expromere.
Sic idem poeta, qui a vulgari nomine πάππος splendi-
dum ἄπαππος figuravit, etiam πατραδέλφια protulit, πα-
τράδελφος, si quis offerre velit, enixe deprecaturus.

††) Aristotelis exemplo in Lexicis allato adde Por-
phyri. de Abst. II. 27. 150.

Πανδοχεῖον, οἱ διὰ τοῦ καὶ λέγοντες ἀμαρτάνουσιν διὰ γὰρ τοῦ καὶ χρὴ λέγειν πανδοκεῖον καὶ πανδοκεύτρια. †)
Τὴν φθεῖραν λέγουσί τινες καὶ τὴν κόριν σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸν κόριν λέγε καὶ τὸν φθεῖραν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. ^{a)} ††)

a) Ed. Pr. Vasc. τὴν φθ. 1. τινὲς, οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἀρσενικῶς καὶ τὴν κόριν, σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸν κόριν λέγε.

†) Idem Thomas praecipit 676. Etym. s. *Δοκός*. Τὸ παρὰ τὸ δέκα πάντα διὰ τοῦ καὶ *) Αὐτοῖς scriptoribus contra hanc Atticismi regulam multis modis peccari videmus: *Πανδοχεῖον* Theophr. de Lapp. p. 399. Philo *rer. div. haer.* p. 491. C. Flut. de Sanit. p. 392. T. VII. Philostr. V. Ap. IV. 39. 180. Achill. Tat. VII. 5. Galen. de Antid. III. 870. D. C. Lucian. Philop. 9. 247. T. 9. *πανδοκεύτρια* Plutarch. I. c. sed iidem alias coeco, ut videtur, casu atticam formam repraesentant: *πανδοκεῖον* Plut. V. Crass. 22. 438. T. 3. Strabo V. p. 237. Palaeph. c. 46. Polyaen. IV. 2. 5. *πανδοκεύτρια* Arrian. Epict. I. 24. 124. *πανδοκεύτρια* Plut. de Def. Orac. V. 307. rursus ad vulgi consuetudinem καπνοδόχη Lucian. Icarom. c. 13. εἰδοχεῖον Arrian. Erythr. p. 157. ἐκδοχεῖον Suid. ξενοδόχος Philo de Abr. 563. Longus II. 184. Achill. Tat. VIII. 7. 660. Charit. VII. 1. 152. ιησοδόχος Socrat. Hist. V. 18. 285. quod cum νεκροδόχος Eust. 1903. 63. deest Lexicis, ξενοδοχεῖν Max. Tug. 32. 153. Dio Cass. LXXVIII. 5. 1511. ubi Xiphilinus antiquum ξενοδοχεῖν refert. Veteres Atticos firma stabilique ratione πανδόκος, ιησοδόχος, ξενοδοκεῖη, ἀχυροδόχη et reliqua eodem modo scriptissime, vel ex Lexicis cognoscere licet, nisi quando librarii communem formam substituerunt. v. ad Poll. II. 52. Fischer. ad Palaeph. I. c. quibus an etiam ξενοδοχία Xen. Oec. IX. 10. Theophr. Char. XXIII. adscribendum sit, decerni posse despero. Ιωροδόχος et propagata colore semel ductum nunquam mutarunt.

††) Thomas: ὁ φθεῖρ ἀττικοί, η φθεῖρ δὲ κοινών, idem ὁ

*^{a)} Πανδοχή et δοχή aliis legibus reguntur.

*Μόνιλον μη λέγε διὰ τοῦ καὶ αδόκιμον γάρ· αὐτὰ
διὰ τοῦ καὶ τ.)*

*Κατὰ κοιλίας ποιεῖν οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν. ὅποι
θεν δὲ λαβόντες φασίν, αἰδηλον. οἱ γὰρ πα-
λαιοὶ ὑπάγειν τὴν γαστέρα λέγουσιν.^{a)} ττ)*

Ἐφιόρκους: τοῦτο διὰ τοῦ πα λέγε ἐπιόρκους.^{b)} τττ)

a) Verba ὄποιαν δὲ λαβόντες — ἀδηλον Edd. Pr. Vasc. et Phavor. omittunt; illae praeterea οἱ δὲ παλαιοί, Phavor. οἱ γάρ. Vulgatum textum sequitur Thomas 504.

b) Ed. Pr. V. et Phavor. ἐπιόρκους in fine omittunt.

κόρης dicendum esse admonet, ut et Suidas: Κόρης (leg. κόρης) κόρεως ὄρσενικῶς, διὰ τοῦ η (leg. ἡ) Ἀριστοφάνης (Nub. 634. 699.). Κόρης δὲ κόριδος θηλυκῶς (ἐλληνικῶς). Haec Pauwius et Nuænesius. Glossae Iatrin. MS. Bernardi ad Nonn. XLIII. 191. εἶμα κόρεως, τῆς κορίδος. cf. not. ad 258. p. 512. τὰς κορίδας Moschio de Affect. Mul. pag. 22. αἱ κόρες Geopp. III. 14. 962. et codd. quidam in Aristot. H. An. V. 25. 236. quod genus usus scriptoris reprobat. Feminina positione quenquam usum esse ad hunc usque diem tam inauditum fuit, ut ne in Lexicis quidem ejus generis mentio facta sit.

†) Vocabulum hoc adeo omni auctoritate destitutum est, ut in summa copia et varietate graecorum monimentorum, praeter illud Anacreonteum a Grammaticis in lucem evocatum (v. Fischer. Fragm. CXL. et Zonar. pag. 1612.), ne unum quidem exemplum proferre possim, η μὲν νέον ηὲ παλαιόν. Et omissus est hic articulus in Ed. Pr. et Phavor.; a Zonara autem hoc vocabulum cum vicino v. Πανδοχεῖον conjuncte recensetur.

††) Τὴν κοιλίην ὑπάγειν Hipp. de Morb. III. 16. 594. E. τὴν γαστέρα Athen. VIII. 319. T. 2. Huc mihi indeprendum latet.

†††) Hoc nomen olim in usu fuisse videtur, Lexicographi tamen ejus non meminerunt. Nunne. Hoc ἐπιόρ-
κους sermonis vitium mihi videtur apertum; de ἀριστής,

Ψιεθος, μιεφος, υελος, αμαρτανουσιν οι δια του
ε λεγοντες. αδόκιμον γάρ. και Κορίννα τὸν
νάλινον παιδα θήσεις.

Ο πύελος διὰ τοῦ ἐ, καὶ μυελός ὄητέον. ^{a)} ^{f)}

^{a)} Primum articulum Edd. Pr. V. et Phav. omittunt; Nunnesius *Kai Anogirya* edidit, quod sic interpretatur, et *Corinna vitreum puerum facies*, quae verba non Corinnæ esse, sed alterius Corinnam increpantia, quod factura esset filium vitreum. Scaliger antem, Indubitate, inquit, lego: καὶ η Κόριννα τὸν νάλινον πεδαθῆσις, in quendam dictum, qui fortasse argenteum vas aut aliud quid fuit, pro eo supponebat vitreum. Pauwius denique: „η Κόριννα τὸν ταῖλον παιδα θήσεις, statuam pones pueri vitream; vel vitreum reddes puerum, facies, ut pelluceat vel splendeat sensu metaphorico.“ His omnibus nihil proficitur. Sive illo modo legatur, sive θασί (i. e. σχει) placeat, sive (quod Toupio Append. ad Theocr. p. 20. arridet) φρατ, tamen appareret, hoc totum de Corinna minime necessarium esse additamentum. Secundum articulum Ed. Pr. hoc modo scriptum exhibet: *Ιτιλός, μυελάς, υάλος ἔπτεον, αμαρτάνουσιν γάρ οι μη διά τοῦ ε λεγοντες, ἀλλα διά τοῦ ἐ.* In oculos incurrit, haec non ab eodem Phrynicho scribi potuisse.

quod simile videri possit, alias. *Paus.* Unicum simile novi Hesychii: *Ἐψιορχήσαντες, ψευσάμενοι, fortasse ex doricis monumentis ductum.* v. Mattair. Dial. p. 225. Lips.

^{f)} **Ψιεθος**, quod etiam Moeris p. 418. Atticis abjudicat, apud Antigonum Car. et fortasse apud plures recentiorum occurrit; namque ad hanc partem non satis attentus fui; neque μιεφός nunc dicere possum πού κεῖται. *Τυλος*, non υελος, dicendum esse, uno ore tradunt Phrynicus App. p. 68. Dionysius Atticista, Photius, alii. v. Sallier. p. 393. Neque Theophrasti auctoritas, quam ille praetexit, tanta videri debet, ut grammaticorum sententiae, Aristophanis et Platonis testimonio communite, idcirco abrogemus. Photius: *Ταλος — καὶ υάλα σκεύη,* lege υάλα, quam adjectivi formam Atticis, si satis memini, ignotam recentiores adamanter: υάλα σκεύη Strabo IV. 5. 69. Dio Casar. LVII. 21. 369. Ιιθια υάλη Attian. Peripl. Erythr. p. 148. Geopp. IX. 19. 616. Itaque apud Hesychium s. Ψιόπιος pro υάλος ποια υάλινος, neque υάλον, ut Salmasio visum, sed υάλος reponendum. Ad postrema quod attinet, πύαλος Hemsterhusius ad Them. p. 864.

Oι χόλικες ἀμαθές· οἱ γὰρ δόκιμοι θηλυκῶς αἱ χόλικες φασίν. ^{a)} ^{†)}

Χονδροκόντειον· ἀμαθές τὸ σύνδετον τοῦτο καὶ ἄλλοντον. ^{b)} ^{††)}

a) Omittunt h. l. Ed. Vasc. et Phavor. de quo admonere neglexit Pauwius.

b) Abest hic articulus ab Ed. Pr. Nunnesius in suo cod. *γενδροκόντειον* scriptum inventum, quod granum & micam cicutae interpretatur, Scaliger autem *γενδροκόντειον* per z scribit, crustamque *σφραγίδαν* albarii operis intelligit, quae textorio, operi inducitur; corium id vocare Vitruvium. Vicit utrumque raro vixit Panwius, *γενδροκόντειον* corrigit.

ex Hesychio, μαρμαλαμένος Hoeschelius e Pa. 65. idem τὸ μύελον e Greg. Naz. Apol. p. 26. profert.

†) Ammonius (p. 148.) et Moschop. Syll. *χολάδας* appellant quaevis intestina, *χόλικας* vero intestina boum. In Schol. Aristoph. Artemidorus interpretatur *χολάδας*, Euphronius autem *intestina* explicat una cum *pinguedine* et *membranis*. Alibi idem Schol. *intestina crassa et boum χόλικας esse* ait. Nunnes. Moeris: *Χολάδας οἱ χρήστοι Ἀττικοί*, *χόλικας οἱ μέσοι θηλυκῶς· τοὺς χόλικας ἔργοντες* Ἑλληνες. Pauwi. Phrynicus App. p. 72. *Χόλικας οἱ πολλοὶ ἄργυρικῶς· οἱ δὲ ἀργατοὶ θηλυκῶς.*

††) *Χονδροκόντειον* e Poll. III. 78. et VII. 19. citat Pauwius, addita Hesychii Glossa: *Χονδροκόπια; πόλει, ἅπαντες ὁ γάνδρος κόπτεται.* In formam vocabuli *suspicionem* conferre vetat consimile *ἄργυροκόντειον* ab Antiphente (Harpocr.), Aeschine Poll. VII. 103. Polybo Athen. V. 21. 247. et Libanio T. IV. p. 136. usurpatum. Sed vitium interius latet, neque curationem recipit. Nam verbo *κόπτειν* veteres neque frēndendi neque secandi (foeniseccii) notionem tribuisse videntur, unde sequitur, ut *γενδροκόντειον* non magis probetur, quam *χονδροκόντειον* vel *καλλικόντειον*, quod Needhamus Geopp. II. 6. 202. restituit. Pertinet huc Pollucis adnotatio VII. 184. *falcem foenariam Atticos ποάστριον dixisse, non χονδροκόντειον.* Illud fortasse *χονδρεῖον* dici jusserrit Phrynicus, ut ab *ἄλμητον* ἀλγιτεῖσθαι, a *ζέα* ζηρεῖσθαι.

Ἐπενώς μή, ἃλλ' αὐτὶ αὐτοῦ δαψιλῶς λέγε. ^{a)} †)
*Πρώτως: Αριστοτέλης καὶ Χρύσιππος λέγεται. ἐστι
 δὲ διερθαρμένον πάντα τοῦνομα· οὐδέ γὰρ
 δευτέρως καὶ τρίτως φαμέν. λέγε οὖν πρῶ-
 τον. ^{b)} ††)*

a) Ed. Pr. *ἃλλ' αὐτὶ αὐτοῦ δαψιλῶς*, omisso λέγε.

b) Media εἰδὴ γέρ — φαμέν emittit Ed. Pr.

†) Phrynicus mihi non tam de adverbio privilegium ferre quam uno nomine hanc totam stirpem circumscribere videtur, unde quae descendunt, ab oratorum veterum usu tantumdem absunt omnis. *Ἐπενώς φίλος* Aesch. Suppl. 990. Socrat. Stob. XCII. 512. tum saepissime apud Philonem, Josephum, Polybium, Artemidorum III. 55, 295. et qui horum aetatis interjecti sunt, modo *intenti modo liberalis* significatione occurrit. *Ἐπενώς* Diod. II. 24. Phylarch. Athen. III. 5. 287. Areesil. Diog. IV. 44. 252. Pseudo-Herod. V. Hom. VII. et XXVI. Agatharch. M. R. p. 29. Pollux, qui neutrum in censum referre dubitavit III. 119. tamen substantivum *ἐπενώντα* fastidivit, quo Phalaris Ep. LXVIII. Mblpis Athen. IV. 19. 54. Apollon. Ep. LII. 398. et scriptores Alexandrinii utuntur. Quam prope hinc veteres aferint, ostendit Xenoph. Anab. VII. 5. 7. *Ἐπενώντας ἀπέγραψε τὸν μισθόν*, a quo *ἐπε-νώντας* εὐχή in N. T. vix latum unguem distat. Sed ita plurimque recta et prava angusta linea se junguntur.

††) Hic reprehensor noster in magnum veniet cum philosophis certamen, qui nullo pacto sibi haec adverbia eripi patientur, neque solum cum Aristotele et Chrysippo, haud sane extimecendis*), sed cum principe Atticae eloquentiae, Platone, et cum suis ipsius collegis, Ammonio, Moeride et Thoma conflictabitur, qui in significatu qualitatis his adverbii uti concessunt. In Platonis libris πρώτως, δευτέρως, τρίτως et τετάρτως excusatissima sunt, neque apud alios artium scriptores suspicionem recipiunt. πρώτως Aristot. de Anim. I. 2, 4; C. Ocell. Lucan. II. 6.

*) „Chrysippi novimus τὸ συρρεῶσσα ex Seneca et Galeno.“ Ca-
 saub. ad Athen. p. 9.

Παραθήσην Ἰππίαν καὶ Ἰωνα τινὰ συγχροφέος φάσιν εἰρηκέναι· ημεῖς δὲ τοῦτο παρακαταθήκην ἔρουμεν, ὡς Πλάτων καὶ Κουκούδιδης καὶ Αἴγα μουσικένης.³⁾ †)

a) Ed. Pr. breviter: *Παρακαταθήκην καὶ μὴ παραθήκην λέγεται τινὰ συγχροφέα de Herodoto accipere nolim, propter eius celebritatem, nisi ita per contemptum locutus sit fastidiosus et impudicus Grammaticus. Ράμων. De Herodoto recte accipit Wesselingius VI. 471. et 477.*

24. Archytas Stob. Ecl. Ph. I. 43. 716. T. II. Heer. Galen. de Morb. Diff. VII. 10. B. qui Grammaticorum carvillationes sibi non ignotas esse prae se fert de Symp. Febr. I. 1. 51. F. T. VII. σημαῖνει δὲ τούτο τὸ μὲν καθ' ἑαυτὸν τῷ πρώτῳ, καὶ εἰ τινες τῶν ἀττικούντων φυλέτορων τούτοις, τὸ δὲ κατὰ συμβεβηκός τῷ δευτέρῳ. Sed Aristophanem Lys. 316, hoc adverbio usum esse (id quod Brunkius statuebat) non facile putem, ac ne Isocratem quidem τοὺς πρώτως εὑρόντας τραγῳδίην ad Nicocl. p. 50. τοὺς πρώτως τὴν πόλιν οἰκήσαντας Pañath. 47. 456, contra communem oratorum atticorum consuetudinem scripsisse, cito credam. Sed recentiores rhetores, qui nulla ratione πρώτως querunt quoque versu pro πρώτος subjiciunt, ingenio suo frui patiemur. Diod. III. 58. IV. 24. Plut. de Glor. Ath. III. 89. Polyb. VI. 5. Lucian. Charid. XIX. 287. Diog. Coss. XLIX. 11. LXXIV. 7. Ptolem. Geogr. I. 16, 17. Montan. Arrian. Erythr. p. 168. Eunap. V. Max. p. 78. Diog. La. X. 33. 617. Arrian. Epict. I. 14. 82. Themist. Or. 26. 316. B. quorum exemplorum tanta affluit copia, ut, si vel plura meliorum codicum operam dentur, ut v. c. in Theophr. Caus. Pl. V. 20. 345. πρώτως pro προτού, in Aristot. Rhet. ad Alex. 57, 2. 161; pro πρότερον, ut Veneta habet, in multis ejusmodi locis, qualis est Zosim. III. 22, ὁ πρώτως ὄντας pro πρώτος ευτελισse videtur, tamē jactura facilissime reparari possit.

†) Thomas contra, qui apud me est M9., παραθήκη melius quam παρακαταθήκη et παρακαταθήτεται melius quam παρακατατίθεται. at vulgatus (684.) καὶ παραθήκη καὶ παρακαταθήξῃ, quam lectionem sequitur Phavor. et certo videtur recta, quia Thom. alterum Herodoti, alterum

**Ἀπαράβατον παραιτοῦ λέγειν, ἄλλο ἀπαραιτητον.* ^{a)} †)

Λυχνίαν ἀντὶ τοῦ λύχνιον, ὡς η κωμῳδία, ^{b)} ††)

a) Ed. Pr. ἀπαραιτητον δὲ. Pauwius, durum putans hoc ἄλλον παραθετικον post παραιτοῦ, Phrynicum ἄλλο μὴ ἀπαραιτητον scripsisse suspicatur, quod ab Oudendorpio ad Thóm. 85. merito repudiatum est; et ipse alia id generis apponit: *Ινσεῖα — ἀδόκιμον, ίνσεῖα δὲ. Χειροῖν ἀδόκιμον, χειροὶ δὲ. Εὐλείψας ἀδόκιμον, ἄλλὰ τὸ ἔχειτων.*

b) Nunnerius intelligendum putabat παραιτοῦ, scil. τὸ λυχνίαν. Bene et perspicue Ed. Pr. *Λυχνίαν: ἀντὶ τούτον λύχνιον λέγε, οἵη κωμῳδία. Pauw.*

Thucyd. testimonio confirmat. Nunnerius. *Παραπαταθήκην* Pauwius elegantius et signatus judicat quam παραθήκη propter ipsum κατά. Hoc perleve est; exemplis uti decuit. *Παραπαταθήκη* defendant Thucydides, Plato, Xenophon, Lysias, (v. Dorvill. ad Charit. p. 508.) Demosthenes, ceteri clariores, quorum et verbum est παραπαταθήσεσθαι. v. quos Wytenbachius allegat ad Plut. de S. V. p. 61. Contrariae partis caput est Plato Comicus, quem Photius p. 280. παραθήκη dixisse notat; hunc sequuntur, praeter alios, Sextus Hyp. III. 25. 189. Phot. Bibl. LIX. p. 57. Tzetz. Chil. IV. 243. παρέθετο epitomator Athen. XIII. 85. pro παραπατ. substituit. Lexicis adē παραθηκοφύλαξ Euseb. V. Const. I. 507.

†) Ratio convenit; nam παραβατόν yetus est, sed poetum, ἀπαράβατον autem neque yetus neque oratorium. Id partim active significat, quod terminos constitutos non excedit, Joseph. Ant. XVIII. 8. 900. partim passive, quod mutari, declinari, aut precibus aut alia ratione nequit, ut λόγος θείος ἀπαράβατος Plutarch. de Fat. I. 279. ἀπερτηρεπτος καὶ ἀπαράβατος Symp. IX. Q. 14. 6. 425. T. 11, εὔτακτος καὶ ἀπ. Sext. c. Ph. I. 554. ἀπαρέγκλιτος καὶ ἀπ. Nicom. Ger. Arithm. II. 36. et similiter Jambl. V. P. 28. 135. Ocell. Luc. I. 15. Nemes. de Nat. Hom. 36. 361. Galen. Comm. I. in Hipp. p. 181. D. T. 12. Apud Hesychium *Ἀπαράβατον, ἄπισταν*, emendandum est πιστόν.

††) Poll. X. 115. λύχνιον, candelabrum, vulgo λυχνίας (immo λυχνία) vocari, quod et Ammonius et Eustathius

Αγωγόν: τοῦτο τοῦνομα τάττουσιν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ τινα ὁδὸν ἡγουμένου· οὗτο καὶ Θεοῦ πυδίδης πέχοργτας. τῦν δὲ οἱ περὶ τὰ δικαιογήρια φῆτορες αὐγωγούς καλοῦσι τοὺς ὄχετοὺς τῶν υδάτων. *) †)

a) Ed. Pr. et Phavor. ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνου (τινὰ ὁδὸν et deinde οἱ δη τοῦ αὐγωγούς καλοῦσι τοὺς — εἰδάτους.

significant, qui λύχνιον προσαρθρεύνως pronuncijandum esse dicit. Ammonius λύχνιον ait differre a λυχνούχον (sic enim lego, non λύχνον), ut λύχνιον sit ἡ λυχνία, et λυχνοῦχος ὁ φανός. Est autem φανός fax, λυχνοῦχος vero laterna Alex. Athen. qui ex alio poeta λύχνος κεφατίνος, ut sit idem fortasse etiam quod laterna. Ex his Hesychius emendandus videtur, apud quem λυχνεῖς legitur cum s. Nunneris. v. Jungerm. ad Poll. c. l. Paus. v. Wetsten. ad Matth. V. 15. et Oudend. ad Thom. p. 589. Phrynicus App. pag. 50. Λυχνίον: οἱ ἀμαθεῖς λυχνίαν αὐτὸν καλοῦσσι. Eustathius p. 1842. 26. λαμπτήρες λέγει, ἃς τοῦ οἱ ἀγρετικοὶ λυχνίας φασίν, ἐφ' ὧν δάδεις κείμεναι ἀνάπτονται. Η λυχνία, praeter scriptores sacros, Philonem (de Congr. quaer. Erud. pag. 425. B.) et Josephum, etiam Lucian. Asin. XL. 178. (λυχνίον idem Conviv. 46. 83. T. 9.) Galen. de Comp. Med. p. Locc. I. 2. 526. D. Artemid. I. 74. 193. Hero Spirit. p. 212. Λυχνίον, Antiphon. Athen. XV. 666. F. quod in Ed. P. et a Nunnerio, Eustathii vestigiis inherente, proparoxytonώς scribitur, in plerisque locis paroxytonon est, eamque scribendi rationem tum in hoc vocabulo tum in similibus omnibus sequendam duxi consensu potiorum Grammaticorum, qui quae in fidem alterius scripturae afferuntur exempla, ἔχιον, ἔχριον Etym. 631. 29. Eustath. 255. ea a diminutivorum numero excludunt. v. Schol. in Dion. Gramm. 856. Par repugnatio in motu adjectivorum cernitur, μακρότερος, πυκνότερος, quae nuperus Platonis editor novo modo scribere instituit.

†) De hoc praecepto quae Hemsterhusius adnotavit ad Thom. p. 10. Atticistarum iudicio neque suffragans, neque refragans, ea nunc uberiora facere studebo. Αγω-

γός de canali praeter Herodianum usurpant Galenus de Us. Part. XVI. 1. 675. A. Procop. de Aedif. V. 9. 107. C. Geopp. II. 7. 115. Georg. Pisid. Hex. v. 644. nemo eorum, qui nonnullius sunt his in literis nominis. Sed veteres ὄνακας appellant et ὄχειούς, vulgus ὑδραιγάγους s. ὑδραιγωγεῖα, Latini paragogia. Quem autem Homerus ἀγόν, hunc maturata Graecitas ἀγωγόν transnominavit, Herodo. III. 26. Thucyd. II. 12. Plut. V. Lucull. 21. 308. T. 5. Aristid. Pan. T. I. 144. Verum de hoc satis. Pollucis autem judicium III. 95. ‘Οδοῦ ἡγεμών, ἀγωγός ἀγωγές εὐτελέστερον’ πληθυντικᾶς δὲ ἀγωγοὶ καὶ ἀγωγεῖς δητέον, quod Hemsterhusius inverecundae subtilitatis damnat, hanc, opinor, habet sententiam, singularem hujus nominis, in *funis* significatione defixum, ineleganter de duce usurpari. Et ut nullum fere est vocabulum bifforme, a Grammaticis commemoratum, cuius non alteram formam probarint, alteram rejecerint, ita etiam ex his substantivis verbalibus, quae modo in o modo in e terminant, alia Atticorum propria, alia vulgaria et protrita habent. Suidas et Zonaras: ‘Ανάδοχον, οὐκ ἀναδοχέα λέγοντι. [paullo] mitius sensit Hesychius: ‘Ανάδοχος καὶ ἀναδοχεύς δικῶς ἐλέγετο, quod ineptissime interpretatur Bauerus ad Thuc. VIII. 81. Ex his ἀνάδοχος satis usitatum (Dion. Ant. VI. 84. Plut. V. Dion. 18. 184. Phalar. Ep. XXII. Hesych. s. “Εγγυον” et Scholi Ven. X. 254. cf. Valcken. ad Schol. Leid. pag. 75. Lips.) alterum e Plutarcho Tittmannus producit. ἀποδοχεύς Themist. Or. XV. 192. C. ὑποδοχεύς Charit. III. 2. 59. Ammon. s. ‘Εστιάτῳ. Apud Suidan: ‘Τποδέξιος, ὑποδοχεύς, quam glossam ad Herodo. VII. 49. referunt, ὑποδοχῆς legendum, adjectivum autem ὑποδέξιος prorsus obliviscendum videtur. Ex eodem genere est Thomae et Moeridis praeceptum: Μεταβολεύς, οὐ μετάβολος, quod Stephanus Byz. s. Ιστίον, cf. Biel. Thes. T. II. 538., praeterea nullus luculentior scriptor recepit. Tertio Eustath. p. 128. et 1406. 10. ὁ ἐκ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ διαβολος κοινῶς διαβολεύς, cuius nullum exemplum notavi praeter Schol. Lucian. Peregr. 16. p. 283. T. 8. Ac ne prius quidem Polluci placet, qui V. 118. synonyma βλάσφημος, λοιδορος, διάβολος ad idiotismos plebeji sermonis refert. Huic neque Comici exemplum (Eqq. 45.) neque Xenophontis (Ages. XI.), viri militaris et in verborum electione non nimis religiosi, auctoritatem opponam; sed qua ratione Thucydidem sit amolitus,

διαβόλως usurpantem VI. 15., conjectura assequi non queo. *) His fundamentis jactis tantum ea adstruam, quae aut in Lexicis omissa, aut alia de causa notatione digna sunt: ἀπεγγέλευς Maneth. II. 263. ἐπιφωγεύς Nicand. Alex. ἀνθοβαφεύς Basil. Hom. in Div. p. 55. C. (ἀνθοβήφος Hom. in Hex. VIII. 68. E.) παροχεύς Phurnut. N. D. IX. p. 161. et Lex. Gr. in Matthaei Lectt. Mosq. p. 80. καθολκεύς Galen. de Fas. XI. 476. C. et ex contrario genere καθολκός ibid. σχοινοσύμβολος Schol. Arist. Pac. init. μεταγωγός Schol. Od. E. 260. καταγωγός Jambl. V. P. XXXII. 228. ἔξαγωγός (i. q. ἔξαγωγής, emissaria balneorum) Athen. XI. 104. 565. de quo genere hoc amplius addam, terminationem in εὐ sequi potissimum substantiva composita, προσαγωγεύς, ἔξαγωγεύς, συναγωγεύς, quae omnia gravissimis monumentis testata sunt. Veteres Grammatici hujus ionicae, ut a potiori appellant, διφορησέως plura exempla recensent: πομπός et πομπεύς, ἡνίοχός et ἡνιοχεύς, ἀμορβός et ἀμορβεύς et cetera, quae pro numerorum ratione variantur. Unum novi τρόφος sic a τροφενς disjungi, ut illud nutricem, hoc paedagogum significet. Sic recentissima adhuc aetate Theophilus distinguist Institut. I. Tit. VI. 5. η τρόφος η τροφενς, quae et a poetis et a librariis confundi solent. v. Coray ad Aelian. V. H. XII. 1. Jacobs. ad Anthol. Vol. II. P. III. 225. Eur. Herc. F. 43. El. 409. Sed in plerisque duplex et nonnunquam etiam triplex forma ejusdem potestatis est, ut v. c. φαρμακός, φαρμακεύς et φαρμακευτής. Eustath. pag. 1415. φαρμακεύς η κατά Πλάτωνα φαρμακευτής. ut βαλανεύς et βαλανευτής, ἄλιεύς et ἄλιευτής etc. quo ex numero προνομεύς Anna Comn. VI. 171. B. VII. 210. C. νόδερός Manetho IV. 251. μεταλλεύς Agatharch. M. Rub. p. 23. Them. Or. XI. 152. C. v. Schaefer. ad Apoll. Rh. I. 93. ἀνθοκευτής Aelian. H. An. I. 8. περαμεντής Cyril. c. Jul. IV. 120. C. μαργεντής Dio Cass. LII. 36. 689. πορθμευτής Synes. Hy. V. 8. μεθερμηνευτής Euseb. V. Const. IV. 52. 645. a Lexicorum conditoribus praeterita sunt. Neque nihil aestimo quod Timaeus in Lexico, Platonem citans Soph.

*) Thucydidis exemplo Dio Cass. XLVI. 1. 451. Διαβόλως rursus et βλασφήμως Pollux III. 159. sine nota transmittit, λοιδόρως autem VIII. 81. ut εὐτελές respuit, eodem iudicio damnatus πονηρώς, (non damnaturus πονηρως) et ταραχωδῶς VIII. 154. quod Isocratis ad Phil. XX. p. 153. auctoritate munitur; βλασφημός satis stabilit Demosth. Philipp. III. 110. 9.

*Κρύβεται φεῦγε διὰ τοῦ βῆ λέγειν καὶ κρύβεσθαι,
αλλὰ διὰ πτ., κρύπτεται καὶ κρύπτεσθαι
φάντι. *) †)*

α) Ed. Pr. V. *Κρύβεσθαι καὶ αρίσταις φεῦγε διὰ τοῦ βῆ λέγειν
κρύπτεσθαι δὲ καὶ αρίσταις φασι. Φασὶ pro ἡδῷ operarum vi-
detur error. Ρωμ. Φασὶ s. φάντι omittit Phavorinus, cetera ea-
nem quae in Ed. Pr. Inter διὰ πτ. articulus excidiisse videtur.*

218. E. pro ἀσπαλιευτής substituit ἀσπαλιεύς, quod si ex universo genere aestimatur, speciem habet magis orationis; de singulis existimare lubricum videtur, tacentibus praesertim veteribus Atticistis, qui hunc locum tantummodo strinxerunt. v. Moer. et Thom. s. Βραβευτής et Πρεσβευτής. Sed, quae sunt communissimi usus, ἀπεντής, φόνευτής, ἐρμηνευτής, ἀλιευτής, βαλανευτής (Suid.), σταδιευτής, non nimium nobis arrogare videatur, si vel sine illorum auctoritate Atticae finibus excludimus.

†) Ex batytonis primae classis nullum binis elementis constans (ἄπω, ἔπω), per pauca trilicia vetustatem tulerunt, atque illa quoque, quae suis ponderibus sustentantur, quo fortius aves ferrent, accessione consonantium aut aliqua circumductione dilatata sunt, ἄπτω, κλέπτω (χλέπτω Hesych. add. Lexx.), σέβομαι, σεβίζω, φοβέω etc. Antiquat̄ praesentis βλάψω, cuius forma media in Homero reperitur, imperfectum ἔβλαψε Quintus V. 509. ab oblivione vindicavit. Κρύψω in sermone vulgari certius radices fixisse, et recentiorum scriptorum consuetudo et librariorum persaepe huc delabentium aberratio docet. In Herodo.. IV. 92. tres codd. κατακρύψει, in Athen. VII. 125. 188. unus κρύβεται praebet; κρύψειν Schol. Lucian. Lex. I. 176. v. Alberti ad Hesych. s. Τὸνεῖν, ἔχοντες Nonn. Dion. XLVIII. 846. 25. ἀποκρύψει Georg. Pisid. Hexaem. 1132. κρέβομαι Batrachomyomachia barbara v. 112. κρυψόμενος Hesych. s. Πτήσσων, ὅταν κρύψηται Lex. Rhet. Bekk. p. 261. qui si aut aetate sua excusantur, aut jure poetico defenduntur, quaeritur, quoique hujs licentiae (quid enim aliud appellem?) τεττανί pro pagandi sint. Diodoro quidem, raro de via publica decedenti, ἁγκρύβεται I. 80. aegre conceditur. Plutarcho

V. Crass. 23. 440. T. 3. pro κατέκρυψε Bryantius ex Apiano κατέκρυπτε restituit; ἔκρυψε Conon. Narr. 50. 54. ἐκρύβετο Apollod. III. 2. 1. Aesop. Fab. 65. 514. nihil satis firmi video, quamobrem reprobentur. Si κρύψειν, quod Niclasius Geopp. II. 24. 160. rescripsit, si ἐγκρύψουσα Apollod. III. 15. 6. (codd. ἐγκρύβουσα) vitio carent, a κρύπτω, non a κρύψω, repeti debent; neque fidei absconum, a βλάπτω aliquos aoristum ἐβλαβεῖ derivasse. Aoristi passivi ἐκρύψη exempla et suppeditant recentioribus, et non desunt Atticis; quanquam nonnullis persuasum est, Sophoclēm et Euripidem nihil istiusmodi, sed κρυψεῖς, κρυψήσομαι scripsisse, ab aspirato κρύψω, *) unde ἔκρυψε duxit Quintus I. 395. II. 478. Nonn. I. 555. III. 216. IV. 251. V. 318. VII. 47. XXIII. 252. XL. p. 673. 25. qui et ἐδόθη protulit VII. 154. VIII. 3. IX. 3. ἐδόθη Oppian. Cyn. IV. 350. Pro κατοργήναι Xenoph. Anab. V. 8. 11. cod. κατοργήναι praebuit, Schneidero probatum, Aristophanemque Avv. 394. non κατοργήσομαι, sed κατοργήσομαι scripsisse Elmsleyus suspicatur, qui et ψυχῆναι analogiae propius esse judicat Diar. Crit. T. XVI. 459. Quin aspirata forma Atticorum auribus blandita sit, dubitare nos vetant Moeris et Thomas, quorum praecepta nescio an juste interpretetur Matthiae Gramm. Gr. p. 229. Magis ἀναλογικῶς eam formatam esse, non ex vero dicitur. Α ψύχω Aeschylus ἀπεψύχη derivavit apud Hesychium, de quo errat Albertius, ἀναψυχῆναι idem et Suidas, ἀποψυχεῖσα Mechan. Vett. p. 148. Α ψύγω, quo praeter Dioscoridem Pollux VII. 144. Hesychius in Ταρσοῖ, Suidas s. Σηραίνω, et Eustathius p. 1625. 14. utuntur, venit ψυγῆναι Diod. III. 15. (cod. ψυχῆναι) Phalar. Ep. LXII. Galen. Vict. Acut. VIII. 194. F. T. XI. Alex. Trall. II. 5. 149. III. 2. 181. Geopp. V. 38. 400. Jul. Afric. Cest. 27. 299. Basil. Ep. 204. 225. C. Ἐνθρόνβομαι Harpocr. s. Ἐνθρόνπτα, περιθρόνβομαι Diod. III. 50. in Lexicis omissa sunt; unde διεθρόνβη originem dicit. vid. Hesych. et Struvii Gramm. Graec. pag. 215.

*) Similiter variant ἀποκρυψῆ et ἀποκρυψή, quod Lexicis deest; Nicet. Ann. VI. 4. 104. v. Biel. Thes. nisi hoc ἀποκρύψη scribendum et ab altero sic distinguendum est, ut καλύψη locale et περικαλύψη pragmatico.

Καρῆγαι παὶ ἐκάρην φεσίν, καὶ εἰκαὶ τούτου πρὸς τὸ κείρασθαι διαφοράν. Τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ προβάτων τιθέασι καὶ ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς κείρασθαι δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων· ὁ δεῖ φυλάττειν. *) †)

a) Verba ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς et ὁ δεῖ φυλάττειν omittit Ed. Fr. Pro τούτοις διαφοράν. τὸ μὲν rectius legeretur τούτων et τὰ μὲν quin et ἐκάρη emaculatus esset quem ἐκάρην. Paus. Leve hoc est et opinabile; mihi illud φεσίν — εἶναι nihil ex Phrynicho olere videtur.

†) Nunnerius addit, in Thomae loco p. 494. quo idem praeceptum continetur, verba τοῦτο κατακρίθεντων et οὐκ ἐπὶ ἀτίμου in suo codice omitti, eaque pro Glossematis habet; deinde etiam in libro MS. Moschopuli legi ἐκάρην, ὁ δεῖ τάττεται ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς, et hoc ἀτίμου etiam Phavorino inserendum esse.

Antist. Bekk. p. 105. Καρδεῖς (ε. καρεῖς) ἀντὶ τοῦ κεράμενος καρῆναι γὰρ τὸ πρόβατον, κείρασθαι δὲ τὸν ἀνθρωπὸν φεσίν δεῖν λέγεται. Alteram hujus decreti partem, qua καρῆναι ad significationem ignominiosae tonsuræ revocatur, apposuit Lucianus Pseudos. c. 6. neque idoneis exemplis refutari potuit. Nam Plutarchus V. Ly-sand. I. 151. T. 3. τῶν Αργείων ἐπὶ πένθει καρέντων, et Julianus Antic. Ep. II. p. 200. τῷ σε χρὴ δρεπάνοισι καὶ οὐ φαλλεσσοι καρῆναι, magis necessariam fuisse admonitionem probant, quam monitoribus obstant. Κείρασθαι autem non posse dici nisi in eo, qui sciens et volens tonsuram subit, cum natura temporis mediæ conjunctum est. Dörvillius quidem ad Charit. p. 558. versum veteri monumento inscriptum Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρετο δόξεν ('Ἄδεσπ. CLXXXIV. p. 155. T. IV.) argumenti loco esse putat, etiam huic tempori significacionem passivam tribui; sed id ita demum verum esse potest, si est passio αὐτοενέργητος, ut in illo versu, cuius sententia tum ab Isocrate (ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷ τάφῳ — κείρασθαι τὴν Ἑλλάδα Aristot. Rhetor. III. 10. 35.) tum a Lyzia Aeschineque clarius expressa est. Similiter Phocyl. Nuth. 154. ἀφορεῖ, λήνα κειράμεναι, Leonid. Tar. Ep.

LXII. χθονι τὰς πεύκας κειραιμένη, Gregor. Naz. Or. XVI. 303. D. γῆ καθυβοισμένη καὶ ἀποκειραιμένη, et a Procop. Hist. Temp. II. 30. 171. A. ἀποθριξάμενος τῆς ἱερωσύνης ηὔστρο βίᾳ hoc significatur, *crines sibi attondendos prae-
buit*. Itaque medio quidem uti licet pro passivo, ut δεδέ-
σθαι αὐτὸν (λέγουσι), ὅτε δὴ (adde καὶ) κείρασθαι (sc. ἐπ'
ἀτιμίᾳ) Philostr. V. Apoll. VII. 55. 314. non item hoc pro
illo. Sed circumferuntur ejus formae aoristi plures, pas-
sivam significationem ementiti: δεδεμένῳ τε καὶ κελευσα-
μένῳ ὁρνττεων Philostr. V. Ap. V. 19. 202. appareat ex κε-
λευσμένῳ detortum esse. In Platonis Epigr. XXII. Sui-
das γεινάμενος pro γεννηθέσις accepit, ubi nostri libri γει-
νόμενος exhibit; Aeliano autem H. An. XII. 52., cujus
auctoritate Albertius ad Hesych. T. I. 808. utebatur,
Schneiderus commode γενόμενος retribuit, quod et in Ju-
lianii Caess. p. 15. Heus. e codd. revocandum est; γεννώ-
μενοι substituendum Himer. Ecl. XIX. 268. ὅτε ἐκ μέσων
Διὸς στέρνων γεινάμενοι. Ἀπεσφάξαντο Xenoph. Eph. I. 15.
Hermannus de Em. Gramm. p. 236. ad ordinem rededit;
passivum λάσασθαι Heindorfius amolitus est ad Phaedon.
p. 96. Pro Ἰφι βιασαμένη in Euphorionis versu Etym.
M. s. Ἰφις reponenda est homerica forma βιαζομένη. In
Lycurg. c. Leocr. p. 166. T. IV. τοῦ στρατευειν ἀφεμένους,
quum hoc non perinde accipi possit ut ἀφέμενος τοῦ παι-
ζειν, τοῦ μακρολεσχεῖν etc., praestat ἀφεμένους scribere s.
ἀφιεμένους, ut p. 164. contra in Isocrat. Nicocl. p. 45. τῶν
ἄλλων ἀφελόμενος in ἀφέμενος mutandum, ut Archid. 15.
186. παντων τῶν τοιούτων ἀφέμενος nec obsequendum
Corayo in Isocr. Antid. p. 236. (p. 519.) μροῦμαι τάχιστ
ἄν ἀφέσθαι pro ἀφεθήσεσθαι emendantii. Nulli istorum
recte comparaveris verba περιεκτικά: τάξασθαι μισθὸν
φέρεσθαι Plato Rep. III. c. 22. de quo cum Astio dissen-
tio (p. 416.), γράψασθαι, πιστεύσασθαι τὴν διοίκησιν
Plutarch. Vitt. X Orat. VII. 250. T. XII. στεφανώσασθαι
etc. Δεδέξασθαι contra Atticorum consuetudinem (v.
Piers. ad Moer. p. 118.) in metuendi significatione posuit
Polyaenius Strateg. I. 12. 10. ut praesens ipsum Hipp. de
Morb. Mul. I. 24. 745. ἥν δεδίσσηται καὶ πινόηται.

Κοχλιάριον: τοῦτο λίστρον Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς λέγει· καὶ σὺ δὲ οὕτω λέγε. ^{a)} †)

Δεξαμενή: φασὶ Πλάτωνα ἐπὶ τῆς πολυμβήθρας εἰρηκέναι· ἐγὼ δὲ οὐ φημι· ἀλλὰ δεξαμένη τῷ τόνῳ εἶπεν ὡς ποιουμένη. χρὴ οὖν καὶ ἡμᾶς πολυμβήθρα λέγειν. ^{b)} ††)

a) Hoc nihil ad Atticismum et lingnam antiquam; articolus a Pr. Ed. abest. *Pauw.* Praeterit etiam Phavorinus.

b) Ed. Pr. Vasc. Δεξαμενήν φασι — χρὴ οὖν ἡμᾶς πολυμβήθραν λέγειν; accusativum etiam Phavorinus posuit, sed καὶ retinet, quod

†) Quam Pauvius h. l. infert suspicionem, Phrynicus ipse depellit App. Soph. p. 51. *Λιστρίον*, τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενον κοχλιάριον quod Pollux VI. 87. μυστιλάριον vel κοχλιώρυχον dici jubet, plura congregans synonyma L. X. 89. μυστίλοις ἢ μυστίλαις ἢ μυστιλαρίοις ἢ κοχλιωρύχοις ἢ λιστρίοις, unde μυστίλος et μυστιλάριον accedant Lexicis. Idem denotant μύστρον et μύαξ, Crito ap. Galen. de Antid. I. 16. 895. C. T. XIII. cuius hunc significatum omittunt. *Κοχλιάριον* Galenus de Medic. Simpl. XI. 1. 8. 23. 511. A. de Pond. et Mens. II. 576. E. (hic de mensura cochliari) Dioscorides II. 50. 78. a. et pluribus locis, Geoponn. VII. 15. 491. Neque id hoc solum significat, quod nos dicimus, sed etiam ligulam et trullam et rutabulum, qua in re cum λιστρον congruit, quod et rutrum et bipalium et pistillum notat. Suidas: *Δοίδης*, κοχλιάριον — ὁ ἀλετοβίστονος. Idem: *Κοχλιάριον* τὸ παρ' ἡμῖν adde ταγηνοστρόφιον. Et rursus πτύον de instrumento coquinario usurpatur. Photius: *Λιστρίον*, στρογγύλον πτύον. Poll. VI. 89. ὁ νῦν τηγανοστρόφιον, οἱ πάλαι λιστρίον ἢ πτέον sic enim e cod. ἡπτέον scribendum est, non πτύον. Photius: *Πτέον* λέγοντιν, οὐ πτύον. quod quum eodem modo Pollux praescribat X. 128., in Schol. Ven. N. 588. τὰ δὲ ξύλινα καὶ τρόπον γειρός ζχοντα, οἷς καὶ τὴν γῆν μεταβάλλουσιν καὶ τὰς ἀστάχνας ἀναδριπτοῦσι, θρίναντας φασι, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς πτύα, scribendum est πτέα. Quod Nunnætius addit: „Suidas κοχλιάριον non esse antiquam vocem et a Latinis ad Graecos manasse scribit,“ non video, unde erit possit.

††) Quemadmodum Grammaticorum praescriptum de
X

omitti vult Pauwiūs. Is et Nunnerianas Ed. errorēm τῷ τόκῳ emendavit et praeterea ἄλλα καὶ δεξαμένη τῷ τόκῳ legendū esse conjectit, non modo δεξαμένη pro piscina non dixit Plato, sed et tunc alio scripsit δεξαμένη. Et quod Nunnerius opinabatur, illos, quos oppugnat Phrynicus, Platonis loco in Timaeo usos esse, ubi δεξαμένη dicitur materia receptrix formarum, Pauwiūs asseverat, neminem tam delirum esse potuisse, qui hunc Philosophi locum ad statuminandam piscinas ορμαστὰ adduceret. Alius est locus, quem quaerere debes, si in libris superstibibus extet.

accentu nominum propriorum, Ἀκεσάμενος, Δεξάμενος, Τισάμενος, de quo v. Schol. Venet. ad' Δ. Φ. 142. Philem. Lex. Techn. p. 6. Reiz. de Acc. Incl. p. 117. et Bast. Ep. Cr. p. 162., non raro neglectum est, adeo ut in eodem Homero nunc Ἀκεσσαμένοι l. c. nunc Δεξαμένη Δ. a. 45. et Ανναμένη scriptum inveniatur. Similiter δεξαμένη, quum substantivi significationem habet, alii proprio accentu distinguebant, ut Herodo. III. 9. VI. 119. (quo loco utitur Antiatt. Bekk. p. 89. leviter corruptus) Aristot. de Color. V. 300. A. Diod. II. 9. Aelian. H. An. XII. 50. Aristid. Or. Sacr. I. pag. 278. T. I. Dio Cass. XLVIII. 51. 565. Appian. H. Rom. VI. 55. 166. Diog. La. VII. 15~. 466. Tzetsa. Chil. II. 931. etc. non ita multi, quibus Phrynicus accedit, accentum suo loco relinquebant, Strabo III. 173. (sed p. 164. et V. 257. δεξαμένη.) Galen. de Ua. Part. IX. 5. 508. E. T. IV. Philo de Mut. Nom. 1062. A. De εἰδήμενη quod Grammatici praecipiunt, v. Etym. M. 328. 15., non servatur in ἐνεγκαμένη (patria), κακηγμένη (domina), ἀγόμεναι, neque in masculinis, ὁ τεκέν, οἱ ἀρείβοντες, καλέοντες, servari potuit. Illam vero piscinas significationem vulgari dialeto familiarem, Atticis non prorsus ignotam, vel certe ab his obscure praeformatam esse, e Platonis translatione suspicari possumus, binis Timaei locis η δεξομένη 57. B. et η δεξαμένη 53. A. Critias 117. A. ad substantivi similitudinem traducentis, quorum alterum in libris nostris eo accentu notatur, quo Phrynicus Platонem usum esse negat, sed ap. Stobaeum Ecl. Ph. I. 12. 518. aliquosque eundem locum repetentes δεξαμένη scribitur. v. Wolf. ad Orig. Philos. p. 109. Piscinam si quis a Pauvio inductus in Platone quaeret, frustra tempus coäteret.

Χθιζόν: ἀποβλητίον, ὅτι ποιητικόν, ἀντὶ δὲ τοῦ χθιζοῦ ἐροῦμεν χθεσινόν, πρὸς τὸ πολιτικὸν ἀποτοργεύοντες τὸν λόγον, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης *) †)

a) Ed. Pr. et Vasc. ἀποσοβητέον exquisitus pro ἀποβλ. et χθιζόν pro χθεσινόν, omissis πρὸς τὸ πολιτικόν.

†) In contrarium tendunt Moeris et Thomas χθές et χθιζός attica esse; ἔχθες et ἔχθεσινός communis; quos Pauvius audiendos esse negat. „*Χθές, χθεσινός, inquit, simplex et nativum. Χθές, χθεῖς, χθειζός, χθιζός durum et coactum.*“ Utrumque probat Photius: ‘*Ἐχθές καὶ χθές, ὁμφότερα Ἑλληνικά, καὶ χθεινόν καὶ ἔχθεινόν*’ quae scriptura etiam apud alios Grammaticos reperitur. Phrynicus App. p. 75. *Χθιζινόν* καὶ χθεσινόν τὸ δὲ χθιζόν “Ουηρός. et in Lex. Att. p. 438. clausula Menandri senarii profertur — μένω γάρ δὲ ἔχθιζινον. Pro χθεσινός Aristophani Vesp. 281. Hermannus de Metr. p. 504. χθεινός restituit, quod etiam Ramm. 987., nondum intruso μολ, lectum fuisse videtur. Neque valde reluctator, si quis eandem formam hic sub Edd. vett. lectione χθειζόν inclusam latere contendat. Χθιζός Athenis spretum pulsumque apud exoticos non occulte gliscit; Herodotum, Diodorum, Lucianum, Longum, Heliodorum VI. 10. eo usos indicarunt priores. In eodem discrimine positum est πρωιζός εἰς πρωίζος (v. Heyn. ad Il. II. 302.). In Ilaei loeo, quem Suidas apposuit, pro πρωιζόν ex Etymologo πρωινόν restituendum putem; χθιζά τε καὶ πρωιζέ Plato Alcib. II. 141. D. ex Homero ad verbum mutuatus est; Attici χθές καὶ πρώην, Dem. de Cor. p. 270. Plat. Legg. III. 108. T. 8. vel ἔχθες καὶ πρώην Gorg. p. 470. D. Dem. Fals. Leg. 424. (cod. χθές) Isocrat. Archid. 9. 182. vel πρώην καὶ χθές Dem. c. Leochar. p. 1093. *) quorum quid optime atticum sit, aestimatu difficile. cf. Wesseling. ad Herod. p. 129. Tryphon. ap. Apollon. de Adv. p. 556. sq. et Atticist. in Anecd. Villois. II. p. 85. Zonaras p. 1744.: *Τοτίην ἡμέραν λέγουσιν, οὐχὶ τοτίης ἡμέρας, οὐδὲ τοτίην ἡμέραν.* Μένανδρος ἡμέραν τοτίην ἐπενό-

*) In Lys. Κατηγ. Συν. p. 311. T. V. τὸν ἥδη καὶ πάλαι μελλοῦσα εἰδίουν πρὸς τε —.

Βαθμός iακὸν διὰ τοῦ ὁ, διὰ τοῦ σ ἀττικόν.^{α)}†)

a) Διὰ τοῦ ὁ scripsi ex Ed. Vasc. et Phav. pro διὰ ὁ. De Ed. Pr. Pauwius nos destituit; sed pro διὰ τοῦ σ ἀττικόν eam διὰ διὰ τοῦ σ ἀττικόν, βασμός, exhibere notat; quod etiam Vasc. et Phavor. offerunt.

μασεν ημῶν. — — Δημοσθένης· τρίτον οὐ τέταρτον ἔτος τούτῳ ὡραιὸν τεῖχος πολιορχῶν· ubi scribendum est Ἡραῖον τεῖχος (Olynth. III. 29.) et in Menandri versu ἐπεκέμασεν. Προχθεστός Etym. M. s. προξένος et Hort. Adon. p. 145.

b. addendum Lexicis.

[*Ἀποτορφεύοντες*] Ex Platonis imitatione Phaedr. p. 234. E. ἀκριβώς ἔκαστα τον ὄνομάτων ἀποτετόρνευται· quod multis aliis usui fuit. Plutarch. de Audit. VIII. 147. T. VII. τῶν ὄνομάτων σαφῶς καὶ στρογγύλως ἔκαστον ἀποτετόρνευται. Apsines Τέχν. Πητ. p. 715. (Longin. Fr. VIII. 198.) τὸ ἀποτετορνευμένον καὶ στρογγύλον τῶν λόγων. Nicet. Ann. XVI. 4. 318. τοὺς λόγους ἀποτορνεύειν εἰδένεις. v. Eichstaedt. Ep. ad Astium p. 177. Ernestii Lex. Rhet. Gr. p. 40.

†) *Βαθμός* Callixenus Athen. V. 30. 270. Paus. VIII. 6. 365. *καταβασμός* Aeschyl. Prom. 817. *ἀνάβασμα* Herky. s. *Σκάλα*, quod praetermissum a Lexicographis, *ἀναβασμός* Paus. X. 5. 154. et 6. 198. Dio Cass. XLIII. 21. 555. LVIII. 5. 880. LX. 16. 953. LXVI. 6. 1081. ut appareat, Leunclavium in LVIII. 1. 875. haud recte hoc posthabito *ἀναβαθμός* introduisse; quamquam haec forma et huic scriptori non insolita et in tota Graecia vulgarissima est; *βαθμός* Strabo p. 172. Lucian. Amorr. LIII. 517. T. V. Appian. Bell. Pun. VIII. 130. 491. Themist. Or. XV. 95. B. Artemid. II. 42. 225. *ἀναβαθμός* Aelian. H. An. VI. 61. XI. 31. Dio Cass. LXV. 21. LXVIII. 5. *ἀποβαθμός* loci nomen Paus. II. 58. 525. quod Lexicographos fugit. Sic et *βαθμίς*, *βαθμηδόν* et, quod in proverbio dicitur, *ἱπερβάθμιον πάδα τείνειν*, v. Boissonad. ad Marin. p. 94. Atticorum oratorum mihi nullum exemplum succurrit, quo Phrynichi, Moeridis et Thomasae consentiens auctoritas vel confirmetur vel frangatur. Vicissitudo autem literatum dentalium huic

Πυρία: τοῦτο τάττουσιν εἰ πολλοὶ ἐπὶ τῆς ἐν τῷ βαλανείῳ ^{*)} πνέλον, καὶ ἔχει μὲν τὸ ἔτυμον ἀπὸ τοῦ πυροῦσθαι, οὐ μὴν τὸ ἀκριβὲς καὶ δόκιμον. πνέλοντος γὰρ οἱ αρχαῖοι παλοῦσιν, ἀλλ’ οὐ πυρίας. ^{†)}

"Ιπτασθαι παραιτητέον, εἰ καὶ ἄπαξ πον εἴη νείμενον ἢ δις. πέτεσθαι δὲ λέγε. ^{††)}

a) *Balaniq* Ed. Vasc. *βαλλανεῖων Phavor.*

generi derivatorum antiquitus adhaesit, quorum alia, praesertim in vulgari Graecitate, biformia sunt, ut *πλανθμός* et *ἀναπλανθμός*, quod jam Sylburgius ad Dion. Hal. VI. 46. 1145. T. II. cum *βασμός* comparavit, alia sibi quidem constant, *δασμός*, *θεσμός*, *νασμός*, *ἀφεσμός*, *δνσμή*, sed cum congenibus, *σταθμός*, *ὕδημός*, pugnant. Sunt, quae fulcimentum respuant, *δόμα*, *πόμα*, *δέμα*; sunt, quae dupliciter fulciantur, *ἄσθμα*, *ἰσθμός*; est etiam ut ad τ abeat, *άτμός*, *ἐρετμός*, aut fultura non necessaria inferatur, *σκαρθμός*, *ἄρθμός*, *πορθμός*, *πλανθμός* (cf. Jungerm. ad Poll. II. 64.).

†) Pollux VII. ait etiam *πνοταν* adhiberi in balneo; Galen. in Gloss. aliter observat usurpari ab Hippocr. sed ea significatio non pertinet ad h. l. Nunner. Nescio an ullibi apud scriptores antiquos *πνοτα* pro *πνέλος* dicatur, in quo aqua calida lavabantur. Pollucis et Galeni *πνοτα* alia, sudatio sicca, ipsumque vas, qua ea ciebatur, v. Steph. Thes. *Pauw.* V. quos Fischerus citat in indice Palaephati s. *πνοτα*. Novitio verbo *πνοιάζω* Moschio de Mul. Aff. p. 4. et Hesych. s. *πανναβισθῆναι* utuntur.

††) "Ιπτασθαι, quod Lucianus quoque Lexiph. 25. 205. T. V. Pseudos. 7. 226. T. IX. et Thomas p. 473. rejicit, in recentiore Graecitate, quoquo oculos vertimus, invocatum occurrit: Philo Decal. p. 761. B. Plutarch. V. Timol. XXVI. p. 149. T. II. Achill. Tat. II. 6. 118. Ιπτάμενος Aristot. H. An. V. 8. 192. ἀντάτατο Dio Cass. LVI. 41. διπτάμενος Lucian. Amorr. VI. 265. T. V. ἐφίπτατο Appian. VIII. 100. 444. ἔξπτατο Athen. V. 51. 272. παθιπτάμενος Liban. Decl. T. IV. pag. 153. προσιπτάμενος

*Νήστης βάρβαρον. τὸ δὲ αρχαῖον νῆστις διὰ τοῦ ι. *) †)*

a) Ed. Fr. Vase. Phavor. τὸ δὲ ἀρχαῖον διὰ τοῦ ι., omisso εὐθεῖα.

Philo de Conf. Ling. p. 325. ὑπερέπειασθαι Maxim. Tyr. VI. 95. in Atticam receptum non est. Nam quod Bernardus ad Thom. I. c. in decimo Platonis de Legibus extare notat, neque verum est (nisi me oculi frustrantur), neque, si ita esset, siucerum judicarem, v. Ast. ad Polit. pag. 408.

†) Inflectitur νῆστιδος, ut observat Moschop. in Sche-diis, ut sit plane νῆστις in recto. Henricus in suo Thesauro νῆστεως inflectit, sine auctore tamen. Nunner. Νῆστις Matth. XV. Marc. VIII. Basil. M. Ep. CXX. MS. δὲ ἐβδοματικοῖς κύλοις νῆστις διατελῶν θεῶ προσεψιλοσόφεις. ὁ νηστευτὴς Id. Or. I. de Jejun. Höschel. Idem Moeridis praeceptum. Etym. M. Νῆστις — κλίνεται νῆστος, quod non de masculino genere, ut Abreschio vi-sum Animū, ad Aesch. p. 264, sed de antiqua declinatione Ἰλ. τ. 207. Ὀδ. σ. 369. intelligi debet. Ο et η νῆστις Aesch. Agam. 341. Anaxandr. Athen. VI. 41. 450. Aristot. H. An. IX. 4. 537. Plutarch. V. Cat. Maj. XXIII. 422. νῆστιδι Hippocr. de Nat. Mul. 80. 717. D. T. VII. καὶ νῆστιδες Aesch. Agam. 1652. οἱ νῆστιδες (νῆστιδες) Aristoph. Γηρου. VI. 250. Athen. VII. 79. 126. (ubi ab re consultit Schweigaeusserus). Phryniōhus App. p. 52.: Νῆστις καὶ τὸ πληθυντικὸν νῆστιδες καὶ νῆστις (leg. νῆστεις). Sic ἄνδρας νῆστεις Polyb. IX. 22. Dion. Hal. Rhet. IX. 16. Poll. VII. 50. Sic ἥνιδες et ἥνεις (ἥνις), v. ad Hesych. s. v. et Euast. p. 627. ἄλδεις Theophan. Epigr. CC. 738. Paralipp. ἔδρεις Simon. Ep. XVII. et ἄλδεις, a Grammaticis reprehēsum, sed ab atticis receptum, v. Etym. M. p. 42, 30. Schol. Ven. Γ. 219. qui similiiter εἴνιδες (non εὐνίδες) Aesch. Pers. 287. παρεδείνιδες, γάλιδες usurparunt; de γύναις, λάτραις (quod Pollux III. 78. rhetoribus convenire negat), τρόφις nominatim praecipiunt Grammatici, omninoque masculina barytona, praesertim macroparalecta, imparibus syllabis declinari docent; contra in Hippocratis libris dativus φῆστει ionicus suo fungitur munere de Nat. Mul. c. 91. 719. C. 106. 726.

Κατὰ χειρῶν δεινῶς αἰσθλήνεστον, καὶ τὸ ἐπὶ χειρῶν δέ μεστὴ γάρ η κωμῳδία τοῦ κατὰ χειρός. ^{a)} ^{†)}

Φάγομαι βάρβαρον. λέγε οὖν ἔδοματ καὶ κατέδομαι. τοῦτο γάρ Ἀττικόν. ^{b)} ^{††)}

a) Hic articulus in Ed. Pr. Vasc. et Phavor. non legitur.

b) Etiam hoc articulo carent Edd. Pr. V. Phavor.

F. de Morb. Mul. I. 55. 739. C. etc. Vitiosa scriptura νήστης Matronem usum esse Piersonus notavit ad Moer. p. 270. unde νήστειρα Nicand. Alex. 130,

†) *Aquam manibus converti ex Capro Grammatico.* Aristoph. Gramm., ut ait Athenaeus IX, 408. B., docuit τὸ κατὰ χειρός ante coenam aut πλανδιον usurpatum, τὸ δ' ἀπονίψαθαι, cum post cibum aqua manibus dabatur. Sudas observat, non posse aliter dici quam κατὰ χειρός, ut vult Phrynicus. *Nunnes.* Idem Photius p. 107. Moeris 256. et Thomas; quod praeceptum Heynius ad Apollod. II. 7. 6. inani subtilitate excogitatum esse pronunciat. Nimirum Philyllum et Menandrum κατὰ χειρῶν dixisse narrant. Quid refert? Aristophanes et qui ejus chorus adscripti sunt, semper κατὰ χειρός usurpasse reperiuntur. Sic etiam Plutarch. de Adul. ab Am. dign. V. 162. ^{*)} Lucian. Asin. X. 142. (in re palaestrica cum perunctione conjunctum) Athen. XIV. 49. 531. XV. 53. 501. Poll. II. 150. VI. 92. Xenophontem plurali usum esse, falsum est. In Philoxeni verss. Athen. II. 28. 77. facilius toleratnr, quanquam hic quoque Edd. singularem praeferunt. Ἐπὶ χειρᾶς IV. Regg. III. 2.

††) Thomas p. 265. "Ἐδομαι καὶ κατέδομαι, εἰ βράσουμαι, ἀλλ' οὐδὲ φάγομαι. H. Stephanus τὸ φάγομαι scribit pro futuro medio usitatum, neque tamen auctorem illum laudat. *Nunnes.* φάγομαι vertendum ēdām, non ēdo, v. Etym. *Paus.* „Hoc praeceptum, si verum est, intelligi putabam de praesenti; nam futurum secundum, si compares Etym. (qui φάγομαι, ἔδομαι, πίομαι) com-

*) Vulgatum κατὰ χεῖρα retinuit Wytenbachius.

Ημικεφάλαιον μὴ λέγε, ἀλλὰ ημίκρανον. †)
*Ἐνάρετος: πολὺ παρὰ τοῖς Στωικοῖς μυκλεῖται
 τοῦρομα, οὐκ ὅν ἄρχαιον. ‡)*

, ponit) recte sic dici videtur, quanquam nec hoc nisi in LXX. et N. T. legitur. Praesens tantum Sirac. 36, 18. " Sturz de Dial. Al. p. 109. Adde Apollon. Lex. p. 270. Αἴσονται, φάγονται. Ad Lycophr. v. 383. γεύσεται Glossa interlinearis φάγεται interpretatur. Zonaras: "Εδονται, φάγονται. veteribus indictum, pro quo Sturzii exceptio admitti nequit.

†) Gloss. ημικεφάλαιον, *incipit*. Hesych. exponit ημικρανον per ημικεφάλαιον, quasi hoc popularius sit. Nunnes. Άλλα ημικρανον: ita Phrynicus; non minus Atticum ημικρανη Arist. Thesm. 234. Eust. ad Il. Σ. prine. In Polluce libri variarunt et morbus capitis dimidii ημικρανη et ημικρανη dictus fuit diversimode. v. L. II. 41. IV. 184. in quibusdam pro ημικρανη male irrepererat ημικρανη. L. VI. 160. in his ημικρανη, in illis ημικρανον fuisse suspicor. nam ibi de capite dimidio potius sermo est, quam de capitis dimidii dolore. Quare pro vulgata ημικρανη eo loco scribendum puto ημικρανον. Alias ημικρανη doloris etiam significatu legendum esset; in cauda vocum errores innumeri. Iatam vero diversitatem hio locis Phrynichi aperte statuminat; absque quo, non difitebor, magis atticum censerem ημικρανη, quam ημικρανον et ημικρανη. Paus. Quum apud Suidam et Poll. VI. 160. ημικρανη a librariis cum ημικρανη summutatum fuerit, illud autem non solum Aristophanes, Amipsias Athen, IX. 6. 359. et Crobylus IX. 35. 418. usurpent, sed etiam expresse grammatici cum Atticorum consuetudine convenire affirment, v. Schol. Venet. Il. Σ. 3., non prorsus improbabilis est suspicio a Pauῳ injecta, neque tamen credere necesse, Phrynicum sic scripsisse. v. Steph. Append. p. 1024.

‡) Eustath. docet item, non ἐνάρετος, sed σπόνδαιος dicendum. v. Aristot. cap. de Qual. ubi negat, ἀπὸ τῆς ἀρετῆς dici παρωνύμως ullum nomen. Ibi Simplicius τὸ ἐνάρετος adnotat non dici ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, sed ὁ σπόνδαιος. Ammon. aliud singit, τὸ ἀρεταιον. Nunnes. Eustath.

pag. 84. *Oī φιλόσοφοι ἀρετὴν μὲν λέγουσιν, ἐξ αὐτῆς δὲ παρωνυμούμενον ἀρενικὸν ὄντος εἰπεῖν, τὸν ἐνάρετον, σπουδαῖον δέ φασι τὸν τῆς ἀρετῆς μετέχοντα. Ammon. in Categ. p. 15. οὐδὲ γὰρ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς λέγεται ἐνάρετος, διότι οὐδὲ ἐν ὀνείροις ἔχει τούτου οἱ παλαιοὶ μέμνηται. ἀλλὰ τούναντίον, κακόσημον ἵσασιν οἱ ποιηταὶ τὸ ὄνομα Αἰναρετή, τίς σεν ἄλλος. Hoc ex Aristotelis sententia, qui ἀρετὴ in iis nominibus numerat, a quibus nullum duci possit denominativum; id ne quis vocabulis ἐνάρετος et αἰναρετῆς redargui credat, prius neque antiquum, neque denominativum esse, alterum contrarium quiddam virtuti significare monent veteres interpretes. Simplicii verba in Categ. c. VIII. N. γ. b. turbata sunt: ἔστι δὲ ὅπου τῇ μὲν ἔξει πεῖται ὄνομα, ὡς τῇ ἀρετῇ, τῷ δὲ καὶ αὐτὴν ποιῶ ὄντει, οὐδὲ γὰρ λέγεται ἐνάρετος. ὁ δὲ σπουδαῖος οὐκ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς παρωνύμασται, οὐδὲ ὁ ἐνάρετος, ὥσπερ οὐδὲ ὁ ἔγγραμματος ἀπὸ τῆς γραμματικῆς, quae ita sunt ordinanda: οὐδὲ γὰρ λέγεται ἀρεταῖος, ἀλλὰ σπουδαῖος. ὁ δὲ ἐνάρετος οὐκ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς παρων. ὥσπ. οὐδὲ ὁ ἔγγρ. ἀπὸ τῆς γραμματικῆς (sed a γράμμα). Eodem modo Ammonius p. 73. ἀπὸ τῆς ἀρετῆς οὐ λέγεται ὁ μετέχων ἀρεταῖος, ἀλλὰ σπουδαῖος. Hoeschelius affert in contrariam partem Aeschyli versus ap. Plut. Consol. ad Apoll. Ἀνδρῶν γάρ ἔστιν ἐναρετῶν καὶ σοφῶν Ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμασθαι λέων, ubi ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν in libris vulgatis exhiberi annotat Pauwius. *Talia*, inquit, *haud dubie longe plurima*, *quae nunc a nobis leguntur aliter quam olim a Phrynicho lecta sunt*, *et quae si contra eum vivum et spirantem fuissent allata, diductis ille labiis risisset*. Hoeschelius praeterea commemorat Lucianum [Dial. Meretr. X. 245.], Herodianum [II. 8.], Josephum [de Exc. Hier. VI. 7.], quibus si addantur Theanoj Ep. II. 57. Orell. Philo Quod deus immut. pag. 295. B. Plutarch. Apophth. Lacaen. pag. 262. T. VIII. Diog. La. VI. 11. Sext. Hyp. I. 53. Euseb. H. Eccl. V. 28. 251. XXIX, 451., quibus regionibus hujus vocabuli usus contineatur, perspectum erit. Etiam Pollux IV. 10. quum et nomina virtutum enumerasset et adjectiva ab his derivata, ἐνάρετος commemorare non dignatus est. Neque aut φιλάρετος, aut πανάρετος Lucian. Philops. p. 255. T. VII. Euseb. in Hierocl. XXIX. 451. aut ἀφιλάρετος Cyril. c. Jul. V. 165. E., quo Lexica aubebuntur, Atticis usitata sunt.*

Γαστροκνημίαν μὴ λέγε, αλλὰ κνήμην. *) †)

a) Ed. Pr. Vaso. et Phavor. hos totum omittunt.

Στωικοῖς] Architectos vocabulorum M. Tull. vocat Stoicos. Κυκλεῖται] Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 559. T. VII. τὸ κυκλούμενον τοῦτο παρὰ πάσιν ἔπος, quod pro κυκλόμενον sine haesitatione reponendum erat. Aristoph. Vesp. 492. ὥστε καὶ δὴ τούνορ' αὐτῆς ἐν ἀγορῇ παλεύεται. Nicoph. Greg. III. 4. 40. C. πλεῖστα τούτους μαρτύρια παλεύεται παρὰ τοῖς —.

†) Pollux II. 190. τῆς κνήμης ἀπάσης τὸ μὲν πρόσθεν ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὄπισθεν εἰς μὲν ἐπηρεάνον, γαστροκνήμιον. *) "Ενιοὶ δὲ τὸ μὲν πρόσθεν κνήμην, τὸ δὲ ὄπισθεν ἀντικνήμιον φήδησαν. probabilitus tamen prius, quod et Aristoteles sequitur. Nunnus. (Stephanum exscribens Thes. II. 285.) Ubi ad ea, quae Nunn. notat, et rem ipsam attendo, vix mihi persuaderi sinam, sana esse haec Phrynichi verba. Nonne legendum γαστροκνημίαν μὴ λέγε, ἀλλ᾽ ἀντικνήμην? Sic secutus fuerit Phrynichus sententiam eorum, qui partem anteriorem tibiae vocabant κνήμην, posteriorem ἀντικνήμιον vel ἀντικνήμην. Alias dicendum, extitisse, qui posteriorem dixerint κνήμην, anteriorem ἀντικνήμην, illosque secutum Phrynichum; nam distinctio certe requiritur, quam κνήμη non inducit, de utraque parte acceptum. De ista autem sententia diversa non constat hactenus mihi, neque ea probabilis est sane: quare alterum ab blanditur. Paus. Longe errat; neque γαστροκνημία, neque ἀντικνήμιον oratorium est. Haec sunt scholae vocabula; quae sermo vulgaris forte arrepta volvit, sed nemo cultior in rerum civilium expositione ad popularem sensum accommodata immiscet. Verum putidae in verborum delectu subtilitatis exemplum prae- buit Nicetas Ann. L. IV. 5. 78. D. Γαστροκνημίδας (leg. γαστροκνημίας) καὶ χείρας, καὶ ὅσα τοῦ σώματος ὀστάδη, διαθρυβεῖς ήν. Artis medicae scriptoribus ista non solum permissa, etiam necessaria sunt.

*) "Ων (ενημῶν) τὸ μὲν ἐρπρεσθεν ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὄπισθεν γαστροκνημή Galen. Iag. T. II. p. 571. B. τὰς ποτίριης τὸ ὄπισθεν γαστροκνημία Aristot. H. An. I. 11. 27.

Θέρμα: οὐτως ὁ Μένανδρος διὰ τοῦ ἄ, ἀλλ' οὔτε
Θουκυδίδης, οὕθ' η ἀρχαία καμψία, οὔτε Πλά-
των, θέρμη δέ. *) †)

a) Etiam hic articulus Ed. Pr. V. et Phav. deest.

†) Si nostris editionibus standum est, de Platone alii
se habet; nam in Theaet. p. 129. E. Θέρμα legitur, sed
Θέρμα Timaeus h. l. inveisse videtur, ut Thucyd. II.
46. Θέρμαι λογχαῖ, qua fortia (η θέρμη) etiam Κτesias
usus ap. Harpocr. p. 260. Pherecrat. ap. Zonar. 260. Philo
Resip. Noe p. 280. C. Arrian. Alex. II. 4. Lucian. Dial.
Mar. XI. 115. Aristid. Αόγ. Ιαρ. II. 296. Aelian. Ep. II.
Galen. Introd. XII. 378. A. Diosc. IV. 70. 216. b. Alex. Trall.
I. 14. 60. Procop. Aedif. III. 6. 60. B. Georg. Pis. Hex.
267. Schol. Vesp. 1501. Actuar. de Diae. II. 15. 112.
Eumath. Ism. III. 106. Teuch. Locum Menandri asserva-
runt Zonaras et Etymel., quem Pauvius citat, repre-
hendeadus in eo, quod οἶον cum verbis Menandri con-
jugendum et pro cauda, ut ait, praecedentis senarii
habendum putat. Valde usitatum fuisse illud inclinamen-
tum, a Zonara significatur: οὐκ εὐ τούγνη οἱ λέγοντες, ὅτι
Θέρμα μὲν η πυρετική, Θέρμη δὲ η πόλις. Photius: Θέρμη
η πύρωσις, Θέρμη δὲ η πόλις. Τὸ θέρμα, quod Ruhnke-
pius ex Aristophane protulit, mihi in hoc uno testimo-
nio non satis praesidii habere videtur. Illius discrepan-
tiae duo sunt alia exempla, τόλμα et τόρμα; quorum illud
τόλμη scribitur ap. Theophyl. Ep. XLVIII. haud impro-
bante Phrynicho App. pag. 66. Τόλμη καὶ τόλμα, πρόμνη
καὶ πρόμνα, νάρκη δὲ διὰ τοῦ η. quod idem ille Menan-
der recto itinere deflexit. Τὴν νέρφην Πλάτων μὲν ἐν Μέ-
νωνι (p. 549. et 557. T. IV.) διὰ τοῦ η ἔφη, Μένανδρος
δὲ διὰ τοῦ ἄ, quod Athenaeus VII. 95. 150. neminem an-
tiquorum fecisse asseverat, sed Diphilum Laodicenum
eodem deerrasse; νάρκη et torpor et torpedo Aristoph.
Vesp. 715. Aristot. H. An. III. 5. 202. Theophr. de Verb.
resol. p. 471. Antig. Car. c. LIII. Artemid. II. 14. 167.
multisque aliis. Homerium πρόμνη Lucian. Jov. Trag.
47. 281. T. VI. Appian. Bell. Civ. II. 98. 310. Eumath.
Ism. VIII. 526, quo multo usitatus est Atticisque accé-
ptius πρόμνα, quod et Grammatici analogiae convenien-

Τεθελημένας: Ἀλεξανδρεωτικὸν τοῦνομα. διὸ ἀφετέον Ἀλεξανδρεῦσιν καὶ Αἰγυπτίοις αὐτό· ημῖν δὲ φητέον ηθελημένας.^{a)} †)

Ψύλλος βάρβαρον. η δὲ ψύλλα δοκιμον, ὅτε^{b)} καὶ ἀρχαῖον. ††)

a) In Ed. Pr. V. εὐρέ inter Ἀλεξανδρεῦσιν et καὶ Αἰγυπτίοις collocatum; Phavorianus ordinem Nunn. servat. Ἀλεξανδρεωτικὸν Phrynicus possessivum, Ἀλεξανδρεῖς gentile ex Atticissi regula et prae- scriptione dixit. v. Steph. Byz. s. v.

b) Edd. nihil variant; sed tamen pro ὅτε appositius videtur ἔστι.

tius esse judicant. v. Hort. Adon. p. 145. b. Similiter etiam τόλμα apud Atticos perinde ut extraneos rhetores, quos hodie legimus, sub hac una specie invenitur, contrariumque τόλμη (Pind. Ol. XIII. 14.) a Suida veteris dialecti monumentis adscribi videtur: νύμφα, νύμφη, ὡς τόλμα, τόλμη. Τόλμα, quam formam Lexicographi praetermittunt, Lycophr. 261. τόλμη saepius a Grammaticis dicuntur.

†) Junge Thomam s. Ἡθελητα, ubi pro τέθελκα scri- bendum est τεθέλητα. Ραιων. Τεθελήταμεν Moschio Παπ. Γνν: p. 14. τεθελήτας p. 19. τεθελήχοι Schol. Ven. I. 58. τεθελητέναι Sext. Emp. adv. Rhet. II. p. 296. ἐτεθελήτεσσαν Dio Cass. XLIV. 26. nisi is ηθελήτεσσαν scripsit, ut LXXIX, 2. 1551. XLVI. 47. 483. θελήτει XXXVII, 126.

††) Ψύλλον Schol. Aristoph. (Phot. p. 477.) dorisum es- se declarat, ψύλλαν vero atticum. Ita Epicharmus et alii virili genere protulerunt, ut Snidas inquit. At Eustathius ex Aelio Dionysio genere feminino ab Atticis usurpari docet. Nunner. Feminina positio inde ab Aristophane et Xenophonte Symp. VI. 8. (χόσους ψύλλης πόδας λιοῦ ἀπέχεις) omnibus viguit aetatis. v. Aristot. H. An. V. 25. de Gener. An. I. 16. 589. C. Theophr. H. Pl. VII. 5. Dio Cass. LX. 29. Eunap. V. Aedes. p. 55. Oenom. Euseb. Pr. Ev. VI. 7. 260. A. Geoponn. XII. 4. 851. Aesop. Fab. CCXCII. pag. 191. Masculinum genus, quod Moeris pag. 418. in numerum communium aggregat, in versione Alexandrina I. Reg. 24. 14. Anon. Antiqq. Cstp.

Εὐσχήμων: τοῦτο μὲν οἱ ἀμαθεῖς ἐπὶ τοῦ πλουτίου καὶ ἐν ἀξιώματι ὅντος τάττουσιν· οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ καλοῦ καὶ συμμέτρουν. †)

Ἐπίτοκος η γυνὴ ἀδοκίμως εἶπεν· Ἀντιφάνης ὁ κωμῳδός, δέον ἐπίτεξ εἰπεῖν. ^{a)} ††)

Ἐγκάθετος: οὗτως Ἐπερίδης ἀπερρίμμενως, δέον δοκιμώτερον ^{b)} χρήσασθα τῷ θετός, η εἰσποιήτος, η ὑπόβλητος. †††)

a) Ed. Pr. εἶπεν ἀδοκίμως Ἀντιφ. et δέον οὖν. Phavorinus: εἶπεν ἀδοκ. Ἀντιφ. ὁ κωμῳδός.

b) Apud Phavor. ἀπερρίμμενος: δοκιμώτερον aut expungendum, ut ex dissographia natum, aut cum δοκιμωτέρῳ summutandum.

L. II. p. 26. A. p. 37. A. ubi alter codex ψύλλαι offert, et apud Aristot. H. A. IV. 10. 173. Dioscor. IV. 70. 216. b. et Galenum de Administr. Anat. VI. 1. p. 150. A. T. IV. multo saepius legitima forma utentem. cf. Bernard. ad Nonni Epit. T. II. p. 310.

†) **Εὐσχήμων** — οὐχ ὁ πλούσιος, ἀλλ' ὁ κόσμιος Suid. et Etym. quae eadem in Lex. Rhetor. Bekk. p. 259. leguntur. Pro divite et nobili scriptores sacros dixisse, notum est; quo duce et exemplo, nescio. Nam apud germanos Graecos nulla fuit hujus significatus suspicio.

††) Antiatt. Bekk. T. I. 96. ἐπίτοκον οὐκ ἀξιοῦσι λέγειν, ἀλλ' ἐπίτεκα. Hemsterhusius in Nott. ad Thom. pag. 357. Hippocratem, Plutarchum, Pseudoherodotum et Aristotelem (Eratosthen. Catast. c. I.) ἐπίτοκος, ἐπίτεξ vero eundem Hippocratem, Herodotum, Lucianum (adde Alciphronem et Libanium a Bastio citatos ad Greg. p. 155.) dixisse demonstrat, neque Phrynicus satis causae fuisse judicat, cur illud, quasi impolitum, traduceret. Sed quid tandem, ut peregrinum, reprehendi potest, si hoc non potest, cuius nullus extat domesticus testis?

†††) De Hyperide idem tradit Antiatt. Bekk. p. 96. neque facile aliud hujus significatus, Lexicographis ignoti, auctorem reperias. Ἐγκάθετος autem quum et ii di-

*Ἐνδυμενία: ἀμαθῶς δέον διετῶς λέγειν, ὡς Εὐ-
πολις Κόλαξ, σκεύη τὰ πατὰ τὴν εἰνίαν ναι
ἔπειπλα.* ^{a)} ^{†)}

a) His articulus in Edd. Pr. Vasc. et Phav. desideratur.

cantur, qui in insidiis collocati sunt in causarum actionibus aliarumque rerum transactionibus (v. Hesych. s. ὑπο-
στῆσαι) subdole subornantur, Kypkius nostras Observv.
Sacr. T. I. p. 514. id satis esse putavit, cur Phrynicus re-
linqueretur. Sed etiam haec significatio Aeschini. Axioch.
c. 12. Demosth. Ep. III. 1485. Harpocr. p. 259. (κατήγοροι ἔνετοι Appian. Bell. Civ. I. 22.) veteribus non admo-
dum trita, illi certe dissimilis est.

Adoptatos θετούς vocari, ποιητούς et εἰςποιητούς, igno-
rat nemo; illud praetermittunt, τὸν θέμενον vocari θέτην
apud Photium: Θέτης, ὁ εἰςποιησάμενος θετούς τινας. hoc
ultimo vereor ne germanam lectionem specie non dissi-
milem expulerit uias. Tali abundantia θετὸν νιὸν ποιησαι
dicitur Suid. s. Τιῶσαι, θετὸν νιὸν ποιεῖσθαι Herodo. VI.
57. Diod. Sic. IV. 59. (cod. ποιῆσαι) εἰςποιεῖσθαι Anna
Comn. III. 71. B. εἰσποιήσαι ποιήσασθαι νιὸν Suid. s. Εὐ-
νομιανός, quocum ἔκδοτον δοῦναι, ἐγχειρίδοτον δεῦναι con-
ferrī potest. Apud Timaeum autem Εγκοτον, ἔχθρον, ἐν-
διάθετον, apparet ἔχθρον scribendum esse.

[Τρόβλητος] Menander ὑποβολιμαίον dixit, Latini sub-
dituum et suppositicum. Nunnes. [Τροβολιμαῖος Philo
de Mos. L. I. pag. 412. ubi pro απέσασαι εὐνοίᾳς non in-
commode in MS. Aug. πάσαις εὐνοίαις νιὸν ποιεῖσθαι legi
videtur. Hoechel.]

†) *Ἐνδυμενία legitur apud Suid. et Phavor. (in quo Sturzius de Dial. Al. p. 165. binas lectiones ἐνδυμενία et ἐνδομενία confutas esse putat). ἐνδυμενία Polýbius sine ἀ pro amictu et vestitu [unde quidam ab ἐνδυμα derivant, analogia nulla]. Scribendum ἐνδυμενία, quod ab ἐνδον μένειν recte deducit Guyetus (ad Hesych.). Supellex, res mobiles, quae intus manent et domo non exēunt, ut ser-
vi, jumenta, alia; ἐν δόμῳ non potest praeberet ἐνδυμε-
νία, et Macedones δέμενον dixisse pro δόμον (quae fuit Hemsterhusii opinio) suspicio-est, quavis autem levior;*

*Ἐμπυρισμός: θύτως ὑπερίδης ἡμελημένως, δέον
ἐμπρησμός λέγειν. †)*

Apud Hesychium est *Ἐνδομάρια*, ἡ κτίσις ἡ παροιμία; id melius ad δόμου et δόμα referri potest; δέμω, δόμη, δόμα, δομάριον, ἐνδομάριον, aediculae junctae sub uno tecto; sic Scaligeri παροιμία egregie quadrat et ἡ κτίσις bonum quoque paulo figuratiua. Plura alias. *Pauw.* Eupolidis locus in cod. Falckenburg. Pollucis X. 10. servatus est; quādēcim Pauwius ita legendum putat: ὁ γοῦν Εὔπολις ἐν τοῖς Κόλαξι προσιπών, ἄκουες δὴ σκεύη τὰ κατ' οἰκλαν, ἐπήγαγε παραπλήσιον, θὲς σὺ, γέγραπται τοῖςδε τὰ πιπλα. Inanis et irridenda est haec crisis, qua nec sensus, neō metrum restituitur; ex vulgatis τεσσαρεγχοπαται τοῖς τὰ πιπλα hoc exculpasit qualecunque Bentlejus: παραπλήσιόν τε σει γέγραπται τὰ πιπλα.

†) Idem Phavor. ex hoc loco repetit, mil ceteri. *Nann.* Locus Hyperidis est apud Poll. IX. 156. Longe humanius Pollux, quam Phrynicus; nam omisso Hyperide libros allegat, quorum plerique ἐμπυρισμόν pro ἐμπρησμόν habent. Sic Phrynichi indeles tibi innotescit magis. *Pauw.* Quis ferat hunc de inhumanitate querentem? Pollucis autem humanitas in eo cernitur, quod dubitat, ne librarii Hyperidi invito hoc nomen impegezint, quo nullus Atticorum, aut eorum, qui Atticis similes esse voluerunt, usus est. Sed illud etiam Antiat. Beck. p. 97. in oratione pro Lycophrone invenerat. Praeter versionem Bibliorum legitur ap. Polyb. IX. 4. XIV. 1. Artemid. IV. 45. ὁ ἀραιλείτειος καλούμενος ἐμπυρισμός Olympiod. in II. Meteor. p. 31. b. et ap. Athen. de Machin. p. 4. pro ἐμπρησμῷ iuxto ἐμπυρισμῷ exhibet; non plus attici saporis habet verbum ἐμπυρίζειν, quod Stephanus nullo exemplo communivit, Diod. II. 56. XIII. 85. Gregor. Naz. Or. IV. 82. A. Euseb. H. Eccl. X. 4. 427. Ioann. Zonar. Ann. I. 69. C. Schol. Arist. Avv. 1242. et Lexicographi graeci. Id veteres ἐμπυρισάντες et πυροκοκέν dixerunt; ἐμπυριστής ex Eust. p. 1023. 26. accedet Læxicis.

Ημίκακον: οὐχ οὔτως, ἀλλ' ἡμερόχθηρον φάθι.^{a)}) †)

Ἐμελλον ποιῆσαι, ἐμελλον θεῖναι, ἀμαρτήματα τῶν ἀσχάτων, εἴτες οὕτω συντάττει. τετηρηται γὰρ η τῷ ἐνεστῶτι συνταττόμενον η τῷ μέλλοντι· οίον ἐμελλον ποιεῖν, ἐμελλον ποιῆσαιν. τὰ δὲ συντελικὰ οὐδένα τρόπον ἀρμόσσει τῷ ἐμελλον. "Αλλώς.

Ἐμελλον γράψαι: ἀσχάτως βάρβαρος η σύνταξις αὐτη· αօρίστω γὰρ χρόνῳ τὸ ἐμελλον οὐ συντάττουσαι οι Αθηναῖοι, ἀλλ' ητοι ἐνεστῶτι, οίον ἐμελλον γράψειν, η μέλλοντι, ἐμελλον γράψειν.^{b)} †;)

a) Ed. Pr. V. et Phav. ἀλλ' ἡμελημένον φάθι· quod nescio qui probare potuerit Pauwius.

b) Secundum articulum, quem Nunnesius longo intervallo post *Ιερούσαλιμον* rejecit, in pristinam sedem restitui, quo magis appareret interpolatio; ἄλλως, quo in Ed. V. confinia utriusque capitis distinguntur, a Nunn. necessario omissum; pro ἀσχάτως βάρβαρον reduxi flexionem Ed. Pr. et V. βάρβαρος, etiam a Phavorino retentam, qui priorem articulum intactum reliquit.

†) *Ημιμόχθηρον* e Platonis Rep. I. 588. D. Nunnesius citat; Hoeschelius Philonem adjungit in Libro πρὸς διατάσσην (ita MS.) τὸ μὲν δωροδοκεῖν ἐπ' ἀδίκοις, παρπονήρων ἔστιν ἀνθρώπων ἔργον· τὸ δ' ἐπὶ δικαῖοις, ἵψ' ἡμισείχ πονηρευομένων· εἰςὶ γὰρ εὐπάροντοι τινὲς, ἡμιμόχθηροι, δικαιιάδικοι p. 719. hoc postremum interendum Lexicis. Illo etiam Galenus utitur de differ. Febr. II. 16. 146. E. Comm. II. in Aphor. 47. 85. D. T. IX. Synes. de Prov. II. 127. Suid. et Zonar. *Ημικάκως*, quod Nunnesius ex Arist. Thesm. 449. producit, cautio est, ne pro τέως μὲν οὖν ἀλλ' η κακῶς illatum sit; sed adjectivum ex Euthycle et Sophocle affert Pollux VI. 161. ex Alexide Antiatt. Bekk. p. 98. *Ημίκακον* τὸ κακὸν ην nescio quis ap. Suid. s. Σπάδαιν.

††) Cum aoristo junxit Thucydides L. V. p. 403. τοὺς μὲν ὑπάρχοντας πολεμίους μεγαλύνετε· τοὺς δὲ μηδὲ μελήσοντας γενέσθαι ἄκοντας ἐπάγεσθε. Hoeschel. Nunne-

Κραυγασμός: παρακειμένου τοῦ κενραγμός εἰπεῖν,
ἔρει τις ἀμαθῶς κραυγασμός. ^{a)} †)

a) Hic articulus in Ed. Pr. V. et Phavor. non comparet.

sius nihil aliud nisi Thomae sententiam latinis verbis reddidit; de qua accuratius, quam hoc loco fieri potest, dicetur in Parergis.

†) Thomas adjungit, nec κραυγής dici posse et κραυγήν usurpandum pro βοήν. Suidas: Κενραγμόν τὴν βοήν, *Ἀττικοί. Nunnes.* Apud Thomam βοή δέ est interpretationum τοῦ κενραγμός et non recte intellexit Nunnesius. *Pauw.* Hanc conjecturam merito explosit Oudendorpин ad Thom. p. 522. Antiquum verbi κραυγάζειν usum poetae veteris testimonio ap. Plat. Rep. X. 308. T. VII. η λαλέσσα κύνων ἐκείνη κραυγάζουσα cognitum habemus; novo inter oratores exemplo Demosthenes c. Conon. p. 1258. 26. κατιδὼν δ' ἡμᾶς καὶ κραυγάσας, quod aut ignotum Grammaticis aut ob solitudinem suam contemtum fuit. Atticista Bekk. p. 396. ἀνέκραγεν, οὐκ ἀνεκραύασεν, καὶ πάντα τὰ ὄμοια οὗτως· quae eadem in Suidae Lexico leguntur. Sed quum haec praecepta expromerentur, vitium jam ita inoleverat, ut extirpari non posset; multa sunt ejus in LXX interpretibus et libris sacris, multa etiam apud profanos indicia. v. Galen. de Locc. Affect. IV. 11. 475. D. Arrian. Epict. I. 18. 10. Nicet. Ann. IV. 7. 78. Anna Comn. XIV. 421. B. Hesych. s. *Ιαζεν*, Schol. Eur. Orest. 1550. Arat. Dios. v. 181. κατακραυγάζειν Suid. s. *κατεβοῶ*, quo Lexica carent. Substantivum κραυγασμός a Diphilo usurpatum esse docet Antiatt. Bekk. pag. 101. qui in hac causa non plus auctoritatis habet quam Epicurus, cuius ἱερὰ ἀνακραυγασμata Cleomedes irridet Cycl. Theor. II. pag. 61. Pro κραυγμός ap. Procop. Bell. Goth. IV. 14. 606. cod. Vatic. κραυγή exhibet; in Parthen. c. V. pro ἀνακραυγούσῃς Bastio Ep. Cr. pag. 219. ἀνακραγούσῃς, mihi potius dilatatis syllabis ἀνακραυγάζουσῃς, apud Herodotum vero I. 111. non κραυγάνομενον, sed κραυγανόμενον (ut πλαγγάνω) legendum videtur; Blomfieldio ad Pers. p. 189. placet κραυγαινόμενον.*). Cum illo cadunt etiam derivata vocabula κραυγα-

*) Quod ibidem tractat Eupatorionis fragmentum:

Κορυδαλός. Εύβοιάν τοῦ κωμῳδοποιοῦ δράμα
ἐπιγράφεται σῦτως· σὺ δὲ τοῖς περὶ Ἀριστο-
φάνην πειθόμενος κόρυδον λέγε τὸ ζῶον.^{*)} τ)

a) Etiam hunc articulum non habent Ed. Pr. V. Phavor.

στής Lex. Rhetor. p. 225. χρανγάστρια Hesych. s. μηχά-
δες, quorum neutrum in Lexicis reperitur, χρανγασός
Nicet. Ann. XV. 8. 508. et χρανγαστικός Eustath. pag.
1126. 25.

†) Gloss. Κορυδαλός, *sculpicia, bardalia*, quae bar-
bara nomina videntur. Varro *galeritum* appellat, quod
plumam habeat elatam in capite instar galeri. Plin. *gale-
ritam* muliebri genere dixit, Agellius autem *cassitam*.
Nunnes. Κόρυδος Theocr. VII. 141. Plut. de Is. Galen.
de Med. Simp. X. et Greg. Naz. Carm. Nicob. ad Patr.
v. 98. accentu in prima, sed Plato Euth. τοὺς κορυδούς.
Hoeschel. Thomas p. 549. κόρυδος — τὸ δὲ κορυδαλός κοι-
νών. Aristophanis locus est Ann. 472. ubi Schol. θηλυκῶς
εἰρηκε τὴν κόρυδον, ὁ δὲ Πλάτων (Euthyd. 291. D.) τοὺς
κορύδους. Κορυδαλλός s. Κορυδαλός *) longo α, v. Babr.
Fab. CCCLXXIX. p. 155., primum occurrit in Simonidis
dicto apud Plutarch. V. Timol. XXXVII. p. 163. T. II.
ἴτιν δὲ φερήν, ὡς ξοικε, πᾶσι κορυδαλλοῖς λόφον ἐγγίνεσθαι,
κατὰ Σιμωνίδην, sed integrior scriptura servata est aliis
locis; L. de Util. ex host. cap. p. 283. T. VII. πάσῃ κο-
ρυδαλῆσι γρὴ λόφον ἐγγενέσθαι κατὰ τὸν Σιμωνίδην, ubi
Salmasius κορυδαλλού, Wytténbachius e cod. Mosq. κορυ-

1930

Tὸν δὲ ἐκάλυψε θάλασσα λελασμένον βιότοιο,
καὶ εἰ πήκεες ἄφον ἀπερβαλνούστο ταῦτας.
neque ὑπερβαλνούστο, quod ille, neque ὑπερνήγοτο, quod Me-
ineckius Cur. Crit. p. 46, sed aliquid exquisitius et magis Eupho-
rionium desiderat, hoc, ut patet: ἀφε ὑπερβαλνούστο. v. nott.
ad Hesych. s. Τηκείνεστο.

*) Scripturae forma tunc in demi nomine, v. Holsten. ad Steph. Byz.
p. 169. et Tschucke ad Strab. L. IX. p. 557., tunc in aviculae,
v. Schneider. ad Arist. T. II. p. 128., summopero variat. Simili-
ter αἰγίθαλος et αἰγιθαλός, v. Interp. ad Anton. Lib. pag. 33.
κάρταλος et χράταλος, Biel. Thes. T. II. p. 113. et quae cum
κορυθαλλίς convenient, συκαλίς, χρωταλίς, πυραλίς, φυραλίς,
saepè uno, alias duplice lambda scripta.

Καμμύει: τοσαύτη καιοδαιμονία περὶ τινας ἐστὶ τῆς βαρβαρίας, ὡστ', ἐπειδὴ "Αλεξις πέχοηται τῷ καμμύειν ἡμελημένως ἐσχάτως, αἰρεῖσθαι καὶ αὐτοὺς οὕτω λέγειν· δέον, ὡς οἱ ἄριστοι τῶν ἀρχαίων, καταμύειν." *) †)

*) Hunc locum ad integratatem restituit Nunnerii codex; in Ed. Pr. V. vix lineamenta apparent: *Καταμύειν, οὐ καμμύειν. Βαρβαρία* (si genuinum est) Lexicis addi meretur.

δαλλίσι edidit, ut et in Praecept. Polit. XIV. 165. T. XII. scribitur. Eunap. V. Orib. p. 240. ἀλλ' οὗτε κορυδαλλίς, ἢ παροιμία φησί, ἀνευ λόφου, οὗτε Ὁριζάσιος ἢν ἀνευ φθόνου. Hanc formam, ut poetis dicatam, Thomas communius eximit. Notum Theocriti locum in medium affert Galenus de Simpl. Med. XI. 37. 312. B. ἔχει δὲ ὁ κόρυδος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὥσπερ τινὰ λόφου ἐκ τριχῶν *) αὐτοφυῆ, δι' ὃν καὶ ὁ μῦθος, ὃν Ἀριστοφάνης ἔγραψεν, ἐπλάσθη. (sequuntur versus 471 — 475. Brunck. nulla notabili diversitate, praeter μεμάθηκας et πρώτην πάντων.) τοῦτο καὶ φασι τὸν Θέόκριτον αἰνίττεσθαι λέγοντα οὐδ' ἐπιτυμβίδαι κορυδαλλίδες ἢ λαῖνόν τι (ἡλαῖνοντι). Sublata igitur Simonidis auctoritate rejectitiae formae nullus antiquior auctor proferri potest Aristotele, qui in Histor. Anim. saepissime κόρυδος, semel κορυδαλός X. 19. 438. usurpavit. Sed si aliquot ab hoc gradus descendimus, larga exemplorum sylva insurgit. v. Aelian. H. An. IV. 5. VI. 46. Galen. de Adm. Anat. L. VII. 11. 158. F. T. IV. de Theriac. I. 9. 943. A. T. XIII. Dioscor. II. 59. 79. b. Aesop. Fab. XLVI. 29. Paragogae autem species ista multis communis est: δαλδαλος, σανδαλον, υπάνδαλον etc. quae Ilgenius ad Hom. H. p. 416. apte huic inclinamento comparat, sed omnium nostro simillimum est νεκύδαλλος.

†) Phavor. ait, hoc verbum factum esse a verbo καταμύω κατὰ τροπήν acolica certe est haec syncopa. Gloss. Καμμύω, conhibeo. fortasse legendum conniveo. Nunner. Philo de Somn. p. 100. (p. 589. E.) μὴ μόνον τοῖς φητοῖς

*) Sic εὔτριχα διμερή galli Theocr. Adon. et ξθυρας de plumis Oppian. III. 123. et aepius.

ἔφορμεν (MS. ἔφορμῆν), ἀλλὰ κανὸν ἡμεῖς παμμύσαντες τὸ τῆς ψυχῆς ὅμιλα. *Hoeschel*. Haec contractio neque Atticis familiaris neque a recentioribus, qui non pessime loquuti sunt, usu percepta est. Xenophontem quidem Schaeferus ad Bos. Ellips. p. 368. παμμύειν scripsisse existimat, non quod atticum esse illud probet, sed ut notam barbarie a Phryniccho inustam allevet. Neque pro hoc scriptore magnopere deprecabor, quem constet etiam aliis vocabulis hanc vulgariam dedisse formam, ἀμβολάς, ἀμβάτης et ἀνάμβατος, quae quum singula vacillent, promiscua opera sustentantur. Ex his ἀμβάτης, quod etiam in Tragicorum diverbiis cum paucis aliis, ἀντέλλειν, ἀμβολή, ἀπτυχή, ἀμπνοή, observatur, usque ad Arrianum manavit Exp. Alex. V. 19. 528. VI. 74. 576. qui et Herodoteum ἀμπαύειν ascivit de Venat. IX. 205. XXVIII. 29. compluries ad rectam rationem reversus, in qua libri Xenophontei sibi constant. Praeter ea, quae ne Atticū quidem, distinguendis syllabis attentissimi, a prisca specie avocare ausi sunt, unum reperio ἀμπωτὶς in communī omnium consuetudine versatum fuisse, raro ἀνάπωτὶς resumente. Τὰς ἀναπώτεις offert cod. Diod. Sic. V. 22. τῆς ἀναπώτεως semel, ni fallor, Polybius X. 14. quod brevi intervallo consuetior forma subsequitur. Τῆς ἀναπόσεως correpta syllaba principali (contra quam praecepit Aelius Eust. p. 1716.) Olympiod. in I. Meteor. [p. 22. b. 25. a. Contra communē morem, contraque rationem nonnulli hoc imparisyllabis (quae Graeci vocant) adnumerarunt: ἀμπώτιδος Agatharch. P. M. R. p. 67. (et eadem pagina ἀμπώτεων) ἀναπώτιδος id. pag. 64. ἀμπώτιδος Dio Cass. XXXIX. 40. 211. ἀμπώτιδες Longin. II. T. c. IX. 86. ἀμπώτει Arrian. Ind. XXI. 114. ἀνάπωτὶς XXII. 125. XXIX. 157. XXXVII. 194. — Alexidis locus, quem Phrynichus significat huic vitio auctoritatis quandam speciem conciliasse, hodie non superest; παμμύσας, quod Spanhemius ad Call. H. in Dian. v. 95. Alexidi tribuit, Athenaeus X. 446. A. ex Antiphane citat; sed illo loco codex primariae dignitatis μύσας exhibit, quod ad Atticismum proprius, ceterum metro adversarium, nec ad sensum aptius est; quid enim hoc sibi vult μύσας πίνειν? contrarium ἀμυσοὶ intelligerem, quod Antiphanem scripsisse puto. Longo post Antiphanem sed proximus intervallo Philostr. V. Apoll. IV. 10. 147. in vitium incurrit, nisi huic quoque librarii injuriam fecerunt; nam inter aequales rhetores

Κεφαλοτομεῖν: ἀπόδοιπτε τοῦνομα καὶ Θεόφραστον κεκρημένον αὐτῷ λέγε δὲ καρατομεῖν. †)
Λάκαιναν μὲν γυναικα ἐρεῖς, **Λάκαιναν** δὲ τὴν χώραν οὐκ, ἀλλὰ **Λακωνικὴν**, εἰ καὶ Εὐρυπίδης παραλόγως ὡς η̄ **Λάκαινα** τῶν **Φρυγῶν** μείων πάλις. *) ††)

a) *Tὴν γείραν* δύς Ed. Pauwil, qui tamen haec adnotat: pro τὴν γείραν οἱ Ed. Pr. οὐδαμῶς et pro παραλόγως eadem παραλόγως φησι. Utrunque recepit Phavorinus.

nullum huc delapsum deprehendo. Athanasium c. Gent. VII. p. 7. et quos Sturzius producit p. 173, huic similes assertores non morabimur.

†) Sedem vitii accuratiua designat Antiatt. Bekk. pag. 104.: **Κεφαλοτομεῖν** Θεόφραστος περὶ εὐδαιμονίας, qui non ita multos videtur imitatores reperisse, **Καρατομεῖν** maiorem quidem sed non summam habet auctoritatem Eurip. Joseph. Antt. VI. 9. 335. Apollod. II. 4. 2. Herodian. I. 15. Lucian. Philop. c. 9. 247. T. IX. Zenob. Cent. I. 41. ἀποχεφατομεῖν Nicet. Ann. VII. 5. 120. A. Apud vetera Atticos neque hoc mihi incidit quaerenti, neque unum ex synonymis, πελεκίζειν, προσηλοκοπᾶν, ἀποχεφαλίζειν. *Nunnesius*: *Decallare* Plautus et Suetonius dicunt. *Scaliger*: *Decollare* apud Plautum longe diversum, significans excidere, tanquam onus, quod succollatum est et postea excutitur ex collo.

††) Eurip. locus, quem hic citat Phr., legitur in Androm. ita omnino ut in vulgatis, quem tamen Canterus immutat L. I. Nov. Lectt. Etiam Soph. κύνα λάκαιναν. *Nunnes*. Sic etiam **λάκαινα κόρη** Theogn. 980. λάκαινας κύλικες Aristoph. v. Porson. Suppl. Praef. in Hec. p. XLV. λάκαιναι σκύλακες Plato Parmen. p. 128. C. Λέθος Lucian. Hipp. 5. 299. T. VII. Themist. Or. XVIII. 223. πορφύρα Adelian. H. An. XV. 10. et λάκαινες πέπλοι in Hedylae Ep. VI. 234. T. I. λάκαινος ὄστρακον Geoponn. XIV. 11. 1003. quod ad illum locum de disparium generum conjunctione pertinet, quem in Nott. ad A. p. 270. explicuimus. *Γαῖαν* **λάκαιναν** Euripides plus uno loco nominavit, Troad. 1110.

Mὲν οὖν τοῦτο πράξω: τίς ἀνάσχοιτο οὗτο συντάττοντός τινος ἐν αὐτῇ λόγου; οἱ γὰρ δόκιμοι τὸ μὲν οὖν ὑποτάσσουσιν, ἐγὼ μὲν οὖν λέγοντες, τὰ καλὰ μὲν οὖν, καὶ τὰ μὲν οὖν πράγματα.^{a)} †)

a) Non est in Ed. Pr. et hoc nihil ad Atticismum: nam ita in Graecia nemo humanior. *Paus.* Ante ἀνάσχεστη particula potentialis clapsa est.

Hel. 1489. et ap. Strabon. VIII. 5. 199. Οὐ γὰρ λέγοις Αἰκανα πυργοῦται πόλις Ion Chius ap. Sext. c. Rhet. II. p. 294. λάκαιναν χάρην Herodo. VII. 235. et simpliciter ἡ Αἴκανα Xenoph. Hell. VII. 1. 29. cui Alexin addit Attic. Bekk. p. 106. Photius: Λακεδαιμονια τινὲς πᾶσαν τὴν Αἴκαναν et rursus λακωνίδα γαῖαν Quint. Cal. X. 120. Quum igitur eorum scriptorum, quibus severiores Atticistae suffragium dant, nullus sese interponat, Phrynichi sententia non videtur attentari posse.

†) Satis exemplorum nobis praebent scriptores sacri, a μενοῦν et μενοῦνγε saepe periodos exorsi, v. ad Hesych. s. v. et Sturz. de Dial. Al. 203. ne quis admonitionem illam inutilem fuisse credat. Nicet. Ann. XXI. 11. 415. μενοῦνγε οὐδὲ δὶ ὅχλου τιοὶ γεγόναμεν. Schneiderus in Lex. Gr. etiam Photii hanc fuisse sententiam putat, et quod nunc legitur μέντοις, τὸ δὲ σὺν τῷ γε παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων, ab eo contra μενοῦνγε pronunciatum esse. Μέντοις certe Attici a Porsono sibi extorqueri non patiuntur. v. Plato Hipp. M. p. 282. A. Rep. I. 51. Dem. de Cor. 265. c. Timoth. 1190. Xenoph. Oec. XIV. 3. cf. Reisig. Conject. in Arist. p. 295. κατίτοιγε Lys. p. Erat. pag. 46. T. V. de Evandr. 799. Plato Phaedr. 241. D. Xen. Mem. IV. 2. 7. ἐπείτοιγε Demosth. Philipp. III. 111. Plato Hipp. M. 142. H. Τοίνυν an periodum ordiri possit, olim dubitatum, v. Stephanus de stylo N. T. p. 15. ed. Honert. hadie ne quis ambigat, haec appono exempla: Ἐγῳδα· τοίνυν συκοφάντην ἔξαγε Aristoph. Ach. 904. τοίνυν ἀδελφέ, ζσο ὑπομονητικός Basil. Ep. L 3. C. τοίνυν γεγόνασι Cyrill. c. Jul. I. 7. D. v. Apollon. Tyan. Ep. LVII. 400. Joseph. Antiq. VI. 3. 548. Galen. de Admin. Anat. V. 9. 125. E. T. IV. Aelian.

Μιαρία ἀδόκιμον· τὸ δὲ μιαρός ἀρχαῖον. †)

Γαμώη μὴ λέγε, ἄλλὰ γαμοὶ διὰ τῆς οἱ, ὡς νοοῖη, φιλοίη· τὰ γὰρ τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τρίτης τῶν περισπωμένων δῆματων εὐκτικὰ διὰ τῆς οἱ διφθόγγου λέγεται, οἷον τελοίη· τὰ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τοῦ ὧ, οἷον νικώη, γελώη.²⁾ ††)

a) Ed. Pr. (et Vasc.) pro τὰ γὰρ τῆς πρώτης habet καὶ γὰρ τὰ μὲν τῆς πρώτης et οἰον τάλειη omittit; exasciatius, ut alia multa. Paus. Illam subsequitur Phavor., nisi quod in primo versu post διὰ τῆς οἱ addidit διφθόγγου.

H. An. II. 7. Sext. c. Math. II. 218. Eumath. Ism. IV. p. 148. cf. Abresch. Auct. Dilucc. p. 419. Pro τοίνυν Ξενοφοντεμ Hell. VII. 4. 5. συνθέμενος τοίνυν ἀποβιβάσαι, ὅποι αὐτὸς κελεύοι, certum mihi est, τὴν ναῦν scripsisse.

†) Antiatticistes Bekk. pag. 108. μιαρόν λέγοντες, μιαρίαν οὐ φασι δεῖν λέγειν. Thomas p. 615. **Μιαρός** — οὐ μιαρία δέ. contra quem Isaeum, Antiphontem et Lucianum testimonium dixisse, notatum est; gravior testis Demosthenes Or. III. c. Aphob. p. 845. 23. cui accedunt ex inferiore scriptorum classe Xenoph. Hell. VII. 5. 6. Dio Cass. XLV. 38. 445. LXXIX. 17. 1365. Epist. Socr. XIV. 19. Joseph. Antt. XVII. 5. 838. Adamant. Phys. II. 18. 400. Ab adjectivis in ρος ejusmodi substantiva induci neque rationi contrarium, neque ab Atticorum usu abhorrens fuit, qui πονηρία, βδελυρία, φλυαρία atque alia ab adjectivis communem quendam habitum denotantibus propagata trivérunt. Sed tamén longe maxima horum vocabulorum pars. recentiore demum aetate promerget: σκληρία, γλισχρία, φθονερία, ψυχρία, σαποία, αἰσχρία (quod ex Eustath. p. 1855. 26. in Lexica transferendum), φαραρία, ἔλαφρία, ut non adeo mirer, huic generi auram quandam peregrinitatis afflatam esse. In Prisci Rhet. Hist. LIX. 60. ὅπερ πάντων ἂν εἴη ἀντερώτατον ἐπὶ μισθῷ τοῦ ἀπὸ νόμου τυγχάνειν corrigi oportet μισθώτατον.

††) Alio exemplo in eandem rem usus est Moeris pag. 324. ποιοίην ἀττικῶς, ποιῶντιν ἔλληνικῶς. Gravis ab utroque error castigatur, neque is unius aut paucorum, sed

Ἐργοδότης οὐ κεῖται, τὸ δὲ ἐργοδοτεῖν παρά τινας τῶν νεωτέρων κωμῳδῶν, οἵς καὶ αὐτοῖς οὐ πεπτέσθαι. ^{a)} †)

Ἐντέχνως: πάνυ αἰτιῶνται τὸ ὄνομα καὶ φασι τεχνικῶς δεῖν λέγειν ἀλλὰ καὶ Λυσίαν, εἰρηκότα ἐντέχνως, παραιτοῦνται. ^{b)} ††)

a) Ed. Pr., ut Pauwius notat, οἴς οὐ πιστός, omisus sed εὑρεῖται. Ed. Vasc. et Phavor. non hoc solum a vulgata discrepant, sed etiam pro κωμῳδῶν dant κωμῳδούσιαν.

b) Ed. Pr. Vasc. Ἐντέχνως πάνυ αἰτιῶνται τοῦτο μαζὶ φασι τεχνικῶς δεῖ λέγειν, ceteris omisiss. Pariter Phavor. praeterquam

late sparsus et vix ulla censura vincibilis. Unus Josephus mirabile est quantam exemplorum sylvam ostendat: φρουρῶν Antiqu. V. 7. 295. καλῶντες 9. 505. συναποστερών XV. 2. 745. ἐγχειρῶν 4. 749. κρατῶν XV. 8. 768. περιπατῶν XVI. 8. 808. ἐπιμελέστο 8. 904. χωρῶν XVII. 12. 864. ἀδικήσης XVIII. 6. 890. ἐκπολεμέστερον ib. in quibus modo corrigendis modo servandis ridiculus est Coccejus, lima Atticistarum. In hoc igitur scriptore illegitima forma, quam codices raro repudiant, uno loco περιπατῶν, altero χωρῶν exhibentes, tam penitus infixa est, ut evelli non posso videatur. Levius haeret in aliis. An Bastius Ep. Crit. p. 142. sat rationis habuerit, ut in Anton. Lib. c. 14. καλῶν tolleret, disceptari potest; ἀποδημήν Sext. c. Astrol. VI. 358. τηρῶν Procop. de Bell. Goth. I. 23. 369. φρουρῶν Aesop. Fab. CCCXII. 206. ἀπορῶν cod. Mosq. in Strab. VII. 6. 554. Pro ἀποδράσῃ Arist. Oec. II. 34. quum cod. ἀποδράσῃ exhibeat, ἀποδράτη scribi oportet.

†) Gloss. Ἐργοδότης, *adventor*, qui opera distribuit, aut qui pensum dat, planius. Poll. VIII. τὸ ἐργοδοτεῖν ait dici in eo, qui opus aliquod faciendum locat; cui repugnat τὸ ἐργολαβεῖν. *Nunnes*. Xenophontem hoc vocabulo usum esse, a Dorvillio observatum p. 424. cujus exceptionem Phrynichus aut ignoravit aut non respexit. Multa tœulis post Artemidorus I. 24. 58. memoriam vocabuli paene oblitterati renovavit. ¶

††) Antjatt. Bekk. p. 95. ἐντέχνως ἀποδοκιμάζουσι λέγειν:

Αιδόη καὶ διδόης: οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν τούτου τὸ εὔκτικὸν εἶπε διὰ τοῦ ὧ, ἀλλὰ διὰ τῆς οὐ διφθόγγου. τεκμηριοῖ δὲ Ὁμηρος, ἐὰν μὲν ὑποτακτικῶς χρῆται, διὰ τοῦ ὧ λέγων: εἰ δέ κεν αὐτὸς δώῃ πῦδος ἀρέσθαι. ἔστι δὲ, ἐὰν δέ σοι δῷ ὁ Ζεὺς. εἰ δὲ εὐκτικῶς, οὕτως. Σοὶ δέ κεν θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοινάς. ἐθαύμασσα οὖν Ἀλεξάνδρου τοῦ Σύρου σοφιστοῦ δήη καὶ διδώη λέγοντος ἐπὶ εὐκτικοῦ. ^{a)} ^{†)}

quod δὲ pro dei scripsit, Pauwijs: „Ita scribere non solet Phrynicus, qui ipse loquitur, non alios inducit loquentes. Fortasse ipse scripsit primum πάντα αἰτιώματα τοῦ νομα, καὶ τηνί, τεχνικῶς δεῖ λέγειν vel διν λέγειν. tum et παραπομμα pro παραποντας.“

a) Ed. Pr. et Vasc. alio ordine τούτον (fort. τοῦτο) τὸ εὐκτικόν οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν εἶπε διὰ τοῦ ὧ μεράλον. In homericō versu Ιλ. π. 87. Nunnesius edidit εἰ δέ κεν αὐτὸς δώῃ, ut in Thoma legitur. Ed. Pr. Vasc. εἴ δέ κεν αὖ τοις κύδος αρέσθαι, omissō δώῃ.

quod confirmat Thomas p. 843. Adjectivum, unde hoc progerminavit, indubium est, v. Plato Phaedr. 277. B. C. Euthyd. 305. E. Polit. p. 295. D. etc. sed adverbio τεχνικῶς utitur ipse Phaedr. 271. C. Dem. c. Androt. 594. 22. c. Timocr. 708. 29. et aequales omnes ante Lysian, quem licet inter optimos novae Attidis, hoc est ejus, quae Andocidis et Critiae aetate viguit, auctores numerent (Dion. Hal. P. II. p. 82.), tamen ex nostra ratione in Atticorum numerum venire non potest. Neque magis huc pertinent Aristot. Rhet. ad Alex. 36. 24. 155. 38. 1. 162. Diod. XIII. 45. Philostr. Vitt. Sopb. II. 32. 626. Longus III. 11. 350. Diog. La. VIII. 47. 525. Demetr. Phal. de Eloc. c. 167. Cyrill. c. Jul. L. II. 39. A. 54. D. Cometas Schol. Ep. VI. 237. T. III. Basil. T. I. p. 23. D. Schol. Venet. A. 517. Schol. in Dion. Gramm. p. 652, „Ἐντεχνής, quod Schneiderus in dubiorum numero dicit, posuit etiam Cyrill. c. Jul. VII. 251. D. idem L. III. 94. E. pro ἐντεχνεστατα restituendum, et in Justin. Hist. p. 153. pro ἀτεχνῶς, ἐντέχνως.

†) Thomas p. 526. refellit sententiam Phrynichi atque

In iisdem Edd. ἔτεις γέροντας δάνεις pro ἔτεις δὲ δάνει — Thomas: ἔτεις γέροντας δὲ δάνεις. Alter versus 'Od. Z. 180. a Nunnesio vitiōse editus est δὲ νεανίσκοι. Moeride Edd. eadem omittunt, in exitu vero τοῦ σύγκριτοῦ, inserto articulo.

docet τὸ δώρη optantis modo esse, factum more ionico ή τοῦ δοίη, eoque usos Alexandrum, Libanium et alios; elegantius (*usitatus* dicit Thomas) esse τὸ δοίη. Moschopulus in Sylloga observat, unum tantum βιώη, quod opponit Thomas Phrynicho, factum esse dorice e principio βιούς, βιούντος, diphthongo οὐ mutata in ὁ, et esse subjungentis modo δώρη et διδώρη more poetico; certe ή τῶν εὐκτικῶν δοίην et διδοίην flexa videntur, ut Etym. et Eustath. docent. Nunner.

Idem vitium a Moeride notatum p. 117. Quae in contrariam partem afferuntur, partim paucitate sua partim lectionum ambiguitate infirma sunt, ut Euripidis Androm. 224. Xenophontis, Demosthenis, Platonis, cuius in Gorg. 481. A. Heindorfius non debebat Findeisenio reniti, δῷ pro δώρῃ corrigenti. v. Fisch. ad Vell. II. 346. In Lysia c. Andoc. p. 215. T. IV. ὃν ὁ θεός υπῆγεν, ήγε δώρη δίκην et Dion. Cass. XLIII. 20. 355. ὃν μὲν ἀποδότη — ἢν δὲ ἐμπειρηγη腐 corruptela aperta est. Sed ista aetate, qua Phrynicus vixit, etiam ab iis, qui tum sibi tam aliis luculentēs Graece scire viderentur, nonnunquam in hanc partem peccatum esse, Alexandri illud exemplum docet, hominis alias non inelegantis in dicendo. Quidni igitur hoc etiam aliis accidisse credamus, vel recta nescientibus vel (quod in plerisque locum habet) incogitantibus. Velut διδώρη Plutarch. V. Lysand. IX. 159. δώρη Laconn. Apophth. p. 244. T. VIII. ubi Turnebus δόλην edidit, Themist. Or. XIII. 174. D. Lucian. Cyn. XVII. 211. Appian. Pun. XVIII. 524. B. Apollon. de Synt. II. 20. 151. Philostr. V. Apoll. I. 34. 43. Dio Or. XX. 497. XXXI. 615. Liban. Decl. T. IV. p. 395. Sext. Hyp. III. 10. 151. Procop. Ep. XLVII. et, ut ad exteros veniam, Philo de Temul. p. 264. D. Joseph. Antt. XIII. 5. 646. ἀποδότης Epist. Socrat. XXXII. p. 41. Basil. Ep. LXXII. 117. μεταδώρης Dio Chr. IV. 148. εἰ προσδώμεν Apollon. de Synt. II. 34. 129. δώρητε Joseph. Antt. X. 1. 511. Liban. Decl. IV. 565. ἀποδώτης Themist. Or. XXIII. 238. B. ἀποδώτης Euseb. de V. Const. II. 51. 551. In his omnibus nullus est, qui non longe saepius ac nonnun-

Βρώσομαι, κακῶς οἱ Φαβωρῖνος. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀντ’ αὐτοῦ τῷ ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρῶνται. ἄκριτον οὖν οὐκὶ ἀπόβλητον τῶν ἀττικῶν φωνῶν τὸ βρώσομαι φῆμα. ^{a)} †)

a) Ed. Pr. ἀντ’ αὐτοῦ ἔδομαι χρῶνται καὶ κατέδομαι, omissis quam uno eodemque sententiarum ambitu justam verbī formam resumat, quod ad suspicionem moyendam satia est, ad convincendum pararum.

Jam reddam de ceteris, quae Georgius Lecapenus in Matthaei Lectt. Mosq. Vol. I. p. 59. cum hoc componit: ‘*Ἄλοιη, δοίη, γνοῖη, διὰ διφθόργου δεῖ γράψειν κατὰ τοὺς Ἀττικούς.*’ In Lucian. T. I. p. 757. τι ἀν πάθοι —; τῷ διαγνῶτι, in Codd. διαγνῶναι legitur, quod Schaeferus Mellet. p. 100. ex διαγνῶῃ ἀν ortum putat. „Si quem, inquit, haec forma optativi offendit, ut Hermannum videtur offendisse, consulat *ig* Aesch. Suppl. 250.“ Mihi vero Aeschylus hic idem quod aliis locis, γνοῖη, scripsisse videtur, in recentiorum autem erroribus conniveam; συγγνώη Galen. Comm. in I. Epid. p. 89. C. T. IX. in L. III. 203. B. Dio Chrys. Or. XXXII. p. 686. sed non sine aliqua contra librarios suspicione, qui semel infecti labem ultro citroque diffuderunt. Sic in Dem. III. c. Aphob. p. 845. codex Bavar. καταγνώητε exhibet, cui supra scripta est *os*. In Joseph. Antt. XX. 6. 968. ἐπειδὴν ἐπιγνώη liber MS. recte ἐπιγνῶ. Γνώης Hipponax Stob. XCV. 519. 31.

Etiam ἀλόγη vereor ne Thomas merito suo Atticae finibus ejecerit; ἀλόη Plato, Xenophon, Aeschines, Lysias, ceteri; ἀλόη ap. Dem. c. Timocr. p. 756. et Antiphontem suspectum propter librariorum lapsiones. v. Var. Lectt. in Herodot. IV. 127. Plutarcho, Aeliano, Arriano de Venat. III. 193. Dioni Cass. XLII. 4. 307. XLVII. 3d. 512. Libanio *Ἐκφρ.* T. IV. p. 1106. hujus legis gratiam facimus. De hoc universo genere quae a Buttmanno et Hermanno in Museo Antiq. Stud. Vol. I. Fasc. I. disputata sunt, omnibus, qui in hac arte versantur, nota esse scio,

†) Futuri βρώσεται vestigia fere nulla extant in Graec-

Ἄγαγον: καὶ τοῦτο εἰ μὲν τὴν μετοχὴν εἶχεν ὁ ἄγαγας, ἐν λόγῳ ἀν τινι ἦν. Λεκτέον οὐν ἄγαγε, καὶ γὰρ ἡ μετοχή, ἄγαγών, ὡς ἀνελε, ἀνελών. ^{a)} †)

scilicet, quae otium revera agunt. *Paus.* Omitit etiam Faverinas, articulo ante ἔδομαι auctior.

a) Vulgo εἰ μὲν μετοχὴν εἶχε τὴν σύδησας et siendo sed by μετοχὴ γὰρ ἄγαγών etc. restitui lectionem Ed. Pr. V. sublato aperto vitio aliis pro alige.

corum scriptis; unus nunc suppetit locus Eustrat. in VI. Nicom. p. 81. a. Plenius de hoc disseruit Phrynicus in App. Soph. 57. "Εδει καὶ ἔδομαι καὶ ἔδεται καὶ ἔδονται. οἱ μὲν ἀμαθεῖς φάγη λέγουσιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος. ὁ δὲ Φαβαρίνος τῷ βρώσομαι ἔχεισατο.

†) Hesychius: Ἄγαγας ἀντὶ τοῦ ἄγαγών, ἄγαγον ἀντὶ τοῦ ἄγαγε. Apud auctores graecos nullum mihi hujus imperativi exemplum occurrit, sed Jo. Lascaris auctor est, Syracusanos secundas hujus modi personas in ov terminasse, λάβον. ἄνελον, ὅραμον, servato tenore communium aoristorum, idque ob hoc ipsum λάβον addidisse videtur, quia Attici seorsum a ceteris λαβέ dicebant. In tribus vero illis trochaicis εὐφέ, ἐλθέ, εἰπέ haec attica ὁγυτόνησι tam communis facta est, ut recte ille, quem docuisset, Syracusanos εἰπόν dicere, etiam hoc adjungaret, φυλάσσοντας τὸν τόνον τῶν κοινῶν προστακτικῶν. Eoque accentu facile imperativum communem I. aoristi εἰπον a doriensi secundo εἰπόν dignoscemus *). Haec est Characis sententia in Hortis Adonidis exposita; unde redintegrari poterit Etymologi locus s. εἰπον, omnibus ille

*) Schaeferus ad Gregor. p. 341. nihil impedito dicit, quo minus εἰπόν pro imperativo aoristi I. habeatur. Boeckhius ad Pind. Ol. VI. 92. εἰπόν Pindaro restituens, hoo etiam Atticum esse addit, Platonico loco usus, quem Matthiae Gr. Gramm. p. 591. in eandem rem attulit. Eo in loco Ed. Basil. εἰπον exhibit. Elmsleyus ad Med. p. 127. Atticos εἰπέ, non εἰπον dixisse contendit. Huic permulta obstant; illis auxiliatur Dionysius εἰπόν oxytonum Atticis tribuens, eni a Characo reclamatur, qui εἰπόν aoristo secundo adsignat, ex dorica dialecto in vulgarem translatum; neque commemim illos pro εἰπον εἰπόν diisse tradi, neque tradito facile assentire.

Αναισθητεύομαι, τὸ μὲν ὄνομα ἀναισθητος δόκιμον ^a), τὸ δὲ φῆμα οὐκέτι. Λέγε οὖν οὐκ αἰσθάνομαι. †)

Αὐθεκαστότης: ἀλλόκοτον. τὸ μὲν οὖν αὐθέκαστος κάλλεστον ὄνομα. τὸ δὲ παρὰ τοῦτο ^b) πεποιημένον αὐθεκαστότης κίβδηλον. ††)

a) *Δόκιμον pro δοκιμίσαρον ex Edd. Pr. V. revocavi. Phavorinus δοκιμώταρον scripsit.*

b) *Pro παρὰ τοῦτο, quod et Phavor. scripsit, Ed. Vacca male τουτον.*

partibus disturbatus, qui Fischer II. 383. integerimus, Sturzio de Dial. Alex. p. 63. minus perspicuus visus est.

Ceterum ex his modorum et temporum metaplasminis, quos conjunctim tractare solent dialectorum scriptores, nullus diutius viguit eo, quo tertiae aoristi secundi personae plurales ad similitudinem verborum in μι traducuntur, εἴδοσαν Niceph. Greg. VI. 5. p. 115. E. Nicet. Ann. XX. 4. 582. B. ἐφεύροσαν Anna Comn. Alex. XV. 464. D. μετήλθοσαν Nicet. XXI. 7. 402. παρεήλθοσαν 9. 408. Incerte P. Possinus Niceph. Bryenn. IV. 59. 108. A. πρατηλίθοσαν suo arbitratu edidit πατηλίθον, cui etiam εξετάσαte IV. 13. 100. C. e MSS. reddendum est.

†) Idem proditum a Thoma p. 51. Etym. M. p. 102, *Αναισθητῶ*, ἀναισθητεύομαι. Contrarium exemplum adhuc nullum prolatum, neque aliunde, quam ab his Grammaticis, verbi ἀναισθητεύεσθαι notitiam accepimus; sed in activa forma ἀναισθητεύειν Dioscor. L. VI. Praef. pag. 520. b. contra VII. 8. 343. b. ἀναισθητεῖν, quod e Demosthenis loco ambigue scripto de Cor. 502. 3. citat Thomas. Εὐαισθητεῖν Tzetz. Chil. IV. 451. θυγαισθητεῖν Alexand. Trall. I. 13. 45. et ἔγαιασθητεῖν Porphyr. de Abstin. I. 59. 66. inserenda sunt Lexicis.

††) Nunnesius varias hujus adjectivi significaciones ex Hesychio, Suida, Thoma et Moschopulo protulit, quas et pro se quisque facile apud illos requirere potest, et Heinsterhusius ad Thom. p. 125. sq. longe accuratius exposuit. cf. Abresch. Animm. ad Aeschyl. I. 60. Val-

cken, ad Phœnn. 497. Interpr. ad Hesych. s. v. *Nomen* ἀνθεκαστότης ne in Lexica quidem relatum est, ut facile mihi ignoscam, qui nullum ejus exemplum vel ex ultima aetate proferre possim. Sed ne hunc locum plane indotatum destituere cogar, foris adsumam complementum atque Grammaticorum de aliis hujus generis et terminacionis substantivis judicia referam. Hic autem adeundae erant philosophorum scholæ, uberrimae novorum vocabulorum officinae; unde quae emissa sunt, partim paulum aliquid adnisa velut lucis et aeris impatientia conciderunt, partim etiam difficultates eluctata in perpetuum perduravere. Velut ποιότης Plato in schola usurpassè dicitur, v. Anon. Vit. Plat. in Bibl. Vet. Litt. et Art. P. V. p. 5. quod non solum vulgo receptum est, sed etiam ex se aliquid procreavit, ὄποιότης, quod una cum ὄποσότης e Nicom. Geras. L. II. p. 62. ed. Wech. addendum Lexicis. Ab eodem Platone etiam διαφορότης in usum inductum videtur, de quo Moeris p. 128. Διαφορότης Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ παρ' ἄλλῳ οὐχ εὑρον. neque nos invenimus nisi apud seriores, Philonem de Creat. Princ. p. 731. C. Josephum Antt. XVIII. 1. 871. Aelianum, Porphyrium, Iamblichum, Stob. Ecl. Ph. I. 52.874. T. II. et qui hos excipiunt, neque illud incommode inventum, quum διαφορά significationem ambiguam habeat. Sed nonnunquam divini illi et rerum et verborum factores hominibus nasutioribus sui irridendi facultatem dede- runt, ut illa e Platonis moneta τραπεζότης et κναθότης, a petreitate et bestitate Scholasticorum non multum dissonantia, Diogeni cynico risui fuerunt. v. Diog. La. VI. 53. 541. Similiter Plutarchus Chrysippum notat philosophiam insolitis adspersisse vocabulis: χαριεντότης, ζεθιότης, μεγαλότης, παλότης, ἐπιδεξιότης, de Virt. Mor. II. 392. quem in numerum aggreganda sunt illa quoque ejusdem scholæ inventa: ἀνεικαστότης et ἀματαιότης (quod Lexx. defit) Diog. La. VII. 46. 47. Sed nobis hac in re vehementer probatur Galeni judicium in simili causa latum: οὐ γοη μέμφεσθαι τοις ἀνδράσιν, εἰ συφοῦς ἔνεκα διδασκαλίας ἐποίουν ὅνουά τι de Us. Part. VIII. 11. 498. D. T. IV.

¹ Αγαθότης, ut breviter de singulis dicam, Thomas re-
jicit p. 931. quo praeter Philonem Zacharias Schol. usus
est de Opif. Mund. p. 172. Διδαμότης ad Platonem au-

ctorem refert Pollux III. 23. unde accepit Galenus de Usu Part. VIII. 10. 497. E. Ἰκανότης a Lysia répetit Antiat. Bekk. p. 100. sed e Poll. IV. 23. patet, non tam novitatem vocabuli quam novum ejus in facultate oratoria usum notatum esse; ἀνδρειότης Poll. III. 120. ut praedurum, φιλοθεότης I. 51. ut coactum reprehendit. Lexicis vel addenda vel firmando sunt ἔγκαιροτης Schol. Eur. Phoenn. 474. ἐνδοξότης Schol. Ven. Θ. 441. θυητότης Id. ad H. 59. νεκρότης Gregor. Naz. Or. XIX. 571. D. περιδεξιότης Anna Comn. VIII. 225. C. συμμετρότης Galen. de Humor. p. 152. A. T. III. φιλαθηναιότης Id. Quod Qualit. Corp. VIII. 66. T. II.

Si quid autem refert vocabulorum aetas et incrementa cognoscere, quo melius constet, quid ex quoque genere ad cogitata eloquenda summe necessarium sit, quid ad commoditatem conducat, denique quid sermo luxurie corruptus ex supér vacuo advexerit, quaestio generatim informanda est. Eaque via ingressa vetus disciplina immensas graecae linguae copias in certos ordines et classes rededit; cuius partitionis vestigia videmus in Pollucis sexto libro (177—183.), quo substantiva potiora in σις et μα recensuit; ex priore genere magnum numerum confecit Suidas s. Ἀπότομης, qui locus in Lex. Rhet. Bekk. p. 438. et dimidio brevior apud Zonaram legitur p. 245. Haec non est farrago vocabulorum, ut quibusdam visum, temere corrasa, sed potius scitamenta antiquiorum Atticorum, vulgo ignara, velut τέχαρσις, ξένισις, ἀγώνισις (III. 141.), κούφισις (III. 100. VII. 75.), μέλλησις (III. 12.), pro quo in Anecd. Bekk. μελέτησις editum, παράγγελσις, ὄπλισις, κάθεξις, πλάνησις, διάφενξις, ἐφόρμησις, Thucydidi partim propria atque etiam a Grammaticis ei asserta, ut κάθεξις et ξένισις a Thoma p. 505. 659. ἀγώνισις et κούφισις a Polluce III. 141. III. 100., partim cum paucis communia, ut nemo frequentius pro verbis substantiva verbalia summatavit. v. Dion. Hal. de Idiom. Thucyd. V. 795. et Judic. de Thuc. 29. 887. quo loco πρέσβευσις et δικαιωσις, ut poetica, culpat. Alia ab eodem scriptore vel primum excogitata vel ab aliis seculis repetita passim Onomatologus in judicium vocat: καταδούλωσις V. 23. ἐπικράτησις IX. 142. νομισις V. 126. δόλωσις IV. 50. quae partim coacta, partim abjecta esse dicit. Neque σύνδεσις probat VIII.

152. quamvis Platonis auctoritate fultum, de cuius primitivo fortasse ob similem reprehensionem admonuit Phrynicus App. p. 56. Αἴσις δὲ δεσμός, ὡς ἄρπασις δέ
πονημός, λόγισις δέ λογισμός; ex quibus διάρχασι in illo
Suidae recensu legitur, in Lexicis autem, ne unum qui-
dem comparet. Ταπείνωσις Pollux IV. 50. abjectum vo-
cat, Platonis praescriptionem Legg. VII. 123. 375.
T. VIII. vel nesciens vel contemnens. Συγγένησις Mo-
ris p. 35. negat se praeterquam apud Platonem vidisse.
Αἴδεσις tanquam Demostheni peculiare enotat Antiat.
Bekk. p. 80. et p. 561. a quo Dio Cassius suum αἴδεσις
ἄξιος abstulit XXXVI. 107.

Haec de antiquorum Technicorum doctrina dicta
sint, qui si nonnunquam in aestimandis vocabulis supra,
quam fas erat, fastidiosi fuerunt, tamen vel his cavilla-
tionibus varia nobis ad verum quaerendum incitamenta
afferunt. Lexicis ex hoc genere accedant haec: ἀχογή-
νησις Diog. La. X. 105. 647. προσγένενησις Eustrat. in I.
Nicom. p. 26. b. (oppositum τῇ ἀποβολῇ.) καθηδηπάθησις
Nicet. Ann. XV. 3. 296. ἀνάξωσις XVI. 3. 312. ἀντιτάκε-
σις I. 10. 24. D. ἀνταθησις I. 10. 27. A. δασμοφόρησις I.
5. 12. A. ἐπιβοήθησις VII. 2. 117. D. ἀντέξωσις Diog. La.
X. 93. 642. ἐκλόγησις 144. 668. ἐπάρδενσις X. 100. 645.
ἐπέκρηψις 115. καταμέρισις 106. 647. πρόσλαρψις 109. προ-
κατανόησις 79. 636. γέλασις Etym. s. φρύναγμα. παραλημ-
σις Niceph. Greg. X. 4. 300. B. παράκονσις, παρακοή η
παράκονσμα Galen. de Causs. Sympt. I. 5. 51. B. T. VII.
qui hac coacervatione vocabulorum idem valantium si-
gnificare videtur, παράκονσις non satis probatum esse,
quod confirmatur Thomaes judicio ἀκοντίς damnantius
p. 22. et arguto Pollucis silentio II. 81. 82. παρολοθησις
Socrat. H. Eccl. I. 7. 16. Haec pleraque specie antiqua,
usu fortasse novitia sunt. Illud mihi exploratus est,
veteres neque ἀγάπησις usurpasse, quo utuntur praeter
Alexandrinos Plutarch. Conv. Sept. Sap. II. 6. de Frat.
Amor. XXI. 68. Athen. XII. 79. 558. Diog. La. VII. 1.
1. 6. Aesop. XXVII. 94., neque ὑπέρθεσις, quod Polluci
IX. 157. plebejum videtur, Philo de Abrah. p. 350. He-
liod. VII. 21. Artemid. I. 58. Sext. Emp. c. Log. VII.
428. εἴδησις, quod idem V. 144. tacite improbat, apud
recentiores saepissime inveni, Apollon. Tyan. Ep. LII.
398. Himer, in Excerptt. Phot. p. 16. Cyrill. c. Jul. III.

Tὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετ' αὐτοῦ: Λυσίας ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτορος οὗτῳ τῇ συντάξει χρῆται. Ἐχοῦν δὲ οὗτοι εἰπεῖν, τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ. Τί ἀν οὖν φαίη τις, ἀμαρτεῖν τὸν Λυσίαν η̄ νοθεύειν καινοῦ σχῆματος χρῆσιν; ἀλλ' ἐπεὶ ἔστιν ἡ σύνθεσις, πάντη παραιτητέα· ὅγειρον δὲ ἀκολουθεῖν αὐτῷ. *) †)

a) Desunt in Edd. Pr. Vas. Post ἔργανη articulus excidit. Ly-
sia locum hinc in fragmenta retulit Taylorus. p. 11. T. VII.

108. A. Theophylact. Hist. p. 190. C. Hippocr. de Decent. Hab. V. 55. Lind. Sirac. XLII. 25. apud antiquos nusquam; quod idein de θέλησι valet, nomine vulgario. v. Poll. V. 165. ἀθέλητος (quod veteres ἀνεθέλητος dicunt) ex Nicet. Ann. XIX. 4. 369. Hesych. s. ἀβούλητον, ἀθελήτως ex Aspasiae verss. Athen. V. 219. D. et ἀνεθέλητως Cyril. c. Julian. IV. 145. B. Lexicis debentur.

De nominibus substantivis primae classis breviter tanquam in alieno loco expediam: Λυσιτέλεια a Moeride pag. 248. Polluce et Photio rejicitur; cuius prima occurrit mentio in Tabulis Theophrasti ap. Diog. La. V. 54. 297. Joseph. Antt. XVI. 9. 811. Diod. I. 56. Euseb. V. Const. II. 58. 564. neque magis probaverint ἀλυσιτέλεια a Polybio. IV. 47. significatione maxime propria positum. φιλεύσια Atticistis displicuisse a Zonara discimus p. 1809. εὔποια Pollux V. 140. parum auctoritatis habere asseverat; qui haud scio an redargui non possit; Luciano certe et Alciphroni, quos Hellenistarum patroni obtendunt, cedere abnuet. v. Wagner. ad Alciph. I. 10. Contra μιαγία causam dixit Phrynicus.

†) At Demosthenes in Androt. (608.) γράψας ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ, et Isocr. Plat. (8. 619.) τοῖς μὲν σώμασι μετ' ἔκεινων ἀκολουθεῖν ἡγαγάζοντο, ταῖς δὲ εὑνολαῖς μεθ' ἥμῶν ήσαν, *) et apud eundem saepe alias. Nunnes. Ea-

*) Hunc locum in usum suum convertit Dinarch. c. Dem. p. 15. τοῖς μὲν σώμασι μετ' ἀλεξάνδρον — ἀκολουθεῖν ἡγαγάζοντο, ταῖς δὲ εὑνολαῖς μετὰ Θηβαίων ήσαν.

Βιωτικόν: ἀειδῆς οὐ λέεις· λέγε οὖν χρήσιμον εἰ τῷ βίῳ. ^{a)} †)

a) Hic articulus in Ed. Pr. (Vasc. et Phav.) non est. *Αειδῆς* Nunnerius *insuavis* vertit ac si ἀηδῆς legisset. *Paus.* Aut hoc aut αἰθῆς scribi necesse est. Praeterea ἐν abesse poterat.

dem syntaxi Aristophanem et Platonem usos esse in Lex. Rhet. Bekk. p. 368. notatum; Comici et Isocratis locos apposuit Priscianus Gramm. XVII. 2. 1104. et est tanta exemplorum copia, ut et Corayus ad Isocr. p. 53. non Lysian sed correptorem ejus peccasse judicaverit, et nos in hoc Phrynichi judicio praeproperam quandam festinationem adgnoscamus. Sed quotusquisque nostrum non aliquando ad ea obstupescit, quae plus centies legit, praesertim si quid usus praeter rationem affinxit, ut quum verbis sequendi, ἐπεσθαι, ὄπηδειν, ὄμαρτειν, ἀκολουθεῖν, praepositiones σύν, μετά, ὑποσθεν, ἀμα, ex abundantia superadduntur, τὰς μετ' αὐτοῦ ἐπισπομένας Thucyd. VII. 52. ξὺν Χαλκιδεύσιν ἡχολούθουν *) IV. 124. σὺν τοῖς νικῶσιν ἔπονται Xen. Cyr. V. 2. 55. v. Fischer. ad Vell. III. 401. Abresch. Adnott. ad N. T. p. 580. Heindorf. ad Phaedr. pag. 262. Similiter Latini *Utinam tecum comitata fuisse* Inscript. CLXXI. in Reines. Synt. p. 771. et Graeci cum aliis verbis: Dem. de Cor. p. 530. ἐμὲ τὸν συζώντα μεθ' ὄμων, quem locum idem Priscianus XVIII. 1205. citat ἐμὲ omittens. θιόρων μετά συμπλεῖν Eur. El. 1355. ἐν μεθ' ἡμῶν ξυμπλίγε Arat. Ach. 277.

†) *Χρήσιμον τῷ βίῳ* Galen. Defin. Med. Prooem. pag. 252. T. II. Lucian. Diss. c. Hesiod. I. 148. T. VIII.

*) Lexicis addendum παρακαλούνθειν o Polemonis Phys. I. 6. 208. παρακαλούνθει τὴν κόρην, quod si quis etiam Demostheni reddendum putet de Cor. p. 281. pro ὅντεσ εὐ λόγεις μὲν παρακαλούθεις, hoc non magis refelli poterit, quam illud probari, Polemonem παρακαλούθει scripsisse. Eadem est constructio in Damox. ap. Athen. III. 102. B. τις παρακαλούθει ταῦτα, a Schweighaeusero et hoc loco et apud alios (v. Neft. ad Polyb. T. V. 177.) incaute atque inconsulte vexata. Hesychius: Κατ ἵχνος, κατακαλούθησε τὰ ἵχνη. Lucian. Asin. 51. 194. αὐτῇ εἴπετο τὸ φεῦγον, ubi Guyetus τὰ φεύγεται corrigit. Θεοὶ δὲ μιν ἄγδρος ἔποντο Quint. Cal. I. 341. Coluth. II. 25. τὸν δὲ μεθ' ὄμαρτησος sed hic τῶν δὲ locum habere potest.

Βουνός: ὁδνεία ή φωνὴ τῆς Ἀττικῆς· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ χρησάμενος τῷ οὐόματι, συνεῖς ξένως πεχοημένος, σημαίνεται ὡς ἀσαφῶς διαλεγόμενος. εἰπόντος γάρ τινος

Βουγὸν ἐπὶ ταύτῃ παταλαβὼν ἄνω τινά.
οὐ προεδιαλεγόμενος, οὐ συνεῖς τὸ ξένον τοῦ οὐόματος, φησί

Tīs ἐσθ' ὁ βουνός; ἵνα σαφῶς σου μανθάνω.
ἐν δὲ τῇ Συρακουσίᾳ ποιήσει παθώμιληται. ἀλλ' οὐ προσίεται ὁ Ἀθηναῖος τὴν ἀλλοδαπὴν διάλεξιν. ὅπου γὰρ ἀνεπίμικτος καὶ ἄχραντος βούλεται μένειν τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, Αἰολέων λέγω καὶ Λωριέων καὶ Ἰώνων, τούτων μὲν καὶ συγγενῶν ὅντων, σχολῇ γ' ἀν ἀδόκιμον μιξοβάρβαρον πρόσειτο φωνὴν. οὐδὲ οὖν πεχοημένος τῷ βουνὸς οὐόματι Φιλήμων ἔστιν, εἰς τῶν τῆς νέας κωμῳδίας. ^{a)} †)

a) Hic locus, quo nullus germanior est, in Edd. Pr. V. et Pha. Sext. c. Gramm. XIII. 281. χρῆσ. τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ Dio Cass. LXII. 29. πρὸς τὸν βίον Diod. V. 55. εἰς τὸν ποινὸν βίον IV. 1. ubi cod. πρὸς exhibet nullo discrimine. τὸ χρειώδες πρὸς τὸν βίον Herodian. I. 6. εὐχρηστὸν τῷ βίῳ Sext. c. Rhet. p. 290. Lucian. de Paras. VII. 108.

Βιωτικός primum offenditur apud Aristot. H. An. X. 16. 434. hoc est in ea parte libri, quae plurima continet affectata et inusitate posita, non illa vulgari significazione, sed pro βιωτικανος s. εὐβίοτος; tum saepissime apud Philonem, Diodorum, Polybium et Plutarchum, v. Raphael. Obs. T. I. 584. et quos Schleusnerus citat in Lex. N. T. Vulgatissimum est χρεῖαι βιωτικαν Philo de V. M. III. 677. A. Diod. II. 29. Artemid. I. 51. quas elegantius Strabo IV. 14. 55. τὰς τοῦ βίου χρεῖας dixit. Apud Plutarch. de Tranq. An. I. 1. οὐδὲ ἀπορᾶσσες ξένηαι — ἀλλὰ χρεῖας βιωτικῆς praestat βιωτικῆς scribere.

†) „Vox Cyrenaicis usitata; a Doriensibus in Sicilia

Μονθυλεύω: οὕτω τινὲς τὸ μολύνοντα ταράττειν λέγουσι. καὶ ἔστι δυσχερές. ἀπόφριπτε οὖν καὶ τοῦτο. *) †)

vor. desideratur. Pro *συνταξίᾳ* ξίνως παχημένος Pauwio ξίνη scribendum videtur; vulgatum πρόσατο intactum reliqui, ambiguus consilii, πρόσατο an προσέτο scriberem, cf. Bast. Ep. Cr. App. p. 276. neque Συρακούσια mutaro sustinui. Sed in Philemonis versu τις δ' ξεῖνος scribendum videtur.

a) In Ed. Pr. V. et Phavor. haec desunt.

„vocem transumssisse videtur Aeschylus; a Cyrenaisicis „accipere potuerunt Alexandrini; recentiores Graeci „quibus colles et tumulos βουνούς dixerunt et μαστούς, „Aetoli veteres βωμούς.“ Valcken. ad Herod. IV. 551. Eusth. p. 880. 50. Άλλος Διονύσιος λέγει, ὅτι Φαλήμων ἐπισκόπεται τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, ξερος δὲ, ὅτι βουνὸν ἐν Νόθῳ ὡς σύνηθες τιθησιν, ἄλλος δὲ ὡς ξενικὸν ἐπισκόπεται. Hinc ut per omnes gradus usque ad hanc recentissimam aetatem descenderit, Polybii, Plutarchi, Strabonis et inferiorum indicis, a Sturzio Dial. Al. p. 154. collectis, cognoscere licet.

†) Pollux μονθυλεύσεις appellari ait apparatus exquisitus luxus nimii; Schol. Arist. Eqq. καρυκη, inquit, κοιλα, quam vulgo μονθυλευτὴν vocant. Ut καρυκεύειν, quod proprio de confectione intriti dictum, pro συνταράττειν et ἀναδεύειν, ita etiam μονθυλεύω idem valet, conturbare et miscere. Nunner. Quid de ὄνθυλεύω dixisset Phrynicus? Ego ὄνθυλεύω, non μονθυλεύω, intelligo, ὄνθος, ὄνθιλος, ὄνθυλεύω. Pollux VI. 60. αἱ περιτταὶ σκενασται ὄνθυλεύσεις καὶ μονθυλεύσεις ἐκαλεῦντο. Μινθύλευσις idem plane esset, quod ὄνθύλευσις, a μίνθος. Μολύνοντας ταράττειν ineptum hic, si ad Etymologiam alludat; nam quid in μονθυλεύειν, quod ista promere possit? Pauw. Haec Pauwiana μινθύλευσις, si nihil praeter sordidum (τὸ δυσχερές) requiritur, omnes numeros habet; caetero iteptissima est. De verbis illis, quorum similitudo apparet in ὑραξ et μύραξ (cf. Schneider. ad Nicand. Alex. 36.), ὄχλεύς et μοχλεύς, ὄσχος et μόσχος, a Lexicographis satis multa dicuntur. cf. Adv. Heringa Observv. XXIV. p. 207. Schweigh. Nott. ad Ath. T. I. p. 50.

Βόλβιτον ὄλίγοι τινὲς λέγουσι τὸν Ἀττικῶν. ἀλλὰ τούτον δοκιμώτερον τὸ βόλιτον ἄνευ τοῦ δευτέρου β. ^{α)} †)

a) Etiam hoc praeceptum in Ed. Pr. V. et Phav. omissum.

†) **Βόλβιτον** cum ρ legitur in nostro exemplari, ceteri scriptores sine ρ, quod malim ex etymo τοῦ βοὸς λιτόν. Eustath. male βόλιτον. Illud mirum, ap. Corinthum hoc nomine declarari σκῆπτρον, nisi σπέλεθρον reponendum, ut interpretatur Schol. Arist, malim tamen βολβίον repnere minima mutatione et σκῆπτρον retinere; quod bulbus cum caule similis sit sceptro. Erotian, βολτά pusillus bulbus interpretatur, nisi legendum βολβία; nam et Galen. in Gloss. βολβίον ut nominis Hippocratici meminit. Moschop. in Sched. neutra videtur facere βόλιτον et βόλβιτον. Festus ex hoc latinum *imbulbicare* ductum esse arbitratur. Nunner. **Βόλιτος** forte a βάλω, βόλβιτος, stercus equorum et aliorum animalium, quod ad formam bulbi accedit. βόλιτος proprie stercus omne. Pauw. **Βόλβιτος** summa ratione rejiciunt Moeris, Gregorius, Thomas, caeteri. v. Sturz. ad Mattair. p. 1. Hippocrates quidem modo βόλιτον de Morb. Mul. I. 59. 761, C. T. VII. (cod. Vat. βόλβ.), modo βόλβιτον scripsit ib. I. 34. 704. E. 96. 721. B. (ubi Foes. et Cornarius βολβίον praferunt) II. 74. 838. E. 78. 841. E. variat lectio in L. de Morb. Mul. II. 57. 835. B. 67. 841. A. ubi codd. βόλιτον et βόλητον offerunt. Ex Hipponaete βόλβιτον profert Antiatt. Bekk. p. 86. (male βότινον pro βόλιτινον scriptum) eamque speciem Etymologus Ionibus, Herodianus Doriensis assignat. Atticis βόλιτος, βολτίως placuisse, Aristophanis scripta indicant, neque in dubium venit, quin Eupolis ap. Schol. Arist. Lys. 575. Οὐκ, ἀλλὰ βόλιτα γλωρὰ καθεσπάτην πατεῖν, non βόλβιτα, scripserit. v. Porson. Adv. p. 252. In Aristot. H. An. V. 17. 222. pro vulgato βόλτιοι Schneiderus e Vat. βολβίταις edidit, sed βολτίταιна reliquit X. 25. et IV. 1. ubi Edd. vett. βολτίταιна, Atheneae autem codex quidam βολβοτίνη exhibit, pro βολβίτινη, quod ap. Hesych. s. 'Οσμύλη in βολβητίνη abiit; βολβίταιна istuc reducendum videbatur Schweigaeus sero ad Athen. T. IV. p. 584. Epicharmus βολβίταιν s. βολ-

Γογγυσμός καὶ γογγύζειν: ταῦτα ἀδόκιμα μὲν οὐκ
ἔστιν, οἰκαὶ δέ. Φωκυλίδην γὰρ οἶδα πεχοημέ-
νον αὐτῷ τὸν Μελήσιον, ἄνδρα παλαιὸν σφό-
δρα. Καὶ τόδε Φωκυλίδεω χρή τοι τὸν
ἔταιρον ἔταιρῷ φροντίζειν ἀσσ' ἀν πε-
ριγογγύζωσι πολῖται. Άλλὰ τοῦτο μὲν
Ἰωσιν ἀφείσθω τῆμεῖς δὲ τονθρυσμόν καὶ τον-
θρύζειν λέγωμεν, ἢ νὴ Δία σὺν τῷ ὁ τονθρο-
ρυσμόν καὶ τονθρύζειν.^{a)} τ.)

a) Neque hunc locum Ed. Pr. V. Phavor. suscepserunt. Salmasius de Ling. Hell. scribit ὅσσαν πέτρα γογγύζωει, cui ego non assentior; nam longe signatus est illud. Περιγογγύζω ubique murmuro, ut περιπορπά, περιβοά, περιάδω. Pro simplicibus saepè Grammatici offerunt composita; idque hic etiam factum a Phrynicō. *Faus.* In Bastii codice ad Greg. p. 127. Γογγυσμός καὶ γογγύζειν ιανή, πλὴν δόξεια. ο δὲ ἀττικὸς τονθρυσμός καὶ τονθρύζω ξ σὺν εῷ διορθορυσμός.

βίταιναν, Hippocrates βολβίτιον dixit. Βόλβιτον Theophr. H. Pl. V. 6. 550. βόλιτον Caus. Pl. V. 7. 332. illa scrip-
tura vulgo obtinuit: Galen. de Locc. Affect. VI. 2. 508. C. T. VII. M. Anton. III. 3. 37. Diog. La. IX. 4. 556. Dioscor. II. 197. 127. a. Geopp. XIII. 11. 959.

†) Vid. Thomas p. 856. et nott. Γογγυσμός ἀντὶ τοῦ
τονθρορυσμοῦ Ἀναξανδρέδης Νηρεῖ Antiat. p. 87. Pro γογ-
γύζειν Arrianum et M. Antoninum testes faciunt ii, qui
N. T. stilum ad Atticistarum normam exegerunt; adde
διαγογγύζειν Heliod. VII. 27. Socrat. H. Eccl. V. 7. 267.
ὑπογογγύζειν Ulpian. in Dem. p. 110. A. Τονθρύζειν apud
Aristoph. Acharn. 685. Vesp. 614. Lucian. Merc. cond.
26. 249. Aristaen. Ep. II. 6. Nicet. Ann. XVIII. 3. 358.
B. quadrisyllabum est; trisyllabum non minoris aesti-
mat Phryn. App. 67. τονθρύζοντες Oppian. Cyn. II. 541.
pugnat cum τονθρύσωσι III. 169. (v. Jacobs. ad Anthol.
Palat. p. 624.) ubi codd. τονθρόσωσι, quam scripturam
Brunckius ad Arist. Ach. I. c. librariis tribuit, Albertius
ne Hesychio quidem concedendam putavit s. Σχογχόνλας,
γογγυσμαύς, τονθρισμαύς. Τονθρόβειν cum iota Galen.
de Adm. An. VIII. 7. 180. D. Liban. Decl. T. IV. 815.
et in cod. Aristid. Or. Pl. II. 114. Hoeschel.: „Proverb.

Δύνη: εἰὰν μὲν τοῦτο ὑποτακτικὸν ἔη, εἰὰν δύνωμαι, εἰὰν δύνη, ὁρθῶς λέγεται· εἰὰν δὲ ὄριστικῶς τιθῆ τις, δύνη τοῦτο πρᾶξαι, οὐχ ὑγιῶς ἀν τιθείη^{a)}). καὶ γὰρ λέγειν δύνασαι τοῦτο πρᾶξαι. †)

a) *Tiθετη, non τιθετη*, in Ed. Vasc. expressum video, de quo nihil notat Pauwius.

26. ἀνὴρ δὲ λοιδορος, εἰς ταραχὴν μάχης. ibi Aquila τονθρυστής, Theodot. γογγυστής. et paullo post λόγοι κερκώπων μαλακοί, idem Aquila λόγοι τονθρυστοῦ γογγικοί. Symmachus λόγοι γογγυστοῦ.^{b)} Idem γογγυσμός et γογγυστής ex LXX interpretibus, γογγυστικός e Naz. Hom. in S. Baptism. citat. Nunnerius: „Pollux τὸ γογγύζειν tribuit columbis, quibus auctor Philomelae, et turdis gemere assignat, nisi locus mendosus.“

t) *Δύνη factum κατὰ πάθος εκ δύνασαι, ut docet Choeroboscus; quo verbo nullus classicus scriptor usus est ὄριστικῶς praeter Synesium, ut docet Thomas. Nunnerius. Apud Thomam aut distinguendum est εἰὰν δύνη δέ. Πλάτων π. τ. λ. aut legendum ὡς ἀν δύνη δέ, Πλάτων π. τ. λ. Paus. Atqui Atticum esse volunt; ut ἐπίστη apud Platon. in Euthyd., Num. XX. Jos. XIV. μέμνη pro μεμνησαι Theocr. Id. XXII. 41. δύνη dorice Id. X. 2. Hoeschel.*

Choeroboscus ap. Etym. s. Δύνασαι et in Hort. Adon, p. 210. a. his verbis scripsit: Τὸ δύνη καὶ τὸ ἐπίστη ἐκ τοῦ δύνασαι καὶ ἐπίστασαι κατὰ πάθος Ἰάδος διαλέκτου. αὐτῷ ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς ποιηταῖς μᾶλλον ἔστι· παρὰ δὲ τοῖς ἀττικῶνσι σπανίως. Neque mihi plura sub manum sunt quam ἐπίστη apud Aeschylum, δύνη (δύνη, quod Porsonus præferebat, fere evanuit) apud Anacreontem VII. 11. Sophoclem (v. Schaefer. ad Philoct. 798.) et Euripidem, qui in Hec. 255. et Androm. 208. ὅσον δύνη pro subjunctivo usus est, ut ὅσον Θέλης Orest. 700. Eadem licentia δύνη pro δύνασαι scripserunt Polybius VII. 11. Aelian. V. H. XIII. 32. Epist. Socr. XIII. 16. Diog. Ep. XXIX. Schol. Lucian. Gall. I. 289. T. VI. Κάθη ἀντὶ τοῦ καθη-

Ἄρκωσε καὶ ὄρκώτης δ' ἐγώ: οὗτος Κρατῖνος φῆσι. μᾶλλον διὰ τοῦ ὡς λέγε νῦν διὰ τοῦ ἴωτα, ὥρκουσσεν. Ed. Pr. V. μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ ἔ λέγε νῦν διὰ τοῦ ι, ὥρκουσσεν. *Et illud, quo verborum tenor inter-
rumpitur, prorsus abjiciendum atque haud scio an etiam οὗτος απο-
liendum sit. Hæc enim est sententia summa: ἄρκωσε καὶ ὄρκώτης
μᾶλλον διὰ τοῦ ὡς νῦν διὰ τοῦ ι.*

a) Phavorinus φῆσι Κρατῖνος προ οὗτῳ Κρ. φῆσι. et μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ ὡς λέγε νῦν διὰ τοῦ ἴωτα, ὥρκουσσεν. Ed. Pr. V. μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ ἔ λέγε νῦν διὰ τοῦ ι, ὥρκουσσεν. *Et illud, quo verborum tenor inter-
rumpitur, prorsus abjiciendum atque haud scio an etiam οὗτος απο-
liendum sit. Hæc enim est sententia summa: ἄρκωσε καὶ ὄρκώτης
μᾶλλον διὰ τοῦ ὡς νῦν διὰ τοῦ ι.*

σαι Ἐπεριδῆς (Ἐπερίδης) ὑπὲρ Κρατίνου Antiatt. Bekk. p. 100. προκάθη Themist. Or. XIII. 171. A. τίθη Pallad. Epigr. LXXIX. 151. T. III. v. Etym. Leid. apud Koenium ad Greg. p. 411.

Contrarium vitium ἀχροᾶσαι, κτᾶσαι, στεφανοῦσαι, πυ-
ροῦσαι, cuius exempla Hoeschelius proposuit Noti. ad Alexiad. fin. cumulata deinde ab aliis, id, si unum ex-
cerpseris ὁδννᾶσαι Aesch. Choeph. 572. librariorum culpa
introductum, antiquorum scripta non intravit quidem
illud, sed circa limina vagatum esse testantur crebræ
Grammaticorum admonitiones. — Phrynicus App. p. 18.
Ἀνακτῷ — οἱ δὲ ἀμαθεῖς ἀνακτᾶσαι λέγουσιν. Antiattica-
sta Bekk. p. 77. Ἀχροᾶσαι ἀντὶ τοῦ ἀχροῦ. Moeris p. 16.
Ἀχροῦ ἀττικῶς, ἀχροᾶσαι Ἑλληνικῶς, ubi nescio quid
glaucomae Piersono alias oculissimo objectum fuerit, ut
imperativos ἀχροῶ et ἀχροᾶσαι non posset dignoscere.
Sed aliud aptius hujus verbi exemplum expromxit An-
tiatt. p. 98. Ἡχροῦσο ἀντὶ τοῦ ἡχροῦ Ἀντιφάνης Ἐπιδά-
ρω. (ἡχροάσσω male Koppiersius edidit Observ. Phil. pag.
16.) Credo equidem, ex ambiguitate verborum in μη,
ἔτιθεσο et ἔτιθον, ἔπιστασο et ἔπιστω, illum errorem trans-
latione quadam inductum esse. Πρέτω Antiphon. Athen.
XV. 40. 517. aliisque locis a Piersono p. 453. et Meine-
ckio Cur. Crit. p. 60. citatis, qui indicio sunt, hanc con-
tractionem non uni Acharnensium demo tam propriam
fuisse, quam Scholiastæ visum ad Ach. v. 34. sed usi-
tatione utique Atticis altera ratio ξτασο, ζεσο.

†) Ex Thucyd. citantur aliquot loci, in quibus legitur
τὸ ὥρκόω, si mendo tamen vacant. Nunnes. Si Phryni-

chum sequamur, Atticum magis ὥρωσε, quam ὥρισε, et ita scribendum ubique apud Thucydidem; libri MS. variant. Οροῦν etiam apud Aristophanem est non semel. *Paus.* Diverse quidem a Phrynichi sententia Photius p. 253. Ορίζειν καὶ δρκοῦν ἐντέλως. sed si optio detur, propter testium multitudinem alterum haud dubie praeferriri debet. Ex tribus Thucydidis locis duo V. 47. VIII. 75. omnium codicum consensu antiquam formam tenent; in tertio IV. 74. vulgatae lectioni a Thoma repetitae libri aliquot parum valide refragantur; totidem sunt Aristophanis testimonia Lys. 186. Thesm. 276. a suspicione liberrima; δρκοῦν et ἔξορκοῦν octies Demosthenes c. Mid. 555. 25. de Fals. Leg. 388. 46. 391. 27. c. Steph. 1119. 7. c. Callipp. 1245. 27. c. Neaer. 1369. 1571. 1572. δρκίζειν ter de Cor. 255. 28. c. Aristocr. 678. 5. et Fals. Leg. 450. 21. eodem loco δρκοῦν et ὥρισαν a Georgio Lecap. citatum p. 73. Vol. I. Lectt. Mosq., pro quo Wolfius, tum Phrynichi, ut videtur, auctoritate impulsus, tum constante ergo ὥρωσεν scripsit, quem inclementer objurgat Taylorus; ἔξορκίζειν semel c. Conon. 1265. 6. sed ne id quidem satis firmum stat, quum Harpocratio ex hoc ipso loco ἔξορκοῦν referat, quod Valesius p. 303. non dubitat a Demosthene scriptum. Ita relinquuntur Aeschinis duo loci de Fals. Leg. 262. 264. unus Xenophontis Symp. IV. 10. quibus Dukerus IV. 74. ad excusandum magis quam commendandum δρκίζειν usus est.*¹) Atticae fines egressos excipit nos exemplorum frequentia per singulos gradus aucta: Diod. I. 21. III. 70. Polyb. XVI. 31. Plutarch. V. Eumen. XII. 56. Aristid. XXV. 379. Apollod. III. 10. 9. Charit. II. 10. Polyaen. V. 21. et ceteri ex ordine, v. Wettsten. ad Matth. XXVI. 63. Krebs. Observ. p. 59., non cessante interim altero. Photius p. 254. Ορκώτας, οὐχὶ δρκίστας, οὐδὲ δρκωμότας λέγονται. quorum illud apud Xenophonem aliosque legitimo accentu δρκωτής scribitur; secundum apud emendate loquentes non magis quam δρκωμός reperitur. Gorgias mihi ap. Aristot. Rhett. L. III. 319. non ἐπιορκίσαντες καὶ πατενορκίσαντες, sed ἐπιορ-

*¹) Eadem ambiguitate πατενορκοῦν et πατενορκίζειν, ξενούσθας et ξενίζεσθας (Thom. p. 338.), παρούσθας et παρπίζεσθας (Antist. p. 104.), ἔξαργυροῦν et ἔξαργνείζειν (Etym. M.), μυρούσθας et μυρπίζεσθας (Brunck. ad Arist. Eccl. 1117.), φορτοῦν et φορτίζειν (Coray ad Heliod. III. 121.), quae Grammatici, quos nominavi, non peccinde dignantur.

*Εὐκεφματεῖν: ἀηδὲς πάνυ. ἥδιστα ἀν εἴποις εὐτορ-
φεῖν κερμάτων.* ^{a)} †)

*Ἐνιαυσιαῖον καὶ τοῦθ' ὄμοιόν ἔστι τῷ Λιονύσι-
αιον, πίβδηλον. λέγε οὐν πεντεσυλλαβώς ἐνιαύ-
σιον, ὡς Λιονύσιον.* ^{b)} ††)

a) Pro ἀηδές, quod Phavor. ad se transstulit, Ed. Pr. ~~disde~~ rectius eadem ἥδιστα δ' ἀν εἴπης pro hoc εἴποις scripsi.

b) Ed. Pr. Vasc. Phav. τῷ Λιονύσιον. Pro ὅμειον ratio exigit δρολεῖς, nisi hic quoque duplicitis recensionis vestigia latent. Pro πεντεσυλλαβώς in Phav. et Ed. Vasc. nescio etiam an in Pr. κερ-
τουλλ scriptum, invito certe Phrynicho, qui legibus dictis magis quam quisquam alias Atticistarum stare solet. Pro Λιονύσιον vero non dubito quin ἐνεργημαῖον reponendum sit ex alio articulo: 'Ἐνεργημαῖα οὐδὲς εἰπε, quem Nunnesius tertio abhinc loco collo-
cavit, in editionibus autem abecedariis huic rubrice antepositum fuisse necesse est. Haec una fuit causa erroris, altera Λιονύσιον.

κήσαντες καὶ κατεπιορχήσαντες scripsisse videtur. Lexicis
adde ὄρχικός Diog. La. VII. 66. et ἀνθορχίζεσθαι Anna
Comm. I. 32. C.

t) Photius p. 31. *Εὐβούλος πον κέχρηται τῷ ὄνόματι.* In flexu et compositione nihil inest, quod reprehendi possit, nisi forte κέρματα habere parum est ad ejusmodi conditionem, in qua τὸ εὖ commode intelligi possit, qualis in εὐχρηματεῖν, εὐσωματεῖν, εὐληματεῖν, εὐψυχῶν notatur. *Εὐπορεῖν* vero κερμάτων, quo copia duntaxat significatur rei per se vilis, sed ad usum necessariae, inculpatum est.

††) *Ἐνιαύσιος* paene a cunabulis graecae linguae deduc-
ctum, Homeri, Hesiodi, Hippocratis, Herodoti, Thu-
tytidis, Platonis, Demosthenis aliorumque multorum
auctoritate comprobatum quum esset, quid tandem caus-
sae erat, cur novam speciem quererent minime necessaria-
riam? Scilicet similitudinem adjectivorum intuentes, qui-
bus quantitas temporis et loci declaratur, μητιαῖος, ὁρι-
αῖος, πηγιαῖος, ad hoc exemplum id quod annum durat
duravit τὴνιαυσιαῖον dixerunt. Quod, ut pleraque alia
peregre advecta, circa Aristotelis tempora lenes et veluti
precarios accessus habuit. v. H. An. VI. 21. 297. V. 12.

*Ἐξαλλάξαι, τὸ τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφρο-
σύνην, φυλαττόμενον χρὶ οὕτω λέγειν· οὐ γὰρ
χρῶνται οἱ δόκιμοι. Φιλιππίδης δὲ καὶ Μέναν-
δρος αὐτῷ χρῶνται.^{a)} †)*

a) Non superest hic articulus in Ed. Pr. V. neque Phavorino usui fuit. Pro φυλαττόμενον scribendum videtur φυλάσσονται. Pauwius: „An libri discreparunt (sic) et in quibusdam fuit φυλάσσωμεν οὕτω λέγειν, in quibusdam φυλαττούμεν οὕτω χρῆσθαι et ex annotata lectione discrepantia error hic²⁴ Φυλάττωμεν, Pauwii hermaeum, non videtur Phrynicus obtrudendum esse, et si exempla activae formae significatione media repioriuntur sanc nonnulla, ut Joseph. Antt. IV. 8. 250. φυλάσσετε ὥστε μὴ γυναικα ἀνδρινῇ ἴσθηται χρῆσθαι, et magis perspicue²⁵) Sopater Διαιρ. Ζητημ. p. 318. med. ἐφυλάξα ἄν τοις ὑπότοιν τε δρᾶσαν. v. Heindorf. ad Gorg. p. 50.

200. ubi Schneiderus antiquam formam in codd. servatam restituit. Sed ab ea aetate deorsum progredientibus malum haud tacito incremento adgravescit: Diod. II. 24. XI. 69. Apollod. III. 5. 5. Dion. Hal. V. 74. VI. 89. Strabo III. 175. Aelian. H. An. IV. 31. (quem frustra Oudendorpius ad Thom. p. 511. hoc naevo liberare optat) Cleomed. Cycl. Theor. II. 54. Galen. de Comp. Med. p. Gen. IV. 2. 740. B. T. XIII. Menand. Prot. p. 114. B. Schol. Thucyd. IV. p. 675. Arat. Phaen. 455. Geoponn. II. 16. 135. etc. non oblitterata tamen altera forma, quam nonnunquam libri MS. fovent, v. c. Diod. IX. 79. Herodian. I. 14.

†) Locum Menandri citat Suidas s. ἐξαλλάξαι perperam ibi Kuesterius τρέψαι pro τέρψαι substituit. Similiter nos utimur verbo *veraenderen*. Pauwius. Idem de Kuesteri emendatione sentiunt Sturzius Dial. Alex. p. 58. et Bastius Ep. Crit. p. 241. a quo hujus verbi usus in clariore luce positus est, allatis Antonini et Heracliti locis, conf. Addend. pag. 283. Alexandrinis hoc tribuit Lexicon S. Germani a Bekkero editum in Aneod. p. 96. in quo Bastius I. I. Ἀλέξανδρος edidit.

* Nam illud quidem eodem referri potest, quo Eur. Hel. 1360.
ὅτι μοι φύλαξον, ὅπες ἀν Κλυταιμνήστρα μάθῃ τάδε.

Ἐνεχυριμαῖα οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. εἰ δὲ τῶν ἡμελημένων, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδη· ἐνέχυρα δέ. ^{a)} ^{†)}

Ἐκλείψας ἀδόκιμον· ἀλλὰ τὸ ἐκλεπόν. ^{b)} ^{††)}

Χρηστὸς τὰ ἡθη, πληθυντικῶς φαλάττου. οἱ γὰρ δόκιμοι χρηστὸς τὸ ἡθος ἐνικῶς φασὶ καὶ οὐ τὰ ἡθη. ^{c)} ^{†††)}

a) Neglectum hoc a Phavor. Ed. Pr. et Vasc.

b) Etiam hic locus in Ed. Pr. Vasc. et Phav. praetermissus.

c) Ed. Pr. Vasc. οἱ γὰρ δόκιμοι ἐνικῶς φασὶ χρηστὸς τὸ ἡθος, concinnius, ut videtur Pauwio.

†) Thomas p. 509. *'Ἐνέχυρα Ἀττικοῦ.* — τὸ δὲ ἐνεχυριμαῖον λέγειν ἀδόκιμον. Hoc loco mirum quam turpe eratum adspersum sit Thomae. Nam cum Phr. dicat, si negligentes acripores utuntur τῷ ἐνεχυριμαῖον, id non curare Hippoclidem, Thomas extulit illud, quasi Hippoclides usurpasse τὸ ἐνεχυριμαῖον. Nunnus. Hoc adjectivum senioris esse Graecismi et a Jurisconsultis inventum, Hemsterhusius docet ad Thom. l. c.

††) Eodem modo Thomas M. p. 284. Alius nobis locus constitutus est ad hanc quaestionem pro copia persolvendam.

†††) Antiatt. Bekk. p. 98. s. Bibl. Coisl. P. II. 482. *"Ἡθη πληθυντικῶς φασὶ μὴ δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἐνικῶς. ἀλλ' Ἀντιφάνης εἶπε πληθυντικῶς. quod cum hoc praecepto coniunctum esse jam Bastius admonuit ad Gregor. pag. 297. Regulam a Phrynicis traditam firmant Plato: πρᾶξος τὸ ἡθος Phaedr. 243, C. φιλόπολις τὸ ἡθος Thucyd. ap. Poll. IX. 26. βελτίων τὸ ἡθος Demosth. c. Lept. 461. 12. τὸ ἡθος ἀσθενῆς Aristot. H. An. X. 12. 429. χρηστὸς τὸ ἡθος Herodian. III. 3. ἀναιδῆς τὸ ἡθος Philostr. V. Soph. II. 10. 590. ἀμβριθῆς τὸ ἡθος Plut. V. Gracch. X. 214. ἀμείνων τὸ ἡθος Lucian. Salt. 72. 164. ἥδυς τὸ ἡθος Dio Cass. 72. 8. cum tertio casu ἀγοραῖος τῷ ἡθεῖ Theophr. Char. VI. ἀξιόλογος ἡθεῖ καὶ βίῳ Galen. de Med. Simpl. X. 2. 286. D. T. XIII. ἐπιεικῆς τῷ ἡθεῖ Plut. Quom. Adul. X. 59. 217.*

Adversariae factionis sunt hi: βάρβαρος τὰ ἡθη Heliod. I. 19. ἐμβριθῆς τὰ ἡθ. Hipp. Ep. ad Abd. p. 14. T. I. κράτιστος τὰ ἡθ. Diog. La. VI. 64. 345. ἐπιεικῆς τὰ ἡθη Damasc. Suid. s. Οὐλπιανός. Editis testibus facilis erit di-judicatio.

Adjectiva pluralia promiscue cum utroque numero componuntur: βλοσυροὶ τὰ ἡθη Plato Rep. VII. 169. χρηστοὶ τὰ ἡθη Philostr. Imag. I. 19. 794. βέλτιστοι τὰ ἡθη Athen. VIII. 48. 301. θάττους ἡθεῖς Plato Legg. VI. 294. κόσμιοι τοῖς ἡθεῖς Theopomp. ap. Polyb. VIII. 11. pro quo ap. Athenaeum VII. 77. 497. κόσμιοι τὰ ἡθη legitur; ἀπλοὶ τοῖς ἡθεῖς Diod. V. 21. τοῖς ἡθεῖς χρηστοὶ Artem. II. 69.

Cum singulari numero: τὰ Θυμώδη τὸ ἡθος Aristot. de Part. An. II. 4. 492. B. εἰρηνικοὶ τὸ ἡθος Philo de Praem. et Poen. p. 923. E. μέτροι τὸ ἡθ. Dio Chr. XXXI. 582.

In ceteris ejusdem postestatis vocabulis nulla apparent distinctio. Αἴκαιος τὸν τρόπον Demosth. c. Dion. 1283. μέτροις τ. τρόπον Dinarch. c. Aristag. p. 80. σολοικότερος τῷ τρόπῳ Xenoph. Cyr. VIII. 5. 21. ἀβέβαιος τῷ τρόπῳ Plut. V. Dem. 13. 276. βελτίων τοὺς τρόπους Arist. Plut. 105. χρηστὸς τοὺς τρόπους Eqq. 192. atque hac constructione Aristophanes constanter usus est. Adjectivum plurale: Αἰάφοροι τὸν τρόπον Thucyd. VIII. 98. ἀνδρόποροι τὸν τρόπον Theopomp. Athen. VI. 77. 498. αὐθέκαστοι καὶ τὸν τρόπον ὄμφακίαι Plut. de Lib. Educ. T. VII. 43. ubi lectio quorundam librorum ἀξένοι variantis scripturae ὀξεῖναι indicium afferre videtur. Cum plurativo: ἥμεροι τοὺς τρόπους Dem. c. Mid. 530. 6. μέτροι τοῖς τρόποις Aeschin. Fals. Leg. Sic dicitur καλοὶ τα σωματα Plato Gorg. 452. C. ὁρθοὶ τὰς φυχάς Theaet. 162. A. χρηστοὶ τ. ψ. Aesch. Fals. Leg. 345. βέλτιστοι τὰ εἰδή Xenoph. Cyr. IV. 5. 57. μεγάλοι τὰ μεγεθεῖς Hipp. de Aer. et Locc. V. 84. 76. ἀριστοὶ τὰς φύσεις Plat. Tim. 18. E. νεανίαι τὰς ὄψεις Lys. Or. I. c. Theomn. 371. ὀνόμοιοι τ. ὄψ. Arist. Rhet. ad Alex. V. 58. et χαρσαὶ ἡδεῖς τὴν ὄψιν Plato Rep. V. 8. κόσμιοι φύσεις ib. VIII. 226. T. VII. θαυμάσιοι τὸ μεγεθος Xen. Anab. II. 3. 15. παραπλήσιαι τὸ εἶδος Arist. H. An. II. 10. 66. κακοὶ τὴν ψυχὴν Aesch. c. Ctesiph. 436. Aeschyl. Pers. 459.

Jam si quem in tanta hujus generis mutabilitate mirari subeat, unicum illud ἡθος in angustiorem formulam concludi, is admirationem gratuitam, sed ad contradic-

Θυρεός: τοῦθ' Ὁμηρος ἐπὶ λίθου τίθησεν αὐτὶ¹⁾
θύρας τὴν χρείαν παρέχοντος. Οι δὲ πολλοὶ²⁾
ἀντὶ τῆς ἀσπίδος τιθέασιν, οὐδενὸς τῶν δοκί-
μων καὶ ἀρχαίων χρησαμένου· χρήσιν αἰσπίδα
λέγειν. *) †)

a) Ed. Pr. Vasc. τίθησι τοῦ ἀντὶ τῆς θύρας τὴν χρείαν παρέχοντος.
Sic et Moschopulus in Sched. p. 11. Thomas vero p. 459. Θυρεός
παρεῖ τοῖς πολλοῖς ἡ ἀσπίς· παρὰ δὲ Ὁμήρῳ Λίθος μήγας τῷ τῆς
θύρας χρείαν παρέχων, neque necessaria est praepositio; χρείαν
παρεργόμενος — λεμνός Strabo V. 244. τριχὸς χρείαν παρέχει Aristot. H. An. I. 6. 16. ταίχους πληροῦντα χρείαν Zosim. III. 25. 255.
IV. 26. 325. Simile huic ποταμοῖς τροχοῖς ἔπειτα Athen. VII. 123. 188.
Τ. III. ὄμηρος τάξιν ἔπειτα Zosim. VI. 12. 528. ταίχους μητέρων ἔπει-
ται Theophil. Instit. L. I. Tit. X. 5. παθαρετοῖς ἔπειτα τροχοῖς
Porphyr. de Abst. I. 29. 47. Ante χρησαμένους conjicias εὗται exca-
dise.

cendum parum validam esse sciatur. Praepositiones autem
huic structurae adhibere veteribus oratoribus insuetum,
quarum usum popularis dialectus cum poetis communem
habet: ποιητῶν ἐς τοὺς τρόπους Eupol. Athen. VII. 100.
150. βδελυφοῖς ἐς τὰ ἥδη Lucian. Pseudol. 16. 71. ὑψηλὸς
ἐν ἥδαι Plut. V. Dion. IV. 171. τὰ πρὸς ἥδος ἔκλιτος Ni-
cet. Ann. I. 12. 31. C. ὁγκωδῆς κατὰ τὸ ἥδος Eunap. V.
Prisc. p. 92. Ιερὸς τὴν τέχνην καὶ κατὰ τὰ ἥδη Athen. I. 2. 7.

†) Thomas adjungit, Synesium τῷ θυρεός usum esse
ita ut Homerum (Non est ita). Eustath. p. 1626. 54. ait,
minores usos esse τῷ θυρεός nomine παρενύμως τῇ θύρᾳ,
propter ejus magnitudinem. Reddit autem Livius *scutum*,
quod θυρεός ab Halicarnasseo dicitur. Nunnes. Quid-
quid Elsnerus, Kypkius et Albertius ad demonstrandam
hujus usus et antiquitatem et necessitatem commoliuntur,
ut θυρεός ab Atticis receptum et ab hoc ἀσπίς distin-
ctam fuisse persuadeant, non efficiunt. Sed Dionysius,
Strabo, Plutarchus et qui horum aetatisibus conjuncti sunt,
exemplis abundant. Nunnesium h. l. ἀσπίς *scutum* red-
dentem Blançardus castigat ad Arrian. Tact. p. 11.

Διονύσιον: ἀπαίδευτον οὕτω λέγειν, δέον βραχύνειν τὴν σι συλλαβήν· οἱ γὰρ ἐκτείνοντες παρὰ τὴν τῶν Αττικῶν διάλεκτον λέγουσι. χοή οὖν Ἀριστοφάνει ἀκολουθοῦντας λέγειν. ἐν γὰρ τῷ Γῆρᾳ φησί,

A. Τις ἄν φράσειε, ποῦ στι τὸ Διονύσιον;

B. "Οπου τα μαρμολυκεῖα προσκρεμάννυται. ") †)

a) In Edd. Pr. Vaso. et Phav. articulus omisus. Male habet Διονύσιον et ita servari non potest; scribe Διονυσίον, ut Διονύσιον, Ἀφριστεῖον. *Rash.* Aristophania senarios de Scaligeri consilio distincti; quem et Bruncius sequitur in Fragm. XIII. *Hoeschelius:* Legendum forte τι τοῦ Διονύσου; ut subintelligatur ἵρον. *Nunnesius:* Fortasse reponendum Διονυσίαν, quasi idem dicat quod supra in Ἐνεργείαν, [et qui versus non constaret, Scaliger, *)] nisi τὸ στι in Διονύσου preduxerunt alii poetae. *Pto. πάτερ* reposui πάτερ, ut sensus constet. *Scaliger:* Atqui πάτερ recte erat; modo distinguitur ποῦ στι. At τὸ πάτερ totam perturbat sententiam. Priore versiculo quidam in platea sciscitur, ubi sit Liberi fenum; ille secundo versu respondet.

†) De varietate hujus generis quamvis tam multa unidine contracta sunt a Dorvillio ad Charit. p. 250. Fabricio Bibl. Gr. T. I. p. 325. IV. 26. p. 111, et ad Dion. Cass. L. 4. 606., ut Creuzer Melet. Crit. p. 66. T. I. opera compendium facere potuisse, tamen plurimum abest, ut hic locus satis elaboratus videri possit, quum illi duumvir, exempla enumerasse contenti, regulam veri et falsi tradiderint nullam.

Quum difficilis esset plerunque distinctio deminutivorum (*σιδήριον*), perfecticorum (*σιδηρίον*), gentilium (*Ἀθηναῖος*), proprietorum (*Ἀθήναιος*), possessivorum (*ἔρμαῖος*) et temenicorum (*ἔρμαιον*), Grammatici plurimum operae consumserunt, ut unicuique generi, in quantum fieri posset, suos terminos circumscriberent; in quo quum nec ipsi secum consentirent, neque librarios obedientes haberent, tota res turbata est. Principalis canon a Suida editus s. *Ἀθήναιον* ὅτι *Ἀπόλλωνιον* βραχέως τὸ ἱερὸν τοῦ *Ἀπόλλωνος*. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδην ἀναγνωστέον

*) Videntur haec adversus Hoeschelium dīsi.

(II. 91.). καὶ Ποσειδώνιον καὶ Διονύσιον καὶ Δημήτριον καὶ πάντα τοιαῦτα ὄμωνύμως τοῖς ἀνδρῶνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσιδανεῖον δῆλον ὅτι Δωρίων. quae ex Eugenii Temenicis déprompta esse apparet. Ad hanc regulam apposita sunt Ἀθήναιον Herodo. V. 95. Paus. VIII. 44. Polyb. IV. 60. 141. (ubi cod. Ἀθηναῖον praebet) Ἀπολλώνιον Thucyd. I. c. Appian. Pun. VIII. 153. (ex codd. editum pro vulgato Ἀπολλώνειον) Athen. X. 75. 157. Heliod. III. 18. 151. Ποσειδώνιον Thucyd. IV. 129. Paus. X. 58. 302. etc. Διονύσιον, de quo hic agitur, Aristoph. ap. Etym. p. 420. Plato Gorg. p. 472. quod Stephanus contra omnes codd. in Διονυσεῖον mutavit, Dio Cass. XLII. 61. 301. Paus. I. 43. II. 7. Athen. XIII. 34. 75. Lex. Bekk. p. 262. quibus Draco Strat. addicit p. 38. Διονύσιον καὶ Δημήτριον καὶ Ἀπολλώνιον συστέλλει τὸ ἑ. Δημήτριον Herodo. IX. 62. Dio Cass. L. 8. 609. Strabo VIII. 23. 278. (381.) variantibus passim libris. Ex his perspicuum est, neque Solano in Plut. V. Arat. XL. 534. neque Reiskio in V. Aemil. Paul. XXVI. 204. causam fuisse, cur Ἀπολλώνειον, Δημήτρειον mallent quam Ἀπολλώνιον, Δημήτριον scribere.

Ad hanc porro regulam non solum de Κρόνιον Strabon. III. 169. (452.), Διάνιον III. 5. 435. atque aliis, quorum andronymica in τοις terminari scimus *), sine errore judicare, sed etiam aliquanto longius progredi, omniaque ejusdem mensurae nomina, quorum nullum extat contrarium andronymicum, sub eandem formulam concludere possumus, id quod tum sententia canonis, tum Atticorum consuetudo, multis indicis perspecta, facere nobis permittit: Διοσκόριον, quod Thucydidis et Demosthenis codices pro vulgarī Διοσκουρεῖον (Plut. V. Syll. XXXIII.

*) Aphrodītus, Apollonius, Dionysius, Demetrius, Peonius, Posidonius, Ammonius, Platonius. De duobus postremis quae tradit Herodianus apud Etym. p. 266. 48. cf. Schol. Ven. T. 404. cum quaestione de adjectivorum paronymorum forma conjuncta neque mihi satis adhuc patefacta videntur. Neque semper propria cum adjectivis congruere hoc ipso loco demonstrat Herodianus, adjectivum λεόντας, proprium λεόντες case jubens, ex quo ubique Λεόντιος et Dracontius scribuntur. Rectius igitur est Τιμοθέοντος Polyaen. V. 5. 163. quam Τιμοθέοντος Plutarch. V. Timol. 39. 167. Sicut Nestorius dicitur, similiter Αγήνωρος Ariani. Alex. II. 24. 158. et Ηλέκτος Paus. V. 13. 55. et ex Aphrodītii et Artemisiae nomine templum Αφροδίτειον (quod ubique sic legitur) et Αρτεμίσιον, non Αρτεμισσον, ut in codice Strabonis scriptum VIII. 3. 694, dispensum esse discimus.

251. Dio Cass. XXXVIII. 153.) exhibere supra notavimus s. Διόσκουροι. Διόσκουριαν Hesych. s. Ἀνάκειον. Λεωκόδιον ap. Demosthen. c. Conon. 1258. multisque aliis locis. Φεδεφράττιον ib. 1259. 5. quod minus attice. Φερεφαττεῖον scribitur in Lex. Rhet. p. 514. Θεσμοφόριον ap. Aristoph. Lys. 278. Thesm. 278. 880. Tim. Lex. Plat. pag. 222. quod in Θεσμοφόρειον vertit Polybius XV. 29. et 55. nisi id quoque scripsit ut Νικηφόριον XVI. 1. 570. Φοίξιον Strabo I. 45. (122.) quibus omnibus Phrynichi sententia ita confirmatur, ut, si quae sunt contraria exempla, quae pauca sunt, ea plus suspicionis quam auctoritatis habeant.

Eugeniani canonis tanquam complementum addidit Scholiastes Luciani ad Symp. 25. 66. T. IX. προπαροξυτόνως λέγεται ὅσα ἀπὸ κτητικῶν συμπέπτωκεν ἢ ἐπιθετικῶν, ἔχόντων τὴν εἰ δίφθογγον, Ἡράκλειον, Χαρώνειον, Ἀνάκειον, Ἀνακτόρειον, Βασίλειον, Μαυσώλειον, qui de diphthongo quod tradit, fere in omnibus communi usui respondet: Ἀνάκειον Andoc. de Myst. p. 25. Θησεῖον ib. et Aristoph. Eqq. 1512. Ἡράκλειον Paus. IV. 50. 564. et Ἡράκλειον III. 15. 596. Philostr. V. Apoll. V. 5. Χαρώνειον, Βασίλειον plurimis locis, Ἡφαιστεῖον Demosth. c. Apat. p. 898. 6. Andoc. I. c. p. 20. Ιασόνειον Strabo I. 122. (45.), quae ne quis Eugenii praecepto repugnare putet, meminerit, Heraclii et Basiliī nomina ab Apollonii et Dionysii nominibus mensura distingui. Patet hinc, in quibusdam Herodoti codd. II. 112. minus recte Ἡφαιστεῖον scribi. In accentus autem positione summopere variant librarii, Grammaticorum dissensione in diversas partes distracti; alii namque nomina temenica et adjectiva, ut naturae affinitate conjuncta, ita eodem tenore moderanda censuerunt, alii hoc ipsum effugere annisi, Ἡφαιστεῖον scripserunt et Ἔρμαιον et Ἡρακλ.

His Grammaticorum oraculis interpretandis intentus Tzschuckii errorem animadverto, qui, quum in Strab. IX. 596. T. III. olim editum esset τὸ Λεωκόδιον, τὸ Θησεῖον, τὸ Λύκειον, τὸ Ὀλύμπιον, hac, ut narrat, accentuum diversitate offensus Λυκεῖον in textum intulit, non attentus, Λύκειον et Θησεῖον longe diversis regionibus adscripta esse. Herodianus Herm. p. 508. Ἀμαρτάνοντιν οἱ λέγοντες Διονυσεῖον ως Ἀσκληπιεῖον (sic leg.). "Οσα ἐπὶ τῆς γενικῆς περισπᾶται, ταῦτα καὶ τοπικῶς σχηματιζόμενα περισπᾶται. Ἐπεὶ οὖν Ἀσκληπιός, Ἀσκληπιοῦ, Διονυσος

δὲ Διονύσου καὶ Θησεὺς Θησέως· διὰ τοῦτο σύκηροῦμεν Θησεῖον, οὐδὲ Διονυσεῖον, ἀλλὰ Διονύσιον καὶ Θήσειον. Herodianus igitur ab Λιακός Αἰακείον scripserit, ut in Etym. M. 278. 55. legitur, non Αἴακείον, ut Paus. II. 29. 289.

Tertio loco de vocabulis puris praecipietur. Stephanus Byz. p. 353. Καπεταλίον Εἰρηναῖος προπαροξύνει διὰ τοῦ ἐγράφων. Ἡρωδιανὸς δὲ Καπετωλείον ἐν ἔξι συλλαβαῖς, καὶ ἐν συναιρέσει Καπετωλεῖον. "Οσα γὰρ ἔχει προϋπάρχον τὸ τοῦ καὶ εἰς ὃς λήγει καθαρόν (Hoc est: ὅσα ἔχει κύριον προϋπάρχον εἰς ὃς λῆγον καθαρόν) παραληγόμενον ἡ μόνῳ τῷ τοῦ, ἡ προηγουμένου τοῦ αὐτοῦ, ὥστε εἶναι πρὸ τέλους τὴν αὐτὸν διφθογγον, προπερισπάται· ἡ καὶ ὅσα κτητικά (sc. τοιαῦτα προϋπάρχοντα ἔχει), Ἀσκληπίος, Ἀσκληπιείον, Πτολεμαῖος, Πτολεμαεῖον, Ὄλύμπιος, Ὄλυμπιείον. quae Vir doctus in Observ. Misc. Nov. T. VII. p. 781. parum dextre tractavit. Grammaticus Bekk. pag. 450. Ἀσκληπιείον πεντασυλλάβως λεξίτεον. ita scribitur Pausan. II. 10. 214. III. 26. 449. Lucian. Demon. 26. 244. T. 5. Reviv. 42. 160. T. 5. proparoxygutónas Ἀσκληπιείον Paus. II. 11. III. 22. IV. 30. quatuor syllabis Ἀσκληπείον II. 26. 276. properispoméras Ἀσκληπείον ib. p. 277. Lucian. Icarom. 16. 14. T. 7. cum summa plerumque codicum fluctuatione. v. Plat. Ion. 178. T. 4. Plut. Quaest. Rom. 94. 365. T. 8. Theophr. Char. XX. 131. Appian. Bell. Mithr. XIX. 668. Jamblich. V. Pyth. IX. 27. 668. inter quos Plutarcho Wyttensbachius, Theophrasto Fischerus pentesyllabam formam e codd. restituerunt. Quod autem Suidas praescribit, Ἀσκληπιείον φάρμακον *), Ἀσκλήπειον δὲ λερόν, adeo a Grammaticorum omnium sententiis abhorret, ut librarii secundi vocabuli tonum et thesin pervertisse videantur.

Mendosum porro videri debet Πτολεμαῖον, quod Fabricius Bibl. p. 325. e Diod. XX. 825. profert, neque atticō figuratum Μενελάῖον Polyb. V. 18. Praescripto conveniunt Ἰολαῖον Diod. IV. 29. codd. omnium consensu vulgatae olim Ἰόλαιον antehabitum (Ἰολαῖον τέκνον Soph.) et ex parte aliqua Αρμιαράειον Strabo IX. 399. (379. Tz.). Huic simillimum est Ομονόειον Dio Cass. LV. 8. 778.

*) Ἀσκληπιείον βρέττει Synes. Encom. Calv. pag. 76. A. στίμψει Appian. Paus. VIII. 150. 490.

(possessivum Ἀντινόειος Athen. XV. 677. D.). De tertio etiam Photius praecepit p. 241. Ὁλύμπιον (leg. Ὁλυμπί-
εῖον) πεντασυλλάβως, ὡς Ἀκληπιεῖον, Ἀριστοφανῆς. The-
sin igitur legitimam, tenorem exlegem habet Σχεδίειον
cod. Mosq. in Strab. IX. 541. de quo rursus aberrat
Tzschuckius, Ὁλυμπίειον Paus. I. 40. 53. Athen. V. 194.
A. Thucyd. VI. 96. pro quo cap. 98. et 106. Ὁλυμπιεῖον
legitur, codicibus inter Ὁλύμπιον (Aristot. Polit. V. 9. 4.),
Ὁλύμπειον, Ὁλυμπίειον et Ὁλυμπιεῖον divisis. Cum Ὁ-
λύμπιον congruunt Ἰπποδάμιον Paus. VI. 20. 204. Ἰσμέ-
νιον Plut. V. Lys. 29. 172. T. III. et ex possessivis Αὐ-
στιος (cod. Αύσειος) Dionys. Hal. Rhet. XI. 12. 415. quō-
rum veriorem scripturam ostendit Κλενίειος Plat. Gorg.
p. 77. Γοργαῖος Synes. Ep. 82. 229. *) His se legibus
Atticos adstrinxisse non una est ad credendum ratio; in
extraneorum peccata ne nimis curiose inquiramus, ipsae
nos Grammaticorum vituperationes absterrent, in quas
illi neglectu antiqui moris incurrerunt. Accedit, quod
Eustathius p. 1562. 58. pro communi ἥλιεῖον Doriensibus
ἄλειον (credo equidem ἄλειον) gentile fuisse scribit. v. In-
terpr. ad Athen. XIII. p. 26. T. VII. quo loco diverse Ἀπολ-
λάνειον, Ἀπολλώνιον et Ἀπολλωνεῖον scribi significat;
cujus diversitatis causa posita est in propinquitate pro-
priorum, epithetorum, gentilium et andronymicorum,
quibus distinguendis varia illa antidiastolae articia re-
perta sunt, neque efficacia satis, neque in communem
usum recepta. Unum illud ἐρμαῖος, de quo miserandum
in modum laborant, omnes conatus irritos reddit. v. Schol.
Ven. N. 791. (qui in Soph. Ant. 397. ἐρμαῖον scriptum in-
venit) Eustath. 1562. 50. 1809. 24. Schol. Lucian. Contempl. T. VI. p. 491. qui aliquos possessivum ἐρμεῖος scri-
psisse refert, abusos, ut opinor, primae declinationis
ambiguitate, qua νυμφεῖος et νυμφαῖος, μουσεῖος et μου-
σαῖος, Νύμφαιον, Τύχαιον (Hesych. Miles. p. 26. A. Phot.
Bibl. LXV. 100.), et Εἰρηνεῖον, Νύμφειον, Τύχειον (v.
Vales. ad Euseb. H. E. VIII. 433.) et terminacione et ac-
centu variantur. Ἐπάταιον et Ἐπάτειον jam in vetustis
exemplis fluctuasse docet Schol. Arist. Vesp. 804. v.
Brunck. ad h. l. et Schaefer. ad Apoll. Schol. p. 250.

Quarto et ultimo loco de nominibus in *is* exeuntibus

*) Suidas: Κοτίδιον, ὄνομα πόλεως, dudum, puto, Κοτιάειον
correctum est.

Οὐχ οἶον ὄργιζομαι: κιβδηλον ἐσχάτως. μάλιστα
ἀμαρτάνεται ἐν τῇ ἡμεδαιπῇ, οὐχ οἶον καὶ μὴ
οἶον λεγόντων, ὅπερ οὐ μόνον τῷ ἀδοκίμῳ
ἀπόβλητον; ἀλλὰ καὶ τῷ ἥχῳ ἀηδές. λέγειν δὲ
χρή οὐ δήπου, μὴ δήπου. ') τ)

a) Articulum, qui huic praecedit, *ξυλλον γράψας*, supra retulit.
Hunc primus Nunnæsius vulgavit, in Ed. Pr. Vasc. et Phav. omissum.

dicendum est. Herodianus Herm. p. 508. 'Αμαρτάνουσιν
οἱ λεγοντες Σεραπεῖον ὡς Ἀσκληπεῖον. — "Οσα ἐπὶ τῆς γε-
νικῆς διὰ τοῦ δος κλίνονται, ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ κατηχητικοῦ
(lege κτητικοῦ) σχῆματος τὸ δὲ φυλάξει, Σεραπίδιον, 'Ισι-
διον, Θειδιον. quae falsa sic scribi pro Θειδείον etc.
communis possessivorum forma perspicuum facit, 'Ηλί-
δειος, Εὐπολίδειος, 'Αδωνίδειος. Sed temenica longiuscu-
la, similiter ut patronymica Δευκαΐδης, 'Ανθειδης, ad
commoditatem loquentium sensim decurtata sunt. Stephanus Byz. p. 535. 'Ιετείον προκερδιστάται καὶ Νερετείον
καὶ τῶν ὅσα μὴ τῆς γενικῆς τὸ δὲ δρύλαξεν τεμενικῶν.
quo refellitur Corayi emendatio in Heliod. VII. 8. 268.
pro "Ιετείον (cod. "Ιετον) 'Ισιδείον reponentis. Σεραπεῖον
Dio Cass. LXVI. 24. 1396. Socrat. H. Eccl. V. 16. 284.
Zonar. Lex. pag. 1631. "Ιετον Plut. de Is. et Os. II. 103.
T. 9. 'Αδώνιον Steph. Byz. s. 'Αλεξάνδρεως; quae libertas
etiam ad alia quaedam translata est: 'Αμφιεῖον, quod
apud Xenophontem et Arriauum Alex. I. 8. pro 'Αμφιεῖον
substituerunt, Ποσείδιον vel Ποσίδειον (vel Ποσιδείον); de
quo, ab aliis dictum est pluribus. v. quos Thachuekius
laudat ad Strab. T. III. p. 70. et ad Melam T. I. p. 517.
'Ανουβείδιον Lucian. Toxar. 28. 89. T. VI. transpositis
vocalibus in 'Ανουβίδειον mutandum.

†) 'Ημεδαιπῇ apud Bithynos fortasse, quorum dialectum
etiam alibi rejicit; ipse autem erat Bithynus; aut certe
apud Asiaticos, quorum item dialectum aliquot locis re-
pudiatur. Nunnæsius. Οὐχ οἶον non est *nūquām*, ut Nunn.
vertit, sed *nequāquām*, *ne minimum*; ita οὐ δήπου et μὴ
δήπου accipitur. Rauw. Antiat. Bekk. p. 110. οὐχ οἶον
ὄργιζομαι, οὐχ οἶον ἀλίσκει καὶ τὰ δροια· σὺ δὲ, πολὺ ἀπέχω

*Oἰκίας δεσπότης λεπτέον^{a)} , οὐχ , ως "Αλεξις , οἰκοδεσπότης . †)
· Οὐδηποτοῦν μὴ λέγε , ἀλλὰ δοκίμως ὄντειοῦν.^{b)} ††)*

a) Ed. Pr. V. λεπτέον omittunt; huic ἔρεσι substituit Thomas 645.

b) Ed. Pr. in sua serie Οὐδηποτοῦν et οὐτειοῦν male, cum ita esset in MSS. Paus.

τοῦ ὄρθεσθαι. Hoc ex ὁρίζομαι detortum, neque ἀλίσκω incorruptum est. Vitii a Phrynicu castigati exemplum qui proferet, indicium accipiet.

†) Pollux X. 21. τὸ καυνύσταν τοῦτο, τὸν οἰκοδεσπότην καὶ τὴν οἰκοδέσποιναν οὐκ ἀποδέχομαι — εὔρον δὲ ἄμφω ταῦτα ἐν Θεαροῦς τῆς Πυθαγόρου ἐπιστολῇ ἡ δὲ οἰκοδεσπότης ἐστὶ καὶ Ἀλέξιδος. Nunnes. Oἰκίας δεσπότης Plato Legg. XII. 205. Aelian. H. An. VII. 20. Themist. Or. XI. 150. D. οἴκων δεσπότας Xen. Memm. II. 2. 32. οἰκοδεσπότης (*domnaedius*) vulgaribus scriptoribus tritum : Plutarch. de Curios. III. 153. T. X. Apollon. Lex. Hom. p. 148. Vill. Basil. Ep. CXLI. p. 168. Georg. Pisid. Hex. v. 246. Artemidorum et Sextum addunt Dorvill. ad Char. p. 597. et Wetstenius ad Matth. X. 25. οἰκοδέσποινα Aesop, Fab. 291. 190. Artemid. II. 20. Plut. Praecc. Conj. p. 415. T. VII. οἰκοδεσπότειν e N. T. et Luciano citat Hoeschelius. Lexicis adde οἰκοπίνακες Aristaen. Ep. II. 15. nisi id in duas partes dirimendum est.

††) Huic praecepto ne veteres quidem illi, quos in hac quaestione sequimur, nedum, qui ad quotidianum genus dicendi accedunt, adatringi cupiunt: ὄντινα δήποτε οὖν τρόπον Demosth. c. Boeot. 1010. Οὐδηποτοῦν Diod. Sic. II. 53. et 56. ἥνδηποτοῦν III. 7. δι' ἦν δήποτε οὖν αἰτίαν Dio Chr. Or. XXXI. 616. Athen. XIV. 41. 311. δι' ἄς δή ποτε οὖν αἰτίας Julian. Or. in Const. p. 22. ὄστιςδηποτοῦν Aeschin. c. Timarch. 163. τι δή ποτε ἂν οὖν Plato Legg. VII. 567. ὄστις δή ποτε οὖν Joseph. Ant. XIV. 9. 701. ὅτῳ δή ποτε οὖν Epist. Socr. 28. 32. ἄττα δή ποτε οὖν Polyb. XIII. 4. ὄιδηποτοῦν Diog. La. VII. 150. 460. Geopp. II. 46. 205. οἰοδηποτοῦν Galen. de Comp. Med. VIII. 3. 576. C. ὄποιοδηποτοῦν Sext. c. Gramm. II. 224. ὄπωδηποτοῦν Diosc. VII. 4. 542. a. et omissa particula δή, ὄπηλικονποτοῦν

Πρόσφατον: καὶ περὶ τούτου πολλὴν διατριβὴν ἐποιησάμην ἐπισκοπούμενος, εἰ μόνον λέγεται πρόσφατος νεκρός, καὶ μὴ πρόσφατον πρᾶγμα. εὐρίσκετο δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ τιθεὶς οὕτω.

Μήδεν φοβεῖσθαι πρόσφατονς ἐπιστολάς. *) †)

a) Ed. Pr. V. πολλὴν ἀποησάμην διατριβὴν, et φέρεσται pro imperfecto, omisso μὴ ante πρόσφατον. Perinde vitiosum est φοβεῖσθαι, quod illae exhibent, Pauwio probatum.

Mechan. vett. p. 55. et sine ποτέ, ταῖς ὄπηοῦν οἰκλαις Nicet. Ann. XX. 2. 577. τοὺς δὸντα δὴ γῆς Ἐλληνας Aristid. Or. Plat. II. 201. ὅτου δὴ παρεγγυήσαντος Xen. Mem. IV. 7. 25. ὅθεν δὴ Plat. Phaedr. 267. D. cum inversione ὃ τι μὲν οὖν δήποτε Aeschin. Fals. Leg. 223. ὅτιον δήποτε Euseb. H. Eccl. X. 5. 483. denique brevissime ὅτι τρόπῳ Paus. VIII. 11. 581. *) ὄντινα τόπον II. 9. 212. ἔντενεχθέντα ὄπόθεν Nicet. VI. 9. 111. D. In Plutarch. V. Cat. Maj. XXVII. 427. περὶ παντὸς οὗ δήποτε πράγματος Reiskium sine idonea causa ὅτου δήπ. correxisse, jam perspicuum est. Demosthenes autem saepissime, propius ad Phrynichi praeceptum, ὃς, ὅστις δήποτε et reliqua, non addito οὖν, usurpat, de Reb. Chers. 90. 7. c. Androt. 599. 4. c. Leochar. 1100. 1. de Cor. 270. 10. 514. 4. et ὄποιονς τινὰς οὖν de Reb. Chers. p. 94. 24.

†) Non videtur ille in quaerendo longe progressus esse; sunt enim exempla hujus usus minime rara. *Πρόσφατος παγὰ ἐπέων*, Pind. Pyth. IV. 532. *πρόσφατοι δίκαι* Aesch. Choeph. 800. et, si haec parum satisfaciunt, ὁργὴ πρόσφατος Lysias c. Poliuch. p. 609. et Demosthenes c. Mid. 551. 15. τὰ ἀδικήματα ἔωλα τὰ τούτων ὡς ὑμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται, τῶν δ' ἄλλων ήμῶν ἔκαστος — πρόσφατος κρίνεται. scita sane metaphorā, quam Pseudo-Demosthenes ille in Or. I. c. Aristog. p. 788. perverse imitatus est: *νεαλῆς δὲ καὶ πρόσφατος ὥν ἔκεινος περιῆν αὐτοῦ τεταριχευμένου καὶ πολὺν χρόνον ἐμπεπτωκότος*, quem

*) Haec verba in superiorē versūm ἀποφῆναι ὅτι τρόπῳ νέον transferenda, in praecedentibus autem non ἔτι οράτ, sed consuetum Pausaniae παγὰ ση. scribendum videtur.

*Πτῶμα ἐπὶ νεκροῦ τιθέασιν οἱ νῦν· οἱ δὲ ἀρχαῖοι
οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πτῶματα νεκρῶν ήτοι οἶκων.* †)

locum Antiatt. Bekk. p. 109. commemorat. *) Gorgiam eadem translatione χλωρὰ καὶ ἔναιμα πράγματα dixisse notat Aristot. Rhetor. III. 5. 523. Propria hujus adjectivi vis posita est in carnibus et esculentis recentibus, unde illa traducta sunt: ἄλφιτα πρόσφατα Hipp. de Vict. San. II. 5. κρέα de Vict. Ac. LX. 317. αἷμα Epidem. VII. 558. F. ἤχθυς Antiphan. Athen. VI. 7. 368. Menand. IV. 9. 22. πόμα Aristot. H. An. III. 14. 120. ἄνθος Plutarch. V. Alex. XXXVI. 305. φῦκος de Mar. Rubr. pag. 30. atque ipsum πρόσφατος νεκρός apud Herodotum II. 89. non re- cens occisum sed super defunctum significat. Impropie vero πρόσφατοι μάρτυρες Aristot. I. c. I. 15. 152. νίκη Plut. V. Oth. VIII. 390. V. Eumen. VI. 46. etc. Nunnerius: Πρόσφατον δόξεν recentem opinionem convertit M. Tullius ex Stoicis.

†) Thomas p. 765. πτῶματα νεκρῶν καὶ πτῶματα οἶκων ἀρχαῖοι· οἱ δὲ στερεὸν πτῶμα ἡτοι νεκρόν, ἀνεν τινὸς προξδήκησ. quod praeceptum Sallierius quum refellere studet, confirmavit magis; neque validiora sunt argu- menta a doctis N. T. interpretibus prolata, quos Schleus- nerus nominat in Lexico. Τῷ πτῶματι τοῦ πατρὸς ἔπεσθαι Απollon. Epp. 37. 594, ἐπὶ κειμένῳ τῷ πτῶματι τὰ νεομι- σμένα θρηνῆσαι Heliod. VII. 14. 281. neque aliter Dion.

*) Neakής illud qui recens sale conditum interpretantur, non sine risu apud Nicet. Ann. III. 7. 62. C. στρατιώτας νεαλεῖς (recens captos) legent et halecos subsultantes (ἴχθυς νεαλεῖς περισσα- φορτες XVII. 1. 326.) miraculo simile putabunt. Apparet, recentiores Graecos soni similitudine ductos modo ab ἀλεκομας, ut δοριαλής (Hesych. quod una cum ἀρταλιωτος Xenocrat. de Aquat. XIV. 42. et μεθύσκεντος Ζενοβ. Prov. IJ. 14. 38. Lexicis inseri debet), modo ab ἄλας derivasse. Galen. de Comp. Med. p. Locc. V. 1. 258. E. τυρὸς νεαλής, τοιτίστι ὁ νεωτελ τοὺς ἄλας προσειληφαίς. Veteribus omnia integra et vegeta vocantur νεαλήν, ut viatores Xenoph. Cyr. VIII. 6. 17. Plato Polit. pag. 20. Pho- tius: Νεαλής· ἀκτείνεται τὸ ἄ· Αριστοφάνης Λημνίαις, "Εἴτε νεαλής ἀστιν αὐτὴν τὴν ἀκμήν, unde mutila Phrynichi nota in App. 52. supplenda est. Xenocr. de Aquat. XXXIII. 91. αἱ μὲν νεαλεῖς, οἱ δὲ μεσοχρόνιοι (sic leg.), νεαλής μόσχος Nicand. Alex. 358. γάλα 364. quae Phrynichi originationem confirmant.

Περίστασις ἀντὶ τοῦ συμφορὰ τιθέασιν οἱ στωικοὶ φιλόσοφοι· οἱ δὲ αρχαῖοι περίστασιν λέγουσι τὴν διά τινα τάραχον παρουσίαν πλήθους, καὶ η τραγῳδία καὶ η κωμῳδία. μάθοις δὲ ἄν Τηλεκλείδου λέγοντος ὡδε-

*Tīc ἥδε κραυγὴ καὶ δόμων περίστασις. *) †)*

a) Ed. Pr. V. *Περίστασις ἡ συμφορά. τιθέασιν etc. et τοις τὴν διά τινα τάραχον παρουσίαν, αἴροντος πλήθους. Non bene; excidit vocula, vel scriptum in libris istis τινῶν διά τὸν τάρ. καρ. Paus.* Pro *Τηλεκλείδον* reposu. *Τηλεκλείδον* e Thoma MS. et vulgato et epitoma Phryn. et Sud. Pro *δόμων* in Thoma vulgato δῆμον legitur, in MS. vero dorice δάμον, quod reposui. Nunn. *Δόμων* Scaliger, et sic aperte Ed. Pr. μάθης (in Vasc. μάθεις) δὲ ἄν *Τηλεκλείδον — δόμων περίστασις. Δῆμον* e δῆμον forte enatum. Salmasius de Ling. Hell. audacter et nullo jure τις δὲ καὶ περίστασις. Paus.

Hal. Antt. IV. 39. VI. 12. Herodian. IV. 5. 153. Liban. Decl. pag. 764. T. IV. Basil. Epp. 325. 318. Eunap. V. Chrys. p. 154. Similiter Euripides Phoenn. 1507. τὰ πέσσα usurpavit. Sed oratores veteres neque πτώμα hoc sensu, neque τὸ νεκρόν, quod Thomas conjuncte cum illo damnat, dixerunt. Τὸ νεκρόν τοῦ Φιλίστου Plutarch. V. Dion. XXXV. 205. T. 6. ubi Reiskius τὸν ν. reposuit, minime necessarium. Τὰ νεκρὰ τῶν θυγατέρων Plut. Narr. Amat. III. 75. T. XII. quod adversus Valckenarium et Porsonum valet. v. Schaefer. ad Bos. p. 460. πτώματα aedium ruinae Aristid. Rhod. 546. T. I. Mechann. vett. p. 100. Polyb. XV. 14.

t) Thomas p. 710. *Περίστασις — καὶ η αἰτία· ubi intellico nomine αἰτίας non causam tantum, unum nempe genus circumstantiarum, ut vulgo loquuntur rhetores, sed omne genus circumstantiarum, quod hae sint αἰτία, i. e. causae controversiarum. Ex his enim sunt controversiae rhetoricae et ex his ducuntur argumenta ad illas disputandas, ut docuimus in Institt. Rhetor. Glossae: περίστασις, circumventio. Cicero consecutiones interpretatur illas, quibus rhetores utuntur. Nunner. v. Ernesti Lex. Technol. Rhetor. p. 260. De primigenia hujus nominis significatione, cuius antiquitatem Isocratis περίστατοι θαυματουργοί (Phot.) testantur, strictim exposuerunt Salmasius de Foen. Trap. p. 251. Hemsterh. ad Plut. v. 954.*

Παρεμβολή: δεινῶς Μακεδονικὸν, καίτοι ἐνῷν τῷ στρατοπέδῳ χρῆσθαι, πλείστῳ καὶ δοκίμῳ ὅντε. [†])
Σαπράν οἱ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ αἰσχράν. Θέων φησὶν ὁ Γραμματικὸς εὐρηκέναι παρὰ Φερεντράτει ληρῶν ἄπαντα γὰρ ἡ φέρει μαρτύρια, ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ σεσηπότος εὑρηται πείμενα. [‡]) ^{††})

a) Haec a prima Ed. absunt et in MS. suo non invenit Callierius. *Rauw.*

Schneider. ad Theophr. Char. VIII. Theopomp. ap. Athen. XI. c. 70. περίστατον βοῶσα τὴν κώμην ποιεῖ. Pro casibus adversis apud nullum veterum reperitur, sed verbi usus non infrequens, τὰ περιεστηκότα πράγματα Lys. *Ἐπιταφ.* p. 96. σῶσαι αὐτὸν ἐκ τῶν περιεστηκότων Aristid. Rhod. 542. T. I. τὰ περιστάντα διαφυγεῖν Zosim. Hist. III. 8. 215., occasionem nominis in eandem sententiam usurpandi reddit. Polybium, Diodorum, Plutarchum et recentiores hanc ei significationem tribuisse, res nota est.

†) Quid proprio sit παρεμβολή et quid differat ἀπὸ τῆς παρεπάξεως, aut, ut vulgo editum, παρεντάσεως, vid. Aelian. de Ac. instr. et Sud. *Nunnes.* Etiam de hoc vocabulo a pluribus Atticistarum notato omnia, quae dici possent, occupata sunt. v. Sturz. Dial. Mac. p. 50. Ad Aeschinis c. Timarch. p. 165. πολλὰ παρεμβολὰ λόγων εὐρέθησαν graecus interpres atticae consuetudinis inscitia metaphoram ἀπὸ τῶν στρατηγικῶν καὶ πολεμικῶν traductam censem p. 744.

††) Negant item Schol. Aristoph. et Sud. τὸ σαπρόν dicī nisi in eo quod inveteravit. Theo Gramm. quis sit, mihi non liquet. *Nunnes.* Theo est unus e tribus, quorum Scholia in Apollonii Argonautica extant. Scaliger. Photius: Σαπρὸν οὐ τὸ μοχθηρὸν καὶ φαῦλον, ἀλλὰ τὸ παλαιόν. *Εὔπολις.* Pherecratis loci, qui Theoni errorem objecrunt, similes illi fuisse videntur, quo Aristophanes mulierem vetulam σαπρὰν γυναικα vocat, quae sane non potest non turpis esse. Neque σαπρὰ κρούματα Theopomp. ap. Etym. p. 94. Ἰμάτιον σαπρόν Liban. Decl. T. IV. pag. 624. σαπρὸν ποιηταὶ Dio Chr. XXXII. 690. T. I. a notione

Σώματα ἐπὶ τῶν ωντῶν αἰνδραπόδων, οἵον σώματα πωλεῖται, οὐ κρῶνται οἱ ἀρχαῖοι.^{a)} †)

a) Deest hic articulus Ed. Pr. V. et Phavor.

primitus insita putidi, marcidii, ruinosi, sejuncta sunt. Liban. Decl. T. I. p. 176. νῦν μὲν σαπροί, τότε δὲ ἡγθοῦμεν, quod compares cum Varronis dicto: *Omnes videmur nobis esse saperdas, cum simus σαπροί.* Apposite Hoeschelius Chrysostomi affert verba (ex Hom. IV. in Ep. ad Tim.): σαπρὸν λύχνον ἐποίησας πρὸς τὴν δυκεχειρισμένην Θεραπαινίδα αὐτὸν λέγομεν· πᾶν γὰρ, ὃ μὴ τὴν ἴδειν φέλει, σαπρὸν λέγομεν. Atque his exemplis σαπρὸς λόγος Apostoli, σαπρὸν δόγμα Arrian. Epict. III. 22. ἀργολογία καὶ σαπρολογία Nicetae accenseri possunt. Vitii a Phrynicho reprehensi exemplum apertissimum est in Compar. Philist. et Menand. ap. Rutgers. p. 365. σαπρὸς γνωτικὸς ὁ τρόπος εὐμόρφους ποιεῖ, cuius simile Schneiderus attulit in Lex. Gr. sub σαπρόφιλος.

†) Pollux III. 78. negat, praeccise adhiberi posse τὰ σώματα in mancipiis, sed cum adjunctione σώματα δούλα dici pro illis posse; σώματα autem pro militibus usurpavit aliquot locis Demosthenes. Nunnus. Epiphan. Ancor. (c. 59.) p. 439. ἡ συνήθεια τοὺς δούλους σώματα εἴσθε καλεῖν. inde σώματεμπορεῖν. Hoeschel. Veteres, si mancipia significare volunt, σώματα δούλα, σώματα αἰγμάλωτα Demosth. c. Lept. pag. 480. σώματα οἰκετικά Aeschin. c. Timarch. p. 42. τὰ σώματα τῶν οἰκετῶν p. 120. et omissio substantivo τὰ δούλα Xenoph. Hell. I. 6. 15. τὰ αἰγμάλωτα Dem. Fals. Leg. p. 584. ubi Reiskius σώματα addendum putabat, quo facile supersedemus. v. Schweigh. ad Appian. T. III. 476. Eadem ellipsi τὰ δούλικά Arrian. Per. Er. pag. 150. τὰ αὐτόμολα Appian. Syr. 38. 595. τὰ νεκρά Mithr. 76. 754. Pun. VIII. 104. 450. Atque hac aetate usitatum erat mancipia nude σώματα appellare. v. Polyb. XII. 16. Arrian. Erythr. p. 148. Plutarch. V. Cim. 9. 257. σώματα εὐτρεπῆ, servas, Harpoer. p. 229. A quo tantum veteres abfuerunt, ut σώματα indefinite dicerent cujuslibet conditionis homines, libera servaque capita, τὰ φίλατα καὶ οἰκειότατα σώματα (liberi) Aeschin. c. Ctesiph.

Τὰ πρόσωπα παρῆν ἀμφότερα: οἱ ἀμφὶ τὰς δίκας φήτορες οὕτω λέγουσι παραπαιόντες. ἀλλὰ σὺ παθαρὸς καὶ ἀρχαῖος ὡν φήτωρ καὶ μόνος μετά γ' ἐπείνους, τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημοσθένην λέγω, ἐπανάγων εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα καὶ δύνιμον τὴν φητορικήν, οὐ μόνον αὐτὸς δυσχεραίνων οὐδεπώποτε ἔχρησι τῷ ὄνόματι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἐκώλυσας χρήσασθαι, ἐξελληνίζων καὶ ἀττικίζων τὸ βασιλικὸν δικαστήριον καὶ διδάσκαλος παθιστάμενος οὐ μόνον αὐτῶν τῶν λόγων, οἷον χρὴ λέγειν, σχῆματος καὶ βλέμματος καὶ φωνῆς καὶ στάσεως. Τοιγαροῦν σε τῶν μεγίστων ἀξιώσαντες οἱ Ρωμαίων βασιλεῖς, ἀνέθεσαν τὰ Ἑλλήνων ἄπαντα πράγματα διοικεῖν, παριδουσάμενοι φύλακα ἑαυτοῖς, λόγῳ μὲν ἐπιστολέα ἀποφήναντες, ἔογν δὲ συνεργοῖς ἐλόμενοι τῆς βασιλείας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ αὐθις. τὰ δὲ πρόσωπα, ὡς πρόκειται, οὐκ ἔροῦμεν, ἀλλὰ παθάπερ οἱ παλαιοί, οἷον παλὸν ἔχει πρόσωπον. ^{a)} †)

a) Is, qui textum in Ed. Pr. expressum concinnavit, hunc articul. p. 470. *) τὰ πολλὰ τῶν σωμάτων Plato de Legg. X. 114. ξλεύθερα σώματα Dem. c. Phorm. p. 910. quod quum et ipsi imitarentur recentiores, πολλὰ σώματα διεφθάρη Dion. Hal. Antt. IV. 69. 805. πᾶς ὁ τόπος ἔγειρε σωμάτων Diod. XIII. 14. πολιτικὰ σώματα Galen. de Comp. Med. sec. Loc. III. 2. 414., non debebant eodem vocabulo seorum servos notare.

†) Οἱ ἀμφὶ τὰς δίκας] Supra οἱ ἀμφὶ τὰ δικαστήρια.
Ἐξελληνίζων κ. ἀττικίζων] Ἐλληνίζων διετέλεσε τὴν βάρβα-

*) Hoc satis est ad expugnandam Wyttensbachii emendationem ad Plut. de S. N. V. p. 31. qui in Philone τῶν οἰκειοτάτων καὶ φιλετῶν σωμάτων αὐτόχθονες, ut is Platonem imitatus videatur, αἰμάτων correxit. Tragiorum exempla collegerunt Seidlerus ad Troad. v. 206. et Erfurdtius ad Antig. v. 672.

lum, propter amplitudinem desribentibus molestum, omisit. Pro *εἰδον* *χρῆματα* potius *οἶνον* legendum et post *λέγειν* interponenda *εἴλλα καὶ*, quae quam Nunneius in versione posuerit, Pauwio dubium est, utrum illa operarum incuria interverterit, an Nunneius de conjectura assumserit. Licet etiam hoc suspicari: *εἴλλα καὶ μεθ' οἶνον χρῆματα* —.

φον Liban. Decl. T. I. 505. ὁ τὴν βάρβαρον ἀφελησίας Philo Leg. ad Caj. p. 1015. γραμματική, ἡ γλῶσσαν ἐλληνίζει καὶ ἴστοριαν συνάγει καὶ μέτροις ἐπιστατεῖ Gregor. Naz. Or. XLIII. p. 788. D. T. I. ἐλληνίσθαι τὰ πολλὰ τῶν βαρβαρικῶν ὄνομάτων, *ad graecam formam redacta esse*, Steph. Byz. s. Τάναις· notabile hoc ob augmenti omissionem, qua etiam Thucydidis locus II. 68. ἐλληνίσθησαν τὴν γλῶσσαν et Charitonis IV. 5. vitiatur; τὰ ὄνόματα ἡλληνισται Joseph. Antt. I. 5. 21. ἔξελληνίζειν τὸ ὄνομα Dio Cass. LXXIV. 8. In Schol. Venet. ad Catal. p. 574. ἐκρήτωσαν τὴν ἐλληνίδα φωνὴν mendose pro ἐκρήτισαν editum.

[*Καὶ βλέμματος*] Eodem modo Plutarch. V. Ages. ἀλλὰ καὶ σχῆματι καὶ φωνῇ καὶ βλέμματι. Cicero Tusc. III. 22. *eo enim erant (oratores) vultu, oratione, omni reliquo motu et statu* (στάσις. v. Philostr. Vit. Soph. II. 50. 622. sq.). Τὸ χαρίεν (τοῦ δήτορος) ἐν τῷ προσώπῳ καὶ τῷ φθέγματι καὶ τῷ σχήματι Liban. Ep. MCCIII. 571. v. Toup. ad Longin. p. 345.

[*Ἐπιστολέα*] Nunneius vertit *ab epistolis*. Tamen Agathiae et aliis ἐπιστολέας est tabellarius, cuius crebra mentione in Inscriptionibus. Scaliger. Ea, quae hic dicuntur, non convenient tabellario. In V. Σύσσημον — ἀποφανθέντα ὑπὸ τῶν βασιλέων ἐπιστολέα Nunneii interpretationem prebant. Pauw. Hodie rem inter omnes constare puto. v. Olear. ad Phil. Soph. p. 589.

[*Πρόγρωπα*] Hanc vitiosam loquendi consuetudinem quodammodo praeparaverunt poeticae circumlocutiones. Λαρτᾶς πρόσωπον Eur. Iph. A. 1090. ήσυχιας πρός. Arist. Adv. 1522. dehinc pro homine ipso, quatenus aliquam personam sustinet, Aristot. Rhet. II. 517. et Epicur. Stob. Ecl. Ph. I. 218. et innumeris Polybii, Dionysii aliorumque locis. ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, illi, Longin. XIV. 56. θηλυκὸν πρό. Artem. II. 36. Melamp. Div. p. 462. Ιερατικὸν πρό. Apsines Τέχν. 687. ἐλεεινόν Synes. Ep. 154. 295. et saepissime apud Jurisconsultos graecos.

Στρηνιάν: τούτῳ ἐχρήσαντο οἱ τῆς νέας υωμωδίας ποιηται· ὡς [οὐκ] ἀν μανεῖς τις χρήσαιτο, παρὸν λέγειν τρυφᾶν. *) †)

Σύναγρος οὐ ρήτεον σῦν ἄγριον οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι. ††)

a) In Ed. Pr. V. Phav. deest. *Oὐκ* inter ὡς ἀν μανεῖς interposuit Nunnesius, uncis inclusum. Salmasius de Ling. Hell. ὡς οὐκ ἀν μη μανεῖς. Ego non improbo ὡς ἀν μανεῖς τις χρήσαιτο. quia nimia est hyperbole in ὡς οὐκ ἀν μανεῖς τ. χρ. Nisi ea gavisum putas Grammaticum grandiloquum. Pauw. Illud sic dici oportebat: ὡς οὐδὲ ἀν μανεῖς.

†) Apud Phavor. inter alias significationes τὸ στρηνές dicitur τὸ πρόσωπος τῆς ἀκοῆς φθέγμα, jucunda vox auditui, unde fortasse *strenas* Romanorum. Στρηνιάν Suidae est ἀτακτεῖν, aliter idem et Hes. διὰ τὸν πλοῦτον ὑβρίζειν et βαρέως φέρειν. Ita locupletes et potentes contumeliose ceteros vexant, neque possunt eorum aspectum aequo animo ferre. Nunnes. To στρηνος 4. Regg. 19. Αροc. 18. Epiphan. L. II. c. Manich. genere masculino περιπολέοντι φερόμενος ἡδυκαθείσι καὶ κατὰ τὸν ίδιωτικὸν αὐτοῦ νοῦν ἐπεισθάξων καὶ βαρεῖς στρηνούς ἐν ἔαντῳ ἀγόμενος. Hinc στρηνιάν Αροc. 18. Sophilus et Antiphanes Athen. III. 100. Chrysost. Comm. in C. III. Ep. ad Rom. καταστρηνιάν Χριστοῦ τῆς ἀγάπης. Hoeschel. "Οτον καταστρηνιάσωσι τοῦ Χριστοῦ Basil. Ep. ad Amphil. p. 28. C. T. III. Nicet. Ann. XIX. 4. 568. D. Σιληπορδεῖν Schol. Lucian. Lexiph. XXI. pag. 199. interpretatur στρηνιάν. Antiatt. Bekk. p. 113. στρηνιάν καθ' οὖ ὁ βλος τάσσει, Αἴφιλος. fortasse Σώφιλος scripserat. Lycophronem et Palladium adjungit Sturzius p. 195.

††) Eustathius p. 1554. 14. σύναγρος, ὅπερ Ιων ἀνήρ διαλύσας σύνεις ἄγριοι ἔρει. V. Gregor. de Dial. p. 422. hoc ipsum quoque Ionibus adsignantem. Σύς ἄγριος, ut Phrynicus præscribit, Xenoph. Anab. V. 7. 24. Plutarch. V. Pelop. XIX. 267. T. 2. Aelian. V. H. I. 7. Philostr. V. Soph. II. 1. 555. Pausan. I. 32. Polémo Phys. I. 6. Hippocr. Ep. ad Damag. p. 24. T. I. ὡς ἄγριος Xen. Cyt. I. 6. 28. Arist. H. An. II. 2. Antisth. Λόγ. Οδ. pag. 58. Ambo vocabula vulgaris sermonis incuria in unum

Συγγνωμονῆσαι οὐ χρή λέγειν, ἀλλὰ συγγνῶναι. †)

σύαγρος *cealuerunt*, ut αἴγαγρος (Nicet. Ann. III. 5. 58. D.) βόσαγρος, ἵππαγρος, ὄναγρος, ἄγριόρνιθες et ἄγριοκηνάρια, ἄγριόχοιρος (Zonar. s. χλούντης) et alia animantium et herbarum *) nomina. Σύαγρος Antiphanem suscepisse auctor est Athenaeus IX. 401. D. cui successerunt Strabo VII. 4. 407. Artemid. II. 12. IV. 56. Geopon. XVI. 22. 1136. Alex. Trall. III. 2. 182. Theophil. Inst. II. 2. συαγρευτής Tzetz. Chil. VII. 70. Lexicis deest.

†) Eodem modo Thomas p. 812. in quo Nunnesius pro καὶ συγγνωμονῆσαι ex MSS. οὐ συγγν. reponit. Verbo suspiciose praeter Josephum usi Apollod. II. 7. 6. Athen. IV. 4. 207. Michael Eph. in V. Nic. p. 74. Schol. Ven. H. 390. Veteres συγγνῶναι, συγγνώμην νέμειν, ξεῖν, δοῦναι, altera vero consentiendi significatione ὁμογνωμονεῖν. Quirpe haec forma probatur in parasyntethis αὐτογνωμονεῖν, ἰδιογνωμονεῖν, quibus pro adjectivorum, unde ducuntur, diversitate diversus datur exitus. In Dion. Cass. XLIII. 27. 361. LIII. 21. 716. ἰδιογνωμεῖν, quo etiam Cyrillus utitur c. Julian. I. 53. E., Lexicis ignotum, injuria sollicitatur; neque opus erat Poll. II. 224. διχογνωμεῖν in διχογνωμονεῖν verti, neque ὁρθογνωμεῖν ap. Philon. de Profug. p. 452. A. in ὁρθογνωμονεῖν. Eadem forma μηγαλογνωμεῖν Dio Cass. LXIII. 25. 1044. ὀλισθογνωμεῖν Lucian. Lexiph. 19. 196. T. 5. pro quo Schneiderus tacite ὀλισθογνωμονεῖν substituit. Haec ne

*) Ita se habent οἰσόκαρπον, ἄγνοκοκκον, v. Niclas. ad Geopp. T. II. 811. quae omnia quam mollissime tractanda sunt. Pro ἐμπειρῷ πολέμου Dion. Hal. V. 37. 929. Camerarius ἐμπειροπολέμου proposuit, quae apud hunc scriptorem eodem pondero sunt: ἐμπειροπολέμος VI. 14. 1071. ἐμπειροι πολέμων VIII. 64. 1656. Hoc antiquis usitatum, illud recentioribus, Philo de Conf. Ling. 341. B. Appian. Pun. VIII. 102. 447. Plut. Comp. Paul. et Timol. I. 226. T. II., idemque Polluci contentum I. 156. Sed et hi novitii rhetores dissuendo, quae jam pridem concreverant, antiquae simplicitatis speciem sibi induunt: οἱ ἴδιοι ξεῖνοι pro ἰδιόξενοι Dion. Antt. VII. 2. 1315. μέρων ἀλοίφες διδάξεις et μέτρην φορέειν ἀναδιξεῖς Arrianus Instd. VII. 45. ionidis dialecti ingenio obsequens; alii πλάγιοις αὐλέσι pro πλαγίαντος, v. Schaefer. ad Long. p. 333. Coray ad Heliod. VI. p. 179. et similes diaereses, quae jam ex memoria excesserant, tanquam illustramenta orationis e longinquo repetierunt.

Σιτομετρεῖσθαι μὴ λέγε. λύων δ' ἔρεις σῖτον μετρεῖσθαι. *) †)

a) Hunc articulum rursus omittunt Edd. Pr. V. et Phav. sed ante oculos habuisse videtur Thomas p. 795.

propter facilitatem depravandi *) in dubitationem vocentur, obstant adjectiva biformia διχόγνωμος Schol. Eur. Orest. 887. δολιόγνωμος Hesych. s. Δολομῆτα, δίγνωμος, ἀλλοτριόγνωμος Cratin. Hephaest. p. 14. ἄσχημος Diog. La. II. 88. εὐσχημος Isaac. Porphyr. Char. Her. p. 511. in cod. Paris. Heliod. II. p. 68. μεγαλόσχημος Theophr. Caus. Pl. VI. 2. **) quae pleraque a Lexicographis aut omissa aut in suspicionem adducta, neque in docta digressione Stephani Britannici Vol. I. P. IV. 547. comprehensa sunt. Συγγραμμάτων qui usurparunt, similitudine verborum ἀντιγραμμονεῖν et ἀμφιγραμμονεῖν, quae ex diverso genere sunt, decepti fuisse videntur.

†) **Σιτομετρεῖν** Genes. 47. **σιτομετρία** Diod. **σιτομέτριον** Lucae 12. Bas. (Ep. 393. 404.) Naz. (Or. II. 29. A.) Chrys. Hoeschel. **Tὸν σῖτον μετρεῖν** occurrit in lege attica Demosth. c. Steph. p. 1135. 61. Polyaen. VII. 33. 239. Composita **σιτομετρεῖν** et **σιτομετρία** qua aetate extiterit, suspicari licet ex Diodori et Polybii locis, quos Hierocritici collegerunt.

*) Ex ea ortum habet φυσιογνωμία Stob. Ecl. Ph. I. 764. et ὄμογνῶν vett. Edd. in Josephi Antt. XI. 8. 580. Inter haec subeunt duo loci omissione syllabae corrupti; unus est Polyaeni Strateg. VIII. 16. 260. Cor. in quo vulgatum φύγαγωγός, analogiae contrarium, neque alias lectum ex λαθυρογνώμος natum est. Alter Jamblich V. Pyth. XXVIII. 142. 296. καὶ ἐν Συβάρῃ τὸν ὄφιν, τὸν ἀποκτίναντα τὸν δασὺν ἔλαφος καὶ ἀπεπέμψατο. interposita syllaba πας reliquaque ad ordinem revocatis perspicua erit sententia: τὸν ὄφιν, τὸν ἀποκτίναντα τὸν παῖδα, τυνέλαφος κ. τ. λ.

) **Ἀλλοιοσχήμορες Diog. La. X. 74. 622. et ἐπιλησμούσιν Alex. Trall. I. 15. 44. Lexieis desunt.

Στηθύνιον ὄρνυθίσιν λέγουσί τενες οὐκ ὑγιῶς. εἰ γὰρ χρὴ ὑποκοριστικῶς λέγειν στηθίδιον· εἰ δὲ οὐκ ἔστιν ὑποκοριστικὸν, πόθεν εἰσεκάμασε καὶ τοῦτο τὸ κακὸν τῇ τῷν Ἑλλήνων φωνῇ; ^{α)} †)

a) Etiam haec desunt Ed. Pr. V. Phavos. Scaliger: Pro *λύγειον* legendum *λεγόντων*, id est *λεγέτωσαν*. nihil verius. Pauwius: „Potes etiam εἰ γέρ γρὴ ὑποκοριστικῶς, λύγειον, vel εἰ γέρ γρὴ ὑποκοριστικῶς λέγειν, λέγειον στηθίδιον.“ Promptissimum videtur: εἰ γέρ ὑποκοριστικόν, γρὴ λύγειον στηθίδιον.

†) **Στηθύνιον** partem pectoris dicit et esse ὑποκοριστικόν. Etym. medium pectoris Pollux II. 162. in Poll. etiam στηθίδιον pro pectusculo legitur. (Falsum; στηθύνιον et στηθήνιον in codd.) *Nunnes*. **Στηθύνιον** Philo MS. (vulgata Lexica στηθήνιον) Exod. 29. Levit. 7. *Hoeschel*. Triplex scriptura: στηθίνιον, a στῆθος et ἵνιον, pars pectoris, cui nervi adhaerent; στηθήνιον, a στ. et ἴνιον, pars pectoris, quae alias partes pectoris ligat et frænat; στηθίνιον, a στ. et ἴνιον, pars pectoris, quae vomeris instar est. ὕνις et ὕνης scribitur; ad istam διττογεφίαν accederet στηθύνιον, quod est ap. Poll. in libris quibusdam. *Pausa*. Hoc est perfecte insanire. Ut a γείλος γελάνιον, quod et ipsum damnat Phrynichus App. p. 72. v. Schneider ad Aelian. H. An. XVI. 12., sic a στῆθος στηθύνιον derivatum videri potest; quo praeter Ephippum a Sturzio citatum Schol. Lucian. Lex. III. 180. T. 5. utitur. **Στηθήνιον** Philo Legg. Alleg. II. 85. 86. 88. quam formam a Stoebero probatam ad Thom. p. 811. cum altera στηθήνιον recte rejiciunt Casaubonus ad Athen. p. 65. et Fischerus ad Vell. II. p. 33. terminationem ννιον diminutivorum formis adnumerans, vulgaris, ut credere par est, dialecto propriam.

[**Εἰσεκάμασε]** οὐ γὰρ τῶν Ἑλλήνων ἔδιον, ἀλλά ποθεν εἰσεκάμασεν (νοχ ἀποφράξ) Lucian. Pseudol. XI. 68. T. 8. ὑπὸ τῶν εἰσκωμεζόντων λόγων Plato Theaet. 184. A.

Τύποις: ἐπεὶ ὑπέρσοφος, καὶ ὑπέρδριμος
ἀξιοῦσί τινες λέγειν. λεγόντων δ', εἰ καὶ οἱ ἀρ-
χαῖοι καὶ οἱ δοκιμοὶ λέγουσιν. εἰ δὲ μή, ἔων-
των χαίρειν τὸ ὑπέρδριμος. ^{a)} ^{†)}

Φυγαδεῦσαι καὶ φυγαδευθῆναι: ἐπισκέψεως πολ-
λῆς δεῖται, εἰ ἐγκριτέον τούνομα τοῖς δοκίμοις.
εἰ τοίνυν εὑροις, βεβαιώσεις τὸ ἀμφισβητού-
μενον. ^{b)} ^{††)}

a) In hoc quoque articulo deficient Ed. Pr. V. Phavor. *Εὐνότας*
est Scaligeri emendatio pro *ἐκνότας*.

b) Neque hunc locum exhibent Ed. Pr. V. Phavor.

†) *Typ* ὑπέρσοφος utitur quidem Aristophanes Ach. 975. at τῷ ὑπέρδριμος qui usus fuerit, reperi adhuc neminem. Nunner. Neque ego.

††) Dubitationem istam aliqua ex parte levabunt Demosthenes c. Boeot. p. 1018. 5. quam orationem nonnulli Lysiae assignant, Xenophon pluries, sed duntaxat in Hellenicorum libris hoc verbo usus, Isocrates Symmach. 32. 286. Aristot. Polit. III. 4. 121. Aristophon Athen. XIII. 14. 32. atque Theopompus historicus in Bibl. Coisl. P. II. 484. quem locum aliter Ruhnkenius Hist. Orat. p. 164. T. VIII. aliter Bekkerus in Anecd. p. 115. scriptum exhibet. Hi Polluci VIII. 70. mediocres auctoritates querenti satis esse potuerunt; Phrynicus plures et luculentiores testes circumspexisse videtur. Neque Polybius IV. 35. Diodorus I. 67. IV. 10. XI. 58. Apollod. I. 4. 5. Plutarch. V. Demetr. XXIV. 29. de Trānq. An. VI. 8. Lucian. Amorr. XXXII. 294. Macrob. VIII. 118. Themist. Or. I. 15. C. Julian. Or. II. 90. A. Liban. T. I. p. 469. Dio Cass. LVII. 25. LXII. 27. Polyaen. Strat. V. 11. 168. numero multi, pondere leves, verbo ad usum p̄ēxcommodo et prop̄e necessario, neque tamen a veteribus valde recepto, justam excusationem afferunt. *Φυγαδικός* Thucyd. VII. 145. φυγαδεῖα Euphorio ap. Steph. s. *Ασβωτος*, φυγαδευτῆριον Philo in Flacc. p. 988. A. Anna Comin. XII. 352. D. φυγαδευτικός, quod in dubiis censemur; Heliod. VIII. 11. et, quem Höeschelius citat, Clemens Alex. Paed. II. 5.

'*Ἐγκριτέον*] Traductum a senatorum et athletarum pro-
B b

**Φρονιμεύεσθαι μὴ λέγε, φρονεῖν δὲ τὰ ὄντα.
Χρησιμεῦσαι μὴ λέγε, ἀλλὰ χρήσιμον γενέσθαι.** *) †)

a) Conjunxi hos articulos, quibus in Edd. Numa. vv. Χῆμη et Επι-
γεμάζεις interjecta sunt. Posterior in Edd. Pr. V. omisum, prior vero
sic scriptus est: **Φρονιμεύεσθαι μὴ λέγε, εἰλλά χρήσιμον γενέσθαι.**
quae quum ex duobus praeceptis confusa sint, necessaria consequen-
tiae efficitur, utrumque articulum in antiquioribus codicibus, unde
Ed. Pr. excerpta est, uno, ut videtur, loco scriptum fuisse. Et
vero ambo integros servavit Phavorinus ab Ed. Nunn. nihil discre-
panza. Pauvini autem multa comminiscitur, quibus loctionem Ed.
Pr. tueatur, plures Aristotelis locos Eth. VI. 5. et 6. proferens, in
quibus φρόντης declarantur εἰ τὰ αὐτὰ ἀγαθὰ δύναται θεωρεῖν
etc. unde concludit, φρονιμεύεσθαι cum dici posse, qui, quid ex ro-
sit, intelligit, quoque tuum aliis tuum sibi praesertim χρήσιμον sit.
Frustra,

batione (ἔγκριθηναι ἐξ τὸ στάδιον Xenoph. Hell. IV. 1. 40.)
Platonis exemplo Legg. VII. 349. T. VIII. Rep. II. 247.
Ἐπικουρος τούτου οὐδὲν ἔγκρινε Plutarch. de Plac. Phil.
I. 8. 574. T. XII. ἔγκριτά τερον δὲ ζεῖται τούτο τούτο προσέρχεται
Schol. Lucian. Encom. Dem. 154. T. 9.

†) Verbum φρονιμεύεσθαι, quod in Glossariis Graeci-
tatis mediae commemoratur et etiamnunc vivit in Grae-
corum sermone, nisi Phrynicus in numero proscriptio-
rum retulisset, vix notum esset hodie, quippe ne Lexi-
cographis quidem animadversum; nec φρονιμεύεσθαι Schol.
Lucian. Bis accus. 21. p. 78. receptum est; sed quod e
I. Stobaeo proferunt φρονίμημα, luce clarius est in φρο-
νιμησθα πυτandum esse.

Xerxesimētēn a Thoma quoque repudiatum p. 921. plu-
ribus exemplis firmavit Stephanus, inter quae eminet Lu-
ciani nomen. Adde Theophr. de Anim. Inced. 475. Diod.
I. 81. Porphyr. Abst. I. 54. 95. Galen. de Opt. Sect. c.
XXX. 526. C. XXXI. 527. B. T. XII. Sext. Hyp. II. 16.
112. c. Log. II. 484. Sopat. Διαιρ. Ζητ. p. 300. Jul. Afric.
Cest. XX. p. 295. a. quorum omnium non tanta auctorita-
tas est, quanta est hujus universae classis, quæ ab ad-
jectivis in μῆρα et ικός ortum habet, ignobilitas.

Χίμη: πέθεν ἀνεμίχθη τῇ τῶν Ἑλλήνων φωνῇ,
ἀδηλον. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πογχύλην λέγουσι τοῦ-
το. ^{a)} †)

***Επιχειμάζεις σαυτόν,** Μένανδρος εἰρηνεύ ἐπὲ τοῦ
λυπεῖν, καὶ Ἀλεξανδρεῖς ὄμοιώς πειστέον δι
τοῖς δοκίμοις, τοῖς μηδὲ εἰδόσι τοῦνομα. ^{b)} ††)

a) Desideratur hic articulus in Ed. Pr. V. Phav.

b) Hic articulus non est in Ed. Pr. neque apud Phavorinum.

†) Suidas χήμην speciem quandam ostreorum esse dicit: Athen. III. ex his quae parva sint appellari eas proprie
δορεα, alias crassas βασιλικάς dici, alias τραχελας. Plinius chametracheas appellat asperas, et chamepeloridas
τὰς βασιλικάς et chameleas leves chamas, quibus idem et
Macrobius adjungunt chameglyceridas, de quibus consule Rondelet. et Bellonium. A Phrynicho fortasse non
distinguuntur, ut ab iis, qui de piscibus separatis scri-
pserunt. Nunnes. "Ἐλληνες hic sunt Attici; χήμη pro
πογχύλη haud dubie antiquiores usurparunt. Heaych.
χήμη, χάσμη, a χάω χήμη vox perquam antiqua sine du-
bio. Paus. Cautior Photius s. πόγχη hoc tantum obser-
vat, vocabulum istud inventu rarum esse; neque facile
oratori usu venire poterat, ut de chami aliquid dicero
necessere haberet; in quaestionibus naturalibus usus ejus
multiplex est neque inconcessus: Aelian. H. An. XIV. 22.
XV. 12. Artemid. II. 14. 166. Xenocr. de Aquat. XXXI.
86. Ionem, Philyllium, Apollodorus, Hicesium te-
statur Atheneus III. 86. E. 89. C. 93. A. Mensurae id
nomen est ap. Hippocr. de Morb. Mul. I. 74. 774. C.
T. VII.

††) Ammonius p. 146. Χειμάζειν φέ μόνον τὸ παραχειμα-
τίζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔνογχειν, ὡς Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ. Me-
nandri verba servavit Gellius II. 25. Et ad hanc signifi-
cationem pluribus viis perveniri potuit; una est a vi fe-
bris ducta: χειμῶν καὶ τρόμος Plato apud Galen. de Trem.
Palp, et Convuls. VII. 215. B. unde χειμάζεσθαι saepe
significat aestu febrique jactari, Hippocr. de diaet. III. 1.
64. T. II. ἀγαθὸν τῷ σώματι χειμάζεσθαι, Galen. I. l. VII.

217. C. T. VII. ὅταν ὑπὸ φίγους σφροδροῦ χειμάζωνται, et in universum de morborum jactatione, tum saepe alias tum ab Epicuro dictum, qui, ut Diogenes refert X. 157. 660., τὰς ψυχικὰς ἀλγηδόνας χείρους λέγει τῶν σωματικῶν· τὴν γοῦν σάρκα διὰ τὸ παρὸν μόνον χειμάζειν (pro passivo), τὴν δὲ ψυχὴν καὶ διὰ τὸ παρελθόν καὶ τὸ μέλλον, eademque imagine idem usus Epicurus: λύεται πᾶς ὁ τῆς ψυχῆς χειμῶν. Hoc verbum in Euripidis Scyriis Ruhnkenius (Valcken. Diatr. p. 35.) μῶν κονιμὸς αὐτῆς πλευρὰ χειμάζει τολῇ pro γυμνάζει reponet. Aesop. Fab. CCLXXVI. pag. 181. Cor. σφῆξ ἐπὶ περιφαλῆν παθίσασα καὶ συνεχώς τῷ πέντε πλήγτουσα ἔχειμασε. In aliis locis procellae significatio, modo clarus, modo obscurius, elucet; ut Plut. Polit. 38, T. VI. κηδόμενος, μὴ δὲ κόσμος χειμασθεῖς (ὑπὸ ταραχῆς διαλυθεῖς) — δύη. v. Heindorf. ad Theaet. p. 576. Sophocl. Antig. 589. ἀπειλαῖς χειμασθῆναι. Plutarch. de S. N. V. p. 39. χειμῶνας ἐπάγει καὶ φοβούς. Χειμαίνει ὁ χειμαζόμενος, perturbat perturbatus, Aristot. Poet. c. XVII. Gorgias pro Palam. p. 107. T. VIII. οἱ δοῦλοι ἐπόντες ἐπὶ ἔλευθερίᾳ, χειμαζόμενοι δὲ δι᾽ ἀνάγκην πατηγοροῦσιν, quod Reiskio, tanquam tragice grande, suspectum, mihi, non dicam a Gorgia, certe a Gorgiae imitatore non alienum videtur. Et in hoc exemplo adumbrata a prioribus significatio affligendi omnibus partibus expressa cernitur. Accipe jam reliqua. Plutarch. de Tranquill. An. III. 5. T. X. ταῦτα καὶ πλούσιονς χειμάζει καὶ πένητας, καὶ γεραικότας ἀνιψί καὶ ἀγέμους. Liban. Philadelph. p. 684. T. IV. χειμαζόμενης ὑπὸ τοῦ νοσήματός σοι τῆς ψυχῆς. Τὰς ψυχὰς πεχειμασμένοι Euseb. Hist. Eccl. IX. 1. 441. Eadem cruciandi significazione Liban. de Fort. sua T. I. p. 28. Sext. Emp. adv. Eth. XI. 714. Quod igitur Spanheimius ad Arist. Rann. v. 363. negabat se videre, cur eam significacionem Phrynicus Atticis inusitatam dixerit, id qua ratione nitatur, jam clare apparere puto. Alexandrinorum exempla ministrant Bielius in Thes. atque Schleusnerus in Lexico N. T.

Εσχάτως διαι ἐπὶ τοῦ μοχθηρῶς ἔχει καὶ σφραγίδ-
ρῶς τάττουσαν εἰς αὐτόφασιν, οὐ δέ τοῦ ἑρμήτως
χρῆσις, οἷοντα, ἐπὶ τοῦ ἄκρου παρὰ τοῖς ἀρ-
χαιοῖς νομίζεται, ἐσχάτως πονηρός, ἐσχάτως φί-
λασσαφερός. Διαγραφέσθαι καὶ τοῦτο. *)†)

a) Ed. Pr. V. et Phav. μοχθηρῶς ἔχειν πρὸ τοῦ et οὐδὲν παρὰ
τοῖς ἀρχαιοῖς ἐπὶ τοῦ ἄκρου.

†) Ἐσχάτως ἔχει Marc. V. 23. Hoeschelius affert, cui
loco Wetstenius Diodori, Polyaeni, et Agatharchidis
exempla adscripsit, aucta a Trillero ad Thom. p. 575,
qui quamvis Attioistas in tam manifestis rebus tenet per-
pet, nullus ut defensioni locus relictus sit, tamen ne
nam quidem exemplum, quod pre testimonio esse pos-
sat, in medium protulit. Vēteres κακῶς ἔχειν, Aristoph.
Poll. IV. 180. Antiatticista Bekk. p. 103; κακῶς ἔχειν
ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων. ἐπικινδύνως ἔχειν Eurip. Fr. Scyr. I.
471. πονηρῶς ἔχειν *). Demosth. c. Neear. 1564, Xenoph.
Cyr. VII. 5. 75. Lucian, Abd. XIV. p. 17. T. V. Aristid.
Or. Sic. II. 585. Synes. Dion. 55. B. πονηρωτέστερον τὴν
τερποῦ Ήμέρη. Or. XIX. 714. θανασίμως ἔχειν Arrian. Epist.
III. 26. 370. ἀπιθανατίως Aelian. V. H. XIII. 17. ἀλεθερῶς
ἔχειν Praecept. Hipp. II. 166. T. II. ἀσθενῶς ἔχειν Plu-
tarach. V. Demetr. XIX. 22. μαλακῶς ἔχειν V. Cic. 45. 569.
Epist. Soqrat. 29. 33. quod improbabae videntur Attici-
stae. Photius p. 179. et Suidas: ἐν τοῖς πόσοις πασίει
Ἀττικοὶ ταῦ γυναικος μαλακῆς εἰσθει, ποὺς δὲ ἀμδονες ἀσθενεῖς
Falsum id esse arguunt Aristoph. Thēam. 618. Demosth.
c. Euarg. 1459. postremum verbum de feminis usurpat-
tis; de viris μαλακῶς ἔχειν Lucian. Gall. g. 302. μαλε-
κεδας Joseph. Antt. XVIII. 6. 893. Lucian. l. c. μαλε-
κεδα Themist. Or. IV. 50. C. Alciph. II. 3. Aeschyl. ap.
Haespr. q. μαλακίζομεν, de bobus Plutarch. de Ser. N. V.
p. 65. Neque Pollux III. 397. μαλακισθεῖς, ἀσθενήσας,
μαλακῶς ἔχων ex ordine referens, unum ab altero distin-
guere videtur. Sed quod Lucianus Lexiphonem suum
modo μαλακίζομαι modo μαλακιῶ usurpantem inducit

*) Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως ὀξύοντος τὸ πονηρός
Schol. Lucian. Alex. p. 80. T. 5.

**Χρεοφλυτήσαι λέγει ο πολὺς λεόπ. εἴδη οἱ ὄλιγοι
ναὶ αὐτοί τὰ χρέα διαλύσσονται. *) †)**

a) Ed. Pr. V. Χρεοδοτῆσαι λέγει ο πολὺς, οἱ δὲ οὐκαντὶ εἰς γε-
διαλ. Ο πολὺς λέων καὶ ο σύρραξ Lucian. Iov. Trag. LIII. 287. ο πολὺς δῆμος Id. Apol. Merc. Cond. XV. 284. ο πολὺς οὐλας Philo de
Abr. p. 352. E. Eustath. p. 1322. 13. οι μεθ' Ομηρού πολὺν ἔν-
θρωπον καὶ πολὺν λαόν τὸν γεδαῖον φασι. Scaliger, quam adno-
taret, τοῦς ὄλιγούς κλασσικοὺς νοκάρι et contra τοὺς πολὺν τοὺς ἴδε-
ταις, sicut ὄλυγαχία saepe pro αἱρεσταρχίᾳ dici, in Pauitii repre-
hensionem incurrit, negantur, οἱ ὄλιγοι id significare posse, nisi καὶ
Ἀττικοὶ accederet.

c. II., hoc certe indicili affert, utrumque in virorum infirmitate parum apte dici.

Διαγραπτέου} Attice docutus; docet enim Thomas, non
ἀπαλεῖσθαι, sed διαγράψω adhibendum pro ἀλεῖσθαι verbo.
Nurines. V. quos Fischerus citat Ind. Aeschin. s. h. v.

*) Χρεολυτεῖν ex Plutarch. V. Alcib. V. 204. citat Hoeschelius, χρεολυτεῖν autem, quod Stephanus suspectum, Schneiderus ne memoratu quidem dignum habuit, Joseph. Antt. VII. 15. §11. (eod. χρεωλ. quod L. XVIII. 8. 905. legitur) Ammon. de Diff. p. 94. Sext. c. Rhet. II. 307. Hesychius: Χρεολυτήσων, χρεοδώσων, aperio scripturae metro: Χρεοκοπεῖσθαι, quod Stephano aequem vitiosum videtur, I. Stob. Ecl. Ph. 964. T. H. Phalaris Ep. LXXXIII. Strabo VIII. 3. 124. (cqd. χρεωλ.) Pluta-
rchi. Amator. XIX. 46. T. XII. χρεοκοπία Diph. Hal.
Antt. V. 68. VI. 58. tametsi haec quoque multo stipeius
ο longo scribuntur, tamen sub signis retinenda censeo;
de quo in eo loco, qui est de compositione substantivorum, pluta dicturus sum. Pro utroque autem non dubito quoniam veteres τὰ χρέα διαλύσσονται, (χρεῶν λόγιον He-
siode. Opp. 404.) χρεῶν ἀποστολή, v. Pierson. ad Moer.
p. 347., dicere constuerint.

Χρήσις. Άντειος ἀν φαινομένων καὶ ἐπιμελής, τοῖς δὲ τοῦ ὧ χρέως λόγεις. Εὐ μὲν οὖν τῇ σεωτοῦ πολυμαθείᾳ τὸν Ἀριστοφάνηδικὸν διὰ τοῦ διδάσκαλες τὸ χρέος ἐν ταῖς Νερψίαις¹⁾ εἰκόνεται. Άταρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασινέα; ξοκε δὲ παρῳδηκώς εἰρηκέναι, διόπερ οὐ κερστέον αὐτῷ. †

a) Ed. Pr. διὰ τοῦ εἰ μηρέον τοῦ πολυτελοῦ πολυμάθεα εἰ ταῖς δευτέραις Νερψίαις.

†) Expressus est ille versus Aristoph. ex Euripide, De Parodia v. Athen. et Hermog. π. Μεθ. Δειν. Nam prout aliter videtur hoc nomine acceptisse Hermog. et παραγλοχή aliquando nominare; quin, et Arist. Rhet. III. eadem sere actione τὸ γαλοῖν ἐν τρις παραγλοχημένοις fieri. v. Quintil. IX. 2. πρὸ παρῳδῆς et Herm. περὶ παραγλοχῆς. manasse videuntur haec nomina ex consuetudine Grammaticorum; πάρα τὸ Ομήρου aut. Εὐριπίδου aut alio, rursum i. e. imitatione eorum expressum dicentium. Siq et παραφρασις pro imitatione frequans apud rhetores, His finitima τὸ παράγραμμα Arist. Rh. III. παραγραμματικός Grammaticorum atque τὸ παραρέπειν Aeliani. Nurens. Haec longe uberiora fecit Schaeferus ad Schol. Apoll. 228. De χρέως idem Moeris judicat p. 403. sed jam illius est, ex quo librarietam in Platónem quam in Demosthenem, quos Eustathius expresso notat χρέως scripsiisse, χρέος (Isocr. c. Euth. p. 706.) intulerunt. Peñit. p. 24. Legg. XII. 211. c. Nauplii. 988. c. Boeot. 1013. c. Aristop. I. 791. c. Apat. 900. c. Phaon. 1047. cuius in plurimis locis codex Augustanus germanam formam asservavit; similiterque in titulo orationis Lysiae Athen. XIII. 6. ιερὸς Αθηνῶν χρέος membranae nuper inspectas obtulerunt χρέος, quam gebitivi formant in Demosthi. Or. c. Timoth. 1189. 25. liber Ravaricus se p. 1203. idem et August. retinuerunt; vulgare χρέος evicit in Lysiae Or. π. Ιην. 28. 693. Ad redditiones ut per ventum fuerit, vincula laxata et commercia seruitus que fortiae tollenda erant. Ut ex aliquibus aliquid proponam: χρέος Theophr. Char. IV. 53. Philo de Chaz. 708. A. Joseph. Ant. XXV. 9. D. Drysd.

Φιλόλογος ὁ φιλῶν λόγων καὶ απονεῦσαν περὶ παιδείαν. οἱ δὲ νῦν ὅπλα τοῦ ἐμπειροῦ τεθίσαιντες ὀρθῶς. τὸ μέντοι ἐφιλολόγησα καὶ φιλολογῶ καὶ πάντα τὰ φύματα τὰ μυτοχυτὰ ἀδόμινα. *) †)

a) In libro Callieri pro φιλόλογος male scriptum fuit φιλόσοφος. unde est quod φιλόσοφος ὁ φιλῶν — erga ὄρθως recensuerit sub litera Φ. sequentia vero Τὸ μέντοι ἐφιλολόγησα sub litera T. Paus. Non addit, in Ed. Vasc. ex mortuis ἔργα sua legi.

I. 54. Plutarch. Syll. 37. 236. Caes. 48. 419. Dionys. Anit. VI. 26. Lucian. Dial. Mer. 4. 211. Aristid. Aeg. p. 351. T. II. Diδ Chr. XII. 394. Aelian. H. An. XIV. 27. χρέος ἔκτισαι Themist. Or. IX. 120. C. Himer. Or. IV. 472. (χρέως ἔκτ. XXII. 732.) θιελύσει π τοῦ χρέους Liban. Ep. MOGELX: δογῆ διελύει τὰ χρέος Themist. VII. 84. τὰ χρέα Paus. I. 23. χρέα λέσσα Liban. Ἐπιτεφ. Iovl. 576. T. I. Excidisse videtur hoc vocabulum in Pausan. II. 13. οὐθῶν μετὰ δῆ τι ἔδιον, nisi est ellipsis, quam expletet Heliodorus I. 17. κατὰ τὴν χρέος ἔμδην ἐπιλεύσας. Euclides Electr. II. 319. κατ' ἄλλο χρέος ἡκαν.

†) Moschopoli. Syll. Att. Φιλολογεῖν ἀδέκμαν, ἀλλὰ φιλολόγειν, καὶ οὐ φιλόλογος καὶ οὐ φιλολογίᾳ ἐν γρήγορι καὶ φιλολογίᾳ. Nunquam res notissimas narrat. Attejum primatum Philologum vocatum. Gapsorinum librum suum de D. N. ex Philologis commentariis se sumpsisse dicere, eademque sensu. Martianum suos libros inscripsisae videnti de nuptiis Philologiae. Tum haec placit: „Cic. ad Att. XIII. 15. επενθαῖον οὐδὲν μη σερπομε φιλόλογα πρώτα, τῷ φιλόλογον aliter videntur accipere, οἷα μη ὄφροντι τῷ εργαδίᾳ, quasi λόγοι πυγαρεσσεν, ut loquuntur Plautus, aut certe iocosa, non seria. Idem tamen XIII. 12. de libris suis philosophicis: postea αὐτὴν γιγαντίαν ἡγετε φιλολογίᾳ, ad superiorēm verbī potiōnēm reuelavit. Eodem modo locutus M. Tull. F. ad Tironem (ad Div. XVI. 24.), quo loca utiū verbo φιλολογεῖν, quod a Grammaticis nō minima etiū parum probatur.“ Haec Nunquamius. Scaliger: „Male, inquit, senset, φιλόλογον ap. Cic. esse πυγαρτιού, quia λόγος significat πυγαρά προτ. Plautum, in quo dupliciten fallitur. Primum, quia Cicero τῷ φιλολογεῖν τῷ

σπουδαῖς opponit, ut omnijugam lectionem peritiae negotiorum. Vult enim intelligi in illo majorem literarum quam politicarum rerum peritiam. Itaque Philosophiam παιανικὴν vocat σπουδαῖαν, φιλιστοῖαν autem philologiam. Nam quis φιλολογίαν pro *nugis* accipiet? Alter error est, quod λόγους graece pro *nugis* accipi putat, ut *logos* ap. Plaut. et Terentium; nam hoc Comicorum Latinorum est.¹⁾ v. Ernestii Ind. Graecol. s. h. v. Adjectivi φιλόλογος usus perantiquus est de confabulandi et disputandi studio, *) Plato Phaedr. 256. E. Laches 188. C. Theaet. 161. A. et φιλολογία ib. 146. A. quo sensu Athenienses φιλόλογοι Diod. XII. 53. Strabo II. 2. 270. atque urbs ipsa φιλόλογος καὶ πολύλογος Plat. Legg. I. 59. (641.) **) Lacedaemonii contra ἄνιστα φιλόλογοι vocantur Aristot. II. 5. 277. Et quia initio politiorum hominum sermonibus argumenta subjecta erant e philosophia deprompta, οἱ φιλοσοφοὶ καὶ φιλόλογοι junctim dicitur Plat. Rep. IX. 262. et Themist. Or. XI. 146. A. φιλοσοφεῖν φιλόλογεῖν τε Sopater comicus Athen. IV. 160. E. Postea autem ad domestica studia ac liberalis doctrinae et amorem et scientiam translatum est, quae res plerumque conjunctae sunt. Nonnunquam tamen amor magis doctrinae quam scientiae professio significatur, ut in Liban. Ep. DCCCLXXXVI. 456. πόλις φιλόλογος quo sensu dicatur apertum est; contra male interpres Ep. MCXI. 529. φιλόλογον reddidit literarum amantem. Communiter autem omnes φιλόμονσοι et φιλομαθεῖς dicuntur φιλόλογοι, Plutarch. de Sanit. tuend. p. 400. T. VII. πάντες ὅσοι φιλολογίας μεταποιοῦνται Zachar. de Opif. Mund. pag. 184. ὄγηροσι καὶ πάσι φιλολόγοις Artemid. IV. 18. φιλολόγοις καὶ γραφεῦσι I. 42. 63. ὅσοι φιλολογοῦσι καὶ ὅσοι μὴ ἀπαίδεντοι IV. 59. Hoc verbum, veteribus incognitum, ad omnes se adjectivi significatus accommodavit: *conversari* notat Plutarch. V. Cat. Min. VI. 49. *disputare* Longin. de Subl. 29. 102. denique *literis operam dare* Philostr. V. Soph. I. 5. 486. Niceph. Greg. XIX. 1. 579. A.

*) Ἐποίησαντο τὰς συνόδους ἐνεκνῦ ἀνέσως καὶ φιλολογίας Athen. XII. 69. 535. Hinc φιλολογὸν πομεν in *nugatorem* translulit Alexis Athen. II. 9. 149.

**) Paroxytona sunt in Edd. v. Schweigh. Nott. in Ath. T. I. 209.

Tινι διαφέρει τόδε καὶ τόδε; οὐκ χρή οὐτω ἡδε γειν κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ἀλλὰ τι διαφέρει, καθά καὶ Δημοσθένης φησι· τί δοῦλον η ἐλεύθερον εἴται διαφέρει; λέγε οὖν τι διαφέρει. ^{a) t)}

^{a)} Altera horum parte nōdūt se — διαφέρει Ed. Pr. V., carent; Phavorinus autem postrema λέγε οὖν τι διαφ. omittit. Ita fortasse ex Thom. p. 845. addita sunt.

• t) Τι διαφέρει Plato Hipp. 287. D. Cratyl. 450. E. Charmid. p. 161. C. Alcib. I. 109. B. Lysias c. Theomn. 353. Demosth. Chers. 102. c. Androt. 610. Xenoph. Memm. I. 2. 80. II. 1. 7. Aristot. Poet. 10. 246. Sed hic ad alteram constructionem nonnunquam declinavit, sive διαφέρει τα ἄρδενα τῶν θυλεῖδων de Part. Anim. IV. 8. 555. B. de Genet. An. III. 3. 650. E. T. II. Ita recentiores scriptores sive quid referat quiserunt, sive qua in re utram ab altero differat, tini διαφέρει usurpat: Plutarch. de Def. Orac. XVI. 326. Diog. La. II. 69. 120. Arrian. Epict. I. 28. 146. Hermog. Tars. Progymn. c. VII. Syrian. ad Hermog. p. 516. etc. Et in eadem illa sententia τι διαφέρει δούλον η ἐλεύθερον εἶναι iū Dem. c. Timocr. 752. 11. et c. Androt. 610. 3. Minucianus περὶ Ἑπτῆ p. 733. dativum substituit, ut in similī Athenaeus III. 82. 446. tini διαφέρει ἀπελεύθερος ἐξελευθέρου. Sed si aliud aut praecedit aut subsequitur, etiam veteribus utroque modo dicere licuit, ut in Plat. Alcib. I. 124 C. οὐ πάρισθ' ὅτῳ σου διαφέρει, πλὴν γε ἐνι. Tini —; Xenoph. Hier. I. 7. οὐκ οἰδεις τινι διαφέρει. Plato Apol. Socr. p. 35. A. διαφέρειν τινί — σοφίᾳ διαφέρειν δοκούντες. et in aliis nominibus: τῶν νῦν μνεῖον διέφερον Plato Polit. p. 36. T. VI. Ita peraeque usurpatur τούτο διαφέρει et τούτῳ, δύσον διαφέρει et δύσῳ, v. Heindorf. ad Theat. p. 410. διαφέρει δύον καὶ πᾶν et δύο καὶ πάντι, v. Coray ad Heliod. p. 163. Utramque constructionem confirmavit Plato Alcib. I. 109. B. ἄλλο τι οὖν η τοσούτῳ μόνῳ διαφέρει et Aelian. H. An. XIV. 26. δέρματος η τινι η οὐδὲν διαφέρει.

*Τέτευχε τερψίς, τέτευχε τοῦ σπόλοδοῦ μῆλού, οὐκ
αὐτὸν τὸ δοκίμων χρῶ, τετέυχη.* ¶ †)

a) Ed. Pr. Vasc. *genitivus pro gen.* Phrynius totum articulum venit.

†) Phoxius: *Τέτευχε, συμβέβηκε τέτευχε δι τέτευχε τὸ πέντε γεγενέψης παρά Θεόπομπο καὶ ἄλλοι βαρβαροί.* qui sive *τέτευχε* ad ipsiusendi notionē *astrictum*, sive in hoc certe significatur ab Atticis *adsumptum* putat, in utroque fallitur. Nam pro verbo substantivo usurpavit Herodotus III. 14. apud Atticos autem, ex quo *Platonicus* locus *vicio exemptus* est, v. Ast. ad Remp. 564., amplius non ocurrat. Post Euryptiam a Sturzio memoratum pag. 198. primus in ordinem venit Aristoteles, *οὐόματρς τέτευχε* de Morib. III. 14. 53. D. T. II. et de Part. Ann. II. 2. 486. B. T. II. Hinc proximus Theopompos apud Polib. XII. 27. 457. τοῖς ἀλεστοῖς πράγμασι παρατετευχώς, quo sensu etiam Josephus Antt. V. 10. 309. XVII. 5. 857. τοῖς πράγμασι παρατετευχώς. *συγτευχε*, accidit, Phile de Conf. Ling. p. 347. C. Hinc Diod. I. 57. II. 5. Gaien. de Med. Simpl. I. 19. 14. E. Dio Chr. XXXI. 569. Dioscor. I. 32. 18. Nicomach. Arithm. I. 16. Theophil Legg. p. 181. A. *τέτευχε*, *ἀντιτευχε*, *παρατετευχε*. pro *τέτευχης* etc. asciverunt, sed ita, ut hoc non solum non de terras putasse, sed etiam magis consuetum habuisse videantur. Quare quum nullus esset scriptor, qui non altero nonnunquam, altero persaepe uteratur, hac inconstantia confusi librarii cedentis locis aberrarent. v. Varr. Lect. Diad. I. 15. III. 27. IV. 40. Dion. Hal. Antt. V. 48. 955. Jamblich. V. Pyth. III. 12. 34. neque hoc solum, sed etiam *tertia forma*, Grammaticis ignota, nonnulla, quam immiscetur: *ἐτετυγός* Plutarch. V. Artax. XIII. 401. T. V. que loco Reiskius e cōd. *ἐτετυγκώς* terponuit; *τετύγη*, *τετυγέναι* etc. Diad. II. 22. III. 3. VI. p. 10. XII. 17. Geopon. II. 14. 127. Aesop. Fab. LXXXVIII. 50. plerisque in Lect. Varr. bodicium et Edd. vett. reservationem ostendunt. *ἐτετυγη* Porphy. de Abst. III. 26. 277. cf. Etym. MS. ap. Schaeferum Praef. ad Gregor. I. V. in vesti orientali in grecis omnino *παρατετευχη* nominatio compedita manaret. Tunc vero illi in libro quodam *παρατετευχη*

Στρόβιλον: οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἐδώδυμον λέγουσι
καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον, οἱ δὲ ἀρχαῖοι τὴν βίᾳον
τοῦ ἀνέμου εἶλησιν καὶ συστροφήν στρόβιλον
καλοῦσι καὶ συστροβίλησαι τὸ στρέψατε. οὕτως
οὐγ. καὶ ὑμῖν ὅγειον, τὸ δὲ ἐδώδυμον πιτύων
καρπόν, καὶ τὸ δένδρον πίτυν. καὶ γὰρ οὗτοι
πίτυς τὸ ἐκκεκοκισμένον. ἔτε καὶ νῦν κοκκωτα
λέγουσιν οἱ πολλοὶ ὄρθως. καὶ γὰρ Σόλων ἐρ
τοῖς πάιημασιν οὕτῳ χρῆται.

Κόκκωτος ἄλλος, ἄτερος δὲ σῆσαιλα. (γ. +)

a) Ed. Pr. Vasq. Phavor. Στρόβιλον εἰ μὲν πολλαὶ τὸ ἐδώδυμον λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον, οἷονδε καὶ συστροβήσαι τὸ συστρέψαντες. illad non interpretari videtur Pauwio, hoc, utrius fortasse. Nam στροβίλησαι, inquit, et συστροβίλησαι, dubito an vobis juro antiquis tribui posuerit, quo στροβίλησαι. Pronosticis τὸ ἐδώδυμον πιτύων idem recte emondat πίτυν, nam praecedit, τὸ ἐδώδυμον distendens esse πιτύων καρπόν, τὸ δένδρον vero πίτυν. In seqq. Edd. et Phavor. οὔτε μῆλο δηγέον (omisso καὶ). taedēm τὸ μὲν ἐδώδυμον πιτύων καρπόν, τὸ δὲ δένδρον πίτυν, quod Pauwius vulgariter merito praeterit. Phavor. τὸ δὲ εἴδ. πίτ. καρπ. τὸ δὲ δένδρο. πίτυν. Quod ad reliquum attinet, Pauwius apertius et conscientius scribi posse conatur καὶ γερὸς πίτυος τὸ ἐκκεκοκ. δὲ τοι καὶ etc., posse tamen articulatum abesse. Mihi δὲ circumscribendum videtur. Solonis iam-dubium Edd. vett. et Phavor. omnium hoc modo scriptura edidit Nunquamque **Κόκκωτος** δὲ ἄλλος, ἔτρεπτος δὲ σῆσαιλα. Scaliger: „Videtur fuisse Pentametrum Solonis atque, ita concipiendus, **Κόκκωτος** δὲ ἄλλος, σῆσαιλα δὲ ἄλλος ἔτρεπτος. Alioqui quomodo ex vulgata lectio versus concinnari possit, non video.“ Pauwius: „Verba Solonis ita consonantur: **Κόκκωτος** δὲ ἄλλος, ἔτρεπτος δὲ γε σῆσαιλα. venit hexameter, et sine cauda; Scaliger in his cœsauit. Pro paroemiacis non injuria haberi possunt, si attendas.“ Enim utique Mihi certum est, hunc versum (quem a literato lectori agnoscatum suspicor) ex illo carmine esse depromptum, cuius unam particulari Athionatus servavit XIV. 645. Εἰ πίτυος καὶ τραγούτος εἰ τὸ τρεπτό; οὐδὲ Ἀγρος δέτρος — aliud cum his proxime coniunctum Rollux X. 103. (Φέροντα) δὲ μὲν ὕδην, οὐ δὲ σύρπον, εἰ δὲ σύρπος — cui fortasse adnexus fuit ille: κόκκωτος ἄλλος (vel κόκκωτος, q. ἄλλος), έτρεπτος δὲ σῆσαιλα.

(γ.) Moschop. in Sched. p. 116. ait, appellari a vulgo nucleus pineum et arborem ipsam, ab elegantioribus tamen turbanum venti. Sic et Schol. Arist. Hesyc. et Schol. στρόβιλον interpretantur συστροφήν. Κόκκωτος Hesyc. grana sunt mali punici et illa, ex quibus viscum fit, quae

scilicet instar vitri splendid et perlucida cernuntur in ea herba, quae in quercu, pinu, nuce pontica et aliis arboribus nascitur. *Nunnes.* Basilio M. Hom. V. in Hesaeum. extrema turbinem sive trochum significat, ut et Platon L. IV. Rep. unde ille verba mutnatus videri possit. *Hoeschel.* Phrynicus App. p. 63. Στρόβιλος την τοῦ ἀνέμου συστροφήν, οὐχ ὡς οἱ πῦν, τὸν καρπὸν τῶν πιτύων. cf. Lex. Rhet. p. 502. Prior et attica significatio et turbinis (*στρόβιον*) est, Plat. Rep. IV. 436. Menand. ap. Alexandr. Rhet. p. 574. et procellae: δίκην παταγίδος ἢ στροβίλου Aelian. H. An. XV. 2. 821. Aristid. Panath. p. 164. στρόβιλοι — δίκαιοι Diog. La. X. 105. τυφών ἀνεμώδης, ὃν τινες στρόβιλον ὄνομάζουσι Theolog. Arithm. p. 52. Pro arbore ejusque fructu primum occurrit in Aristotelis vel Theophrasti Physicis ap. Poll. X. 170. θρυαλλίδος, στροβίλου, πίτνος, et Theophr. H. Pl. III. 7. οἱ στρόβιλοι τῆς πεύκης, quarum arborum nomina saepius confunduntur. Dioscor. I. 88. 38. a. πιτυῖδες καλοῦνται ὁ καρπὸς τῶν πιτύων. Galen. de Med. Simpl. VIII. 22. 220. D. πιτυῖδες ὄνομάζεται οὕτως ὁ καρπὸς τῶν πιτύων. ξνιοὶ δὲ παταχηστικῶς καὶ τὸν τῆς πεύκης ὥσπερτως ὄνομάζονται. Sic Plutarchus Symp. L. III. Quaest. II. 1. 117. et L. V. Quaest. III. 1. 209. πεῦκαι καὶ στρόβιλοι, Artemidorus autem II. 25. 183. πίτνος καὶ στρόβιλοι; de esculetto usurpavit Diphilus Siphnius Athen. II. 49. 229. Aeschin. Ep. V. 672. rectius Pausanias X. 13. πίτνος τῆς ἥμέρου καρπός. Galen. Comment. in Hipp. de Acut. Vict. IV. 158. D. T. XI. πόππαλος ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένος οὐχ οὕτως, ἀλλὰ κῶνος μᾶλλον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήσων ὄνομάζετο, καθάπερ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἱατρῶν σχεδὸν ἀπάντων στρόβιλος. Idem de Comp. Med. VII. 1. 527. C. T. XIII. οὓς τινν ἀπαντες Ἐλληνες ὄνομάζουσι στροβίλους, τὸ πάλαι δὲ παρὰ τοῖς Αττικοῖς ἐκαλοῦντο κῶνοι. Schol. Arist. Vesp. 1106. τὰ τῆς πίτνος προαγθόντα στροβίλια, quod in Schol. Venet. et Schol. Minor, ad II. II. 368. in στροβίλια corruptum. Verbum hinc derivatum στροβίλον, στροβίλειν et στροβίλειν scribitur, quorum medium Corayus ad Heliad. p. 42. etiam apud Phrynicum reponendum putat pro συστροβίλησαι, mihi potius in συστροβίλησαι demutandum videtur. v. Kuester. ad Suid. Ἔνστροβιλήσας, συστρέψας.

Συγκαταβαίνειν εἰς τὰς πεδρούς, συγκαταβάσιτεο
εἰς διδασκαλίας μὴ εἴπης, αἷλλα συγκαθίναι καὶ
συγκαθῆνεν εἰς τὸ παιζεῖν η̄ εἰς ἄλλο τι. *) †)
Σκυρόφος: κατὰ διαφθοράν οἱ πολλοὶ λέγοντες τὸν
γλίσχρον καὶ μικροπρεπή περὶ τὰ ἀναλώματα. οἱ
δὲ ἀρχαῖοι σκυπά παλοῦσιν ἀπὸ τοῦ θηρεύοντος. b) ††)

a) Ed. Pr. inepte ἃς τὰς ὅψεις. Neque hic error, neque poësis συγκατίναι, a Pauvio tolotatum, Phavorinum fecellit.

b) Ed. Pr. Vasc. τοῦ ἐν τοῖς ἔνδοις τοῦ κατὰ βραχὺ κατευθίσατος.

†) Etiam hoc verissime observatum a Phrynicho, quem
acquitur Thomas p. 815. Plato Rep. VIII. 222. οἱ γέρον-
τες συγκαθίντες τοῖς νέοις. Lucian. Alex. VI. 69. οἱ κα-
θίστες ἢ τοὺς ἀγάρας. Plutarch. Symp. I. 2. 5. οἱ ἄρ-
καθίνασιν. Dion. Hal. V. 27. εἰς κλίθουν διατὸν καθί-
ναι, et similiter Dio Cass. LXV. 8. 1065. Omneum huic
significationis ambitum explet verbum συγκαταβαίνειν re-
centioribus placitum: συγκ. εἰς τὸν ἀγάραν Philo de Abr.
565. B. Polyb. I. 11. εἰς τὴν νεαρογέλαν Diod. XL 18. εἰς
πόλεμον XII. 50. Quod Aristides dixit Or. Pl. II. 142:
εἰς τὰ τῶν ἀντιπάλων ἴσχυρὰ συγκαθίντες, minus elegan-
ter Polybius IV. 11. εἰς τὰ τῶν πολεμίων προτερήματα
συγκατεβήσαν. Ea significatione, de qua Phrynicus lo-
quitur, Apollonius de Synt. III. 52. εἰς ἐκτροπὴν λόγου
συγκαταβαίνειν, et Sext. c. Ph. I. 548. εἰς τὰς κατὰ μέρος
ἔγειρτες συγκαταβαίνειν. Apud Jamblich. V. P. 53. 466.
pariter ut Porphyri. c. 98. pro συγκαθίνειν εἰς τὸ το-
σοῦ πρασεψ suppetit remedium: συγκατεβῆναι; neque
longe distat συγκαθίνειν, ut in Marini Procl. I. 2. συγ-
καθίνειν δραντὸν ἀδοκίμασι εἰς τὸ συγγεάσειν, v. Heindorf.
ad Theat. p. 369. *) et ap. Euseb. H. Eccl. VII.
24. 552. η̄ πρὸς τάντας συγκατέβασις καὶ συγκατέβασις
pro συνδιάθεσις. Ecclesiasticum huic nominis usum
omnibus pernotum Hoeschetius Chrysostomi, Basilici et
Theophylecti exemplis illustrat.

††) Etym. ait, σκυψ (volucre animal simile culici) in-

*) Himer. Or. II. 398. ἀφεὶς ἡν̄τος 'Ιαντας, pro quo Wernsdorffus
ἀφεῖτο emendabat, hodie nomen fallit.

περιθέντος. Vulgatam sequitur Phavorinus. Thomas M. p. 800. *εἰδὲ σύριτος σκυπός λέγοντι ἀπὸ τοῦ εὐρετὸς τοῦ ταῦτα ξυλὰ κατὰ ρημάντην διδούστος,* unde Paulinus σκυπόν pro εὐθύνᾳ adsciscendum esse monet.

flecti tam σκυπόνις quam σκυπός, *) ex quo easu factos esse rectos ὁ σκυπός et ὁ σκυπός, sed nomen σκυψ, quod idem valeat, tantum declinari cum π, σκυπός. Hesyc. inquit, esse animal viride quadrupes, ut fortasse illi sit locusta. Sud. κώνοποιδές, lignum rodens, quod esset linea et blatta. Gloss. autem eo nomine et formicam et locustam et culicem ait significari et curculionem. Utut sit, vile animal est, a quo homines sordidi σκυποί s. σκυποί. Apud Hesyc. legitur quoque absque ν σκυπός, sed videtur corruptum. Idem et Poll. σκυπόν et σκυπόν ajunt appellari lusciosum, fortasse a τῷ σκυπός, tenebrae. Σκυπός cum φ negant atticum esse Phryn. et Thom. sed σκυπόν aut σκυπά. Nunner. Σκυπά Exod. VIII. et Sap. XIX. ubi nonnullae Edd. habent σκυφας. Legendum fortasse et ap. Schol. Theocr. XVI. in expositione vocabuli σκυπάσιον, ὡς παρὰ τὴν σκυπάτην πρὸ σκύπαιν, quum proxime sequatur κνήψ γὰρ γῶντις εἴτε βραδυμνήτον. Nam et Ps. CIV. pro σκυπτες in nonnullis libris impressis κνήπες legitur, at in paraphrasi v. 60. Apollinarii σκυφες. Hoe-schol. Nunnerius Phrynicum et Thomam censet non vocabulum ipsum sed hanc scribendi formam σκυπός reprehendisse ac pro eo σκυπός et σκυψ dici voluisse. Veterum σκυπόν non magis in veterum libris reperitur quam σκυπός, praeceisque Moeris p. 587. pro hoc attice φρυνῶν δici tradit. **) Ac si alterutrum atticum fuit, σκυπός certe plus habet attici coloris quam σκυπός. Hoc sensu σκυπά δέci mihi incomptum, neque longe abest, quin totum illud, εἰ δέ σύριτος σκυπόν — κατεσθίοντος, insiticium videatur. Nomen autem animantia non solum

*) V. varr. lectt. Anthol. Palat. T. III. p. 6.

**) Vix ullum est humanum vitium tot nominibus, exiguo sed tamen aliqua discrimine sejunctis, cumulatum. Aspasius in IV. Nicom. p. 52. a. φρυνῶν λέγονται οἱ εἰπεῖ τῷ φυλάττειν ψερβάλλοντες, κίνηται δὲ παῖς πυρωποὶσται παῖς γνίζονται παῖς σκυποί. οἱ μικροὶ προΐμενοι παῖς διδόντες. οἱ δὲ μεγαλοὶ, γῆρασκοι. οἱ δὲ μετα πιατάσσους καὶ σφρήγης διδόντες, μικρολογα. His addatur ὁ ἴσος Phryn. App. 43. et quem Nicetas Ann. II. 3. 39. in hoc costu recenset: κίνηται παῖς γνίζονται διεγέρταις.

Σταμνία: οἱ μὲν ἀμαθεῖς ἐπὶ τῶν ἀμιδῶν τάτ-
τουσιν· οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπὲ τῶν οἰνηρῶν ἀγ-
γεῖσιν. †)

Συσχολαστάς ἐσχάτως αἰάττικον. χρὴ δὲ συμ-
φοιτητὸς λέγειν. *) ††)

a) In Edd. Pr. V. omissum, a Phavorino receptum est.

ο σκνίψ s. σκίψ scribitur, ut Aristoph. Avv. 590. Sext. Hyp. I. 14. 15., sed etiam ο κνίψ, Theophr. H. Pl. II. 9. Caus. Pl. VI. 5. Aristot. H. An. IV. 8. 166, ubi Edd. nonnullae al κνίπες, Schneidero non improbante, et fortasse etiam σκινίψ (σκινικοφάγος Arist. IX. 5. 536.), ut κνώψ (κνώψιψ), κινώπετον, πνύω, πιντός. Feminina positiō in hoc genere vocabulorum raro apparet, ο ίψ, ο ήξ, ο σής, (quae Cyrillus composuit, v. ad Hesych. s. ίψ et Niclas. ad Geopp. T. I. 424.) ο κις, ο σφῆξ, ο κνώψ. η θρίψ quidem in Menandri Fragm. 73. 219. legitur, sed hoc quoque loco Porsonus Adv. p. 256. masculinum genus restituī optat, quod Theophrasti et Plutarchi auctoritate constat.

†) Menaurae genus Etym. amphoram vini Schol. Arist. Hesyc. hydriam, urnam et calathum, apud quem male σταμνεῖα pro σταμνίον. Thomas 44. ἀμφορέας λέγε, μῆ στάμνος, μηδὲ μετοντής. Etiam Poll. σταμνία inter vasa vinaria receperat. Nunner. Στάμνος μέλατος 3. Reg. 12. στάμνος χρυσῆ ἔχονσα τὸ μάννα Hebr. IX. τὰ ἔξ Τημητοῦ σταμνία Syne. Ep. 156. Hoesokel. Praeter Hesychium: Ἀμίς, σταμνίον, Gloss. Matula σταμνίον exponentes, et Lex. Rhet. Bekk. p. 217. Ἀμνίδας (ἀμίδας s. αἴτιας ἀμί-
δας) τὰ σταμνία Δημοσθένης (c. Conon. 1257.) nullum no-
vimus hujus vitii consortem.

††) Συμφοιτητής Plato Euthyd. (v. Lennep. ad Phal. p. 250.) συμφοιτῶν εἰς ταῦτα διδασκαλεῖα τινι Xenoph. συμμαθητής Plat. ibid. et Athen. Sic qui μαθητής Luciano et Athenaeo, eidem Platonis φοιτητής ib. Plutarcho et Straboni γνωριμος, quae Philo de Monarch. conjungit: μόνος ο σοφίας θμερος (MS. μόνον ο σοφίας έρως) συνεχῆς ἔστω καὶ πυκνός, η δογμάτων ἀοιδίμων καὶ περι-
καλλεστάτων ἀναπίμπλησι τοὺς φοιτητὰς καὶ γνωρίμους αὐ-

Στρωματεύς ἀδόκιμον. στρωματόδεσμος ἀρχαιον
καὶ δόκιμον. λέγε οὖν καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδε-
τέρως. *) †)

a) Pro λύει οὖν καὶ (hoc καὶ non appareat in Ed. Pauwii) ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως Ed. Pr. [Vasc.] obscurius de neutro: λύεται οὖν καὶ ἐπὶ τῶν γ' ὄντος τάνταν· *tertia nomina sunt nomina neutra.* Phavorinus ista non intellexit et sic in Lexico suo haec ita mirifice cum aliis contexuit: Στρωματεῖς ἀδόκιμον η̄ καλη̄ καὶ στρωματόθεσμος ἀρχαῖον καὶ δόκιμον καὶ στρωματεῖς ἴδιος ποιός. Λύεται οὖν καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν ἔνοματων. στρωματεῖς in tribus nominibus dictum; nam vel ipsum στρώμα et καλη̄ est, vel στρωματόθεσμος, vel piscis. Quid ais? Nonne egregia fuit in his Grammatici perspicacia? Pauw. Adpendiculam illam Ed. Pr. recens ad-sutam et sic scriptam esse puto: λύεται καὶ ἐπὶ τῶν στρωμάτων; quod Thomas recte fieri negat.

τῆς Hoeschel. Συσχολαστής a Thoma quoque rejectum p. 829. non prius in usum venire potuit, quam scholae nomen ad audítiones traductum est, quod quo tempore factum sit, ex Arist. Polit. V. 9. 277. apparet: μήτε σχολὰς μήτε ἄλλους συλλόγους γνεσθαι σχολαστικούς de quo e. v. Εὐσχολεῖν plura diximus. Praeter Strabonem et Plutarchum συσχολαστής usurpat Diag. IV. 31. VII. 9. aliique recentiorum.

†) 'Ο στρωματόδεσμος, ut Moeris praescribit p. 558., Plutarch. V. Caes. XLIX. p. 426. Artemid. I. 74. 104. τὸ στρωματόδεσμον Aristoph. Dan. Fr. I. Liban. Ep. CCXXXVI. 113. Tzetz. Chil. IV. 595. Antiatt. Bekk. p. 113. στρωματόδεσμον (οὕκτονως editum p. 305.) καὶ ἀφεντικῶς καὶ οὐδετέρως Ἀμειψίας. Sine ulla generis prae-
scriptione Plato, Xenophon, Plutarch. Apophth. Regg. p. 123. F. VIII. Athen. I. 14. ubi v. Casaub. Στρωματεύς Theophrastus et Alexis Athen. XI. 47. 252. quem cum aliis novae comoediae poetis hoc usum esse docet Pol-
lux. v. ad Moer. et Thom. Idem Lysiae. Or. c. Alcib. p. 536. 6. tribuit Reiskius, pro ὑπὸ τῷ αὐτῷ ματη-
κελμενῷ νεν inscite corrigens τῷ αὐτῷ στρωματεῖ. sed propius a vero absfuit Jacobsius V. Cl. ὑπὸ τῷ αὐτῷ εἰ-
ματι. substituens Emendd. in Ath. p. 17. Legendum est enimvero. *ματητός*. nam εἴμα poetis proprium esse recte Pollux iudicat VII. 42. cuius loci sententiam librarii ob-
scurarunt pro vitiōso εἴματα inculpatum *μάτητος* substi-
tuendo.

*Εὐχρηστεῖν ἀπόδειψον. λέγε δὲ κακάννας. τ.)
Ραφτερον μή λέγε, ἀλλὰ φᾶσον· συγκριτικὸν γάρ
συγκριτικοῦ οὐκ ἔστιν· οἷον εἰ τις λέγοις πρεσ-
σότερον. *) ††)*

a) Ed. Pr. φρέταρον μή. Μηδ δὲ φᾶσον, tum si τας λέγεται in indicativo. Phavorinus illud eodem modo, postrema οἶστ — πρεσσότερον, quae non magnopere necessaria sunt, omittit; ac fortasse ne ratio quidem illa, συγκριτικὸν γάρ συγκριτικοῦ οὐκ ἔστιν, (quae fere iisdem verbis supra v. Αμυνοταρον leguntur,) a Phryniche addita est.

†) *Λέτεϊσθαι* hoc etiam dici observat Harpocr. τὸ κιχό-
νας valet commodum usum praebere. Nunnes. Stephanus in Thes. T. IV. 600. *Phrynicus* haud satis scio quid cogitans haec scripserit; nam quid εὐχρηστεῖν cum κιχό-
νας commune habet? Dicam uno verbo: Ιδιώτας refellit,
qui ita voce abutebantur; utilis est qui commodat; inde translatio. Pauw. Hoccine Pauvio credemus et quidem
injurato? Multo facilius a me impetro, ut scribarum in-
curia quaedam omissa duosque articulos, quorum unus
ad Εὐχρηστεῖν pertineret, alter ad Κύρρην, in unum con-
fusos esse credam. Attici quidem neutrum civitate donarunt; sed qui non ad hanc regulam locuti sunt: εὐχρη-
στεῖν Chrysippus ap. Diog. VII. 129. 446. Polybius, Dio-
dorus V. 12. Athen. VI. 108. 551. Sextus c. Ph. I. 552:
εὐχρηστία iudicem, Plutarch. de Util. ab Inim. pag. 272.
T. VII. Dioscor. I. 151. 59. b. Porphyri. Abst. III. 20.
260. Arrian. Epict. I. 6. 51. Alterum Liban. Decl. T. IV.
p. 831. κιχῶν τὴν χεῖρα πανταχοῦ καὶ παρέχων ἰσχὺν τοῖς
ἔκεινσιν γράμμασι διὰ τῶν ἐμαυτοῦ, quo loco aliquam ha-
bet cum εὐχρηστεῖν similitudinem.

††) Ut ὑψι ex sese ὑψίτερος et ὑψίων parit, non aliter
ex φῆι (φά, φέα *) progignitur φῆίτερος, φῆίων, φῆίων
Hipp. de Intern. Aff. XIII. 647. F. φᾶσον antiquo more
scriptum de Locc. in Hom. XIII. 571. F. XIV. 575. A.
T. VII. itidem φάσσων Etym. 158. A φᾶσων Grammatici
novum positivum dueunt φᾶσος, ut λᾶσων, λᾶσος. Etymol.
M. 92. 42. Ἀπὸ τοῦ πλείων πλεῖος, καὶ φᾶσων φᾶσος, καὶ

*) *Pētēs* prisco ἄγητος assimilatum est, ut τηῆς, ταῖειος, πρη-
μενῶς, πρενμενῶς etc.

ἀρείων ἀρεῖος. Hujus positivi centena sunt exempla, sed tantum in genere neutro, Demosth. de Megal. p. 208. 9. Plato de Legg. III. 105. (cod. Voss. ὁρδίον) Aeschyl. Agam. 1576. (sublatum ex h. l. ab Hermanno) Isocr. Hel. Enc. 16. 548. Zosim. I. 31. IV. 58. Schol. Arat. 28. quibus fere omnes locis ὁρδίον reponunt, v. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 66. Coray ad Isocr. Hel. Enc. p. 165. (ubi cod. Paris. ἀρεῖον), uno Schaefero dissentiente, qui ad Dionys. p. 529. ὁρῶν positivum esse defendit. Id confirmare videtur Suidas: *Πρόνως, εὐνόλως, καὶ ὁρῶς ὄμοιως.* Sed hoc ipsum ὁρώνως positivi significationem habens Nicet. Ann. VII. 1. 114. C. ὁ βασιλεὺς τὸ δεινὸν τοῦτο ὁρώνως λάσατο, et VIII. 2. 153. A. ὁρώνως ἐκπερατῶν, dubitationem mihi attulit, ne ὁρῶν quoque germanus comparativus sit, qui quum saepe positivi modo, perinde ut alii comparativi, θᾶσσον, ἥδιον etc., usurparetur *), recentiores Graeci ad eam ducti sunt opinionem, ut ὁρῶς positivum esse putarent, unde adverbium ὁρῶς et comparativum ὁρότερος fingerent, invitante adjetivo ἀρεῖος. Contra ὁρδίον saepe pro comparativo scriptum reperiri constat, v. Varr. Lectt. Lys. c. Eratosth. p. 440. Aeschin. c. Timarch. p. 183. Xenoph. Cyrop. VIII. 6. 2. Plutarch. V. Pomp. LVII. 215. Theophr. de Caus. Pl. II. 22. cf. Bentlej. ad Horat. I. 5. 18. et sunt etiam nonnulli loci, quibus uterque gradus peraeque aptus est, ut Thucyd. III. 36. Plato Cratyl. C. XI. ubi Vett. Edd. ὁρδίον exhibitent, quod in aliis quibusdam ellipsis excusatione adversus criticorum injurias defendi potest.

Sed quia Stephanus et Fischerus ad Vell. II. 84. alium comparativum πράων commemorant, qui positivo πρᾶος ortum dedisse videri possit, etiam hoc addam, adverbium πραόνως (Aelian. H. An. V. 59.), quod documenti loco proferunt, compositum esse, non derivatum, neque comparativum ejusmodi Graecis notum fuisse. Tum etiam adjetivum πράης, quo Lexica premuntur, ex ordine submovendum est. Πραῆς autem an πρᾶος Atticis familiarius fuerit, exploratu difficile; in editis quidem utrumque invenitur: πρᾶα Aristot. H. An. I. 1. 8. πρᾶοι Plato Tim. 280. T. IX. πραότερα Legg. XI. 157. πρᾶως Soph.

*) Hoc apertissime appetit in Lucian. Asin. 14. 16. ὁρῶν γὰρ η τούτου θεραπεία.

Ρύμη: καὶ τοῦτο οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῆς ὁρμῆς ἐπιθεσσαν· οἱ δὲ νῦν ἀμαθεῖς ἐπὶ τοῦ στενωποῦ. Λοκεῖ δέ μοι καὶ τοῦτο μακεδονικὸν εἰναι. ἀλλὰ στενωπὸν καλεῖν χρή· φύμην δὲ τὴν ὁρμήν. †)

217. D. Epinom. 269. Tim. 597. Demosth. Or. de Cor. 315. πραότης Plat. Soph. 406. A. Contra πραῦς Arist. Spirit. V. p. 180. A. T. II. Rhetor. ad Alex. XXXVII. 162. etc. πραΐα Xenoph. Symp. VIII. 3. πραία Oec. XV. 9. πραέων Anab. I. 4. 9. πραές Plat. Legg. X. 72. XI. 157. πραέως Tim. p. 281. ne de recentiorum inconstantia dicam, qui severioribus legibus adstringi nequeunt. Sed de Atticis satis definite Photius: *Πραῶς, οὐ πραέως, καὶ πραῖον **), οὐ πραῦ, καὶ πρᾶος, οὐ πράνς, quod olim fortasse diligentius excussis codd. verum esse apparebit. Lexicis accedent πραῦλογος Synes. H. VI. 53. πραῦτόχος Philo de Profug. 480. D. πραῦθυμῆσαι Eustath. p. 696. De Phrynichi decreto nobis brevissimus erit sermo aut potius nullus; namque prorsus nihil contradici potest; φῆτερος autem, quod Eustathius p. 1029. prosae orationis tenuitatem excedere judicat, scriptoribus ionibus non infrequens est.

†) Antiat. Bekk. p. 113. *‘Ρύμην οὖθις φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ στενωπόν.* ‘*Ρύμη veteribus φοράν, ὁρμήν significare, indubium est: ή δύμη τῆς ὁργῆς Dem. c. Mid. 546. et Callistrar. Statt. XIII. 905. τῇ φύμῃ τῆς φορᾶς Philo Legg. Alleg. II. pag. 102. C. Dionys. Antt. V. 15. 880. T. II. Galen. de Usu Part. VII. 14. 467. C. T. IV. φορᾶς καὶ φύμης Philo quod Infer. Pot. Ins. p. 176. E. τῇ φύμῃ καὶ τῇ ὁρμῇ Olympiod. in I. Meteor. p. 23. b. et hoc sensu Thucyd. VII. 70. Plato Epin. 257. T. IX. Aristoph. Pac. 86. qui etiam in Vesp. 1487. ὑπὸ φύμης scripsisse videatur pro φώμης. Temporibus novae comoediae pla-*

*¹) Haec scriptura veterem literae iota inhabitationem testatur. Sic etiam φαῖτερος editum Pind. Ol. VIII. 78. ante Boeckhium. Quod apud Aristophanem χαῖος, idem in Theocrito χαῖς, apud Hesych. χαῖος scribitur. Καῖς, νεολαία, λαῖον (λῆιον), προναῖς etc. argumento sunt, canonem illum paullo accuratius definitum esse.

Δρωπακίζειν αδόκιμον. ἀρχαιὸν δὲ τὸ παρατίλλεσθαι η̄ πιττοῦσθαι. †)

Στέμφυλα: οἱ μὲν πολλοὶ τὰ τῶν βοτρύων ἐκπιέσματα ἀμαθῶς οἱ δὲ Ἀττικοὶ στέμφυλα ἔλαῖς. *) ††)

a) Ed. Pr. V. στέμφυλα τὰ τῶν ἔλαιων, quod et Thomas tuetur pag. 809.

teae significationem e vulgaris dialecti consuetudine increbuisse, Sturzius docet de Dial. Mac. p. 29. sq. et Wettsteinus ad Matth. VI. 2. Lexicis adde πλατύφανμος Eustath. p. 166.

†) *Dropax* genus unguenti aptum pills evellendis, cuius meminit Martialis X. *Pix* etiam genus poenae Romanis, ut ap. Plaut. Capt. et Lucret. L. III. Gloss.: *Δρωπακίστης, depilator, colipilarius* (alipilarius). *Πιττοῦν* proprio est naves latas pice illinere, ut scribit Schol. Arist. Etymologo etiam δρωπακίζεσθαι idem est quod πιττοῦσθαι. *Sudas* accipit pro σωάγειν et τρυγῆν. Hoc tamen loco de genere poenae, quae ὁφανίδωσις dicitur. v. Arist. Nub. et Lucian. Demonacte. *Nynnes*. De poena hic male cogitat Nunnesius; δρωπακίζειν pro unguento illito pilos evellere sumsit Phrynichus. v. Steph. App. *Parus*. Idem docent Photius: *Παρατίλταια, οὐδὲ δρωπακίσταια*, et Thomas p. 690. ubi Pseudolucianus in Demonacte et recentiores medicos in medium prōferunt interpres, Stephanum compilantes. Artis excusationem affert Galenus Comment. III. in Hipp. de Off. Med. pag. 103. D. T. XII. ὅτα δέ τινά ποτὲ εἰσι πίττωτα (φάρμακα) η̄ δρωπαστικά (f. δρωπακιστά), νοῆσεις ἀκούσας πίτταν καὶ δωπάκα. καὶ σοι λέγειν ἔξεστω καθότιπερ ἂν βουληθῆς οὐ γὰρ ἀττικίζειν διδάσκειν πρόκειται μοι τοὺς νέοντα; qua exortatione Synesius a Toupio in Suid. T. I. 109. accutus non utitur.

††) Schol. Aristoph. (Eqq. 803) στέμφυλα proprio oleorum, i. e. *fraces*; περιπτίσματα autem in uvis dici ait, sed confundi aliquando haec nomina. Galen. certe στέμφυλα interpretatur τὰ λειψανα τῆς στραφυλῆς. Hesyc. et Sud. in.

Πενταετηρικὸς ἄγων καὶ πενταετηρίς μὴ λέγε, ἀλλ᾽ ἀφαιρῶν τὸ ἀπεντετηρίς καὶ πεντετηρικὸς ἄγων.†)

utroque dici observant. Ait praeterea Hes. in oleis sine nucleo usurpari. Athen. II. 56. A. Ἀθηναῖοι τὰς τετριμένας ἔλαιας στέμψυλα ἐκάλουν· τὰ δὲ υφ' ημῶν στέμψυλα, τὰ ἐκπέσματα τῆς σταφυλῆς, βρύται, ἀπὸ τῶν βοτρύων ducto nomine. Idem ex Athen. Eustathius, sed aliquid in ejus verbis deesse videtur. Plin. L. 15. fraces appellat carnes olearum, Agell. II. 7. flores vini faecem & vinaceis expressam, sicuti fraces ex oleis. alii frages appellant, ut Turneb. in Plin. ex MS. et verbo fragescendi ap. Nonium emendat. Gloss. στέμψυλα, vinacium, vinacia, brisa. Nunnes. Locus Eustath. non est mutilus, sed ita legi et distinguiri debet: τριβεῖσαι — ἔλαιας στέμψυλα περ' ἀθηναῖοις, ἐκαλοῦντο εἰτρούν βρύται (p. 1965. 60.). εἰτρού ab εἴτρα et οὐν, igitur. Vel Athenaeum male intellexit Eustathius, vel illud de βρύται ab alio summis. Paus. Nihil agit. Geoponn. L. VI. 12. 455. εἰδέναι γοή, ὅτι στέμψυλα οὐχ, ὡς τινες νομίζουσι, τῶν ἔλαιων βόνων ἐστὶ πυρῆνες, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν σταφυλῶν γλυαρτα. v. Niclasii notam.

†) Πεντέμηνος docet Etym. antiquius esse quem πεντάμηνος. Idem scribit Thom. de πεντετηρίς et πεντέμηνον, in quo tamen loco haec reponenda ex nostro MS. post τὰ ἀπτικοῦ, πεντετηρίς et πεντάμηνον ἐλληνικόν subjungit autem eandem rationem sequendam in πεντάμηνον et πεντέκλινον. Idem (p. 203.) observat extrito. et diceadum δεκέτης in puerō et bello: in tempore tamen aut in temporis intervallo interponendum esse et in hoc et aliis. Alibi addit idem p. 859. τριακοντούτης dici in homine, τριακοντάτης in tempore, eandemque rationem in reliquis deinceps numeris observandam. Quod ad accentum pertinet, Moschop. in Sched., cui consentit MS. Thom., in tempore penultimam, in reliquis ultimam acui vult. Contra tradit in Δεκέτης is qui collegit vocabula ea, quae propter varietatem soni sententiam mutant. Nunnes. De accentu horum vocabulorum artificialiter ordinando quanto- pere olim laboratum sit, propemodum constare video. Sed neque illis praecaptis, quorum minimam partem col-

legit Wagnerus de Accent. p. 71., librarii paruerunt, neque ea scripturae forma, quae Atticistarum judicio potior habetur, ita subtiliter impressa fuit, ut non paullatim detereretur. Ne a Phrynichi exemplis longius abeam, σπουδαὶ πενταετεῖς Thucyd. I. 112. omnes codices invasit, πενταετηρίς III. 104. non paucos; hoc vulgatum est ap. Plat. Rep. VII. 532. Lycurg. c. Leocr. pag. 209. Dem. c. Timocr. p. 740. ubi libris aliquot attica forma inhaeret, cuius vestigia etiam in aliis MSS. Diod. V. 52. Aristid. Panath. T. I. p. 159. Δεκαετής πόλεμος Thucyd. V. 26. Aeschin. c. Ctes. 537, quibus exemplis praeccluditur illud refugium, quo Thomas usus est, quum de multitudine desertorum satagens, δεκαετής cum certis quibusdam vocabulis conjungi concederet, quod veteres cum nullo, inferiores sine delectu cum omnibus componunt: δεκαετής παιᾶς Aelian. H. An. V. 5. χρόνος Max. Tyr. VI. 89. στόλος Himer. II. 414. etc. Verum de hoc satis. Phrynichi regula si ad veterum monumenta adhibeatur, omnibus locis dissident et reluctantur. Aristophanem quidem numerorum ratio sartum tectum servavit, sed oratores ad omnes librariorum injurias expositi fuerunt. A Platone nuper Astius salutari severitate multa ejusmodi vitia resedit, v. ad Legg. p. 510. Rep. p. 517. *) quae quamvis subinde rebellant, tamen Grammaticorum consensu et tacitis ipsorum scriptorum indicis ad ultimum perdomantur. Sed ab exitu illius classici aevi exempla corruptae consuetudinis ita accumulantur, ut jam mixtura pejorum praevaluisse videatur. Aristotelis inconstantiam, cuius scripta ultro citroque perfluent, vulgo sequuntur omnes: δεκαετηρίς Dio Cass. LVII. 24. 872. δεκετηρίς rursus LVIII. 24. 896. perpetuo moris antiqui et novi conflictu; πεντετηρίς ἀγών Strabo V. 246. πενταετηρίς Plut. V. Arist. XXI. 575. Diod. III. 42. πόλεμος δεκαετής Athen. XIII. 560. B. et paucis versibus post δωδεκαετής ἦν ὁ πόλεμος, quae accentus mutabilitas, etsi permolesta est, tamen vel propter Grammaticorum discordias, jam in Homericō ζέσετε ἀδυντην haud dubie patefactas, non satis tutam habet corrigendi rationem. Hudsonus certe, quum in Jo-

*) Demadis extat oratiuncula ἐπέρι τῆς δωδεκαετίας, dubium an ab ipso sic inscripta; ἐπταετη παιδα Plato Gorg. 471. C. vid. Heindorf. τριανταετίδων Xenoph. Hell. II. 5. 9. πεντηκονταετής Plat. Alcib. I. 127. E. Aeschin. Fals. Leg. p. 535. τριεταιδεκαετής Lysias c. Theomn. pag. 546. τριανταδεκαετής Plato Legg. VIII. 408.

seph. XV. 9. 773. δωδεκατη γρόνῳ pro δωδεκατῃ edendum curaret, nimia accusatione textum corruptit. Hic locus admonet, ut de Etymologi sententia aliquid dicam, qui p. 765. 21. Atticos his vocabulis non solum tonum sed (quod mirabile est) etiam flexuram primae declinationis dedit affirmat, δωδεκατης δωδεκατον, atque hinc femininam formam, τριακοντούτις, progenerari. Itaque Heynius, generosus alioqui harum minutiarum contemtor, intempestive Grammaticum egit, quum ἐβδομάδην ταστήν Conon. Narr. XXVI. 22. contia Grammaticam pecare judicaret Nott. p. 146. Τὸν ὄκτωκαιδεκάτην — τὸν ἑνηκοντούτην Dio Cass. LXIX. 17. 1165. τὸν τριακοντούτην Diog. La. V. 6. τοῖς ἔκαποντούται Philostr. V. Apoll. II. 14. 6. οἱ τεσσαρακοντούται Euseb. H. Eccl. VII. 21. 346. *) Sed Atticos quoque haec masculina utroque versus declinasse, mihi dubium est, neque convenit mihi cum Astio ad Plat. Legg. p. 547. Haec scribente: „Ἐξέτης, ut nomina, quorum terminatio est ης, heterocliton est.“ In Dem. c. Boeot. pag. 1009. συνέβη μοι ὄκτωκαιδεκάτη γῆμαι, ποη injuria Reiskius ὄκτωκαιδεκάτη correxisse videtur. Hoc exemplo etiam Pollux refellitur, qui non ὄκτωκαιδεκάτης, sed ὄκτωκαιδεκα ἐτη γεγονώς **) acerbo jubet I. 55. quo loco etiam ἑνδεκατης sibi haud probari significat, ἀμεινον δὲ διαλύσαντας εἰπεῖν, ἐνὸς καὶ δέκα ἑτῶν, καὶ δυοκαίδεκα, συνάπτοντας μετὰ τοῦ καὶ, καὶ τὸν σύνδεσμον ὁξυνοντας. Hinc intelligi necesse est, Onomatologum numeros flexibles sub diversis accentibus, indeclinabiles et loquelares, sub uno scribi voluisse; verbi causa in τρισκαίδεκα copula acutitur, quae in τρεῖς καὶ δέκα Arrian. Ind. VIII. 49. τρια καὶ δέκα Herodo. I. 119. Arist. Plut. 194. 846. Pac. 990. gravatur; τριαὶ καὶ δέκα Dem. c. Phorm. 914. Philipp. III. 117. Thucyd. VIII. 108. τριῶν καὶ δέκα Id. II. 96. 402. et similiter in altero declinabili τέτταρα καὶ δέ-

*) Quod Matthias in Gramm. Gr. p. 48. de τριακοντούτῃ scribit, id solitarium hujus contractionis exemplum reperiri, hoc ad omnes hos numeros, vicenario maiores, pertinere, jam pridem, puto, vir ille harum rerum diligentissimus perspexit.

**) Περὶ ὄκτωκαιδεκα ἐτη γεγνημένος Dem. I. c. p. 1013. Sed ὄκτωκαιδεκάτης Apollod. II. 4. 10. ὄκτωκαιδεκάτη (πάϊδα) Diog. La. X. 1. 603. (τὸν ὄκτωκαιδεκάτη Meleag. Ep. XXIV.) η ὄκτωκαιδεκάτης Lucian. Meretr. VIII. 231. ὄκτωκαιδεκάτις Toxar. 24. 86. τῷ ὄκτωκαιδεκάται Dial. Mort. XXVII. 227. ὄκτωκαιδεκάτης Dio Cass. XLV. A. 423. LIII. 20. 671.

τα Isocr. ad Callim. 21. 667. τεσσάρων καὶ δέκα Dem. c. Aph. II. 838. τέσσαρις*) καὶ δέκα Thucyd. II. 21. Xenoph. Hell. I. 1. Sed inseparabiles formae τοις, τεσσαρες et τεσσαρα, non mota, neque declinata, necessario synthe-
sin efficiunt, v. c. non mobile τοιςκαίδεκα ἐπη Appian. Civ. II. 84. 291. τεσσαρεςκαίδεκα ἐπη s. μέση Herodo. I. 86. 45. Plut. Apophth. p. 146. de Is. XVIII. 124. ubi Reiskius incassum τεσσαρεςκαίδεκα optabat, Paus. IX. 5. 11. Strabo IV. 4. VII. 454. Philostr. V. Ap. I. 7. 8. Appian. Syr. 48. 609. Herodian. V. 5. 184. In contrariam partem τεσσαρε-
ζαίδεκα ἔκειθέορτος Xen. Memin. II. 7. 2. τεσσαρεςκαίδεκα δήμους Strabo IX. 605. quod utroque loco ab editoribus perperam mutatum est; ημέρας τεσσαρεςκαίδεκα Diog. La. X. 15. 6. o. Non declinatum τοιςκαίδεκα (leg. τοις.) ὄφ-
γυιῶν Theophr. H. Pl. V. 9. τεσσαρεςκαίδεκα χιλιάρχους Polyb. VI. 19. ubi Edd. nonnullae τέσσαρας καὶ δέκα ex-
hibitent, τεσσαρεςκαίδεκα ἐπων XV. 18. ημέρων Hipp. de Morb. II. 22. 574. C. τεσσαρεςκαίδεκα ἀνδράσι Athēn. XIII. 89. 205. B. ἔτεσι Herodian. VI. 9. 229. Phot. Bibl. LXXVII. 169. neque solum τεσσαρεςκαίδεκας, sed etiam τεσσαρεςκαί-
δεκάτος dicitur, Dion. Hal. VII. 12. 1558. Plutarch. V. Cat. III. 46. Herodian. VI. 1. 207, Appian. VII. Ann. 55. 295. Scylax Peripl. p. 56. Theophil. Instt. L. I. Tit. X. Prooem. et τετρακαιδεκάτος Tzetz. Chil. VI. 260. quorum omnium a Grammaticis nostris, qui praestantissimi habentur, nihil commemoratum est, ut profecto vereri non debeam, ne nimium tenuiter vestigia inveteratae et paene inemenda-
bilis inconstantiae collegisse videar. Quid vero, si ne
probari quidem potest, veteres Atticos hujus inconstan-
tiae culpa teneri? si potius recentioris Graecitatis luxu-
ries, sonticus senescentis linguae morbus, hanc copiam
effudit? Mihi quidem haud fortuitum videtur, quod apud Atticos, et maxime apud eum, cuius plurimi codi-
ces extant, Thucydidem dico, parathesis, quam Pamphilus etiam Homero reddere in cardinalibus studebat**),
omnibus partibus potior est, observante etiam Dukero

*) Tίτροι Isocr. Bus. 15. 378. recte sustulit Corayus pag. 174.
quod apud Phlegontem Mirab. XXVIII. 102. Synes. Ep. LXVII.
211. Stob. Ecl. Ph. I. 44. 266. Theophil. Instit. Prooem. §. 4.
p. 8. Tzetz. ad Lyc. 175. inoffensi transgredimur. Apud Hip-
pocr. Epid. VII. 859. Lind. Theophr. Caus. Pl. VI. 2., alter-
nante utraque forma, electio difficilior.

**) V. Schol. Ven. "Ia. β. 557. α. 496. Eustath. p. 1963. 11.

Praef. p. XIV. cuius in enumerandis exemplis fides tanto major erit, quanto ipse summae conficienda incuriosior fuit. Atque haec ratio confirmatur interpositu aliorum vocabulorum, quibus compages quodammodo laxatur: μία τε καὶ δέκα Paus. III. 15. ἐνί τε καὶ δέκα IV. 17. 519. VIII. 29. 445. ἔτη τριά πον καὶ δέκα IX. 59. πέντε ἀνδρῶν καὶ δέκα I. 11. ὀχτὼ δὲ καὶ πεντηκοντούντης Dio Cass. XLII. 5. 508. Quodammodo dico; nam et hoc et quae prius attuli, τριά καὶ δέκα, ἐξ καὶ δέκα, licet diversis accentibus proferrentur, tamen celeri pronuntiatione ita coartata esse necesse est, ut appareret, non duos absolutos sed unum conjugem numerum significari. Hoc manifestius erit considerantibus, quemadmodum alia nomina, quae cum numeris conjunguntur, rectionem suam deponant, quo arctius cum his coalescere possint: ὑπὲρ ἔξαισιγχιοι Dem. c. Neaer. p. 1575. ὑπὲρ τετρακισγχιοι ὄντες Joseph. Antt. XVIII. 1. 871. μῆκος σταδίων περὶ πον τριακοσίων*) Zosim. II. 50. ἐλέφασιν ἐς τριάκοντα Appian. Civ. II. 96. 307.**) Huc etiam pertinent πλεῖον et ἔλαττον extra constructionem posita: πλεῖον η̄ ἐν διπλασίῳ χρόνῳ Xenoph. Oec. XXI. 3. μείον η̄ ἐν μηνί Agesil. II. 1. προσόδου οὖσης οὐ μείον χιλίων ταλάντων Anab. VII. 1. 27. οὐσίᾳ πλεῖον η̄ δέκα ταλάντων Dem. c. Aphob. II. 841. ubi Reiskius improvide δεκαταλάντω invexit. σορὸς πλεῖον η̄ ἐνός τε καὶ δέκα πηγῶν Paus. VIII. 29. 443. In ejusmodi constructione particulām comparativam ferri non posse multorum olim fuit persuasio usque ad Tzschuckium propagata ad Strab. IX. 371. cf. Markland. ad Lys. p. 648. nunc, credo, longe seposita. Contrarius error hodieque ma-

*). III. 18. πεντακυλίος περὶ πον τὸν ἀριθμόν. Aristot. H. An. VI. 11. 269. περὶ διδασκαία ὅντα. Ήντι περὶ πον temere Kuhnius Paus. VII. 23. 321. inculcavit pro σταδίος περὶ τοῖς τριάκοντα ἀπέξει; promiscue dicitur ὅντες πρὸς πεντάκοντα Diog. La. VIII. 39. 520. et ὅντες πρὸς τοὺς τριάκοντα 46. 321. VIII. 60. IX. 55.

**) Similiter Latini: *ad quinque millibus occisis*. Illo Appiani loco si quis *ως* substituat, neque necessariam adhibuerit curationem neque fortasse huic scriptori convenientem. Schweigaeuserus certe ad Gall. IV: p. 88. lectionem oodd. quorundam *ως despicioves* repudiat, causam interponens, quod *Appianus nunquam hac particula in ea significacione usus sit*, Nott. p. 182. vero an perperam, nunc non disquiram; illud quidem constat, *ως* saepissime numeralibus addi. Eodem genere continentur *ἄριτη* et *μέτρη* absolute posita: *τοῦτο μέτρη τριάντατη γεγονότες* Aeschin. Fals. Leg. p. 301. etc.

met. In Plat. Legg. VI. 759. ἐτη δὲ μὴ ἔλαττον ἔξηκοντα γεγονώς Astius p. 294. aut η̄ inserendum aut ἐτῶν scribendum judicat. Idem in Dion. Cass. LIV. 30. 761. μὴ ἔλαττον πέντε μωμάδας κεκτημένος Reimaro faciendum videbatur. Themist. Or. XXXI. 354. ταύτην ἀρχοντι τὴν ἀρχὴν πλεῖν ἐπταύσια ἐτη. Plat. Legg. IX. 856. μὴ ἔλαττον δέκα ἐτη γεγονότες ubi ista particula male inducta est. Paus. X. 57. 295. οἱ ὄνθρωποι πλέον ἡμίσεις ἀλιεῖς εἰσι. Id. VIII. 21. 409. οὐ πλέον ἀπέχουν σταδίους ἐπτά. Sed de hoc jam copiosissime egit Priscianus Gramm. XVIII. p. 1199. Illic autem interpositionis exemplis adde τέσσαρα μὲν καὶ δέκα Thucyd. II. 2. τεττάρων δὲ καὶ δέκα Isocr. ad Call. 21. 667. ἐξ μὲν καὶ τετταράκοντα Xenoph. Hell. I. 6. 36. atque poetam ipsum πίστοις τε καὶ εἴκοσι Od. 16, 248. cuius forte non meminerat Boeckhius, quum Pindaricum τρεῖς τε καὶ δέκα Ol. I. 127. neque poeticum neque omnino graecum esse affirmaret.

Haec admonere non intempestivum duxi, quum editores pristinas lectiones clam ad arbitrium suum refingendo viam ad veritatis inventionem quotidie impeditorem reddant. Sic in Xen. Anab. I. 5. 5. pro τρεῖς καὶ δέκα Zeunii consilio τρικαίδεκα, nullo addito indicio mutatae lectionis, editum, aliisque plurimis locis modo τρεῖς καὶ δέκα, modo τρικαίδεκα, τρικαίδεκαπλασίων *) Cleomed. Cycl. Theor. I. pag. 53. inventum est, contra communem regulam, quae loquularia cum numeris corruptis componi jubet.

*) Isocr. ad Phil. 46. 153. διπλασία ἀγρυπόμενον scribendum est διπλάσιον, quam formam Atticis domesticam fuisse reperio. Sed apud Arianum Tactt. p. 46. imprudenter Blankardus διπλάσιον pro διπλασίᾳ correxit, quo recentiores plurimis utuntur. Multa id genesis colligit Struyius mens in Fas. XI. Observv. p. 8.

Πεντάμηνον, πεντάπηχον: μετάθες τὸ ἀ εἰς τὸ ἔ,
πεντέμηνον λέγων καὶ πεντάπηχον.^{a)}

Ἐξάπηχον καὶ ἑξάπηχον: καὶ ἐντεῦθεν ἀφαιρέσθεις τὸ
ἄ, ἑπτηχον καὶ ἑξέτης καὶ ἑπτάλευρον. τοῦτο γὰρ
καὶ ιατροὶ ἐπανορθοῦνται, ἐπιλεύθρον λέγοντες
καὶ οὐκ ἑξάπλευθρον. †)

a) Haec et sequentia ita representat Ed. Br. πεντάμηνον, πεν-
τάπηχον, ἑξάπηχον, ἑξάπτερον, καὶ (Phavor. inverso ordine καὶ ἑξά-
πτερον) ἑπταύδησις τὸ ἄ, ἑπτηχον καὶ ἑξέτης καὶ ἑπτάλευρον
(Phavor. ἑπτάλευρον) καὶ ἑπτάλευθρον λέγων (Phavor. λέγε), οὐχ ἑξά-
πλευθρον. Πεντάμηνον, πεντάπηχον non bene ita nude. Paus. Εἴ-
πηχος sic etiam leg. in Etym. (ἑπτηχοῖς etiam a Philemono pro-
pagatum p. 28.), ut sordidum modo ἑξάλευθρον hic leg. videretur; apud
Hesych. tamen ἑπτηχος editum, quod accedit propria propria: τὴν εὐ-
φωνίαν. Hoc autem loco pro ἑπτάλευθρον et ἑξάπλευθρον repono
ἕπτάλευρον et ἑξάπλευρον, ut proxime pro sex costis, quid enim
medicis cum iugoris? ad agrorum-mensores illa releganda; in MS.
corto ἑπτάλευθρον et ἑξάπλευθρον legitur. Nunnes. Libri variarunt
et ἑπτάλευθρον junctum sibi habuit γεωμέτρας, ἑπτάλευθρον vero i-
επτοῖ ista confusa a scribis: hic, ubi ιατροὶ absunt, legendum καὶ
δέξτην καὶ ἑπτάλευρος τοῦτο γὰρ οὐκ ιατροὶ ἐπανορθοῦ. ἑπτάλευρον δ. οὐκ
οὐκ ἑξάπτερον. In aliis, ubi γεωμέτροι, scriptum fuit καὶ ἑξέτης καὶ
ἑπτάλευρον τοῦτο γὰρ καὶ γεωμέτραι ἐπαν. ἑπτάλευρον λέγ. καὶ
οὐκ ἑξάπλευθρον. Medici et Geometrae proxime ad Atticismum sine
α; ipsi Attici ἔ pro ζ ex idiotismo. Nunnesius de euphonia hic
perperam cogitat; cum loco Etymologiū jungo Stephanum Byz. in v.
Ἐξήγος. Paus., Ἑπτάλευρον praefero, Gromaticorum artis vota-
bulum.

†) Summa horum praceptorum brevis est: in compo-
sitis formam simplicium cardinalium servari debere inter-
meratam. In hoc antiquitati mos gestus, quae cum in ce-
teris rebus conjugatarum notionum inefficior, tum et-
iam in numerorum ratione solutior fuit. Illud Theocri-
teum, Ὁπτωκαιδεκέτης ἡ ἐννεακαΐδεζ ὁ γαμβρός, quid aliud
declarat, quam vincula utriusque notionis, definitis et
definitae, ita laxa fuisse, ut eae paene injuges videren-
tur — ἐννεακαΐδεκα — ετῆς, cuius vis ex praegresso ὀ-
πτωκαιδεκέτης occulte serpebat. Quis non intelligit, mu-
tationem vocalis, qua duarum notionum in unum conju-
ctarum corrivatio significatur, propterea in numeris ne-
glectam esse, quod vetustas ista diremisset, ejusque ob-
sequio non solum in numeris compositis (πεντεκαΐδεκα,

όξτωκαιδενα), etiam ea aetate, qua ista hyphen scribēbantur, notam illam compositionis (\bar{a} pro \bar{o} et \bar{e}) omissam, sed eandem etiam ab Atticis quidem in numeri cum nomine copulatione non introductam fuisse? Tantam tamque continuatam parilitatem, tum exemplorum probatissimorum auctoritate tum Grammaticorum judiciis in unum conspiratis stabilitam nefas foret librariorum libidini condonare. Πεντέμηνος, πεντέχους, πεντετάλαντος, et cetera Aristophanes et reliqui nobiliores uno eodemque modo formarunt. Novae comoediae poetas, qui non praesentes, sed per internuncios, atticae consuetudinis ignaros, nobiscum colloquuntur, non mirandum est in eorum similitudinem corruptos esse; v. c. πεντάσπαλμος Ephipp. Athen. VIII. 547. B. πενταστάτηρος Sosicrat. Poll. X. 57. quod cum πενταπέλευθος Paus. VIII. 9. 374. Lexicis addendum.*). Sed de his nihil decernam, quum in Aristotele, et qui cum hoc conjuncti sunt, vulgaris scripturae usus tam late et varie diffusus sit, ut spes reconcinnandi tenoris nulla appareat. Ipsum πεντεσύμμηρος, quod Grammatici nominatim Atticis assignant, in Rhet. III. 10. 350. πεντασύμηρος et similiter πενταδάκτυλος, πεντάμηνος scribitur, quod librarii etiam in Xenophontem intulerunt. Pro ἔξαμηνος apud Aristotelem, saepius repetito, uno loco H. An. V. 27. 241. ἔκμηνος servatum in Medic. quod multo magis Platoni adserendum est de Legg. XI. 916. B. sive hac forma, quae nuper demum a Bekkero restituta est, sive ea, quam Phrynichus h. l. et Etym. M. Atticis placuisse tradunt; cuius similia ἔγγυιος et ἔξιλινος Eustathius p. 450. affert. Quod his consentaneum erat, ut etiam ἔξκαιδενα scriberetur, inopinato accidit, ut apud Atticos omnia fere hujus scripturae vestigia aboleverint, apud exterios vero clara sint et frequentia: ἔξκαιδενα Hipp. de Vict. Ac. IV. 155. D. Paus. V. 16. 70. Moderat. ap. Stob. Ecl. Ph. I. 2. 22. v. Dorvill. ad Char. p. 262. ἔξκαιδενατος Galen. de Usu Part. I. 25. 512. F. T. IV. de Diffic. Resp. III. 12. 289. D. T. VII. ἔξκαιδενέτης Zonar. Ann. IV. 185. A. Niceph. Greg. XV. 11. 497. E. ἔξκαιδεκασύλλαβον Hephaest. X. 60. Gaisfordius e cod. revocavit pro ἔκκαιδ., multo tamen exsuperantibus assimilationis exemplis, quorum, ut modo dixi, apud Atticos summa copia est jam prioribus seculis in exemplaria conferta, id quod Tho-

*) Hinc etiam τετραπλευθος recipiendum erit.

mae edictum p. 284. Ἐκκαίδενα, οὐχ ἐξ καὶ δέκα, manifestum facit. Εξ καὶ δέκα olim in Arist. Plut. 195. lectum esse probat Scholiastae observatio, Grammaticorum dissidia super hac re testantis, quorum in disputationibus illud quoque agitatum est, utrum λάξ πατητὸν an λακτάτητον, v. Brunck. ad Soph. Ant. 1260., διέκ et παρέκ ante consonantem an διέξ, παρέξ scribendum sit, v. Schol. Ven. I. 7. Eustath. p. 732. 40. cf. Schaefer. ad Apoll. Schol. p. 252. Quorum ut nihil firmo omnium assensu dijudicatum est, ita non recuso, quominus aliquis ἐκκαίδενα, perinde ut ἐνδεκα et δώδεκα, crebro et necessario usu veluti attritum*), in hanc compendiariam formam abiisse statuat, quum interim alia nomina, minus in usu frequentia, ponderisque gravioris, confatalem synthesis et assimilationis necessitate effugerent, velut ξεξ καὶ εἴκοσι Demosth. c. Nicostr. 1248. Plutarch. V. Demetr. XXI. 26. ξεξ καὶ πεντήκοντα Plato Tim. p. 56. B. ξεξ καὶ ὄγδοηκοντα Xenoph. Hell. I. 1. 5. Si Sophocles in Oedipo ἐκμηνος scripsit, ut Schaefero placet, si Euripides ἐπιλεθρος, sic existimandum est, Tragicos formam proprie atticam, ut nimis vernacula et popularem, repudiasse. Sed mirari licet, quid Elsmleyum pellexerit (ad Med. p. 256.), ut Aristophanem Pac. 631. non ἐξμέδιμνος, quod vulgo editum, sed ἐκμέδιμνος scripsisse statueret, quod si vel antiquitus texto receptum usuque captum esset, tamen Grammaticorum auctoritate non mediocriter premeretur. Sophoclem ἐπηγχυς, incertum quo in genere fabularum, Menandrum ἐπηνος dixisse, a pluribus proditum. Ὁκτάποντος in Platonis Menone, ὀκτάμηνος et similia apud Xenon.

* Eadem vis correptae pronunciationis in ἐνδεκα, δώδεκα, duum-viri, triumviri appetit. Haec latina si respexisset Apollonius, ex corrupto et integro composita, non negasset in ἐνδεκα genitivum, a quo omnia syntheta inducuntur, subjectum latere, de Synt. III. 200. Bekk. Cum assimilatione per necessariam quandam ipsius naturae consequentiam persaepe conjuncta est alterius partis corruptio: ἔμβραχν, ἔγχεῶ (Etymol. M. 313. 50. quem locum superiori articulo Ἔνχωκοντιας apponere neglexi), σιγχρωτα, πρότριτα, ἐμποδον, praemodum, quiescente rectione; eadem ratione οὐμπεντα scribendum, non οὐν πέντε, v. Valcken. ad Herodo. IV. 66. Est etiam ubi conglutinata rursus solvantur, ut διὰ δ' ἀμπερός, νεώς καὶ ἐε ἐμὲ ησεν οἶκοι Pausan. I. 1, 4. 29, 117. τὸν Μίνων παλαιόμενον ταῦθιν III. 18. 412. atque Aristophaneum illud, Ennianis simile, ἐν γε ταῦθι Thesm. 646. Menandreum ἐνδνο non ἐν δνο, ut Tittmannus opinatur ad Zon. p. 754., sed ἐνδνο scribendum; similiter nostri populares Eins, zwey, drey, cum celeritatis significatione usurpare solent.

Περιεσπάσθην λέγοντοι τινὲς ἐπὶ τοῦ ἐν ἀσχολίᾳ τιθέντες^{a)} πάνυ κιβδήλως τὸ γὰρ περιεσπᾶν καὶ περιεσπάσθαι ἐπὶ τοῦ παραιρεῖν καὶ παραιρεῖσθαι τάττουσιν οἱ ἀρχαῖοι. δέον οὖν ἀσχολος ἦν λέγειν. †).

Πορνοκόπος: οὗτος Μένανδρος· οἱ δὲ ἀρχαῖοι πορνότριψ λέγοντον. ††)

a) Rectius Ed. Pr. V. et Phavor. ἐπὶ τοῦ ἐν ἀσχολίᾳ γενέθεα τιθέντες. Thomas p. 707. ἐπὶ τοῦ ἐν ἀσχολίᾳ γενομένου.

phantem vulgata minus apud me ponderis habent quam Aristophanis, Cratini Philemonisque exempla, quorum oblitus Brunckius Add. ad Lys. v. 109. ὄνταδάκτυλον invitatis codd. praeferebat. Reliqua atticae formae dehouestamenta persequi longum foret, nec proposito operi necessarium.

+) Quum casus ita tulisset, ut verbum περιεσπᾶν hac significatione, quam Phrynicus rejicit, a scriptoribus sacris usurparetur, viri docti, qui pro Graecitate N. T. bellum contra Grammaticos suscepere, Polybii, Diodori, Plutarchi, aliorumque testimonia produxerunt, quibus intelligitur, ista aetate περιεσπᾶν, περιεσπασμός, ἀπεριεσπάσμας (v. Albert. ad Hes.) in hac significatione satis frequentata fuisse. Hesychius: Περιεσπᾶν, ἀφέλκειν τοῦ προειμένου, lege περιεσπᾶν. Dicitur etiam περιέλκειν τινὰ Epist. Socr. XIV. 21. περιοική Joseph. Antt. XV. 7. περιεσπασμός καὶ μεθοική Plutarch. de Curios. V. 154. In Dionys. Antt. IX. 43. 1859. περιεσπᾶ περὶ τὰς ἔξω στρατειας τὸν δῆμον, nulla erat causa, cur Sylburgius ἐπὶ mallet; περιεσπασμή τὴν γνώμην πρὸς τὴν θέαν Joseph. Antt. V. 1. 270. πρὸς τοσαντας ὑπηρεσίας διασπώμενος Lucian. Dial. Deor. XXIV. p. 82. T. II.

††) Gloss. Πορνοκόπος, lenocinator, forniciarius. Hesych. διαφορόφον interpretatur. Nunnes. Höeschelius πορνοκόπος e Prog. XXIII. 21. et Clemente Alex., πορνότριψ e Synt. Ep. XXXII. 178. B. profert. Hoc praeterea non occurrit; πορνοκόπος e scriptoribus aliquot christia-

Αἴθαργος: οὗτος Μένανδρος οι δ' ἄρχαιοι Ἀθηναῖοι ἐπειλήσμονα καλούσιν· οἵς καὶ πειστέον.^{a)} †)

Μεσοπορεῖν: καὶ τοῦτο Μένανδρος, οὐδὲν ἐπεβάλλων γνώμης τοῖς ὀνόμασιν, ἄλλα πάντα φύων. ^{b)} ††)

a) *Oīs καὶ πειστέον ex Ed. Pr. V. reduxi pro oīs πιστέον.*

b) *Hic articulus non comparet in Edd. Pr. V. neque a Phavorino receptus est.*

nis eruerunt ad Thom. p. 751. quibus Libanium substituo Decl. IV. 615. φλυαροκοκεῖν e Strabone I. 5. 166. σεμνοκομπεῖν (ut δοξοκομπεῖν) ex Athen. pag. 447. Lexicis addenda videtur, quodrum alterum in φλυάρων σκοπεῖν, alterum in σεμνοκόπτεῖν delituit. Ὁρθυγίαις καὶ ἄλλαις καιγνίαις ἐνασχολούμενοι in Alexiade V. 143. B. vel caecus videat ex ὁρθυγοκοκίαις contractum esse.

†) Eodem modo Thomas p. 575. *Αἴθαργος καὶ ἀμνῆμων* Schol. Aristoph. Eqq. 1028. quae eadem in Lex. Rhet. p. 251. leguntur. *Αἴθαργοι καὶ κατάφραgoi* Alex. Trall. III. 6. 189. Id generis alia contulit Sturzius p. 44.

††) *Μεσοπορεῖν* Hoeschelius ex Sirac. 51, 25. Nunnius ex Hesychio enotavit. Praeter Theophrastum, Diidorum et Appianum a Sturzio laudatos Dioscor. I. 149. 58. a. et Dio Cass. 36. 105. hoc novitio verbo usi sunt. Inter reliqua composita εὐθυπορεῖν, βραδυπορεῖν, μαχροπορεῖν, ὀχυρορεῖν etc. sunt quaedam satis antiqua, sed totum genus ab oratoribus atticis non admodum probatum videtur. In Arat. Phaenn. 148. ποσοὶ δ' ὄπισθοτέροις, quod ex Hipparcho restituunt, ex ὄπισθοπόροισι ortum est.

Γῦρος: καὶ τοῦτο Μένανδρος τὴν καλλιστην τῶν
ωμφδιῶν τῶν ἔσυτοῦ, τὸν Μίσογύνην, κατε-
αηλίδωσεν, εἰπών * * * Τέ γὰρ δὴ γῦρος ἔστιν,
οὐ συνίημι. ^{a)} †)

a) Omittunt hoc caput Ed. Pr. V. Phav. Post εἰκάσια signa posui
defectus; nam sequentia τέ γὰρ δὴ (fort. τό) ut Menandri sint, fieri
non potest, Pauwiusque versum confidere conatus τέ γὰρ η γῦρος
δεῖται, οὐ συνίημι, operam perdidit.

†) Γῦρος ab Homero, γυρόνωτος ab Aristophane usur-
patum, et περιγυρίς, quod Hemsterhusio ex Pythagori-
cae vel Ionicæ sectæ reliquiis derivatum videbatur, stir-
pis antiquitatem commonstrant. *) Attici tamen nihil
hinc delibasse videntur; neque adjectivum γυρός, quod
apud Aelian. H. An. IV. 34. XIV. 8. Lycophr. 1315. Ju-
lian. Ep. VI. 2. et in versione Alexandrina legitur; neque
substantivum γύρος, quod vitiose γύρος, neque satis re-
cte γυρός scribitur. Eust. p. 1864. οἱ παλαιοὶ φασιν, ὅτι γυ-
ροὶ λέγονται καὶ αἱ τὰ φυτά ἐμβάλλουσι, eaque significatio-
ne (de orbe ablationis) apud Theophr. Caus. Pl. III.
5. Aelian. H. An. IX. 32. et Geopp. occurrit, v. Kuester.
ad Hesych., unde γυροῦν καὶ περισκάπτειν Philo de Charit.
pag. 713. Nicand. Alex. 514. γύρωτις Geopp. V. 20. 360.
quod cum γύρος Schol. Venet. P. 58. (γύρος ἐπισκάπτου-
σιν αὐτας. Eustathium mendose γύρους.) ὑπόγυρος Nicet.
Ann. IV. 5. 78. C. ὑπογυροῦν, incurrare, IV. 3. 71. D. et
γυροειδῶς Dioscor. II. 204. 129. Lexicis inserenda. Γύρος
de circulo Plutarch. Apophth. Regg. pag. 159. T. VIII.
Chrysost. ab Hoeschelio citatus ὁ κατέχων τὸν γύρον τῆς
γῆς. γυροῦν Oppian. Cyn. III. 122. (nisi is veterum epi-
corum exemplo αὐχένα κυρτώσασα scripsit.) Maneth. II.
118. „In Gloss. Γύρος ἀμπέλου, strobo, nisi dicas depra-
vatum prq scrobs.“ Nunnes.

*) Archilochi versus XIII. 45. fortasse sic scribendus est: Ἀμφὶ^{b)} ἄκρᾳ Γύρεσσιν ὄρθον ἵσταται νέρος.

Σύσσημον: οὐχ ὁρῶ μὰ τὸν Ἡρακλέα, τί πάσχουσιν οἱ τὸν Μέγανδρον μέγαν ἄγοντες ^{a]} καὶ αἰρούντες ὑπὲρ τὸ Ἑλληνικὸν ἀπαν. Διὰ τί δὲ θαυμάσας ἔχω; ὅτι τὰ ἀκρα τῶν Ἑλλήνων ὁρῶ μανικῶς περὶ τὸν κωμῳδοποιὸν τοῦτον σπουδάζοντα. πρώτιστον ^{b]} μὲν ἐν παιδείᾳ μεγιστον ἀξίωμα ἀπάντων ἔχοντα σὲ καὶ διὰ τοῦτο ἐπ προκρίτων ^{c]} ἀποφανθέντα ύπὸ τῶν βασιλέων ἐπιστολέα ^{d]} αὐτῶν. ἐπειτα, δευτέρᾳ τιμῇ, λειπόμενον πολὺ τῆς σῆς παρασκευῆς, ἐξεταζόμενον ^{e]} δ' ἐν τοῖς Ἑλλησι, Βάλβον τὸν ἀπὸ Τράλλεων, ὃς εἰς τοῦτο προδυμίας καὶ θαύματος ἦκει Μεγάνδρου, ὥστε καὶ Λημονοθέντοις ἀμείω δυχειρεῖν ἀποφαίνειν, τὸν λέγοντα μεσοπορεῖν καὶ γῦρος καὶ λήθαργος καὶ σύσσημον καὶ πορνοκόπος καὶ ὄψωνιασμός ^{f]} καὶ ὄψώνιον καὶ δύεργος ^{g]} καὶ ἄλλα κιβδηλα αἰναρίθμητα ἀμαθῆ. τὰ αὐτὰ δὲ σοὶ καὶ Βάλβῳ πεπονθότα καὶ Γαγιανὸν τὸν Σμυρναῖον φήτορα, ἄνδρα ζηλωτὴν καὶ ἀραστὴν τῆς σῆς ἐν παιδείᾳ φιλοκαλίας. Άγε οὖν ὅπως λυσῆς μου τὴν ἐν τῷ τοιᾶδε δυσχερείᾳ τῶν ὄπων ἀπορίαν. οὐ γὰρ περιόψεσθαι σε ηγοῦμαι ἐρήμως ὄφλοντά σου τὰ παιδικά ^{h]} Μέγανδρον. ⁱ⁾ †)

^{a)} Non habet hunc articulum Ed. Pr. (nec Phav.) *Διὰ τι δὲ θαυμάσεις ἔχω;* Nunquam vertit quod *cur faciant, miror;* quia video etc. Imperite: nam sic sententia est plane nulla; mutata unica litera scribe *διὰ τι δ. θ. ἔχω;* ὅτα — *cur vero id miror,* ubi video —

^{†)} Hic locus, verbis lectis et illustribus distinctus, argumento esse potest, Phrynicum, si satis spati ad arma expedienda habuisse, orationis elegantia et gravitate nulli superiorum cessuram fuisse.

^{a)} Μέγαν ἄγοντες] Harpocratio e. "Άγει: 'Αντιφῶν — φησί, τοὺς νόμους μεγάλους ἄγοι, ἀντὶ τοῦ ηγοῦτο· τόντου

Se corrigit ipso sit rationem reddit existimationis, qua apud plerorum valebat Menander. *Paus.* Non temere sic opinatur. Sed quod Hemsterhusius *Observ. Miscell.* V. 1. 30. σπουδάζεται proponit, speciosam magis quam necessariam correctionem adhibet.

πολλὴ χρῆσις. quo referam illud Lex. Bekk. p. 535. "Αγειν ἀντὶ τοῦ τιμᾶν. "Εὐτίμον ἄγειν Αρψίνεις Τίγρ. 716. τίμεον Thucyd. VIII. 81. Sopat. Διαιρ. p. 317. ἄτιμον Diod. I. 67. ἀτίμως ἀγειν τι Plato Rep. VII. 155. et ἀτίμως ἔχειν VIII. 192. T. VII. *) ἐντίκειν τι γέγενθαι Phaedon. 64. D. quae trium verborum congruentia nonnunquam difficilem reddit optionem. Μεζόνως τὸ συμβεβηκός εἰχον ἀχθόμενοι Joseph. Antt. V. 1. 268. ἡν σίχει τῶν παλλακίδων τιμωτάτην Herodian. I. 16. 44. cui plura similia apposuit Irminius. In Joseph. Antt. XIX. 6. 945. ἔρασμιώτερον ἄγειρ τινά, i. e. venerari, melius quadrat σεβασμιώτερον. Plutarch. Amat. XIX. 46. Ἀφροδίτην ἔχουσι μάλιστα σεβασμιον. ubi paene malim ἄγουσι. Liban. Antioch. p. 293. T. I. δη μήνιστον ἄδουσι θεόν praestat ἄγουσι, ut paulo post p. 514. τῶν δικτυον τιμώτατον ἥγε. Item Plutarch. An Vit. Infel. Sust. III. 89. τὴν δὲ νικησασαν μακαρίαν ἄδουσι lege ἄγουσι. Etiam apud Suidān s. Ἀσπιηπίδοτος pro τὴν διστολαν ἐπὶ γειτνεος ἡγάπα τιμῆς scribendum videtur ἥγαγε. ἄγειν ἐν τῷ Plato Rep. VII. 176. διὰ τιμῆς Appian. Bell. Civ. II. 20. 199. cf. Perizon. ad Aelian. VI. 6. Quod Eustathius Athenaei locum IX. 393. F. proferens pro τοὺς θεούς ταξινός ἥγε adjectivum ταπεινούς substituit, neque valde probo, neque improbo; est enim hoc usitatissimum: θαυμαστὸν ἄγειν τινά Aelian. H. An. X. 21. σεμνόν Dio Chr. XXXI. 586. Dion. Hal. VIII. 69. 1675. σεμνότερον αὐτοὺς ἄγουσι. Lucian. Merc. Cond. IV. 218.

b] *Πρώτιστον*] Id mihi dubium est an a Phryniccho profectum dicam. Phavorinus: *Πρώτιστος οὐ λέγεται· οὐδὲ γάρ ὑπερθετικὸν ὑπερθετικὸν συνάντεται· ἐκράτησε δὲ τοῦτο παρὰ τοῖς Ἰωσ.* Invaluit etiam apud atticos scenae poetas: Eur. El. 684. Arist. Lys. 555. Eec. 749. etc. Antiphan. Athen. III. 7. 295. Eubul. IV. 16. T. II. Alexis II. 5. 159. et in dialecto vulgari: Archyt. ap. Nicom. I. 6. Philo de Viet. p. 858. C. Stiab. I. 18. Aelian. H. An. VI. 15. Appian. Civ. II. 53. 248. Euseb. Vit. Const. I. 15. 508. perrarum in scriptis oratorum veterum: Demosth. c. Ma-

*) Contra ἀτίμως ἔχειν est in honore esse Xenoph. Anab. II. 1. 7.

cant. p. 1076. 12. Lys. Πρ. τ. συν. p. 546. ex conjectura Reiskii illatum.

c] [Ἐκ προσκρήτων] Demosth. c. Neaer. 1570. 19. τὸν βα-
σιλέα ὁ δῆμος γέρειτο ἐκ προσκρήτων κατ' ἀνδραγαθίαν. Plato
Rep. VII. 174. τούτους ἔχει τῶν προσκρήτων προσκρινάμενος.
Polit. p. 92. ἐκ προσκρίσεως. Aristot. Polit. IV. 10. 174.
μὴνηστοι η̄ απλῶς η̄ ἐκ προσκρήτων.

d] [Αποφραγθέντα — ἐξιστόλεια] De hec officio v. s. Tē
πρόσωπα et DuCang. Gloss. et App. Thomas p. 883. Φρα-
γθεῖς καὶ ἀποφραγθεῖς Atticis λέγονται, οὐ φυτεῖς; οὐδὲ ἀ-
ποφραγεῖς. Verum est, creandi significacionem aристо pri-
mo passivi proprie dicatam esse.

e] [Ἄετούμενον πολύ —] v. Schaefer. Praef. ad Wyttenbi
Ep. Cr. p. IV. Suidas: Ἐκταῖος ἐπεκλήθη χρεικός καὶ
γραμματικός, οἷα γραμματικὴν ἔχων παρασκευὴν. Ἐξετάζο-
μενον] Atticus hujus verbī usus omnibus notus est. Tan-
tum addo, Suidae Glossam: Ἐξετάζομενοι πρὸς τοὺς βασι-
λεῖς, ex Isocratis Panath. p. 100. deproptram esse.

f] [Οψωνιασμός καὶ ὄψώνιον καὶ δύσεργος] Haec in in-
tegro opere etiam praecessisse videntur, ut alia hic ad-
ducta. Paus. Οψωνιασμός jam dia damnatum, v. Sturz.
187. ὄψώνιον dubiae auctoritatis (v. Duker. Praef. Thu-
dyd. p. XXVI.), certe apud antiquos non ejusdem signifi-
cationis est. v. Phot. p. 268.

g] [Δύσεργος]. Pollux IV. 186. τοὺς ἀεὶ φύγοντας οἱ κα-
λλιεῖ διγοσιβίους (ex cod. διγωσιβίους legendum) Εἰλεγον:
οὐδὲ οἱ τῦν δυσεργούς. Αριστοφάνης δὲ δύσεργος εἴρηκε.
Nunnes. Id si ita se habet, neque Aristophanes δυσεργε-
δος scripsit, quod hoc sensu usurpat Aristot. H. An. VIII.
12. 567., Menander extra culpam ponendus est. Aristo-
telis, Theophrasti et Aeliani locos jam pridem indicave-
rat Stephanus; adde Herodo. V. 10. Plut. Symp. III. 5. 1.
Geopp. XVIII. 9. 1185. Schel. Arist. Plat. 513. Arat.
Dios. 313.

h] [Τὰ παιδικά] Photius: Οὐ μόνον οἱ ξεώμενοι κα-
λοῦνται τῷ ὀνύματι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σκονδαξόμενοι. The-
mist. Or. XX. 234. D. τὰ σὰ παιδικά τὸν θεῖον Αριστοτείη.
v. Zachar. de Opif. Mund. p. 164. Liban. Ep. 258. 128.
cf. Heindorf. ad Phaed. p. 52. ad Parm. p. 191. Quod
autem Nunnesius παιδιόψαθεν verterat *despicatui ductu-*
rum, id neque graeco verbo aptum, neque latinum esse
notat Scaliger.

Οίκοδομή οὐ λέγεται. ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἰκοδόμη-
μα. †)

Κατ' ὄναρ: Πολέμων ὁ ιωνικὸς σοφιστής Αημο-
σθένους τοῦ φίτορος εἰκόνα χαλκῆν ἐν Ασκλη-
πιῳ τῷ ἐν Περγάμῳ τῇ Μυσίᾳ ^{a)}] ἀναθεῖ,
ἐπέχραψεν ἐπίγραμμα τοιόνδε. Αημοσθένη
Πατανιέα Πολέμων κατ' ὄναρ, ἀδονιμω-
τάτῳ ^{b)} τῷ κατ' ὄναρ χρησάμενος. ὥσπερ γὰρ
καθ' ὑπαρ οὐ λέγεται, ἀλλ' ὑπαρ, οὕτως οὐδὲ
κατ' ὄναρ, ἀλλ' ἦτοι ὄναρ ἰδὼν ^{c)}], η ἐξ ὄνε-
ρου ὄψεως ^{d)}. οὕτως ἀρα μέγιστόν ^{e)} ἐστιν ὄνο-
μάτων γνῶσις· ὅπου γε δῆ παὶ τὰ ἄκρα τῶν
Ἐλλήνων πταιοντα ὄραται ^{f)}.

a) *Tῆ Mysię* Nunnerii liber, *τῇ Mysię* Edd. Pr. Vasc. et Phavor, exhibit. Pauwijs, „aut τῷ Mysię, inquit, legendum aut τῇ Mysię; notus est casus tertius pro secundo.“

Vocabulum ipsum, a quo Phrynicus exordium gravissimae neque injustae accusationis sumvit, Atticis prorsus alienum fuit. Alexandrinorum scriptorum, Diodori, Strabonis, Aeneae etc, exempla citarunt Westonius ad Marc. XIV. 44. et Kypkius I. 194.

†) Atqui yetustissimum proverbium Laconum imprecantium: Οἰκοδομά σε λάβοι etc. Scaliger. Sed, ut nihil aliud dicam, de lingua laconica hic non agitur, sed de lingua Attica. Rauw. Οἰκοδομή Rom. 14. I. Cor. XIV. 2. II. Cor. V. 12. Chrystost. Hoeschel. Nobis materies adnotandi diuturno cultu ita exuberavit, ut alium locum, in quem transponeretur, circumspicere necesse habuerim.

a) *Tῇ Mysię* recte. Nam Plin. et Pergamum Cretae oppidum adgnoscit et Pergamum Mysiae clarissimum. Ptolemaeus aliud Pergamum novit in Thracia, praeter Pergamum Mysiae in Asia proprie dicta, quod principatum tenuisse sua aetate scribit Strabo. De hoc igitur Pergamo, quod clarissimum totius Asiae facit Plin., locum hunc accipio. *Tῇ Mysię* Phavorinus videtur leguisse,

genero neutro, quo Philostratus utitur in Vita ejusdem, *Nunnes*. Τὸ Πέργαμον Vitt. Soph. I. 4. 535. τὴν Μύσιον Πέργαμον Eunap. V. Jambl. p. 54. Poterat etiam τῆς Μυσίας scribi, ut Xenoph. VII. 8. 8. Πέργαμον τῆς Μυσίας et Πέργαμον τῆς Ασίας Herodian. IV. 8. pro quo η περὶ τὸ Πέργαμον Ασία Appian. Maced. IX. 9. 519. Mithr. XI. 654. Πέργαμος η ὑπὲρ Καῦκου Paus. X. 25. VII. 16. v. Abresch. Dilucc. Thuc. I. p. 111. Clear. ad Philostr. V. Ap. p. 140. Schweighaeuser. ad Polyb. XXI. 8. qui duo masculini generis profert, parum exploratae auctoritatis exempla.

b) Ἀδοκιμωτάτῳ Abreschius, non perspecto Phrynichi usu, in ἀδοκιμωτάτως mutandum censuit.

c) Hic locus dissensionibus Criticorum obscuratus magis quam illustratus est. Pauwius: „Καθ' ὑπαρ οὐ λέγεται] Ήσει inopportissima sunt; nam καθ' ὑπαρ idem quod ὑπαρ et utrumque ab optimis usurpatum, illud plene, hoc elliptice dicitur, neque id improbare potuit Phrynicus. Scribendum: ὁς περ γάρ καθ' ὑπαρ οὐ λέγεται η ὑπαρ *), οὐτως οὐδὲ κατ' ὄνταρ, ἀλλ' — etc. Quae non dicuntur γενικῶς sed εἰδικῶς et cum respectu ad ipsam inscriptionem illam Polemonis, qui κατ' ὄνταρ posuisse scribens, inepte scripsit, *se in somniis posuisse*, et proinde non κατ' ὄνταρ scribere debuisse, sed vel ὄνταρ ἰδών vel ἐξ ὄντερον ὅψεως. Sicuti autem κατ' ὄνταρ peccat, ita et καθ' ὑπαρ peccasset, neque vel καθ' ὑπαρ vel ὑπαρ eo etiam sensu adhibere potuisset Polemo. Adjiciam uno verbo: si ἀλλ' ὑπαρ exularet, oratio essa rotunda magis. An ἀλλως ὑπαρ forte adscriptum a manu posteriori ad καθ' ὑπαρ et inde error? Si ὑπαρ ἰδεῖν mihi succurreret, ut ὄνταρ ἰδεῖν, non inepte etiam suspicarer, legi posse ἀλλ' ὑπαρ ἰδών. Nunc primum sequor.“ Hactenus Pauwius. Polemoni succurrit Abreschius, Phrynicum ejusque asseclas erroris arguens, quos duplamente peccasse culpat, primum, quod causam non explanaverint, cur καθ' ὄντον dicere jus et fas sit, κατ' ὄνταρ non sit, deinde, quod re non intellecta judicaverint. „Ego, inquit, perinde esse judico, sive dicas κατ' ὄνταρ, sive ὄνταρ, quoties praepositione non addita sensus emergat non ambiguus, ut in Matth. I. 29. et Aelian. V. H. I. 13. ubi tamen codicibus omittentibus ideo subscribo,

*) Tunc εἰδή ὑπαρ scriptum oportuit.

„quia videtur usus obtinuisse, ut κατ' ὄναρ posuerint,
 „quando quipiam factum indicare voluerunt somnii mo-
 „nitu vel ex somnii praeceptione aut convenienter somnio,
 „id quod ὄναρ praepositione intellecta significare nequit,
 „ut in Aristid. T. I. 488. ἐμετὸς κατ' ὄναρ. Recte igitur
 „Polemo locutus; qui si ὄναρ dixisset, aut κατ' ὄναρ ita,
 „ut putant, accipi deberet, extrinsecus adsumendum
 „foret participium aliquod.“ Lectionn. Aristaen. L. II.
 p. 298. cui temere assentatur Oudendorpius pag. 650. Hi
 omnes Phrynicho injuriam inferunt, qui lectorum per-
 spicacia fretus breviter comprehendit, quod si pluribus
 verbis explicare voluisset, hoc pacto expediendum erat:
Κατ' ὄναρ in omnes partes vitiosum est, ac neque ipsum apud veteres reperitur, neque καθ' ὑπαρ. Et, quod vulgo jactatur κατ' ὄναρ εἰδὲ τὸ καὶ τό, κατ' ὄναρ ἐπέστη αὐτῷ οὐθέος, sine praepositione dicendum est. Neque tamen hoc omnibus locis aptum erit. Polemo, si ὄναρ scripsisset, ridicule fecisset. Si quis igitur significat, sibi aliquid somnio praeceptum esse, se aliquid somnii monitu fecisse, huic nihil relinquitur, nisi ut id se fecisse dicat ὄναρ ιδῶν aut ἐξ ὀνειρού ὄψεως. Haec Phrynicum, si in rem praesentem venisset, responsurum fuisse arbitror. Verum non ita male de se existimabat, ut aut futurum crederet, qui ipsum in Polemonis monimento κατ' ὄναρ scribi maluisse censeret, aut ut decreto suo scriptorum tenuissimorum testimonia objectum iri speraret. Nam quod Pauwius et Oudendorpius affirmant, κατ' ὄναρ et καθ' ὑπαρ optimos scriptores dixisse, merum mendacium est. Strabo IV. 1. 4. (179.) *Αριστάρχη παραστῆναι κατ' ὄναρ τὴν θεόν.* Plutarch. Parall. II. 412. κατ' ὄναρ ἐωρακώς ἀποβεβληκότα τὰς χεῖρας. Eunap. V. Max. p. 79. θεοῦ κατ' ὄναρ εἰπόντος. Diog. La. X. 32. 616. τὰ κατ' ὄναρ φαντάσματα (rectius Synes. de Insomn. p. 159. D. αἱ ὄναρ φαντασίαι et p. 152. D. τὰ ὄναρ θεάματα.) v. Alciph. III. 59. Heliod. II. 16. Artemid. I. 2. 9. Zosim. III. 9. Conon. XXXV. 32. Καθ' ὑπαρ Apollod. III. 12. 5. Gregor. Naz. V. 148. B. *) Sed Anacreon ap. Hephaest. p. 69. Plato Rep. II. 258. T. II. Tim. 591. Phaedr. 277. D. Demosth. Fals. Leg. p. 429. aliique veterum his nominibus ὑπαρ et ὄναρ praepositionem nunquam adjungunt. Thomas: οὐ καὶ

*) In Niceph. Schol. in Synes. p. 442. A. εάν τις ἐν ὀνειροις ἰδῃ, οὐτι ἔσθιε μέλι, υπερεντυγχάνει λύπη pro ὑπαρ ἐντ. editum.

κατ' ὄναρ λέγειν, ὡςπερ οὐδὲ καθ' ὄναρ, ἀλλὰ ὄναρ καὶ ὄναρ, οἶον, ὄναρ εἰδον τὸν δέλνα, η̄ ἐξ ὅψεως ὄνειρου, τόδε λέγει τις. cui haec adnotat Pauwius: „Sic alios, ipse deceptus, misere decipiens: τόδε λέγει τις, non dubito, quin sit Phrynicus, quem nominare non fuit susus, quia adeo paradoxum erat, quod scribebat.“ Idem Abreschius censet Phrynicum intendi. Sublata hypodiastole verba ita continuanda sunt: ἐξ ὅψ. ὄν. τόδε λ. τις τόδε significat τόδε τι s. τὸ καὶ τό. Quod autem Hemsterhusius scribit, hinc emendandum esse Phrynicum, apud quem male ἀλλ' ἤτοι κατ' ὄναρ legi, illud κατ', quod omittendum monet, in nulla Ed. expressum vidi. Abreschii correctionem οὐτες οὐδὲ κατ' ὄναρ, ἀλλ' ἤτοι ὄναρ η̄ ὄναρ ὥδην, prorsus intolerabilem esse, ex supra dictis appetat.

*d] Κατὰ ὄψιν ὄνειρατος Paus. III. 14. ἐξ ὄνειράτων VI. 20. Frequens hoc in inscriptionibus: *Κατ' ἐνύπνιον θῆκε Ammian. Ep. I. ἐξ ὄνειρατος ἀνέθηκε Aristid. Or. Sacr. IV. 532. ex viso, ex visu monitus, ἐξ ἐπιτάγματος. „Rhebatores et Sophistae, vanissimum genus, adparitiones tales solebant fingere et eatum occasione declamare in laudem dei hujus vel illius et hoc vel illud dedicare non sine jactatione.“ Doryll. ad Char. p. 199.**

e] Οὐτως — μέγιστον Nunnešius non male adeo magna res est. Οὐτω cum comparativo Lucian. Tim. c. 8. οὐτως εὐρύτερον. Phalar. Ep. 128. οὐτω νεώτερον, v. Abresch. Lectt. Arist. II. 283. cum superlativo: Appian. Bell. Pun. VIII. 1. 505. περὶ οὗτω βραχυτάτου, Aesop. Fab. LVII. 310. οὗτω κακίστως. Similiter τοιούτος et τοσούτος cum eodem casu jungi Graecis privum est: τοῖος μέγιστος δοῦπος Hesiod. Theog. 702. τοσούτον πλουσιώτατος ήν Steph. Byz. s. Πυθόπολις p. 567. τοσούτον ἀναριθμήτου στρατεύματος Anna Comn. XIII. 581. B. et ex altero genere ἀποδείκνυται οὖν μεγίστον κινδύνον ἀπαλλάττεται Schol. Plat. quod Reiskius ad Lys. Epitaph. p. 98. protulit, longe aberrante Tayloro.

f] Σέβωντα τὸν τῶν Ἑλλήνων ἄκρον Liban. Ep. CXII. p. 91. CCCXIX. p. 154. Πταλούτα ὁρᾶται] „Quin scripse, rit̄ πταλούτα ὁρᾶται, vix aut omnia non dubito: Pol monem intelligit.“ Hemsterh. Observ. Misc. V. 1. 50. Abreschius l. c.: „pro πταλούτα non πταλίον, cuius syntakeos nullum adhuc exemplum se mihi obtulit, corrigere au-

Μετριάζειν: τοῦτο οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τὰ συμβαινούτα μετρίως φέρειν τιθέασι. Μένανδρος δ' ἐπὶ τοῦ ἀσθενεῖν, παρὰ τὴν τῶν δοκίμων χρῆσιν. †)

Καθώς: Γάϊός τις Ἀρεθούσιος γραμματικὸς ἔφασκε δόκιμον εἶναι τοῦνομα· κεχρησθαι γὰρ αὐτῷ Φύλαρχον. ὡς τοῦ μάρτυρος, ὡς ἔοικε τοῦ ἀπαγομένου· ὃς οὐδὲ Θουκυδίδον ἥκουσε λέγοντος, καθὸ δεῖ εἰς Σικελίαν πλεῖν, ἀλλ' οὐ καθώς, καὶ τὸ καθύ δόκιμον, ^{a)} ††).

a) Ed. Pr. V. alio ordine *Καθώς*: δόκιμον εἶναι τοῦνομα Γάϊος „sim, sed πταλοντες.“ Neutrūm necessarium est. Τὰ παιδικὰ ἔρασθέντα — ἀπέκτεινε τὸν — Plato Alcib. II. 141. D. Προσεγκείθετο τὰ τῶν συκοφαντῶν ἔργαστηρια ἐπιβούλευοντα Zosim. II. 55. τὰ πολιτικὰ μένοντα ἀποδημούσκει Aristot. Mor. III. 11. 48. D. T. III. In his postremis locis licebat etiam plurali verbo uti, ut Thucyd. IV. 88. τὰ τέλη ὁμόσαντα ἔξεπεμψαν. Plato Lach. 180. E. τὰ μειράκια διαλεγόμενα ἐπιμέμνηται — καὶ — ἐπαινοῦσιν. Isocr. Panath. 90. 481. τὰ μειράκια — παραγεγενημένα — κατεφρόνησαν. In illo poterat etiam ἔρασθέν scribi et ἔρασθεις; ἔρασθέντες non magis, puto, quam in Phrynichi loca πταλοντες, si Polemo significatur.

†) Hesychius τὸ μετριάζειν interpretatur μετριοφρονεῖν, ut Moschop. in Sched. μέτρια φρονεῖν, Suidas vero ταπεινοφρόνεῖν. Glossae mediocrem esse. Nunner. Hanc significationem, quam Sturzus p. 184. ab Alexandrinis arcessivit, et ipse arbitror antiquioribus ignotam, sed ab usitat per ambages quasdam deriyatam esse. *Μετριάζειν* enim et morbi dicuntur, quum paullisper remittunt, (ἐμετρήσει τὰ νοσήματα Galen. Comm. in Epid. III. 289. E.) et ipsi aegrotantes, quum ad sanitatem inclinant, ὁ μετριάσαι δοκῶν πάλιν ἔξαπτεται εἰς ὄδυνην Aelian. H. An. IX. 15. unde factum est, ut et ii μετριάζειν dicerentur, qui non satis firma utuntur valetudine.

††) *Καθό* et *καθά* videntur per hypodiastolen esse dis-

τε Αρ. γρ. Ερ. deinde ρῆ τοῦ μάρτυρος ἐς λόγον τῷ ἐπαγόμενῳ, cui lectioni nihil ad integratatem decrit, si ut resumeris. *) Scaliger, vulgata sensu cassa dicans, „lege ergo, inquit, ὡς μάρτυρος αἱ εὐαλτοὶ (εἰσόθει scriptissime videtur) ἐπαγόμενοι. Notum proverbium: οἴνοθεν μάρτυρες.“ Pauwius idem quod nos probans, veteres libros *discrepasse* hariolatur, alios ὡς et ὡς, alios ρῆς et ὡς exhibentes. Postrema scilicet — δοκίμων in Edd. Pr. V. dossunt. Phavorius caput hujus articuli *καθώς* — δρόσους repetens, haec cum eo, qui in Ed. Numm. proxime antecedit, in unum coartavit.

jungenda, ut disputat Apollon. de Synt. L. IV. *Nuanes*. *Καθώς* pravum est, quia ὡς non est adverbium cui artculus apponi potest. Diximus autem antea, perpetam praepositiones jungi cum ejusmodi adverbiis. *Paus.* Si de hac causa ante aliquot secula judicium habitum esset, Phrynicus nullum facile tulisset punctum. Nam et apud eos scriptores, qui tum in pretio erant, hoc adverbium crebrum et continuum est: Phalaris Ep. XLIII. Aristot. H. An. V. 9. 93. de Gener. An. IV. 1. 668. B. T. II. Archimed. Arenar. p. 121. Philo Quis rer. div. haer. pag. 490. D. de Somn. p. 570. E. in foedere Philippi et Hannibalis Polyb. VII. 9. Plutarch. An sōni ger. resp. I. 100. T. 12. Galen. de Element. I. 8. 16. F. T. III. Heliod. III. 16. 129. Himer. Or. I. 362. Sext. Emp. Hyp. I. 15. 41. quibus Menandrum multosque alios ignobiliores per saturam addidit Sturzius p. 75. Et vero etiam Atticos ipsos contigerat, Aristophanem et Aeschinem c. Timarch. 132. quorum illum Dawesius, hunc Reiskius, suis uterque rationibus ducti, ideoque ad fidem propiores, non invitatos in ordinem restituit. De Herodoto IX. 83. non aeque liquet; nam Schaeferi correctio, a Sturzio probata, a Schweigaeusero praeterita, propter exiguum vocabuli auctoritatem plausibilis, cetera Athenaei et codd. testimoniis contraria est. In Synesii Or. de Regn. p. 9. B. σοὶ δὲ ἀν προσήκοι μὴ λιπεῖν ταξίν, καθὼς ἐπάρθη, praestat καθ' ἡς. In Gregor. Naz. Or. II. 14. A. οὐ γὰρ, ἔδοξα — ἐν ἡμετοῖς τότε μένειν οὐδὲ εἶναι ὥσπερ ἐγνωσκόμην' probable est, quod plures codd. exhibent, ὅπερα. Crebro haec tum aliis confunduntur, tum in ea locutione, cuius vis non forma hoc loco appetet: ὁ αὐτὸς ὄντας. Priscian. XVIII. p. 1195. „Demosthenes ἐν τῷ

*) *Ἐπάγοντας* “Ομῆρος μάρτυρες” Paus. VI. 25. 225. *μαρτύρες* *ἐπάγεσθαι*; Galen. Comm. I. in Hipp. de Fract. p. 160. B. T. XII. v. Heindorf. ad Plat. Hipp. 144.

Κάκκαβον: διὰ τοῦ ἡ κακκάβη λέγε. τὸ γὰρ διὰ τοῦ ὁ ἀμαθές. Καὶ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν Αἰσθάλῳ κρῆται διὰ τοῦ ἡ. ^{a)} +)

a) Locus hic omissus in Edd. Pr. V. Phavor. Pro *τὸν διαδέλων* Jungermannus ad Poll. X. 106. et Brunckius ad Aristoph. Fragm. p. 265. corrigunt *ἐν Αἰσθάλεων*, nulla re commoti alia, nisi quod Athenaeus ex hac fabula *κακκάβην* profert. Nunnesius vero, qui hoc idem indagaverat, uter vitium contraxerit, in incerto reliquit; et potuisse etiam in ultraque fabula ejus nominis mentionem fieri.

πρώτῳ Φιλεππικῷ, μή τὸν αὐτὸν τρόπον ὥσπερ εἰ διατέμεναι, ἀντὶ τοῦ ὄντερ. “ Ita Aeschines c. Timarch. 154. τὸν αὐτὸν τρόπον ὥσπερ — Isocr. ad Nicocl. p. 28. ταῦτα πεπόνθασιν γνέο — Platonis exempla apposuit Heindorfius ad Phaedon. pag. 129. quibus omnibus Homericā γῆματι τῷ γέτε, κρέα (τοσεύτα) ὡς — et similia praestructa sunt. v. Hermann. ad Hymn. p. 126. Schaefer. ad Soph. Ant. 1124. Sed quia semel in haec se demisit disputatio, ne illud quidem, quod admoneatur, indignum est, οὔτε pro simplici ὡς, οὔτε, (quod Atticis permissum fuisset negant) positum esse ab Aristoph. Eccles. 783. Thucyd. VII. 24. Isocr. Paneg. p. 75. Cor. Charit. II. 2. 2. Dione Cass. XLIX. 56. 596. Lynceo Athen. III. 8. 297. Maxim. Tyr. XXIII. 445. Theolog. Arithm. p. 19. cf. Reitz. Gloss. Theophil. s. h. v. Deinde non solum ὡς οἶον, quod in Plut. S. Num. Vind. XXII. 266. impugnatum est, v. Schaefer. ad Bast. Ep. Crit. p. 277. sed etiam ὡς οἶον Constant. Adm. LIII. 148. E. οἶον ὥστε Phrynic. App. p. 46. οἶον ὡς Schol. in Dionys. Gramm. p. 657. ὡς οὔτε Anna Comn. VII. 209. A. reperiri.

†) Eust. docet idem auctore Aelio Dionysio; Etymel. etiam ἡ κάκκαβη recipit, sed ὁ κάκκ. nullo modo. Nunnes. Grammatici communi sententia statuunt, feminina positione utendum esse, Orus Milesius ap. Zonaram p. 1154. Moeris p. 206. Hesychius et Photius; scriptores ipsi in duas partes discedunt; plures, quorum et Aristophanes est ap. Poll. l. c., κακκάβη defendunt, Antiphanes Athen. IV. 68. 157. XIV. 17. 256. Dorion VIII. 15. 241. Alciph. III. 5. 288. Galen. de Comp. Med. p. Gen. II. 7. 686. E. Sed idem Antiphanes eodem paene

Κυνηγός: τοῦτο τεῦνομα οὗτω πως μεταχειρίζονται οἱ μὲν τραγικοὶ ποιηταὶ τρισυλλάβως λέγουσι καὶ δωρίζουσι, τὸ η εἰς ἀ μετατιθέντες κυναγός. οἱ δὲ Αθηναῖοι τετρασυλλάβως τε προφέρουσι καὶ τὸ η φυλάττουσιν, οἷον κυνηγέτης. *) †)

a) Ed. Pr. V. Phavor. αυτηγέτη λέγε τετρασυλλάβως. Neque lecupletior Thomas: Κυνηγέτης, οὐ κυνηγός.

loc IV. 68. 158. et in Parall. L. II. 278. ad κάκαβος (ut καλύβη κάλυβος) trapsiluit, et hoc paullo antiquior Nicochares a Polluce citatus *), nulla generis nota addita, quae etiam defit apud Galenum modo κάκαβος scribentem de Theriac. I. 13. 949. D. T. XIII. V. 7. 787. F. modo κακάβη Theriac. ad Pampb. pag. 964. F. una utrumque kappa; similiter κάκαβος Geopp. VIII. 25. 543. η κάκαβος Alexand. Trall. III. 7. 202. et Latine cacabus (v. ad Petron. pag. 271.) et cacabulum (κακάβιον) scribuntur. Quod vero apud Paulum Aeginastam VII. 17. pro κακάβῃ legitur κακόμβη, eadem nititur ratione, qua κύβη et κύμβη, κρύβης et δρύμβης, v. Reines. Inscript. p. 288. et Sylburg. ad Paus. I. 11. Θίβρων et Θιμβρων Isocr. Paneg. 97: 'Ο κρεωνάκαβος Athen. IX. 584. D. tum genere notabile, tum quia Lexx. deest; unde rursus κακάβα exonerandum est, quod vulgari dialecto, δρίπε temperatae, concederem, si quod alius exprimitum esset exemplum, certius illis, quae Lexica pervagantur, ἀλάβη, λάμβη, σκαλαθάρβη.

†) Jam diu est, ex quo Valckenarius Tragicorum dorismos breviter notavit; a Porsono ad Or. p. 26. nuper recollectos: „Αθάνα, δαρόν (quo Apollonius de Coniunct. „p. 495. ad demonstrandam Atthidis et Doridis affinitatem utitur), ἔκατη, κυναγός, ποδαγός, λοχαγός, ἔνεναγός. „Recte reliqui κυνηγέτης Hec. 1164. Attici enim quam „quam dicunt Αθάνα, non dicunt Αθανά, sed Αθηνά.

*) Hunc Pollucis locum, ut suspicor, suppressa ejus nomine paullo aliter legit Eustath. 872. ut, quod affirmative per vulgatum in Polluce, cum negatione referatur ab Eust. Nunn. Scripturarum vitia, quae hic corrigit, e Poll. jam diu sublata sunt.

, Sed si quis πυναγέτης malit, non valde repugnēm.“ Κθυαγός, in oratione soluta rarum et insolens, Pollucis codd. V. 45. offerunt et πυναγίς Edd. vett. Athen. VII. 12. 21. *) Neque ὄδαγός occurrit, de quo Photius: ‘Οδαγός διὰ τοῦ αῖ, οὐχὶ διὰ τοῦ η̄. Sed ὄδηγός Polyb. V. 5. ὄδηγειν Diod. XI. 8. καθόδηγός Apollod. III. 4. 1. καθοδηγεῖν Andocid. de Myst. p. 21. ποδηγεῖν Plato Legg. X. 95. Polit. 29. προποδηγός Plutarch. de Gen. Socr. X. 513. omnibusque aliis locis. Ποδαγός autem Sophocleum non dorica, ut vulgo creditur, conversione effectum, sed ex communi usu repetitum est. Nam a perfecto secundo quae descendunt nomina, eodem spatio esse quo tempus ipsum, (εὐθηλής, εὐώδης) inter omnes conveniebat; quibus autem litteris longitudo ista notaretur, id vero ambiguum erat. Itaque ab ἄρω (ἄγνυμα) non solum πυναγός duxerunt, sed etiam nonnunquam πενηγός, Polyb. VI. 44. Paus. X. 51. Dio Chr. Or. V. 190. VII. 239. 244. Alciph. Ep. I. 18. cui raritas sua ita obfuit, ut et Schweighaeuserus illud sine ulla mora ac ne mentione quidem mutationis facta abjiceret, et Wagnerus idem in communiorē formā transmutare concupiseret. Sic ab ἄρω una semita θυμηδῆς, altera αὐθάδης instabili accentu deductum, ab ἄρω modo θυμηρῆς, modo θυμάδης, quorum hoc Homerūs, illud Philo de Abrah. pag. 584. A. Lucian. Amorr. 506. T. 5. Suid. s. Μένανδρος, aliquie usurparunt. Neque alia causa, cur tum πυνηγός dicatur, tum πυναγός, cuius ortum ipsa vocalis longitudo prodit, quae in ἄρω prae-

*) Grotius pro πυνηγίδι s. πυνηγίδι tralaticiam formam πυνηγίδι reduxit, quam admittere vereor. Illud fabulae Philetaeri elo- gium, pluribus Athenaei locis fultum (v. Schweigh. Nott. T. IV. 68.) et ad perpendicularum factum (cf. καπηλίς) Lexicis addi me- retur. Brunckius ad Aristoph. Lys. 644. Αρχηγέτε, inquit, dativus est contractus ut μῆτη. Idem ad Epigr. Αδεσπ. CXV. Piersonum subsequens: Λιμνάτι (Λεγιμίδε) apocope est, cuius exempla multa concessit Mattaeius. Horum exemplorum longissime diversa ratio est; idoneum foret hujus abnormis sed poetarum usibus peraptae coartationis documentum dativus φυλλοστρῶτη, si is a recto φυλλοστρῶτης (v. Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 356.) repeti posset: quod cavendum ne Lexicis forte obhaerescat. v. Nott. ad Ajax. p. 270. Sed existet fortasse (nam in grammaticis rebus οὐδὲν ἔσται ἀπώμονον) qui αἰγαλῆτη, γυναικῶτη, ηλικεῖτη, ex occultis tenebris protrahat. Interea loci γυμνάτη (i. e. γυμνάδι) doctis aestimatoribus perpendicularum propono. Quod autem ηπατίτιδος et ηπατίδος (Geopp. VI. 6. 443.) commutantur, id natura hujus generis fieri credo; sicut περαμίτης et περαμίτης, γαλαντίς et γαλαντίτης alternant.

senti similis est. Ex his autem alia formam doricam (sic enim brevitatis causa nunc nominabo) in stirpem suam transmittunt, alii sibi reservant; ut Tragici, κυναγός scribentes, tamen κυνηγία, κυνηγεῖν et κυνηγέτης retinuerunt, in quo Porsonum titubasse nolle ^{*}). Ac ne omnibus quidem ejusdem originis vocabulis eadem species reddita; nam quum λοχαγός constantissime diceretur, στρατηγός, ἵππηγός, κυνηγός etc. cursu suo deverti haud valuerunt. Imprimis vero mihi animadvertisse videor, vocabula musica, palaestrica et militaria (quorum rerum scientia florebat Graecia Doriensis) dorice colorata esse, velut ipsum illud λοχαγός et οὐραγός et ξεναγός et χοραγός (v. Hemsterh. ad Plut. p. 532. Jacobs. ad Theocriti Ep. XI.), quae ne Athenis quidem omnia, nedum in communis dialecto colorem mutarunt et hinc ad Romanos transfusa tum quoque tenoris sui permanserunt. Hinc namque graecum στρατήγημα stratagemma dixerunt, a Ferzellino praepropere damnatum, Μουσηγέτην ^{**}) Musagētam, et quas Thucydides ἵππαγωγούς ^{***}), Diodorus et Polybius ἵππηγούς nominant, Plinius Hippagos appellavit. Huc etiam adjice Damii et Damiurgorum nomen, quos

^{*}) Huic contradicit etiam Blomheldius ad Aesch. S. c. Th. v. 42. Phrynichi silentium invidiose interpretans: „Nempe is putasse videtur, formam quadrissyllabicam Tragicos nunquam adhibuisse.“ Haec suspicio tum per se levissima, tum etiam supervacua est, quum neque Porsonus neque quisquam alias Phrynichi praecepto in eum finem abusus fuerit, ut Tragicos κυνηγέτης scripsisse probaret.

^{**)} Plato Legg. II. 655. Diod. I. 53. Lucian. de Hist. Scrib. c. 16. Philostr. V. Soph. I. 1. 480. Pausan. I. 2. 10. Arrian. Ven. pag. 224. Himer. Ecl. 32. 298. Marin. Procl. c. 6. Procop. Sophi Ep. XLIV. Aristid. Or. I. 2. Pl. II. 5. quem locum proferens Grammaticus Herm. p. 341. praeter aliud gravius vitium etiam pro μουσηγέτης recepit πονηρύτες, more librariorum in doricae formas proclivium. v. Dorvill. ad Char. p. 240.

^{***}) v. ad Thucyd. VI. 42. Haec terminatio in ἵππης a veteribus maxime cum vehendi significatione conjuncta fuisse videtur; ἵππηγός et ἵππηγεῖν Dem. c. Phaen. 1041. ὄπλατρηγός Thucyd. VIII. 35. et 50. στρατηγός VIII. 4. Andocid. de Red. pag. 86. ὄπλατρηγός Plato Legg. VIII. 429. Λοχαγηγία Xenoph. Anab. I. 4. 15. et λοχαγός Cyrop. II. 2. 6. e codd. exsignata vulgatis postponenda duco, neque ἑρμηγέτης, quod in Thucyd. II. 75. unus cod. preschet, receptae lectione aequiparant. Eadem in Plut. V. Ages. XXXVI. 126. T. IV. cotufusa. v. Wyttenebach. ad S. N. V. p. 47. Apud Zosimum III. 12. πλεῖα στρατηγές ταὶ φρεσταὶ εἰς φρεστῆς natum.

Graeci forma magis populari *Δημιουργούς* vocarunt, atque illa quae Attici ipsi cum Doriensibus communia habent, *Ἐλλανοδίκαι*, *Ζεῦ Ἐλλάνιος* veteris indigitamenti Arist. Eqq. 1255. *Ναύπαρος* s. *Ναύπλαρος*, atque alia multa, de quibus s. *Κεραφαγάς* atque eo loco, qui est de compositione, aliquid dicetur amplius. Interim hic exsequar, quae cum nostra causa propius conjuncta sunt.

Ὀναδός et derivata tum apud Tragicos uniformia sunt, nisi quando librarii ionicam speciem importarunt, ut in Aeschylus versibus ap. Stob. Ecl. Ph. I. 4. 120. de quibus admonuit Wunderlich. Observ. p. 69., tum in communi sermona minime lubrica, Plato Phaedr. 248. C. Philo de Agric. p. 192. E. Quis rer. div. haer. p. 491. G. Philostr. Imag. II. 4. 815. Themist. IV. 60. B. Liban. Ep. MCCCLI. 691. v. Boisson. ad Heroic. pag. 339. sic ut Eustathius p. 1376. 14. *Ὀνηδός παρ' ἀττικοῖς, ὄναδός δὲ κοινῶς* dici perseverans; sepultae antiquitatis monumentis inaui videatur.

Plus admirationis habet πρανῆς et πρηνῆς; praesertim ab iisdem scriptoribus saepenumero summutata; illud est Aristot. de Part. Ann. IV. 15. 575. C. de Gener. Ann. I. 5. 582. de Part. Ann. II. 14. 506. D. innumerisque aliis locis; Plutarch. V. Syll. XVIII. 207. T. III. Paus. X. 13. 189. Galen. de Usu Part. II. 2. 314. E. 11. 327. F. T. IV. Joseph. Antt. IV. 8. 228. etc. etc. et rursus πρηνῆς Arist. Part. An. IV. 12. 569. de Spirit. VII. 182. D. T. II. Plutarch. V. Timol. IX. 129. T. II. Paus. X. 13. 188. Galen. de Usu Part. II. 2. 314. B. VII. 22. 749. A. Joseph. XVIII. 5. 876. XIX. 8. 951. Sed in πρανῆς et Xenophon sibi summe constat et Moeris p. 318. acquiescere videtur, eaque forma in certis locutionibus, κατὰ πρανοῦς, κατὰ πρανῶν, fere fixa est.

Βάμα, ut σχάμα, merum doricum est, quocum nemo σύμβαμα a βέθαμα derivatum confundat; communia autem sunt composita δίβαμος Eur. Rhes. 215. λεοντοβάμων Aesch. Poll. X. 77. quod Lexicis deest, ἵπποβάμων Aristoph. Rann. 821. unde mendose ἵπποβήμων in Lexica relatum, μακροβάμων et βραχυβάμων Aristot. Phys. VI. 152. quod cum ἀσροβάμων *) Nicet. Ann. III. 5. 55. C.

*) In Empedoclis versu 226. θηρεὶ δὲ ὁρμεζίσσειν ἴδια πτεροβάμων καμβάς, suspicio quedam residet, quam πτεροβάμων,

Niceph. Greg. VIII. 9. 212. Lexicis addas. Haec et similia quum omnia uniusmodi sint, ea denuo quae a ναῦς derivantur insitam flexurae ambiguitatem (*ναός, νηός*) veluti hereditariam habent; hinc νηῆτης stat Memnon. Phot. pag. 717. Appian. Mithr. pag. 679. Julian. Encom. Const. p. 46. etc. νηῆτης νόμος Eumath. Ism. VII. 298. Schol. Arist. Eqq. 539. ex diverso occurrit δεκανάτα, πεντανάτα, v. Wessel. ad Diod. IV. 105. νάϊος in Tragorum diverbiis ordinarium est, genitivo ambigue figurato, v. Elmsley ad Med. v. 510. τὰ νήια καὶ τοὺς πώπειας Aristid. Or. Pl. II. 205. quod Grammatici *veia* appellant.

Praetereo Dorismos Tragicorum proprios γάπτοτος, μανιστήρ, δάϊος, v. Hermann. ad Aj. 784., etc., quos qui sibi expendendos sument, ne Ionisinos quidem, parum adhuc exploratos; Παρνησός, Ἀσινῆς, Ἀδριηνή, δεισήνωρ (et φιλάνωρ) praetermittent. Hinc jam tempus erit Phrynichum revisere, cuius praeceptum egregie fundatum est. Nam κυνηγέτης Xenophon et Plato saepissime protulerunt, iidemque κυνηγετεῖν, quo et Aristoph. Eqq. 1255. Aeschinesque c. Ctesiph. 646. utuntur; κυνηγός et κυνηγεῖν cum Aristotele increbuisse videtur; nomen legitur Hist. An. VII. 28. X. 7. Callixen. Athen. V. 52. 275. Diod. III. 55. Plutarch. V. Philop. IV. 441. Apollod. III. 9. 2. et ceteros ordinatim; verbum ap. Arist. X. 22. Phil. Legg. Alleg. II. 61. A. Diod. V. 5. Plutarch. V. Alcib. VI. 8. aliosque vix numerabiles, non spreta interim altera forma, neque raro codicum dissidio; sic κυνηγεῖν et κυνηγετεῖν commutantur apud Diod. II. 121. IV. 34. Plutarch. de Vit. Aer. Al. V. 512. in quibus dijudicandis critici nimis perspicaces esse solent. v. Schaefer. ad Aesop. p. 129. Ita κυνηγία et κυνηγεῖσθαι Diod. IV. 34. Plutarch. Parall. XXXVI. 434. et haec rursus cum neutralibus κυνήγιον et κυνηγέσιον confunduntur. Sed ut ex hac παρενθολῇ ad Lexica quoque aliquid utilitatis redundet, addam προσαγός Anna Comn. VIII. 228. A. ποσμαγός Syne. Hymn. III. 271. p. 524. χειραγώγος Nicet. Ann. XVIII. 4. 360. χειραγώγησις XVI. 1. 291. χειραγώγημα Schol. Eur. Phoen. 855. ἀχαλιναγώγητος Anna X. 287. A.

detracto πτεροφοίτος, solitarium, ceterum remedium in vicinē sit *iō** ηεροβύμοι.

Καταφαγάς: πόθεν Μένανδρος συσσύρας τὸν το-
σούτων ὄνομάτων συρρετὸν αἰσχύρεις τὴν πά-
τριον φωνὴν; τὶς γὰρ δὴ τῶν πρὸ σοῦ τῷ κα-
ταφαγάς κέχρηται; ὁ μὲν γὰρ Αριστοφάνης
οὐτῷ φησίν: Ἐστι γὰρ καταφαγάς τις
ἄλλος ἡ Κλεώνυμος; Ἐχρῆν οὖν Κρατίνῳ
πειθόμενον φωνάς εἶπεν. ίσως δ' ἀν εἴπης, ὅτε
ήκολούθησα Μυρτίλῳ λέγοντι

· οὐδὲ δὲ μὲν οἰκέτης, οὐδὲ ἄρπαξ,
οὐδὲ ἀνάπτηρος πορνοβοσκός
καταφαγάς.

ἄλλ' οὐκ ἔχοντι τὰς αἴστας εἰρημένας λέγετο ὄρ-
πάζειν: *) †)

a) Hoc articulo carent Edd. Pr. Vass. et Phavor. Pro *αισχύρῃ* indicativum exhibui et malueram pro *Μένανδρος* vocativum, pro *εἰπεῖσθαι* optativum substituere. Theophrast. Char. VIII. 69. Λιγύων, διετυγχάνει Κάσσενδρος: ὁ ταλαΐζων. Συρρετός, platonicum vocabulum, illustravit Heindorfus ad Theat. pagi 31d. Myrtilius versus in trochaicā tetrametri formā rededit Pauwijs: ὁς (t. μν) ὁ μὲν οἰκέτης, οὐδὲ ἄρπαξ, οὐδὲ ανάπτηρος καταφαγάς Πορνοβο-
σκός.

†) Φαγάς et καταφαγάς gemella sunt, καταφαγάς aliud et hic frustra adductum a Phrynicō; videbimus suo loco. Paus. Merandri locum indicavit Antiatt. Bekk. p. 105. Καταφαγάς Μένανδρος Πωλούμενοις. Aeschylum adjungit Pollux VI. 40. πάμπονηρος ο περὶ τῷ Μυρτίλῳ καταφαγάς, εἰ καὶ Αἰσχύλος ἔχρησατο quo Phrynicī iudicium partim refellitur partim confirmatur. Hoc quia ratione fiat, antequam expedire coner, pauca de universo genere isosyllaborum primae declinationis praeponim.

Haec igitur in duō genera dividam, unum positivū, alterum naturale. Positivo duae species subjectae sunt nominum propriorum; prima species complectitur nomina quedam monadica urbium et locorum, partim petrege allata, partim a vetustate accepta, velut illa monosyllaba, quae lo. Lascaris in primo de generibus enumerat,

ó Φράς *), ó Νάς, ó Χνᾶς, quae sub formula judicari nequeunt. Ad secundam classem referenda sunt nomina hominum propria, Λοσπᾶς, Μηνᾶς, Διονῦς, ordinaria quidem et haud dubie antiqua, sed vernaculi et plebeji sermonis finibus conclusa. Sunt enim illa omnia citata pronuntiatione; ut fert natura familiaris commercii, ab integris Λιόρυσος, Μηνόδωρος etc. violenter contracta, ideoque a Grammaticis in diminutivorum numero consententur. Sicut autem apud nos inurbanum habetur nomen cuiuspiam hoc modo decurtare, nisi si veniam dñe familiaris, ita in cultissima Graeciae civitate, Athenis, neminem ingenuum natum hanc nominis quasi diminutionem subiisse reperio. Foris autem promiscue qua nobilium qua ignobilium nomina mutilata fuisse, et illustris Leō, Μεχᾶς, confirmat Thucydido memoratus V. 19. et 21., et ingens copia similium nominum profligatae Graecitatis a Bentlejo et Sturzio pridem exposita.

Eadem est alterius generis, quod naturale dicebam, conformatio: ó χησᾶς Schol. Aristoph. Avv. 791. Eustath. p. 1000. 12. ó κορυζᾶς Menand. Suidae, ó λαρυγγᾶς (ἥτοι λαυργεγόρας) Is. Porphyrog. in Charr. Herr. p. 512. (in Rutgers. Var. Lectt. L. V.), ó φακᾶς Suid. s. v. ó δακνᾶς Phrynich. App. p. 36. Phot. p. 36. quae plebeji sermonis propria esse blandimenta re ipsa intelligitur. Huc igitur φαγᾶς quoque et χαταφαγᾶς referri oportet. Est autem iisdem forma minus signata eoque civilior φαγός s. φαγών. Nam ut a φύγω φαγός Etym. s. Φύγειν, πρόσφρυνος Hesych. s. Ἰκέτην, ab ἔδω ἰδός, a βόσκει βοσκέσ derivatur, sic a φύγω φαγός **) ortum habet, quem Latini Phagonem appellant. Mordacem equum si orator extra jocum et opprobrium nominare vellet, Υπόν δάκνοντα diceret, ut Pöllux praescribit I. 192. Similiter Aristodemus ille nomen traxit ó τρέσας (v. ad Hesych. s. Τρεσαντων), mox participio in nomen verso quilibet frangaz τρεσᾶς signatus expressiusque appellatus est. Alius

*) Id. ambiguum est. Zonaras p. 455. Γράς, οὐ τοῦ μεροπαλῶν δειδίᾳ, λέγεται καὶ γράσος.

**) φέρετ peroxytosum est ap. Hesych. s. τρεστης, Eustath. pag. 1630. 15. 1737. 50. Melamp. de Naev. p. 506. ed. Franz. Moschopul. Schied. p. 178. et in N. T. loco; multaque alia hujus originis vocabula communem generis sui accentum derelinquunt, neque nisi considerante Abraehitus Diliusec. Thucyd. p. 561. peroxytensis adjicii δάκτηνος γλανavit.

alia origo fuit. Nomina operariorum et sellulariorum
 a veteribus in εὐς et εὐτης terminata canescens Graecitas
 fere omnia in ἄς deflexit, ὁ καπηλᾶς, ὁ λαχανᾶς, ὁ σκοινᾶς,
 quae etsi sine exprobratione dicuntur, tamen, quod in
 negotiis ignobilibus versantur, ad colorem hujus plebeji
 generis proxime accedunt. Hanc autem terminationem,
 quae hodieque durat, stante adhuc Graecia in conversa-
 tione vulgi non insuetam fuisse Hesychii Glossa appro-
 bat: Χηλᾶς, ὁ βάττης, i. e. γηλευτῆς. Sed maximus nume-
 rus ex eo genere est, quod nostri Technographi amplia-
 tivum, veteres contrario sed non minus idoneo nomine
 diminutivum vocant. Primum, quem lingua Romanica
 ψειλᾶν i. e. labeonem nuncupant, veteres communiter
 ψειλῶνα dixerunt; quem Attici ψίλακα, hunc Dorienses
 ψιλᾶν nominavere. Nam quod Pausanias III. 19. narrat,
 Amyclis Liberum Patrem cultum esse, cognomine ψίλαν,
 h. e. ut ipse interpretatur, ψιλωτήν s. πτερωτήν: ψίλα γὰρ,
 inquit, παλοῦσιν οἱ Δωρεῖς τὰ πτερά· ἀνθρώπους δὲ οἶνος
 ἔπαιρει etc. haec igitur interpretatio, a V. Cl. Henr. Vos-
 sio Epp. Myth. T. II. 51. probata, mihi ex periculo pe-
 tita videtur. Amyclaeenses illi, si quid sapio, deo im-
 berbi nomen dixere ψιλᾶν, i. e. λειογένειον. Quod genus
 quum Attici ψίλακα appellent, clare appareat, Doricam
 terminationem in ᄂς cum indigena Attica, νέας, πλούτας,
 στύγνας, σύβας, λεῖας, quae ipsa Grammatici in diminu-
 tivorum numero referunt, et significatione et usu con-
 gruere. Alterum exemplum est ψηνός, quod Lexicogra-
 phi ψεδνόν, ψιλόν, φαλαρόν, interpretantur; nam hoc
 eodem, quo cetera, detortum est; Zonaras p. 1871. ψη-
 νᾶς, ἐπιθετον. de quo secus sentit Tittmannus. Βανχάν
 Sophoclem pro Βανχεντήν usurpasse auctor est Schol.
 Soph. Philoct. v. 1197. ex quo colligitur, significationem
 rerum sordidarum et humilium tunc temporis et loci huic
 inclinamento nondum ita inolevisse, ut poetis non ali-
 quando hoc descendere licet.

Multum mihi superque exemplorum est, quibus evin-
 cam, haec vocabula non unius esse regionis et naturae,
 sed minimo molimento ex qualibet materia exsculpi po-
 tuisse. Ut a vulgatissimis ordinar, Δημᾶς non a Δημή-
 τριος solum, ut Bentleji sententia est, sed et a Δημέας
 corrumpi potuit; Ἡρᾶς ab Ἡρέας et Ἡρόδωρος, Νικομᾶς
 a Νικομήδης et Νικόμαχος, Δαμᾶς a Δαμαστῆς et Δάμασος.
 Zonaras p. 465. Δαμᾶς παρὰ τὸν δαμάσω μέλλοντα, ὡς θαν-

μάστος Θευράς. Etym. M. p. 247. 28. Λάμασος παρὰ τὸ δαμάζω, δαμάσω, ὡς ἵππασω” Ἰππασος. Schol. in Dionys. Gramm. p. 655. παρὰ τὸ ἵππος ἵππασος καὶ παρὰ τὸ χόρτος χόρτασος. cuius generis characterem etiam “λασος sequi, correpta contra naturam verbi vocali, observat Grammaticus Hermanni p. 448. Potest vero haec quoque flexio ampliativorum classi adscribi, quum plura contineat factitia certis personis per ludibrium imposita. Ita se habet daemon venereus Κύβδασος Athen. X. 442. A. quem Schweighaeuserus nescio quibus praestigiis in feminam Κύβδασω transfiguravit. Sic χρανύγασος dicitur Nicet. Ann. XV. 8. 308. A. et γνύκεσος, qui alia forma γνυκέων (non γνυκῶν) appellatus est, et πολλαχόρασος, quod quum Pollux VII. 15. abjectum esse declarat, de hoc universo genere plebejorum conviciorum judicium ferre censendus est.

Nominibus in ἄραι adjacent aequipollentia in ὅραι, κλανθίσι, καμμῆς, Διονῦς, λαρδῆς Schol. in Gramm. Dionys. p. 857. quorum ultimum, a Du Cangio App. p. 119. e Theophylacto citatum, ventriosum, φυσκῶνα, pinguitentum omaso significare et cum λάρνως (sus vel bovinarius) communem originem habere videtur. Quando autem oxytόνως scribitur, naturalem generis sui inconstantiam prae se fert; nam et ζέσας hoc sono notatum reperitur et πτισάνας et ipsum φάγας, καταφάγας, quorum omnium exempla plura attuli in F. A. Wolfii Analectis literariis T. III. unde ea tantummodo huc transferre libuit, quae aut ad hujus loci intelligentiam necessaria, aut aliqua accessione digna viderentur. Itaque non diu in his haerebimus. Sed si addidero, id quod ex ante dictis intelligi facilime potest, neque Sturzium recte hanc terminationem nominum propriorum veteri Graeciae ignotam statuisse, Lex. Xenoph. T. IV. p. 16. *), neque me Blomfieldio, Μαρικᾶς, Μαρικᾶντα, non paribus syllabis, Μαρικᾶν, declinari jubenti ad Pers. v. 65. subscriptorem praestare posse, retro ad Phrynicum revertar, eumque ab Abreschii suspicionibus vindicabo. Is in Nott. ad Cattieri Gazoph. p. 50. „καταφάγας, inquit, damnat Pollux et Phrynichus; sed qui, nisi in

*) Peregrinum nomen Μαρικᾶς, in transitu Μαρικᾶ, Μαρικᾶν, idem Xenophon inoffensus transmisit, expedito, si volueret uti, effugio.

Κολόκυνθα: ήμάρτηται η ἐσχάτη συλλοιβὴ διὰ τοῦ θα λεγομένη, δέον διὰ τοῦ τῆ, ως Ἀθηναῖοι. *) †)

a) Duos articulos in Ed. Nunn. huic praemiasos *Feldeimorum et Elegyis* suis locis restituimus. Edd. Pr. Vasc. hunc quoque praeterireunt.

Cratino legerat φάγος pro φαγάς, quod probat, ipse videtur, quo jure alterum admittendum neget.¹¹ Huic igitur, quaerenti, cur Phrynicus φαγᾶς réceperit, καταφαγᾶς excluserit, sic respondebimus, haec verba, in quorum numero est φαγᾶς, propterea quod habitum quendam communem significant, natura sua cum praepositionibus componi non posse, itaque *edacem* quidem et *voracem* dici, sed neque *comedacem* neque *devoracem*. Verumtamen quia voracitatis notio in composito καταφαγῆν proprie insignita est, poetae illi, καταφαγᾶς (*deglutator*) significantius fore rati quam simplex φαγᾶς; illam universalem rationem aut inscientes aut etiam præsentí animo et meditate dereliquerunt.

†) Athen. docet item L. II. (52. 225.) ab Atheniensibus κολοκύντη dici, laudatis multis testibus atticis. Moshop. in Schedis idem retulit, sed male in vulgo editis κολοκύνθη cum θ, cum esse debeat κολοκύντη cum τ. Videtur autem κολοκύντη rotunda proprie dici, ut σικύα longa cucurbita, si quis attente legat Athenaeum. Nunnes. Non obscura est hujus nominis mutabilitas, neque ignotum, scribendi rationem non tantum ab aliis aliam, sed ne ab iisdem quidem unam et eandem semper teneri. Apud Hippocratem modo κολοκύντη Diaet. III. 5. Vict. San. VIII. 7. Epid. VI. 536. E. Morb. Mul. I. 62. 764. B. nonnunquam κολοκύνθη de Morb. II. 4. 554. F. 17. 569. F. 578. C. pariterque ap. Aristotelem et Theophrastum saepe illa forma H. An. V. 17. 219. Caus. Pl. IV. 3. VI. 18. interdum haec occurrit H. An. IX. 4. 551. Caus. Pl. V. 6. v. Nott. p. 785. Κολοκύντη Athen. VII. 118. 180. Aelian. Ep. X. Actuar, de Diaet. II. 6. 88. κολοκύνθη Dio Cass. LXIX. 4. 1153. Mechann, vett. 89. et similiter κολόκυνθος (ut μήδος Eustath, 1524. 10. σμίγθος et

σμίνθε Hesych.) et κολόκυντος, v. Jacobs. Parall. Anal. p. 69. Ad haec accedit tertia forma κολόκυνθα Diosc. II. 162. 115. a. Suid. a. h. v. quae tres formae apud Athen. IX. 67. 492. in Mnesilochi versibus ab Edd. vett. committantur; et vero quarta κολόκυντα Artem. I. 67. 95. In summa, nisi de attica hujus vocabuli scriptura expressa extarent Grammaticorum, Luciani, Gregorii, Thomaee, testimonia, totam rem suspendere necesse esset, praesortim in tam proclivi erratu tamque inaequabili hujus terminacionis varietate. Namque μίνθη quoque Theophr. Caus. Pl. II. 22. et μίνθα IV. 6. V. 8. sed illud longe frequenter reperitur, quorum utrumque Pollux VI. 68. juxta aestimare videtur; et convenienter καλαμίνθη et καλάμινθα. Ao de multis aliis Grammatici in neutraru partem statuant. Anecd. Bekk. p. 470. "Ἄφθα καὶ διὰ τοῦ ἀ κα
διὰ τοῦ οὐ λέγουσιν, ὡς κίλα, κίλη, καὶ κίνα, κίνη, de quo non multo post dicam. Illud sequitur ἡ νάρθα (Lexicis τὰ νάρθα Suidas et Eustathius p. 700. 56. dona-
bunt). Pollux X. 5y. μάλθη ἡ μάλθα. Κερτίνος γὰρ μάθην ἔφη, Ἀριστοφάρης δὲ (Τίν) μάλθαν ἐκ τῶν γεμμα-
τίων ἤστιν. Hinc cogitur, et νάρθα et ἄλθα (Hesych.) brevi et terminari et proinde in tractu et declinatione ἡ accipere. Contrario, quae in longum et desinunt, Αἴδα, Κισσαίδα, Φιλομήλα, ea Herodianus p. 455. et Draco p. 98. vocalem primae positionis in transitu retinere do-
cent. Apposite ad hanc regulam Heynius in Apollod. III. 14. 8. Φιλομήλας e pluribus codd. restituit, Πολυμή-
λης autem III. 15. 8. cogitate reliquit, commedium ad-
monens, in nominibus, quae tantum ex poetis nota sunt,
saepè ioniam rationem obtinere. Si quis autem requirat,
cur alpha in illis nominibus producte dicatur, in μάλθα
breviter, a dorica origine repetendum est; Αἴδα, Σι-
μαίδα Megarensis Aristoph. Ach. 524. (δωρικάτερον εἶπε Schol.) cf. Phot. s. b. v. Κυμαίδα Theocr. IV. 46. Λο-
ναίδα V. 102. Siculae vel capellae vel puellae, quibus
fortasse Κομαίδα Hesych. adnumerabitur. Πινυμήδα
Paus. II. 13. 226. Ab his igitur longe distant nomina
communia ἄρδα, cuius ultima syllaba in Pherecratis
versu a Meineckio Cur. Crit. p. 42. tractato corripitur,
et si quid aliud fuit in publico usu collocatum.

Καταφερής: ἐπὶ τῶν πρὸς ἀφρόδισια ἀκολάστων λέγουσιν οἱ πολλοὶ ^{α)}), οὐδαμῶς οὕτω τῶν δοκίμων χρωμένων. †)

a) Vitoose Edd. Pr. V. et Phavor. *ei παλαιοῖ pro oī παλλεῖ.*

†) Thomas idem, apud quem in impressis et in MS. nostro non καταφερής sed καταφερῆς legitur. Eustath. 'Οδ. Ο. cum ā videtur efferendum, quum ἀπὸ τοῦ καταφέρεσθαι illud flectat, quod et ἀντὶ τοῦ λάγνου adhiberi inquit. Nunner. Καταφερῆς non probo; aliud est κατά, aliud κάτω. Rauw. Generalius Photius p. 107. Καταφερῆς οὐχ ὁ ἄστοις, ἀλλ' ὁ κάτω φερόμενος. namque non solum καταφερῆς πρὸς ἀφρόδισια Apollodor. Athen. VII. 15. 26. XIII. 56. 131. Diog. La. IV. 40. 251, et cum articulo ^{*)} καταφ. πρὸς τὰ ἀφροδ. Plut. V. Oratt. IV. 243. IX. 272. T. 12. εἰς τὰ ἀφροδ. Geopp. XII. 23. 900. et καταφέρεια ἡδονῆς Athen. VIII. 45. 298, sed etiam καταφερῆς πρὸς οἶκον Plut. V. Alex. XXII. 283. neque tamen tam late patet quam latinum *prodiivis*, sed semper in vi-
tio ponitur, ut v. c. pro εἰς πολησιν κατάφορος καὶ κατάν-
της Plut. II. Symp. V. 2. 56. ἐπικατάφορος πρὸς τὰ ἄνθη
Athen. XIII. 88. 203. et in aliis rebus indifferentibus
καταφερῆς usurpare non liceat, sed verbi causa ἐπικλινῶς
ἔχειν πρὸς τὸ καὶ τὸ Philo de Cherub. 118. E, quod Lexx.
impartiendum. Veteres autem ultra propriam hujus no-
minis significacionem non progressi sunt, sed declivia
καταφερῆ et καταφερῆ appellant, quae omnibus fere locis
inter se permuntantur, Xenoph. Cyn. V. 30. Diod. II. 186.
Nemes. de Nat. Hom. II. 91. XVII. 220. neque signifi-
catione inter se distant, ut Oudendorpio visum. Κατα-
φερῆ propria significacione Stob. Ecl. Ph. I. 944. T. II.
Geopp. II. 3. 73. Cyrill. c. Julian. VIII. 272. C. impro-
pria καταφερῆς εἰς τὰ ἀφρόδισια Hesych. s. Σαλαβανγώ et

*) Articuli usus liberimus est; apud Athen. X. 45. 92. εὖ ἐδι-
κεντο πρὸς ἀφρόδισια, cod. τα interpositum habet. Dioscor. III.
142. 185. a. παριστάν τὰ ἀφρόδισια et IV. 20. 202. a. ἀφρόδι-
σια παρορμᾶν, ut III. 145. 186. b. συναναίσα παρορμᾶν pro ἐπὶ²
συν. vel πρὸς σιν. quod genus constructionis ab Homero praeli-
batum (οὔτε γέρε ἐπῆλεν τάδε ἔσοντα 'Οδ. χ. 49.) multis exem-
pli illustrarunt Grammatici, quos Wyttensbachius citat Ecl. Hist.
p. 377.

*Καταλογήν εἰ σύρφακες λέγουσι τὴν πρὸς την
αιδῶ, οὐκ ὄρθως.^{a)} τ.)*

*Κολλυβίστης ἐπὶ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ: πάλιν ημᾶς
μολύγων οὐδέν τι ἀναπαύεται ὁ Μένανδρος. Ο
μὲν γὰρ κόλλυβος δόκιμον, τὸ δὲ κολλυβιστής
ἀδόκιμον.^{b)}*

a) *Articulus in Edd. Pr. V. et Phav. omissus est.*

b) *Edd. Pr. V. Κολλυβιστής οὐκ ἀρτῶς· πάλιν οὐδὲν ημᾶς μολύ
γων διαπαίστας ὁ Μένανδρος τὸν ἀργυραμοιβὸν κολλυβιστῆν λέ-
γων· τὸ μὲν τύμπανον κόλλυβος δόκιμον· ὃ δὲ κολλυβιστής παρα-
σημανθίσκειν· quam lectionem, Phrynicho dignissimam, etiam Thom-
as p. 539 retinet, quod occultum acumen non sensisse videtur. Nun-
nesius Lysian isto nomine usum esse e Polluce docet; Hoeschelius
Aristot. Lucian. Max. Tyr. ἀργυραγγώνων. Plura ab aliis congeta
sunt, quorum summam complexus est Sturzius.*

*Etym. a. Θηλυτεράνη. Schol. Mosq. ad 3D. 20. 30. τὴν
πρὸς συνονάσαν κατωφέριαν, quae Heynius temere atten-
tavit XXI. 454. v. Wessel. ad Herod. II. 65. Schweigh.
ad Athen. T. IV. 79. Schol. Aristoph. Rann. 127.: Κα-
τόντη ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ κατωφερῆ. Idem ad Pac. 152.: Κα-
τώκαρα, κατωφερῶς· τὸ ἔκι τῆς κεφαλῆς.^{t.)} πεσεῖν κατώ-
καρα λέγεται ἀττικῶς ὑφ' ἔν.*

t.) Quod Nunnesius observat, hoc nomen non adgnoscere Lexicographos, id hodieque valet, quum nomen
quidem receptum fuerit, sed significacione longe alia.
Neque quidquam frugi assert Pauvius, nisi forte hoo
praedicandum est, quod Hesychii glossam *Καταλογηθεῖται*:
ἀττικώτερον ἄλλα qd̄ *αἰδεσθεῖεν* oī *θεαὶ* in *καταλογηθεῖταις* re-
fingit, *ratio tui habeatur*, a *καταλογή* praeudens propria
moneta verbum *καταλογέω*, *Τριβῆλλος* relinquendum.

*) Gregorius p. 124. ἐπὶ κεφαλῆν· quod perinde esse supra de-
monstravimus. In Preabeut. Thessali p. 5. (941. Lind.) ἐπει
κατ' ἄκρα ἐπὶ τοῦ πύργου leg. *κατακέρα*, quod vulgus Graeco-
rum *κατακέρα*, antiquiores κατὰ *κεφαλῆν* (*κρεμασθεῖσας*), Eu-
stath. 1960. 40. κατὰ *κεφαλῆς* *αναρτώμενος* Euseb. Hist. Eccl.
VIII. 11. 391. dixerunt. (In Epigr. quod Bastius ad Greg. I. c.
tractat, metrum exigit θῆρ *εὐθῆκα* pro θῆρα.)

Τὰ ἴδια πράττω καὶ τὰ ἴδια πράττει οἱ πολλοὶ λέγοντες εἰκῇ, δέον, τὰ ἐμαυτοῦ πράττω, καὶ τὰ σαυτοῦ πράττεις, λέγειν, ως οἱ παλαιοί, ἢ τὰ ἴδια ἐμαυτοῦ πράττω καὶ τὰ ἴδια σαυτοῦ πράττεις.^{a)} †

a) Compressius Edd. Pr. V. τὰ ἴδια πράττω καὶ τὰ ἴδια πράττεις οἱ πολλοὶ λέγοντες εἰκῇ. δέον τὰ δικαιοῦ πράττω καὶ τὰ σαυτοῦ πράττεις. Neque Thomas haec referens p. 465. extremam partem praescepti invenisse videtur.

†) Utriusque constructionis a Phrynicho probatae exempla multa sunt et lucenta. τὰ αὐτοῦ πράξας καὶ οὐ πολὺ πραγμονήσας Plato Gorg. 526. C. σωφροσύνη ἔστι τὰ δικαιοῦ πράττειν Charm. p. 161. B. Dem. I. c. Aph. 828, Lys. p. Arist. 624. Dio Cass. LX. 27. τὴν ἡσυχίαν ἄγων καὶ τὰ δικαιοῦ πράττων, *rerum suarum satagere*. Huic vicinum est τὰ δικαιοῦ ποιεῖν ε. πράττειν, πορεία sua aliquid facere; permanere tenoris sui, τὰ δικαιοῦ ἐποίεε ὁ Πέρσης Herodo. VII. 94, consuetudinem servabat, οἱ πιθηκαὶ πιθηκίζοντες τὰ αὐτῶν ποιοῦσι Liban. Ep. 1194. 568, πράττουσα τὰ δικαιῆς, suo more agere, Ep. 972, 455, cf. Arist. Poet. XXVII. Aristid. T. I. 59. Altera constructio, ab Homero praetentata, qui pronomina possessiva personalibus ex abundanti adjicere solet, non minus celebrata est. „Et quod mirum est, hoc ipsum τὸ ἴδιον etiam primae et secundae adjungitur personae apud illos, ut Isaëus, οὐκ ἀν τὰ ἴδια τα δικαιοῦ. Demosthenes ἐγ τῷ πρὸς Περικλέα (Πολυκλέα), περὶ τῶν ἔμων ἴδιων μᾶλλον τιμωρήθητε (τιμωρησεσθε vulg. p. 1226.) η οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν. Ἐν δὲ τῷ πρὸς Καλλικλέα (1274.), τὸ χωρίον ὅμολογεῖται ὑμέτερον ἴδιον εἶναι. Phrynicus ἐν Παιστοῖς, ὥσπερ ἔμὸν αὐτοῦ ἴδιον εἶναι.“ Priscian. XVII. 2. 1089. Τὰ αὐτοῦ ἴδια Dem. c. Callipp. 1244, Plato Menex. 247. B. Gorg. 502. E. Xenoph. Hell. I. 14. 13. neque raro cum duplice possessivo: τὰ ὑμέτερα ἴδια Dem. Fals. Leg. 439. τοῖς ἴδιοις τοῖς σφετέροις αὐτῶν Isocr. Paneg. p. 75. Andoc. de Pac. 107. τὰ οἰκεῖα τὰ σφετέρα Aelian. H. Ap. II. 25.

Sed hoc sensu τὰ ἴδια πράττειν vetera nunquam, recentiores raro dixisse incepio. Plurimum abest ἴδια πράσσων ἢ στρατοῦ τοιχεῖς ὑπὸ Eur. Iph. A. 1563, i. e. ἴδια, privatim. quomodo etiam τὰ οἰκεῖα πράσσειν Thuoyd. I.

Αἰρατεύεσθαι: ἀδοκίμῳ ὅντι οἱ γε πολλοὶ χρῶνται τούτῳ τῷ ὄνόματι, καὶ Μένανδρος. λέγε οὖν οὐκ ἐγκρατεύεσθαι. a) †)

Αἴχμαλωτισθῆναι: τοῦθ' οὕτως ἀδόκιμον, ὃς οὐδὲ Μένανδρον αὐτῷ χρήσασθαι. διαλύσων οὖν λέγε αἰχμάλωτον γενέσθαι. b) ††)

a) Articulus a Nunnesio deorum additus est. Fortasse verba ἀληφ ὅντι ab initio removenda et οἱ γε in οἷς τῷ mutandum.

b) Οὗτον pro vulgato ὅπερ ε Scaligeri conjectura edidi et οἵς εἰδεῖς ex Ed. Pr. pro οἷς καὶ μη, quod Nunnesius dedit, plenique indidem αἰχμάλωτον pro αἰχμάλωτος.

141. opponitur τῷ τὰ κοινά. Verum auctor Ep. I. ad Thess. IV. 11. et Hesychius s. *'Ιδιοχρηστῶν* exemplum vitiosi usus prodiderunt.

†) Idem Thomas praeceptum p. 50. cui praeter Aristotelem Nicomach. VII. 6. ab Hoeschelio citatum nullum, qui contrarium probaverit, opponere possum; sed ἀκρατεῖν Hipp. de Morb. Mul. I. 24. 754. B. Neque ἡγρατεύεσθαι extra sacros V. et N. T. libros mihi occurrit, unde ad scriptores ecclesiasticos deflexit. v. Du Cang. s. *'Ἐγκρατεῖν*. Secutis temporibus ἡγρατεύεσθαι Sext. c. Ph. I. 586. Lex. MS. Albertii ad Hesych. s. Γραμματεύς, ἡγρατευμα Jamblichus, ἡγρατευτής, quod Lexicis deest, Eustath. s. E. 554.

††) Thomas p. 23. αἰχμαλωτίζει καὶ πάντες οἱ ἀπὸ τούτου χρόνος ἀδόκιμοι, Polluce I. 166. nihil caussante. Neque erat quidquam ista aetate tritus, quae exempla Josephi, Diodori, Heliodori, adnotatoribus suscitata, et protulit et propagavit. Adde Posidon. Athen. IV. 58. 96. Arrian. Alex. II. 22. Jamblich. V. P. IV. 19. 50. Ulterius repetere non licet. Lexica ditari possunt duobus compositis ἐξαιχμαλωτίζειν Nicet. Ann. III. 1. 51. C. et συναιχμαλωτίζειν Sext. c. Emp. XIII. 281. Justin. Exc. Legg. p. 175. A. Extrema Graeciae senectus novum palmitem prequisit αἰχμαλωτεύειν, quod apud Stephanum ἀμάρτυρον est, Constant. Porph. Adm. XXX. 94. B. Nicet. Ann. XVI. 5. 323. Hesych. s. Προνομεών.

Τέλος τοῦ δευτέρου.

Αρχὴ τοῦ γ.

*Ἀνατοιχεῖν μὴ λέγε, ἀλλὰ διατοιχεῖν,
Ἐνυστρον μὴ λέγε, ἀλλὰ ἡνυστρον, ὅτι καὶ ἀρ-
χαῖον.
Καταπροίξεται οὐκ ὄρθως διαιροῦσι, δέον κατα-
προίξεται λέγειν ἀδιαιρέτως.^{a)}
*** ενιτεῦσαι: ιδεῖν δεῖ, εἰ Φαβωρίνος χρώμενος
οὐκ ὄρθως χρῆται.^{b)}
Ἀντικρύ: τοῦτο τοπικὸν καὶ ἐπιεικῶς ποιητικὸν
ἄνευ τοῦ σ λεγόμενον. Ὡδεν οἱ ἐπὶ τοῦ ἀντι-
κρύς τιθέντες ἀμαρτάνουσιν. Εἰ μέντοι τις
προθείη τὴν πρόθεσιν τοῦ ἀντικρύ καὶ εἴποι
καταντικρύ, ὄρθως ἔρει.^{c)} †)*

a) Hi tres articali, qui omnes prius suis locis propositi sunt, ab Ed. Pr. V. absunt; et hoc initium libri tertii miram confusionem et discrepantiam, quae in antiquis Codd. fuit, sperte prodit. Pauw.

b) Deest prima litera, ut miniatula fieret; ita incertum, sitne γενιτέσσαι, quod nusquam legi, an πονητέσσαι, quod legiter ap. Hesych. et Phav. s. *Πλεύσι* et Phocylidem. Nunnes. Forte τεχνιτέσσαι, quod est frequens apud Philonem, vel ξενιτέσσαι, quo verba tititur Lucianus semel, Philo saepiuscule. Hoeschel. Hoeschelium sequor. Articulum non habet Ed. Pr. Pauw. Τεχνιτέσσαι an ξε-
νιτέσσαι in suspicione ponatur, perparum interest, quem hoc rarissime utatur Attici, illo nunquam. Qui sequitur articulus in Ed. Nunni. Τετραζήν α. τ. λ., supra ante *Παραβόλαιον* legitur.

c) Hunc et quinque articulos in Ed. Nunni. proxime sequentes, Ἀνπόδετος, Βέρημα, Προσδεῖσθαι (quem supra post *Pīsā* collacavimus), Ἀπηρταιμένον et Ἀνέκαθεν (qui supra post *Tīsā* legitur), Edd. Pr. V. omitunt,

†) Ammonius, Herodianus, Schol. Ven. Γ. 559, et Etym. simplicius tradunt, ἀντικρύ de loco, ἀντικρυς s.

ἀντικρύς (jacet enim res in controversiis) pro φανερῷ a. διαφέρειν dici. A quorum judicio aliquantisper dissentunt Phrynicus et Thomas, qui etiam de loco si usurpetur, praepositionem ab oratoribus addi malint. Sic e regione καταντικρύ plurimis locis legitur Thucyd. I. 102, VII. 26. Plato Charm. 153. A. Alcib. I. 152. Demosth. c. Callicl. 1221. etc. Id etiam contra Grammaticorum sententiam ἀντικρὺς dicitur, ἀντικρὺς αὐτοῦ Appian. Pun. VIII. 103. ἀντικρὺς τοῦ βωμοῦ Porphyri. V. P. II. 25. 58. Plut. V. Lucull. IX. 288. T. III. Paus. VII. 20. Anton. Lib. XXIII. 105. Arrian. Peripl. Er. p. 147. Dio Chr. XXXI. 592. Philo Legg. Alleg. p. 57. Joseph. Antt. IV. 4. 207. ubi cod. ἀντικρύ exhibet, quod per se credibile est centenis locis cum illo confusum esse. Sic etiam καταντικρύς legitur ap. Dion. Cass. LXVII. 7. 852. Aristæn. Ep. III. 5. et in Edd. vett. Athen. IV. 67. Sed et Ruhnkenius erravit, Heindorfiumque secum abstraxit, quum in Plat. Euthyd. 273. ἀντικρὺς λόγῳ παρεκαθέσθη εἰς δεξιὰς ex Grammaticorum sententia ἀντικρύ scribendum fuisse statueret, neque recte Fr. Poppo Observ. in Thuc. p. 59. in istis II. 4. οἱόμενοι — ἀντικρὺς δίοδον εἴναι εἰς τὸ ξένον, adverbium ἀντικρύ putat aliqua placere posse. Nam in Platonis loco non hoc significatur, ex adverso consedit, sed recta, dierectus, ad me perrexit. Hoc vero, recta (εὐθυνωσεῖ) aliquo contendere, non ἀντικρύ dicitur, sed ἀντικρὺς. Aristoph. Lys. 1070. χωρεῖν ἀντικρὺς ὥσπερ οἴκαδ' εἰς ἐντῶν. Eccles. 281. εἰς τὴν Πινύχην ἔρχεται ἀντικρὺς. Plutarch. Pomp. LX. 217. Caes. IV. 362. ἀντικρὺς βαδίζων ἐπὶ τὴν Ρώμην. id quod ICti dicunt in continentia, neque id multum distat ab εὐθύνῃ. recta, continuo, mixtamque habet temporis et loci notionem, ut a Grammaticis non numeretur omnino inter localia. Hi igitur si ἀντικρὺς ab ἀντικρύ hactenus differre pronunciant, quod hoc τοπικόν sit, hoc intelligi volunt, ἀντικρὺς non significare ex adverso, e regione; quod veteres Attici ἀντικρύ vel potius καταντικρύ dixerent; illam autem significationem ex tempore et loco confusam (ut latina extemplo et illlico), quae etiam præcise complectitur, ne procul quidem attigerunt,

Ανυπόδετος ἐρεῖς ἐν τῷ η. τὸ γὰρ ἐκ τῶν ἐ ἀμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται καὶ οὐχ ὑποδέσασθαι. †)

Εὕρημα χρὴ λέγειν διὰ τοῦ η, οὐχ εὑρεμα. †)

†) Idem decernitur ac non varie sed prope conjunctis sententiis à Phrynicho App. p. 17. Gramm. Bekk. p. 412. Moeride p. 29. Thoma p. 76. et Suida, non addita ea ratione, quae hoo loco, dubium an ab ipso Phrynicho, subponitur. *Ανυπόδητος* apud Atticos persaepe legitur, ἀνυπόδετος nunquam, quin genuina forma aut in cod. appareat, aut ex alio quodam recessu emergat. v. Ζευν. ad Memm. II. 3. Recentiores sophistae utroque permixte usi: *ἀνυπόδητος* Lucian. Ep. Satt. XIX. Asin. XVI. 148. Plutarch. de Fort. p. 304. T. VII. Dio Cass. LXXII. 17. LXXVI. 12. Themist. XIII. 163. C. *ἀνυπόδητος* Luc. Asin. XLIII. 182. Navig. I. 156. Plut. V. Phoc. IV. 5. Cat. VI. 50. Dio Cass. LIX. 7. Themist. XXVI. 316. Substantiva unius generis sunt δέσις, κατάδεσις, σύνδεσις, ὑπόδεσις, Plato Rep. IV. 537. Xenoph. Mem. I. 2. 5. Diod. V. 45. Polyb. III. 49. Dio Cass. XLIII. 43. Aelian. V. H. III. 19. Athen. XII. 50. 490. ὑπόδησις Artemid. IV. 2. 314. 83. 294. et in Ursini cod. Diod. V. 44. scribitur non male, ut Wesselingio videtur, ut mihi, parum bene; sed *ἀνυπόδητος* necessario obtinet longam vocalem a transitione adjectivi, Plato Legg. I. 22. T. 8. Philostr. V. Apoll. VI. 11. 249. Aristid. Or. Sacr. III. 308. M. Anton. VIII. 84.

††) *Λέγεται καὶ εὑρεμα καὶ εὕρημα, καὶ εἰσὶ μὲν ἀμφοτέρων ψεύσεις ἐπικρίνει δὲ μᾶλλον Ἡρωδιανὸς τὴν διὰ τοῦ η, ὡς ἀπὸ περισπωμένου τοῦ εὑρώ Eustath. p. 1809. 5b. Quae Thoma commentatores ex Atticis asserunt vitiosae scripturae exempla, Alexidis et Lysiae, horum in altero Porsonus (v. Addend. ad Athen. T. VIII. 464.) ipsius metri causa atticam reposuit formam, in altero servavit cod. Bodleianus Dionysii Iud. de Isaco X. 602. T. V. Παλαιηδικὸν τούτουρεμα, incertum unde depromptum, apposuit Phrynicus App. p. 468. Bibl. Coisl. p. 58. Bekk. Τούτουρεμα est etiam in Praecept. Hipp. IV. 168. T. II. Sirac. XXXV. 10. (Inserenda haec vox Lexicis cum ἀντύ-*

οημα Paus. V. 9. 56. *ἔφεύρημα* Basil. Ep. LXI. 91. A. Schol. in Gramm. Dion. p. 650. et *ἔφεύρεσις* ib. 773. cf. Schaefer. Append. ad Arist. Plut. p. 493.) *Εῦρημα* recte a Phrynicho preferri, Aristophanis, Platonis et Xenophontis exempla probant; *εὑρεμα* vulgari Graecitati proprium est, Phil. Legg. Alleg. II. 75. B. Plantat. Noe p. 219. B. etc. Dion. Hal. V. 17. 885. T. V. Strabo VII. 5. §. 9. 570. VIII. 5. §. 50. 435. Galen. de Diff. Resp. II. 1. 246. A. T. VII. Dio Chr. III. 142. Aelian. V. H. XIII. 40. qui iidem quum subinde etiam atticam scripturam referant, perdifficilis est, ubi codd. inter utramque fluctuant, dijudicatio, ut v. c. Aelian. V. H. XIV. 20. Athanas. Or. II. c. Arian. c. 59. 507. B. Pollux IV. 65. 74.

Contra pro *εὑρεσις* recentiores Graecos, futuri formam presse consecantes, *εὑρημις* protulisse animadvertisimus: Galen. de Med. Simpl. III. 5. 61. D. Apollod. III. 3. 1. Achill. Tat. V. 26. 494. Cyrill. c. Julian. II. 28. B. Basil. Ep. LXXV. p. 130. D. Poll. V. 65. Apud Aristophanem autem Nub. 725. pro *εὑρητεος*, quum in cod. *ἔξενηρητεος* legatur, scribendum est *ἔξενηρετεος*. *Εὔρετεον* Plato Rep. II. 252. Thucyd. III. 45. (subrepsit et hic *εὑρητεον*). *Μενητεον* Aesop. Fab. CLVIII. 95. haud dubie deterius est quam *μενετεον* *), quo Plato, Xenophon Hell. III. 2. 9. Epict. Arrian. I. 7. p. 44. utuntur, summaque ratione Corayus ad Isocr. p. 87. *ὑπομενητεον* a codice oblatum aspernatus est. Pro *ὑπομενητη* Joseph. Antt. XVII. 6. 845. recipiendum est e MS. *ὑπομονητη*. Quemadmodum autem *μενετος* scribitur et *ἐμενετηνος*, *ὑπομενετηνος* (corrupte *ὑπομενητηνος*), sic etiam pro *ἀνεξενηρητος* Lex. Rhet. p. 598. veteres *ἀνεξενηρετος* dixisse credibile est, ut *χαμαιενηρετος* Suid. omissum in Lexicis. Verum hoc nihil impedit, quominus praeter *εὐρεσιεπης* etiam *εὑρησιεπης* locum suum tueri possit, quod cum illo Codd. exhibent Pind. Ol. IX. 120. Aristoph. Nub. 447. *εὑρησιλογια* Diod. I. 37. in codd. *εὑρεσι*. Apud Plutar-chum modo illa forma Symp. L. III. Quaest. VII. 5. 145. T. XI. modo haec V. Quaest. VII. 4. 229. vitiose *εὑρεσιολογια* Diog. La. II. 1. 3. 146. *εὑρησιλογειν*, quod non admisit Schneiderus, Athen. V. 247. T. II. Diog. La. II. 134. 158. *Εύρεσιεπεια* Cyrill. c. Jul. II. 46. A. *εὑρεσιε-*

*) *Διαμαχετεον* ex horum communitate extrudendum. v. Astius ad Plat. Polit. II. 434.

• Απηρτισμένον, ἀπήρτικα καὶ τὰ ἀπὸ τούτων ἄπαντα σόλοικα. ἀποτετέλεσται δὲ καὶ ἀποτετελεσμένον χρὴ λέγειν· ἀμεινον γάρ· ἐκτὸς εἰ μή ποθεν τοῦτο εἰς Φαβωρίνον ἥλθεν, οὐδεν οὐδεῖς οἶδεν. Αρχαῖος μὲν γάρ οὐτως οὐ λέγουσιν, ἐκεῖνος δέ πλὴν εἴη εἰτ. ἡμεῖς οὖν ὡς οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ μὴ ὡς Φαβωρίνος. *) †)

a) Ante primum *Αρχαῖος* articulus et ante eis particula potentialis defecisse videtur.

πεῖν III. 96. E. εὑρεσικομῆτα IV. 114. B. (Apud Suidam et Photium Στερεολόγος, εὐρύλογος, jam dudum ab aliquo εὐρεσιλογος correctum puto.) Sic etiam cum αἵρεσις conciliari potest αἱρησιτελῆς, quenquam et in hujus locum αἱρησιτελῆς auferimur membranae Athoneas, de quo mirifice hallucinatur Schweighaeuserus. Sed αἱρησις Plutarch. de Profect. Virt. p. 249. T. VII. ex librariorum errore natum arbitror, qui et σχῆμα pro σχέσις et ἐπαύρησις pro ἐπαύρεσις Thucyd. II. 53. et ἄλησις Geopp. IX. 16. 624. pro ἄλεσις II. 32. 174. substituere ausi sunt.

Addam ad extremum hoc, ex quinque illis soristis brevibus, quos Grammatici a perfectis longis extitisse docent, σύρηθην propter summam raritatem tam suspectum esse, ut ne Dionysio quidem Antt. IV. 50. 766. concedendum videatur. In contrariam partem peccat ἔφεβος, in quod non Isocrates, non Demosthenes unquam, bis ad summum Aeschines Fals. Leg. 216. et 289. impegit, quo utroque loco ἔφεβος in codd. servatum. Apud Platонem utrumque sepius legitur. v. Heindorf. ad Gorg. p. 46. sed et hunc arbitror popularem consuetudinem sequutum esse.

†) Congruunt cum hoc Moeris 82. et Thomas 104. In Aeschyli versu S. c. Th. 380., quem contra hos affert Sallierius, pro ἀπαρτίζει, quod sententiam nullam habet, Wakefieldius Sylv. Crit. P. I. 98. barbarum ἀπαρτάει, Hermannus Add. ad Antig. Ed. min. p. 155. καταργήσει proposuit. Certiora haec sunt: ἀπαρτίζοντος τῆς ὀκταμήνον, i. e. τελευθαίσης, Hipp. Epid. II. 180. B. ἀπηρ-

πισμένης τῆς περιόδου de Morb. IV. 11. 608. A. T. VII.
et καταρτίζειν Herodoto familiare esse notatum ad V. 28.
Ab his praescriptum hujus verbī usum renovavit Aristoteles: ἀπαρτίζειν πρός τι Polit. VI. 8. 22. quadrare ad ali-
quid, ut Mechan. Vett. p. 75. ἐν τῇ ἀπαρτίζουσῃ δόξῃ, i. e.
καθηκούσῃ, Arist. H. An. V. 8. 191. cf. de Gen. Anim. V.
1. 698. C.. Hinc succedunt Josephus Antt. III. 1. VIII.
5. Diodorus I. 10. (cujus alium locum XI. 75. occupat
soloecismus τε quam opinione crebrior καταρτισθέντων
τῶν τριηρῶν) Dio Cass. XLIV. 58. 407. Aristid. Rhet.
T. II. 453. Diog. La. VII. 18. 375. Sext. c. Mus. 369.
Sed quod e Theocrito afferunt exemplum νύμφαι χοροῖ
ἀρτίζοντο, propter emendationis facilitatem suspectum,
ap. Aristid. Or. in Reg. p. 66. T. I. πᾶν κατήρτισται καὶ
κενάθευται potius κατήρτισται scribendum videtur, ut
Plut. V. Themist. II. κατάρτυσις καὶ καιδελα. Sed jam
video, quo appellam.

Τέλος τῆς Φρυνίχου Ἐπιτομῆς.

E K T Ω N

H P Ω A I A N O X.

F f

E K TΩΝ

H P Ω Δ I A N O Y.

Συγγενίδα οὐ δητέον· οὕτε μὴν εὐγενίδα. ἀλλὰ συγγενῆ καὶ εὐγενῆ τὸ θηλυκόν· διὰ τὸ κοινὸν εἶναι τὸ ὄνομα. ὡσπερ γάρ ὁ εὐτυχής, η εὐτυχής, καὶ τὸ εὐτυχές, οὕτω καὶ ταῦτα. καὶ ὡσπερ οὐκ εὐτυχίδα λέγομεν, οὕτως οὐδὲ συγγενίδα, ἀλλὰ συγγενῆ. ὡς που καὶ Μένανδρος, Κρωβύλῃ τῇ μητρὶ πείθον καὶ γάμες τὴν συγγενῆ. †) ὅσα τῶν ὄνομάτων παρὰ οὐδέτερον ὄνομα σύγκειται, τὴν αὐτὴν ἔξει κλῖσιν, ἥν καὶ τὰ οὐδέτερα. ἐπεὶ οὖν τὸ συγγενῆ ἐκ τοῦ γένους ἐστὶν ὄνόματος οὐδετέρου, τὴν αὐτὴν ἔξει κλῖσιν τῷ οὐδετέρῳ. ††)

†) Versus Trochaicus est integer; si senario iambico usus fuisset Comicus, scribendum esset vel Κρωβύλῃ Τῇ μητρὶ π. vel Κρωβύλῃ τῇ μητρὶ πείθον καὶ γάμες. Τὴν συγγενῆ. Pro Κρωβύλῃ est Κρεωβύλῃ in fragmenτo Menandri ex Plocio. Male et contra nominis indolem forsitan. Rauw. Κρώβυλε viri nomen Piersonus ex MS. Ruhmkorffiano restituit, non probante Hermanno ad Herod. pag. 302. ubi pro τῇ ἀμαρτανούσιν in principio articuli τῇ scribendum.

††) Ad hos adjективorum communium flexus reorientior Graecitas declinavit. Pollux III. 50. συγγενῆς, δοχάτως βάρρερον. Idem significat Suidas: Συγγενῆς καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ ἐπὶ γυναικὸς η ἀτατὴ γραφή φυλάττεται. Συγγενῆς

Αμαρτάνουσιν οι τὰ ημίση λέγοντες καὶ οὐ τὰ ημίσεα. τὰ γὰρ τριγενῆ τῶν ὄνομάτων, ἐπὶ τῶν ὄνομάτων διαιρεῖται. οἱ γλυκεῖς, αἱ γλυκῖαι, τὰ γλυκέα. οἱ ὀξεῖς, αἱ ὀξεῖαι, τὰ ὀξέα. οὕτως ἄρα καὶ οἱ ημίσεις, αἱ ημίσειαι, καὶ τὰ ημίσεα. καὶ τὸ ἔνικὸν οὐν μόνως τοῦ ημίσεος, ὡς καὶ τὸ ὀξεός, καὶ γλυκέος, ἀλλ' οὐ τοῦ ημίσεος. †)

Charito V. 5. 111. Synes. Ep. CLIV. 293. D. Const. Porph. Adm. XIII. 66.F. συγγενίδες Plutarch. Quaest. Rom. VI. 314. T. VIII. τῶν συμπολιτίδων καὶ εὐγενίδων Schol. Eur. Phoen. 210. ἡ συγγενέτης, quod Hoeschelius e Philone afferit (de Charit. p. 696.), aliorum pertinet. Εὐγενής Joseph. Antiqq. VII. 5. 571. γυναῖων (sic) εὐγενίδων τίνες Euseb. Hist. Eccl. IX. 8. 448. Ex alia terminatione inclinatum δοντίς Pollux vituperat II. 74. ἡ δοντίς Τπερόδη εἰρημένον οὐκ ἐπαινεῖτον, quo Nicet. Ann. II. 6. 47. B. Rufinus Epigr. I. Paralipp. Ep. 36. p. 788. Eustath. pag. 1475. 44. aliique hujus ordinis utuntur. Aristophanes Grammaticus inter alia ἀσύνήθῃ refert etiam τὸ μοιχῇ καὶ μοιχίς, δι' ὃν δηλοῦται ἡ μοιχαλίς, Eustath. 1761. 24. (in seqq. pro ἐπιμηκάζειν scribendum ἐπικηκάζειν et hoc fortasse etiam Sophroni retribuendum pro ἐπικάζειν ap. Apoll. de Pronom. p. 75. C.) Μοιχῇ et μοιχίς Lexicographis intacta, μοιχαλίς Plutarch. Placit. Phil. I. 7. 371. T. XII. Heliod. VIII. 9. Procop. Anecd. I. 5. C. Schol. Lucian. Jup. Trag. p. 282. T. 6. Basil. Ep. ad Amphil. p. 15. D. T. III. et apud Alexandrinos interpretes satis crebrum, veteribus ignotum est. Η ἡγεμών Aristid. Encom. Rom. p. 224. T. I. Synes. Epist. CXXXVI. 272. D. ἡ ἡγεμονίς Strabo VIII. 227. T. III. Niceph. Greg. XIII. 6. 410. A. Η φύλαξ Philostr. V. Soph. II. 27. Agath. Epigr. VIII. ἡ φυλακή Plato Rep. V. 19. T. VII. ἡ νομοφυλακή πιβωτός Philo de Nom. Mutat. pag. 1050. E. Lexicis inserendum,

†) Hoc ad verbum Thomas ut alia multa ex hoc fragmento in suum opus retulit; ut hinc intelligatur, quanti esse debeant Thomae eclogae. Nunner. Επὶ τῶν ὄνομάτων; immo ἐπὶ τῶν ὄντεσθέων et sic recte Thomas. Pauw. Sic et Pieropus et Hermannus p. 502. e

Τὸ Λῆδα Λῆδας, καὶ Κισσαΐδα Κισσαΐδας, καὶ Φιλομήλα Φιλομήλας, ἀντίκειται τῷ κανόνι τῷ λέγοντι ὅσα καθαρὸν ἔχει τὸ α., ἢ μετὰ τοῦ ρ, τηρεῖ αὐτὸν καὶ ἐπὶ γενικῆς. ταῦτα γὰρ οὕτε καθαριεύει, οὔτε διὰ τοῦ ρ, ἐκφέρονται. λέγομεν οὖν διὰ τὸ ἐκτείνεσθαι τὴν τελευταίαν συλλαβήν. καὶ ταῦτα γὰρ πάντα φυλάσσει τὸ α. †)
 Νοός καὶ ροός οὐ δητέον. ὅσα γὰρ ἐν τῇ εὐθείᾳ διαιροῦνται, ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν οὐ διαιροῦνται. καὶ ἀνάπαλιν ὅσα οὐ διαιροῦνται ἐν ταῖς εὐθείαις, διαιροῦνται ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσι. βοῦς βοὸς, καὶ ποὺς ποδός. ††)

cod. ediderunt. Καὶ τὸ ἐνικὸν οὖν μόνως τοῦ ἡμίσεος] Rectius legeretur propter sequens ἀλλ' οὐ τοῦ ἡμίσους, καὶ τὸ ἐνικὸν οὖν ὄμοιως τοῦ ἡμίσεος. Lapsus est facilis; τοῦ ὀξέος etiam malo, quam τὸ ὀξέος cum Nunnesio in versione. Panw. In Hermanni Herod. I. c. res eadem verbis fere iisdem traditur.

†) Pauciora haec facta sunt in apographo Ruhnkeniano, uberiora in fragmento Hermanni p. 502.

††) Piersonus ex MS. Ruhnke. Boός οὐ δοός δητέον· contra Grammatici sententiam edidit (qui nomine βοός tantum exempli loco utitur), primariamque praecepti partem, ὅσα ἐν τῇ εὐθείᾳ διαιροῦνται, ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν οὐ διαιροῦνται, qua omissa totus locus obscuratur, a stirpe recidit. Pluribus verbis hoc genus diversiclinium explicatur in Fr. Herm. p. 505. unde πούς pro ποὺς recipi debet. Exemplis hujus vitii, quod Etymologus philosophis vetus et quasi infixum dicit, a Schaefero ad Greg. p. 480. collectia adde τοῦ νοός Euseb. H. Eccl. X. 4. 470. Joann. Zonar. Ann. III. 118. B. Anna Comn. V. 144. C. νοῦ Philo Legg. Alleg. p. 58. A. Gregor. Naz. Or. II. 48. E. VIII. 252. Hermes ap. Cyrill. c. Julian. L. I. 35. A. quae quis credit Fischerο e forma recti casus ὁ νός extitisse? Illis congruunt adjectiva κονφόνοες Polemo Physiogn. I. 5. 182. παχύνοες Phot. s. v. μεγαλόνοες Adamant. Phys. VIII. 242. Τοῦ πλοός Arrian. Peripl. Erythr. pag. 176. Anna Comn. III. 98. A. XI. 522. C. τοῦ φοός Ar-

Ἄνθεων γράφει, ἀλλὰ μὴ ἀνθῶν, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἀνθὶ ὡς ἔγραψας, καὶ αὐτὸς ὡν ἔδωκας. †)

Ολυμπιονίκης Ολυμπιονίκου. ἀπὸ γὰρ τοῦ νίκης Πολυνείκης δὲ Πολυνείκους, ἀπὸ τοῦ νείκος γινεται. ††)

Τιτερείδης Τιτερείδου, ὡς Πηλείδης Πηλείδου, διὰ τὸ τύπον ἔχειν πατρωνυμικοῦ. †††)

xian. l. c. p. 168. τῷ φεὶ Porphyr. Schol. ad II. p. 284. ed. Valck. Τῆς βυρσοδεψικῆς φοός Dioscor. I. 148. 57. b. φοός βυρσοδεψικοῦ Galen. de Comp. Med. p. Gen. V. 15. 801. E. de Comp. Med. p. Loc. III. 6. 500. φοῦ συριακοῦ de Ther. ad Pamph. p. 963. T. XIII. φοῦς εἴτε ἀρσενικῶς ἐντοις ὄνομάζειν αὐτὸν εἴτε θηλυκῶς de Comp. Med. p. Locc. VI. 4. 496. D. unde idem modo τῆς φοῦ, modo τοῦ φοῦ, interdum τοῦ ε. τῆς φοός. Eadem inconstantia Hippocrates η φοός η ἐρυθρή de Morb. II. 9. 561. D. de Nat. Mul. XXX. 696. D. et ο φοῦς XXX. 696. B. XXXV. 706. B. de Morb. Mul. I. 29. 747. Pot Dorio Athen. VII. 174. 134. sed ad secundam declinationem φοῦ et φοῦν Theophr. Caus. Pl. III. 17. Alexis Poll. VI. 66. φοῦν etiam Solon ap. Photium. Τῷ χροῖ Theophr. Caus. Pl. VI. 14. 367. antiquissimum hujus aberrationis exemplum, quam ne in Porphyrium quidem et Marinum cadere censem Boissonade ad Mar. p. 29. sublatum nuper Schneideri mutatione χροῖ.

†) Suidas ἀνθέων Ionum commune esse ait et Atticorum, quod confirmat multis testimoniorum; Etymolog. idem quod Herodianus (et Thomas). Nunner.

††) Multis ambagiis de hoc et sequenti articulo in Fr. Herm. p. 505. disputatur.

†††) V. Etymol. qui videtur Τιτερίδης sine diphthongo efferre. Nunner. Nomen oratoris etiam Τιτερίδης absque diphthongo et recte, si ab Τιτερος fiat, ut tradit Etymologus: Τιτερος, Τιτερίδης, ὡς Τίλος, Τίλιδης. Τιτερος satius celebre nomen ex Athenaeo, Suida et aliis. An pro eo Τιτερεύς quidam? Sic Τιτερίδης convenirest, quod

Φακή καὶ φακός ἐπὶ τοῦ ὡμοῦ, φακῆ δὲ φακῆς ἐπὶ τοῦ ἑφθοῦ. †)

Φιλοπότης ὁ τοὺς πότους καὶ τὰ συμπόσια φιλῶν. φιλοπώτης ὁ πολλὰ πίνειν φιλῶν. ††)

caeteroquin valde suspectum mihi et forte a scribis, qui nimiam similitudinem quaerebant inter Πηλείδης et Τ-περείδης. *Rauw.* Omissum a Nunnerio nominativum Πηλείδης Piersonus e cod. revocavit.

†) Schol. Arist. Plut. φακός in cruda, φακῆ autem sono inflexo in lente cocta proprie dici observat. Idem Etym. Lucian. in Soloec. Thomas φακοῖ in plurali ait dici pro lente et pro lenticula palustri; in ora autem nostri MS. haec accessio facta est, φακόν in LL. Regum pro vase aquae positum. Fortasse ita appellabatur a forma lentis, quod Celsius L. II. *lenticulam* videtur dixisse. Hinc et Galen. in Gloss. φακούς interpretatur ἀσκούς, κεφαλούς. cf. Suid. *Nunneres*. Emendatius e cod. Piersonus: Φακός, φακοῦ ἐ. τ. ὡμοῦ, φακῆ δὲ φακῆς ἐ. τ. ἑφθοῦ. φακὸς ἑφθός Hipp. de Morb. Mul. II. 60. 852. A. Galen. de Comp. Med. p. Gen. XI. 760. quod Grammaticorum praecepto, a Photio et Schol. Lucian. Icarom. XVIII. 27. T. VII. repetito, non magis adversatur, quam φακῆν (leg. φακῆν) ἑψῆν (sic Vatic. pro ἑψεῖν) Hippocr. de Morb. Mul. I. 98. 799. A. T. VII. et apud Theophrastum, quem Fischerus in Ind. Atticistis repugnare putat. Sed φακῆ pro φακός usurparunt Hipp. Epidem. VI. 556. F. Dioscor. I. 11. 9. a. et φακοῖ pro pulte Pherecr. Athen. IV. 50. 21.

††) Hanc differentiam Etym. p. 794. adscribit Hero-diano in Lib. εἰς τὰ ζητούμενα τῶν μερῶν τοῦ λόγου. Atheneus docet, qui differant φίλοινος, φιλοπότης et φιλο-καθωνίστης. Fortasse Romani sic distinguerent, ut *bibosus* sit ὁ φιλοπότης, *bibax* vero ὁ φιλοπώτης. *Nunneres*. Apud Etymologum inepte scribitur πῶμα γὰρ τὸν πότον καὶ οὐ πόμα. (Imo rectissime. v. Porson. ad Hecub. 396.) Neque Sylburgius bene πῶμα γὰρ τὸ πότον καὶ οὐ πῶμα nam sic sibi ipse contradixisset bonus Grammaticus. Legendum sine dubio πῶμα γὰρ πόμα καὶ οὐ τὸν πότον. Quid autem in ipsis vocibus, quod istam distinctionem probet? Id nullus ego video. Nam ipsum πῶμα nihil pro-

Tò iέρεια, ως ἀπὸ τοῦ iέρευς iέρεια· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς Ὀδύσσεια, παρώνυμον. τινὲς δὲ φηματικὸν αἰξιοῦντα εἶναι παροξύνοντες τὸ iέρεια· ως τὸ ἀριστεία, iατρεία. πρὸς οὓς φητέον, ως τὸ ἔργον σημαίνει ἡ iατρεία, καὶ ἡ ἀριστεία· οὐκέτι δὲ καὶ ἡ iέρεια iερωσύνη γὰρ τὸ ἔργον. †)

Ηὔξαμην καὶ εὐξάμην, ηὔδοκουν καὶ εὐδόκουν, καὶ οσα ἀπὸ τοῦ εὐ ἄρχονται. ††)

prie ad φιλοπώτης. Dicam, quod omnes intelligent. Pro πέντε olim in usu erat πόω, inde factum πῶμα, ab eodem πόω est πόμα; quare ista nihil omnino differunt, neque ab ὁ magno vel parvo ulla ratio discriminis hic peti potest commode. Sic tamen Grammaticus et quidem Herodianus, Grammaticus egregius; quantum est sapere Grammatice! Nos illa non capimus neque aliam in istis differentiam agnoscimus ullam, nisi quod unum vulgatius fuit quam alterum. *Pauw.* In Fr. Herm. p. 510. haec praeponuntur: "Εἱ ἀμαρτάνοντιν οἱ λέγοντες φιλοπότης, δέον φιλοπώτης" διαφέρει δὲ ταύτῃ φιλοπώτης ἐν — cetera eodem modo, ut et apud Zonaran p. 1809. leguntur. Pollux VI. 15. ὁ μὲν οὖν πῶμα καὶ πόμα καὶ ποτόν. Ammonius p. 115. πόμα — ἐν δὲ συνθέτοις μόνον διὰ τοῦ ὧ, γαλακτοπωταῖν. ὑδροπωτεῖν, quae non corrupta sunt, ut Valckenario videntur, sed ex ista Grammaticorum doctrina derivata. Eustathius p. 1716. 55. ἀττικῶς ἔκτείνεις τὴν παραλήγουσαν ἡ ἄμπωτις, ως καὶ τὸ αἱματοπότης καὶ ὑδροπότης κατὰ Άλιον Λιονύσιον. Υδροπωτεῖν, quod metrum exigit, Cratino restituit Porsonus Advers. p. 251. φιλοπώτης, ἀκρατοπωτεῖν, Athenaei codex fidelissimus pluribus locis servavit. v. Schweigh. T. V. p. 391.

†) Thomas hoc ad verbum fere exscripsit; illud tamen mutat, *ἱερατεῖα* pro opere sacerdotis dicendum esse. Nunner. Male abundat ὧς. *Pauw.* Tria prima vocabula ex toto removenda. *Ἱερισσα Epiphanium dixisse docet Hoeschelius.*

††) Eustathius contra vulgi opinionem attica esse dicit τὸ εὐξάμην et alia hujusmodi et magis usitata quam ηὔξαμην et cetera hujusmodi, quae sunt dialecti com-

Τὸ ἔξων γράφεται καὶ ἔξη παρὰ Αημοσθένει πολλαχοῦ. ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἐφύλαξε τὸ η. †)

Νέμω νεμήσω, καὶ θέλω θελήσω. οἱ παρατατικοὶ δὲ ἔνεμον, καὶ ἥθελον. ††)

***Ἀκαιρον τὸ μᾶλλον πλουσιώτερον,** καὶ μάλιστα πλουσιώτατος. †††)

Τὸ οὐδέποτε ἐπὶ μέλλοντος, οὐδέποτε ποιήσω. τὸ οὐδεπώποτε δὲ, μετὰ παρεληλυθότος· οὐδεπώποτε εἶδον, η ἐποίησα. ††††)

munis. Contra Etym. ait Atticos his uti cum η, etsi cum ει aliquando eis utantur, ut ἔκαζον. Nunner. Indifferenter his utuntur Attici. Sic Plato in Symp. εὐπόρονν, in Protag. εὐλαβοῦντο. καθηῦδον idem ter in Symp. augmento in medio, ut καθήμην idem contra quam docent Grammatici pro ἔκαθήμην in Dial. de Philos. Hoeschel.

†) Lectio hic a Nunnesio vulgata peccat. Scribendum τὸ ἔξων γράφεται καὶ ἔξη παρὰ — Secunda et tertia persona primam aperte requirit in principio. V. Moeris pag. 148. et Etymol. in Ζωπυρῶν. Pauw. Herodianus Piersoni p. 460. πλημμελὲς τὸ ἔξων δέον δὲ ἔξην etc. Plenius accuratiusque in Fr. Herm. p. 315. Locus Aristophanis ibi citatus, non ex Lysistrata depromtus est, sed e Rann. 1073.

††) Eustath. et Etym. idem adnotant de θέλω, θελήσω, et Thomas de νέμω. Nunnes.

†††) Edidi *Ἀκαιρον pro vulgato Εὔκαιρον, ut Nunnesius correxit et cod. Ruhn. exhibit. Pauwius Herodianum εὔκαιρον scripsisse nulla ratione defendit. Nunnesius: „Planudes in Collectaneis docet ab Euripide et Homero hanc accessionem fieri comparativis et superlativis, quanquam de superlativis negat diserte fieri Lecapenus in Syntaxi.“ Exempla rei notissimae ab Hoeschelio corrata omitto.

††††) Οὐδέποτε cum praeterito junctum pluribus Comici locis exemit partim recte partim secus Brunckius,

οὐδέποτε cum futuro tantum construi, cum praeterito οὐδεπώκοτε contendens ad Eccles. 584. „Quae pauca, inquit, afferuntur e solutae orationis scriptoribus contraria loca, aut editorum libidinem, aut malam librariorum manum experta sunt.“ cf. ad Lysistr. 501. ad Avv. 956. ad Vesp. 985. ubi Philemonem tentans in Porsoni reprehensionem incurrit ad Med. 106. N. IX. Neque obstant Phrynicus App. p. 53. et Thomas p. 662., quominus illud cum praeterito tempore conjugatur. Priscian. Gramm. XVIII. p. 1196. οὐδέποτε tam in praeterito quam in futuro, quomodo et nos nunquam. Quia in sententia etiam F. A. Wolsum fuisse video ad Lept. p. 515. οὐδέποτε ἡμέλησε Plato Alcib. II. 97. οὐδέποτε ἔσχον Lysias c. Agorat. p. 486. οὐδέποτε ἐπανετο Xenoph. Ages. XI. 6. (sed οὐποτε ἐπανόμην Anab. III. 1. 19.) οὐδέποτε εἶχε Anab. II. 6. 15. οὐδέποτε εἴᾳ Oecon. XX. 22. quiescente Schneidero, qui ad Hell. VII. 1. 54. Brunckii sententiam probat. Εἰ τοῦτο μηδέποτε γέγονε Isocr. Paneg. p. 95. (sed p. 84. εἰ μήποτε γέγονε.) οὐδέποτε ἔπραξα Arrian. Epict. II. 2. 177. de quibus omnibus propter perpetuum codicum dissensum nihil definiri potest. Sed οὐδεπώποτε de futuro tempore dici et Thomas vetat et ratio ipsa. Nec Themistium Or. XXVI. 550. A. λόγου δὲ οὐδεπώποτε ἀπολαύσομεν, aut Libanum Epist. MXIV. 550. οὐς οὐπώποτε πείσεις, scripsisse credibile est. Recentiores et negligentiores scriptores liberam nobis praebent conjectandi facultatem. Οὐκ ἂν εἴη πώποτε Cyril. c. Jul. VIII. 265. C. οὐν ἂν τοῦτο οὐδεπώποτε πάθοις Eurip. Ep. IV. 501. περὶ τοῦ Ρωμαίοις μηδεπώποτε πολεμήσειν Zosim. Hist. II. 4. 204. Όμωμόκει τοὺς τῷ αἵματι σφρισὶ προσήκοντας, ξύνολον τάδε (leg. ξυνελόντα δὲ) εἰπεῖν τοὺς ὄσοι — βούλονται, οὐπώποτε ποιήσεσθαι ἐκδότους Menaud. Prot. p. 122. A. Cum praeSENTI: Heraclit. Ep. VIII. θαυμάζετε, εἰ μηδέπω γελῶ, et sic οὐδεπώποτε construxit Dio Chrys. Or. XIV. 436. In Stratonis Ep. XXI., inquit Brunckius, μηπώποτε positum est pro μήποτε. Quam significationem epicis assignat Eustathius p. 418. τὸ οὐπώ τλήσομαι ἀσύνηθες τοῖς ὑστερον· ἐνταῦθα μὲν γὰρ τὸ οὐπώ ταῦτόν ἔστι τῇ οὐ ἀρνήσει· ἐκεῖνοι δὲ τὸ οὐπώ χρονοὺν οἴδασι. quod et de μήπω valere adnotat p. 467. unde Cratinus in versibus heroicis Athen. VI. 39. 425. ἥν μή (leg. οὐ μή) σοι νομεῖς — παταλείψειν, μήδ' ὅψον κοινῆ

Χωρὶς εἰ μὴ δοίη, ἀδόκιμον. τὸ γὰρ μῆ καὶ τὸ χωρὶς ἀμφότερα ἀρνητικὰ ὄντα, ὁμοῦ πίπτειν οὐ δύναται, ἀλλὰ τὸ ἔτερον, ἢ τὸ μῆ, ἢ τὸ χωρὶς. †)

Φασιανοὶ ἵπποι. Φασιανικοὶ δὲ ὄρνεις. ‡)

μετὰ τοῦδ' οὐκάποτε δαίσῃ. Sic oīπω pro oī πάντα apud Oppian. Cyn. III. 59. et saepius.

†) Thomas in hoc dissentit a Phryniccho, ut aut Phrynicchus eandem sententiam in aliis libris secutus fuerit, aut certe ἀμάρτημα fuerit μνημονικόν, in quod facile potuit labi, si habuit proximum Herodianum Phrynicchus, ut nos habemus; sed utut sit, ille existimat utrumque dici posse χωρὶς εἰ et χωρὶς εἰ μῆ, ut πλὴν εἰ et πλὴν εἰ μῆ, et ἐκτός et ἐκτός εἰ μῆ. illa autem usurpari posse confirmat testimoniis Luciani. Nunner. Apte Thomas illas adlibuit unius generis species. χωρὶς εἰ μῆ Plutarch. Symp. L. VII. Quæst. I. 3. 286. Apollon. de Synt. I. 28. 66. Sylb. de Adverb. p. 608. de Pron. p. 116. Steph. Byz. s. "Ἀγνηφα. χωρὶς ἀν μῆ Plut. V. Camill. p. 15. Francf. χωρὶς ἢ εἰ Dio Cass. LIII. 50. 683. LIII. 29. 728. χωρὶς ἢ ὅσα ib. 21. 716. χωρὶς ἢ ὅτι LXII. 20. 1220. v. Valcken. ad Herod. I. c. 164. cf. Not. ad I. 150. χωρὶς πλὴν ὅσοι Pausan. I. 34. 133. Πλὴν εἰ μῆ a Luciano reprehensum Demosthenis aliorumque exemplis comprobatur Graevius ad Luc. T. IX. p. 478. Adde Aristot. de Anim. I. 3. 9. A. T. II. Isocrat. Symmach. p. 283. Theophr. Caus. Pl. I. 10. Liban. Decl. T. IV. p. 112. Athen. XIII. 93. 214. Paus. II. 55. 316. Aristid. Or. de Soc. II. 501. T. I. Πλέουσα πλὴν οὐκ εἰς Ἀθήνας Demosth. c. Dionys. 1290. quo stabilitur lectio Xenoph. Hier. I. 18. ab Athenaeo servata πάντες προσδέχονται πλὴν οὐχ οἱ τύραννοι.

‡) Idem Thomas, sed addit locum Arist. Nub. 110. quasi existimet φασιανούς h. l. de equis Leagorae accipiendo esse, quod et alii arbitrati sunt, ut in Schol. legitur. Athenaeo tamen L. IX. 37. 427. aliud videtur, Aristophanem scilicet de avibus locutum, quod et Leagoras eam aleret præ luxu, et eo nomine a multis scriptoribus appellentur. Nullus tamen illorum scriptorum attice scripsit, praeter Mnesilochum fortasse, qui etiam, quia non est veteris comoediae poeta, sed mediae, ut

Κλεῖν ὁ Αημοσθένης, ἀλλ' οὐχὶ κλεῖδα· τὴν κλεῖν
κατεάγως. †)

Στλεγγίς η ἔνστρα, καὶ ἀποστλεγγίσασθαι τὸ ἄνευ
ἀλείμματος λούσασθαι. ἔστι δὲ καὶ τὸ ἔνστρα
ὄνομα παρὰ Ἀρχίππῳ τῷ κωμικῷ. ††)

'Οργάσαι ἐπὶ πηλοῦ, μάξαι ἐπὶ μάξης.

idem ait, non esset tanti apud Phrynicum et Herodianum, ut sententiam mutare propter illius auctoritatem cogerentur. *Nunnes.* Certissimus auctor, Aristophanes, avem φασιανικόν Avv. 68. equos φασιανούς, ut Hermanno videtur, appellat. Apud alios hoc gallinarum nomen est. Hesychius: Φασιανοὶ ὅρνεις πυσοὶ· οἱ δὲ τοὺς ποντικούς φαστι. Sic Aristot. H. An. V. 25. 257. et saepius, Callixenus Athen. V. 32. 275. Aelian. V. H. XIII. 18. tum Lucianus, Libanius, Diogenes ad Thom. citati, Alciph. III. Ep. VII. Agath. Epigr. LIII. ὁ ἐκ Φάσιδος ὅρνις Philostr. V. Apoll. VIII. 7. 333. v. Nott., et omisso nomine substantivo: οἱ φασιανοὶ Alex. Trall. I. 15. 66. Geopon. XIV. 7. 994. *Phasiani*, v. Interpr. ad Petron. p. 240. et 247. φασιανικοὶ ὅρνιθες Athen. XIV. 69. 580. Poll. VI. 52.

†) Thomas idem. Demosthenis locum, qui hic citatur, laudat Pollux X. 4. Etymologus addit *κλεῖν* per syncopam factum ex *κλεῖδα*, addito *v*, quia nullus accusativus singularis est monosyllabus virilis aut muliebris, qui non desinat in *v*. *Nunnes.* v. Phryn. App. p. 48. Anttiatt. Bekk. p. 101.

††) Dicta et ἔνστρις. Hesychius: Στελγίς, ἔνστρις. Pollux X. 62. post στελγίδες: καὶ ἔνστριδας δ' αὐτάς ἀν τις εἴποι. ἐν τε γὰρ ταῖς Ἐπιχάρομον Νήσοις εὑρηται τοῦνομα, καὶ Διφιλός που ἐν Κιθαρωδῷ ἀνδρὶ εἴρηκεν — Λίγνυθον ἔνστριδα τ' ἔχεις, ἐγὼ δὲ καὶ ἔνστριδα. Ita legenda sunt ista; ἔνστρις saepe vestis muliebris; ideo ἀνδρὶ (ἀνδρὶ) εἴρηκεν apposuit Onomasticographus, ut appareret cum viro sermonem esse. *Paus.* Perverse errat; de Diphili testimonio v. Pierson. ad Herod. p. 468. Toup. T. IV. p. 386. Pro στλεγγίς η ἔνστρα Herodianus στλ. οὐ ἔνστρα scripsisse videtur. Photius: Στλεγγιδοποιός, ὁ χαλκεύων τὰς στλεγγίδας, ἀντὶν ἔνστρα παλεῖται.

Προτένθης ὁ λίχνος παρ' Ἀττικοῖς ἀπὸ τῆς πρό^{της} προθέσεως καὶ τοῦ τένδω τὸ ἐσθίω. †)

'Οπας τοὺς ὄφθαλμοὺς οὐ λέγομεν, ὑπάπια δέ, ὅμοιῶς καὶ τὸ λωποδύτης δόκιμον, ἐπὶ τοῦ τινὰ τὰ ιμάτια περιδύνοντος, τὸ δὲ λῶπος οὐ λέγομεν. ††)

Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἐξ ἐκείνουν καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιόρθημασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις.

Μαχοῦμαι καὶ ὀμοῦμαι ἐνεστῶτες· λαμβάνονται δὲ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος. †††)

†) Schol. Arist. Nub. 1199. προτένθας docet appellari propolas aut institores, qui et μεταβόλοι dicerentur; significare quoque helluones s. catillones. Athenaeus ait eos, qui a Romanis praegustatores, a Graecis προτένθας dictos esse. Suidas προτένθας etiam appellatos, qui ante sacrificium praegustarent; nisi τὸ προσφάγιον pro obso- nio more barbarorum usurpavit. v. Eustath. Nunner.

††) Moschop. in Sched. ὥψ virili genere et longo ὥ in recto pro vultu aut oculis, at ἡ ὥψ sic pro voce scribendum esse. Gloss. Λωποδύτης, grassator. Eust. γλαινο- θήρας ait etiam vocari. Nunner. Ab ὑπώπιον ὑπωπιάζω, quod majorem habet emphasis quam quod ih Greg. Naz. Apol. p. 25. legitur ὑπωπιάζω, vel (quod Clem. Al. Strom. L. III.) ὑποπέξω. Λῶπος Lucian. Philop. (XXII. 260. T. IX.) Theocr. XIV. 66. Hoeschel. Οπας e MS. restituit Piersonus; τοὺς ὅπας etiam apud Lucianum Lexiph. IV. 182. T. V. hoc vitiis adscribentem, sed multo saepius οἱ ὥπες legitur: Athen. VII. 27. 47. IX. 353. Poll. II. 53. Galen. de Comp. Med. V. 1. 475. B. Schol. Lucian. de Gymn. 15. 164. Etym. s. Ἀστεροπή. Ignotus Grammati- cus in Bibl. Matr. pag. 146. inter illa, quae inscripsit 'Ιδιά τινα πόλεων, male etiam haec tradit: Ἀθηναίων τὸ ἄγαν, ἄλις, λῶπος τὸ ιμάτιον, ὁθνεῖος ὁ ἀλλότριος, πέδον ἡ γῆ. rectiusque Pollux VII. 42. λῶπη καὶ δάκη καὶ φάρος καὶ βάτεια (leg. εἴματα) ποιητικά· καὶ ὅ γε λωποδύτης καὶ ἡ συλοικωπία ἀπὸ τοῦ λώπους ἐστίν εἰρημένα. Λωπὸν Aristot. Top. I. 6. 276. Sylb.

†††) Moschopul. in Sched. p. 154. futurum μαχοῦμαι

Αναξυρίδες ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, ἀνασυρίδες τινὲς οὖσαι παρὰ τὸ ἀνασύρασθαι. †)
Προσγελῶ αὐτὸν, ὡς οἱ Ἀττικοὶ, καὶ βασιλέων αὐτῷ, οὐχὶ αὐτόν. ὅμητοι δὲ τὸ διαβάλλειν καὶ ἐξαπατᾶν, οὐ τὸ φθονεῖν. ††)

usitatus ait esse, quam μαχέσομαι, et ὁμόσω esse dialecti communis, ὁμοῦμαι Atticorum. Paria Thomas. Nunneres. Longe aliter Herodianus Piersoni: μαχοῦμαι, ὁμοῦμαι, οὕτω κλινεῖς τὴν μέλοντα.

†) Hesych. *Αναξυρίδες — ὑποδήματα βαθέα.* item Suid. quanquam male apud hunc ἄβατα legitur. Phavorinus, quem utramque interpretationem commemoret, ἄβαστα reponit et merito; nam ἄβαστα sunt eadem quae ἄβατα, i. q. βαθέα. Pollux σκελέας dici ab aliis docet, ut ab Antiphane, qui VII. 15. videtur capiti eas accommodare, nisi mendum sit (Est, et correctionem facilem habuit). Tacitus *bracchias* barbarum quoque tegmen appellavit, et Diodorus diserto βράχες L. V. 30. ait esse appellatas τὰς ἀναξυρίδας, quem ap. Hesych. et Suid. βράχια corrupte legi videatur. (Minime; bracca est βράχιον, βάχες.) Nunneres. *Αναξυρίδες* Nunnerius *subligaria*, dubito an recte, propter illud ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, et calceos intelligere malo profundiores, qui ad genua attrahuntur sursum. Etymol. in V. *Αναξυρίδας, φαμινάτια, βράχια* etc. ubi duo interpretamenta diversa perperam confusa sunt. *Αναξυρίδας* apud Auctorem antiquum fuit in textu; ad istam vocem adscriptum ab uno: φαμινάτια, βράχια — τρόπῳ τοῦ σ̄ εἰς ξ̄. ab altero: ἀναξυρίδας μέντοι ἄτερ — αἰολικῶς. Talia in Etymologico plura, de quibus alias. In Suidae codd. Paris. pro ἄβατα Kuesterius ἄβατα reperit; ἄβαστα Nunnerii non sunt unius assis. Paus. v. Interpr. ad Aelian. V. H. XII. 15. et quos Wernsdorfius citat ad Himer. 6. XXV. 8.8. Pro ἀνασύρασθαι in extremo articulo Piersonus e cod. rectum ἀνασύρεσθαι restituit.

††) Idem Thomas, apud quem haec accessio καὶ προποιήσω τὸν κύριον, οὐ τῷ κυρίῳ quod temen incertum; nam Synes. Ep. XLIV. προσπατέσσιν σαυτῷ; ubi observat in re animata jungi accusativo, in ea quae caret animo, dative. Suidas: βασιλέων σοι ἀστ. ὁ δὲ Λιθάρνιος αἰτιεῖται.

Οφλημα καὶ ὄφειλημα διαφέρει. ὄφλημα γὰρ τὸ ἐκ καταδίκης λέγεται· ὄφειλημα δὲ, ὃ ἔδανεῖσατό τις. †)

Quod autem ait hoc significare διαβάλλειν καὶ ἔξαπατᾶν, οὐ τὸ φθονεῖν, sic accipio, non solum invidere sed etiam *criminari*, ut Ammon. et alii adnotant; aut cum accusat. *valere criminari*, ut docet Priscianus, non *invidere*, cum dativo autem *invidere*. *Nunnes*. *Levo mendum*, quod *confusionem* inducit *pessimam*. *Scribendum*: καὶ βασκαλνω αὐτῷ, οὐχὶ αὐτὸν σημαίνει γὰρ τὸ διαβάλλειν καὶ ἔξαπατᾶν, οὐ τὸ φθονεῖν. *Basckalnw* αὐτῷ est φθονῶ, βασκ. αὐτὸν est διαβάλλω. Thomas perspicue ad mentem Herodiani: *Basckalnw* οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ φθονῶ, ὅπερ πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ μέμφομαι, καὶ συντάσσεται πρὸς αἰτιατικήν. Alius error est apud Phavorinum: *Basckalnein* οὐχὶ τὸ φθονεῖν δῆλοι etc. nam sine dubio scribendum *Basckalnein* αὐτὸν, οὐχὶ τὸ φθ. Et eo sensu in loco Pherecratis με βασκαλνει atticum est, quum mox βασκαλνει contra esset barbarum: ὁ λαγώς με βασκαλνει τεθνηκώς sunt verba comici, a Phavor. adducta. Quae minus integre adducuntur ab Etymologo in v. *Básckalnoς*. nam ibi tantum ὁ λαγώς με βασκαλνει. καὶ λυπεῖ, quod male verbis comici adnectitur, Grammatici est interpretamentum. Si δέ servare velis, legendum: καὶ βασκαλνω αὐτὸν, οὐχὶ αὐτῷ σημαίνει δὲ τὸ διαβ. κ. ἔξ. οὐ τὸ φθ. Neque id deterius sane propter accusativum praecedentem. An utrumque forte in libris et inde confusio? *Pauw*. Personus e cod. βασκαλnw αὐτὸν, οὐχὶ αὐτῷ, ut paria paribus conferantur; sed solent etiam contraria contrariae opponi. *Προεπαλξειν* cum dativo rei animatae Plato Euthyd. 278. B. Legg. VI. 303. X. 66. T. IX. Xenoph. Mem. III. 1. 4. Plutarch. de Gen. Socr. VII. 309. Dio Cass. LXI. 11. 991. cum accusativo Plato Menex. 235. C. προσγελάντιν Arist. Pac. 600. Aeschyl. Eum. 248. προσμειδίζειν τινα Aelian. V. H. V. 25. Liban. Decl. T. IV. 220. προσκυνεῖν τινα Plato Rep. III. 284. T. VI. τοῖς ἀγάλμασι Heliod. IX. 366. τῷ θεῷ Joseph. Antiqq. VI. 7. 331. τὸν θεόν VIII. 15. 305. ubi cod. Vatic. dativo favet. Nec reliquorum, quae priores his composuerunt, usus constantior.

†) *Eadem* Pollux III. 84. et Thomas constituunt. Sai-

*Ἐπιλήσμων ὁ ἐπιλανθανόμενος. ληθαργος δὲ κύων
οἱ κρύφα δάκνουν.* †)

*Κατορθῶσαι ἐπὶ πολέμου καὶ τῶν τοιούτων. τὸ
δὲ κατόρθωμα οὐκέτι. ἐπανορθῶσαι δὲ λόγῳ τῶν
ἡμαρτημένων. ἅπαξ δὲ τὸ κατορθῶσαι ἐπὶ λο-
γων κεῖται. τὸ δὲ διορθῶσαι ἐπὶ τῶν διαστρό-
φων, ἀν αὐτὸ ἀπενθύνη.* ††)

*Τῇ ἐπιούσῃ ἐρεῖς, μὴ προστιθεὶς τὴν ημέραν, τῆς
δὲ ἐπιούσης ημέρας.* †††)

Πάρεδροι, οἱ νῦν συγκάθεδροι. ††††)

das et Hesych. ὅφλειν pro ὄφελειν etiam usurpari tradunt.
Nunnes. A librariis ista saepius permuntantur. v. Reisk.
in Dem. II. c. Aphob. p. 1267.

†) Eustath. λάθαργος et λαίθαργος scribi annotat, quum
canem significat. *Nunnes.* *Ἐπιλήσμων* Plato, *ἐπιλησμονή*
(quod Schneiderus dubiis adnumerat) Sirac. XI. 29. et
Jacob. I. *Hoeschel.*

††) *Ἐπανορθῶσαι* non solum in sermone dicitur. Isocr.
Areop. ἐπανορθ. τὴν πολιτείαν. Ideam in Pac. ἐπανορθ. τὰ
τῆς πόλεως, et Demosth. Olynth. I. et in Dionysod. Sic
et διορθοῦν praeter ea quae perversa cum essent diriguntur,
usurpatur, ut Isocr. Euag. διορθοῦν πόλιν dixit, sed
τροπικῶς, cujusmodi etiam sunt illa superiora testimonia.
Nunnes. Μερικῶς dicitur τῶν ημαρτημένων. Thomas planius et concinnius: *Ἐπανορθῶσαι* δὲ ἐπὶ λόγων. ἅπαξ δὲ
καὶ τὸ κατορθῶσαι ἐπὶ λόγων κεῖται. ἐν αὐτῷ ἀπενθύνη.
Malo ἀπενθύνης αὐτὰ etiam rectius esset. Pauw. Scripsit fortasse (ἐπι) τῶν ημαρτημένων λόγων.

†††) Satis multa Thomae commentatores p. 552. contulerunt ad demonstrandum, et dativum participi cum
nomine et genitivum sine eo usurpari. *Tῇ* ἐπιούσῃ ημέρᾳ
praeter Xenophontem Aeschin. c. Ctesiph. 5. Hippocr.
Epidem. V. 341. F. Dion. Hal. VI. 36. Dio Cass. LXVI.
1. 1077. Geopp. I. 2. 15. et contra τῆς ἐπιούσης omisso
nomine diei Philastr. V. Apoll. II. 40. 90. Appian.
Syr. XXVI. 575. et permulti utroque modo, ut Ari-
stid. Or. Sacr. III. 312. τῆς ἐπιούσης et V. 349. τῆς ἐπι-
ούσης ημέρας, et Longus. v. Schaefer. Not. p. 359.

††††) Gloss. et πάρεδροι et συγκάθεδροι convertit as-

*Μέσον ἡμέρας, καὶ μεσημβρία, οὐχ ἡ μέση ἡ-
μέρα. †)*

Διήγησιν λέγουσιν, οὐχὶ διήγημα. ††)

*Εὐθενεῖσθαι λέγοντες, εὐθένειαν οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ
εὐετηρίαν. †††)*

sessorem. v. Poll. Suid. Hesych. Demosth. in Mid. video-
tur eos πάρεδρον nominasse, qui dabantur τῷ ἄρχοντι.
Erat etiam ὁ πάρεδρος aetate imperatorum quaestor sacri
palatii, qui et μέγας λογοθέτης et cancellarius, ut ait Ni-
cetas, appellatus est. Nunnes. Συγκάθεδροι Μακάρ. Ho-
mil. XV. Hoechel. Hesychius: Συνθάκων, συγκαθέδρων.
Ulpian. in Dem. Mid. p. 193. C. πάρεδροι γὰρ ἐδίδοντο
τεωτέροις, οἱ τὸν συγκάθεδρον, quod illi interpretando ap-
ponit Schel. Eur. Or. 1687. cf. Taylor. in Or. in Theoc-
erin. p. 994. Vol. II.

†) Idem Thomas p. 609. qui adnotat et μέσουσαν ἡμέ-
ραν recte dici. Nunnes. Περὶ μέσην ἡμέραν Zosim. Hist.
II. 24: ὅποι μέσην ἡμέραν Diogen. Ep. VI. κατὰ μέσην, scil.
ἡμέραν, Liban. Decl. T. I. pag. 686. V. Nott. ad Phryn.
pag. 55.

††) Διήγησιν Aphthonius in Progymn. Ammon. et
Thom. observant διήγησιν dici in tota historia, διήγημα
vero in parte illius, ut διήγησις sit tota Ilias, διήγημα
vero Hectoris et Ajaxis singulare certamen, eandemque
esse differentiam inter πολήσις et πολῆμα. Quod et Dio-
medes L. III. init. de poemate et poesi tradidit. Aristi-
des sane in Musicis τὰ διηγήματα facit partes τῆς διηγή-
στως. Thomas tamen addit scriptores abuti his differen-
tiis. Aristoteles quidem in Poet. et Iliadis et Odysseae
opus διηγήματα appellat. Nunnes. Matilatum esse hunc
Herodiani locum non temere suspicatur Hemsterhusius
ad Thom. p. 234.

†††) Thomas: Εὐθενεῖν κάλλιον ἢ εὐθηνεῖν, εὐθενία
δὲ οὐ λέγουσιν, οὐδὲ εὐθηνία, ἀλλ' εὐετηρία. Nunnes. Hoe-
schelius notat εὐθενεῖν Philonem p. 113. εὐθηνεῖν Aristotelem
usurpare, apud illum εὐθηνία, apud hunc εὐθε-
νία legi. Horum omnium testimonia interpretes Tho-
miae pag. 382. collegerunt, nihil ipsi ad judicandam
veritatem afferentes. Et est sane res perdifficilis disqui-
sitionis, quum et origo horum vocabulorum incerta et

G g

scriptura ita anceps sit, ut εὐθενεῖν, εὐθηνεῖν, εὐσθενεῖν et εὐθετεῖν multifariam misceantur. v. Abresch. Animm. ad Aesch. L. III. p. 120. sq. Mihi haec omnia a θέω derivata videntur; ut ab ἔω, ἔστω (περιεστικός), ἀστηνός, δύστηνός, (confer εὐηπελεῖν et κακηπελεῖν a verbo similis significationis) et ἀσθαλνώ (i. q. δύσπαθῶ), ab ἔχω, ἔχήν, sic a θέω, εὐθηνία, κακοθηνία, i. q. εὐεστώ et κακεστώ, quae Abreschius Dilucidd. p. 526. ab εὐεστάναι derivat, grammaticae rationis imprudens, significationum affinitatem acute intelligens. Namque notiones standi et statuendi et existentiae junctis inter se finibus cohaerent. Hinc Zonaras p. 906. Εὐεστοί, εὐθηνία interpretatur, et Hippocrates, ut Lexicographi tradunt, εὐθεστα pro εὐθηνίᾳ posuit. Extremae syllabae ad terminationem pertinent, ut in λεσχηνεία, συηνεία. Ad usum quod attinet, εὐθενεῖν, cui Photius et Thomas suffragantur, Atticis proprium fuisse Zonaras pag. 919. Cratini testimonio probat:

Ἄλλὰ τάδ' ἔστ' ἀνατέον,

καὶ γὰρ ἡνὶν εὐθενεῖ —

ubi εὐθένει scribendum videtur, cui congruit Aeschyl. Eum. 895. 906. 942. quorum priore loco brevis syllaba ad metrum servandum juxta illic necessaria est. Neque aliter Demosthenes de Cor. 321. εὐθενούντων τῶν προγμάτων (Liban. p. Aristoph. T. I. p. 459. εὐθενεῖ τὰ πρόγματα), cuius in altero loco de Fals. Leg. 413. εὐθηνεῖσθαι subrepdit; sed germana lectio in codd. scriptura εὐσθενεῖν appetit. Haec duo verba, εὐθενεῖν et εὐσθενεῖν, quae et genere cognata et significatione ita conjuncta sunt, ut Coraio nihil admodum differre videantur ad Aelian. p. 536., tamen plerisque in locis proprietate quadam significationis distinguuntur. *Εὐθενεῖν* enim non tam robur (quod verbo εὐσθενεῖν subjectum est) quam vigorēm et vitalitatem declarat, ut v. c. Ajax aliquis aut Hercules εὐσθενεῖν dicatur, sed vel tenerima planta, quum laeto juventae flore nitet, εὐθενεῖν dici possit. Et maxime quidem proprie de succo sanitatis et corporis incremento deque uberi proventu et auctu, sed non minus apte de prospero rerum publicarum privatarumque successu, deque omni ubertate et affluentia dicitur. *) Ita-

*) *Εὐθηνίαν παρέχειν*, i. q. εὐπορίαν, Joseph. Antiq. VII. 9. 391.
Εὐθηνίαν οἱ παλαιοὶ καλοῦσι τὴν εὐπραγίαν Schol. Aristid. MSS. ap. Abresch. I. c.

Τητίθησι μὲν δανειζόμενος τὰ ἐνέχυρα. ὑποτίθεται δὲ ὁ λαμβάνων. †)

que quum apud Theophrastum Caus. Plant. III. 26. III. 74. Hist. Pl. II. 1. II. 7. aliisque locis herbae aut fructus eiusdem dieuntur, mihi non dubium est, quin ille vel εὐθενεῖν vel εὐθητεῖν scripserit, eademque correctio adhibenda est Synesio Epist. XCIV. 205. D εὐθενεῖ καὶ καλύτεραι, Dion. Cassio LIII. 8. 700. πάντων εἰργνοῦσι τῶν καὶ εὐθενούντων, Theophylacto Hist. pag. 110. Et εὐθενοῦσα τοῖς πρὸς τὴν ζωὴν ἀναγκαιοτάτοις, multisque præterea aliis, Liban. Ἐπιταφ. Iovl. p. 621. Aristid. de Soc. I. 481. Quumque de pomiferis propriis εὐκαρπεῖν, de vitibus εὐοιεῖν, de corporibus animantium εὐτροφεῖν, de cavitatibus εὐανδρεῖν (non solum εὐανδρεῖσθαι, ut Heynius statuit ad Pind. P. I. 78. v. Strab. I. 125.) usurpetur, communiter de his omnibus εὐθενεῖν dici solet.

Εὐθητεῖν, quod Grammatici Ioniaibus tributunt, in Hom. H. in Matr. Deor. XXX. 10. apud Herodotum II. 91. et Hippocratem de Aerr. et Locc. V. 65. indubium est, nec Aristotelē Polit. I. 4. 22. Theophrasto, et qui hos sequuntur, subtrahi posse videtur, quia omnes, communī κοινωνίου labi affecti, utramque formam miscent. v. Interpp. ad Thom. et Niclas. ad Geopp. V. 43. 406. Substantivum εὐθητία s. εὐθενία apud Aristotelem, Theophrastum et recentiores scriptores usitatissimum est. Εὐθενία κτημάτων καὶ σωμάτων Aristot. Rhetor. I. 5. 65. T. IV. Buhl. ubi vulgatam scripturam εὐθενεία duplex vitium coarguit; εὐθητία σωματική Philo de Migr. Abr. p. 390. D. quod ineptissimum foret εὐτητολαδicere; sed apte dixisset εὐημερία τοῦ σώματος, ut Aristot. Hist. An. V. 9. 195. Error apertissimus est in Poll. III. 97. quum inter synonyma χαρά, θλως διάθεσις, εὐθυμία, ex inopinato εὐθενεία infertur, idemque emendandum est Diog. La. I. 38.

†) Τητίθημι, ἐπὶ ἐνεχύρον, obligo, Gloss. ὑποτίθεσθαι, pignorari. Cicero: *Mars ipse fortissimum quemque ex acie pignorari solet. Nunner.* Hic requiro diligentiam in tam accurato interprete. Qui mutuo accipit, ὑποτίθησι τὰ ἐνέχυρα, opponit pignori; qui accipit pignus, ὑποτίθεται. At contrarium putat interpres, quum foene-

ratoris sit ὑποτίθεσθαι, debitoris ὑποτιθέναι. Magnus est error et in notione verborum et in reddenda sententia. Idem error supra in "Οφέλημα, ὁφελήμα δὲ, ὁ ἐδανειστάτο τις. Interpres: ὁφελήμα, quod quis pignori dat. immo, quod quis mutuatus est. Nam potest esse ὁφελήμα etiam sine pignore. De verbo ὑποτίθεσθαι eleganter Pollux: ὑποθήκην θεῖς ὁ δανειζόμενος. ὑποθήκην θέμενος ὁ δανειζων χρέα. Qui dat pignus, ὑποτίθησται creditor, qui accipit, ὑποτίθεται, Scaliger. In hunc locum, quem Georg. Lecapenus ad se transtulit in Matthaei Lectt. Mosq. p. 77., plura accumulavit Piersonus p. 475. sq. Οἱ ὑποτίθεσται ἐνέχυρον Herodo. II. 156. ἐνέχυρα θεῖναι Arist. Eccl. 755. Plut. 451. de debitore; Plato Legg. VII. 820. E. παθάπτερο ἐνέχυρα — ἐὰν οὐ τοὺς θέντας η τοὺς θεμένους μηδαμῶς φιλοφρονῆται, quod commentatores ad νόμους θεῖναι et θέσθαι referunt. Quomodo Hyperides medianam formam in modo agendi posuit, ita etiam δανείζειν et δανείζεσθαι nonnunquam permuntantur. Δανειζόμενοι οὐ μόνον οἱ ὑπόχρεοι, ἀλλὰ καὶ οἱ δανεισταί Lex. Rhetor. Bekk. p. 239. cf. Etymol. M. pag. 248, 23. Eustathius p. 1807. 7. ὁ ξένος καὶ τὸν ξενισθέντα δῆλος καὶ τὸν ξενίσαντα τοιοῦτος καὶ ὁ προστροπαῖος προστροπαῖος γάρ Ζεὺς ἐν ὅρτορικῷ Λεξικῷ, φ ἀν τις προστρέποιτο δεόμενος, καὶ προστροπαῖος ὁ ίκέτης καὶ ὁ χρήστης ὁ δανείσας γάρ οὕτω καλεῖται καὶ ὁ ὄφειλων. Lex. Nom. Bekk. p. 316. χρήστης καὶ ὁ δανειστής καὶ ὁ δανεισάμενος. Pollux III. 85. χρήστης υἱοῖς μὲν ὁ δεδανεισμένος, πολλάκις δὲ καὶ ὁ δανειστής. v. Vales. ad Harpocr. p. 359. Et ἐνεγράψασθαι tam pignori dare aliquid quam pignori accipere significat, v. Nott. ad Aristoph. Nubb. 35. ut ἐγγύην cum ἐγγνᾶσθαι summutari docent Lexicographi. Cum illa Eustathii notatione de vv. ἔρος congruit et δαιτακέντης s. δαιτυμών, quod et pro ἐστιάτῳ accipitur, et latinum hospes. Servius ad Aen. IV. 72. Tale est alumnus, qui alit et qui alitur, hospes, qui accipit et qui accipitur. Idem ad Georg. I. 315. Sciendum inter lactantem et lactentem hoc interesse, quod lactans est, quae lac præbet, lactens, cui lac præbet. Lactare Graeci Grammatici θηλάζειν dici jubent, lactere θηλάζεσθαι. v. Thom. p. 448. Antiat. p. 99. Zonar. p. 1044. quem injuste castigat Tittmannus, et Graev. ad Lucian. Pseudos. c. 4. Ita διφραινεῖν agendi modo dixit Archigenes, τοὺς βούλιμιστας ἀναπτησόμενα διφραινοντες ὅξει — οὗτοι δὲ ἀρτιδιῶς διφραινοντες, ap. Galen. de Comp. Med. p. Locc. VIII. 3. 578. C. et

Σοφώτατος τῆς ἡλικίας, ἀντὶ τοῦ τῶν ἡλικιωτῶν. †)

Εὐστομεῖν ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖν, παὶ Ἡρόδοτος εὐστομα κείσθω.

Ολίγης ἔστι διδασκαλίας ἀντὶ τοῦ ὀλίγων δεῖται πρὸς μάθησιν. ††)

Ἀφγλικέστερος ὁ τὴν ἡλικίαν προβεβηκός.

Μῆλα μηδικὰ τὰ νῦν κίτρα. †††)

πίσαι pro πιπίσαι Hippocrates, ut Palladius observat. Comm. in L. de Fract. p. 275. T. XII.

†) Iisdem fere verbis hoc Thomas tradit. Hujus autem usus exemplum edidit Homerus ὁ γὰρ εἰογόμυλικήν ἐκέκαστο Od. B. 158. Ἐπιδὼν τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας ὅστις ἦν Αεσοχίν. Fals. Leg. 526. quod Wolfius et Taylorus injuria suspectum habent. ἡ ἐλευθέρα ἡλικία Dio Cass. XLVII. 27. 509. et sic notum est συγγένεια, συμμαχία, θυρατεῖα, δουλεῖα, ἀκούλονθία, πρεσβεία, ὑπαρεῖα, αἰχμαλωσία usurpari, v. Abresch. Dilucc. Thucyd. p. 598. ἡ βοηθεία, ἡ τιμωρία, v. Valcken. ad Herodo. III. p. 275. ἡ συνοδία, comitatus, v. Kypke Observ. Sacr. T. I. 220. ἡ ἔξονσία Dion. Hal. VIII. 44. 1609. ἐταιρίαι καὶ ἔνεια Plut. V. Lycur. XIII. 146. ἡ κολούνθει δὲ παιδεῖας λιπαρῆς ὄχλος Lucian. Amorr. VI. 263. T. V. i. e. τῶν πεπαιδευμένων. Ἡρωτοπορεῖα Polyb. IV. 11. Photius p. 394. στάσις, οὐχ ἡ φιλονεικία, ἀλλ' αὐτὸν οἱ στασιάζοντες.

Xenoph. Memor. IV. 2. 1. διαφέρειν τῶν ἡλικιωτῶν ἐπισοφία. Damascius Suid. s. Ἀσκληπιόδοτος: Πολυμαθέστατος τῶν ἡλικιωτῶν.

††) „Sic etiam cod. Ruhnk.; Stoëberus legit ὀλγός. Mihi neutrius phraseos exempla ad manum sunt, nec ratio satis perspecta est“ Pierson. p. 475. Vulgata sanissima est. Even. Fr. III. φάστης εἰσὶ διδασκαλίας.

†††) Recte citria interpretatur; nam descriptio Theophrasti L. IV. nulli alteri generi eorum, quae vulgo mala Medica appellantur, convenit, ut vere disputat Athenaeus; illud separatum de foliis odoratis et de facultate contra venena, atque de floribus, qui secundi sunt, si colum habeant, steriles vero, si non habeant, citriis

Τὸν λάρυγγα ἀρσενικῶς, τὴν φάρυγγα θηλυκῶς. †)
 Ἐνεύναιον, ιμάτιον καὶ ἐπιβόλαιον τὸ ἐν τῇ
 εὐνῇ. ‡)

perbelle congruit. Phanias existimabat citrum appellari potuisse a cedro, quod aculeos prope folia habeat quam simillima cedro. Pamphilus scripsit, ut idem Athen. refert, citrum a Romanis nominatum. Graeci quidem veteres hoc nomen non agnoscent, sed mala Medica aut Hesperia aut aurea aut Persica vocant. Hesych. indicum itam malum nominat. Κιτρίου nomen, ut novum, non placet Galeno. Apud Varronem vero legitur citrum pro ligno mali citrii. Schol. Nicand. sribit μῆλον sine ulla adjunctione quoque pro malo medico usurpari, quod et νερούνιον vulgo vocari addit. Hispani Naranias appellant poma quidem ejusdem generis, sed minora et rotundiora, colore item magis ruffo, quae semper habent colum in flore. Nostri tamen Valentini ex gente Edetanorum genus etiam quoddam citri Araniam vulgo vocant, quod et minus et rotundius est vulgari. v. ap. Athen. plura. Virgilius Georg. II. malum medicum describit, ubi Servius ait Appulejum de arboribus negasse citrum esse, et idem Servius in explananda ea descriptione videtur eodem propendere. Macrobius L. III. Sat. contra disputationem ex Oppio, qui de illis sic scripserat: generantur autem in Perside omni tempore mala citria: alia praecarpuntur, alia interim maturescantur, quod perbelle convenient citriis. Nunnes. Μῆλα Μηδική· ταύτης ὁ καρπός οὐκέτι μῆλον μηδικὸν ἀλλὰ κιτρίον ὑπὸ χάντων ὄνομάζεται Galen. de Medic. Simpl. VII. 11. 19. p. 209. C. T. XIII. cf. Eustath. pag. 1272. 40. et Interpp. ad Joseph. Antiqq. III. 10. 175.

†) Hoc praeceptum et precedens de Ἀφηλικέστερος et quod sequitur de Συμπολίτης, a Phrynicho tractatur.

‡) Hesych. Ἐνεύναιον, μήτα καὶ πολὺ δύκοτιον. Eustathius p. 1793. 50. observat Ἐνεύναιον dici tam lectum, quam stragulam quae in eo sternitur. Hesych. ἐπιβόλαια, ἐπιβήματα. Gloss. Opertorium, amictorium. Ἐνεύναιον δέρμα, pellis, quae cubili sternitur, Hom. Οδ. Δ. at Οδ.

Πολίτης, δημότης, φυλέτης, ἄνευ τῆς σύν, συνέφηβος δὲ καὶ συνθιασώτης καὶ συμπότης μετὰ τῆς σύν· ὅτι καὶ πρόσκαιρος αὐτῶν ἡ κοινωνία. ἐπὶ δὲ τῶν προτέρων οὐχ ὁμοίως. †)

Γέλως πλατὺς, οὐχὶ πολὺς ἔρδαις. ††)

II. ut annotat idem, ἑνεργατῶν dixit pro incubantibus, Nunneres. Ἐπιβόλαιον, quod Hoeschelius ex Ezech. XIII. 18. 21. citat, etiam Joseph. Antt. VI. 11. 35g. stragulam vestem significat; πρόσκοιτον ἱμάτιον Philo Quod Somn. a Deo mitt. 580. C. v. Poll. VI. 10. X. 123. et Nott.

†) Θεσσαλοὶ Hesych. Suid. et συνθιασῶται Athen. Poll., Harpocr. Hesych. Suid. et Eustath. Nunneres. Συμφυλέτης I. Thess. II. ἡ συμφυλέτης Isidor. Pelus. Ep. VII. Hoeschel. Verba ὅτι καὶ πρόσκαιρος αὐτῶν ἡ κοινωνία Nunne-sius convertit: quia opportuna est horum societas, reprehensus ob eam rem a Scaligero. „Quis haec, inquit, intelligit? Graece est πρόσκαιρος. Eleganter Herodianus: φυλέτης et δημότης semper sunt; nam civis meus, quamdiu vivit, est civis meus. Ideo πολίτης ἐμὸς dicitur, non συμπολίτης quia, quibus praepositio σύν addenda, illa non sunt perpetua. Ut συνέφηβος μου tamdiu erit, quamdiu pubes erit; egressus pubertatem non erit. Itaque haec nomina πρόσκαιρα sunt, quae nimirum intra aliquod tempus consistunt. Nunc mens Herodiani aperta. Itaque vertendum erat: Quia intra tempus est eorum communio. Συμπολίτης etiam damnatur a Polluce, quamquam eo usus sit Euripides in Heraclidis. Sic Classicis Latinis civis meus, non convivis; at contra commilito meus, non miles meus; quia potest fieri, ut non semper sit miles. Itaque πρόσκαιρος est ἡ κοινωνία τῆς στρατείας.“ Scaliger.

††) In eandem sententiam congruit Thomas pag. 718. ubi Trillerus, Atticistarum flagellum, contraria Demosthenis, Xenophontis aliorumque testimonia preferens. Thomam ipsum cum praescepto suo πολὺν γέλωτα μερισσα contredit. Quid nunc dicam? Herodianum neque illos legisse, neque Platonem, qui ἐποίησε γέλωτα πολὺν Char-

Δίκη η ἴδια, κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν σωματικῶν καὶ πραγματικῶν. γραφὴ η δημοσία, καὶ ἐπὶ ἐγκλημάτων ψυχικῶν. †)

mid. 155. B. aut Aristophanem, qui γέλων πολὺν περέσχε Eccles. 3-9. κατάγειν πάμπολυν παρασχεθεῖς Eqq. 5:9. aut Euripidem, qui Ion. 1172. γέλων ἔθηκε οὐνδείπνους πολὺν usurpavit? Immo et legit ista, ut opinor, et probavit ex animo, neque unquam credidit sibi vituperationi fore, si iis, qui proprias sermonis urbani veneres sectarentur, hanc locutionem, πλατὺς γέλως, de meliore nota commendasset, quae et Aristophanis exemplo comprobata Acharn. 1125. et ex natura ipsa expressa est, ideoque intellectum adjuvat. Hinc et recentiores rhetores, atticae elegantiae aemuli, plurimis exemplis abundant: Philo de Cherub. 119. C. Philostr. V. Apoll. IV. 20. 137. Lucianus; v. Sall. ad Thom. Zosim. Hist. V. 4. Liban. Epist. MDXCV. 726. Nicet. Ann. L. II. 6. 47. C. μὴ πλατὺ γελάτω Cyril. c. Julian. VII. 225. D. Similiter latina *albus dentibus ridere et naso suspendere* et talia multa communibus meliora sunt, quia plus significant, et ipsum habitum et gestum ridentis oculis subjiciunt. Verumtamen non omnibus, neo semper, nec ubique haec convenient natucae imitamenta, omniumque minime poetæ Tragici, quos Erfurdius ad Aj. 573. ad refutandos Atticistas producit, his popularis sermonis festivitatibus uti possunt.

†) Contra observat Thomas, δίκην publicam esse, γραφήν privatam, quod confirmat testimonio Platonis in Euthyphr. Nam quum Euthyphro privatam actionem intendisset, eamque δίκην nominasset, ait Socrates, Athenienses non δίκην sed γραφήν illam appellare. Pollux γραφήν vult esse nomen specialius, δίκην vero generalius. Harpocratio Herodiani sententiam probat, qui ait γραφήν dici accusationem in publicis criminibus aut quasi publicis, quod et Suid. sequitur; sed addit alibi in aliis etiam peccatis dici. Terentius et Cicero dicam scribere alicui more Graeco dixerunt. Nunnes. Thomas in Ed. Callieri et Vascosani ita, ut Nunnesius ex eo annotat: δίκη η δημοσία, γραφὴ η ἴδια. Male, et recte sine dubio

Τὸ δυσωπεῖσθαι ἐπὶ τοῦ ὑφορᾶσθαι, οὐκ ἐπὶ τοῦ αἰσχύνεσθαι.

Ἀσύμβολος παιδείας, ὁ ἀπαίδευτος. οὐκ ἀσύμβολος δὲ ὁ πεπαιδευμένος.

Λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν τὴν ἡδεῖαν καὶ ιλαράν. †)

Τὸν ἔτερον τοῖν ποδοῖν οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ τὸν ἔτερον πόδα. ††)

Ed. nova δίκη ἡ ἰδία, γραφὴ ἡ δημοσία, ut hic apud Herodianum. Id enim manifeste tuetur Platonis auctoritas, qua utitur Thomas, a Nunnesio non intellecta. Dicam tribus verbis: Privatam actionem non intenderet Melitus, sed publicam accusationem institueret; Socratem enim violatae religionis faceret reum. Istam accusacionem non δίκην sed γραφήν vocandam esse monet ipse Socrates. Male Nunnesius hic nam quum Euthyphro etc, quod de Melito dicitur, improvide ad Euthyphronem transferens. Rauw. Idem Nunnesium contendit ἐπὶ τῶν σωματικῶν non in controversiis corporis, sed corporum reddere debuisse; σωματικά esse, quae corpora spectent omnigena, etiam humana; πραγματικά, quae negotia et facta; ψυχικά tertium genus constituere eorum, de quibus agi potest in judicio tam publico, quam privato. Brevior cod. Ruhnk. δίκη ἡ ἰδία, γραφὴ δὲ ἡ δημοσία, v, Georg. Lecap. in Lectt. Mosq. Vol. I. p. 60.

†) Hesych. **Λευκὴ ἡμέρα, ἀγαθή.** Catull. *candidi soles.* Nunnes. **Λευκὴ ἡμέρα ex Eupolide Photius p. 158. ex Sophocle Antiatt. Bekk. p. 106. citat; locis ad Thom. et Herodian. citatis adde Aristaen. Ep. I. 12. Liban. Ep. MDXIII. 688. Anon. Suid. s. Χρυσός.**

††) Hesych. Suid. Eust. et Thom. tradunt differenciam τοῦ ἔτερος et ἄλλος, ut ἔτερος in duobus, ἄλλος in pluribus dicatur, quam negat Schol. Aristoph. ab Atticis observari. Hesychius vero et Suidas illa saepe confundi affirmant. Nunnes. **Tὸν ἔτερον πόδα praeter Diar-**

Άντοχειρία πράττειν ἐπὶ παντὸς αὐτουργοῦντος.[†]
*Βασανιστής μὲν ὁ ἐπὶ τῆς βασάνου· δημόκοινος
 δὲ ὁ στραβλῶν καὶ βασανίζων· δῆμιος δὲ ὁ ἀ-
 πάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ. †)*

chum c. Dem. p. 75. Aristoph. Eccl. 162. Paus. VI. 25. 224. Artemid. V. 95. 419. Aristid. Or. Socr. I. 276. T. I. Hippocr. de Fract. II. 4. 190. D. Lucian. Navig. XVII. 170. T. VIII. Dio Cass. LXXI. 7. 1181. et ipse Homerus χωλὸς ξερον πέδα II. B. 217. et idem ξερος κρόταφος II. A. 502. τὸν ξερον βραχίονα Antiphan. Athen. XV. 40. 517. Aristoph. Eccl. 267. τὴν ἑτέραν εὐτοῦ γνάθον Nub. 1106. χωλὸς *) τὴν ἑτέραν χεῖρα Eupolis Poll. IV. 188. τὸν ξε-
 ρον ὄφθαλμόν Plato Theaet. 165. B. Lucian. Icarom. XIV. 21. Non ita magna est alterius generis auctoritas: τὸν ξερον τῶν ποδῶν Paus. IV. 15. VII. 2. Philostr. Epist. XXIII. 923. Apollod. II. 5. 2. Galen. Comm. in Hipp. de Offic. Med. I. 26. C. T. XII. τὸν ξερον τοῦν ποδοῖν Chrysipp. ap. Philon. Quod Mund. Incorr. p. 451. C. ἐς Θάτερον τοῦν ποδοῖν Philostr. Iconn. XVII. 889. ἡ ἑτέρα τοῦν χεροῖν Liban. Ep. XLII. 21. Progymn. p. 860. T. IV. τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν Paus. II. 27. (ἐν ξεροφ τῶν χειρῶν Nicomach. Geras. I. 21. Wechel. mala omissa articulo, ut apud Philostr. Imag. II. 10. 843. καίμενος ἐς γόνυν ξε-
 ρον leg. Θάτερον.) τὸν ξερον τῶν ὄφθαλμῶν Dion. Hal. V. 25. 898. Lucian. Icarom. XIV. 22. Aelian. H. An. IX. 7. τοῦν ὄφθαλμοῖν Alciph. Ep. III. 6. Aristid. de Pac. 405. T. I. τῶν ὄψεων τὴν ξεραν Plut. Alex. III. 253. T. IV. Nove Palaephat. C. XXII. διαβεβηκότες τὸν ξα πόδα.

†) 'Ο ἐπὶ τῆς βασάνου] Usitata constructio: ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων Dem. de Cor. 265. ὁ ἐπὶ τῶν ὑπερηπτικῶν Aeschin. Fals. Leg. 251. ὁ ἐπὶ τῆς φρουρᾶς Plut. Arat. XXXIV. 527. οἱ ἐπὶ τῶν ξογων Diod. XIII. 47. cum dativo commu-
 tatur, ὁ ἐπὶ ταῖς ἀρκίναις Xen. Cyt. II. 4. 25. et apud orato-
 res passim ὁ ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ πατασταθεὶς Dem. de Cor.

*) Notum est nomina vitiorum κυλλός, στρεβλός, βλαισός, χωλός,
 πηρός, ἔνεος etc. ab iis, in quibus propria sunt, ad ea transferri,
 in quibus propria non sunt. Hesychius: Τυφλός — τιθετα
 καὶ αὐτὶ τοῦ παφός — Τυφλῶν ὁ πρων. leg. ὁ πηρῶν.

266. et ἐπὶ τῷ ib. 245. 264. et cum accusativo: ἐπ' αὐτὰ ταῦτα τέτακται Plato Tim. 536. T. IX. Nota haec sunt, sed tamen nonnunquam a Criticis neglecta. Apud Andocid. de Alcib. p. 116. αἰρεθεὶς ἐπὶ τούτῳ Reiskius ἐπὶ τοῦτο emendat. At vulgata lectio incorrupta est. ἐπὶ τούτῳ ἐργασθέν Plat. Rep. I. 201. ἐπὶ τούτῳ φάσκων εἰςιέναι Lys. Apol. Erat. p. 41. Rursus apud Aristot. Rhetor. ad Alex. XXXVI. 147. ὁ νόμος ἐπὶ τῷ ὀφελεῖν τίθεται, non opus est Sylburgii emendatione ἐπὶ τῷ. Βαδίζειν ἐπὶ χρέονς κομιδῆ Strab. VIII. p. 82, T. III. e cod. Vatic. restituendum pro κομιδήν, quod Casaubonus invexit. Idem Casaubonus apud Diog. La. I. 25. pro πέμπειν ἐπὶ συμμοχῇ accusativum substitui dicit. In Appian. Pun. XCVII. 459. ἐπὶ ὕλῃ διέπλευσε Schweighaeuserus in ὕλην mutavit. Vulgam vindicant Arrian. Anab. I. 66. ἐπεμψε ἐπὶ συλλογῇ, Eur. Iph. T. 1040. βρέτας, ἐφ' ὃ πεπλεύκαμεν, Pausan. VII. 7. 261. ἐπεπόμφεσαν ἐν κατασκοπῇ, leg. ἐπὶ. Saepe etiam uterque casus in eodem verborum ambitu: Διονυσίου ἔρομένον, ἐπὶ τί ἦκοι, ἐφη, ἐπὶ τῷ μεταδώσειν Diog. La. II. §. 77. ἐπ' αὐτῷ τούτῳ καταπεμφθεῖσα, ἐφ' ὃ κοινὸν ἀγάθὸν ἀνθρώπων εἶναι Synes. Ep. XXXVIII. 179. quae mutare non audeo.

O ἀπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ] Pro ἀπάγων sic emendavit Scaliger, consensu codd. Piersoni. Απάγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ Polyaen. V. 2. 12. Philo in Flacc. 977. B. Pausan. I. 20. 75. Joseph. Antt. XIX. 4. 945. neque injuria Schaeferus Melet. p. 109. accusativum ab hoc genere excludere, et in simili constructione συλλαβεῖν ἐπὶ θάνατον Isocr. Paneg. p. 101. Wolfius et Corayus tertium casum requirere videntur. Sed θάνατον καταδικασθεῖς Dion. Cass. LXVIII. 1. 1118. Gregor. Naz. Or. IV. 119. C. quem casum etiam Diodori codd. substituunt I. 78., non sollicitem, et si saepius θανάτῳ καταδικάζεσθαι Diod. XIII. c. 101. Joseph. Antt. IX. 7. 525. Arrian. Alex. XII. pag. 175. Cyrill. c. Julian. VIII. 277. E. legitur; et similiter κατεγγνωσθη θανάτῳ Aelian. V. H. XII. 49. (cujus alterum exemplum Abreschius se vidisse negat Dilucc. pag. 559.) Tzetz. Chil. VI. 80. et θάνατον καταγγνωσθεῖς Euseb. V. Conat. L. II. 55. 554. quod et Aelian. V. H. IX. 21. fortasse reddendum pro κώνειον πιεῖν καταγγκασθεῖς, ubi cod. καταρριθεῖς exhibet.

Thomas: Δημόκοινος καὶ βασανιστής ὁ στρεβλῶν — **ἴνιος** δὲ βασανιστὴν λέγουσι τὸν ἐπὶ τῆς βασάνου. Βασανίζειν pro judicare notum Atticis ex Etym. et Suid., non pro punire. Quamvis idem Suidas confirmat βασανίζειν etiam esse tortuere. Hesych. Βασανιστὴς, ὁ δημόκοινος, πολλάκις δὲ ὁ διαιτητὴς καὶ ὁ παρὰ τῶν ἀνδραπόδων τὴν ἀλήθειαν πυνθανόμενος. **Nunnes.** Βασανιστῆς pro tortore questionario Philo Quod omn. prob. lib. p. 881. Euseb. H. Eccl. V. 1. 200. VIII. 10. 388. pro arbitro Demosth. c. Pantaen. p. 978. Illum (servum scil. qui ipse tormentis adhibendis operabatur) veteres δημόκοινον dixisse Herodiano consentiunt Helladius p. 975. Harpocratio, Etymologus: δημόκοινος ὁ δημόσιος βασανιστής. „Ita videtur Isocrates illud in tortore usurpare; quo tamen nomine posteri, ut ait Eustath. p. 1853., in convitio abutebantur, ut quemvis impurum δημόκοινον nominarent (sic Athen. X. 15. 35.). hinc et δημόκοινος est appellatus ὁ πόρνος, ut docet Hesych. Poll. VIII. 71. δημόκοινος ὁ πρὸς τῷ ὄργυματι: locus ubi sontes puniebantur. (v. Tayl. ad Lycurg. c. Leocr. p. 221. T. IV.) Nunc superest δημιος, quod Etym. cum δημόκοινος confundit. Pollux vero ait esse τὸν παραδερβάνοντα τὸν ἀνηρημένους.“ **Nunnes.** Δήμιος est qui damnatos morte afficit, ὁ τῶν ἐπὶ θανάτῳ καταδικασθέντων φρονεύς (Hellad.) Diphil. Athen. VI. 12. 376. Plutarch. V. Cicer. XXII. 354. Philostr. V. Ap. I. 12. 15. Aristid. T. II. 91. Lucian. Dial. Meretr. X. 240. Chrysipp. Athen. XIV. 6. 231. qui Platoni ὁ κοινὸς δήμιος τῆς πόλεως (πτερνάτω) dicitur Legg. IX. 41. v. Wyttensb. ad Plut. de S. N. V. p. 45. quem licebat conjunctis vocabulis δημόκοινον vocare, quomodo Philo de Legat. ad Caj. pag. 1005. D. ἀνδροφόνους καὶ δημοκοίνους componit. Eundemque δήμον etiam tortoris munere functum esse, et Aeschinis locus p. 206. et Hesychius confirmat. Δημόσιος generalius nomen, omnes servos publicos, praecones, v. Hemsterh. ad Poll. IX. 10. scribas, apparitores complexum, v. Dorvill. ad Char. p. 236. et 376. Taylor. ad Lys. p. 836. et iam tortorem significat, Plutarch. de Garr. XIII. 115. et eum qui damnatis venenū miscoet, V. Phoc. XXXVI. 40. carnificem, Dio Chr. Or. XXXI. 610. ubi in margine δημιος, δημόκοινος adnotatur. v. Sturz. Dial. Mac. p. 158.

*Τεχνάσασθαι τὰ μέτα τέχνης τι κατασκενάσαι.
τεχνάσασθαι δὲ τὸ πάκουργῆσαι. †)*

†) Significationis haec diversitas neque natura inest his nominis *τέχνη* declinamentis, neque usu probari videatur. Pro moliri, machinari, rem adornare, *τεχνάσθαι* posuerunt Homerus *Ili. v. 425. Hy. in Apoll. 326. (δόλον)* Apoll. Arg. IV. 462. Herodo I. 63. II. 21. Aristoph. Vesp. 177. Thucyd. I. 122. IV. 26. et 47. Eur. Heracl. 1003. Dion. Hal. Antiqq. IV. 55. 774. Plutarch. V. Ser. tor. XI. 14. T. IV. etc. quibus locis omnibus nulla operis artificiosi sed fraudis aut consilii initi significatio inest. Sic et Atticista Villoisoni tradit p. 84. *Ἄντι τοῦ εἰπεῖν δολιεύεται, ἐπιτεχνᾶται.* Et nomen *τέχνημα* ad eandem sententiam, δόλια *τεχνήματα* Eur. Iph. T. 1355. *κάπηλα τεχνη.* Aeschyl. ap. Suid. Plutarch. V. Caes. XLIX. 420. Aelian. H. An. II. 22. *Τεχνάζειν* autem pro artificis opere: *ἄμαξαι τετεχνασμέναι* Hipp. de Aerr. et Loco. VI. 93. 88. Cor. quo sensu paulo supra c. 90. *τετεχνημένον* positum erat; *τεχναστά*, arte facta, Aristot. de Part. Anim. I. 1. 471. E. T. II. *ἀτέχναστον* καὶ *ἀνεπιμέλητον* Nemes. de Nat. Hom. 44. 587. *τέχνασμα σιδήρων* Herodian. IV. 175. *σιδηροβόρου* *τέχνασμα σιδήρου* (lima) Oppian. Cyn. II. 174. *γραφὴ εἰς ἐπίδειξιν ἐπιτεχνασμένη* Euseb. H. Eccl. V. 11. 224. Jam pro me peroret Nunnesius: „Haec habui, inquit, quae in Phrynichi libello atque Herodiani fragmanto potui observare. Si quis plura requirat, quae ad elegantem sermonis Attici consuetudinem pertineant, is adeat Scholia Aristophanis, Harpocrationem, Thomam, Moschopulum atque eos, qui de dialectis scripserunt, atque omnium in eo genere copiosissimum Pollucem. Poterunt etiam multum praesidii afferre ad eam facultatem comparandam explanatores Graeci Demosthenis et Thucydidis atque poetarum. Ac his quidem magistris usus, qui fores illi aperient Atticismi, ingrediatur penetralia illa elegantissima veterum Atticorum, quos in primis imitandos esse censuit Phrynicus. Tum licebit eos etiam adire ex minoribus, quos Thomas et Moschopulus laudant; ut, si quid in illis forte desideretur, ex his, qui proxime ad illos accedere conati sunt, repetatur. Hanc judicii et delectus rationem si secuti essent, qui novis

Lexicis conservandis semper student, et ad elegantiam linguae graecae plus praecidii atque ornamenti attulissent et suae dignitati atque posterorum commodis melius consuluissent. "

P A R E R G A.

CAP. I.

DE TERMINATIONE SUBSTANTIVORUM COMPOSITORUM

AD

PHRYN. ECLOG. P. 421. ET P. 11.

Posteaquam literae et artes a communi jugo in diversas diffluxere partes, perpetuum fuit inter eas de principatu certamen, ac, velut in palaestra, quum restin-
dulant, mutuo annisu tum propelluntur tum recipro-
cantur, ita alterna inclinatione studia mortaliū ultra-
et citro raptā sunt. Et apud Graecos quidem initio do-
minata est philosophia; quae quum diu in summo ste-
tisset fastigio, repente Grammaticē, tacito incremento
aucta, totis insurrexit viribus. Hanc dico Grammati-
cam, antiquitatis indagatricem, quae hominum, tem-
porum, rerumque gestarum monumenta memoria et
judicio complectitur. Cujus scientiae inoreibilis su-
vitas semel percepta, per duo fere secula hominum
mentea ita tenuit, ut nulla vehementius, quam Gram-
maticae, studia vigerent, ac ceterarum artium amor
paulisper refrigesceret, donec sub ortum christianaē re-
ligionis velut exsatati vetore pabulo animi ad philoso-
phiae et eloquentiae umbratilis studia converterentur.
Ac jam secundi seculi decursu Grammaticē, a fonte
vaga et libera, in angustiorem alveum coerceri coepit,

h h

partitione quadam facta literarum, quas veteres illi artifices, Ptolemaeorum aequales, uno vinculo constrictas tenuerunt. Namque a rerum, quae veterum scriptis continentur, interpretatione segregata est infinita verborum quaestio sive doctrina verborum pronuncian- dorum, declinandorum et construendorum. Fuitque haec Grammaticorum, qui sub Caesaribus floruerunt, propria professio, qui doctrinae elegantia et literarum varietate helluonibus illis, in omni fere parte humanitatis eruditis, haud dubie cesserunt, disserendi autem subtilitate et artis absolutione plerosque vicerunt. Quam ad rem duo maxima habuerunt adjumenta, usum patrii sermonis et dialecticae facultatem; tertium quidam, quo ars consummatur, aliarum linguarum cum graeca comparationem, adeo illi neglexerunt, ut ne ji quidem, qui alienas linguis et nossent et tractarent, (quod fecerunt multi) ullum ex ea re fructum tulisse videantur. Mox ea tempora consequuntur, quae summam veteris disciplinae mutationem afferrent, ac primum apud exteris literarum lucem extinguerent, tum etiam Graeciae ipsi eruditionis domesticae fomenta paulatim subducerent. Atque in hoc communi literarum aestu non mirandum est Grammaticam, a philosophiae et rhetoricae contubernio jam dudum remotam angulisque Auditorii conclusam †), pristinam dignitatem haud amplius valuisse tueri, sensimque ad epimerismos et canonismata atque illam exilem schedographiam recidisse. Neque prius his angustiis emersit, quam ultima Graecarum literarum stirps, a patro solo avulsa, inter vegetos barbaros refloruisse, quibus quum Graeci exules patrii sermonis pracepta breviter

†) V. Du Cang. Constant. Christ. L. II. p. 150. De successionibus Grammaticorum Byzantiorum is nos edocebit, qui Grammaticas artis historiam prescribere aggreditur, tem ~~ante~~ ^{grave} ~~post~~ ^{modum} atque haud in suo bulto auctoritate negat.

et summatim tradere coepissent, nova extitit Grammatica e veterum Technicorum reliquiis tenuiter conflata ac toto genere adstrictior, quippe in una analogia explicanda occupata. Rationalem enim Grammaticam, quam superiores illi recens a philosophis inchoatam ac prope musteam supinis acceperunt manibus, neque Byzantii auctores attigerunt, neque ista aetas, in elementis adhuc haerens, magnopere desideravit. Eaque causa fuit, cur syntactica pars, quam ne veteres quidem Grammatici ad artem revocare potuerunt, neque tunc invalesceret, et postea etiam, quum ab etymologica rursus divortium fecisset, tardiores haberet progressus. Huic enim doctrinæ quae subjecta est materies, in tanta versatur et rerum et verborum varietate, ut, nisi ratione explicetur et ad communes summas referatur, neque cogitatione comprehendendi, neque stilo explicari possit. Byzantios qui proxime consequuti sunt, prorsus eundem tenuerunt cursum, nisi quod vetustiores Grammaticos, sub hoc tempus in lumen emissos, ad partes vocarunt; quorum praeceptis adspersa est Grammatica Scotina. Erant autem tum omnium animi ad alia studia imitandi, interpretandi et emendandi tantopere intenti et affixi, ut, quamvis summa illa aetas tulisset ingenia, tamen nemo existeret, qui ad hanc doctrinam studium conferret sulum. Unde mox tota res ad mediocres homines, (ac non nunquam etiam ad summam faecem) venit, qui non plus professi sunt, quam puerilis institutio postulare videretur. Quorum quum unus alterum emendare studeret, nemo autem priores respiceret, neque artis hujus scripta et monumenta adtingeret; tota disciplina ita sui facta est dissimilis, ut in summarii istis, quae proximis abhinc seculis edita sunt, nullum fere appearat veteris structurae vestigium. Atque omnes illi, specie dispare, genere tenues, nihil aliud adulterunt, nisi ut viam et ordinem docendi subinde mutarent, atque

ea, quae e philologorum disputationibus cursim arripiuerent, passim, prout libido ferret, ad usum suum conuertent. Ita res in praesens tempus extracta est; quo mirabili quadam studiorum inclinatione tanta incessit commutatio, ut perfectam grammaticam non quidem illam jam videamus, sed tamen, qualem esse oporteat, judicare possimus.

Quemadmodum autem nulla unquam disciplina omnibus partibus aequaliter proiecta est, ita Grammaticae quoque graecae loci aliquot tam multorum studia provocarunt, ut propemodum pro absolutis haberi possint; sunt vero etiam regiones quaedam aut nondum satis penetratae aut penitus inaccessae. Velut in ipso hujus doctrinae vestibulo perdifficilis occurrit quaestio de ratione verborum formandorum. Priusquam enim dissentibus similitudo et dissimilitudo, quae est in transitibus de casu in casum, sub adspectu ponatur, ad primas vocabulorum positiones regrediendum docendumque est, quemadmodum Graecus sermo tum verbum nomina, a tenuibus indiscretisque elementis progressa ac monogrammorum simillima, literarum servilium velut umbris et coloribus distinxerit. Haec autem quaestio tripartita sit. Primum explicetur de literarum inter se conjunctione, sive, ut clarius dicam, de elementorum sympathia et antipathia; quam partem jam veteres tractasse Grammaticos indicio est Herodiani locus e libro περὶ συντάξεως στοιχείων, a Stephano Byzantino memoratus s. *Aybastava* †), neque Antesignanus hanc partem praetermisit. Apud recentiores vero, si a Struvio, viro doctissimo, recesseris, qui de mutarum antistoechia aliquid dixit, verbum ea de re nullum est.

†) Haec antiquior scriptura (v. Brunck. ad Para. 16.) peregrinitatem redolens cessit molliori *Euphrava*, lenocinante similitudine vocabulorum cum *āx* compositorum, *āxällw*, *āxgalw*.

Alterum est, ut doceatur, qua ratione Graeci prima cujusque vocabuli stamina cum personarum et casuum notis conglutinaverint; tum, ut et ea, quae minus apte coirent, literarum vel interpositu vel detractu vel mutatione aliqua emollire, et iis, quae minus ponderosa viderentur, momenta vocalium et consonantum addere quæsierint. Deinde, quo artificio a verbis simplicibus vel simplicium inclinamentis alia vocabula derivarint, additis quibusdam syllabis, quae genus vel classem cujusque notarent. In quibus omnibus tum diligenter est habenda ratio eorum, quae in prima parte constituta sunt, tum nihil magis cavendum, quam ne ultra, quam res patitur, progrediamur, neve putemus mirificam illam Thauthi telam filatim retexi posse.

Illa autem si quis omnino neget in Grammatica quaeri et tractari oportere, haud sane video, qui locus huic quaestioni aptior futurus sit. Quid? recentiores Technographi quum de terminationum, quibus nominum genera inter se distinguuntur, varietate singillatim praecipiunt, quid aliud declarant, nisi illa quoque, quibuscum haec necessario vinculo conjuncta sunt, in arte tradi oportere? Et quo tandem alio loco accentuum ratio explicari poterit, quae cum verborum confirmatione ita cohaeret et implicata est, ut, hacdem patesfacta, aliquid de primigenia accentus sede (quae fuit in omnibus primitivis eadem) ejusque cum vocabulorum incrementis progressu et regressu suspiciari possimus?

Hisce rebus pro copia perfectis quartus locus superstrui poterit de vocabulorum diversorum compositione, quo universa hujus operis fabrica absoluta erit. Neque est ulli sermonis graeci pars, in qua vis ratio que illa naturæ fictrix, orationis effectrix, clarissima appareat. Maque hujus loci per exiguum sed maxime incutiam partem tractaturus haud sane vereor, ne quis

operam in hanc rem impensam nimis teneam aliquam
sillam judicet; quae res nec separata instructa
ceptis, neque ita ante oculos posita est, ut artem et
praecepta omnino non requirat. Quin ego sic judico,
si quis vel ingenio vel industria majore instructus hanc
disputationem ex his angustiis, quibus adhuc circum-
scripta est, eduxerit, eaque capita aperuerit, quibus
communes rerum atque generum summae continentur,
tunc demum intellectum ivi, quam proprio vinculo
haec quaestio cum uniuersa sermonis graeci conforma-
tione conjuncta sit.

Quanta autem sit rei utilitas, vel hinc intelligi
potest, quod, si quis ea mediocriter modo tractarit, quid
sincerum, rectum et parum in Lexicis graecis, et in
ipsis scriptorum textis quid subaeratum corruptumque
sit, ad hanc rationem, tanquam ad obrepessam, exige-
re poterit; cuius rei luculenta in hiace libris dedimus
specimina. Uaum ponam nunc exemplum ab Hymnis
Orphicis petitum, quos qui putant ab Onomacrito aut
non ita multo post eum scriptos esse, tum multis aliis
rationibus, tum etiam hoc argumento refelluntur, quod
a compositionis regula ducitur. Non est usitatum ve-
teribus illis genus compositorum ab aoristo verbi γάλον
quo ille poetilla omnibus fere paginis utitur: ἀντροχα-
ρέως, φεμιοχαρέως s. κυμοχαρέως, utrumque a probabili
conjectura profectum, κισσοχαρέως, λεκτροχαρέως, ομβρο-
χαρέως, ὄπλοχαρέως, quae omnia post Alexandriam ac-
vum crebro usu frequentata sunt: αἵματοχαρέως. Niceph.
Greg. XII. 12. 582. A. XIV. 4. 44. Eustath. 1568. 66.
Serv. ad Aen. XII. 552, προώθημε αἵματοχαρής ap. Suid. s.
Αἴραθοντες, αἵματοχάρης. Anastas. Ep. CCVII. pag. 142.
Parall. addendum Lexicis una cum σινενοχαρέως. Clemens
Alex. Hymn. Serv. p. 257. Γεωχαρέως. Eustath. 1585. 35.
δακρυχαρέως Epigr. I. p. 755. Parall. θηρεραέως (λόγος).
Niceph. IX. 2. 245, (δημοχαριστῶς) Schol. Menet. B.
337., ἡδυχαρέως Ep. Cyz. Parall. p. 638. δρυνοχαρέως Si-

byll. Or. V. 576. κενθμωνοχαρής Syntes. Hy. IV. 46. λυτροχαρής Sibyll. VIII. 790. Sed εἰδωλοχαρής, εἰροχαρής, πλινοχαρής, ἐπιδεσμοχαρής, μουσοχαρής, νεβροχαρής, μικροχαρής Longin. de Sublim. IV. 16., ὀρειοχαρής et οἰνοχαρής ex Anthol., ὄχλοχαρής, παιγκαρής, πολυγκαρής Hesych. s. πολυγηθές, σινιοχαρής, θέμοχαρής Eustath. 1915. 40. 1326. 56. atque alia a Graefio citata ad Meleagr. pag. 122. in Lexicis prostant e scriptoribus seculi secundi, tertii et insequentium excerpta. Sed haec ad prooemianandum satis. Nunc ad rem aggrediar initiumque ducam ab eo genere vocabulorum, quod Phrynicus ipse praeceptis alligare conatus est.

§. I.

Oīkodomή specimen vijiosae compositionis, quo regulae summa traditur.

Est autem Phrynicus praeceptum hoc: *Oīkodomή* οὐ λέγεται, ἀντ' αὐτοῦ δὲ *οīkodόμημα*. Id si quis alio intentus tantum in transitu adspicerit, haud sane maximi momenti esse judicabit, praesertim quum falsum esse possit. Appromittunt quidem Thomas p. 685. et Schol. Thucyd. I. 93. τὸ οīkodομία τινὲς ὑξιτονοῦσιν οīkodομή δὲ οὐκ εἰρηται: quae, ut permulta alia ex hoc abscondito fonte hausta, eodem modo tradit Suidas: Οīkodομία οἱ Ἀττικοὶ ὁξιτόνως αὐτῷ ἀναγνώσκουσιν etc. cui iniutilissimam medicinam adhibuit Kuesterus, παροξυτόνως corrīgens. Ex his Phrynicus consponsoribus unus, Thomas, multorum, quomodo ajunt, mendaciorum compertus et in hac ipsa fere causa temeritatis condemnatus †), alter plane incognitus testis est. Ita-

†) *Οīκων ἔργάτης*, inquit, *καὶ τίκτων*, οὐκ οīkodόμος: quo utuntur clarissimi auctores, Herodo: II. 121. Hipp. de Vict. San. L. 178. 29. Plato Cestyl. 429. A. Rep. II. 201. Gorg. p. 123. T. IV. Xenophon Hell. VII. 2. 435. Aristoph. ap. Poll. VII. 7. tum etiam recentiores, Polyb. V. 89. Strabo I. 19. Mexian. Tyr. XXI. 398. Ae-

que si unus aliquis ex illa cohorte Antiatticistarum iudex datus fuerit, jam ante, qui sit exitus futurus, praevideri licebit. Primum veluti velitandi causa scriptores Alexandrinos in medium evocabunt, Philonem de Vit. Jos. pag. 657. C. de Monarch. II. 822. A. Josephum Antt. XI. 5. 553. XII. 5. 599. XIX. 4. 942. et auctores sacros atque ecclesiasticos, Athanas. c. Gent. C. 47. 46. E. Euseb. H. Eccl. X. 4. 476. Socrat. Schol. I. 9. 56. His primo concursu fusis et disiectis succenturiabunt indigenas Graecos, Diodorum L. 46. Plutarchum V. Lucull. XXXIX. 538. T. III. Strabonem V. 2. 5. 150. Pausan. I. 19. 71. Apoll. Lex. s. προβλητας, et, qui his aetate inferiores, genere scribendi propemodum pares sunt, Aelianum H. An. I. 59. Heliodorum IX. 8. ad usque Geoponicos III. 15. 261. Mechan. vett. p. 85. Harmenop. Man. Legg. II. 4. 151. Zonar. Annal. II. 83. D. Schol. ad Apoll. I. 755. Tzetz. ad Lyc. v. 292. Ac si vel hi ex acie excesserint, in vices succedent Aristoteles de Mor. L. II. 14. 94. C. T. III. et Theophrastus H. Pl. III. 9., quorum alter Athenis educatus est, alter in illa vetere eloquentiae sede consenuit; adhibitis insuper senatus populique Atheniensis decretis ap. Plutarch. Vit. X Oratt. II. 276. T. XII. et Diog. La. VII. 11. 372. Denique, ut intelligamus, vocabulum istud tota Graecia per vagatum esse, omnesque in dialectos penetrasse, hinc Herodotum sistent II. 127, hinc Ocellum Lucanum II. 45, et Tabulas Heracleenses p. 251, 255. quibus adjunctum est proverbium Laconicum a Suida s. "Ιππος literis proditum, sed certe multis ante seculis natum: Ἐν λαζανικῇ κατάρᾳ, οἰκοδομέ σε λάβοι καὶ ἀμβολὰ ὡ τε ἵππος, καὶ ᾧ γυρά τοι μοιχὸν ἔχοι. Quid igitur pro Phrynicho

meas Soph. Ep. XIV. Sed Thomas existimationi melius consultuit librarius Leidensis pro eo scribens καλλιο ν̄. Quod si hoc loco Magister nullo suo delicto in culpam et suspicionem venit, etiam alias ejus criminibus haec defensionis ratio relicta est.

responderi potest? An hoc, quod sane promptum est dicere, et facile ad probandum, neque Platonem, neque Thucydidem, neque omnino quenquam eorum, qui ele-
ganter attice scripserunt, illo nomine usum, esse? Esto, inquiet aliquis istius contrariae partis et rationis; quis vero nobis pro absentibus sponsor fiet? pro orato-
ribus, de quibus nulla monumenta loquuntur? pro ve-
teris comoediae poetis? quos Phrynicum omnes ita
pertractatos et quasi per incerniculum excusso ha-
buisse, ut de singulis eorum verbis meminisset, tum
per se incredibile est, tum in ceteras obliviousi magi-
stri fallacias intuenti.

Hic igitur clare intelligitur, quanti ad omnem Atticistarum interpretationem intersit, non in singulis tricari exemplis, sed occultas praceptorum voluntates et causas exquirere. Mihi quidem ille Phrynichi locus viam aperuit ad indagandam Graecorum in componen-
dis vocabulis consuetudinem, qua strenue persequenda eo delatus sum, ut sermonem graecum triplici quasi nixu ad summum pervenisse intelligerem, ac primo quidem nomina et verba simplicia edidisse (*οἶνος* — δέ-
μω), tum proxima futura, utriusque generis composi-
tione, novas substantivorum et adjecitiorum formas protulisse (*οἰκοδόμος* *aedifex*), denique, ubi notionem his subjectam vel ad actionis passionisve vel ad abstrac-
ti significationem traducere liberet, eas rursus in ver-
borum et nominum figuras deflexisse (*οἰκοδομα*, *οἰκο-
δομεῖν*), qua in re Graecorum lingua sursum deorsum gradatim progrediens, et nostra et multo magis latina praestat. Apparet autem, tertium genus ita ex altero suspensum esse, ut ad prins redire neque opus esset, neque conveniret. Unde rursus sequitur, ut nullum genus vocabulorum cum aliis vocabulis absolutis, ne-
que relativis (quales sunt praepositiones) conjungi pos-
sit, quin terminatio, si modo sit mutabilis neque anti-
nomia quaedam obstet, mutetur. Exemplo sit hoc

ípsum, de quo Phrynicus loquitur, vocabulum. Si quis hoc universum genus, quod δομή dicitur, ad certam quandam speciem revocare et aut aedis aut muri aut domus extructiōnē significare vellet, huic aut ναυοδομίᾳ, τειχοδομίᾳ dicendum erat, aut οἰκοδόμησις, οἰκοδόμημα, tanquam per transitionēm adjectivi, aut verbi hinc deflexi: τειχοδόμος, οἰκοδόμημα. Atque sic tum alia, quae ab hac stirpe oriuntur, terminata sunt, tum illud omnium frequentissimum οἰκοδομίᾳ Plato Legg. VI. 758. E. VIII. 848. E. Rep. III. 401. A. Thucyd. VII. 6. οἰκοδόμησις Plato Gorg. p. 455. A. Legg. VI. 778. C. Rep. III. 394. A. Antiatticista Bekk. p. 110. Οἰκοδομεῖν Πλάτων Πολιτεῖαις Οἰκοδομίαν Θουκυδίδης ἔβδομῳ. Οἰκοδόμησις Θουκυδίδης ἔβδομῳ. Verbum οἰκοδομεῖν quam nunquam in quaestione venerit, ex οἰκοδομίᾳ depravatum videatur, qua forma Plato utitur de Legg. VIII. c. 12. (848.): Οἰκοδομή contra neque Pollux VII. 117., quo loco omnia vocabula a δομῇ composita ex ordine recenset, commemoratione dignum habuit (nam in cod. erratum esse appareat), neque mihi illud in Atticorum scriptis oblatum est. Sed incauti quidam novatores, qui οἰκοδομίᾳ actionem exstruendi, non effectum, significare videbant, terminationem primitivi δομή repetentes, quod et ἐνέργειαν et τὸ ἐνεργούμενον indicat, quum aedificium significare vellent, οἰκοδομή induxerunt, supplementum supervacaneum et inutile; nam veteres hoc ipsum οἰκοδόμημα nominant. Deinde etiam ex ea significatione, in qua natum erat, egressum de aedificatione usurpari coepit. Sic in Argum. Orationis Aeschinæ c. Cleophr. p. 350. οἰκοδομή τῶν τειχῶν dicitur, quod ab ipso Aeschine ή τῶν τειχῶν οἰκοδομίᾳ. Et apud Josephum Antiqq. XI. 5. 565. ambae formae inter se de sedibus decertant, neque statutum habeo, utri causam adjudicem, quum fere par sit in his libris exemplorum numerus. Sed Herodotus, cuius patrocinio illam vocem niti credebamus, negat sibi eam notam esse. Nam

que *isto loco*, quem supra posnimus, Wesselius et Reizius pro οἰκοδόμης trium codd. auctoritate οἰκεδόμης substituerunt, non hac interiore ratione, sed sententiārum ordine interrupto offensi. Schweigaeusserus, qui hos refutare aggressus est, a diffensione absistet, ubi resciverit, substantivum illud *meliore acto* inauditum, genere toto vitiosum esse.

§. II.

Nomina quaedam hac lege soluta sunt, sed sub certis conditionibus.

Etsi autem hoc universum genus traductionē quādam efficitur, sic ut a verbis nomina verbalia, et ab his rursus quāsi per traducem vocabula abstractā propagentur, quo sit, ut primitivā et derivata non intēsse contingant, sed interpositū interjectūque nominum distineantur, tamen haec lex nequē observata semper neque nullis finibus circumscripta est! In nomine οἰκοδόμη tentatum an a lege discedi possit, in μισθοφορά impelratum est, neque id sine aliquo emolumento. Hoc, quo Aristoph. Eqq. 807. Demosth. p. 58. Isocr. Panath. 30. 418. Aristot. Polit. V. 4. 197. Lucian. Apol. p. Merci Cond. XV. 285. Eunuch. pag. 206. T. V. Aristid. Or. Plat. II. 145. T. II. Themist. Or. X. 156. B. es tūi atuntur, proprie mercedem (*τὴν τὸν μισθὸν φορᾶν*) significat: μισθοφοράν ἴδιας οἱ παλαιοὶ τὸν μισθὸν τῶν στρατευομένων ἐκάλουν Schol. Arist. Eqq. 408. μισθοφορά autem Demosth. e, Timoth. p. 199. ipsam operam mercenariam, sic tamen, ut unum nonnunquam cūm alterō vires suas commutet, vel scribentium arbitrio, vel libriariorum culpa, eujs confusionis vestigia multa in exemplarium discrepantiis occurront, v. Thucyd. VI. 40. Plat. Gorg. 515. E. Xenoph. Anab. VII. 1. 2. Polyaen. IV. 2. 110. Illa igitur transgressio quodammodo necessitate expressa et praeterea castrensi magis quam civili

consuetudine introducta est. Quam facile autem vitiū semel susceptum radices agat et propagetur, ostendit + *καρκοφόρα* ab Hesychio sub *'Επικαρφία* appositum. Hoc tamen quum facilem habeat et promptam correctionem, ad regulam revocari posse videtur. Evincentibus autem vitiis cedendum erit, dummodo habeant quandam cum rectis similitudinem, quae aberrationis sensum non afferat, aut necessitate aliqua excusentur, sive vera, sive opiniata.

§. III.

Nomina composita, vas et instrumentum significantia, simplicium modo terminata.

His igitur, quae vas et instrumentum notant, ut ad simplicium formam reverterentur, consuetudo indulxit, haud aliter terminos significationum discretur: *ἴνοδόνη*, *ἴνονοδόνη*, *νεκροδήκη*, *οἰνοχόη*, *θερμοφέρόη*, *ὑδροφέρόη*, ut scribitur Polyaen. I. 37. Apollon. Lex. 124. Poll. I. 224. Schol. Ven. Φ. v. 259. et Hesych. s. *Ἀμάρη*, sub quo nomine apud Suidan ὑδροφέρνα legitur, quod etiara duo Aristophanis loci inveniuntur; est enim, ut Helladias ostendit, hoc vocabulum Atticis familiare pro ὄχετός. Tertia forma ὑδροφέρνα reperitur Hesych. s. *Χορνοδόνη*, quae ex ὑδροφέρνῃ orta videtur, ut Aneqd. Bekk. p. 454. *ἐκρόδηνη*, *ἐκρόδηναις*. Simplex δέ δύα (*τοῦ αἰματος*) Aelian. H. An. VII. 37. pro quo Schneiderus Abreschii suauissimā δοή edidit.

Substantiva autem actionem infinitam significantia a nominibus compositis derivantur adsumto iota formativo: *οἰνοχόος*, *οἰνοχοῖα*, *αἰμόδροος*, *αἰμόδροοια*, *δραματοοϊός*, *δραματοοῖα*. Quando iota illud inisiticium cum praecedente vocali colliquescat, non difficilis est plerumque praceptione; colliquescit enim cuīn litera ο, si nomen, unde ducitur, contractionem subit, ut, quae a φοῦς, πνοῦς, νοῦς, componuntur, semper diphthon-

gum recipiunt. Non colliquescit, si extremae nominis syllabae insociabiles sunt, v. c. εὐζοῖα, δυσηκοῖα, μελοποῖα. Similiter a πολύθεος, πολυθέται, ἀθεῖα, formantur. Neque dubito, quin Graeci, si a πολύναος, λουτροχόος, χρυσοχόος, substantiva primae declinationis derivarunt, πολυναῖα (ut + πολυλαῖα Eustath. 760. et 1104. 1. et δεκαναῖα), χρυσοχοῖα, οἰνοχοῖα Heliod. VIII. 1. 511. Schol. Ven. B. 212., scripserint divisis vocalibus. Sic etiam in neutro genere dicitur οὐλοχόον, χρυσοχόον, de quo v. Hemsterh. ad Lucian. Contempl. p. 392. T. III. Sed munieris significationem proprio flexu notat οἰνοχεία, ut Pseudo-Basilius praescribit Gramm. p. 608. D. quod librariis οἰνοχοῖα scribere consuetum est. Ex adjectivis in ης constat substantiva in εια duci, ἀληθής ἀλήθεια; si terminationem illam vocalis antegreditur, modo colliquescit, si est natura liquabilis, ἄδεια, δύσηλεια, σιτόδεια, +) modo literam ē in formatione substantivi adscitam expellit, ἡλιονάια, εὐφνῖα, ††) modo expellitur, ὑγεια, ἀλεία, ταμεῖον, ut nonnullis scribere placitum; cuius elisionis exempla legitima praebet temeniorum genus universum, Ἀπολλώνειον, Ἰσειον, superiore quodam loco illustratum. Etym. M. p. 599. 37. εὐφνῖα ὥφειλε διὰ διφθόγγου, ὡς γίνεται ἀπὸ τῶν εἰς ης, ὡς εὐσεβής, εὐσέβεια, ἀλλὰ τὰ παρὰ τὸ φύω καὶ δύς (leg. ἀδης) σύνθετα διὰ τοῦ τι γράφεται. Alio loco s. Θυσία

†) Quod passim στρεψέται, ὀλυγοδέται etc. puncta diaiectica habent, Grammaticorum quorundam decretis prave inservitum est. Zonaras p. 1443. 'Ολυγοδέται εἰπό (leg. ἀπί) τῆς ἀνδείας, ὀλυγοδέται δὲ ἀπί φύσει διρρέοντες. Distinctio oppido quam inutilis.

††) Hanc scripturam nunc ab omnibus receptam ut ab antiquitate traditam esse confiteamur, cogit nos Gregorius Naz. in Carm. de Vita sua p. 4. D. εὐφνῖα pro quadrisyllabo usus; nec desuerunt, qui αὐτοῖς, αἰθνῖα, + διετνᾶ Aelian. H. An. XII. 45, scriberent, juste reprehensi ab Herodiano Herm. p. 507.

trudit, apud Alexidem etiam εὐφρεια reperiri. In adjectivis secundae declinationis litera υ cum iota intergerino in diphthongum confluit: νέκνιος, πήχνιος, νήδνιος, δηκάφνιος, quae vulgo male notis diaereticis signantur. Tum in Antagorae Epigr. II. 7. σῶμα δίφνιον scribi debet pro δίφνον, tum ap. Etym. τρίφνιον pro τρίφνον. Idem p. 625. Νο. Ὀμονηδύνιος (leg. ὁμονήδυνιος) πλεονασμῷ τοῦ ι. Redundare iota dicit, quia saepe terminatio ος ipsi stirpi adglutinatur: πολύχθυος, δίγυνος, ὁμοσήπυνος, δήκυνος, ἔμπυνος, quorum primum cum πολύχθυντι conjunctum est, ut ἄτριχος et ἄθριξ. Etym. M. p. 254. 15. Δεκάφνια (leg. δεκάφνιον) τὸ δεκαπλάσιον. Καλλίμαχος. τῶν ἐτι οἱ δεκαφύϊα φάτο ξωάγρια τίσσειν δεκαφύιον ἐβρῆται οἰσνει δεκάφνον (leg. δέκα φύνον). τὸ γὰρ φύν αἰολικῶς φυνώ φασι. Falsum. Iota illud non in hoc uno verbo adsumtum, neque peculiaris dialecti proprium, sed formationis commune instrumentum est, ut διος, Χίος. Apud Hesychium: Τετράφνον, τετραπλάσιον, legendum τετράγνον, τετράπλεθρον, ut idem πεντηκοντόγνον, πεντηκοντοπλεθρον interpretatur. Masculino νέκνιος adjacet feminina positio νεκνία, paroxytona, quæ si in substantivum vertitur, ad proparoxytonesis, hujus generis propriam, inclinat, νέκνια, ut μέσογεια, ἀκρωτεια, (*'Αλεξάνδρεια*), ex adjectivis nata, de quibus diximus ad Phryничum s. "Εγγιον. Si qui νεκνία scripserunt, notos illos canones consequuti sunt, quibus hoc universum genus, ἀληθεια, προνοια, ὀργητια, regitur. Illuo etiam referri possunt propria Θρειθνια, Εἴλειθνια, et quæ Burmannus recenset ad Propert. I. 20. 51. ad speciem similia, ortu diversa.

§. IV.

Et rursus simplicia in compositorum habitum trans-eunt.

Eadem illa substantiva, si cum praepositionibus conjuguntur, formam simplicium retinent, ἀναπνοη,

+ μετανοή Hesych. s. Μετάψυξις, + περιπονή Galen. de Differ. Febr. II. 15. 148. B. ἐπιχροά, ενσοή, + εἰσροή Marcian. Peripl. pag. 5. + καταδροή Aesop. Fab. CCCXLII. 406. Steph. Byz. s. Διονυσόπολις, subrepente tamen invicem diphthongo, ἀντίποια, σύσοια, + ἀντίδροια Theophrast. de Vent. p. 415. + ἐπισύρφοια Aelian. H. An. XII. 20. cuius utriusque formae summa est et in libris scriptis confusio et promiscuuus, ut videtur, apud Graecos ipsos usus.

Una, si quaeris, hujus inaequalitatis causa in ipsa primitivorum inconstantia posita est, φοιά, πνοιά, χροιά, στοιά †): unde et verba nonnunquam colorem trahunt, χροιξω, et saepissime adjectiva: δεκάχοος, + δεκάχοιος Hesych., λιγύπνοιος, γονόρροιος ††), literis ὁ

†) Photius: Στοάν καὶ σὸν τῷ ἡ στοάς (στοίαν παρεχόθεν scribitur in Nott. ad Hesych.) ἵστερος λέγονται. Apud Thucydidem VII. 90., Platonem (v. Fisch. ad Euthyphr. init.), Xenophontem et Aristophanem στοά, apud hunc etiam ternis locis στοά legitur, ubi spondei necessitas aut poetam ad mutandam scripturam impulit, aut librarios a mutatione prohibuit. Hinc et πρόστον δucitur et πρόστον. Hesychius: Προσέμφ, προστάθ, προστόη. ubi Albertius προστάθ malit., quam scripturam Grammatici et huic et ceteris adjectivis ab eadem origine profectis adserunt, v. Moschop. Sched. p. 89. sed et illud apud Platonem extat et πρόστον Diod. V. 40. Hesych. s. Ὁρθόπτερος, et τετράπτον Zosim. Hist. II. 31. 154. Caput est verbum στοά, unde ductum nomen et brevi et longa penultima et vero etiam cum diphthongo, ut πνοιά, ρεοίη, prælatum et post Euclidem varie scriptum est. Sic ῥά, ῥά et ῥά, de quo multa Grammatici tradunt, μνοία et μνώια, quod apud Hesychium perperam μνῶια scribitur, ut πνοῖα in Annae Alex. VI. 188. B. Pro πνοία s. πτοία, quod pro cetera hujus generis inconstantia modo acuitur Justin. Hist. p. 113. modo gravatur Etym. M. s. v., veteribus magis usitatum est πτοῖα s. πτοῖα, v. Heindorf. ad Cratyl. p. 71. Schäfer. ad Greg. p. 923. Albert. ad Hesych. s. v. Πτοιούμενος. Αναπτοίτος ex Alex. III. 99. et προσκαταπτούσθαι V. 135. C. Lexicis addantur.

††) Γενούρης ex λυγούρης depravatum videtur; αριγούρης.

et 7 ultro se appetentibus. Altera causa repeti debet a studio varianda significatiois. Quemadmodum enim fit, ut ἐπίτηνοις, σύμπτυχοις, πατέροις (morbus Arrian. Epict. I. 26. 157.) affectum significantia nunquam nisi hoc modo scribantur? et contra ἀναπνοή, διαπνοή formam non mutant? Ἀπόφθοις quidem et ἀποφθοῖ apud eosdem scriptores alternant, nullo observabili discrimine, illud v. c. Aristot. de An. II. 10. 56. D. de Sena. III. 66. E. T. II. Plutarch. III. Symp. III. 1. 5. 133. hoc Arist. de An. II. 7. 50. Plut. l. c.: L. 5. 1. 4. et ne multus sim in re aperta, apud alios alia. Sed veteres et classicos etiam ad haec delectum quendam adhibuisse, nimis credibile. Phrynicus App. p. 28. Ἀποφθοή σεμνότερων ταῦ ἀπόφθοισα, neque fallit fidem; nam et apud Platonem haec dominatur forma, ἀποφθοή Phaedr. pag. 251. B. ἐπιφθοή Legg. V. 214. ἔκροή Gorg. pag. 494. B. Legg. VI. 269. VIII. 429. Tim. p. 454. περιφθοή Phaedon. §. 159. p. 239. Heind. et simplicia πνόη (v. Elsmley ad Heracl. v. 451.) et χρόα Plat. Theaet. 182. D. Lys. 217. C. Rep. V. 66. Tim. 582. innumerisque aliis locis infixa, satis justam causam afferunt ad suspicandum, Atticos in hac re magis sibi constitisse, quam recentiores, qui veluti dedita opera utramque formam miscent, ut v. c. χρόα et χροιά in eadem pagina positum est Theophr. H. Pl. III. 15. Galen. de Usu Part. V. 4. 400. E. F. Athen. IX. 52. 461. Callistr. Stat. II. 892. 893. 894. ποία et πός Apollod. III. 3. 1. quae et ipsa quodammodo a veteribus non indistincte fuisse notata, tum brevioris formae usus longe frequentior manifestum reddit, tum quod Grammatici tradunt, aliam πός, aliam ποιά (s. πωά, ut στωά) significationem habere, v. Hellad. p. 965. Schol. Arist. Eqq. 603. Suidan et Cyrillum, cuius verba aliter Bio-

Synes. Enc. Calv. pag. 18. C. Lexicis inferendum. Τριγεφθοῖς et τριγεφθεῖσιν, quao Schweigaeusero graeca videntur Animm. ad Athen. T. II. 307., non sunt.

lius Lex. T. III. 137. aliter Albertius ad Hesychium s. v. scribit. Ne igitur Lexicographi nostri ἐπίδροια, σύνδροια etc. inter poetica numerare perstent, sed potius vulgaris Graecitatis licentiae adseribant, quae haec coeco impetu huc atque illuc versat. Sed quod paulo ante ostendimus, terminationem pro ratione significationis mutari, etiam hoc exemplo confirmabimus: quemadmodum σύναψις ipsam actionem, συναψή actionis perfectionem, συνάψεια autem statum ejus, qui συναψή dicitur, denotat, et tantumdem inter συναψή (Maxim. Tyr. XXVI. 21. cf. Ast. ad Plat. Legg. p. 249.) et συνάψεια interest, similiter inter + συμφνή Aelian. H. An. XIV. 16. et συμφνία †) interesse quiddam ejusmodi, quod, quamvis lateat interdum et prematur, tamen naturaliter innatum esse sentiri possit.

§. V.

Exempla vitiosae compositionis ex I. declinatione.

Jam vero perspicuum est, quum hoc genus vocabulorum naturae sponte ad diphthongum propendeat, etiam illis instrumentorum et vasorum hominibus hic divertere jus esse. Sic ὑδρόφροια pro ὑδροφρόη legitur apud Polyb. IV. §7. Polyaen. I. 37. et in MS. Poll. IX. 46. tamque scripturam græcūc interpres Aristoph. Acharn. 922. exagrabat. Sed hoo non sic reciprocatur, ut pro + ζεφέννοια Schol. Ven. Φ. 334. et παλιννοια, quod nunc de Brunckii sententia in Apoll. Rhod. I. 586.

†) Ut Latini fortasse nunquam cohaesiō dixerunt, cohaerentia contenti, ita προσφύτα non reperitur; sed + προσφνή Aristot. H. An. IV. 4. 145. et multo saepius πρόσφροις. Indiscreta sunt apud Pollucem I. 232. VII. 75. διαφνή et διάφναι. Hesychius: Κριογός, η ἐν ταῖς δρεσὶ γενομένη διάφναι, pro διαφνάς usurpavit, unde aliquid auctoritatis acquirit lectio cod. Coisl. apud Diod. Sic. III. 11. et V. 22. διαφνάδες pro διαφναλ, a Wesselingio dāmnata. cf. Schaefer. ad Long. p. 12. Lexicis addō συμφνία Schol. Ven. X. 191. et διχοφνία Galen. De fin. Med. p. 267. B. T. II.

legitur, ut pro λευκόχροις, πολύχροις, + γαστρόδρομοις Taget. Brontosc. in Rutgers. Varr. Lect. III. p. 254. etiam ea terminationis forma, qua simplicia utuntur, substitui possit. Hanc rationem Aristarchum habuisse crediderim, cur in 'Ia. Φ. 522. pro Cratetio τυμβοχόης, quo ἀναγωματισμός significatur, verbum τυμβοχόησαι reponeret. Apud Hesychium illud male τυμβοχοής scribunt; nam Grammatici haec nomina, si cum praepositione componuntur, acui, si cum alia orationis parte, gravari jubent, v. Schol. Ven. P. 372. neque alia de causa Eustathiū pag. 1258. 18. illo loco pro τυμβοχοής, quod Ruhnkenius negat se in ulla editione vidisse, verbum substitutum esse existimat. Λιθοβολή Bastius Append. Ep. Crit. 24. tanquam subditicium foetum familia submovit; ἐποδρομή idem ad Greg. p. 31. corruptum esse demonstravit; + παλινδρομή Demetrio Pepag. de Podagr. 58. 80. fortasse condonari potest; hinc distat παλιμνευσθαι componendum videtur. Ἐνεγνωστροπή, quod Diogenes in enarratione dogmatis Heraclitei pro ἐνεγνωστροπίᾳ supposuit, nisi corruptum, certe scholae vocabulum est, in usu perquam recens. v. Schleiermacher. de Herac. in Wolfii Museo T. I. p. 423, + δωρεύεται apud Suidan et Zonaran, μυραλοιρή Poll. VII. 147. cit. aut ex duobus in unum contracta, aut inexplanata syllabae finalis scriptura in pejus accepta sunt. Neque ut θηρεψηνή Dioscoridae restituatur persuadet mihi, quamvis locuples auctor, Passowius de Lex. Gr. p. 89.

Positum ergo sit, vocabula magnae et illustris prosapiae, neque illa recens nata neque rursus exoleta et oblia, sed in medio posita omnibusque tractando cognita, non potuisse sine gravi hominum offenditione a generis sui similitudine, multis et claris exemplis insignita, abstrahi. Sed et illud ante oculos versari debet, nullam unam esse regulam, quae non consuetudinis intermissione de vigore suo aliquantulum remitt-

tat, et proinde vocabula a communi usu remota et semel, si forte, per annum deponita, facilime ab exemplo proposito deficere. In hoc numero ducam δημόθουντα. Suidas: Αημόθουντα καὶ δημοθουντα, ἡ τοῦ δήμου τύχη. Hoc vulgi esse vocabulum terminationis insolentia probat ex secunda, quam veteres numerant, declinatione in primam traducta; antiquos enim scriptores θοίνη dixisse et Moeris affirmat p. 184. et nosmet ipsi usu cognovimus. Exemplis a Piersonio citatis adde Plat. Phaedr. 247. B. Xenoph. Cyr. IV. 2. 19. Eur. Ion. 1140. Philo Leg. ad Caj. 1041. C. Porphyry. de Abs. II. 47. 190. Athen. XII. 56. 81. Palaeph. c. I. Eunap. V. Aedes. p. 46. Poll. VI. 7. Sed apud Hesychium s. Βορεασμοῖ nulla ratio erat θοίνα attentare, cuius aliud exemplum e versione Alexandrina Piersonus produxit. Quod ille cum hoc comparat πείνα, apud eosdem Atticos, si exemplaribus nostris fides habenda, etiam πείνη scribitur; illud apud Plat. Rep. IV. 563. T. VI. Aristot. de Anim. II. 3. 25. T. II. Porphyry. de Abst. IV. 7. 318. Plutarch. Symp. VI. Quaest. VIII. 5. 271. Liban. Ep. MCXCII. 568. ionica forma Platoni, nescio quo jure, quave injuria, insinuata est Lys. 221. A. servata etiam in Pollucis codd. VI. 51. Verum id nunc exquirere non vacat. Δεῖται πανθοίνην, unde Lexicographi substantivum nequam et vitiosum, πανθοίνη, exsculpserunt, Suidas e Babria citat, πανθοίνιαν vulgo dici notans. Σκοτομήνη item vitae quotidianae inventum et praeterea etiam Athenis alia forma vitium obtegente indutum est; σκοτόμαινα enim illi, ut ab Hesychio traditur, dixerunt, quo et Theologus saepissime Or. XXI. 395. B. XXII. 418. D. XXV. 473. et alii τῶν κοινῶν utuntur. Legitima forma gaudet σκοτομηνία Chrysipp. ap. Schol. Ven. Φ. 483. quod Alexandrinī pariter cum illo usurpant, ut et ξεφομηνία, νεομηνία. Ita etiam homines elegantes pro + σκοτοδίνη Nicet. Ann. VII. 5. 121. D. σκοτοδινία, pro γαστροκονίην γαστροκονητα, et reliquis alia

emendatiora substituerunt. Quo loco vulgaria ista in memoriam recurrunt: λιποθάλαττα, λευκόπέρα, μεσότειχος, ἀχρόχειρ etc. quae sunt diversae unius generis species in Nott. ad Phrynicum expositae.

Hoc igitur genus quibus finibus regatur, expositum, eoque cautum est, ne sermonis graeci indolem ex quotidiane consuetudinis licentia aestimemus, quae in omni genere dicendi magis, quid maxime proprie et quid quam brevissime dici possit, quam quid linguae natura aut ferat aut exigat, respicere solet. Si de sermone romano ex cultioris Latinitatis monumentis judicium facimus, verborum componendorum parcissimus fuit; si artium scriptores populariter loquentes, si primicias indigenae poesis adhibemus, propemodum cum Graecorum copia et varietate contendere potest.

Substantiva primae declinationis in α , $\alpha\zeta$ et $\eta\zeta$, perinde ut adjactiva tertiae in $\eta\zeta$ et nomina utriusque generis ad secundam classem adscripta, sive simplicia sunt, sive composite dicuntur, communes exitus habent, quia terminationes illae aut per se derivativae aut mutationis expertes sunt. Neque mutationem ullam subire possunt terminaciones primitivae in τ , $\bar{\epsilon}$, $\bar{\sigma}$; secundarias mutari nihil opus erat, quippe simplicibus et compositis communes. Reliqua extra ordinem per commodum excutere destinavi.

§. VI.

Exempla vitiosae compositionis ex tercia classe.

Ad naturam nominum primae declinationis in α et η proxime accedunt substantiva verbalia in $\sigma\zeta$ terminata, quorum quae locum, tempus et instrumentum significant, formam simplicium retinent, βελόστασις, *Graecostasis*, ἵππάφεσις, οἰνήρωσις, αἴγιβοσις, βούλωσις. Quae in hoc numero non sunt, damnatione non videntur eximi posse. Ασύρτις jam a Stephano proscriptum

est; ἀκάταπληξις, quod e Clemente afferatur; ex Hein-
sii Menagiique conjectura fluxit; pro quo ἀκάταπληξία
vel potius ή οὐ πατάπληξις requiritur; ἐπράξις, quod
apud Aeschylum vulgatur, non magis graecum est
quam εὔπράττω; ξηράλειψις librarii in Hesychium intu-
lerunt. Neque δύσφυσις, quod Hesychius πακὴν φύσιν
interpretatur, et δυσαποπατάστασις, quod non solum
apud Eriotianum, sed etiam in Galen. Introduct. XX.
p. 397. legitur, geminumque habet illud portentosum
εἰμιατοφλεβόστασις, mihi tuta videntur; apud Suidan
certe Κανοδδαφίας, πακοσυνθέσεις, aut πακῶν συνθέσεις,
quod Hesychius habet, aut πακοσυνθεσίας, ut in Schol.
Homerico, legendum est. Quanquam devexa ad interi-
tum Graecitas hoc quoque in genere a constantia majo-
rum degeneravit, multaque vitia concepit, nunc qui-
dem ita inveterata, ut ne animadvertiscantur quidem:
δυσφήμισις, παλοπόρευσις, ξενοδούλευσις, τυροαπόθεσις etc.,
et jam prioribus seculis leviter delibata, velut illa me-
dicorum vocabula αἴμόδρυσις, σαρωθλασις, Lexicogra-
phis inobservatum, Nonn. Epit. c. 255. *cephalogenesis*,
pathogenesis, et quae alia Galeni nostri, novorum
verborum foecundissimi, quotidie pariunt.

§. VII.

Lege exempta sunt nomina a verbis in ξω derivata.

Ut ea, quae hactenus explicui, ex comparatione
contrariorum apertiora fiant, non inutile erit illud
quoque admonere, simplicia nonnunquam composito-
rum ritu ad formulam primae declinationis traduci.
Quod ordinarium est et legitimum iis nominibus, quae
a verbis in ξω oriuntur, ελαστα, ἔργαστα, ὄπλιστα, ἀγό-
ραστα, γυμναστα, κόλαστα, ὄνομαστα, χλευαστα, ἐτοιμαστα,
ἱππαστα, + πατασκευαστα Suid. s. Κῦφι, + δικαστα Αριν.
Prov. 18, 16. nisi id pro διαδικασιᾳ venit. His plerisque
adnexae sunt formae in ις, γυμναστις, κόλαστις, ὄπλιστις,

+ ἑρμηνεία Schel. Eur. Med. 864. Pollux III. 127. Πλά-
των τῆς ἀγοράσεως εἰρηκεν, ὡς Τηλεκλείδης τῆς ἀγοράσεως.
Quum apud Platonem Soprh. 219. B. τῶν ἀγοράσεων re-
periatur (quod et in Theophil. Iust. I. 2. 16. legitur),
Teleclidi ἀγοράσαται tribuendum videtur, quo Dio Cass.
68. 2. 1119. Heliod. IX. 25. et Hesych. s. Πρᾶσις utun-
tutur. 'Οπλισία fortasse restituendum est in Philet. Ep. I.

ἢ τὸ οὐ φωνητὰ πρός ἀνθραῖς

αἷμ' ἔσοργη, κάσης Κύπριδος ὄπειστάν.

omnifariae Veneris instrumenta, viros celanda.
+ 'Ονόμασις in Platonis Symposium codd. ope restituit
Bastius Krit. Vers. p. 157. idem uomen sed dorice scri-
ptum + ρατονόμαξις usurpat Archimied. Arenar. p. 460.
Flur. pag. 125. Basil. Alia hanc unam formam habent,
κιθάρισις, ἔξετασις, alia illam nunquam deserunt. —
Secundo verba in νῷ exeuntia substantiva duplicitis ter-
minationis progignunt, θέρμανται et θερμασία, ἔνθερνται
et ἔνθρασία, + σήμανται Nicom. Geras. L. II. 44. ed. We-
chsel. et σημασία etc. Σύρανται non minus mihi vitiosum
videtur quam verbum ἔνθραμ, quod Schneiderus e Theophrasto affert, ubi ἔνθρασται (Ed. Heinsiana ἔνθρασθαι
pag. 248.) pariter ut in Schol. Lucian. Dial. Mort. VII.
226. depravatum est, communī fere verborum liquido-
rum fortuna, modo accentus sui partem modo literam
characteristicam amittentium: παραβεβασθαι ap. Suid.
s. v. codd. Appian. Pun. VII. 79. 409. Sopat. Διαιρ. Ζητ.
p. 424. ἔνθρασθεν Theophr. Caus. Pl. IV. 318. ἔνθρασται
V. 20. 345. ἔνθρασται Actuar. de Act. et Pass. L. II. pag.
127. ubi sana lectio in cod. servata, ἔνθρανται, Fischero
sordet.

§. VIII.

Sunt etiam quedam dissoluta. *Ixertia, Ixerila, Ixerla.*

Secundo nomina quedam crebri et vagi usus con-
suetudo, vocabulorum domina, utroque versus indi-

navit, θύσις (*ένθυσις*) et θυσία (*ένθυσια*), ἵκεσις (*ήξις*) et
ἱκέσια, Tragicis poetis familiare, neque oratoribus in-
celebratum, quod ostendunt Aeschines c. Ctesiph. pag.
512. et Isocrates pluribus locis, quorum uni Corayus
hoc impertit pro *ἱκετηρίᾳ* p. 144. falsa opinione ductus,
quam veteres Glossographi sparserunt. Suidas: *ἱκετεῖα*
ἱκετηρίας διαφέρει *ἱκετεῖα γὰρ*, ἦν τις ποιεῖται διὰ λόγων
ἱκετηρία δὲ, ἦν οἱ δεόμενοι κατατίθενται πονὴ μετὰ χεῖρας
ζηζουσιν. Recte et hic et auctor Lexici Nomici Bekk. pag.
190. (e Lex. Rhet. p. 267. redintegrandus), si ad ipsorum
rationem intelligas. Nam proprio sensu dicitur *ἱκετη-*
ρίαν θεῖναι Demosth. c. Timocr. p. 703. Aeschin. c. Ti-
march. 152. Apollod. III. 7. 1. Long. Past. II. 13. *κατα-*
θεῖναι Andoc. de Myster. p. 54. unde translatum *ἱκετη-*
ρίαν τίθεσθαι, *suppliciter rogare*, Philostr. V. Apoll. IV.
16. 155. Himer. Or. II. 594. *ἱκετηρίαν ἐδεόμην* (leg. ἐθέ-
μην) τοῖς νεύμασι Achill. Tat. V. 9. 428. Bod. ut et εὐ-
χὰς τίθεσθαι ὑπέρ τυνος Appian. Bell. Civ. II. 106. 521. et
μαρτυρίην τιθέμεσθα λιτήσιον ἡδὲ πρόσενεξιν Orph. H.
XV. 2. quod mihi ille scripsisse videtur pro *λυτήσιον*. In
his omnibus propriae significationis vis adjecto verbo
obscure cernitur, quae plane latet in his: *ἱκετηρίαν καὶ*
λυτήν Dion. Hal. VIII. 50. 1624. *ἱκετηρίαν καὶ παράλησιν*
Aristid. Or. in Sar. p. 59. T. I. (κλῆσιν καὶ *ἱκετείαν* Or.
Sacr. IV. 325. T. I.) similibusve, v. Phil. Legat. ad Caj.
1025. B. Synes. Ep. LXI. 204. C. Schol. Soph. Aj. 1194.
pro *πρόσκλησις* s. *ἱκετεῖα*. Par interpretum error Polyb.
XV. 8. μεδὲ *ἱκετηρίας τυχόντες ὡν παρεκάλουν cum vittis*
et insulis reddentium. v. Irmisch. Exc. ad Herodian.
VII. 893.

Haec de significatione. De scripturae ratione in-
ter ipsos duces nostros controversia est. Phrynicus in
principio Eclogarum et in App. Soph. pag. 44. *ἱκετεῖα*
damnans *ἱκετεῖα* dici jubet. Thomas vero, hoc omisso,
ἱκεσία et *ἱκέτευμα* in ordinem recipit. Re utrinque co-
gnita nec Pauwio obtemperandum puto, qui Phryni-

cho suffragans Thomam corrigit; neque Oudendorpio assentior, qui ob exempla, quae Hoeschelius affert, Phrynicum erroris arguit. Namque Thomas, τὸ ἵκετεῖα neque probans neque ἴμοροβας, nihil aliud quam ἵκετεῖα laudat, recentiorum Atticistarum, τιὶ δὲ, auctoritatem sequutus, apud quos hoc crebro in usus est, maxime in numero plurativo, Diod. XIII. 29. Dion. Antt. IV. 52. VIII. 17. et 67. (ubi cod. Vatic. rectius pluralem praebet) Themist. Or. V. 69. C. Pausan. VII. 2. X. 26. Liban. Epitaph. Iul. T. I. p. 531. Appian. Pun. VIII. 85. 417. Zosim. III. 35. Philo Vit. Mos. III. 678. B. Sed iidem etiam alterius formae, ἵκετεῖα, usum non plaus intermisserunt, v. Dio Cass. 58. 151. 59. 26. Aristid. Or. Sacr. IV. 523. Alciph. Ep. I. 51. et quos Hoeschelius citat. Ita fit, ut codicum tantum nitamus fide, qui si inter se dimicant, liberum est, in quam quisque descendere velit partem; ut v. c. Joseph. Antt. VII. 15. 404. codd. omnes ἵκετεῖα offerunt, quo consensu ne quis nimis moveatur, iidem mox c. 14. 480. ἵκετεῖα tacentur, Edd. ἵκετεῖα. Sic et in Liban. Or. ad Theod. p. 671. T. I. Morellii codd. ἵκετεῖαι dederunt; apud eundem vero ad Antioch. p. 484. Fabricius ἵκετεῖα vulgavit, cuius formae exempla extant in Joseph. Antt. II. 9. 98. III. 1. 120.

Si jam quaeritur, quidnam pretii unicuique harum formarum statuendum sit, nulla est aut ad analogiam concinnior aut exemplis testatior, quam ea, cui Phrynicus notam probitatis adposuit. Nam ut a δεσποτεύω δεσποτεῖα, sic ab ἵκετεύω prono cursu ἵκετεῖα proficiuntur. Eaque forma Plato Legg. VII. 537. XII. 192. Isocr. Paneg. XV. 68. Lysias Epitaph. p. 103. T. V. Antipho ap. Suid. s. h. v. Thucyd. I. 24. et 153. III. 67, unde Antiatticista Bekk. p. 100. testimonium sumvit. His adjicitur tertia forma ἵκετεῖα, quam Grammatici ab ἵκετεῖς recta deducunt. Etym. M. Εὐεγγεστία ἐν τούτῳ εὐεγγε-

της, ὡς ἵκετια, καὶ τροπῇ λωνικῇ τοῦ τείσ. ο. Hac tropé, quam idem Grammaticus p. 159. adjectivis ἵκεσιος (unde ἵκεσιάς, ut τελεσιάς, θυσιάς), δεσπόσιος, συμπόσιος, adhibet, non utimur, sed sigma ex primitiva forma eademque verbali in σις retentum dicimus et in hoc et similibus νονθεσια, ἥγεσια; quo appareat, falso οἰκεσια scribi, v. Schneider. in Lex. Gr. et Coccej. Antiqq. XII. 2. 587. Nam sigma hactenus recipitur, si in congeneribus substantiis inest. Ad ἵκετια quod attinet, ita ab antiquis magistris accepimus, substantiva feminina in τα retinere τ formativum nominum verbalium †) in της et τος: quod quale sit, paulo diligentius scrutari et vacat et libet.

§. IX.

Egressio de attica terminatione τια pro σια. In transcurso substantiva in μος ad Atticistarum rationem exiguntur.

Phrynicus in App. Soph. p. 20. magnam turbam vocabulorum congregavit hoc veluti signo percussorum: Ἀνοητια, ὡς νονθετια, ποιχοληπτια, φιλοποιια, λυγνοχειτια, ἀθλοθετια, ἀνηστια, quae omnia eorundem vocabulorum formis σιγματιζομέναιis praeferre videtur. Rationem autem, cur ita esset, non reddidit, quo etiam timidius ad hunc locum accedo, nullis adhuc artium praceptoris perpolitum. Nam quae Fischerus annotavit ad Vell. T. I. 201. peregrina sunt. Illud autem confusum incompositumque verborum agmen in duas partes dividamus. Notissimum genus est, quem ab adjectivis, quae a perfecto passivo ducuntur sive usitato

†) Apparet, nomen οἰκετια Joseph. Antiqq. VIII. 6. 456. Euseb. H. Eccl. VIII. 11. 452. Lusoian. Merc. Cond. XV. 253. in varg. Lectt. et Suid. s. h. v. hinc excludi.

sive in arte supposito, substantiva existunt statum significantia: ἀκρασία, ἀπροσιφεσία, ἀθεωρησία, αἰχμαλωγία. Eorum autem ipsorum plures reperiuntur species; una est eorum, quae a verbis puris exuberant, ἀγεννησία, ἀκινησία, ἀνωθησία, εὐμεταβλησία, θεομησία atque alia innumera. Ad alteram pertinent, quae a non puris nascuntur; unde quae ortum habent adjectiva, syllabam capitalem auf altera ex duabus tenuibus *z* et *π* terminant aut una liquidarum *λ*, *ν*, *ρ*, *ς*. Illa quorum syllabam finalem praecedit vocalis, quum in substantiva transeunt, literam *ς*, secundae in perfecto personae notam propriam, ad se recipere, ex ipsis, quae contulimus, exemplis appareret. Atticos autem, non dicam omnibus, sed tamen nonnullis literam τ adjectivi finalem reliquise, Grammaticorum indiciis docemur. Namque Moeris expresse ἀνοητίᾳ Atticis, ἀνοησίᾳ Hellenistis tribuit, et Pollux II. 228. quum plura substantiva τῶνς cōposita cōmemorasset, παράνεια, ἀνοητία, ἀνοια, postremo addit: καὶ ἀνοητία, ὡς Ἀριστοφάνης, quod in Cod. ἀνοητίᾳ scribitur, pariterque infra IV. 9. ἀνοια, τὸ γένος ἀνοησία σκληρόν, codd. ἀνοητίᾳ suppeditant. Palam est, librarios in fraudem nostram conspirare et rem quasi de compacto geri. Nam et in Anecc. Bekk. p. 406. ἀνοητίᾳν τὴν ἀνοιαν Ἀριστοφάνης: scripturae ambiguitate nos petulanter eludunt, et, posteaquam omnia hujus formae vestigia e Thucydide deliverunt, Thomam, hoc teste utentem, mendacium agunt. Sed nihil promovent. Habemus enim certam viam et rationem, ab Atticistis traditam, qua omnes eorum fallacias convincere possumus. Nam quum ἀνοητίᾳ Phrynichi testimonio constet, ἀνοησίᾳ autem et a Moeride inter vulgaria abjectum et re ipsa novitium sit, v. Physiogn. Anon. ap. Boissonad. ad Marin. p. 130. Nicet. Ann. XVII. 3. 534. A. Tzetz. Chil. X. 281. Etym. s. Ἀβελητία, Eustath. pag. 79. Theod.

Prov. XI. 14., non videtur dubitari posse, quin Aristophanes ἀνοητα scripterit, ἀνοησα autem a Polluce prorsus removeri debeat. Alterum hujus scripturae exemplum est θερμολογία Hippocr. de Insomn. VII. p. 87. T. II. pro quo cod. θερμολογίη praebet. Hoc et infra recurrit VIII. 88. et apud alios frequentissimum est: Theophr. de Sudor. p. 457. Aretaeus de Morb. Diut. I. 5. 120. et in vetere proverbio Anecd. Bekk. T. I. p. 415. Et similiter ἀλονσία Hipp. de Vict. San. H. 10. 51. T. II. Herodo. II. 86. Alexis Athen. IV. 52. 128. (unde Eu-
stathius citat pag. 1560. 60.) et Comicus nescio quis in Scholio Eurip. quod Valckenarius edidit Diatr. p. 229. Tzetz. Chil. III. 180. v. Nott. ad Hesych. s. h. v. Sic etiam ψυχολογία ap. Theophr. I. c. et Dion. Cass. LIII. 50. 725. Sed alterius scripturae, Grammaticis haud dubie probatae, vestigia cernuntur minime obscura in Poll. VII. 163. ubi pro verbo ἀλοντις (i. e. ἀλοντία) nunc ἀλονσία legitur. Tertium est, sed illis intutius, nomen actionis ψευδοκλητίας ap. Andocid. pag. 35. Lex. Nom. Bekk. p. 194. et Poll. I. 154. pro quo cod. ψευδοκλητίας, quod legitur in Demosth. c. Nicost. p. 125. Poll. VIII. 44. denique ψευδοκλητίας Anecd. Bekk. p. 517. et Har-
pocr. Quartum ἰχνηλατία in Poll. V. 11. relictum.

Ad hoc genus adscribamus etiam ea, quae ab adje-
ctivis nascuntur puris, neque verbalibus vel ab ortu
verbi remotioribus, ἀθανασία, ἀηρασία, ἀσυνεσία, ἀν-
νασία, ἀχρημασία. De postremo non mediocris haesita-
tio est. Id enim vulgo ἀχρηματία scribitur Dion. Hal.
VI. 24. 1566. Dio Cass. XLVI. 31. 471. Alciph. I. 5.
Euseb. ap. Stob. Tit. CV. Poll. VI. 197. eaque forma-
tum in ceteris compositis appareat, πολυχρηματία, φιλο-
χρηματία, ἀφιλοχρηματία, tum omnibus, quae cum sub-
stantivis in με affinitatem habent, communis est, ἀγρου-
ματία, φιλορωματία etc. Sed Scholiastes Thucyd. I. 11.
etiam σχημασία inveniri notat, cuius nulla est apud

Lēxicographos mentio, sed vestigium manet in Liban. Apol. Socr. p. 32. T. III. utri Jacobius Ennius in Athen. p. 231. huc redigit vulgatum μέτα χρηματίας (ibid. προτός μὲν ἐπιτιμάσθαι, τοὺς δὲ θεούς δὲ ἐχρῆν leg. τοὺς δὲ πάλεσθαι). Et rursus ἀσωματία Schneiderus cum certi auctoris nomine profert, ἀσωματία omittens Porphyri de Abst. I. 51. 51.

'Magis tibi constant adjectiva supra dicta, quorum substantiva in σις aut extant, aut cogitatione praesumuntur: ἀσύνετος, ἀκριτος, δύσθετος etc. Unum variat: ἀδυνατία, ἀδυνατία, ἀδυναστία et ἀδυναμία, non iisdem sed communibus radicibus nixa. Lexicon Rhet. Bekk. p. 515. Ἀδυναμία ἔρεις, ὡς Αημοσθένης, καὶ ἀδυναστία, ὡς Ἀντιρῶν (ἀδυναμία nunc legitur in Or. de Her. Caed. p. 705.) καὶ Θουκυδίδης, καὶ ἀδυνατία, ὡς Αεινολόγος. Prius non apud Demosthenem solum Fals. Leg. 399. 20. sed et permultos alias occurrit: Herodot. VIII. 311. Hipp. de Morb. Mul. I. 22. 744. Plato Hipp. 295. E. Lysias c. Phil. p. 882. Aristot. de Somn. I. 91. F. T. II. (ubi pro διάλυσις fere malum ἔκλυσις, ut de Gén. An. I. 18. 597. F.) Lucian. Jup. Trag. XXVIII. 257. T. 7. Aristid. Panath. p. 190. Themist. Or. XIII. 170. A. modo animi modo corporis debilitatem, modo rei nummariae difficultatem significans. Multo rarius est ἀδυναστία Herodo. III. 79. VII. 172. Thucyd. VIII. 8. VII. 8. ubi unus codex ἀδυναμία tenet. Ἀδυνατία ubi legatur praeter Gloss. Lahb., haud possum dicere, sed Thomas, veteris disciplinae lacte altus, hujus quoque auctorem fert, Thucydidem, qui citatus non respondet. Ἀδυνατία et ἀδυναστία nihili sunt; e Dionys. de Adm. Dic. Dem. p. 103. atque Glossis Stephani quum id jam sustulerit Wassius ad Thucyd. I. c. ἀδυναστία corrigens, reliquum est, ut moneam, in Glossa Lex. Bekk. pag. 414. ἀταγγώας, αἰχμαλωσίας η ἀδυναστία Suidan et Phavorinum ἀδυνατίας scribere, Zonaram hoc, quidquid est vocabuli, plane omittere.'

Transeat nunc ad ea adjectiva, quorum syllabam finalem praecedit consonans. Quae $\pi\tau$ habent, in ψ mutant, ἀθρυψία, δυσπεψία, ὁξύβλεψία, παρροτυψία. Quae $\pi\tau$, in ξ , δυσεντενξία, καλλιλεξία, δακτυλόδεξία; et, quae Etymologus s. Λεξίος exempli causa proponit: ἀνορεξία, εὐθυξία, quo ipso patet, apud Platon. Phileb. c. 28. δυσαπάλακτία contra regulam factum esse, quod ostendit etiam ἀπαραλλαξία et εὐσυναλλαξία. Quare ἀγαλακτία et εὐρυπρωτία et ἀελπτία scribatur; non magis explicare opus videtur, quam cur σκληρόκοιτία diversum a superioribus flexum subierit. Nonnulla duplēcēm flexionēm habent, unam verbalem, alterā nominālēm, sed suis utramque finib⁹ circumscriptam, ἀφυλαξία et νομοφυλαξία, ἀριψία et ξηροτριβία, ἀνηλειψία et μιραλοιφία. Paronyma enim literam verbi th̄ematicam, quae eadem est ut plurimum in genitivo substantivi principalis expressa, repetunt, οἰνοφλυτα. Vix operae est monere, a πολυμιγής πολυμιγία, a πολύμικτος πολυμιξία duci.

Tempus est jam de semivocalibus aliquid dicere. In quo genere λ fere nunquam apparet, ν plerumque abjicitur, ἀκρισία, ἀπλυσία, retentum adsciscit literam τ , ἀναισχυντία; literam caninam sequitur ς , ἀφθαρσία. Sigma quae habent sive insitum et innatum, sive arcessitum, adjectivi, unde declinantur, terminationem servant, ἀγελαστία, ἀκομιστία, ἀγενστία, ἀλογιστία, δυσχρηστία; + πιθοπλαστία Eustath. p. 1363. 39., + εὐποριστία Porphyr. de Absi. I. 51. 86., + ἀθεμιστία Appian. Bell. Civ. II. 77. 281. 86. 295. Ita eductis in aciem copiis circumspiciamus ecquid e contrario occurrat.

Primum occurrit apud Lexicographos ἀθρυμαστα, nescio unde susceptum, quod rectius ἀθαυμαστία scribitur ap. Strab. p. 57. et 61. (152. et 163. Siebenk.). Potest tamen et illud excusari, si θαύμασις vel θαυμασία in usu fuit, quod Lexicographis indictum apud Galenum legitur Theriac. I. 10. 943. B. T. XII. θαυμαστος ἄξιος for-

tasse pro θεωμάσαι. Ἀγνυμάσια vero apud Aristophanem et Porphyri de Abst. I. 35. δι. indubitate, neque φιλογνυμάσια Platonis ad adjectivi similitudinem traduci necesse est. Ac nonnunquam ipso significationis colore, unde quidque ortum sit, agnoscere licet. Velut η ἀχρηστία, juris vocabulum, significat τὴν οὐ χρήσιν, sed ἀχρηστία idem valet ac τὸ ἄχρηστον εἶναι, quae Lexicographi modo temere confundebant. Sed κοινοχρηστία et κοινοχρηστία indiscrēta sunt. Ἀπταισία ap. Plat. Legg. II. 11. 669. intellectu caret, neque cuiquam adhuc successit germanam lectionem restituere, quae mihi a perturbationis (*πτούσεως*) significatione proxime abesse videtur. Paronymis ἀκολαστίᾳ, ἀγνωστίᾳ et similibus nihil est quod jure objici possit. His partim profligatis partim ad rationem revocatis, unum superest ἀφροντία apud Suid. et Annam Comn. III. 97., quod recentioribus Graecis relinquendum est, stipatum scilicet cohorte parilium flexionum, ἀβαστατίᾳ, ἀγραμματίᾳ, ἀγέλαστίᾳ, ἀγνωριστίᾳ, ἀγεμιστίᾳ, quibus libri et Lexica novellae Graecitatis scaturiunt. Apud Clementem autem Alexandrinum ἀφροντία scribendum esse, quo Zacharias de Mund. Opif. p. 222. et Hesychius s. h. v. utuntur, nuper mihi Schneiderus assensus est. Ἀφροντήσια Anna Comn. II. 54. A.

Quoniam sat̄ ostendisse videmur, quae sit adjectivorum declinatio, nunc ad alterum genus veniamus, quod substantivis personalibus in ης congeneratum est, cuius generis Phrynicus duo posuit exempla, νουθετία et ἀθλοθετία. De hoc consentit Pollux III. 140. ἀθλοθεσία η, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία. Hoc nuper demum nostro admonitu a Schneidero receptū, ceterum nullo exemplo probatum est. Sed ἀθλοθεσία legitur ap. Dion. Areop. II. 226. et Hesych. s. v. eaque forma in omnibus affīnibus cernitur, ἀστροθεσίᾳ, χειρεπιθεσίᾳ, + ἀρματοθεσίᾳ Eustath. ad 'I. β. v. 266. De altero idem Onomastologus IX. 139. νουθεσία καὶ, ὡς Πλάτων, νουθετίᾳ φαῦλον γάρ δὲ Μενάνδρου νουθετισμός' quo errore passim

κνυξισμός, προτισμός, λοιδορισμός, μαχισμός oggeruntur. Lexica usque adhuc dedecorant ἀγαπησμός et σκορδινισμός, pro quo Kuehnus ad Poll. V. 168. minus prospere σκορδινισμός emenda. Ionica forma δραγηθμός Panyasi Athen. II. 4. 141. A. et fortasse etiam Charoni Lampsano XII. 19. 435. redhibenda est. Epicos certe poetas formam ab Homero praeceptam δινηθμός, ελληθμός, ἵνηθμός, κνυξηθμός, ἀρδηθμός, μηνιθμός, in exemplum sumsisse videmus; qualia multa ex ultimis tenebris repetita recentior sermo usurpat, mixtus ille e variorum dialectorum ratione, ut ἐλκηθμός Euseb. Hist. Eccl. V. 1. 106. κνηθμός Hesych. s. Κνύθα, + ἐκμενηθμός Alex. Trall. III. 5. 185. Galen. de Comp. Med. p. Locc. III. 1. 408. T. XIII. nonnulla etiam vulgo retenta sunt, βαθμός, ὁνθμός, κενθμός, de quibus alio loco monitum. Ex utraque forma conflatum est λοθμός. v. Tzschuck. ad Strab. T. III. p. 325. De nomine νονθετησμός in contrariam partem disputat Photius: Νονθεσίαν καὶ νονθετισμόν λέγοντι, nisi hic quoque librariis oscitantibus οὐ aut omissum aut in καὶ mutatum est. Namque haec verbalia in μος, quae substantivis in τα et ις omnino aequiparata sunt, deflorata demum antiquae Attidis gratia, tanquam novella suboles succreverunt, haud sane facentibus Grammaticis. Georgius Lecapenus in Matthaei Lectt. Mosq. p. 72. βάδισις, inquit, καὶ ὄπλισις παρ' Αττικοῖς, βαδισμός καὶ ὄπλισμός κοινώς. Λοιδορησμός et ἴβρωσμός Thomas rejicit, a claris auctoribus prodita, sed tamen oratoribus parum concessa. Βιασμός ex Eupolide Antiatt. Bekk. p. 84. ἀγαπησμός e Menandro ib. 324. στασιασμός ex eodem Photius, έθισμός e Posidippo Antiatt. p. 93. ἔξετασμός e Demosthene id. p. 94. tanquam minus probata aut alienae significationis enotarunt. Pollux διωρεισμός VIII. 136. κατενεγνωσμός ib. 148. ἀθροισμός IX. 143. ab oratoribus segregat, quorum postremo Theophr. Causs. Pl. I. 11. V. 2. Polyb. IV. 22. Diod. Sic. V. 77. Max. Tyr. V. 95. Diog. La. II.

§. 90. utuntur. Praeter haec etiam θευμασμός Plut. Def. Orac. XVII. 527. T. IX. Sext. c. Phys. I. 552. Phryn. App. p. 69. Hipp. Ep. ad Damag. p. 25. cf. Dorvill. ad Charit. p. 264. μελλησμός Pausan. IV. 21. 550. Cyrill. c. Iul. I. 22. A. Geopon. IX. 5. 577. Dion. Hal. Antiqq. VII. 17. Galen. de Temperam. II. 1. 53. C. T. III. + μετδιασμός Poll. VII. 199. Schol. Ven. VI. 404. + ὀνειδισμός Menand. Profl. p. 118. D. + φειδασμός Liban. Decl. T. IV. 853. + σκιασμός Schol. Arat. Dios. 138. quorum nonnulla Pollux in numerum vocabulorum politicorum recepit, apud eos scriptores, quibus Atticistae palmam bene dicendi adjudicant, non reperio. Sed ad νονθέτης revertor; cuius memoria librariorum negligentia ita intercidit, vix. ut appareat hodie; succedente in ejus locum νονθεσία recentioribus usitatissimo Philostr. V. Apoll. V. 14. 199. Themist. Or. VIII. 106. D. Himer. Or. XIV. 654. Aristid. Or. Plat. II. 230. Dio Cass. LII. 7. 665. Paus. X. 29. Epist. Socr. XII. 18. Antiquis poetis haec terminatio ignota atque haud scio aut etiam Atticis parce et cum delectu posita fuerit, quos Moeris et Thomas νονθέτης praetulisse affirmantes magis Platonis Legg. III. 154. V. 232. X. 115. Rep. III. 287. et Eupolidis exemplis adjuvantur quam poetica Aristophanis licentia reselluntur. Apud Lysian c. Nicom. pag. 868. pro νονθεσίᾳ nunc rectius νομοθεσίᾳ legitur; quo pacto etiam Aristotelis loco male affecto Rhet. ad Alex. II. 34. T. IV. Buhl. subveniendum puto: πρὸς τὸν καιρὸν διφωνεῖς καὶ ἴδια καὶ κοινῇ τὴν πρὸς τὸν θεοὺς θεραπείαν ενονθέτουν leg. ἐνομοθέτουν. Contra Macho Athen. XIII. 41. 91. ἐνομοθετήθη τοῦτο πως ὑπὸ Διφίλου, scripsisse videtur ἐνονθετήθη.

§. X.

Embolium de substantivis in τα, ησις et ησια, et adjectivorum hinc ortorum ambiguitate.

Nονθεσία autem, et νονθέτης. quomodo inter se

comparata sint, clarum erit, si ἀναριστία et ἀναριστησις, θεοφορία et θεοφόρησις, εὐδοκία, εὐδόκησις, ὁξυθυμία, ὁμολογία, ὁμολόγησις, παιδαγωγία, παιδαγώγησις, ante oculos posuero, quae apud Atticistas non eodem loco et honore fuisse e Thomaie iudicio de αὐτομολίᾳ et αὐτομόλησις latenter intelligas. Ex altero genere ἀδελφοποίησις Athanas. Or. II. c. Arian. 62. 530. οὐλοποίησις (τριχῶν) Galen. de Comp. Med. p. Loc. I. 5. 541. B. μεσολάβησις Eustath. p. 664. μυθοποίησις Sext. c. Phys. p. 595. ὑδροφόρησις Eustath. p. 1525. 5. παρατόρησις Appian. H. R. VI. p. 175. πειθάρχησις Eustrat. in I. Nicom. 51. a. νευπήγησις Hesych. s. Εὐλοδωνίη, τεκνοποίησις Schol. Ven. A. 243. Lexicis accedant. Hic in primis custodiendum est, ne substantiva a verbis derivata cum iis confundantur, quae ex adjectivis procrescunt; quibus Graeci communem sui generis terminationem dederunt, ἀναμαρτησία, ενοργησία, ἀνοργησία, ab Aristotele πεναινοτομημένον, ut Aspasius tradit in II. Nicom. pag. 57. a. quorum nonnullis adhaerent formae pariter patronymae, sed breviores, δυσօγγλα et δυσօργησία, ἀγορηγία et ἀχορηγησία, intervenientibus nonnunquam etiam verbalibus, περιεργία et περιεργασία, v. Weisk. ad Longin. pag. 657. In tempore mihi hic in mentem venit Valckenarii, qui ad Hipp. pag. 275. commemorata Glossa Sangermanensi (Bekk. p. 96.): Ενοργησία Ενορπίδης Βάνχαις, ενοργησία Ἀλέξανδρος Ἐλένη, absque hac nota, inquit, vox videri posset suspecta, neque ex analogia sermonis commendabilis. Ἀλειτονοργησία, ἀζουνωνησία, ἀτιμωρησία, ενεμπτωσία, et similia non legerentur, nisi adjectiva ἀλειτονόργητος etc. in usum fuisse sent recepta. Sed quum neque εὐόρκητος, neque quidquam simile fuerit in usu, videri quoque possit ενοργησία prorsus fuisse inusitatum. Adeo fortuitum est his in rebus errare! Valckenario enim, hoc est ei, qui Graecae linguae opes et copias, si quisquam alias, per tractatas habebat, paucorum exemplorum defectu via

ad veritatem interclusa est. Qui si forte, quam illa tractaret, ad ἀμεριμνία et ἀμεριμησία, ἀμέτεια et ἀμελησία, †) αὐτάρκεια et + αὐταρχησία Symm. Eccl. VI. 2. ἀτροπία et ἀτρεμησία Cyrill. c. Iulian. III. 97. E. ἀνορία et + ἀπορησία Suid. et Aneod. Bekk. pag. 453. haec, inquam, si respexisset Valckenarius, primore aspectu promptam hujus generis facilitatem agnoverisset, quod proclivi lapsu ab adjectivis usitatis inusitatissime ac non-nunquam etiam ad usum non satis aptis proficit. Quis enim ἀπόρητος, ἀτρέμητος, ἀμεριμνῆτος usurpavit? Ita que nihil praeter morem fecit poeta, quum pro εὐφράτῃ, id quod ad numeros complendos satius esset, εὐφράξησία fingeret, præsertim quum nulla lex prohiberet εὐόρκητος dicere et esset fortasse exemplum alicubi proditum. Nam summam fuisse in hoc genere fingendi, quod quisque vellet, libertatem, quotidie experimare novis specimenibus in lucem prolatis, Sic v. o. in Anecdotois Bekk. p. 530. ἀγάμητος, sive potius, ut Brunckius e Lex. SG. edidit, ἀγάμητος Sophoclem usurpare docet mur, ἀμάθητος Phrynicum; ἀναρίστητος adeo, ut Sardae iudicium est, plus auctoritatis habet, quam ἀναριστος, ex quo ἀναριστία ortum. Hinc ad πανοικία et πανοικησία deducimur, quae constat adverbiorum vicces implere. Ac si Grammaticis aures præbemus, utique non idem utrique pretium statuendum est. Rerum viter, sed distinete, Scholiastes Thucyd. II. 16. πανοικίη καὶ οὐ πανοικία λέγεται quippe illud Thucydideum est, hoc Herodoti proprium, sed hoc velut syngrapho sumto mox etiam in Atticam immigravit. Testis est Antiatticista Bekk. p. 112. πανοικίη ἀντὶ τοῦ πανοικίου ††).

†) Μελλητής Galen. de Art. Med. X. 205. T. II. de Usu Part. IV. 17. 390. A. Eustath. p. 660, etiā nonnunquam ex μελλητής depravatum videri potest, Lexicis cum ἐμμέθυκτος Niceph. Greg. IX. 5. 252. et ἐμφροντς Socrat. Hist. Eccl. VII. 24. 372, addendum.

††) Similiter variant αὐτοριστή et αὐτοταδίς, cuius nominativum

Φιλήμων idque postea pro ingenio valuit, v. Athem. XII.
 59. 513. Justin. Excc. Legg. p. 158. A. Nominativum
 usurpavit exemplo novo, nec satis recepto, Philo de
 Migrat. Abrah. p. 412. E. πᾶσα ἡ πανοικία αὐτοῦ, cui si-
 mile est illud Thucyd. IV. 94. πανστρατις γενομένης,
 non animadversum a Lexicographia. †)

non puto in usu fuisse, αὐτοχειρίᾳ et αὐτοχειρὶ s. αὐτοχειρὶ Maneth. III. 200. quod cum αὐτοχειρῶ Schol. Phoen. 887. θηλυχειρὶ Eustath. 550. βραχυχειρὶ ib. p. 610. οἰκειόχειρος Niceph. Greg. XXI. 5. 644. οἰκειόχειρως Anna Alex. XIII. 416. B. πανοικίᾳ Aeschin. Dial. II. 2. Himer. Or. II. 388. Joseph. Antt. IV. 4. 206. seu πανοικίᾳ Philo de Abrah. pag. 357. E. apud Atticos minus receptum, neque a Polluce VI. 162., quum censem ageret vocabulorum similium, nominatum est. Item illos primarios graeci sermonis auctores πανστρατιῃ magis quam πανστρατὶ usurpasse, et Photius significare videtur: Παν-
 στρατεῖᾳ οὕτῳ λέγε Θουκυδίδης καὶ τι ἄλλοι, et exempla probant;
 nam hoc praeter Thucyd. II. 168. Lysias Apol. Timol. p. 162. Paug. IV. 11. Joseph. Antt. V. 1. 273. πανστρατ- autem Suid. s. h. v. Nicet. Ann. XXI. 8. 406. Anna Comn. V. 139. D. IV. 109. D. Πατ-
 ερφεῖ (a. σύρη i. q. πλῆθος) Pollux rejicit IX. 143. per pauca ex hoc
 genere admittens; in hoc numero παγγενῆ, quod et hoc loco Hem-
 sterhuius et apud Hesychium s. Κρίσαμις alii in παγγενεῖ mutata
 volunt, satis contestatum est, v. Euseb. H. Eccl. VI. 9. 267. VII. 23.
 348. V. 21. 239. Cyrill. c. Jul. 184. E. Nicet. Ann. IV. 6. 82. XV.
 7. 306. quo accedit testis luculentus Etymologus M. p. 647. παγγενῆ
 ἀπλόδημα μεσότητος. μετεβλήθη δὲ ἐξ αἰτιατιῆς πεώσεως εἰς ἀπλό-
 δημα, et exemplum geminum παμμιγῆ, quod et ipsum Lexica prae-
 termittunt, Euseb. H. Eccl. VIII. 8. 412. τοὺς παμμιγῆ περιεστῶ-
 τας. Suidae locus ab Hemsterhusio allatus ad πανευδῆ pertinet (v. Phot.); neque id querit Grammaticus, utrum πανευδῆ an πασσοῦδη scribendum sit, sed eos culpat, qui in Thucydide πασσοῦδη corrige-
 bant pro πανευδῆ, ut συνστρατεῖαι, συνστράδη, in codd. Thucy-
 didis passim obvia.

†) Apud eundem Philonem Quod Det. pos. in eid. p. 177. E. παν-
 στρατεῖαι τυχῶν δικαιοσύνης manifesto scribendum est πανστρατεῖαι τυ-
 χῶν, ut πανοικίαι (l. πανοικίας) ἔφεστο de Legat. ad Cai. p. 2000s.
 E. πανοικίαι παραπολέθει ib. p. 1010. C. διβάντος πανοικίαι Strabo VL p. 214. T. II. πανοικίαι κατέδυνον IV. 3. 5. 51. ex quo veri-
 simile fit L. III. 438. pro πανοικίᾳ πορρόν rectius in Veneta legi.

Utrum vero πανοικησίᾳ scribendum sit an πανοικεσίᾳ, quod codices nonnulli praferunt, (v. Wasse ad Thuc. IV. 57.) †) de quo quaestionem habet Piersonus ad Moer. p. 320., nihil admodum definit H. Stephanus ad Schol. Thucyd. p. 536. neque magis veteribus Grammaticis liquerit. Eustathius p. 106. τὸ μαχήσομαι διὰ τοῦ η. Ἡρακλέων δὲ τὰ μὲν δῆματα διὰ τοῦ ἐ προφέρει, μαχέσασθαι π. τ. λ., τὰ δὲ ὄνδρατα διὰ τοῦ η, μαχήσης, μαχήμαν. οὗτω καὶ τὸ κορέσασθαι, ἀκόρητος δέ. Ἡ δὲ πλειων χρῆσις διφορεῖ, ὁξέω, ὁξήσω, ἡγήσω, ἡγέσω, ἡγησία, γαμήσω, γαμέσω, γαμετή, αηδήσω, κηδεστής, κηδεμών, οἰκέσω, οἰκήσω, κατοικάσια, συνοικέσιον. Ετυμ. M. 221. 1. γαμήλια παρὰ τὸ γαμήσω, ὡς παρὰ τὸ κατοικήσω κατοικήσια καὶ κατοικέσια. Neutrum κατοικήσιον s. κατοικέσιον omittunt Lexica, ut et simplex οἰκέσιον, quod Eustathius pag. 1751. cum simili voc. ὁφειλέσιον componit; usitatissimum est recentioribus συνοικέσιον: Socrat. H. Eccl. II.

πανοικίου, sed superiori loco IV. 51. ἐκ πανοικίου ἔχαιρόντων residenda est praepositio. πάνοικος autem, quod in Lexicis circumfertur, mihi dubium est.

†) Eadem varietas notatur in margine Procop. de Aedif. Just. L. II. 1. p. 30. D. De Thucydidis usu quodammodo ex Dione Cassio, diligentissimo ejus imitatore, conjecturam capere licet, qui πανοικησίᾳ scriptis XLI. 7. 268. Sic et Aristid. Or. Plat. II. 196. Max. Tyr. XIX. 359. Joseph. Ant. XIX. 2. 933. ubi pro ἐκ τοῦ πανοικησίᾳ διοικουμένων τῶν ἐχθρῶν appetet legendum esse διοικουμένου. Lexicis addo πανασεβής Nicet. Ann. XIX. 3. 368. παμμέγιστος XVIII. 2. 386. πανάξιος Oppian. Cyn. III. 408. πανάρρητος Synes. Hymn. II. 91. p. 318. πανενοργέτης Euseb. H. Eccl. X. 4. 475. πανέντερμος Anna Comn. III. 8. B. πανθήριος Mechann. Vett. p. 247. πανθαύμαστος Suid. T. L. p. 11. πάμμορφος Cyril. c. Julian. VI. 194. A. πάναισχος ib. 188. A. πανεπίθυμος Polemo Physiogn. IX. 245. πανήκοος Niceph. Greg. VIII. 8. 206. B. (πολνησία Eustath. 1459. 43.) παμπρύτανις Philo quod somn. a deo mitt. p. 586. E. παγγήρως Tzetz. ad Lycophr. p. 826. πάμπλουνος Manetho Apot. IV. 85. (πληντιερός Eustath. p. 740.) Foemininum πανοικία in Schol. Eur. Alcest. 814. ex errore natum; leg. πάνη εἰσιτα.

43. 159. Basil. M. Epist. ad Amphil. p. 50. B. Niceph. Greg. VI. 9. 125. A. Constant. Porphyrog. Adm. XIII. 67. B. Schol. Aristoph. Eqq. 399. *Κατοικεστα*, quod pro dubio habitum, legitur in versione Alexandrina Ps. CVI. 56. Nicet. Ann. XIX. 5. 572.

Sed ut in hujusmodi tractatione una quaestio ex altera nixa et suspensa est, ita ex hoc mihi alias subordinatur sermo de duplici substantivorum terminatione in *αι* et *ιν*, quem perstringam breviter, ut hoc quoque documento appareat, quam modica declinatione quantum ab exemplo suo deflexerit Graecitas inferior. Sunt apud veteres illos, qui perpetua seculorum admiratione celebrantur, non rara hujus generis exempla, θεοπροπία et θεοπρόπιον, παφαμυθία et παφαμύθιον, γυμνασία et γυμνάσιον, συμποσία Pind. P. IV. 425. et συμπόσιον, ἐπωνυμία et ἐπωνύμιον †), κυνηγεσία et κυνηγέσιον ††), natura quidem disjuncta, sed adeo propinqua vicinitate, ut eam discernere non sit in promptu. Quorum ad exemplum innumera alia accommodavit senescens Grae-

†) Dio Caes. LVII. 14. 860. ὥστε καὶ Κάστωρ ἐπωνύμιον λαβεῖν. Pausan. IX. 25. 76. Πιγοκολούστης ἐπωνυμίαν ἔχειν. Id. VIII. 41. 479. ἐπωνυμίαν ἔλαβεν Ἀλεξίπαχος. Aeschin. de fals. legat. p. 275. προσειληφε τὴν τῶν πονηρῶν ἐπωνυμίαν εὐκοφάντης. Plutarch. de Garrul. XXII. 127. T. X. Ἐπαρινάνδας παφανύμιον ἔχειν. Phot. Bibl. LXXX. pag. 192. ὁ αἰδησιν ἔθεντο Φαλεντινιανός. Dio Cass. XLIII. 13. 349. βιβήλον γράψας ὁ Ἀντιπάτων ἐκάλεσε. Apparet igitur nominativum in hac constructione legitimum esse.

††) Diog. La. VI. 31. p. 530. ἐξῆγεν αὐτοὺς ἐπὶ κυνηγεσίᾳ. Stephanus emendat ἐπὶ κυνηγεσία; et sic Joseph. Ant. I. 18. 48. XVI. 10. 815. ἐξελθὼν ἐπὶ κυνηγέσιον. Sed nihil opus est emendatione. Κυνηγέσιον utroque numero maxime veteribus placuit: Plat. de Rep. III. 514. T. VI. de Legg. VI. 273. Laches p. 194. B. v. Zeun. ad Xenoph. Cyne. I. 2. Polyb. XV. 31. ἐκχωρεῖσι τῆς ἐκπροπίας καὶ τῆς ἀλλης ἐξουσίας καὶ τῶν τιμῶν, ἕτε δὲ τῶν χορηγιῶν, ὃν ἔχουσι, πάντων. Scribendum est χορηγίων. Demosth. de fals. legat. p. 403. ἐν ἀλλοτρίοις χορηγίοις. Schol. σημειώσει τὸ χορήγιον. χορηγία δὲ η δύσις. Plerique nunc χορηγεῖα scribunt.

cia, Grammaticis frustra quiritantibus. Atticista Bekkeri p. 449. ἀρχαιοεστας λέγοντι πληθυντικῶς, οὐκ ἀρχαιοεσταν, οὐδὲ ἄλλως πως. Hoc postremum contra eos dici puta, qui neutrali forma utuntur, a Moeride etiam rejecta. Plutarch. V. Marcell. XXIV. 522. T. II. τὸν ἀρχαιοεσταν ἐπειγόντων, †) Polyb. IV. 67. καθηκόντων, Dion. Hal. VI. 89. 1244. τελεσθέντων etc. et hi quidem omnes promiscue utrumque genus et saepe uno eodemque loco usurpant, v. Schweighaeuser. ad Polyb. III. 106. quae inaequalitas licet unius literae vel accentus inclinatione tolli possit, tamen, nisi gravior causa subsit, sustinenda erit. De singulari numero quod ille prescribit, egregie confirmat Reiskii iudicium in Demosth. περὶ συντάξ. p. 171. 16. ἀρχαιοεστα pro ἀρχαιοεσταν plurimorum codicum auctoritate reponentis, quem numerum frequentant Attici, v. locos a Piersono citatos ad Moer. p. 10. in quibus omnibus non ἀρχαιοεστα legitur, quod ille dicit, sed ἀρχαιοεστα; singulari utiter Herodotus VI. 59.

Licet ex his (nisi quis opinandi temeritatem nimis extimescat) de multis aliis suspicionem movere. Sic mihi non diffiteor μονομάχη, quod apud Herodotum est VI. 92., antiquius meliusque videri, quam μονομάχιον, quo recentiores potissimum utuntur, Lucianus, Appianus, Socrates Schol. H. Eccl. I. 18. pag. 47. Schol. Arist. Pac. 890. Schol. Venet. X. 58. Eustath. 1201. 52. (μονομάχη Eust. p. 586. addē Lexx.) — Moeris p. 129. Αὐγεντερία θηλυκῶς ἀττικῶς, δυσεντερίου ἔλληνικῶς. Lexicon Rhetor. Bekk. p. 270. πατέρθιον — τὸ νῦν λεγόμενον δεσεντέριον, quod legitur etiam apud Etym. M. pag. 494. 31. et Phavor. frusta quaesitum a Piersono. Muta haec sunt Atticistarum oracula, nisi quis universa rerum genera comprehensa habeat. — Νανάγιον et ναναγλα apud antiquos significatione longe diversa esse constat;

†) Accommodatus huic loco videtur ἐπιστένων.

v. Thom. M. p. 622. sed temporis diurnitate termini convulsi et tum hoc retentum, tum illud ad eundem intellectum detortum est. Sic νανάγιον pro naufragio dixerunt Strabo L. IV. p. 21. T. II. Plutarch. Symp. L. I. Quaest. IX. 4. p. 19. T. XI. Lucian. Bis accus. pag. 77. T. VII. Philostrat. V. Apoll. IV. 58. 179. Id. Epp. XLIX. 957. Appian. H. R. III. 8. 59. Longus I. p. 114. Synes. Ep. IV. 165. B. quam significationem miror a Schneidero praetermitti. (Apud Paus. V. 25. 110. ὡς σωτηρίας γε μηδὲ ἐλπίδος τι ὑπολείπεσθαι ναναγίῳ leg. ναναγῷ.) — Suidas: Λέγουσι καὶ ἀβελτήριον τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀναξανδρίδης Ἐλένη — Ὡς Ἡράκλεις ἀβελτηρίου τεμενικοῦ. in quo emendando nulli pepercerunt operae viri doctissimi. Mihi in τεμενικοῦ potius δηλούμένου latere, pro ἀβελτηρίου autem ἀβελτερίου scribendum videtur. Ut compendio dicam, magna pars horum substantivorum, διαβούλιον, προβούλιον †), συμβούλιον, παταρύγιον, θεώριον †), ὑποσχέσιον et id genus alia a veteris Atthidis plurimum abhorrere videntur ingenio. Verumtamen intelligi debet, duo vocabulorum genera hanc velut propriam terminationem habere, primum illa judicialia, λειποστράτιον, ἀγάμιον, ἀνδρολήψιον etc. Grammaticus Bekk. p. 456. Ἀποστάσιον καὶ λειποστράτιον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα οὐδετέρως σχηματίζουσι. Secundo ea, quae stationem et instrumentum significant: βουστάσιον, κοπροθέσιον, ὁροθέσιον Menand. Prot. pag. 120. B. ab ὁροθεσίᾳ differens, δηκωμόσιον, ὑδραλέσιον. Pro θεσμοθέσιον apud Plutarchum, si locum significat, ubi nomothetae consesus habent, nescio an θεσμοθέτιον (θεσμοθετεῖον) scribi debeat, ut Schol. Bav. ad Dem. pag. 76. ποντανεῖον τὸ θεσμοθέτιον, quam glossam cum iis, quae sequuntur, Suidas in Lexicon suum transtulit.

†) Προβούλιον Cyril. c. Julian. II. 53. E. Schol. Venet. B. 194. Eustath. p. 232. θαύμιον τὸ ἵκποδρόμιον Basil. Gramm. p. 597. v. Du Caug. 2. h. v. Utrique sua auctoritas adhuc debeat.

Verum, ut ad coepia redeam, ne νουθέσια quidem a nomine substantivo eodemque usitato derivari potest; νουθετητής Lexicis neglectum reperitur ap. Philon. de Leg. ad Caj. 999. D. Theophylact. Instit. Reg. II. 17. 208. C. νουθέτης non occurrit; sed id Graecos animo praeformatum habuisse, documentum est adjectivum νουθετικός Demetr. Phal. CCXCVIII. p. 116. ab Heindorfio ad Plat. Soph. c. 17. improvide attentatum, quod si Kiesslingius ad Jambl. V. P. XIII. p. 121. ideo rejicit, quia verbum νουθέω, unde derivetur, nullum extet, mirabile est, quomodo νομοθετικός concoquere potuerit, quod cum saepe alias tum apud Jamblichum ipsum legitur XVIII. 89. 192. XXX. 172. 360. etc. Haec adjectiva partim ex nominibus progerminant, partim verbis subtexuntur, adeo tenui significationis discrimine, ut librarii susque deque aberrent, ut v. c. οἰκοδομικός et οἰκοδομητικός ap. Plat. Rep. I. 187. confusa videmus, ὄφοποικός et ὄφοποιητικός in Gorg. p. 57. et 40. T. IV. ὁδηγικός et ὁδηγητικός, v. Kuester ad Suid. s. Ποδηγέστερον. "Τὸν + κηλοποιικόν, lixivia, Galen. de Comp. Med. p. Gen. VI. 16. 287. F. et + πηλοποιητικόν de Comp. Med. p. Locc. X. 3. 639. B. + Ἀντιλογητικός, quod Hesychius interpretando ἀντιλογικός adhibet, nunc, reperto verbo ἀντιλογέω, habet, quo referri possit; + υπερβολητικός Cyril. c. Jul. IV. 137. A. non habet. Pro πονητικός, quod Lexica suscepérunt, πονικός legitur ap. Diog. VII. §. 170. et 180. Similiter Pollux IX. 13. χωρικόν et χωριτικόν in iisdem rebus usurpari docet. Neque tamen omnibus locis haeo sine sensu aberrationis permutari possunt: Apud Strab. IX. 5. 503. κατὰ πόλεις συνήσσεν καὶ κατὰ θνος φυσικῶς (leg. φύσει) κοινωνικοὶ ὄντες, multo mihi deterior videtur cod. quorundam lectio χωρινητικοί: neque impune librarii λογικόν et λογιστικόν, χειριτικόν et χειρατιστικόν confuderunt. Καταφρονικός analogiae contrarium ex Appiano sublatum, nec apud Galenum

Comm. II. in Hipp. Epid. p. 74. B. T. XI. πατερφρονικὸν τῶν μικρῶν πραγμάτων, amplius tolerandum est.

Nouθέτημα, quod Thomas commendat, apud Platonem Gorg. 525. D. et Tragicos reperitur; *nouθετεῖα* autem, quod Porsonus Adv. p. 271. Euripidi reddi volebat, vereor ne a Graecitate abhorreat. Quodsi quis ex eo, quod ab ἐνέτης ἴνετεία et ab iisdem fontibus δεσποτεῖα, δραπετεῖα, φυλετεῖα, πειλατεῖα ducuntur, argumentum peti posse existimet, longe errat, neque videt haec nomina munera ordinisve παραστατικά formam sibi privatim assignatam habere neque posse cum verbalibus *nouθεσία*, μισθοδοσία, βελοστασία congruere. Et ut brevi finiam, eadem ratione inflectuntur omnia reliqua, quae subnexa sunt brachycatalecticis, ἐπηλασία, ὄνωμοσία, ἀρχαιοεσία, οἰνοποσία, ὁρειβασία, εὐεργεσία, δικαιοκρισία, quorum tam frequens est usus tamque constans scriptura, ut omnia ex altera parte collocata vix minimi momenti instar habeant. Ea videlicet dico, quae cum *nouθετεῖα* et ἀθλοθετεῖα congruunt. Talia sunt illa apud Hippocratem de Viet. San. III. 2. 61. Mack. νυκτοβατίαι καὶ κονιβατίαι, in codd. varie scripta; προστατεῖα Dio Cass. LXXIX. 4. 1555. ex προστατεῖα depravatum videtur. Tale est ἐνωμοτία, laconicum vocabulum vulgo retentum, Arrian. Tact. pag. 20. Blanc. Niceph. Schol. in Syn. pag. 404. C. pro quo ap. Thucyd. V. 68. cod. ἐνωμοσία praebet, eadem scriptura, qua συνωμοσία et id genus reliqua. Raro fortunae beneficio in Platonis Polit. c. 8. γερανοβοτία καὶ γηνοβοτία a librarium corruptione integra servata sunt, quo loco Pollux et, ut videtur, Moeris Hesychiusque γερανοβοσία et γηνοβοσία scriptum invenere; eaque forma in εύβοσία Aristot. Hist. An. III. 10. 109. de Gen. An. IV. 6. 687. F. Theophr. Caus. Pl. I. 2. p. 199. Posidon. Athen. XII. 55. 460. reliquisque impressa est, sic ut unicum Atticistarum propugnaculum relictum sit ὁρφοβοτία (ὅρφανοβοτία) apud Hesychium. Apud Pollucem II. 14. ridicule

depravata est lectio: γηροβοσκυῖαν "Αἰεῖς εἶπε, εὐδεμή
errore, quo Heinsianae operae in Theophrasto ναρθη-
σια scripserunt. Χηνοβοσκία Moeris Atticis abjudicat,
πορνοβοσκία Aeschin. c. Ctesiph. p. 610. et γηροβοσκία
Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 345. T. VII. ne si cuperet
quidem erupturus, utpote adjectivis usitatis firmiter
fundata. Quartum est φιλοτοία a Phryniccho ipso allat-
tum, cuius scripturae unicum vestigium superest in
Hipp. de Morb. II. 28. 579. E. T. VII. p. 244. Mack. eo
gratius aestimandum, quod contagio communis consue-
tudinis totam subolem corripuit: γελακτοποσὶν de In-
tern. Aff. c. XVII. 650. F. T. VII. δάγυοποσὶν Epid. VII.
555. T. IX. οίνοποσὶν Vict. Ac. XVIII. 282. φαρμακοπο-
εῖαι de Morb. II. 29. 581. Plato Soph. p. 227. A. ἀκρη-
ποσὶν Herodo. VI. 84. nec in Poll. VI. 20. quamvis longa
vocabulorum hujuscemodi serie exposita ulla antiquae
scripturae memoria in codd. servata est.

Haec legentibus non dubium obscurumve esse potest,
quorsum haec mea disputatio tendat. Nimirum ut pri-
scia et attica scribendi ratio vetustate obruta et jam per
multa secula in profundo abdita in lucem et aërem pro-
feratur, atque Atticistarum judicia diu contemta tan-
dem aliquando fidem et auctoritatem acquirant. Νονθε-
σία igitur et ἀνοητία et reliqua hujus scripturae moni-
menta non arbitror operarum erroribus adscribi posse,
neque intelligi omnino, unde in exemplaria nostra ma-
naverint, nisi ex prisco more et instituto una cum in-
teritu veteris Atthidis abolito; qua autem efflexerint
rursus, facillime intelligi potest.

§. XI.

**De nominibus πυρκαῖα et similibus, tum de ἀκρατίᾳ, ἀ-
χρεωσίᾳ et ἀκράτειᾳ.**

Postremo loco illud genus explicetur, quod ab ad-
jectivis in τοῖς derivatum est, λυχνηκαῖα et ἀκρατία, quo

etiam nonnulla ex superioribus revocari possunt. Ac notabile est, quemadmodum sermo græcus ex Attica tanquam e domo migrans sibi in his quasi rutis et caesis paternum solium receperit. *Λυγνοκαντία* enim vulgo fuisse usurpatum et Athenaeus refert XV. 61. 568. v. Eustath. p. 1571. 22. et nosmet ipsi videmus. Photius: *Λυγνοκαντία, λυγνοκαῖα.* Hoc, quo post Herodotum Josephus usus est c. Apion. II. 9. 478. et Tzetz. Chil. III. 50., Abreschius etiam Themistio restituit pro *λυγνοποιίᾳ*, vera haud dubie emendatione, sed jam ab Hemsterhusio praecepta ad Poll. X. 115. Hujus et conterminorum scriptura triplex: a πολυκαήσ, ut Leonidas in Epigr., et πυρικαήσ, ut Manetho scripsit I. 146. alpha tertiae syllabæ uterque porrigens, proficiscuntur πνωκαῖα, ἡλιοκαῖα, λιθανοκαῖα, vulgo usitata, eadem syllabarum mensura, qua ἵπνοκήιον Hesychii. Sed et ἡλιοκαῖα qui scripserunt (Ammon. in Categ. C. de Qualit. DD. 8. b.) habuerunt aliquid, e quo similitudinem ducerent: πυρικαήσ, quod apud alios reperitur. Denique brevitatem aoristi ἐπάγην respicientibus occurrit πνωκαήσ, unde interpositu iota formativū πνωκαῖα oritur, ab Euripide proditum. Haec raptim transcurrentibus moram objicit verbum Hesychianum: *Λυγνοῶσα, λυγνοκανστοῦσα,* quod apud Photium iisdem literis sed retracto in tertiam accentu scribitur. *Λυγνοῶσα* Schleusnerus, *λυγνοκόωσα* Salmasius probat, quid hoc verbi sit, dicere oblii. Neque res ita patitur, ut *λυγνοκόωσα* femininum nominale videri possit, simile illis, quae pro epithetis et propriis usurpantur: εὐρυκόωσα, Λαονόωσα, quae non sunt participia, sed nomina masculinis vel usitatis vel cogitatis παρεσχηματισμένα, ut πρόφρασσα, ἀμφίεβαινα. Proclive fuerit *λυγνοοῦσα* corrigere, cui aequiparabile est, quod apud Hesychium reponunt, θνοξοεῖν (αὐτός, ποτέ), fortasse etiam Aeschylo reddendum, anapaestica forma, θνοξοέτεις. Pro *λυγνοκανστεῖν* apud Dion. Cass. LXIII. 20. 1041. Poll. VII. 178. *λυγνοκαντεῖν* legitur, cui apposita

sunt, quae Phrynicus commemorat App. p. 51. μηροκαντεῖν, λεροκαντεῖν, ὄλοκαντεῖν, quorum postremum apud Xenophontem et Josephum modo sic scribitur Anab. VII. 8. 4. Antiqu. III. 9. 171. modo ὄλοκαντοῦ Cyrop. VIII. 5. 24. Antiqu. I. 13. 40. cum crebrā utriusque formae confusionē, ut III. 8. 162. 9. 169. IV. 6. 215. Zosim. II. 107. Quo loco cunctari licet, quid rationis habeant Lexicographi, cur ὄλοκαντοῦσι Plutarch. Symp. VI. Quaest. VIII. 1. 268. et πιττοκαντοῦσι Theophr. H. Pl. IX. c. 2. et 3. ad verbum primae classis referant?

Postremum eorum, quae Phrynicus cum ἀνοητίᾳ componit, erat ἀκρατία, incertum, utrum illud quod ab ἀκρατος ducitur, an quod ab ἀκρατής. Sed hoc mihi probabilius videtur, primum quia δυσκρασία quidem et εὐκρασία et ἐωλοκρασία multo usu celebrantur, quae ab Atticis, si sibi constare voluerunt, in τιᾳ finita sunt, ab ἀκρατος autem in communi sermone nullum ejusmodi nomen derivari videtur, ut et Draco significat p. 16. haec scribens: 'Ακρασία τὸ ἀ βραχύ, ἐκ τοῦ κρατοῦ τὸ δὲ εὐκρασία μακρόν, qui si ἀκρασία longo ἀ cognitum habuisse, quo ex genere cooperat exempli, hoc desinere debebat. Altera ratio est, quod Thomas ἀκρατία apud Thucydidem scriptum reperiri affirmans, *impotentiam* significat, non *intemperiem*. Quanquam *intemperiae* et *intemperantiae* notiones tam sibi similes et propinquae sunt, ut inter ἀκρασία (ἀκρηστή), ἀκρατία et ἀκράτεια, quae mutuo errore inter se agitantur, haud secus quam in tenebris erremus, ne de adjectivis quidem satis securi. Nam ut taceam, apud Nicet. Ann. I. 9. 23. A. τοῦ μετοπώφου τὸ εὐκρατέστερον legi et ἀκρατότερον rursus elegantius haberi quam ἀκρατέστερον, in eo certe plus momenti est, quod apud Hippocratem ισοκρατής pro ιώκρατος seu ισοκράτης positum offendimus. In substantivis quanta sit librorum Hippocrateorum perturbatio, Foesius demonstravit Oecon. p. 18—23. Apud Platonem Tim. pag. 424. ἡδονῶν ἀκρατία vulgatum, sed

multo saepius ἀνράτεια ἡδονῶν Legg. I. 28. V. 118. X. 68. et 115. XI. 165. In ejusdem Rep. V. 27. T. VII. pro ἀνράσια cod. reg. ἀνράτεια, in Gorg. p. 525. A. pro ἀνρά-
σια plurimi codd. ἀνράτια, Eusebius ἀνράτεια praebet.
Idem in pluribus Xenophontis locis legitur Cyr. VIII. 1.
6. VI. 1. 25. pro quo Schneiderus ἀνράτια, priores ἀ-
νράσια dederunt, longe lateque vulgatum, Dem. c. Ari-
stot. II. 807. Olynth. II. 25. Aeschin. c. Tim. pag. 115.
Aristot. Rhet. I. 10. Theophr. Char. VII. 59. Polyb. IV.
19. Plut. V. Cat. VIII. 595. Herodian. I. 5. Themist.
Or. II. 59. C. Procop. Arc. XV. 44. D.

Sed conferamus potius reliqua composita verbi *νρά-*
τίω, ut tum summa librariorum negligentia tum etiam
inexsuperabilis antiqui moris vivacitas usquequaque
perspiciat. *γνναικοράσια* Strabo III. 442. Plutarch.
V. Cleom. XXXII. 194. T. IV. Anton. X. 77. T. VI. de
Aud. Poet. IV. 74. T. VII. Apophth. p. 147. T. VIII.
Hoc loco Petavius *γνναικοράτεια* reponit, huic proximo
Meziriacus *γνναικοράσια* reddit, hic optimo consilio,
ille nullo. De Atticorum voluntate nos certos facit elo-
gium fabulae Alexideae *Γνναικοράτια* ab Athenaeo et
Polluce saepius laudatae, v. Schweigh. Animm. ad Athen.
T. IV. p. 509. cf. T. II. 372., et conspirans totius fami-
liae consensus: *ἀριστοκράτια*, *δημοκράτια*, *ἰσοκράτια*, *θα-*
λασσοκράτια, *ιπποκράτια* etc. quibus si quae adversum
nituntur, ut non dicam opprimenda, ad Atticos certe
ne adspirare audeant, reprimenda sunt. Et plerum-
que etiam editores sollertes et frugi veluti olfactu, quid
optimum sit, explorare solent. Ita apud Plutarchum
de Fort. Alex. XI. p. 46. T. IX. Reiskius, apud Diod.
XXXVI. p. 158. T. X. Wesselius *χειροκράτια* vulgato
χειροκρασία praestare judicant, et apud Suidan *Θεατρο-*
κρασία, *όχλοκρασία*, Portus *Θεατροκράτια*, *όχλοκράτια* optat
elegantiora fortasse quam pro Suidae ingenio et pari-
ter Etymologo ac Photio remittenda, sed Platonem
certe, unde hoc proutum est, unice decet *Θεατροκράτια*

Legg. III. 701. A. χειροχρασία etiam ap. Dion. Hal. Antt. VI. 65. 1190. legitur, sed mox VIII. 72. 1684. χειροχρασία recurrit rursus depravatum in cod. Vatic. Non ignotum mihi, Schneiderum χειροχρασία de manuum consertione accipere, eundemque ὄχλοχρασία plebis permixtionem interpretari, sic ut utrumque a verbo χειρονέντιαι arocessat, sed pro altero ipse non firmiter contendit, contra alterum omni ratione dimicabo, donec quis probaverit, χεῖρας οὐδεποτίναται dici. Quod autem nonnunquam haec substantiva diphthongum recipiunt: ὄχλοχράτεια Philo de Profug. 451. E. (sed ὄχλοχράτης, quomodo in L. de Opif. Mund. 58. D. margo exhibit pro ὄχλοχρασίᾳ, legitur in L. de Agricult. p. 194. B. in Flacc. p. 974. B. Syne. de Regn. p. 10. B.) δουλοχράτεια Joseph. Antt. XIX. 1. 916. (δουλοχράτης XIX. 4. 942. Suid. s. Γάϊος) δουλοχράτεια Galen. Hist. Phil. XXXVI. 56. (+ δουλοχράτης Philo Quod Inser. Pot. insid. p. 162. A.) χειροχράτεια Ed. Princ. Appian. Civ. XVII. 26. πλουτοχράτεια Stobaeus in Xenoph. Memm. IV. 6. 12.: hanc mihi erroris causam invenisse videor, quod fallax nominis consuetissimi ἀχράτεια imago scribentes luderet, non animadvententes, huic terminationi subjectum esse habitu quendam naturae in adiectivi forma designatum, vitae autem civitatisque conditionem proprie notare terminatione *ια*, quae in rarioribus facile oblitteratur, in communibus autem δημοχράτης, ἀριστοχράτης etc. usus fixa est.

§. XII.

Ad nomina simplicia in *ια* redditur.

Cum his igitur, quae hactenus tractavimus, illa supra memorata, νοῦθεντα et ίκετα, ita arte connexa sunt, ut non videantur sine universi generis ruina destrui posse. Primitivae formae ικετις memoria abolevit. Sed plenique et vetus forma in possessione mansit, nec nova exclusa est, sive significationis variandae causa, sive ut

poetarum numeri liberiores haberent et ad subsilendum et ad insistendum motus. Ita oratio ad illud tertium genus, quod in exitu tertiae paragraphi tanquam *e longinquo demonstravimus*, relabitur. Ac primum versificatoribus liberum fuit, ut protoclitis, *ἀποτροπή* Apoll. Rh. IV. 1504. *ὑποτροπή* I. 1052. *ἐπιδρομή* III. 593., quae partim desunt Lexicis, partim in dubiis habentur, et notioribus *ἀμβολή*, *ἀντολή*, *ἐπηλυσίη*, *μετατροπή*, ita etiam nominibus tertiae classis, *ἴξεσίη*, *ἐπιθεσίη* Maneth. IV. 581. *ὑποδέξίη*, *ὑποκρισίη*, *ὑποσχεσίη*, compositorum formam, εἰς δακτυλικὸν *ἀπαρτισμόν*, inducere. Sed omittam haec, quae facilem habent cognitionem, et ad ea transgrediar, quae communior usus aut sponte recepit, aut adulta jam et in pravum indurata corrigere non potuit. Quae omnia sciendum est ab iis verbis duci, quae simplicissimas et maxime communes notiones continent, eundi, sistendi, movendi et existentiae. Primum est *ἴσια* Platonicum, ficticium quidem, sed regulae conveniens. Suidas: *ἴσια*, *ἡ πρεξβελα* ubi recte Kuesterus *ἴσια* corrigit, firmaturque Aristarchi auctoritate, v. Schol. Ven. IV. 255. *ἴσις* Eustath. p. 1020. 16. Idem Suidas: *Ἄνεσιν, τὴν ἄνεσιν οὐλ τὴν ἄδειαν, Κρατῖνος Βουκόλοις*, quae eadem leguntur in Aneed. Bekk. p. 595. Hesychius: *Ἀπεσίαν, τὴν ἀφεσιν.* quorum omnium nihil suscepérunt Lexicographi. (In Suida pro *Διεξιν*, *διέξοδον*, leg. *δίεσιν*.) *Συνθεσίη*, pro quo συνθήκη obtinuit, adhuc in Herodoto radices habet. Sed maxime ea, quae cum praepositionibus composita sunt, si ab actionis definitae significatione ad rei attributae notionem traducuntur, productiorem formam, hujus notionis priam, accipiunt. Sic v. c. *ἐπίστασις* et *ἐπιστασία*, *πρόστασις* et *προστασία*, exiguo quidem et saepe confuso nec tamen plane nullo discrimine discernuntur. Nolo exempla digerere in digitos; sed si quis mecum rationes putare velit, communiter de mentis in aliqua re defixa intentione *ἐπίστασιν*, de rerum administratione

ἐπιστασίαν dici, raro hoc sensu *ἐπίστασιν*, (v. Schaefer. ad Dion. p. 12.) rarissime illo modo *ἐπιστασίαν* usurpari reperiet, ut ne unum quidem hujus significationis certum exemplum Lexicographi attulerint, cuiusmodi est hoc Aristotelis μετ' ἐπιστασίας de Insec. p. 811. D. T. IV. ξεινοὶ ἐπιστασίαν Athen. II. 72. 254. ubi *ἐπίστασιν* corrīgunt, *ἐπιστασία τῆς γνώμης* Synes. Dion. p. 48. A. per quod satis dilucet, injustissime Schweighaeuserum eos imperitiae arguere (ad Polyb. II. 2. 2.), qui hanc formam alterius significationem sibi induere passi sunt.. Defectio ἀπόστασις dicitur Thucyd. I. 67. IV. 80. VIII. 5. atque aliis veterum; quo sensu quum et ἀποστασία crebro apud recentiores occurrat, sequitur, ut, si lectio ambigua sit, res in suspenso relinquatur, ut in Dion. Hal. VII. 15. 1542. pro ἀποστασίας cod. Vat. ἀποστάσιας exhibet, quod utrumque apud hunc scriptorem ex intervallo saepe exiguo infertur, VII. 1. 1507. 1508. IV. 64. 769. 67. 803. etc. posterius tamen frequentius et in codd. saepius servatum, v. Joseph. Antt. XLII. 7. 655. Ἀποστασία Gregor. Naz. Or. IV. 87. B. ed. Paria. Basil. Ep. LXXI. p. 115. D. Cyril. c. Julian. V. 155. B. Phœt. Bibl. LXV. p. 88. Justin. Exc. Legg. p. 167. C. Schol. Thucyd. I. c. 137. Niceph. Bryenn. L. III. 7. 75. D. τὴν ἀνέψασαν ἥδη ἀποστασίαν καθελεῖν, ubi notandum est ἀνέψασα πρὸ ἀναφεύσα. Sic apud Greg. Naz. Or. II. p. 52. B. τάχιστα ἀν ἐκ αὐτοῦ σταθμῷς ὁ τῆς ἀκηδείας πυρθός ἐκλαμψει, nisi a Tragico sumptum est, ἀνάψει, quod codd. Colbertini præbent, assumendum est. +)

+)
+) Αἱ λαρνάδες ἀνάψουσιν Euthap. V. Max. p. 73. λαρνάς ἀνάψουσα Niceph. Bryenn. IV. 22. 100. A. Sed apud Gregor. Naz. Or. IV. 90. E. πῦρ ἐμφαλένον ἦλη σταθμῷς ἐξάπνεος ἵποστημαίνονται legi debet ἐξάπνεος. Λάρνας ἀπτούσα Dio Cass. XLIII. 35. 365. et ruris intellēctu καὶ ἐκλαμψει active significatione Schol. Pind. Nem. IV. 66. Et quoniam semel a via erravimus, etiam hoc adjungam, ἀπόλωλα active significare ap. Dion. Hal. IX. 40. 1852. T. IV. τὴν παρθενίαν ἀπόλωλει, qui si recte Sylburgius ἀπόλω-

Sed et hoc, ut incertum, et reliqua, ut ad rem praesentem parum necessaria, omitto, ut ad προστασίαν, quod notum est *curationem*, *praefecturam* et *conunctam* cum his rebus *dignitatem* significare. Πρόστασις an hoc sensu usurpetur praeter Plat. Polit. IX. 504. D. dubito, neque aliud exemplum Ruhnkenius expeditum habuit ad Tim. p. 246. ἀπρόστασια Basil. Ep. 183, 197. B. Lexicis deest. Huic vero alia forma acrevit, parvulo scripturae et significationis discrimine disjuncta, quod Suidas notavit: Πρόστατεῖα, προστασία δέ. Apud Thucydidem II. 80. nunc pro προστασίᾳ e pluribus codd. receptum est προστατεῖα ἐπήσιος, quod confirmatur Dionis exemplo προστατεῖαι ἐπήσιοι Hist. Rom. L. II. 9. 606. XLI. 54. 285. LXV. 8. 1065. Apparet autem minus adspicientibus, haec tria nomina, πρόστασις, προστασία et προστατεῖα, neque ita misos colores habere, ut non discerni possint, neque ita diductos, ut non interdum confundantur. Sic idem Thucydides II. 65. η τοῦ δῆμου προστασία. Demosth. Fals. Leg. p. 435. προστασίαι καὶ στρατηγίαι, cf. Philipp. IV. 45. ἀρχαὶ καὶ προστασίαι Liban. Ep. 1584. 638. Pompei et magnificientiae regalis significatio huic formae fere solemnis est, atque haud scio an cum προστατεῖα nunquam communicata; ex Polybio certe V. 45. id jam sublatum, e Dione Cass. LXXII. 2. 1003. ut exterminetur, Leunclavius auctor est; cui quae Reimarus exempla opponit, e diverso genere sunt. Et ut appareat, horum generum differentias sensu experientissimi cujuusque internosci, Reiskii sententiam in medio ponam, qui in Dion. Hal.

τεντούσιον restituunt, relinquuntur Artemis. V. 10. 403. τὰ δικαιώματα ἀπολωλίτας, formula excidisse, ubi cod. unus activam formam servat, Niceph. Bryenn. IV. 37. D. μικροῦ καὶ τὰς φρίνας ἀπόλωλε, et similiter modo συμφύσιον τῇ πανίδι Nicēph. Greg. XVIII. 4. 55g. ac fortasse etiam διαφθάσεις Eur. Hipp. 38g. quem poetam altero, αὐτόπτευτον, sic usum esse, Matthiae notavit Gramm. p. 688.

V. 41. 939. pro χάρακος ἐπιβασίᾳ potius ἐπιβάσει corrigendum putavit, hoc, credo, cogitans, ἐπιβασίς ad ἐπιβασίαν eandem habere rationem, quam in verbis habet ἐπιβαλλειν ad ἐπιβατεύειν, παραστῆναι ad παραστατεῖν.

Nunc ad ea deveniamus, quae Grammatici a perfecto passivo derivare solent, ἔξισις et ἔξισισ, ἐπίμηξις et ἐπιμήξια, ἔμπληξις et ἐμπληξία, ἐπίληψις et ἐπιληψία, ἔποψις et ἐποψία, quod Themistii auctoritate Or. I. 2. dubiis eximitur. Quae si est interdum ut dignosci nequeant, a propinquitate notionum his nominibus subjectarum repetendum videtur, quae et veteres Graecos nonnunquam et recentiores saepissime fecerunt. Vel dicam potius, recentiores, distinguendis significationibus verborum intentiores, multorum terminations mutasse, eoquae ad perspicuitatem tantum profecisse, quantum ab antiquitatis auctoritate defluerent. Sic quum Hippocrates et Aristoteles morbum ἐπιληψίαν dixissent, sequioris sevi medici, affectum epilepticum ab accessione discreturi, ἐπιληψία induxerunt, qua terminatio status habitusve propriæ notatur, v. Coray ad Heliod. p. 225. Sic etiam se habent ἐπιληξία, ἐπιληξία, παραπληξία, quae παραπληξία dicitur Hipp. Epidem. II. 65. B. T. XI. Phryn. App. 14. ut ab altero aoristo κατάπληξις. Ut autem quodque verbum ad usum maximè necessarium fuit, ita maximam ex se protulit derivatorum varietatem, cuius specimen est hoc ipsum, de quo loquimur, verbum: κατάπληξις, καταπληγή, παραπληγία, παράπληξις, παραπληξία, adjectiva διπληγής, ἐμπληγής Nicand. Alex. 159. + θεοπληγής Synes. de Prov. II. 119. D. Anna Comn. XV. 488. D. + ἡμιπληγής Olympiod. in III. Meteor. 46. a. ἐκπληκτος, + καρδιόπληκτος Suid. s. Ἐμβρόνιητος, + φαλαγγιόπληκτος Galen. de Comp. Med. p. Locc. VII. 3. 543. E. et a simili naturae verbo εὐπληγής, + περιπληγής Nic. Alex. 107. εὐπληγής, + ὑγροπληγής Galen. de Comp. Med. sec. locc. VIII. 8. 591. D. εὐπληκτος.

Quemadmodum autem parasynticta (*θεοπληξία*, + *ἰσο-*
πραξία Eustath. 662.) necessario in *τα* terminantur; ita
 haec terminatio *syntheticis parasynthetorum significatio-*
nem tribuit.

§. XIII.

Cinnus vocabulorum bifariam declinatorum.

Ut in pauca conferam: *συμβονή*, *διαβολή*, *ἐκλογή*,
ἐπωδή syntheta sunt, *συμβονία*, *διαβολία*, *ἀντιβολία*, *ἀν-*
τιλογία, *καταδέσκοια*, *συντομία*, *ἐπαιοίδα*, *parasynticta*.
 Neque omnium eorum, quae nos, externam speciem
 intuentes, a compositis derivata dicimus, composita
 extare necesse est, ut ne illorum quidem omnium sim-
 plicia extant. Ita v. c. *ἐντροπία*, *ἀντιβολία*, *συστροφία*
 nullum habent nomen, quo refeiri possint, sed tamen
 ea significatione praedita sunt, quae cum ortu a no-
 mine accepto conjuncta est. Quae autem neque ab usi-
 tatis fontibus ducuntur neque ad discriminandas notio-
 nes quidquam utilitatis afferunt, neque iis exemplis
 munita sunt, quorum etiam sine ratione valeat auto-
 ritas, haec si in suspicione ponimus, jure nostro uti
 videmur. Itaque Sylburgius ad Dion. Hal. Cens. Auct.
 K. 417. cur *ἐκλογή* pro suspecto notaret, sat justam
 causam habebat, quod et principio, unde derivari pos-
 sit, et testibus et ea ratione destituitur, quae *syntheta*
 et *parasynticta* propriis coloribus distinguit. Si quae
 sunt, quae quadam parte deficiantur, quadam superent,
 his advocatio dabitur, ut aut testes aut rationes suas ex-
 pediant. Hoc valeat de *διαφορά*, quod uno mihi loco
 lectum est, de *ὑπερβολή*, quod Latini suum fecere; ii-
 dem etiam *anatomiam vocabulo* graeco, sed a Graecis
 ipsis, quos legimus, praetermissio, appellantes, amissa-
 rum copiarum indicium faciunt.

Illud amplius adjiciendum, quod et Corayus signi-
 ficavit ad Heliod. p. 516., inclinata ad interitum Graeci-

tate multa substantiva, a veteribus in $\bar{\varsigma}$ terminata, in
 $\bar{\iota}\alpha$ traducta esse. Huic generi adscribenda ἀποταξία, quod Hoeschelius ad Phrynicum s. 'Ἀποτάσσομαι' ex Epiphanio citat, περιβοησία saepius in Artemidoro lectum II. 50. 193. 194. II. 57. 216. 65. 242. III. 61. quorum priore loco in MSS. πολυβοησία legitur, in ceteris nulla varietas. 'Ἀντιδοσία', si uno Philonis loco Legg. Alleg. L. II. (qui liber tertius inscribitur a Mangeyo) p. 81. D. satis firmatum videtur, superioribus exemplis adnumerari licebit. Pro πρέσβευσις in Dionysii loco, quo Thucydidis verba redduntur, πρεσβευσία obrepst, a vulgari consuetudine tractum, quae hanc terminationem celebravit; ὄφησία Eustath. p. 130. μαθησία, μερισία, μοιρασία, a Du Cangio memorata. 'Ἀκούσια et ἀκροασία' e Lexicis rursus eximenda sunt; nam illud apud Sophoclem (v. Lex. Soph. p. 703.) non auditio- nem ($\alpha\kappa\nu\sigma\iota\omega$) significat, sed, ut hoc utar, involunta- tem; pro ἀκροασίαι, quod Schneiderus ex Stobaei Edi- tione Hafniensi producit, in veteribus ἀκρόασιν legitur. 'Ἄδελφιξία et οἰκωξία', a Lexicographis graecis expromta, ut a verbis in $\bar{\zeta}\omega$ derivata licentiam duplicis flexurae habent; ceterum utriusque nubecula quaedam suspicionis circumfusa est. Postremum hoc addam, non recte Corayum vulgaribus illis et vitiosis, κλεψία (Schol. in Harmenop. Man. p. 13.), κατησία, γωρισία etc. vocabulum aequiparasse ad lineam et regulam factum, neque ita novitium, ἀγορασία, de quo in prima parte dictum est.

CAP. II.

DE ADJECTIVORVM QVORVN DAM COMPOSITORVM TERMINATIONE.

§. I.

De adjективis in ν.

Memorabilis est Grammaticorum veterum praeceptio in Schol. Ven. ad Catal. v. 271. ubi de accentu accusativi ποδώκεας disceptatur. *Tινές*, inquit, ὡς εὐσεβής· καὶ οὗτος ερει (αἱρεῖ) ὁ λόγος, εἰ γε καὶ τὸ ποδωκής ὄφελει δει ὀξύνεσθαι, καθ' ὃ τὰ εἰς νῦ δέξιτονα φυλάσσοντα ἐν τῷ συνθέσει τὴν κατάληξιν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον, δριμύς, ἀδρι-
πυς, (τραχύς, ἀτραχύς addit Eustathius p. 340. 21.) οὐχ οὗτος δὲ ἔχοντα; ἀλλὰ τρέποντα τὸ τέλος, ἵσταται ἐπὶ τῆς ὅξειας, ἥδυς, ἀηδής, βραχύς, ἀβαρής, ἥψις, ἐνηής. (βαθύς,
ἀβαθής idem addit Eustath.) Οὗτος οὖν ὠφειλε καὶ τὸ πο-
δώκης ὀξυτονεῖσθαι γενόμενον ἀπὸ τοῦ ὀκύς, ἀλλά φασιν εἰς ἰδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαεντονῆσθαι τὸ ποδώκης. παρά γ' οὖν †) τῷ Ἡειόδῳ ἀνεγνώκασι τὸ ποδῶκης (i. e. ποδωκής)
δι τοῦ Ἀταλάντη. Τῇ οὖν ἐπὶ Λόκωνος κατὰ βαρεῖαν τάσιν
ἀνεγνώκασι καὶ (fort. ὡς) ἐπὶ τούτου εἴδος μὲν ἔην κα-
κὸς, ἀλλὰ ποδῶκης. Haec ex Apionis et Herodori,

†) *Παρά γ' οὖν* sic scribendum duxi eadem ratione, qua ὁ γ'
ὦν *Μενέλαος* et similis scribuntur. v. Schaefer. ad Dion. p. 271.

nobilissimi paris, commentariis defluxisse, ex Eustathio intelligitur, qui illa ad verbum retulit l. c. unde sua transscripsit Phavorinus p. 1526. 25. Τὸ μέντοι ποδώκης Ἀχιλλεύς, addit ille, οὐ παρασαλεύουσιν οἱ φίτορες (οἱ φήθέντες), ἀλλά φασιν, ως εἰς ιδιότητα τοῦ ἥρως βεβαιούτονται. †) Haec legens saepe miratus sum, quid esset, cur illi ποδώκηος et ποδώκεοι non a ποδώκης quam a ποδώκης derivare malling, quibus de ipsa summa detracctis duo restarent apud Homerum barytona, ποδώκης et ποδώκεα, quorum prius facile emendari, alterum pro ποδώκην (ut εὐρέα pro εὐρύν) accipi posset. Sed mox suspicari coepi, eam rationem, quae composita a simplicibus terminationis-quadam diversitate discriminat, non solum in verbis et substantivis, sed etiam in eo adjectivorum genere servatam esse, quod et ortu primitivum et natura sua flexibile est, eorum dico, quae in υ terminantur; ab ὧντις igitur non ποδώκης, sed ποδωκῆς derivari potuisse. Hoc igitur quo facilius intelligatur, ex magna exemplorum copia haec pauca subjiciam.

A βαθύς oritur multitudo adjectivorum terminacione mutata, ἀβαθής, ἀμετροβαθής, + ἀπειφοβαθής Synes. Hy. IV. 171. pag. 338. Ισοβαθής, μελαμβαθής, τηλεβαθής, quae frusta quis in H. Stephani penū requisierit, sed Schneiderus bonaū horum partem condidit et reponuit. Ita de hoc vocabulo omnis recisa est dubitatio, neque quisquam obstat, quominus apud Pollucem I. 101. et 227. et Olympiod. in Meteor. p. 26. b. ἀβαθύς (hoc praesertim accentu) et in Mathem. vett. p. 99. et Poll. I. 100. ἀγχίβαθυς eandem correctionem subeant,

†) De accentu eadem traduntur p. 1595. 57. ἐμβριθής, ἀγλενής, ἀβαρής acuta ultima, sed manento terminacione ἀδριμνε, κάτοξε, ἀτραχνε pronunciandum esse. Contra quam regulam tum multis aliis locis peccatum est, tum in Hesychii Glossa: Οὐκ ἀτραχνέ, τραχνέ.

quae jam pridem Victoriano μελαμβαθύς Aesch. Prom. 219. adhibita est.

Latiū palet pluresque stirpes habet βαρύς, unde nascitur primum ἀβαρής centenis locis firmatum, γνιοβαρής, θυμοβαρής, ἐτεροβαρής, (+ ἐτεροβαρῶς Schol. Ven. p. 574.) ἵσοβαρής, παρηβαρής Schol. Arat. Dios. 54. πεφαλοβαρής Aristot. de Long. et Brev. Vit. VI. 129. A. Theophr. H. Pl. VII. 3. νευτροβαρής Nicet. Ann. VI. 5. 78. D. φλοιοβαρής Schol. Ven. N. 590. Eust. 959. 5. χειροβαρής Philetaer. Athen. X. 12. 29. Haec et alia, quae, quam primo haec ederem, a Schneidero praetermissa erant, summa constantia regulam servant.

Eadem sententia est de θρασύς s. θαρσύς, unde ἀθαρσής, δοριθαρσής, μεγαθαρσής, πολυθαρσής, πυνοθαρσής, λυκοθαρσής s. λυκοθρασής ap. Iesych., cui Aeschy-
leum πυνοθρασής fidem facit. Hac judicii norma usi pro
εὐθαρσύς Etym. M. s. Ἀτρεκής potius εὐθαρσής scri-
bemus, quo plurimi utuntur. Apud Nonnum non δο-
ρύθρασν legitur, ut in Lexicis traditum, sed genitivus
δοριθρασέος a δοριθρασής. Cum παχύς quae cognata sunt,
ἴσοπαχής Theophr. H. Pl. III. 7. Aristot. H. An. IV. 2.
141. Archimed. Aren. p. 121. Basil. Philo de Tel. Con-
str. p. 57. ἀνημοπαχής (male apud Phot. s. Κνημία κνη-
μοπαχής scriptum), + ἀνισοπαχής Galen. de Comp. Med.
p. Gen. II. 19. 699. C. + ἄπαχής Eustath. 1317. 54.
γουνοπαχής, εὐπαχής, perspicuum faciunt, neque νευρο-
παχύς, neque quidquam huic simile ferri posse. In
Hipp. de Ven. c. 22. 302. T. I. Lind. c. IX. 6. F. T. IV.
Charter., unde Schneiderus hoc adjectivum accepit, le-
gitur: ἡ κοίλη καὶ νευροπαχύς, non, ut ille ait, νευρο-
πάχεια. Ἐτεροπαχής in Vett. Mech. extare tradunt; quod
non est ita, sed τὰ ἐτεροπαχῆ a nominativo legitimo.
Eodem errore Sturzus in Lex. Xenoph. plurale δορατο-
παχεῖς s. v. δορατοπαχύς posuit. Similiter ἀπλατής, εὐπλα-
τής, ἴσοπλατής, ἐτεροπλατής ab adiectivi simplicis termi-
natione abeunt.

Quid igitur illis faciendum, quae Grammatici proferunt, ἀδριμός et ἀτραχύς, quorum secundum Eustathius a Photio accepisse videtur, neutrum autem veterum scriptorum usu et exemplo comprobari potest? Quid de φυλόθηλος et φυλόγλυκος statuendum et de Metricorum vocabulis δίβραχνος, τριβραχνος, πολυβραχνος Eustath. p. 422.? Ego sic iudico et statuo, Graecos sub hac conditione terminationem mutasse, si nomen substantivum subjaceret aptum fingendo adjectivo; sin, adjectivi simplicis exitum reliquise. Hinc ἄθηλος Damasc. Phot. 565. Plutarch. Quaest. Rom. c. 87. 565. Aelian. H. An. X. 15. 561. Nonn. XLVIII. 856. 12. Suid. s. Σπάδων, tanto illud acceptius, quod ἄθηλής Tryphiod. v. 54. aliud quiddam, τὸν ἄθηλον, significat. Sic et ἀρσενόθηλος Maneth. V. 140. Theolog. Arithm. p. 7. + φυλόθηλος Phile de Anim. c. XI. Aelian. H. An. II. 43. + ἀνδρόθηλος Tzetz. ad Lyc. 212. ut recte nuper e cod. correctum pro ἀνδρόθηλος, + πάνθηλος Etym. s. Αἰονῆς, + μέξοθηλος Philostr. V. Soph. II. 30. 622. Ad substantivum, si quod esset, recursum esse clarissime appareat ex eo, quod veteres ἀγλευκής quam ἀγλυκής dicere maluerunt, (v. Weisk. ad Longin. Fr. VIII. 8. et Nott. ad Xenophontis locum ab eo citatum). quorum hoc in Schol. Nicand. Alex. v. 171. prioris interpretationum et a librariis saepe substitutum est. v. Steph. Thes. T. I. 851.

Hoc si ita est, consequens videtur, ut nomen βράχος, a quo διβραχής duceretur, aut non in usu fuisse apud veteres, aut propter similitudinem verbi βρέχω non idoneum habitum credamus, a quo adjectiva componerentur, aut denique (quod mihi quidem veri similimum videtur) in ea significatione inclusum esse, quae cum pedum mensuris nihil communе habet. Non antiquum esse vocabulum Schneiderus censet. „*Veteres scriptores*, inquit, βράχου δόται dixerunt vada, sequiores contraxerunt βραχή, et fuerunt, qui hinc singulare

*βράχος efficerent, veluti Procopius. Falsi igitur sunt, qui βράχεα scribunt, quod in Polybio fecit Schweiglaeuserus“ ad Aristot. H. An. Adn. T. II. p. 345. Tὰ βράχη τοῖς βάθεσιν opponuntur ap. Diod. XIII. 78. 369. eodemque accentu Dio Cass. XLII. 4. 507. XLIX. 4. 572. Aelian. H. An. I. 23. Poll. I. 115. Anon. Suid. s. *Ελκός*. Apud Strabonem contra et Aelian. H. An. IX. 49. X. 17. hoc sensu βράχεα scribitur, in Periplis utroque modo; quae ambiguitas ipsius Thugydidis codices invasit, in cuius L. II. 91. ἐς βράχεα ὄπειλαν mirabilis est lectionum discrepantia; βράχη cod. Steph., βράχα, ut semel ap. Dion. Chr. Or. V. 190. et in Arriani Indicis saepissime scribitur, tres alii cum vett. Edd., quod accentum substantivi, adjективi terminationem habet. Singulare τὸ βράχος nemo magis frequentat Procopio Bell. Goth. I. 309. B. Hist. Temp. I. 19. 58. C. sed idem etiam alii, auctor Peripli in Bibl. Matrit. p. 486. Steph. Byz. s. *Βράχια* p. 181. διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχη εἶναι πλεῖστα· οὗτον οὐν παρὰ τὸ βράχος. Sed quid multa colligam, quā de re nemo dubitare potest? Sive novitiorum Graecorum error, ut Schneidero placebat, adjективum in substantivum transmutavit, sive iidem, qui τὸ βάθος, τὸ δάσος, τὸ τάρφος, τὸ τάχος etc. usurparunt, etiam τὸ βράχος asciverunt, nunquam certe alia quam vadi significacione hoc nomen venit.*

Ποδῶνυς, quod codd. aliquot *D. K.* 516. offerunt, occurrit quidem in libris scriptis editisve, ut Geopp. XV. 1. 1037., ubi cod. Guelpherb. ποδώνης exhibet, bis item ποδῶνυν in Palaeph. de Incred. c. VII., pro quo pariter unus MS. ποδώκη tenet; ποδῶνυν legimus etiam in Pollucis prooemio libri quinti, ποδωκύταος Philo Leg. ad Caj. p. 1005. ποδωκήσταος Apoll. Rhod. I. 179. ut θαρσηέστατος. Sed multo celebrius est ποδώκης, quod usurpant omnes, qui proxime Homerum, quique longiore intervallo sequuti sunt, Hesiod. Theog. 302. Aesch. S. c. Th. 625. Scolion VII. Plato Rep. V. 41. T. VII. Alcidam. πρεξ

Σοφ. p. 80. T. VIII. Plutarch. V. Alex. IV. 255. T. IV.
 Quom. Adul. ab Am. dign. p. 190. T. VII. Liban. Declam. p. 161. T. IV. Procop. Bell. Goth. I. 55. 374. A. similiterque ἀνεμόκεσι Arist. Avv. 697. τὸν πτερυγώκη
 Aesch. Prom. 286. ποδωκίστετος Themist. Or. XI. 143.
 D. Eaque antiqui usus constantia mihi magnum af-
 ferre videtur indicium, si ulla ad mutandam termina-
 tionem via pateret, hunc decursum esse.

Feminina p̄positio a Suida relata: Ποδώκεια, ἡ ταχεῖα,
 ancipitem habet explicatum. Eustathius p. 1017. 35.
 τοῦ ἀμφιδάσεια ὁ τόνος ὡς τὸ ἵπποδάσεια, γαλκοβάρεια προ-
 παροξύνεται γάρ φασιν ὡς παρασίνθετον. idemque alio loco
 p. 853. de γαλκοβάρεια loquens, ἡ τῆς συνθέσεως φύσις,
 inquit, ἔχουσε προπαροξύναι τὸ βαρεῖα, καθὰ καὶ τὸ δασεῖα,
 κόρυν ἵπποδάσειαν. ταῦτα δ' ἔσως διὰ τὸ καὶ τὰ ἀρσενικὰ
 εὐτῶν προπαροξύνθηναι, ὅμοιως τῷ τραχύς, ἀτραχύς, ὀξύς,
 κάτοξυς, θῆλυς, ἀθῆλυς. 'Ως γάρ αὐτὰ, οὕτω καὶ γαλκοβά-
 ρεις, ὡς εἰκός, καὶ ἵπποδασούς. (Ἴππόδασυς ὁ ἐξ ἵππειων τρι-
 γῶν δεδασνύμενος Gramm. MS. Bastii Append. ad Ep. Crit. p. 25.) "Οὐδὲν γαλκοβάρεια καὶ ἵπποδάσεια, ὅμοιως τῷ
 ήμισεια, θῆλεια, quae Phavorinus exscripsit p. 1855. 38.
 Sed eadem ab adjectivis in ης derivari possunt, qui-
 bus poetae epicī femininam positionem affingere amant,
 μουνογένεια, θεοπιέπεια, νικοτέλεια, †) quo etiam ἀπάγεια,
 ἡ μήπω παγεῖσα, apud Suidan pertinere videtur, a Kue-
 stero male tentatum. Idemque etiam adjectiva in ος,
 per se minus mobilia, hunc in modum deflectere so-

†) Addo εὐπατήρεια, βωτιάνειρα, cuius fortasse species in Arati
 mente insidebat Dioscor. 290.

Χειμῶνας μήγα σῆμα καὶ ἐννεάγειρα πορώτη.

Ut τετρακόρωνοι dicuntur, qui quatuor cornicis aetas vivunt, sic
 ἐννεάγειρα, ut arbitror, ἡ ἐννέα ἀνδρῶν γενεᾶς ζῆν. Vulgatum est
 per omnes: ἐννεάγηρα, quod et intellectu caret (quis enim γηρᾶν
 pro ζῆν dixit?) et metro adversatur. + Ἀμβολογήρα Veneris co-
 gnoimen fuit Paus. III. 18., non ἀμβολέγηρα.

lent: εὐρυόδεια, τριφάλεια. v. Chr. Fr. Graefe Epist. Crit. p. 84. Ex hoc genere est πονροθάλεια et illud, quod ex Aeschylo refert Pollux VI. 80. ὁξυγλύπειαν τάχα πονητεῖς φόεν, quod minus recte ὁξυγλυπεῖαν scribitur; ὁξυγλυκές et ὁξύγλυκη Medicorum scriptis protulit Foesius Oecon. p. 456. quorum secundum non ex communi genere compositorum est, quorum una pars alteram definit, sed duas et perfectas inconfusas notiones in unum componit, ut ἀχρόλευκος, Διονυσιακέξανθρος, Ἰαμβλιχοπορφύριος etc. Apud Oppianum Cyn. III. 26. disjunctis nominibus ὄφρωνται ψι φαθείνεις scribendum videtur. Si vero adjectiva in ν exeuntia cum praepositionibus componuntur, terminatio immota manet, genera mouentur. Τπέρβαρντ nunc in Aeschyl. Agam. 1186. recte legitur pro ὑπερβαρής, ὑπέρβαρν Hippocr. de Artic. 586. C. T. XII. Galen. Comm. I. in L. III. Epid. p. 204. A. περίβαρν Aesch. Eum. 156. Αμφιβαρές tamen apud Hesychium legitur s. Αμφικέλεμνον, et φανή ἐπωκεστέρη ap. Hippocr. de Intern. Affect. c. XXII. 351. XXIII. 352. Mack. quam φανήν ὀξεῖαν vocat de Morb. Mul. I. 55. 759. C. T. VII. ut ὀξύς et ὀκνύς saepe in eundem intellectum feruntur, v. Schweighaeus. ad Appian. T. III. 497. Pertinet haec dubitatio etiam ad L. de Offic. Med. II. 48. B. T. XII. 4. 618. T. I. Lind. ubi τὰ ἀπόξη, si ἀπόξεα scribitur, ab ἀπόξυ derivatur, sin ἀπόξεα, tam ab hoc nominativo quam ab ἀπόξη derivari potest. + Τπεμβλές Philo de Belop. p. 65. ubi in marginē ὑπερβλύ notatum. Sed usitatius utique est terminationem simplicis servari. + πάροξυ Comicus nescio quis ap. Eustath. p. 863. τὸ πατοξύ Heliod. I. 42. Cor. ἐπιπλατν, nuper omissum, Archimed. de Conoid. et Sphaer. Prooem. p. 48. et c. XV. 60. ed. Basil. p. 294. ed. Rivalt. τὰ ἐπιπλατν Prooem. p. 47. ὑποπλατν Dioscor. II. 186. 121. b. Galen. de Semin. L. II. 1. 211. D. T. III, (ὑποπλατν) Id. Introd. XII. 376. C. T. II. accentu circa alias atque alias syllabas fluctuante. Sed rursus ξύλον ἐπιπλα-

τες (hoc tenere) Apollod. Poliorc. p. 44. et 45. ὑπέροπτος
Appian. H. R. VI. p. 177. Hipp. de Vict. Acut. I. 19.
E. T. XI. Plutarch. V. Cat. IX. 599. T. II. ὑπόπταχνς
Lucian. Bacch. V. 504. T. VII. Dioscor. II. 207. 131. b.
Ἐντροπής Dioscor. V. 180. 315. b. Sext. c. Mus. VI. 360.
ὑπόδρυμος Galen. de Temperam. L. II. 2. 59. A. ἐπίδαι-
σις — ἐπίγλυκης Theophr. H. Pl. III. 18. ὑπότροχης Eu-
stath. p. 900. Καταβραχής agnoscere videtur Schol. Thu-
cyd. VII. 2. 170. Sed prius verba Thucydidis ponam
ipsa: ἦδη ἐπετετέλεστο τοῖς Ἀθηναῖοις ἐς τὸν μέγαν λιμένα
διπλοῦν τεῖχος πλὴν κατὰ βραχύ τι τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν· ad
quae haec annotat Scholiographus: κατὰ βραχύ τι βραυ-
τόνως τινὲς ἀναγιγνώσκουσι, ὡς μὴ τὸ ὄλιγον, ἀλλὰ τὸ πε-
τρῷδες ἀκούηται de quo quae Bauerus scripsit, nugatoria
sunt. Mihi illud significari videtur, aliquos, utroque
conjunctio, πλὴν καταβραχύ τι scripsisse, excepto loco
quodam vado so eodemque scruposo, (nisi pro πετρῷδες
ille πηλῷδες scripsit.) quae res fere conjunctae esse so-
lent; πηλοῦ καταβραχέος Plato Tim. p. 297. Apud Stra-
bonem V. 4. §. 5. p. 190. nunc e eod. Vat. legitur: κάλ-
σον προβραχῆ καὶ πολύν, cod. Venet. προβραχῆ. Edd.
vett. προβραχύ. Sed προβραχή VI. §. 6. 298. et saepius
legitur, et videtur haec forma significationem nōminis
τὸ βράχος clarius ostendere. Καταβραχής Schneiderus e
Dionis Cassii loco non indicato affert, sumitum haud
dubie e L. XXXIX. 42. 1253. ubi πλοῦτα καταβραχῆ ὄντα re-
perimus, eodem fortasse errore, quo πραγῆ in Rescri-
pto Athanasii MS. ap. Bandur. Antiqq. Constpl. p. 971.
et βραχῆ Olympiod. ad II. Meteor. p. 29. a. et γλυκῆ at-
que alia hoc modo scripta passim occurunt. Dubitan-
ter loquor; nam res ita se habet, ut dijudicari vera a
falsis non satis possint. Sed καταβραχῆς ὄντες in Xiphi-
lini Severo p. 318. A. Steph. a κατάβραχος, et περιθαράξες
Apoll. Rhod. I. 195. ὑπεροξέες Hipp. de Fract. II. 201.
D. a simili principio repetere malim.

Eadem est inconstantia in motu. Τροβαρεῖα Theophr. H. Pl. III. 15. τῆς κατοξείας βοῆς Aristoph. Vesp. 471. νῆες καταβαρεῖαι Poll. I. 103. perspicuum faciunt, in quam partem usus et ratio propendeat. Neque tamen ἡ σύνοξις Theophr. H. Pl. I. 10. ἡ ὑπόξυς Dioscor. II. 98. 95. ἡ ὑπότροχος Archestr. Athen. VII. 139. 215. mutare opus est. Tzetzes ad Lys. 641. τράφηξ κυρίως ἡ ὑπόπλατος σανίς ubi superest veteris lectionis vestigium ὑπόπλατος, cuius formam ἵσπολατος, μεσόπλατος, ὄμόταγος et similia testantur. Praeterea etiam haec adjectiva a recentioribus in ωεις, εὐρώεις Nonn. XXV. 471., et ωδης, τραχώδης Theophr. de Lap. p. 400., traducuntur. Apud Basilium quidem Ep. ad Monach. Laps. p. 13. A. χαμαλέζηλον καὶ γλυκώδη ἥδονήν sententiae convenit ἀλυκείδη, sed εὐρώδης Passowius de Lex. Gr. pag. 122. βραχώδης nos ipsi idoneis Suidae, Hesychii et Gloss. Steph. testimoniis confirmavimus. Sed eadem etiam in ιος terminari, γλυκύς, γλύκιος, nullo exemplo demonstrari potest; de Lycio fonte Soph. Philoct. 1439. si qui Scholiastae credere nolent, (v. Diar. Crit. Engl. T. II. p. 348.) his γλυκόεν τε ποτόν plene satisfaciet.

§. II.

De adjectivis in αιος.

Quemadmodum igitur omnis graeci sermonis cursus eo dirigitur, ut composita a simplicibus propria quadam nota distinguantur, vicissim ab omnibus emendate scribentibus laboratum est, ne a principiis longius, quam necessitas exigeret, abiaretur. Recte enim mihi animadvertisse videor, formas paragogicas, quibus nomina substantiva in adjectivorum naturam vertuntur, ωδης, ιμος, αιος, αιος, deserí rursus, si nomen cum alio componitur, eoque ipso adjectivi habitum induit. De ceteris nondum mihi omnia collecta et meditata

sunt; itaque nunc in uno genere subsistam, de quo me spero aliquid exactius dicturum.

Augustus Matthiae, vir in his literis clarissimus, quum in Gramm. Gr. p. 131. nominum adjectivorum genera enumeraret, unum omisit amplissimum genus, maximeque necessarium, eorum, quae pondera et mensuras significant; de quo genere confuse exposuit Fischerus Anim. ad Vell. T. II. p. 166. His quum Graeci terminationem *αιωνίος* assignaverint, eam cum nominibus quantitatis ita conjungunt, ut plerumque literam τ, promptissimam illam in omni derivandi ratione adtricem, interponant, ἀραιτιαῖος, δακτυλιαῖος, ἐρεβιθιαῖος, χορυλιαῖος, κναμιαῖος, ὁροβιαῖος, ὄφοιαῖος, παλαστιαῖος, πλεθριαῖος, ταλαντιαῖος, ὥραιος etc. Hic si nonnulla occurruerint eo veluti internodio destituta, magna criticos incessit dubitatio, utrum casu et errore librariorum illam literam omissam, an ab ipais scriptoribus pro arbitrio suo alias aliter habitam esse decernant. Ita fuerunt, qui pro σπιγμαῖος apud Plutarchum et Cleomedem σπιγμαῖος reponendum esse putarent; Corayus contra in Heliod. IX. 15. 369., tametsi codices in σπιθαμαῖον consentire videbat, tamen vulgatum σπιθαμαῖον retinere maluit, motus similitudine adjectivi πυγμαῖος. In neutram partem propendet Wesselingius, qui in Diod. V. 33. et σπιθαμαῖος ferendum censem et σπιθαμιαῖος, ut Ms. est, non improbat. Henr. Stephanus autem pro declinationis diversitate unum alteri praeserre videtur. Nam quum in Thes. T. III. p. 935. loco quodam Dioscoridis δισπιθαμαῖος et passim σπιθαμαῖος legi dixisset, „*Ἄτ δισπιθαμαῖος, inquit, et σπιθαμαῖος dicuntur ut πυγμαῖος α πυγμή, πατ πηχυνιαῖος, πυγονιαῖος, ποδιαῖος etc. alio modo formantur.*“ Ita etiam κολοσσαῖος, quod labante memoria pro κολοσσαῖος †) arripuit, nulla ex

†) In Lucian. Hermot. c. 72. p. 96. T. IV., unde ille κολοσσαῖος citabat, nunc per omnes κολοσσαῖος legi affirmat mihi Struvius

parte suspectum habuit. Quae si propius considerasset vir eximius, facile animadvertisset, non id solum querendum esse, ad quam quidque declinationem pertineat, sed etiam quas in exitu literas, quamque significationem habeat. Compendio dicam: Substantiva tertiae classis, quum in adjectiva in *αιος* excuntia vertuntur, nisi jam ingenitum habent τ vel υ, ut διεσιαῖος, φρενιτιαιος, πηγιτιαιος, necessario iota in se recipiunt, quasi nodum vinculumque, quod nomine et terminacionem colliget: ἀπλότης ἐνιαία τ), ζωὸν τελματιαιον, στεφάνος συνθηματιαιος ††), πάχος + ξωνιαιον Athen. de Machin. p. 11. πάχος δορατιαιον, θύμῳ ναματιαιον, φρεστιαιον, μηνιαιον. In nominibus vero primi et secundi ordinis, tum a loco, tum a qualitate appellatis, ut πηγαιος, ὑλαιος, σειληναιος, εἰρηναιος, λακκαιος, nullus hinc fulcro locus est; ac si iota in hoc genere reperitur, non terminacionis causa extrinsecus receptum, sed stirpitus insitum est, ut ab ἥλιος ἥλιαια, a Θαλαιᾳ Θαλαιριαιος, a νουαδιᾳ νομαδιαιος, ab ὄριον ὄριαιος, neque μηλονομιαιον aliunde quam a μηλονομιᾳ derivari potest, vocabulo inter-

meus, qui Lucianas lectiones in numerato habet; eademque scriptura κελεστιαιον μέγεθος Philo de Joseph. p. 532. C. de Mund. Opif. p. 2. A. Diod. Sic. XI. 72. Lucian. Imag. c. 12. p. 21. T. VI. (κολοσσιος) Plutarch. ad Princ. Indoct. II. pag. 90. T. XII. Strabo I. 36.) Latini tam in possessiva quam in quantitativa significatione *colosseum* dicunt, et *giganteum*, quod Graeci, quum de magnitudine intelligunt, γιγαντιαιον vocant, Aesop. Fab. CCCLXXX. p. 246. Cor. et Suid. s. Τκερρφερες, Lexicis omissum; απηται τύπω scribendum est γιγάντειος, et γερόντειος (παλαιστρα) pro γεροντιαιος, apud Pollucem, et λεόντειος pro λεοντιαιος.

†) Hoc ἐνιαιος addendum Lexicis e Diog. La. VII. 35. Niceph. Greg. de Palam. Err. p. 686. F. Suid. s. h. v. Adde etiam πινακαιος Hippiatr. p. 252.

††) Proorsus ad hoc exemplum Schol. Venet. Ψ. 885. Λεβητα ανθημόντα interpretatur ἀναθηματιαιος, quem ceteri ἀναθηματιαιον; deest id quoque Lexicis,

stato quidem, sed plane ad regulam accommodato. Sic a κληρονομίᾳ ductum est + κληρονομιαῖς Eust. p. 1425. 55. a προγάμιᾳ (non προγάμειᾳ) προγάμιαιος, Graecis Ictis frequentissimum. Verum, si quaeris, quaenam vocabula iota illud non a stirpe tractum, neque declinationi causa adscitum, sed tanquam propriam et necessariam sui generis notam, infixum habeant, illa sunt quantitatis significativa. De quorum forma et varietate priusquam accuratius exponam, contra eos mihi dicendum est, qui σπιθαμαῖος et id generis alia defendere conantur. Hi sere omnes ad adjективum πυγμαῖος tanquam ad sacram anchoram confugere solent; quod nomen an vulgo utitatum, anne potius ad Pygmaeorum interpretationem assumptum fuerit, magnopere ambigo. Hos qui tradiderunt a staturae brevitate nomen accipisse, satis quidem indicii dederunt, posse aliquem, qui longitudinem πυγμῆς aequet, bene graece πυγμαῖον dici, sed usitatam fuisse hanc flexuram, haudquaquam efficiunt. Si autem multitudinem omnem perlustramus vocabulorum ponderalium et mensuralium, longe praevalet contraria ratio. Πλεθραιον legitur in interpr. Συνοψ. βασιλ. s. Σόσσον, πλεθραιον apud Xenoph., Aelian. H. A. V. 9. et alios, ταλανταιος Aristoph. Demosth. Alcaeus com. Poll. IX. 55. ταλανταιος Athen. IV. 148. B. δραχμαιος Aristoph. Plato, Galen. de Antid. L. II. 7. 972. B. δραχμαιος sine teste Stephanus, et ex duobus filis, de quorum scriptura disceptatum est, στιγμαιος Galeni auctoritate munitur de Vict. Acut. III. 186. B. σπιθαμαιος Hippocr. de Artic. IV. 457. T. XII. Aristot. H. An. X. 52. 481. Polit. VII. 4. 6. Theophrast. H. Pl. II. c. 7. Polyb. VI. 22. Galen. de Qualit. Corp. I. 61. T. II. Dioscor. II. 169. p. 116. b. Geoponn. II. 6. 105. qui haud scio an Strabonem IV. 10. p. 90. et Heliод. IX. 15. 369. σπιθαμαιος scribentes in suas partes tracturi sint. Similiter δακτυλαιος Aristot. H. A. V. 15. non δακτυλαιος Galen. de Admin. Anat. VII. 166. B. T. IV.

v. Schweigh. ad Athen. T. II. p. 5. *λιτραιος* Dion. Hal. IX. 27. 1818. non *λιτραιος*, *κοτυλαιος* Athen. X. 15. 54. non *κοτυλαιος* Diog. La. II. §. 59. Graecis placuisse judico, idque non solum exemplorum multitudine, sed etiam rationibus quibusdam mihi confirmare posse videor. Nam quum etiam adjectiva *ποιότητος* quae dicuntur, ad hanc terminationem propendeant, quis non fateatur, plurimum interfuisse, ut ab his vocabula *ποσότητος*, quoad liceret, notabili quodam discrimine distinguerentur? quo neglecto fieri non potest, quin *τοναιος* cum *τονιαιος*, *μοιραιος* cum *μοιραιος*, *σταδαιος* cum *σταδιαιος*, *ῳδαιος* cum *ῳδαιος*, alia cum aliis confundantur †). Poetas autem huic legi non adstringam, neque recusabo, quin forma vocabulorum per se minus legitima, saepe tamen numeris rationibusque poetarum aptissima reperiatur. Sic comparatum est *λιτραιον* Palladae, *δραχμαιον* Nicandri, *διδραχμαιον* Eudemii ap. Galen. de Antid. L. II. 17. p. 927. cf. 14. 922. quod in Lexica recipiendum.

In hac quidem curriculi nostri parte duces habuimus nonnullos, quanquam discordes illos, viaeque incertos; quod reliquum est itineris, in summa solitudine emetienduni erit. Reliquum autem est, ut quaeramus, si ultra unitatem procedatur, utrum Graeci numeralia cum ipsis substantivis copulaverint, an simplicium formam etiam ad composita transtulerint, et ubi apparet, tum hoc reperiri, tum illud, porro quaerendum videtur, utra ratio iis, qui sermone scito et attico usi sunt, maxime placuerit. Ad quam rem indagandam tres habemus vias, Grammaticorum interrogationem, exemplorum dinumerationem, analogiae exploracionem. Harum viarum nulla est, quae non aliquando

†) Dicitur Lexicis *μοιραιος*, *μοιραιον διάστημα* Ptolem. Geogr. L. II. p. 30. Symm. Ep. ad Paon. pl. 3 n. Similiter in Aristot. de Gen. p. 134. *διμοιραιος* Apollod. Poliorc. p. 26. *τριμοιραιος* ib. p. 135.

fallat; sed si omnes eodem ducunt, si id quod rationi convenientissimum, maximeque secundum naturam est, etiam Grammaticorum suffragis probatur, idemque maximam habet antiquitatis auctoritatem, erit jam profecto illud nobis atticum. Grammaticorum autem sententia nobis pertenui argumento patescere est. Primum J. Pollux eo loco, quo vocabula cum τρις composta recenset VI. 165. nullum parasynteton, sed omnia syntheta apponit; deinde apertius Suidas: Τετράβυλον — οὗτῳ γὰρ λέγουσι τὸ τετραβολίσιον, quod deest Lexicis. Idem vero etiam scriptorum praestantissimorum usu comprobatur, qui vocabula unitatis flexura, multitudinis compositione efficiunt. Herodotus I. 50. ἔξαπάλαστα, τριπάλαστα καὶ παλαστιαῖ. Plato Theat. p. 147. C. τῆς ποδιαῖς, τῆς τε τετράποδος καὶ πεντέποδος, μέχοι ἐπαπακιδεκάποδος. Idemque in Menone catervatim δίπονς, τρίπονς, τετράπονς, ὀχτάπονς, ποσάπονς, nullum contrario modo scripsit. Adde his Xenophontis Oecon. XIX. 4. 5. ποδιαῖον, διπόδον, τριπόδον †), etc. ubi insignis lectionum varietas διποδιαῖον, πενθημιποδοῖον (leg.

†) Xenophontea illa genitivi forma τῆς ἔξαπόδον, Herodoto II. 149. nunc ablata, quae in Lexicis ad δίπονς, τρίπονς refertur, nihil obstat, quomodo a propiore fonte δίποδος, τρίποδος derivetur, quo exemplo Homerus πυρὴ ἐπαρόμπεδος, Attici vēteres νεῶν ἐπατόμποδον dixerū Thucyd. III. 68. Λίθος τετράποδος Arian. Alex. VI. 408. Utroque loco Hosteri et Thucydidis subregat forma vulgarior ἐπατόμπεδος, quae etiam in Ctesiae loco ap. Athen. XII. 38. 465. cum illa commutatur. Doricam eam esse conjicias ex Pindari usu Isthm. VI. 52. et monumentis doriensibus, quae in alia quaestione commemorat Koenius ad Gregor. p. 270. Similiter variant λίθοι τετράποδος et τετράπεδος in pluribus versionis Alexandrinas locis (v. Biel. a. l.) et Dion. Cass. In Nicarchi Epigr. XXVIII. pag. 65. T. III. nulla erat ratio cur pro τετραπέδον quadros scriberetur τετράποδας; in vulgari dialecto τετράπεδον dicitur et quod quatuor pedum est et quod in quadrā formatum, v. Polyb. VIII. 6. Gregor. Naz. Gr. XVIII. 359. D. T. I. Proprio atticum est δίπονς, ἔξοντς, δικάπονς etc.

πενθημιποδιαίου) et πενθημιπόδου librariorum haesitationem prodit. Sic denique Aristoteles Polit. IV. 13. 2. δραχμιάιον καὶ πεντάδραχμον, et Theophrast. de Caus. plant. VI. 2. 354. τὸ ποδιαῖον καὶ τὸ μυριόπονν.

Hactenus de Grammaticorum praeceptis, deque usu scriptorum dictum est; rationi quid maxime consentaneum, hoc est, quid naturae proximum, simplissimum, temperatissimumque sit, hinc pro se quisque, etiam me lacente, statuere poterit. Nam ut a τάλαιτον adjectivum ταλαντιαῖος, a παλαστή παλαστιαῖος duceretur, necessitas cogebat; cui non ultra, quam opus erat, inservierunt, neque porro διταλαγτιαῖος, τριπαλαστιαῖος, sed ad substantivum regressi, minima molitione διτάλαντος, τριπάλαστος dixerunt. flexuram autem operosiorem iis reservandam putarunt, quorum primitiva jam ad id praeformata et praestructa essent, velut ἡμιωβόλιον, ἡμιωβολιαῖος, τριημιωβολιαῖος, ἡμιτόνιον, ἡμιτονιαῖος, τεταρτημοίριον, τεταρτημοιριαῖος. Eamque rationem Atticos per omnia sequitos esse, singulos viriliter citando, demonstrabo. Διτάλαντος Demosth. c. Aphob. I. 833. de Cor. 529. Herodo. II. 195. τριτάλαντος Arist. Lys. 538. Isaeus de Hered. Pyrrh. p. 24. p. 34. T. VII. πεντετάλαντος Nub. 758. Dem. c. Aph. I. 833. δεκατάλαντος Aeschin. fals. leg. p. 273. πεντεκαιδεκατάλαντος Dem. II. c. Aph. 838. ὄγδοηκοντατάκαντος Lysias de Euandr. p. 805. ἑκατοντάλαντος Arist. Eqq. 442. Α δραχμα διδραχμος Arist. Pac. 1202. Thucyd. III. 17. πεντάδραχμος Herodo. VI. 89. ἔξαδραχμος Arist. Oecon. II. 6. πεντηκοντάδραχμος celeberrima illa Prodi oratio ap. Platonem et Aristot. Rhet. III. 14. 575. Πωλῶν τὰς κερθῆς ὀκτωκαιδεκαδράχμους καὶ τὸν οἶνον δωδεκάδραχμον Demosth. c. Phaenipp. 1045. Adde Lexicis ἑκατοντάδραχμος Galen. de Comp. Medic. p. Gen. II. 2. 681. D. A cotyla δικότυλος Comicus Athen. VII. 71. τρικότυλος Aristoph. Thesia. 743. Menand. XI. 52. 229. τετρακότυλος Alexis XI. 66. 292. ἐπτακότυλος Aristoph. Poll. X. 67. Nihil

opus est plura cōquirere; satis enim intelligi puto, quam certi antiquitus huic generi circumscripsi fuerint termini. Et ut prudens paterfamilias suppellectilem mundam potius et ad usum comparatam quam amplam immodicamque mavult, ita etiam in ratione fingerorum vocabulorum intelligentissimi verborum tractandorum artifices non tam copiam quam modum quaerunt. Sed ubi ille sanus et integer sensus, qui nec deesse neque superesse quidquam patitur, cum ceteris virtutibus sensim hebescit, tūm per luxum et hubidinem vetera diffinguntur, nova accumulantur, alia aliis superstruuntur, nemo ut jam sine errore reperire possit, quod praesens usus postulet. Rem gravem et ominatam, iis praesertim, qui morum et sermonis contagionem altius conjectant, hic leviculo argumento declarabimus †). Nam post decursum illius brevissimi aevi, quo summus attici sermonis flos constituit, nativis istis novae succrevere vocabulorum stirpes, eademque non necessariae, διδραχμιαῖς, διταλαιντιαῖς etc. Primum inter Atticos mediae aetatis Critian, magnum illum et rerum et vocabulorum novatorem, διδραχμιαῖν (nisi lectio corrupta est) dixisse reperio Poll. IV. 165. quod illa aetate nullum, ut videtur, imitatem habuit, uno seculo post, permultos: τριταλαιντιαῖς Plutarch. V. Aemil. Paull. XXX. 215. et Philo de Telor. Construct. p. 51. ex quo πτενθημιταλαιντιαῖς accedit Lexicis. Τετρακοντυλιαῖς et ἔξαποντυλιαῖς Sext. Emp. HI. 10. 152. τριπαλαιστιαῖς Athen. de Mach. p. 6. quorum ultima omitunt. Sic, ut in uno me coque usitatissimo genere contineam, διμηνιαῖς, quo Lexica pariter carent; Hippocr. de Nat. Mul. XIX. 690. A. Morb. Mul. I. 52. 757.

†) Dicē des: *Pari passu morum ac literarum cucurrit licentia; et perinde, ut alii mores, alias priscis extitit sermo; postera aetas, sicuti disciplinam prisci seculi, ita et sermonem fastidire coepit.* cf. Seneca Controv. Praefat. L. I.

F. τριμηνιαῖος Theophr. de Caus. Pl. III. 10. Cleom ed Cycl. Theor. I. p. 25. τετραμηνιαῖος Diod. Sic. XI. 80 XII. 78. ἕξαμηνιαῖος Apollod. III. 4. 5. ἑπταμηνιαῖος Plut. Plac. Phil. V. 18. 481. Lucian. Dial. Deor. c. IX. ὀκταμηνιαῖος Galen. Hist. Phil. XXXIV. 54. ὀκτωμηνιαῖος (quam formam negligunt Lexica) Philo de Opif. Mund. p. 28. B. Schol. Arat. 455. δεκαμηνιαῖος Apollod. III. 14. 4. Sap. VII. 2. Joh. Lyd. de Mens. I. Horum omnium nullus est tam sui similis, ut non aliquando ad veterem consuetudinem ex improviso relabatur. In Hippocraticis scriptis, quae nomine vetusta, multis autem partibus recentissima sunt, usitatissimum est δέκανος cum ceteris ejusdem generis, τρίμηνος Herodo. II. 124. Plutarch. V. Crass. XII. 420. A. T. III. Ptolem. Geogr. L. I. 8. pag. 8. τετράμηνος Thucyd. V. 63. Appian. Maced. IX. 1. 514. etc. Ac sunt etiam vocabula quaedam, quae ne inter recentiores quidem colorem facile mutent, ut δίπηχος (Plato Phaedon. c. 114. pag. 195. Xenoph. Cyr. VI. 1. 17.) Aristot. H. An. IV. 1. 152. Plutarch. de Fort. Alex. Or. II. 9. p. 72. T. IX. τρίπηχος Hesiod. Opp. 425. Aristot. de Anim. I. 5. p. 8. T. II. Eur. Cycl. 254. Polyb. V. 88. τετράπηχος Plato Rep. IV. 340. Arist. Vesp. 553. Aristot. de Sens. VII. 80. C. T. II. Itaque non erat, quod Theophrastus H. Pl. IV. 5. 547. διπηχιαῖος, Apollodorus τετραπηχιαῖος II. 4. 10. velut e longinquo quaereret; πεντηκονταπηχιαῖος Tzetz. Chil. L 817. infer Lexicis. Sed jam rationem concludam: Si paret, et plerosque et praestantissimos auctores vocabulis simplicibus terminationem sui generis propriam, compositis communem tribuisse, et est perspicuum, hanc rationem simpliciorem naturaeque conjunctiorem esse, licet jam intelligamus, veteres Grammaticos, quum τετρωβολιαῖον reprehenderent, obscuro quodam analogiae sensu ductos, eadem sententia hoc totum genus damnasse.

Sed, quoniam, quae maxime erant necessaria, ab-

solvimus, nunc, si quid in via nobis occurrebat observatione dignum, quod tum ad exitum properantes prætervolavimus, id per otium repetamus. Et, ut ordine primum quidque replicetur, initium sumam rursum ab omissione iota copulativi, cuius etiam in hoc genere numerorum multiplicatorum exempla repertuntur. Ita δισπιθαμάτων Dioscor. II. 172. 117. b. quod aliis ejusdem auctoris locis rectius δισπιθαμάτων scribitur. Attici politiores quomodo dixerint, quaerere supervacaneum, quum ipsum σπιθαμή apud hos non satis sit receptum, v. Thomam et Moerin; sed qui minus delicati fuerunt, δισπιθαμον dixere, ut Hesiod. Opp. 426. et Dioscorides ipse III. 93. 169. b. τρισπιθαμον Xenoph. Cyu. IX. 13. Lexicis adde ἡμισπιθαμος Philo de Constr. Tel. p. 55. πενθημισπιθαμος ibid. p. 59. et ἡμισπιθαμαιος Hippocr. de Fract. p. 241. T. XII. Τριμηναιος, quod olim a quibusdam editum Polyb. V. 1., nunc cessit meliori τριμηνος. Ut Harmenopulo + τριμηναιος Man. Legg. L.I. 2. 20. sic Tzétae suum + τετραμηναιος Chiliad. V. 576. et πεντηκονταμηναιος I. 21. 581. non eripiam. Αιμοιρηνη Hesychius non + διμοιραιον, sed διμοιραιον interpretari debebat. Pro διδακτυλαιον Heliod. de Fosc. IX. 522. B. rectius legitur διδακτυλαιον c. XXXI. pag. 529. D. et Galen. de Fosc. 97. 495. D. + τριδακτυλαιον Sext. Emp. ady. Phys. I. pag. 660. Geoponn. VII. 15. 500. Lexicorum causa etiam illud notandum, Graecos hoc in genere Latinis adstrictiores esse binasque significaciones una flexura concludere, tam bipedem quam bipedalem δίπονν dicentes.

Hinc paullum progressi ad eum locum, quo de ὄβολαιος et similibus expositum est, in formam secundariam incidimus ὄβολαιος. An igitur Graeci veteres (id quod Lexicographi nostri traduunt) utrumque vocabulum eodem sensu usurparunt? Si quidem licet ex paucis exemplis, quae ad manum habeo, conjecturam ducere, ὄβολαιος longe alio spectat, quam ὄβολαιος,

neque tam quantitatis quam aestimationis est appellatio. Sic in Theanus loco (Ep. III. 59. Orell.) *πέρι θολημαία* dicitur lucellum sordidum. Eustathius p. 1405. 28. *τριθολημαῖος* ὁ εὐτελῆς. Photius Bibl. c. 59. pag. 55. *τοὺς πληρωμῶντας ἀτέλους καὶ διεφθαρμένους καὶ αὐτοπαρακλήτους καὶ τριθολημαίους νέροισεν*. Quis vel ex eo, quod a nullo majoris moduli nummo ejusmodi adjективum ducitur, non intelligat, hac terminatione non certi mercipretii, sed vilitatis notionem comprehendi? Itaque hoc contendō: quod exiguo prelio sed justo et suo emititur, *θολημαῖον* dicitur, quod extra pretium est, *θολημαῖον*. Similiter etiam *τόπον θολημαῖον* apud Eustath. l. c. per ignominiam dici puto foenusculum tocullionum; nam certas usuras et menstruas et annuas non solent Graeci hoc modo appellare.

Ceterum *τριθολημαῖος* etiam apud Etymologum et Suidan legitur brevi ὁ scriptum, vitiosa illa scribendi consuetudine, qua hoc totum genus laborat. *θιοθολημαῖος* Galen. de Comp. Med. p. Locc. VII. 5. 551. F. IX. 5. 607. B. 615. D. 616. B. (ubi bis terve δυοβ.) et *τριθολημαῖος* Dioscor. I. 152. 51. b. Galen. l. c. VII. 5. 544. adhibita necessaria emendatione addantur Lexicis.

Multa mihi hujus generis necessario praetermitenda sunt, ut dintius in uno reliquo genere, prae ceteris variabili, commorari possim, eorum dico, quae cum *μνᾶ* componuntur. Quod vocabulum quum sua sponte tam sit curtum, ut nulla sui parte privari possit, quin totum evanescat, +) quumque etiam hoc prae ceteris praecipuum habeat, quod ad propagationem adjективi vocalem affert propriam, primo veluti partu *μναῖος* ex se protulit, in quo terminatio huic generi

†) Τὰ ἀπὸ μονοσυλλάβων λέξεων παραγόμενα φυλακτικά ἔστι τῶν ἴδιων φωνηέντων ὑπὲρ τοῦ μὴ παραναλίσκεσθαι εἰς τὰς παραγωγὰς αὐτὰς τὰς πρωτοτύπους λέξεις — τὸ γέδιον ἐφίλαξε τὸ η τοῦ γῆ — καὶ τὸ μναῖος ἐφίλαξε τὸ α. Apollon. de Adverb. p. 586.

solemnis cām substantivo integro cohaesit, non interposita illa vocali copulatrice. Similiter ὁρνιά, quod natura habet exitum vocalem, proxime cum terminazione αιος copulatum adjectivum prodit ὁρνιαῖος. Itaque a μνᾶ pronus erat transgressus ad μναῖος, quod apud Themistium legitur Or. XXIII. 290. C. Sed quum longe major horum vocabulorum pars in αιος declinasset, hanc similitudinem nonnulli, ultra quam oportebat, consecutati, etiam μναῖος dicendam putarunt, ut κοτυλιαῖος, ὄβολιαῖος etc. Eustathius p. 1878. 56. "Ορε τὸ ἔξαμνουν καὶ δεκέμνουν καινῶς παιρεγγηματισθὲν ἐπ τῆς μνᾶς. Ἐκείνης γάρ η ἀνάλογος παραγωγὴ μναῖος καὶ μναῖον (I. μναῖον) εἶναι ὠφειλε. Αριστοτέλης σεμνότερον ἄλλως παραγαγὼν μναῖος ἔφη μετὰ πλεονασμοῦ τοῦτο ὁ δὲ πλεονασμὸς οὗτος καὶ ἐν τῷ καμιγιαῖοις αἰθάλῃς †), καὶ ἐν τῷ τα-

†) Sumatum hoc est e versione Alexandrina Exod. IX. 8. 10. ubi lectio variat, pariter ut in Gregor. Naz. Or. XVI. 307. B. pro καμιγιαῖοις αἰθάλῃς codd. nonnulli καμιγιαῖοι praebent; sed recte πῶς καμιγιαῖον Anna Alex. Proleg. p. 7. λέγους οὐδὲν καμιγιαῖοις αἰθάλῃς αποδικέτες Niceph. Grec. Hist. By. XX. 7. 626. B. Joan. Zonar. Ann. I. 35. A. Similiter pro λυχναῖα φλέγει Galen. de Vict. Acut. Mērī. VII. 192. F. T. XI. rectius legitur λυχνιαῖα Comm. V. in Epid. VI. 524. D. in Aphor. I. 27. F. λυχνιαῖον φῶς Sept. Emp. I. 14. 31. II. 15. p. 100. (λυχνία φλογίς Olympiod. ad Aristot. Meteor. p. 5. a. leg. λυχνιαῖα.) Saepe varietatis causa posita est in ipsis vocabulorum origine. Sic a στάδην proficiscitur σταδιαῖος, σταδιαῖος ἦγετ, σταδιαῖογ μέλος, etc. a στάδεος novo incremento σταδιαῖος; τὸ τῆς ἡλικίας σταδιαῖος (stature proceritas) Nicet. Ann. L. II. 5. 43. D. σταδιαῖα πάλη Philostr. Vitt. Soph. I. 22. 526. σταδιαῖαι μάχη (statura congressio) Lucian. de Parasit. c. 40. p. 131. T. VII. Joseph. Antiqu. VII. 12. Suid. s. v. quae et σταδία dici solet. v. Reitemeier ad Zosim. IV. 12. 298. Reimar. ad Dion. Cass. T4 I. p. 33. Addo huc, quod a κρίσια κρυψιαῖος, a κρύψιος porro κρυψιαῖος, a μύζης μυζηῖος et, si hoc minima tatum videbitur, ab ὁ σκότος σκοτιαῖος, obscurus, a τὸ σκότος vel ἡ σκοτία σκοτιαῖος, nocturnus, (ut a σκοδιά σκοδιαῖος) quod temere sollicitat Jungermannus ad Poll. I. 69. v. Lex. Xenoph. T. IV. p. 57. In hanc temporis significationem cadunt etiam ὁπωριαῖος et βροτιαῖος. Βροτιαῖον οὖδε cur dixe-

λανταῖος καὶ ἵν **λαῖος**. A nominativo πρῶ recte **μνητικός** quidem τύπῳ derivari possit **μναῖος**, ut ab' **Αθηνᾶ** 'Αθηναῖος, sed ponderis et mensurae significatio in nullam aliam formam cadere potest, quam in **μναῖος**, vel cum superpondio illo Aristotelico **μναῖαιος**, ut altero Eustathii loco p. 1905. 54. perspicue expressum est. **Μναῖος** autem, ut scribatur ternis syllabis, minime placet, quod ea ratione scripturae proprietas, quam dedita opera quae siverunt, rursus obscuratur, iota illo, quod est mensuralium veluti proprium signaculum, in diaphthongum diffluente. Verum librarii et editores principes, apud quos nulla erat harum rerum suspicio, tantum non omnibus locis diaeresin sustulerunt; ita nunc **μναῖον** legitur Xenoph. Hipparch. I. 16. Polyb. XIII. 2. Athen. III. 56. 547. Mechann. Vett. pag. 69. Suidas: **Μναῖον** καὶ διμναῖον. In Xen. Equest. IV. 4. Edd. vett. exhibent **λίθον** **μναῖον**, quod et in Hort. Adon. p. 103. et cod. Paris. appareat; Pollux vero in hoc Xenophontis loco **μναῖον** scriptum reperit, cui ad summam nihil deest praeter punctula. Verum quod praeterea in Lexicis circumfertur **μναῖος**, ac multo magis, quod Schneiderus Aristoteli H. An. V. 13. 206. et Atheneo l. c. restituere cupiebat, et huic ex membranis suis restituit Schweighaeuserus T. II. p. 100., **μνάῖος**, in totum improbandum. Composita, ut lex prescribit, ad similitudinem prototypi, utcunque possunt, relabuntur, διμναῖος Xenoph. Oecon. II. 5. Lucian. Dial. Meretr. XIV. 267. T. 8. **τετραμναῖον**, Diod. Sic. L. III.

rit Hippocrates id quod inter tonitra decidit (Epidem. VII. 494. E. T. IX. et Galen. Comm. p. 495. E. 496. E. 497. B. Lexicis omissum), ratio, in promptu est, alteri formae **βούραῖος** alia notione subjecta. Verum tamen hanc rationem voluntariam magis esse quam necessariam, patet ex eo, quod aquae, quae inter fulgura cadunt, **δυργάζεται** dicuntur **ὑδατε** Plutarch. Symp. L, IV. Quaest. II. v. 171. T. XI. Adde Lexicis **αμαρτίματα συμποσιαῖα** Eustath. p. 779.

15. 212. quod Lexicis addendum cum ἐπαρκεῖσθαι (Hesych. s. Μολυβίς et Μολυβδίς) et δωδεκαμνάιον Philo de Bellop. p. 98. et πεντεκαιδεκαμνάιον ib. Τριακονταμνάιον Polyb. IX. 41. 178. Haec, si iota hic necessario adhibitum substraxeris, superioribus illis δικότυλος, τρικλιθρος etc. perfecte respondent. Altera scriptura magis vertebrata, ἑξαμνάιος, δεκαμνάιος, hoc est, ἑξαμναῖος, δεκαμναῖος, tenet adhuc in Hesychii v. Πέλεκυς, pro quo Is. Vossius δέκαμναῖον, δεκαμνάιον suasit.

Sed nondum omnem hujus vocabuli varietatem exhaustimus; quod quum natura sua ad adjectivi formationem inhabilius sit, tum etiam compositionem habet minus expeditam, nisi si in sua resolvatur elements; quam viam nonnulli ingressi protulerunt δίμνουν Mechan. vett. p. 69., quod Lexicis deest, τετράμνουν Athen. XI. 15. 209. πεντάμνουν Athen. IV. 51. 82. T. II. δεκάμνουν Hesych. s. Ἡμιτέλεκτος. Hoc Iones et Attici veteres in δίμνως sive potius δίμνεως (non διμνέως, ut vulgo scribitur) verterunt, ut a γένει εὐγενώς. Pro εἰκοσίμνεως, quod probari nequit, †) quum Pollucis codices paroxytonum εἰκοσίμνος præbeant, credibile est Lysian εἰκοσίμνεως scrisisse, quo etiam revocandum est Aristophanis δεκάρνῳ θώραχος κύται et Suidae τρίμνων. Quemadmodum autem in Herodo. V. 77. pro διμνέως (δίμνεως) codices quidam διμναῖς præbent, Schweiggæusero probatum, ita Plutarch. V. Romp. XXXIII. 181. T. IV. pro ἡμιμνάιον in Ms. est ἡμιμνεον. Ἡμίμνουν Galen. de Comp. Med. p. Gen. IV. 13. 704. ἡμίμνεα πέντε Porphyr. de Abstin. IV. 4. ἡμιμνάῖον Plato Legg. VI. 774. Demosth. c. Theocr. 1553. Xenoph. de Vectig. IV.

†) Etiam nomen proprium Ἐκατόννεος (v. Harpocr.) Isocratis codd. p. 57. Ἐκατόννεος scribunt; quanquam in hoc nominum genere corruptio extremae syllabae tolerabilior est. Σταμνός Athen. V. 40. 297., quod uterque cod. pro δεκαμναῖος præbuit, leniter inclinatum eodem concedet.

15. Memm. II. 5. 2: Hesych. s. Τριάδελκον. Libris editis quam parum fidei in hoc genere habendum sit, existimari licet Schweighaeuseri exemplo, qui quum binis Suidae locis e Polybio excerptis δακτυλίαιον (h. e. δακτυναῖαν) scriptū reperisset, nullatadlectores mentione facta δακτυλίαιον edidit; adhibita emendatione, ut ipsi videbatur, certissima, si ad manus intineris, futu-
lissima. Ita qui superioribus seculis forum typographi-
cum calefecerunt, quum meras maculas sibi tabulis
veterum expurgare viderentur, sinceros colores atque
ipsa lineamenta diluerunt, nobisque viam ad multarum
rerum inventionem p̄aecluserunt.

Explicata hujus generis vi et ratione, paucis nunc ostendam, in judicandis scripturae vitis quem haec doctrina sit habitura usum. Librarios constat nulla in re tam saepe lapsos esse, quam in adjectivis in ιαος et ιδιος terminantibus. Ita βλωμίδιος ap. Athenaeum III. 50. pro βλωμίας invectum esse vidit Salmasius; δακτυλίδιος in Damocriti versibus ap. Galen. Comp. Med. p. Gen. VII. c. 10. p. 847. D. pro δακτυλίας, Ἐρ-
μάδιον apud Zonaram Lex. T. I. p. 870. pro Ἐρμαῖον,
et ἀνεμίδιος pluribus locis pro ἀνεμίας subrepsit, v.
Schaefer. ad Bosii Ellips. p. 244. Neque tamen ubique tam facilis est vitii exploratio. Nam et haec terminatio
ιδιος late per sermonem graecum patet, pluresque ha-
bet fontes et cum multis aliis generibus cognationes.
Partim enim adjectiva in ιαος, ut aliquid a gravitate
sua remittant, in hanc longitudinem extenuantur, μο-
ρειος, μοιρειος, ἀμοιραιος, ἀμοιράδιος; quod indiscre-
tum est Quinto Cal. V. 65. χερσὶν ἀμοιραδησετ VI. 176.
νῆσος ἀμοιραιησι φυλασσέμεν. Sic et ὑπωμαῖος Arat. Phaenn.
144. ἐπωμάδιος 248. Primi tamen et tertii vocabuli
forma crassior prosae, citior poesi accommodata; se-
cundo contrarius in utramque partem motus fuit. Par-
tim nascuntur ex adjectivis in ιος, maxime localibus;

quo in numero uisitissima sunt composita cum θέλασσα: ἐπιθελαστίδιος, παραθελαστίδιος, quae ipsi Attici cum primitivis suis promiscue usurpant, ut in Plat. Legg. IV. p. 161. μάλις ἐπιθελαστίδιος et p. 162. πόλις ἐπιθελαστικη. Verum de hoc jam Thomas M. admonuit. In Leonidae Tarent. Ep. XCIII. i. p. 178. pro ἐπαντεῖος, quod non improbem, Jacobius ἐπαντέης sibi placere profitetur; Vaticanus ἐπάκτειος exhibit, Planudes ἐπάκτηος, cuius secundaria forma ἐπαντίδιος hoc loco aptissima erit. Sic παράκτιος et παρακτίδιος, ἐπικύρβιος et ἐπικύρβιδιος, ἐροκιος et ἐροκιδιος, ἐπεμπτιος et ἐπεμπτιδιος (adde Lexicis ὑπομετίδιος, εὐθρυμητος. Nicet. Ann. XXI. 8. 406.), ἐποχόλια ξέφη Herodian. VII. 11. et ὑποκοληδια ξέφη VII. 6. nullo significatus discrimine usurpantur. †) Confer ἐποχθίδιος, ἐπορθίδιος, παροψίδιος.

Sed quo magis intelligatur, loci et situs significationem huic inclinamento propriam esse, magnum numerum vocabulorum, quibus singulae corporis partes appellantur, in unum congeram: ἐπινεφρίδιος, προστερήδιος, ἐντοσθίδιος (nihil est ἐντοστηθίδιος), μετωπίδιος, ἐπωμίδιος, ἐπινωτίδιος, ἐπιβλεφαρίδιος, προγαστρίδιος (ὄπλισις Schol. Lucian. Deor. Conc. p. 181. T. IX.), περικνημίδιος, ὑποσαρκίδιος. Atque haec terminatio huic generi ita propria est, ut primitiva in *ιος* pleraque defecerint.

Sed hic me video in superioris disputationis vestigia incurrere. Nam a corporis partibus etiam adjectiva in *ειος* denominantur, νωτιαιος, ὡμιαιος, κραδιαιος, atque alia plura nondum in Lexica relata, veluti γραπταιος Hippocr. de Oss. Nat. X. 7. E. T. IV. κνημιαιος ib. κροταφαιαι πληγη Synes. Ep. CXXII. 259. μετωπαιαι ἐπίδειαι Galen. de Fasc. XII. 476. E. νεφραιαι στέας Dioscor. II. 87. p. 87. b. Quum igitur ambo adjectivorum ge-

†) Eadem *vicinia* notio expressa est in adjectivis temporalibus, ἐπινυκτίδιος Procop. de Aedif. Justin. I. 7. p. 19. D. πλεῦς προσεργετίδιος Soylax Peripl. 25. et 55. quos ambo deponit Lexx.

nera de partibus corporis usurpentur, terminationis autem tanta sit similitudo, ut infirmorem visum facilime fallat, illud peropportune accidit, quod adjectiva in *iāos* a solis substantivis ducuntur, neque recipiunt praepositiones; haec in *īdios* contra et adjectivis in *īos* instituntur et praepositionibus libentissime admituntur; cuius rei ratio posita est in hoc, quod haec situm, illa partes ipsas, earumque substantiam significant. Ita mihi ὑπομασθεῖος, quod in Lexicis affertur, ex ὑπομασθίδιος natum; in Hippocrate autem de Oss. Nat. VII. 5. D. T. IV. φλὲψ ἐπωμιδία pro ἐπωμιάτα legendum videtur †); neque magnopere dubito, quin idem de Morb. Mul. II. 50. 827. C. ἴδρως μετωπίδιος, non μετωπιδίος (sic), et Pollux V. 65. τὰ μηριαῖα (sc. μέρη), non μηρίδια, seriperit. Ita patet, et ἡτραιὸν et ἡτρίδιον recte in ἡτραιὸν mutatum esse, et porro νεφρίδιον in νεφριαῖον mutari debere. Apud eundem vero Pollucem I. 199. pro μηριαῖαν (*τολχα*) necessario scribendum est μηριαῖαν. Nam quum his adjectivis in *iāos* praecedant primitiva in *īos*, adjeanteant congenita in *īdios*, necesse est iota illud conjunctivum proprie adscribi. Νωταιὸς et νωτιαῖος, quae in Lexicis pro iisdem habentur, ortu, usu et significacione differunt; νωταιὸν ἄγθος recte dicitur, non item νωταιά φλέψ, nisi in poetarum carminibus, quos supra significavimus sponte Musarum hanc habere prae ceteris mortalibus licentiam, ut exilia analogiae praecpta generose contemnere possint. ††)

†) In Strabonis L. VIII. 11. p. 60. T. 3. τὸ τῆς Νεμιδίας Ἀρτέμιδος ἵερόν legendum *Nemidias*. Suidas: Νεμιδος, ὁ ἐν τῇ Νεμίδῃ Λορκῆ, ὁ δὲ τῆς πατὰ τῷ Ήλιῳ — *Nemidios*. cf. Steph. Byz. *Nemida*. *Nemidios* (ut βορειαῖος Leonid. Ep. XXXIX.) Hesiod. Theog. 327. *Nemidios* Pind. Nem. II. 7. *Nemidio λέοντος Τρετζ.* Antehom. 104. v. nott. ad Paus. II. 15. 232. In Schol. Nov. Apoll. I. 989. male *Nemidios*, recte *Nemidios* 498.

††) Licut cum his comparare quodammodo latina *abiegnus*, fer-

Sed ne nunc quidem a me impetro, ut ab hoc loco discedam. Retinet enim et vellicat illud ἀνεμίδιος, quod in ἀνεμίαῖς mutandum esse, omnes uno ore clamant †). Neque mihi in mentem venit huic formae, quae plurimis testimoniis nititur, controversiam movere. Tantum quaero, quid obstet, quo minus ab ἀνέμοις, quod non videtur addubitari posse, secundo gradu ἀνεμίδιος derivari censemus, ut a λάθραις λαθρεύδιος, μοιχίος μοιχίδιος? Si in re non admodum magni momenti conjecturae aleam adire licet, haec terminatio ιδίος in solis corporalibus illis significativa, in ceteris mera paragoge est, principio quidem numerorum causa suscepta, deinde vero etiam significationis ergo gradatim amplificandae communiter retenta; quae amplificatio intelligitur in Latinis et Nostris *liber*, *liberalis*, *novus*, *novitius*, *medius*, *medianus*, *Ciceronius*, *Ciceronianus*. v. Weiske ad Marcellianam p. 7. Illud, quod dixi, satis videtur ad intelligendum, cur neque a μοιχίος μοιχιαῖς, neque ab ἀνέμοις ἀνεμίδιος duci commode potuerit. Ceterum ab illo genere corporalium longissime abhorret terminatio ματος, ut neque τραχηλιαῖς, a Bastio commemoratum Ep. Crit. p. 155., quod in quibusdam Strabonis libris Ms. pro τραχηλιαῖς offertur (ut et Eustathius scribit p. 1915. 15.), neque quidquam huic simile probandum sit. Namque adjectivum in ματος nullum reperitur, cuius non primitivum in ματος aut extet aut extare possit. Sic ab usitato ἀρτάγματος ducitur ἀρπαγμαῖος, a πλόπιμος πλοπιμαῖος, a κρύψιμος (Maneth. I. 159. et 252. Hesych. s. λόχη) κρυψιμαῖος (Hesych. s. κρυπταδῆ). Recte igitur Etymologus M. θυησιμαῖος ἐκ τοῦ θνή-

ruginus, *aenus*, et ex alio genere significationum *monstruosus*, *montuosus*, *tonitralis* et *tonitrualis*.

†) V. Buttmann Auctar. ad Plat. Gorg. p. 533. Boissonade ad Marinum p. 113.

σιμος, quod ipsum in usu non occurrit, sed derivatum
ἐνθυήσιμος. Lexicis adde φθοριμαῖος (φθοριμαιοὶ λόγος
Euseb. Hist. Eccl. IV. 22. 185. ψευδοδοξία 28. 192.), τρο-
φιμαῖος Philo de Nobil. p. 909. C. ἔξοφισιμαῖος Hesych.
s. Δηπόρετας, ἀγχονιμαῖος Euseb. Pr. Ev. p. 227. Phot.
s. Ὁξυθυμία, Eustath. p. 1934. 3. Haec et pleraque alia,
quae Bastius in Ep. Crit. l. c. contulit, recentiori Grae-
citati adscribenda sunt, veteribus hoc genere parce et
verecunde, tanquam condimento, usis. Ξέργολιμαῖος
Pollux probat; ἀρπαγιμαῖος Phrynicus App. Soph.
p. 5. idem ὄνυχιμαῖος et συλλογιμαῖος p. 160. ἐνεχυριμαῖος
improbatur Ecl. Att. p. 160. Herodoti est ὑποβολιμαῖος,
Aristophanis ἀποβολιμαῖος, Demosthenis ἐπιστολιμαῖος †),
quibus adhaerent ἐκβολιμαῖος, ἐμβολιμαῖος, ἀποστολι-
μαῖος, latina *ejecticius*, *subjecticus*, *projecticius*, *mis-
sicius*. Quis haec non videt non terminatione solum
sed et ortu et potestate inter se congruere? quis non
idem animadvertisit in νεκριμαῖος, θνητιμαῖος et φθορι-
μαῖος, tum in ἀρπαγιμαῖος, κλωπιμαῖος, κλεψιμαῖος, κρυ-
φιμαῖος et λαθριμαῖος? quoque unum ex altero, dispa-
ribus saepe principiis, ortum est.

†) Δινάμεις ἐπιστολιμαῖος Phil. I. 45. de quibus nuper expo-
suit Edm. Barkerus in Diario Classico T. III. p. 590. Ἐπιστολι-
μαῖον; quod hic codex praebet, confirmat Lex. Rhetor. p. 253.
Sed Libanius Ep. MDXCIII. 725. εἰ δὲ ἐπιστολιμαῖας δινάμεις
ἀποχεραπούμενοι. v. nott. Ἐπιστολιμαῖας συνονοτας Philostr. V.
Apoll. IV. 45. 187. Ἐπιστολιμαῖα συνθήματα Gregor. Naz. Or. IV.
139. A. γράμματα Philo in Flacc. p. 980. Euseb. Hist. Eccl. VII.
21. 345. unde Eustathius p. 1682. Διεγίνου ἐν τῷ ἐπιστολιμαῖῳ,
scil. συγγράμματι. Χαρακτῆρ ἐπιστολιμαῖος Suid. s. Ναύσιν.

C A P. III.

DE VERBORUM COMPOSITIONE
A D
P H R Y N. P. 266.

§. I.

Technicorum praejudicia. *Ἄτω, ἀνηδοματι.* Particiorum libertas; recentioris Graecitatis licentia.

Explicatis substantivorum et adjectivorum rationibus, pleno gradu in tertium locum ingrediendum erit, qui est de compositione verborum. Haec enim eadem lego implicata tenentur, neque possunt nisi per flexuram quandam cum aliis orationis partibus praeter praepositiones consociari. Qua de re idem ille Phrynicus primat^m nobis injecit suspicionem, confirmatam postea Scaligeri adnotatione ad Phryn. Ecl. s. Εὐαγγελίου, qua ipsa hujus doctrinæ fundamenta continentur. Nam apud antiquos artis scriptores nullum hujusmodi praeceptum invenitur, neque videtur vulgo notum fuisse. Latuit quidem certe eos, qui Homerum βάσκιθ, πανέστησαν, κακοσδμενος, et (quae sunt ex eodem fere seminario) πρυμνοςπαχύς, χορωκάλη, δοδανονδονακῆα scripsisse rebantur, quiique ἀέσαι, ut Apollonius tradit Lex. p. 50., πατά στέρησιν τοῦ ἔσαι intelligebant. Neque Apio et Herodorus, quum eorum errorem refellerent, qui ὄψεδύων^m hyphen scribi mallent, ratio-

nemque subjicerent: εἰ γὰρ ἡν δύνατον, διὰ τοῦτον ἐγράφετο ἄν, ὡς τὸ ὀψιμαθής, ὄψιτευκτος Eustath. p. 1235. 3. Schol. Ven. Φ. 232., quidquam de hac supraea graeci sermonis lege suspicati videntur. Cuius inscitiae etiam Macrobius reus est de Differ. Gr. et Lat. Verb. p. 706. haec scribens: „*Graeca verba quando componuntur cum praepositione, eundem accentum servant; cum vero eis alia pars orationis adjungitur, modo mutant priorem modo tuerintur accentum. Servant in his: τῶ, ἀτῶ, ὅσσω, πακόσσω, ὑπὲ, πακοσσόμενος, νίττω, χερνίτω, πιθαρίζω, χρονιθαρίζω.*“ Riemer us igitur, quem in Lexico Graeco s. *Ἄν* et *Ἐν*, Scaligeri sententiam impugnans, hoc totum ex veterum Grammaticorum insomniis ductum et conflatum esse affirmat, nimis liberaliter facit. Hi si quid de hac tanta re suspicati sunt, in variis istis de analogia et anomalia disputationibus (inter quas principes illi velut Scyllam inter et Charybdin diu jactati sunt) in his igitur propriam hujus questionis regionem fuisse credendum est.

Regium Scaligeri praeceptum vel sequutus est vel pro se ipse inyenit F. Sylburgius, qui, ut ille Nunesii, sic hic Clenardi errorem de verbo εὐαγγέλω castigavit, v. Gramm. Scot. p. 296. Idemque in Nott. ad Glenard. et Antesign. p. 548. haec scribit: „*Χαλκοκεκαυμένος legitur etiam in vulgaribus Lexicis et quidem e Galeno citatum; quam compositionem tueri videtur ἀναπάσσει, παμφαίνειν, χερνίττειν et similia, praesertim quam apud Lysiam quoque legatur ἔχεντι φατο ἐκ τῆς ἱερᾶς χερνίβος (c. Andoc. p. 255. Reisk.). Quia tamen rarae sunt ejusmodi compositiones e nominibus et verbis integris, reveror ne occasionem huic compositioni dederit compendium scripturae non intellectum, nimirum ὁ dextro humero consonantis impositum pro ὁσ. Post ea tempora usque ad Corayum ad Heliod. p. 7. et Schaeferum Melet. p. 6. neminem hujus regulae mentionem inje-*

cisse invenio †), ac ne ii quidem, qui de universa graeci sermonis conformatione scripsere, velut Cattierus et Abreschius, tum inter nostrates Trendelenburgius et Kistemaker ††) ullam ejus notitiam habuisse videntur. Neque rem vulgo pernotuise ostendunt cerebrae emendatorum offensiones: δυσπράττειν, quod D. Heinsius Menandro restituere tentabat ap. Rutgers. Varr. Lectt. IV. 12. 424. κηρούσθεντα, quod Hesychio Sopingius tribuebat s. Κηριούσθαι, ἀκαλύπτει Meursii figmentum ad Lycophr. 1402. πομπαγεῖς Albertii ad Hesych. T. II. p. 1004. Atque hi, quos Libitina sacravit, sine ulla invidia ac sine ulla offensione reprehenduntur; in viventium et agnoscentium errores inquirere, nisi cum instituto conjunctum est, inhumanum est.

Jam tempus videtur ad rem ipsam accedere. Ac primum nobis cum Grammaticis illis certamen erit, qui, quae nunquam fando audierant, et fortasse ne intellexissent quidem ab aliis oblata, ea Homero affingere prisci sermonis obtentu conati sunt. Nec id mirum sit, quum etiam nostri Grammatici, sermonem patrium dum ditare student, non raro pervertant, sive partibus intentos operis summa fecellit, sive mendax quaedam analogiae species ex obliquo objecta a destinato itinere digredi coegit. Verum illi eo excusati peccarunt, quod in ipso sermone graeco apparent quaedam huius vitiosae consuetudinis indicia, tanquam pristinae infantiae monumenta. Vnum est χεριπτεοθαι †††), ver-

†) De Jungermanno, ejusdem Iaudis consorte, coimmodo nos admonent docti editores Stephani p. 547.

††) Trendelenburg: *Vergleichung der Vorzüge der deutschen Sprache mit den Vorzügen der lateinischen und griechischen*. Mannheim 1788. J. H. Kistemaker: *Kritik der griechischen, lateinischen und deutschen Sprache*. Münster 1793.

†††) Quae de χεριψη et χεριπτεοθαι apud Suidan et Harporationem leguntur, hausta sunt e Scholiis in Demosthenem, quo-

bum sacrificale eoque immutius. Alterum ἀτίω in Theognidis versu 621. πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτεῖ δὲ πενηγόν, quem Aelius Dionysius περὶ ἀκλίτων ὅμιλτων in Hort. Adon. his ipsis verbis scriptum, Etymologus s. Τιμή leviter immutatum exhibit; hinc novitii poetae Orpheus Lith. 62. et Tzetzes Hom. 159. arripuerunt. Manifesto autem apparet, in illo proverbio verbum ἀτίω, pro quo in Draci Strat. p. 25. mendose ἀτίω scribitur, per antimetabolen quandam, ut contraria contrariis opponerentur, introductum esse. Cetero, hibridarum instar, progenerandae soboli inhabile neque ultra praesens, ut Aelius docet, declinatum est. Antithetum hoc etiam occurrit apud Platonem Parm. p. 156. Β. ὅμοιοῦσθαι καὶ ἀνθεμοῖοῦσθαι, imitatum Porphyrio de Abst. I. 57. 65. τῷ μὲν ὅμοιώσεται, τῷ δὲ ἀνθεμοῖώσεται. Verum in perispomenis vitium compositonis delitescit, extat autem et apparet in barytonis. Tale est illud Hermippi ap. Phrynicum App. p. 25.

"Α γὰρ τὸδέ ησθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι.

v. Valcken. ad Hipp. p. 259. quod cum ἀνεύχουαι, verbo transitivae significationis, non videtur recte componi posse. Sed ille fortasse ἀφήδομαι scripsit. In Alexidis versibus Athen. XIV. c. 50.

Τούτοις χαίρω, τοῖς δὲ κεκαρυκενεύενοις
δύψοισι καὶ ξωμοῖσιν ηδού, ὡς θεοί.

Schweighaeuserus ne tentamenti quidem causa ηδού afferre debebat. Molliore manu Jacobsius Emedd. p. 341. οὐδέποτε, ὡς θεοί restituit. Tertium restat addidū in expertum: ἔχομαι.

Praeterea ipsis illis graeci sermonis fabricatoribus

rum particulam hic ibi mutilatam codex Bezae Cantabrigiensis redemit p. 81. Vol. II. Reisk. Eoque exemplo intelligi volo, quantos usus hi commentarii vulgo neglecti ad complenda Lexica graeca afferant, quorum glossas rhetoricas plerasque ex his fontibus manasse, facile, si ad hujus libri institutum pertineret, probarem.

N n 2

hae in re non plus concessum fuisse arbitror, quam ut participia quasi a verbis compositis derivata inducerent: εὐρυφέοντα, θεριζεόντων, πασιμίλουσα, σαλασσορέθοντα Alcman Hephaest. p. 81. Gaisf., δαιττάμενος, v. Wolf. Praef. Nov. Hom. Ed. LXIII. et id genus alia, quibus Riemerus Scaligeranum canonem funditus reverti credidit, non ignarus, ^{καὶ οἰνοποιος} opinor, participiorum *alitionans*, *armipotens*, *οπηγιαμενδης*, *intolerans*, nulluna extare aut praesens aut aliud tempus, deinde linguam graecam in hoc genere paullum aliquid ausam subito defecisse et neque nova amplius finxisse neque veteribus, praeterquam in Homericis imitamentis, uti perrexisse. Hinc τρωγλοδύοντα in Batrachomyomachia, cui cum homero illo ὄψεδύοντα proxima cognatio est, haud moleste patimur in vetere possessione permanere, non cessuri, si quis hodie viventium conjecturam sequens hoc vel simile quiddam introducere tentet. Quod F. Graefius facere conatus eat, Meleagro Ep. XCII. οὐρεσιφύντα κελνα tribuens, cuius nihil simile apud veteres epicos reperitur. Sed novitia Graecitas, barbarorum commerciis efferata, his vinculis se exuit, neque solum in participiorum compositione recentiorum linguarum libertatem imitata est, πορφυροβεβαμμένος †), νεοκομμένος, μιδογεμισμένος, ξενοβασανισμένος, κρυφοκλεμμένος, sed etiam his paria praesentia composuit: νυκτοφυλάσσω, στραβοβλέπω, κακοφημίζω, καλοφαλνομαι etc. v. Leake Research. in Greece p. 48. Quando haec stribligo inoleverit, adhac inexploratum fuit. Πατρακονσθεῖς repertio in Ioann. Damasci de Pentecost. v. 108. Ἀκαταστήσει ter legitur in Hephaestionis Excerpt. Apotelesm. p. 7. 9. 17.: (ἀκαταστήσει πρὸς γυναικα καὶ + βρύνθυ γαμήσει) et ἀκαταστῆσαι p. 8. sed hoc ad ἀκαταστατῶ pertinere videatur, quo interpretes Alexandrini, Hesych. v. Βράσσων,

†) Tzetz. ad Lyc. 864. ubi Muellerus: „Verbum πορφυροβέπτειν Lexica adhuc ignorant.“ Utinamque in aeternum ignorant.

Etym. M. s. Σκοτόμαινε utuntur; nisi forte ab adjectivo ἀκάθιστος, senioribus usitato pro *vagus*, *instabilis*, verbum ἀκάθιστα extitisse sumendum est. Neque probabilem dixerim Wakefieldii emendationem Astrampsychο ὄλοκαθαίρειν tribuentis *Sylv.* Crit. T. II. p. 11.

Denique vacationem habent vocabula scholae: ὁ φευδαποφάσκων λόγος et τὸ αὐτοφαινόμενον ἀγαθόν Aristot. Top. VII. p. 379. (quod cum αὐτοβούλησις et αὐτοεπιθυμία Lexicis addendum) et si quae similiter dicuntur, tum participia pro nominibus propriis recepta, *λαομέδων*, *Πολυσκέψχων*. cf. Bast. ad Gregor. p. 594. t) Quidquid extra eum cardinam est, vergit in vitium.

§. II.

**Ἄδύναμαι* abjeitur; *ἀξιοπιστεύομαι* suspicione liberatur. Verba paronyma et paragoga compositorum similia.

**Ἄδύναμαι*. Hesychius: Ἀδύναμος, ἀδυνάμενος. ubi quum alii ἀδύναμος, alii ἀδύνατος correxisserint, Albertius neutrum improbans tamen ἀδυνάμενος ex Hippocrate defendi posse dicit. Verum id non apud Hippocratem legerat, sed H. Stephanο, ἀδύνανται λέεσθαι ex L. de Vict. Acut. citanti T. IV. f. 277. fidem habebat; quod neque in hoc libro neque in alio Hippocratis com-

†) Hic quod tractatur Callimachi epigramma: Τίν με, λεοντάγχινε, συντρέve, sic mihi scribendum videtur: Τίν με, λεοντάγχινα, συντρέve. quae conjectura, sive vera sive falsa, ad Platonis me cogitationem traducit Euthyd. 271. E. Θευράσιος ὁ Κείτων. Haec enim positura, ab Heindorfii in suspicionem adducta, mihi argumento est, Graecos haec epiphonemata libere variasse. Λαίμων, ὁ καλαί Apoll. Argon. IV. 1411. Ἡρώς, ὁ Ιέλας Hesiod. Scut. Herc. v. 78. Μάνηρ ὁ Ξερσείας Aristoph. Nubb. 1208. Ποιμήν ὁ μάναι Crinagor. Epigr. XXXIX. Ex propinquo genero: ὁ παῖ φίλε Plato Soph. 230. C. ὁ Πάν φίλε Theocrit. VII, 106. ὁ δαιμόν ἀγαθό Arist. Eqq. 108. hodie non opus est plura afferri. Bastii emendationi λεοντάγχινε momentum adjicit θηρόγχινε Lycothr. 871. ejusdem dei cognomentum.

mentario, ut a Charterio et Lindeno editi sunt, legere me memini et Passowius V. Cl. in L. de Emend. Lexx. Rat. p. 19. ex vitiosa scriptura ortum putat. οὐ ἐπιφέρουσαν ισαδηναμένων Hort. Adon. p. 29. b. et ejusmodi alia vitia unde nata sint, in oculos incurrit.

„ *Αυτομονέω*, quod Dorvillium in errorem induxit ad Charit. p. 616., non solum in Plutarchi loco, quem Schneiderus indicat, sed etiam apud Lucianum de Conscript. Hist. c. XVIII. et Diogenem Laertium in Nott; ad h. l. citatum, vitium concepit huic generi commune, quo etiam *άστενεύειν* Hippocr. de Morb. Mul. II. 59. 822. et multa praeterea alia affecta sunt. Neque tamen haec legenti statim persnasum sit, omnia verba in *ενώ*, non men aut adverbium in se continentia, quorum primitiva in easdem literas exeunt, per se et in genere vitiosa esse. Sunt enim duae verborum classes ab hac quaestione longe removendae. Una eorum, quae poetae a verbis puris nulla cum intellectus mutatione producunt: *ποντεπορεύω*, + *ύμνονοπολεύω* Synes. Hymn. VIII. 5. 346. + *άρσονομεύω* Maneth. IV. 593. etc. Altera classis ex parasyntethis constat. Etenim Graeci, inimitabiliter in verbis varie deflectendis facilitatem nacti, copiis suis sic usi sunt, ut cuique generi verborum proprium quoddam inclinamentum assignarent. Ita verba habitum, professionem, minus significantia in *ενώ* terminare amant: *πρωτεύω*, *ύπατεύω*, *άστενεύομαι*, *άπληστενομαι*, *άλογεύομαι*. Persaepe autem cum his conjuncta sunt primitiva eodem deflexa, ut *άνθρωπεύομαι* et *φίλανθρωπεύομαι*, *μαντεύομαι* et *ψευδομαντεύομαι* (*γαστρομαντεύομαι*), *δεσποτεύω* et *φιλοδεσποτεύομαι*, *καλακεύω* et *ψευδοκαλακεύω*, *χρωτεύω* et *φιλοχρωτεύω*. Hic igitur attento opus est, ne terminatio hujus classis significativa cum verbi simplicis forma forte congruens errorem patiat, neve decomposita pro compositis habeantur. Quod nec ipse olim satis cavi et Schneiderum in frau-

dem pellexi. Verbum enim ἀξιοπιστεύομαι minime sollicitare debebam, quod ab ἀξιόπιστος proficiscitur, ascerta ea terminatione, quae cum hábitus significatu proprie conjuncta est: *talis sum, qui fidem meream, fidem mihi arrogo.* Ad hanc sententiam hoc verbum est apud Polybium XII. 17. Ήνα μὴ δόξωμεν τῶν τηλικούτων ἀνδρῶν παταξιοπιστεύεσθαι, ne videamur nobis plus quam illis fidei et auctoritatis adsumere, ubi si Schweighaeuserus παταξιοπιστοῦσθαι scribendum putat, fallitur. Quoniam autem, qui sibi aliquid e vestigio credi et iudicium suum pro ratione valere volunt, arroganter facere et persaepe etiam scientiam rei, quam nullam habent, simulare videntur, hinc fit, ut ἀξιοπιστεύεσθαι etiam de arrogantia et specie fictae gravitatis dicatur. Hoc intuens Hesychius verbum βρευθέσθαι interpretatur ἀξιοπιστεύεσθαι, et similiter Manetho IV. 505. de mulieribus famam pudicitiae affectantibus:

Ἀξιοπιστούνη μεμελημέναι, ἀλλὰ πρὸς ἄνδρας παγκοίνως ξήσουσι.

Idem locum habet in hac Suidae Glossa s. *Ἀναπειστηγοῖσιν.* Ἀξιοπιστεύονται οἱ διδάσκαλοι λέγοντες, Ἐλαττὸν τοῦδε οὐ λαμβάνω ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀναγνώσματι magistri, quo magorem sapientiae suae opinionem excitent, amplam lectionum suarum mercedem exigere solent.

Eadem cautio est circa terminaciones αἰνω, et ιζω, quae verbis in εω adjacent. Primum ἀκολασταινω et ἀκολαστέω, ἀορισταινω et ἀοριστέω, δυσθυμαινω et δυσθυμέω, παλιγκοταινω et παλιγκοτέω (utrumque eadem pagina Hippocr. de Fract. p. 203. T. I.) eodem inclinant. A nomine ἀρχιτέτων tria manant ejusdem potestatis verba, perquam tenui limite divisa: ἀρχιτεκτονέω, + ἀρχιτεκταινω Max. Planud. Interpr. Rhetor. ad Herenn. III. 19. et + ἀρχιτεκτονεύω Mechann. Vett. p. 105. 110. 115. + ἀρχιτεκτόνευμα p. 111. Non magis, quam haec, verba in ιζω et αἰνω, compositis similia, regulae nostrae ad-

versantur: αὐτοχειρίζω, λευκανθίζω, + χρυσανθίζω (v. Albert. ad Hesych.), χερφόνηστίζω, φιλοσυνονισάζω etc. Etiam horum nonnulla verba in ἐώ sibi adjecta habent: χαριτογλωττεῖν et + χαριτογλωττίζειν Schol. Eur. Orest. 1514. ὄλοκαντεῖν et + ὄλοκαντίζειν Phryn. App. p. 56. ἀγραυλεῖν et + ἀγραυλίζεσθαι Theophylact. Hist. p. 184. B. Excerptt. Legatt. κακοτεχνεῖν et κακοτεχνίζειν, v. Schaefer. ad Gregor. p. 345. et ex altero genere ὑποτοπέω et ὑποτοπάζω, unde δυστοπάζω o grege compositorum eximendum est. Horum omnium summa est in libris editis scriptisve confusio, discrimen modo nullum, modo exiguum, modo ad perspicciendum apertum. In haec incurunt rursus verba in εὐοιατί, ἀγροικίζομαι et ἀγροκενόμαι, κακοηθίζομαι, κακοηθεύμαι, et his denique affinia sunt alia in ἐώ, ἀχρηστέω, + ἀχρηστεύω Schol. in Dion. Gramm. p. 793. ἀναισθητέω, ἀναισθητεύω, βωμολαχέω, βωμολοχεύομαι, κακοτροπέω, κακοτροπεύομαι, ὑπερηφανέω, ὑπερηφανεύομαι. •

Has regulas persequendo non quidem omnes consuetudinis graecae flexus et anfractus explicabimus, quorum causae interiores saepe in scribentium animis alte, tanquam in penetrabili, abditae sunt, sed tamen multas librariorum fraudes detegemus, multas interpolatorum injurias rescindemus, saepe etiam vitia sublestae Graecitatis recens infusa odorabimur. Ita verba ἀληθομυθεύειν, ἀληλοκτονεύειν, μιθοβολεύειν, v. Schaeff. ad Greg. p. 333., tanquam neutri illorum generum subjecta, ab emendatis ἔχεμνθεῖν, ἀληλοκτονεῖν, discernuntur. Μισθαρεύειν Hipp. Ep. ad Abd. p. 14. et μισθαρευτικός, ab Heindorfio ad Plat. Soph. p. 294. exagittata, speciem quandam recti habent in significationis proprietate positam (cf. μισθωτεύω) neque tamen indubitate. Εὐκλεῖτείω contra, quod non ab εὖ et κλεῖστο compositum, sed ab εὐκλεῖτης derivatum est, ab Abreschio ad Cattier. p. 15. injuria attentatum esse judicamus.

'Αλογίζομαι, quod a Stephano memoratum rursus expunxit Schneiderus, apud Eustathium p. 1656. 44. ἐνθρισταὶ καὶ ἀλογίζονται, i. e. ἀλογεύονται, κατὰ τρόπον τῶν ἀλόγων βιοῦσιν, hac sensu inculpatum est. At si idem pro ἀλογεῖν dixeris, barbarismus erit. *'Αλογίζω* τὸ ὄμωμοσμένα Procop. Hist. Temp. L. I. 4. 11. A. ἡλογίζεταις τὰ ἔνγκειμενα Id. Bell. Gotth. IV. 20. 623. et similia quin medicinam expectent et unde, neminem dubitaturum scio. Simile Bastii judicium ad Plut. p. 533. de verbo πολυλογίζειν, quod Scholiastae illi condonandum censem, ab antiquis segregat, quibus nec ὕδιολογίζεσθαι, nec ὑμνολογίζεω, neque quidquam aliud his aequiparatum concedi potest. *Ἐνλογίζειν*, λιθουργίζεω, ἀστιλέων, μακροχρονίζειν, πολυχρονίζειν, una litura ex versione Bibliorum Alexandrina expurganda, eaque scriptura restituenda est, quam passim Codd. et Edt. veteres exhibent et ratio exigit. v. Biel. Thes. s. hh. vv. Neotericis Graecis ἀσχημονεῖν δέστω. Haec strictim transgressi sumus. Restant tria verba, quae longiorem sermonem desiderant.

§. III.

Δυσελπίζω et *εὐελπίζω* damnantur. *'Αελπῶ* atque alia verba a praesentibus antiquis derivata.

Gregem ducat *δυσελπίζω*, quod tres Polybii locos obturbat; ubi Scaliger *δυσελπιστεῖν* corrigenti frusta obloquitur Schweighaeuserus. Viam monstrant *ἀνελπιστεῖν*, *κακελπιστεῖν* et + *εὐελπιστεῖν* Nicet. Ann. XXI. 11. 415. *Ἐνελπίζειν* Dorvilius e Charit. V. p. 176. Lips. recte sustulit; neque tolerari potest *ἀελπίζοντες*, quod in Didymi Scholiis ad Il. VII. 310. legitur, quodque etiam Hesychio pro *'Αελισπόντες* obtrudere conantur. Admodum perplexa est Heynii de illa lectione adnotatio: *'Αελπίζοντες emendavi pro *ἀελπόντες**. *Hoc analogiae repugnat*, quum *ἀελπής* quidem sit et *ἀελπίζω*, at ab *ἀελπίστος* sit *ἀελπίζω*. Verum non hoc quaeritur, de quo

nunquam laboratum est, sed an contrarium τοῦ ἔπειν ἀελπεῖν dici possit, quod ab illis, qui ὄψεδύων et κακοσόμενος invexerunt, non potuit non asseverari. Alia quaestio hoc loco a Valckenario mota est, qui licet post juvenilem illam operam, in investigandis graecae linguae originibus consumtam, nihil in hanc partem contulerit, tamen nunquam videtur μηρίσcam verborum graecorum fabricam ex animo dimisisse. „*In Hesychio, inquit, fluctuant incerti, ἀελπέοντες scribi debat an ἀελπέοντες. In his judices desidero, qui linguam graecam tractarunt in sua amplitudine. Hi negabunt ἀελπεῖν graecum esse, fatebuntur ἀελπεῦντες scribendum esse in Hom. l. c. Ab ἀελπτος ἀελπτεῖν, ut ἀβλεπτος, ἀβλεπτεῖν, ἀσεπτος, ἀσεπτεῖν. Λοξοβλεπτοῦντες Thomas M. in Διάστροφοι restitui debebat ex MSS.*“ ad Herodo. VII. p. 583. cuius sententiae Schaeferus et docti Lexicographi ad Steph. Thes. Vol. I. 346. subscriperunt. Hic mihi, si fieri posset, Valckenarium ipsum tanquam arbitrum ad dextram adsidere vellem,

ὢς οὐ τὸ μὲν τ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πνυθοῦμην. Sunt enim haud pauca, quae me ab ejus partibus abstractant, atque eo animum inclinent, ut ἀελπεῖν non minus recte quam ἀελπεῖν dici existimem. Non jam Reiskium Brunckiumque praescribam, Theocrito XX. 13. λοξοβλεποῖσα τριbuentes, neque minimum repugnabo, quominus apud Hesychium sub Κικιμώττειν, δυσβλέπειν; hoc in δυσβλέπειν mutetur, apud Arrianum vero Epict. II. 11. 22. ὄξενβλεπεῖν e cod. pro ὄξενβλεπεῖν substituatur; immo ἀβλεπτεῖν solum exemplorum auctoritate constare scio Hipp. de Decent. Hab. V. 255. B. T. II. Euseb. H. Eccl. X. 8. 489. Hoc scire pervelim, cur ab ἀσεβής Graecis licuerit ἀσεβεῖν ducere, ab ἀβλεπής, quod Grammatici regulae convenienter finxerunt, ἀβλεπεῖν non liceat propagare, neque ab ἀελπής ἀελπεῖν. Quod quo facilius minus docti intelligent, quae ratio sit et quam varia nominum derivandorum, quique eorum flexus et

transitus, breviter uniuscujusque generis exempla percensebo. A praesenti quae nascuntur nomina in ὁσ, ἀρχός, ἄγος, et in εἵης, εὐχέτης, λαμπτέτης, †) non adeo multa ex se progenerant, ἀρχεύειν, λαμπτεῖν, communis usu exempta. Quae a perfecto passivo originem et formam trahunt simplicia, non plus difficultatis habent, τιμητής, τιμητεύω; compositorum mira foecunditas est, ψηφοπαικτεῖν, φιλαναγνωστεῖν. Non admodum multis ortum dedit perfectum secundum, ξηραλοιφεῖν, quod verbum non uno modo corruptum est. Galen. de Med. Simpl. II. 25. 55. B. ἦν γε ἐπίπλεον ἐξ ἀμφοῦ (ύδρελαον) ἀνατριψηταί τις — ὅπερ ὠνόματον οἱ παλαιοὶ χυτοῦσθαι καὶ ἀντειθεσαν αὐτῷ τὸ ξηραλειφεῖν. Hanc vocem sua aetate in desuetudinem venisse significat etiam Lucianus, dum Lexiphauem verbo ξηραλοιφῆσαι utentem facit §. 4. p. 182. T. V. Eodem errore Hemsterhusius ad Poll. VII. 177. μυραλείφειν et μυραλείφουσα induxit pro vulgato μυραλειφεῖν, quod et cod. Meadii praebet in Aeschin. Or. c. Timarch. p. 147. 11. Recte μυραλοιφῆσαι scribitur Clement. Paedag. II. 210. Synes. Enc. Calv. 83. C. non recte ξηραλειφεῖν apud Eustath. ad 'Δ. π. 764. et in Schneideri Lexico. Pro ἀναλειφῇ Hipp. de Vict. San. L. II. 10. 51. T. II. Mack. ἀνηλειψῃ scriendum, ut ἀφυλαξία, convenienter adjectivo ἀνήλειπτος; contra pro μυραλειφᾳ Plutarcho IV. Symp. I. 2. 164.

†). Utrumque, ne quis dubitet amplius, extat ap. Etym. p. 135. et ducuntur hinc verba εἰσετάν, λαμπτεάν, (ut ναΐτης, ναΐταν) et λαμπτεῖται, ἔριλαμπτειται. Sic ἔχετης, ἀρχέτης, ἐπέτης, πανδερπέτης, πανδακτέτης, ἵπτης, εὐδρυέτης, multaque alia a praesentibus obsoletis: γενέτης, κραυγέτης, δρέτης, ἰκανηβελέτης, θηραγρέτης, in quorum similitudinem incurruunt paragomena κνανανγέτος, εύμενέτης, quod Eustathius p. 1434. 44. a verbo derivat, τοξιλιτῆς, ναυπηγέτης. Eadem terminatione nomina omniū generum formantur, ἀρετή, μελέτη, ἐμετός, ιετός, ἐρπετόν, et adjectiva ἀπεύχετος, ἀμάχετος, ἀλάμπετος, quod Piersonus Veris. p. 165. re non satis liberata analogiae repugnare pronunciavit:

μυραλοιφία (Tzetz. Chil. VII. 783.) reddi debet. Ἀνήλειφος etiam Sylburgius ad Dion. Cass. LXI. 50. 829. suspectum habuit, ἀνήλιφος corrigens, quod non magis quam ἀνάλειφος Themist. Or. XX. 254. D. analogiae ad perpendiculum respondet, neque cum Grammaticorum rationibus congruit, qui diphthongum in his, quae a perfecto ducuntur, servari jubent, ἀλειπτός, ἀνήλειπτος, ἀναπόλειπτος sed quae ab aoristo originem ducunt secundo (sive malumus præsens thematicum dicere), hujus temporis brevitatem reddunt: ἀνηλιφής, πισσαλιφής. v. Suid. s. Ἀλειφατη, Etym. s. Ἀλειπτης, Eusth. 1561. 6. Μιλητοιφής Herodo. III. 58. miror tanto hominum doctorum consensu præ μιλητιφής, in quo veritatis nota satis insignita est, praedicari et foveri, et a Wesselingio cum dissimillimis rebus, μυραλοιφία (κνιστολοιχία). Quantopere in hoc genere fluctuatum sit, ostendit etiam aoristus secundus ἀλειφῆναι apud Suidan, quem ἀλιφ. scripsisse ex literarum ordine intelligitur; πᾶν ἀλειφῆ τις ἄκων Porphyr. de Abst. IV. 11. 334. ubi aut ἀλιφῆ scribendum, ut Josephus dat, aut ἀλειφθῆ, ut Eusebius. Ἀπηλειφεσσαν Dio Cass. XLVII. 13. 500. διαν καταλιφθῆ Aristot. H. An. V. 19. 229. contrariis remediis consanescit. Ξηραλοιφία Harpocratio interpretatur ξηροτρίβεσθαι, quod scripturae vitium propagarunt Glossographi praeter Hesychium omnes, Photius, Suidas, et, qui his omnibus antecedit, Scholastes Aeschinis p. 740. cf. Wesseling. ad Petit. Legg. Att. p. 578. Sic χειροτρίβειν legitur apud Etym. p. 100. 15. pro χειροτρίβειν, et monstruosius etiam λειοτεριμμένη Dioscor. VIII. 5. 548. b. ubi λεία τετριμμένη legendum vel λεία τετριμμένη, nam utroque modo dicitur. Σιαλοχέω, quod in Lexicis affertur, ductum est, ut arbitror, ex Hipp. de Morb. III. 10. 586. D. T. VII. Charter. p. 283. T. II. Mack. κτενας σιαλοχέων quod nemo erit tam he-

bes quin uno adspectu vitiatum sentiat; σιλλογέσαι idem de Viet. Sanor. II. 5. 52. et aliis locis, neque aliter μολυβδοχοεῖν, οὐκτοχοεῖν, χρυσοχοεῖν formantur, quibus ob-
jacent ex perfecto derivata, κηροχυτεῖν, οὐλοχυτεῖν. Eo-
dem errore Aldus in Oppian. Cyn. IV. 231. οἰνοχεόντων
pro οἰνοχοούντων edidit, et passim δακρυχέει junctis syl-
labis scriptum invenitur, Nonn. XIX. 165. et saepius,
quod si propter Homeridarum quorundam dissensiones
de v. καταδακρυχέουσα subortas in recentioribus epicis
quodammodo excusari potest, tamen ut Aeschylum
δακρυχέω scripsisse putemus, quod vir doctus in Dia-
rio Classico T. III. p. 564. proponebat, nunquam per-
suadebitur. De Hippocrate quoniam mentionem inje-
cimus, non alienum fuerit monere, pro γαλακτοπιέτω,
quod a Charterio editum de Intern. Affect. p. 675. A.
T. VII., recte Lindenum c. 51. 261. T. II. et Mackium
c. 50. 585. T. II. e cod. γαλακτοπιέτω emendasse, eos-
demque pro θερμολούσθῳ de Morb. II. 5. 555. B. T. VII.
Lindenum quidem θερμολουτείτῳ c. 70. p. 95., hunc au-
tem c. 29. 245. θερμῷ λούσθῳ edidisse, ut θερμῷ λούεται
Polyaen. IV. 2. 110. — In Leonidae Tar. Epigr. XIV. p.
157. T. I. Brunckius φιλευλείχῳ τε λαφυγῳ edidit pro φι-
λενχείλῳ, quod nescio quo modo Schneiderus tueatur; sed
magis probarem φιλευλίχῳ. Sic ἀμείβω, ἀμοιβός, φείδο-
μαι, φοιδός, cf. Eustath. p. 716. λείχω, λοιχός, κνισσο-
λοιχός, τραπεζολοιχός etc. Eustath. p. 513. ὁ πωμικὸς,
φασὶ, βροτολοιγὸν ἰδίως πον ἔφη τὸν καὶ αἰσχρολοιχὸν λεγό-
μενον κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ματυρολοιχοῦ διὰ τὸ τὸν τοιούτους
παραστίους γίνεσθαι τοῦ μὴ κίνειν τὰς γυναικας. Credo equi-
dem, Comicum βροτολοιχόν (fellatorem), ut intelligi vo-
luisse, ita scripsisse. Ab hac communi terminatione non
videtur Aeschylus recessisse, neque αἴματόλειχος scri-
psisse, quod Burneius ex Ed. Stanleiana receptum ma-
lit in Diar. Class. T. XXIV. p. 348. quodque cum πωμι-
δολειχεῖν apud Aristophanem nullam societatem habet.
Plurima verba a substantivis propagantur, ex secundo

aoristo ortis vel usitato vel simulato. Haec autem omnia, ut tempora ipsa, unde derivata sunt, multis modis variant, ut ne definiri quidem semper possit, quid a quo ortum sit, quam praesertim aoristi et perfecta secunda perskepe in praesentis simplicis et primitivi, quale quidem in arte ponitur, similitudinem incurvant. Sed, unde substantiva, indidem adjectiva profiscuntur, pari varietate signata, a praesenti videlicet et perfectis, nullo, ut videtur, discrimine, nisi quod haec, in universum aestimanti, inefficaciora sunt ad propagandam stirpem, praeter quae a perfecto passivo nascuntur, quae infinitam fundunt verborum vim: ἀγυρναστέν Schol. Ven. ad Catal. 281. Eustath. D. β. 344. + ἀπρονοητέν Schol. Ven. A. 2. + θεοληπτικόν Philo de Cherub. p. 112: D. + συναπαληπτέν Sext. c. Gramm. X. 267. Haec foecunditate aequant, numero superant denominativa, ut sic dicam, substantivorum cuiusvis formae et declinationis. Quorum omnium summa est et inter se et cum superioribus similitudo.

§. IV.

Verborum a perfecto et aoristo inclinatorum similitudo et differentia.

Ut ab eo genere ordiar, quod postremo loco commemoravi, notum est, quantopere codd. inter καιροφυλακτέν et καιροφυλακτέν fluctuant. Illud Albertius ad Hesych. s. h. v. unice probat, hoc Reiskio ad Demosth. Or. in Aristocr. p. 678. 17. analogiae magis convenire videtur. Τειχοφυλακτέν contra Schneiderus in suspicionem adduxit, dubitans ne τειχοφυλακτέν, quod apud Polyaenum legitur, analogiae congruentius sit. Ego quantum ab illo, tantum ab hoc dissentio. Quae cum nominibus composita sunt, hanc propriam et legitimam formam habent: + εἰρηνοφυλακτέν Philo de Decal. pag. 769. + φιλεροφυλακτέν Suid. et Phot. s. ἡμερωρέτέν (quam

glossam, e rhetorico, ut videtur, Lexico transscriptam, retulit Eustathius p. 1555. 19.) + θαλασσοφυλακεῖν Nicet. Ann. III. 7. 64. B. καιροφυλακεῖν Philo de Abrah. 585. C. de Nom. Mutat. p. 1075. D. de Praem. et Poen. p. 925. D. Sopater Διαιρ. Ζητημ. p. 314. et 352. Olympiod. Hist. pag. 149. Schol. Thucyd. V. 54. ταυφυλακεῖν Eustath. 1562. 36. + νομοφυλακεῖν Phot. Bibl. CCXXII. 601. Liban. Declam. p. 801. T. IV. + ὁδοφυλακεῖν Phot. Lex. s. Ὁδωρεῖν, τειχοφυλακεῖν Plutarch. V. Crass. XXVII. 450. Dion. Hal. Antt. IV. 16. 678. Appian. Bell. Hisp. 92. 215. Etym. M. s. Διεπωδώνισε, multaque alia: εἰσοτοφυλακεῖν, ίματοφυλακεῖν, οἰκοφυλακεῖν, σιτοφυλακεῖν, ὁσφυλακεῖν, quibus omnibus substantiva in φύλαξ, a verbi stirpe propagata, ortum dederunt. E contrario, quae ab adjectivis descendunt, nativam generis sui notam servant, ἀφυλακτεῖν, δυσφυλακτεῖν. Itaque neque in Aristotele Edd. quarundam καιροφυλακτεῖν exhibentium rationem habendam et apud Josephum Antt. XVI. 5. 792. id quod cod. Busb. offert, καιροφυλακούμενα, vulgato καιροφυλακτούμενα haud dubie praeponendum duco. Nullo autem ejusmodi indicio prodiit mihi religio est novitios praesertim scriptores in hanc regulam concludere, ut Schol. Eur. Or. 702. καιροφυλακτεῖν, et Hesychium Νεοφυλακτεῖν exhibentes. Persaepe enim animadvertere licet, Graecos, duabus viis ad ingrediendum propositis, quae a diversis principiis vix adspectabili obliquitate in unum competenter, non tam unde ortae essent, quam quo tenderent, considerandum duxisse. Argumentum sumatur ab altero genere eorum, quae ex verborum inclinamentis existunt. Ab aoristo verbi ἀέρομαι Sophocles, et legi et mori inserviens, ἀδρακής derivavit; alii praesenti assimilarunt, ἀδερκής (Hesych.), γλυ-
νυδερκής, + θεοδερκής Synes. Hy. III. 584. 531. + δυσ-
δέρκετος Oppian. Cyn. II. 607. (quod cum ἀλέμπετος, ἀ-
μάχετος, ἀδαίετος, ἀπεύχετος communem ortum habet),
δένδερκής Herodo. II. 68. Philo Legg. Alleg. II. 92. C.

Lucian. Contempl. c. VII. 59. Themist. Or. XIII. 170. D. Athen. II. 25. 176. Dioscor. V. 6. 261. a. (utroque loco significat τὸ ὄξυδορκίας πουτικόν), unde ὄξυδερχία Apollod. III. 10. 2. Galen. de Theriac. I. 9. 942. D. T. XIII. Georg. Pis. Hex. 83. et ὄξυδορκεῖν Aristot. Ep. ad Alex. Rhet. p. 20. T. IV. Buhl. Philo de Agricult. p. 195. D. de Conf. Ling. pag. 324. C. de Decal. p. 756. A. de Vit. Cont. pag. 898. Lucian. Philops. XV. 265. T. VII. Eunap. Prooem. pag. 12. Suid. s. Ἐκ δυεῖν, cf. Suicer. Thes. T. II. 495. Rursus alii a perfecto secundo ὄξυδορκος, cui testis, non ratio deest, hinc ὄξυδορκεῖν derivarunt: Comicus ap. Plutarch. de Tranq. An. VIII. 11. de quo v. Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. v. 54. Strabo VI. 2. 255. Tzsch. Lucian. Bis Accus. 34. 97. T. VII. atque idem, qui formam praesenti assimilatam tot locis reposuit, Philo de Decal. p. 754. A. de Joseph. p. 541. D. Quod somn. a deo mitt. p. 567. B. de Temul. p. 252. D. de Migr. Abr. p. 419. A. et saepius. Veteribus neutrum in usu fuit, sed potius ὄξν ὁρῶν Plato Euthyd. 281. D. Rep. VI. 70. Hipp. de Locc. in Hom. VI. 147. T. II. Mack. Themist. Or. IX. 127. B. seu ὄξν βλέπειν Plato de Legg. I. 18. VII. 563. XI. 151. T. 8. Rep. II. 228. T. 6. Aristot. de Part. An. II. 15. 505. A. de Gener. An. V. 1. 696. E. T. II. Zonaras: Ὁξυδέρκεια, ὁξυδορκία δέ· quo permulti utuntur, Eunap. V. Max. pag. 77. Dioscor. III. 80. 165. a. Geopp. XII. 13. 869. Tzetz. ad Lyc. 148.

In quanta porro varietate versantur adjectiva a verbis βρέχω, τρέφω, στρέψω, μυγτά, quantamque ea efficit verborum derivandorum dissimilitudinem! Πρεσβύθερχής Nicand. Alex. 293. cod. εὐθρεχής repraesentat quod non indignum est Lexicis inseri. Apud Theophrastum modo ἡμιβρεχής Hist. Pl. VIII. 6. modo ἡμιβρεχής de Caus. Pl. III. 28. 293. et 294. neque solum λατιοβρεχής, sed etiam ἐλαιοβρεχής Galen. de Comp. Med. p. Gen. III. 2. 715. C. et Cyrill. Lex. Ms. ad Hesych. s. Λάγανα. Homericum ἀγεμονορεφής quam varie scriptum

reperiatur in codd. et Grammaticorum allegationibus, notum est. Εὐτρεφής Homeri et ceterorum epicorum auctoritate, qui et ἀλιτρεφής, ἀπαλοτρεφής, ἐαροτρεφής Orph. Lith. 610. ὁρειτρεφής, πεδοτρεφής, + πυριτρεφής Nonn. II. p. 70. 11. I. p. 22. 24. ὑδατοτρεφής etc. scribunt, etiam Quinto Smyrnaeo V. 583. restituendum videtur pro forma communiore εὐτρεφής, prosaicis scriptoribus usitata, Hipp. de Aer. et Locc. V. 65. 68. Plato Legg. VIII. 412. T. 8. Aristot. H. An. VIII. 1. 519. 11. 540. Joseph. Antt. X. 9. 532. Polyaen. VII. 56. 241. Callistr. Statt. XI. 904. Sic etiam his recepta sunt πολυτρεφής Diod. Sic. II. 52. μηροτρεφής apud Strabonem, quod injuria sollicitat Schneiderus, v. Hermann. ad Orph. Hy. LII. + γυναικοτρεφής (al. γυναικότροφος) Incert. I. Reg. XX. 50. μουσοτρεφής Eustath. 845. Itaque οἰκοτρεφής in Poll. III. 76. vulgatum contra codd. quorundam οἰκοτρεφής praebentium dissensum vindicandum; illud ambiguum est, utrum Aeschylus Sept. c. Th. 510. sibi restitui malit εὐτρεφής, cui Brunckius et codd. aliquot patrocinantur, an εὐτρεφής; illud Eur. Iph. T. 304. in di-verbio legitur, hoc Barnesius in Cycl. 379. pro ἐντρεφής reposuit, Scaligero εὐτρεφής praferente; in canticis quidem Tragicorum βυθοτρεφής, νεοτρεφής, χθονοτρεφής suo munere funguntur. Antiatt. Bekk. p. 116. Φιλοτρεφής — Εὐριπίδης Αύγη. His deinde et tertia forma adjecta est perfecti passivi similis: + οἰκόθρεπτος Phot. p. 225. et quarta medii modi: ἀνεμοτροφής Philostr. Imag. L. II. 5. 814. διοτροφής in Epigr. Ptolem. ap. Synes. Serm. ad Paeon. p. 511. D. ὑδατοτροφής, quod Athenaeus II. 5. 155. et Hesychius in Homero legerunt, denique ἐαροτροφής, ἀτροφής et ἀκοροτροφής, quibus non omnibus tantundem pretii est. Nihil autem attinet quaerere, a quonam potissimum trium genitalium temporum illa propagata sint adjectiva, quum eadem omnium olim fuerit forma, τράφω, ἔτρεφον, τέτρεφα, τέτροφα. Sed dissentium causa ad id referimus quid-

O o

que tempus, eūjōs κοινωνίōn notam et propriam reddit. Non multo minor est verborum hinc dicatorum varietas. Apud Xenophonam Oec. IV. 2. et Pollicem VI. 186., qui σκιατροφεῖν improbat ut βιάτον, ab editis dissentient libri scripti, iHic σκιατροφεῖν, hic σκιατροφεῖν tenentes, neque haec solum, sed et σπιατροφία et σκιατροφία, ἐσκιατρατῆσθαι et ἐνσκιατρατεῖσθαι (nisi id quoque viatio contactum est) difficultem habent distinctionēt. Sed σκιατραφέν non injuria videtur; apud Atticos saltem, praeserre Brunckius ad Aristoph. Fragm. p. 285. cuius verbi plurima exempla commemorat Stephanus. Paucis illis, quae affert ex contrario genere, accedit σκιατροφεῖν Herodo. III. 12. Athen. XII. 1. 416. Maxim. Tyr. XXVIII. 3. 58. XXX. 97. Synes. Encom. Calv. p. 76. C. Adde hoc, quod hodieque apud Lucianum legitur, ἐν σκιᾳ τεραφημένα Abdicat. 28. 35. T. V. prorsus contra regulam et usum. Verum omnis haec scribendi diversitas, ex ambiguitate adjectivi orta, inter hujus verbi fines constitit; reliqua unius modi sunt: + γαλακτοφοφεῖν Philo de Vit. Mos. p. 604. + ὀλευοφοφεῖν Aesop. Fab. 358. p. 253. Cor. + συνατροφεῖν Galen. Comit. in Hipp. de Artic. p. 322. C. T. XII. νεατροφεῖν, παρθενοτροφεῖν, et quae alia a nominibus in τροφος delabuntur. Ομοτροφία, quod Schneiderus addubitat, Josephus dixit Antiq. XVII. 6. 886.

Cum hoc vero verbo per omnia fere convenit σφω, de cuius perfecto quam videam Grammaticū nostros multa dixisse, his queque aliquid in transuersa subjiciam. Αντετροφεί legitur in Theogneti versibus Athen. XV. 11. 444. et III. 63. 404. quo loco ἀντετροφεί emendat Porsonus Advers. p. 55. Similiter apud Xen. Hier. IV. 4. τοῖς τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμελιν ἀντετροφεί exquisitus est quam quod in margine Villois. legitur, ἀντετροφεί. Aliis placeat ἀνατροφεί. Plato Gorg. pag. 482. C. ὁ βίος ὑμῶν ἀνατρεγμένος τούτος Ἐπειτέρος Αν-

thol. T. I. Ep. 18. 241. Philo de Joseph. p. 553. C. Apian. H. R. VIII. 49. 160. Bell. Mithr. III. p. 176. Dio Cass. LXXIV. 6. 1248. M. Anton. IV. 51. 66. Hesych. s. *'Επιτέρωφε* et *'Τποτέρωφε*, v. Bast. ad Longin. p. 645. *πή τέροφα* in Arist. Nub. 858. legit etiam Scholiastes Aeschin. Or. c. Tim. p. 747., idque in exemplum sibi assumis Anaxandrides Athen. IV. 176. D. *ποι τέροφας*. Contra *ἀντέτραψε* Philo de Joseph. p. 530. C. *ἐπιτεραφώς* de Judic. p. 729. B. *Τέροφε, πιτρινίτ,* Joseph. Antt. XIX. 2. 955. *Μετεστρόφασι* Aristid. Or. Leuctr. II. 435. *ἀνεστροφότες, reversi,* Appian. Bell. Pun. 34. 343. *ὑπεστροφέναι* Id. Civ. II. 45. 256. Hesychius: *Τπότροπον, ὑπεστροφότα.* Alternantibus igitur tum in hoc tempore tum in praesente et aoristo literis *ᾶ* et *ε*, non mirum est totam stirpem ultro citroque nutare, *ἀμφιστρεφής, ἀμφιστραφής, εὐστρεφής, ἀστραφής, ἀστροβής, πολύστροβος, ἀνεπίστροφος, ἀνεπίστρεπτος.* Quae quum omnia creberrime inter se non solum a librarib[us], sed ab auctoribus etiam ipsis permutari videamus, nemo erit tam Lynceus, qui e pluribus quid cuique loco, aetati, scriptori conveniat, distinete judicare possit. Sic *ἐπιστρόφως* pro *gnaviter* usurpavit Ephipp. Athen. IX. 10. 566. quod alibi rectius *ἐπιστρεφας* scribitur, ut Suidas: *'Επιστρεφώς ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς.* *Ἀνεπιστρόφως ἄρξας* Herodian. VII. p. 260. Stephanus *ἐπιστρεφως* emendat; alii aliter. Vulgata sanissima est. *Ἀνεπίστροφος* enim s. *ἀνεπίστρεφής* et *ἀνεπίστρεπτος* non solum is dicitur, qui aliquem, aliquid non animadvertis, non curat, Plutarch. de Plac. Phil. I. 7. 370. T. XII. Synes. de Insomn. p. 145. C., sed etiam qui neminem in se animadvertis, neminem offendit, id quod ab Herodiano significatum est, *sine cuiusquam offence*. Verbi hinc manantis duplex species est, una usitator, *ἀνεπίστρεπτεῖν*, altera parum usitata minusque certa, *ἀνεπίστρεφεῖν*, quam Reiffius ad Artem. p. 425. adversus Schneiderum tueri conatur, cf. Abresch. ad Cattier. Gazoph. p. 15. Tertia

forma appareat in βωλοστροφεῖν, unde εἰβωλοστροφητος compositum, non Phavorini solum, cui Schneiderus non satis fidebat, sed etiam Eustathii auctoritate firmatum p. 1451. 52. Verum hinc mihi alia quaestio incidit, singillatim explicanda.

§. V.

De verbis circumflexis a perfecto secundo barytonorum derivatis.

Omnibus, qui in his studiis versantur, nota esse debet Porsoni observatio ad Eur. Med. 664. a Bastio ad Greg. p. 271. et Elmsleio ad Eur. l. c. celebrata: „*Ἐπιστροφῆ analogia postulat ἐπιστροφῆ*. Α νέμω enim νωμάν, α στρέψω, στρωψάν, α τρέπω, τρωψάν formant Graeci.“ Quod eodem modo a veteribus Technicis constitutum est, primae syzygiae brevem, secundae longam vocalem assignantibus, πολέω, δομέω, νωμάω, τρωχάω, hac tamen addita argutula exceptione, si simplicia sint, παλιντροπάσθαι, ἀμφιποτάσθαι, ἀμαρτοῦν, v. Eustath. p. 229, et 1639. 40. Hort. Adon. p. 104. Philemon Lex. p. 155. qua exceptione ἐπινωμάν, ἐκιθρωπάσθαι, παταφωρᾶν non excluduntur. Minus distincte definiteque H. Stephanus Thes. T. III. 1656. cursum hunc locum perstringens: τρωχάω, inquit, frequentius est quam τροχάω, quemadmodum et τρωπάω frequentiori in usu est quam τροπάω. Verum hic plura in deliberationem veniunt. Homerica quidem carmina Criticorum industria ita tornata et perpolita sunt, ut nullum appearat amplius veteris scabritiae vestigium, omnibus ad unam normam directis, qua verba simplicia atque ea quae cum praepositionibus composita sunt (quae etiam in ceteris rebus cum simplicibus aequiparantur) in secunda declinatione brevem vocalem accipiunt, et contra quae cum alia quadam orationis parte coeunt, primiti geniam syllabam producunt. Ita plurimorum consensu ποτῶνται in πέτονται, τροπάσθαι in τρωπάσθε, παλιντρο-

πασθαι in *παλιντροπάσθαι* mutatum est. Neque dissimilem, F. Thierschium mihi praeter causam pristinae inconstantiae patrocinium arripuisse videri in Act. Monac. T. I. Fasc. II. pag. 179. cuius singula exempla partim aliena, partim vitiose scripta, universa autem hanc ob causam improbanda sunt, quod haec species verborum desideratiorum, φονάω, τραχάω, propria, neque cum alio genere communicanda est. Unum verbum πωρόσθαι constat praepositionibus compositum. pro numerorum diversitate variare, ἐκποτέονται et ἀμφεποτώντο; quod aliter versu dici non potuit; nam contractionem in ει et ου hoc verbum omnino respuisse videatur; eamque causam suisse arbitror, cur lingua communis et attica ποτάσθαι in totum reciperet, Aesch. Ag. 587. Sept. 84. Suppl. 671. Eur. Iph. T. 594. Arist. Pac. 831. ἐπιποτάσθαι Philo de Gigant. pag. 286. A. Aelian. Hist. An. II. 39. Nicet. Ann. XVI. 2. 551. περιποτάσθαι Soph. Oed. T. 482. Aelian. I. 11. Itaque H. Stephano Thes. 1723. hactenus adstipulor, ut ποτάσθαι poetis quam oratoribus aptius esse putem, sed Dioscoridae ἐπιποτάσθαι suum non ereplum eam. Neque, si causa ad me deferatur, diiudicem, utrum Diodorus IV. 77. πετώμενος, quod vulgatum est (ut Arrian. Alex. III. 5. 153.), an id quod codex offert, ποτώμενος, an denique attice πετόμενος scripserit. Consimilis est de Aelian. H. An. II. 2. Dion. Chr. IV. 148. Aristot. de Part. An. L. II. 15. 505. D. multisque aliis dubitatio. „Πέτεσθαι antiquum et atticum, posterioris aevi πέτασθαι et ἵπτασθαι, unde saepe librariorum error fecit πεπτάσθαι referendum ad πετάννυμι“ Heindorfii verba sunt ad Plat. Theat. p. 475. Primum in vulgari Graecitate non solum πέτασθαι sed etiam πετάσθαι occurrit Theophr. de Sign. Temp. p. 457. Lucian. Dial. Mar. XV. 126. cf. Struvii Lect. Luciann. p. 52. [et not. ad Schol. Apollon. Rhod. p. 326. sq. G. H. S.] πετᾶσαι, volare, falso accentu scriptum Aesop. Fab. LXI. περιπετᾶσαι Tzetz. ad Lyc. 704.,

pro quo nuper e cod. περιπτάσαι editum, sequente mox ὑπερπετᾶσθαι; πέτασον, vola, Nicet. Ann. IV. 5.78. πετ-
πέτασα Eumath. Ism. IV. 160. ἀνεπτάσσε Aesop. CXLVI.
548. quod Corayus barbarum vocat; προπετασθεῖς, pree-
volans, Athen. IX. 459. ἐξεπετάσθη Anna Comn. X. 291.
C. Hesychius: Διπτάντος, πετασθέντος. quorum novi-
tatem ne quis despiciat, similiter Aratum Phaen. 512.
παραπέπταται dixisse sciat, quod Festus *ad volat*, Cicero
convolvitur reddidit, prorsus ut appareat, volandi et ex-
tendendi significatus uni verbo subjectos fuisse. Sic
ἴστια ἀναπεπετασμένα Appian. Bell. Pun. CXX. 475. ὄφθαλ-
μοὶ ἀναπεπετασμένοι Adamant. Phys. II. 5o. 434. quemad-
modum etiam κεκερασμένος et κεκραμένος apud eosdem
auctores permulantur. Verum haec obliter. Πωτάσθαι,
πώτημα, + πωτήεις Nonn. V. 529. poetarum usui reli-
cta sunt. De recentioribus epicis statuere difficile est;
qui, Homericō texto nondum ad certum ordinem et ae-
quabilitatem redacto, non potuerunt non in diversas
trahi partes. Sic, ut apud Homerūm περιφροπόωντες in
περιφροπέοντες mutantur est, in Christodori 'Εκφρ. v.
502. ἐπιφροπόωντος in ἐπιφροπῶντος cessit; ἀποφροπάσθαι
Phocyl. Nuth. 125. fortasse inductum est compositorum
licentia, Grammaticis nonnullis complacita. In Nonno
quidem ista firmiter haerent, τροχώσα Dion. VI. v. 12.
XVIII. 2. XLV. p. 767. 20. τροχόσαι V. 449. Arat. Dios.
889. Sed ejusdem verbi exempla non contracta τροχά
Phaenn. 228. 309. Apollon. IV. 1265. τροχάσαι Ep.
'Αδεσον. CXXXI. Maneth. VI. 75. (ἢν τροχάη III. 540. pro
τροχάση scribendum) τροχάοι VI. 86. Arat. 915. non a
τροχάω derivata, sed eodem exemplo, quo σκεπάσαι, στα-
λάοι, ἰσκίαον, formata videntur, quorum formas pa-
ragogicas versus heroicus non admittit. Ac ne τροχάζειν
quidem Atticorum auribus extra Scenam placuisse vi-
detur. Antiat. Bekk. p. 114. τροχάζειν οὐ φασι δεῖν λέ-
γειν, ἀλλὰ τρέχειν cuius sententiae auctores Xenophonti
non multum tribuisse censendi sunt, saepius hac forma

utenti; ejusque exemplo recentiorum plurimi, Theophr. Char. XIV. Polyb. X. 20. Plut. Symp. II. 5. 2. quibus et $\tau\varphi\omega\sigma\mu\acute{o}s$ adscribendum Hesych. s. Τπὸ δρόμον. Στροφέω olim lectum II. IX. 459. Herodo. II. 85. nunc fere exsulat; haeret adhuc Aesch. Ag. 1255. Test. Athen. XIV. 4. 310. (ἀναστροφῶν hinc citat Eustath. p. 1108.) et compluribus Hippocratis locis; στροφάεσθαι Tzetz. Anteh. v. 149. modo Bekkerus ad regulam accommodavit. In eadem causa est verbum. δρόμῳ in Hesiodio δρόμασῃ obvium, cuius emendandi non una via patet. Aut enim δρόμασῃ scribendum, qua ratione φοίτασῃ (ut οἰφάω) apud eundem Hesiodum fertur, et γόνασῃ Hom. H. in Ven. 210. †) et πωτάσκετο in Oracle ap. Marin. V. Procl. c. 28. p. 25. (πωτάσκεται hic vulgatum nihil est). Hesychius: Δρωμῷ, τρέχει. Aut pro δρόμασῃ illic e Schol. Ven. XX. 227. φοίτασῃ restitui debet. Unum restat ἐμπολάσθαι, quod cur regulae cedere recusaverit, hanc mihi videor invenisse rationem. Antiquum verbum πέλω duarum confinium notionum semina in se continet, unius *vertendi*, alterius *mercandi*, quae quomodo inter se cohaereant, ex latiniis verbis *veneo*, *venio*, *ventito*, *vendito*, i. e. *frequento*, perspici licet. Similiter graece ἔμπορος ab itando dicitur. Harum utriusque suam reddere formam intenti, versandi significationem sub verbo πολεῖν, ἀντιπολεῖν, ἀναπολεῖν concluserunt, quae et *vetus Ias* et *cultior Attis* frequentat. Ab hoc distinctum est ἐμπολῶν, *emere*, cui Homerus medium formam assignavit. Simplex πολῶν quum ei regulae adversari videretur, quae στροφῆν, τροχῆν exterminasset, ad πολεῖν transire

†) Crebriora sunt primae classis exempla, τρόφεσσε, εῖχνεσσε, μαλεσσε, in quo haesit Brunckius Apoll. Rh. IV. 1514. παλέσκετο, μετρέσκετο homericā. Ναυτάσκον plurimis locis revulsum, v. Spitzer. de Vers. Her. p. 215., in Museo v. 45. adhuc residet. [Cf. Ind. Verbor. et Rer. ad Homer. Odys. T. III. p. 144. G. H. S.]

placuit. Hippocr. de Vict. San. I. 80. 20. T. II. Mack. πωλέοντες καὶ ὀνεόμενοι. Hesychius: Ὁδεῖν, πωλεῖν, πωλεῖσθαι, ἀποδόσθαι, quem haec credo hyphen intelligi voluisse, ὁδεῖν πωλεῖν, ut romanum *emere vendere*. Sic πωλεῖσθαι primum occurrit in Solonis Tabulis, quod apud Homerum et Hesiodum adhuc versandi significationem retinet. Horum exemplo etiam Themistium τὴν Ἰβάλλαν καὶ τὸν Βόσπορον ἐπιπολεῖται Or. VI. 75. C. et XI. 152. B. non, ut vulgo legitur, ἐπιπολεῖται, scripsisse arbitror. Inest enim aperta loci homericu imitatio. Eruendi autem significatio in qua forma semel insignita fuit, ab ea revelli amplius non passa est. Ἐπιπολεῖν enim, ἀπεμπολεῖν (Hesych.), διεμπολεῖν an dixerint Graeci, valde dubium est. Negat Porsonus, gravissimus auctor, Advers. p. 188. quanquam non est haec Porsoni proprie sententia, sed Brunckii, v. ad Aristoph. Pac. 448. v. Lexic. Graec. Herm. p. 326. Verum hic dubitanter Atticos, ille Graecos complectitur ad unum oranes; nec diffidenter. De antiquioribus, nihil obstat demitis enim, quae ob ipsam lectionum discrepantiam in suspicione sunt, quota pars relinquetur? Sed in recentiasimos quoque hoc severius judicium exerceri indignum: ἀπεμπολεῦντες Procop. Anecd. XIX. 58. A. Niceph. Bryenn. I. 10. 34. C. ἀπεμπολεῖν Philo de Migr. Abr. pag. 420. A. Dien. Hal. Antiqq. VII. 65. Eumath. Iam. III. p. 110. Niceph. Greg. XVIII. 1. 550. F. Ἀκερ πωλεῖν longo ᾧ Harmenop. Man. Legg. L. III. 3. 175. et 185. ἀπεμπωλῆσαι Apollod. II. 7. 4. Aesop. Fab. XVIII. 12. quorum ut quisque ab incorruptis Graecitatis fontibus propior abest, tanto maiorem affert rectae voluntatis opinionem. Neque fas erat Apollodoro III. 5. 3. 6. 4. ἀπεμπωλῆσαι relinquere, melioris lectionis vestigiis in codi apparentibus. cf. Schaefer. Melet. pag. 85. Ἀναπολεῖν contra ne cum ἀναπολεῖν confundatur, longam syllabam retinet. Verbi πυρπωλεῖν, cui Etymologus adstupet, omnis fere memoria evanuit.

Si quis autem quaeret, quamobrem, semel aperta
hac via novam a primitivis traducendi verborum stir-
pem, lingua maturata raro huc deflexerit, atque ple-
rumque intra substantiva restiterit (*δοπή, νομή* etc.), sic
respondebo: auribus satisfactum esse, producendo, quae
literarum et paucitate et tenuitate sonum exiliorem ef-
ficerent, φέβω, φοβέω, a caeteris, quae poetae nume-
rorum caussa induxisserint, temperatum esse, nisi si
qua incideret ratio significationis variandae, ζητώ, δέχω,
φέρω, φορέω, placuisse tamen, ut ea, quae a nominibus
in verba traducerentur, colorem stirpitus tractum ser-
varent, τροφεύς, τροφεύω, νομεύς, νομεύω. Velut in-
ter φέρω et φορέω hoc interesse constat, quod illud actionis
simplicem et transitoriam, hoc autem actionis
ejusdem continuationem significat, verbi causa ἀγγε-
λην φέρειν est alicuius rei nuncium afferre Herodo. III.
53. et 122. V. 14. ἀγγελην φορέειν III. 54. nuncii munere
apud aliquem fungi. Hinc et φορεῖν dicimur ea, quae
nobiscum circumferimus, quibus amicti indutique su-
mus, ut ἱμάτιον, τριβώνιον, δακτύλιον φορεῖν, tum quae
ad habitum corporis pertinent, sive universi, ut Cy-
clopem v. c. dicimus ὑπὲρ ἀνθρωπουν τὸ μέγεθος καὶ τὴν
ἰσχὺν φορεῖν Crates Ep. X. ὑπόπτερον δέμας φορεῖν Eurip.,
sive singularum ejus partium: πολιὸν πράτα φορεῖν
Athen. I. 110. ισχυρὰς τὰς πεφαλάς Herodo. III. 12. πλα-
τὺν τράχηλον Plutarch. V. Mar. XXIX. 104. T. 3. γλυκύ-
τατα ποέα Eur. Cycl. 126. γένειον διηλιφές Sophocl. Athen.
XV. 25. 473. ἀστραγάλους Aelian. H. An. IV. 52. πώγω-
νας Diod. III. 30. Idem eadem ratione de iis, quae
animi sunt propria: λῆμα θούριον φορεῖν Arist. Eqq. 757.
φύσιν Θείαν Eur. Sisyph. V. 19. ἐν ἥθος Soph. Ant. 697.
ἀθάνατον νόον Theo Alex. IV. 7. ἀγλαῖας Ὁδ. P. 245.
Sed ut in aliis linguis, ita etiam in graeca persaepe usus
terminos a se constitutos libere egreditur: δακτύλιον φέ-
ρειν Plato Rep. II. 211. T. VI. Dio Cass. XLVII. 41. 520.
φρεγγίδα Paus. I. 17. 61. ποτκον Diod. II. 8. γιτῶνας Strabo

IV. 4. 57. γλαμύδε Herodian. Hist. IV. 8. ὅπλα Themist. L. 35. C. Paus. I. 20. ξέφη Plut. Vitios. suff. Insel. III. 87. πόρου Max. Tyr. XIV. 260. Philostr. V. Ap. IV. 21. 160. πτερά Longus I. 56. tum de corpore ipso: φορένην πα-
γεῖσιν φέρειν Plut. Adul. ab Am, dign. p. 184. δέρμα πα-
γεῖσιν ληχός Julian. Epigr. XXVII. 5. Σουλον ἐπανθοῦντα Ni-
ceph. Bryenn. II. 40. A. φάμφη ἀλκιμώτερα Paus. VIII.
22. γένεια Artem. I. 46. γλωσσαν εὐστοχον Aesch. Suppl.
1007. γραντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν Sept. 624. ubi
Brunckius sine causa τρέψει reposuit. Atque ab hoc fa-
ciliis ad animum transgressio: τὸ ἥδος φέρων οὐ σάσι-
μον Niceph. Bryenn. IV. 51. 104. B. ξάχοτον τὸ ἥδος φέ-
ρων Niceph. Greg. XVIII. 1. 548. A. μήτε γνώμην μήτε
φρυγὴν ἔφερεν ἀδελφούς Herodiau. IV. 5. τοῦτο νόημα φέ-
ρει Pind. P. VI. 29. Roget me aliquis, quae sit hujus
observatiōnis utilitas tot exceptionibus circumscriptae?
Ad generis universi quaestionem pertinet. Apud Diod.
V. 75. αγρυπεῖσιν φορεῖν εἰώθασι et in Palladae Ep. IV.
λευκὰς φορέω τρίχας, cod. φέρειν, utrumque recte, sed il-
lud proprio positum est, qua proprietatis laude Aristot.
Oec. II. 14. MS. τρίχωμα φορεῖν praestat vulgato φέρειν.
In Platonis Epigr. XXVI. πεντο μὲν ἐνδύσαιτο καὶ εἰν ἀ-
δεο φέροιτο Wakefieldius nulla idonea ratione φορεῖτο
emendat, sive medii usu offensus, sive ut Dawesii prae-
scriptum servaret, qui Atticos in universum negat φέ-
ρειν de vestimentis dixisse. Quod in Aristophane locum
habet, apud ceteros liberius est. Euripides modico
utrumque intervallo posuit Ion. 1016. εἰς θν δὲ κραφέτη
αὐτὸν ἡ χωρὶς φορεῖς et v. 1009. ἐπὶ καρπῷ χρῆσις φέρει,
ubi si φορῶ scripisset, simillimum fecisset Diod. III. 44.
φοροῦσι δ' αὐτὸν περὶ τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν. Variant
vero etiam in propria significatione poetæ: Oppian.
Cyn. I. 297. ἡελίοι φορεῖν πυρόεσσαν ἔρωήν et v. 427. ἡ-
λίοι φέρειν μένος ὥκα δύνανται. (Ibid. v. 524. φεῦ μι-
δαμασσάμενος — καὶ — ἐλών ἀγρία τεῖο ὥκα φέρει, scri-
bendum est pro δαμασσόμενος et ὥντιάσει.) Neque fact

liorem habent duplices formae compositorum distinctionem: διαφέρειν et διαφορεῖν eadem nonnunquam significatione praedita, v. Schiweighaeus. ad Athen. Anim. T. VII. p. 398. ὅλην συμφέρειν Aristid. Or. Sic. pag. 380. T. I. et συμφορεῖν λόγους Thucyd. VI. 156. Quorsum igitur spectat Wyttenbachii preeceptione: Συμφέρειν conferre notat, συμφορεῖν acerbatim congerere, et in reliquis similes est ratio, ad Plut. S. N. V. p. 12. Nempe ut intelligamus, aliquid natura interesse inter utrumque, idque etiam, si ratio fuerit, a scriptoribus expressum esse; ad dijunctionem verae et falsae lectionis raro aliquid momenti affert. Addam ad extremum hoc, in Porphyr. de Abst. I. 37. 64. βλού λιτὸν καὶ αὐτάρκη καὶ ἡπιστα τοῖς θυγτοῖς ἐμφαρούμενον, vulgatam scripturam varie tentatam sincerissimam esse. ἐμφαρούμενον implicatum significat, ut Lycophr. v. 1015. πνοὰὶ ἐμφαρούμεναι λίνοις Ὀδ. μ. 419. κύρασιν ἐμφορέοντο. Sequuntur mox §. 58. εἴν τε περὶ βρωτῶν διαφορῆται καὶ συνηγορῆ, ὡς καὶ τόδε βρωτέον, ἀλλ' οὐκ, εἰ οἶόν τε ἔν, ἀπάσης τροφῆς ὅτι ἀφετέον. διανοῆται, sic emendanda: καὶ συγχωρῆ, ὡς τόδε καὶ τόδε βρωτέον etc.

Quae fuerit causa verba barytona primitiva traductione quadam amplificandi, explicuisse mihi videor. Quod reliquum est sermonis, in iis consumetur verbis, quae quum eodem tendere coepissent, pervincere non potuerunt et aut primo progressu repressa aut aegre et repugnanter admissa sunt. Velut verbi δομέω (ut notiora omittam) auctoritas exigua et ab ipsis Grammaticis imminuta est. Macrobius de Differ. Verb. p. 703. *Sunt*, inquit, apud Graecos admissa post compositionem, quum essent simplicia non recepta. Νομῷ nihil significat, tamen οἰκονομῷ dicitur; similiter δομῷ et δομεώ, οἰκοδομῷ et βυζσοδομεύσω componuntur. De νομῷ quid sentiendum sit, dicetur statim; δομῷ recentioribus scriptoribus innata. Hesychius: Δομέονται, οἰκοδομοῦνται. Alio loco: Βυζσοδομεύειν, δομεῖν, Albertius aut δέμειν

Tut δεμένον scribendum censet. Prius restituendum s. Δεμένη, οὐκοδομεῖ· nam δεμένη profecto nihil est; ceterum illic medicinae facienda locus non erat. Graeci, inquit Priscianus Sup. Aen. L. X. 1273. δομήσασθαι dicunt aedicare; inde et δόμησις et δόμος. Δομήσασθαι Lycophr. 595. Procop. Bell. Vand. II. 20. 286. B. Nicet. Ann. XVII. 2. 531. Zonar. Ann. XII. c. 19. Suid. s. Ἀπατούρος. Δεδόμηται bis Allatius pro δεδώμηται in Philon. de Sept. Mirac. c. II. scripsit, v. Nott. p. 106. Δεδόμητος Arrian. Alex. VII. 22. Zosim. Hist. III. 17. Verum hujus temporis duplex forma est, difficult ad judicandum discrimine. Ἐδέδμητο homericā forma Herodo. VII. 59. cod. θεδόμητο. Pro νεόδμητος Appian. Mithr. XL. 697. Schweighaeserū e cod. Aug. reposuit νεοδόμητος; quod est C. XXXVII. 694. Joseph. Antt. VIII. 4. 428. Quid? Aristides, qui modo δεδομημένη in Or. Rhod. p. 555. T. I. tum δέδμηται scripsit Encom. Rom. p. 219., nonne omne discriminē sustulisse videtur? Sic λιθόβλητος et λιθοβόλητος, quod Lexica ignorant, apud Hesych. s. Λιθόλευστος, ἀστρόβλητος Theophr. Causs. Pl. V. c. 10. Eustath. p. 1155. 42. ἀστροβόλητος Theophr. H. Pl. IV. 16. et Hesych. Quanquam haec multo rarer forma est et in paucis vocabulis recepta; neque dubito, quin multi, si Porsoni iudicium de uno ex hac classe audierint, de toto genere conclamatū esse statuant. Is enim ad Hec. v. 210. Brunckii correctionem, qui pro λαιμότομον ex membranis λαιμοτόμητον intulit, Tenedia securi praedit, λαιμοτόμητον graecum esse negans, sed aut λαιμότομον dici aut λαιμότημητον. Exemplo quidem id nullo redarguere possum; caetera videntur jus suum retinere posse. Quin etiam sunt, quae contractionem respuant, ut λατόμητος, quod saepius atque hac una forma repetitur apud interpres Alexandrinos. Inter βέβλημα et βεβόλημα aliquid discriminis interesse Grammatici contendunt; et habet sane apud veteres poetas, Diascenstarum limam expertos, utrumque suas regiones; sed

recentiores versificatores, ut formam sonantiorum e manibus dimitterent, adduci non potuerunt.[†] Verum, quod instat. Ἐδομῆθη Niceph. Greg. IX. 13. 282. E. Nicet. XXI. 3. 339. B. Synes. Hy. III. v. 449. Enst. p. 727. 28. + δόμημα Euseb. Hist. Eccl. L. X. 4. 473. A Graeco + δομάω Varro de L. L. V. p. 77. latinum *darem* repetit, nescio an brevitatem primae syllabae respiens; repugnat certe sic scriptam communibus veterum Technicorum praeceptis; neque injuria nostri Lexicographi tempora obliqua δωμῆσαι, δωμῆσουσι, quorum exempla memorat Hermannus ad Orph. p. 821., et adjectivum ἀδώμητος ad δωμάω referunt, quod ipsum quidem nunquam reperi. Atticam productionem somniat Tzetzes ad Lyc. v. 719.

De δομέω dictum est; minorem successum habuit τροφέω, quod Aristarchus Homero reddere conatus, non obtinuit, aperteque damnatur a Photio: Ἐπιδήτη σησε, οὐκ ἐτρόφησεν nisi lectio corrupta est. Hesychius certe pro Ἐπιδεσεν, ἐτρόφησε· potius ἐτρόφευσε scripsisse videtur, a recentioribus frequentatum, v. Phil. de Vit. Mos. p. 605. B. Exod. II. 7. Pro τροφησόμενα Galen. Comm. VI. in Epidem. 511. D. legendum esse τραφησόμενα, demonstrat id, quod sequitur pari vitio turpatum; τροφῆναι δεόμενα. Male Havercampius in Joseph. Antt. XIX. 1. 922. προνολόγιον τοῦ ἐν αὐτοῖς εὐπρεπῶς ἀναστροφησόμενον edidit pro ἀναστροφησομένῳ. Hic participiū usus Josepho familiaris: ἐν περινοίᾳ τοῦ μεταστήδοντος αὐτὸν XVIII. 6. 887. εἰς κλινδυνον τοῦ ἀπολουμένου αὐτὸν καθλογασσαν XVII. 9. 850. v. Ernestii Observv. in Joseph. p. 155.

[†]) Βεβολημένος ἄμον ὁὔστρη Nonn. Dion. 32. p. 537. 7. 55. p. 584. 4. βεβολημένος ὁὔστη θίραω L. 44. p. 759. 17. (τετροφημένος ὁὔστη θύρω L. 45. p. 770. 22.) Μήτηρ ἄμφι αὐτὸν βεβολημένη Apoll. Rh. I. 351. Pro βεβολημένες Tryphiod. 592. Northmorus reposuit glossematicum βεβαρηότες. Dubitationem habet in auctore prossimo Procop. Bell. I. 18. 356. H. μήτε τετρώσθιας μήτε βεβαλήσθια.

In eadem alia positum est νομέων¹ nam apud Theocrit. XXVI. 24. τὰ περισσά κρέα νομέοντο γυναικες junctim κρενούντο scribi oportet. In Long. Past. II. 16. 21. Bod. 24. 60.² Pass. νεμήσετε καὶ συρίσετε rectius est νομέσετε, dērīns νομήσετε; quod utrumque in codd. proditum. Suidas: Κεφαλαλωσον; + συνιδύμησον· etiam hic + συντρεύσαι, quod s. v. Ἀποσχεδίσαι occurrit, restituentem esse puto. + Διεκτροχόσσαι ap. Suid. et Phavor. & Καθηκούσσαι unius literulae mutatione nititur; ἐπέτρεψον ἡγεμονῆς — διφρα περιτροχέντες Nonn. Dion. XXXVII. 610. 3. Plant. in περιτροπέοντες mutandum videtur. Haec formae raritate sua, nullo intestino vitio suspicionem commovent; ἀμφιτροχάτι autem, quod Schneiderus ex Apollod. I. 9. 11. affert, contra regulam est. Neque id isthic legitur, sed ἀμφιτροχόσσαι, circumdandi significatione praeditum, in qua perpetuatae circuitus notio inest; unde τροχώ ειν τροπώ, στροφώ, + συστροφοσθαι Hesych. s. Ἄιγγιζν, τοπόνι dēbet. Διαφθορεῖnum apud Herodotum pro διαφθορεῖν subrepsit, tum in Procop. de Aedif. Jüst. VI. 5. 113. B. διαφθορεῖν αὐτὲς τῷ χρόνῳ ἀφῆκεν, indidem ortum videtur, cf. Boissonad. ad Philostr. p. 422. sq. + Ἐπιτροπῶ pro ἐπιτρέπω in Ep. Pisistrati ap. Diog. La. I. 53. ubi primitivum reduxit Casaubonus. Atticista Bekk. p. 93. + Ἐπιτροπεῖν αὐτὸς ἐπιτροπένειν Πλάτων Φαλδρω, quorum neutrum hic reperio, ἐπιτροπένειν autem in aliis Platonis locis plurimis, paene ut suspicer, illum Ἐπιτροπίαν αὐτὴν τοῦ ἐπιτροπήν etc. scripsisse; nam ἐπιτροπία hoc sensu legitur Phaedr. c. 16. p. 239. Quanquam ἐπιτροπεῖν, si pro ἐπιτροπένειν accipitur, eadem ratione defenditur, qua ἀντιλογεῖν, quod, ut rarius, a Grammatico Bekk. p. 78. enotatum, atque alia hujus generis denominativa. Αροπάτω unde Schneiderus acceperit, mihi ignotum; quod ubi idoneis testimoniis septum fuerit, licebit etiam suspicari, Hesiodum l. c. δρομέσση scripsisse; ἀναδρομεῖν a Wernsdorfio in suspicione ponitur Himer. Or. IV. 456.

ἐνδρομεῖν prava emendatione illatum est. *Mή μοι τοσούτοι
ἐνδρομήσει στόμα* in Gregorii Naz. carmine a J. Tollio edito
Itinerar. p. 6. pro ἐνδρομήσει restitutum; καταδρομεῖν in-
testatum; ἀντιδρομεῖν, a Schneidero expulsum, in Luciano
de Astrol. XII. 221., ubi olim διαδρομέοντι vulgabatur, lo-
cum suum tueri posse videtur; quanquam et hoc loco
aliquis paullo suspicacior sub istis dissentanearum le-
ctionum involucris ἐναντιδρομέοντι aut ιθυδρομ. rime-
tur. *Τηοκλοπέοντο* homericum dubito an rivalem ha-
beat; neque satis tuta videtur Jacobsii ratio Animadv.
ad Anth. T. III. p. 25. Add. pro πῶμα κύκλῳ πιεῖν in Ari-
stonis versu γλυκὺν πλοπέειν emendantis. Certiora sunt
πλωπᾶν et πλοπέειν s. πλωπεύειν, quorum utrumque par
auctoritate est; hoc posterius Lucian. Catapl. I. 173.
T. III. 49. 112. T. VI. Themist. Or. X. 157. A. Suid. s.
v. unde πλωπεῖα Plat. Legg. VII. 592. T. VIII. Plutarch.
V. Philop. IV. 441. Diog. La. II. 136.; illud μιχρογραφού-
μενον Appian. Illyr. XV. 850. Nicet. Ann. IV. 6. 81. C.
Heliod. I. 48. ubi Corayus πλοπεύειν legi mavult, Eu-
stathi ad Δ. T. 149. et Hesychius: *Ἀλοπένει, ἀνιχνεύει*
leg. πλοπέειν. idemque Schneiderus Xenophontis testi-
monio stabilivit; in quo tamen, mutata propter Por-
soni dissensum sententia, ipse reposuit Suidae lectio-
nem ἐπλόπενον. Quod addit: „similiter in Rep. Lac.
H. 8. scribendum, ubi sine varietate scriptum legitur
πλοπεύειν“, prorsus contra est, ac dicit; πλοπέειν enim
et olim hic lectum et etiam nunc sic legitur. Neque
πλόπενώ ex toto damnandum, quod cum πλοπένς Cyril.
c. Jul. I. p. 6. B. et πλοπεία Plut. V. Arat. VI. 295. T. 6.
Suid. s. Κλοποφορῶ, v. Coray ad Isocr. p. 211., proxime
conunctum et praeterea ad legem et regulam factum
est, perinde ut σκοπεύειν, ut olim Herodo. I. 8. edeba-
tur, cui tamen Atticistae ἀποσκοπεῖσθαι praetulerunt
Lex. Bekk. p. 455. neque antiquus auctor praetexi po-
test, + ἀποσκοπεύειν Const. Porph. Adm. 49. 128. E. Basil.
Epp. 592. 597. + ἐπισκοπεύειν Nicet. Annal. XXI. 6. 400.

+ προσκοπεύειν Symmach. Iob. XV. 22. + σκοπευτής Basil. Epp. 79. 142. Εὐστάθ. pag. 8. o. 1679. 6. + σκοπευτήριος Euseb. in Cantic. p. 11. ed. Meurs. Verborum βολέων et κνούσης miror adhuc in Lexicis mentionem fieri, quorum usus perfecti finibus inclusus est in locum primitivi succendentis, quod non in his solum verbis, sed in omni liquidorum formatione sensim exolevit, sic ut unum γέγονα crebro usu induratum remaneret, caetera aut poetis cederent, ἀπέκτονα, μέμονα, μέκονα, aut plane omitterentur. Ἐπιφορβέω πυρε δενιμ ab ordine remotum est. Pro ἐκδομέω Schneiderus duos citavit locos, quorum alterum Bastius Ep. Crit. p. 45. aliorum pertinere docuit; in altero Synesii pro ἡμῖν αὐτὸν καὶ ἀπὸν ἐκδομῆς τὴν μνήμην apertum est ἐπιδημεῖς scribi debere. Nihilo securius videtur ἐκδομένην, cuius quae cum Schneidero communicaveram exempla, ad tempus perfectum pertinent, in quo prima et secunda declinatio sere congruant. Ἀναδομένη a me ex Nicet. Ann. VIII. 1. 150. citatum Schneiderus incertum casu an consilio praeteriit.

His omnibus in conspectu positis, quae aut numerorum gratia, ut gravius distinctiusque ad aures acciderent, in locum primitivorum exolescentium subrogata, aut ad variandam significationem his adjuncta sunt, probabili argumentatione concludimus, nulla ejusmodi causa proposita traductioem illam non prorsus quidem rejectam, sed tamen tentatam magis esse quam probatam. Hinc jam illuc redendum est, unde devertimus.

§. VI.

Alia verba ab inclinamentis verbalibus et nominalibus deflexa.

Ἀνεπιτρεψέν igitur, de quo sub exitum quartae paragraphi diximus, per se nihil dubitationis habet. Nam persaepe duo aut etiam plura verbi simplicis inclinamenta in nominum formam, hinc in nova verbo-

rum compositorum genera traducuntur. Sic ab uno tempore ἀφθεγγεῖν derivatur, ab altero ἀφθεγκτεῖν, et ut semel plura complectar: ἀπειθεῖν et ἀπειστεῖν, ἀργεῖν et ἀτευχτεῖν, καλλιλογεῖν et καλλιλεκτεῖν, ἀπρωτεῖν et ἀπροσεῖν †), quae ut ad distinguendum ambigua, ita a librariis saepenumero confusa sunt. Στερνοτυπεῖσθαι in Lexicis extat, στερνοτυπτεῖσθαι dubium habetur. Hoc Joseph. Antt. IV. 8. 255. pro illo in pluribus codd. servatum, L. XVII. 5. 842. in contextum receptum est. Si στερνοτύπης in usu fuit, quod Photius et Hesychius afferunt, verbum hinc derivatum sartum tectumque est; sed illud non aequa bene dicitur quam πατροτύπης μητροτύπης atque alia habitum significantia, non actionem quandam transitoriam, cui exprimenda accommodatum est adjectivum. Quare etiam ab uno στερνοτύπᾳ dicitur, ab altero πατροτυψίᾳ, non versa vice, ut ἀφυλαξίᾳ et ὄπισθοφυλακίᾳ; - et similiter in πατροτυπεῖν substantivi, in στερνοτυπεῖν, ἀληλοτυπεῖν etc. affectivi et vis et forma apparet. Στερνοτυπεῖσθαι Plutarch. Consol. Apoll. p. 351. T. VII. Athien. VI. 75. 494. Synes. Ep. CXXXI. 267. C. et activus modus, Lexicis intactus, στερνοτυπῶν καὶ ἐκθεμβούμενος Ann. Comm. L. IX. 260. A. pro quo codex Montefalconianus Bibl. Coisl. p. 546. + στερνοκτυπῶν (Aesop. Fab. 48. 306.) exhibet, et contra pro ἐστερνοκτύποντι X. 295. A. idem cod. p. 549. ἐστερνοτύπον, quam confusionem auget tertium ejusdem significationis verbum στερνοκοπεῖσθαι. Ἀψευδεῖν (ut ἀφειδεῖν) Atticorum videtur: Plato Theaet. p. 199. B. Dem. c. Lept. 459. Aeschin. Fals. Leg. p. 271. c. Ctesiph. p. 579. Hyperid. ap. Harpocr. p. 164. Aristophan. ap.

†) Αἰσχροπραγεῖν Cyril. ap. Suid. s. Σπάδων, ὁμοπραγεῖν Joseph. Antt. XVI. 5. 538. ἀλογοπράγητος Anna Comm. III. 85. B. δικαιοπραγής Suid. s. Ἀντιπελαργεῖν et Theophylact. Hist. p. 185. A. (unde et φιλενγενῆ recipiendum); δικαιοπράγημα Michael. Eph. in V. Nicom. p. 71. a. nondum in Lexica recepta sunt.

Phryn. App. p. 15. Aristot. Soph. Elench. I. 2. 422.
 Sylb. ἀφεντεῖν Polyb. VII. 8. Phalar. Epp. CXXIV. 344.
 Lenn. apud antiquiores mihi non occurrit. Α παλοδά-
 μης Porphyr. de Abst. III. 6. 229. Maxim. Tyr. XL.
 268. Philo de Agric. p. 197. D. Poll. I. 118. verbum ex-
 titit παλοδαμεῖν Soph. Aj. 549. Xenoph. Oec. III. 10.
 Cyrill. c. Julian. III. 108. D. a nomine secundae classis
 vel usitato vel assimilato παλοδαμεῖν Lucian. Amorr. 45.
 307. T. V. et Hesych. s. h. v. quod cum παλοδαματικός
 Steph. Byz. s. Ἀγνάι et παλοδαμικός Eustath. p. 743. 64.
 Lexītis inseri debet. A substantivo λουτρόν proficiscitur
 φιλόλουτρος Hippocr. de Vict. Acut. XXXII. 295. ab hoc
 φιλολουτρεῖν ib. III. 112. XXXIII. 296. T. XI. ut σκαφ-
 λουτρεῖν; ab ἀλουτος antem ἀλούτεῖν Id. de Morb. II. 5.
 555. T. VII. Hesych. s. Ἀλούσια, et Schol. ad Aristoph.
 Avv. 1554. φυγρολουτεῖν Plut. V. Alcib. XXIII. 51. φρ-
 μολουτεῖν Alexis ap. Antiatl. Bekk. p. 99. Hipp. de Vict.
 San. III. 88. 77. T. II. de Morb. II. 5. 555. D. 29. 580.
 E. Hermipp. Athen. I. 52. 68. Plutarch. An Sen. Resp.
 ger. X. 117. T. XII. + ἔγραπτον (exulet tandem ἔγρα-
 λουτρεῖν) Hesych. s. Εγράπειφιν. Rursus nominis similitu-
 dinem refert φυγρολουτρεῖν Aristoph. ap. Poll. VII. 163.
 Strabo III. 5. 413. Plut. Quom. Adul. Am. dign. X. 170.
 T. VII. Arrian. Epict. I. 1. 11. ubi unus cod. φυγρολούτεῖν
 praebet, quod Schweighaeuserus vulgato non deterias
 esse judicat. Quaeritur enimvero, annon aliquanto me-
 lius sit. Illud certe apparet, aliam esse quasi publicam
 et popularem derivandi viam, alia in semitis et cal-
 libus quaeri. Sed neque hoc latet, Graecos in forma-
 tione decompositorum non uni se legi, quam per om-
 nia sequerentur, adstrinxisse, sed huc illuc salientes
 omnes, dummodo eodem ducerent, pertentasse vias.
 Unde adducor, Valckenarium ipsum, si denuo num-
 rasset sigilla, non inventurum fuisse, cur Grammati-
 corum testimonij de verbo ἀλπεῖν fidem abrogaret.

S. VII.

De verbis *Εὐπορέειν* et *Εὐφημίζειν*.

Δυσελπίειν Scaligeri ope amovimus; in vicem succedit *εὐπορέειν*, jam a Schaefero et prius etiam a Ca-saubono †) praefloratum. Schaeferus enim in Lucian. de Consc. Hist. c. 55. *εύμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι,* atque aliis similis sententiae et coloris locis *ἐπνορέειν* restituit Melet. p. 6. Mīhi apud Lucianum *εὐπορήσει*, quod duo codd. offerunt, non recusandum, idemque etiam in Dionysii Art. R. IV. 229. contra viri doctissimi suspicione vindicandum videtur. *Εὐπορεῖν* enim non solum significat *abunde habere*, ut τροφὴν *εὐπορεῖν* Hipp. de Cord. c. 8. 292. Lind. λόγους εύκ. Themist. XXII. 265. B. sed etiam *suppeditare*: ἐπικονιγλαν ταῦς χρείας ἔξενπορεῖν Plato Legg. XI. 153. χρήματ' ὑμῖν προσεντορηκάς Demosth. c. Phorm. 962. cf. Or. c. Apat. 894. 14. de Reb. Chers. 94. c. Boeot. p. 1019. c. Neaer. 1569. 10. Aeschin. c. Timarch. p. 121. Lycurg. c. Leocr. p. 233. quibus inter se collatis intelligitur, quanta sint utriusque notionis contagia, a Romanis quoque unius verbi *suppetendi* angustiis conclusa. Ac ne quis de recentioribus ambigat, eodem modo Athenaeus in Mechan. Vett. p. 9.¹ καὶ αὐτὸς περιλοτίημαι προσεντορῆσαι τοῖς πρὸς μηχανονοργίαν χρήσκοις. Magna autem suspicio est, ne ii, qui primi exemplaria graeca transscriptserunt, hujus rei inscitia, ubi activam significationem requiri intelligerent, *εὐπορέειν* intulerint. Sic apud Dion. Att. VIII. 68. 1673. pro *εὐπορήσωσι* Portus reponnebat *εὐπορίσωσι*, in Demosth. c. Pant. 980. συνευπορέαστες in margine Lutet. a Lambino, ut videtur, adscriptum est. In Xenophontis Anab. V. 8. 25. η ἀσθενοῦντι η ἀπεροῦντι συνεξευπόρησα Schneiderus e cod. Pa-

†) „Εὐπορίζειν aut parum aut nungiam utuntur Gracci“ ad Athen. p. 292. B.

ris. συνεξεπόρισα edidit, ut Porsonus praescripserat; Weiskius et priores συνεξεπόρισα. Mihi hic quoque vulgata retineuda videtur, quam Dinarchus praestat c. Dem. p. 43. T. IV. διαλεγόμενος ἡτυχηκότι καὶ συνενποδῶν ἀπεστερημένῳ. Sed apud Lesbon. Λόγ. Πολιτ. pag. 7. T. Vlll. ἔξενπορίζοντες ὅπως αὐτοὺς ὡς ἐλάχιστα λιπήσουν legendum est ἐκπορίζοντες, eodemque modo Galeno opitulandum de Administr. Anat. L. II. 2. 48. B. T. IV. εὐπορίαν τῆς ἀπολογίας εὐπορίζεσθαι. Idem de Sect. I. 286. T. II. ὅθεν εὐπορίσαντο τὴν ἀπιστήμην corrige ἐπορίσαντο. Philostr. Epp. XXI. 922. οὐκ ἀν ποτε εὐπορίσαι σκωμάτων ὁ ἀλιτήριος leg. εὐπορήσαι; in Isocrat. ad Philipp. 50. 158. βίον ἵνανὸν αὐτοῖς ἐκπορίσαντες pro εἰςπορ. cuius nullum testimonium extat. Polyb. VI. 49. συνεξεποιοῦντο ταῦς ἐκ τῆς Δακωνικῆς αὐτῆς ἐπαρκεῖας καὶ χρημάτων dubium mihi est an συνεξεποροῦντο scripserit; ἐκποιεῖν sufficiendi significatum habere non ignotum, v. Hemsterh. ad Poll. IX. 154. et Mazoch. ad Tab. Heracl. p. 262. frustra tricantem.

Locum tertium sibi vindicat εὐφημίζειν, quod Dorvilius ad Char. 550. et Hemsterhusius ad Lucian. Prom. pag. 204. T. I. ab εὐφημεῖν tantum differre statuunt, quantum aliis, ut modo diximus, inter εὐπορεῖν et εὐπορίζειν interesse visum est. Neque Passowius permittit, ut ἐπευφημίζω, a Schneidero addubitatum, in suspicione ponatur, ad Mus. p. 199. duo hujus verbi exempla proferebant, unum Proculi (quem vulgo male latine Proclum appellant), cui pro ἐπευφήμισσαν poeticum ἐπευφήμισαι restituendum, alterum Herodoti, in quo ἐπευφημίζεσθαι legitur, ut et Eustathius scribit. Haec omnia tam crebra confusione miscentur, ut non incommodum videatur significationum regiones, limites et confinia determinare. *Consecrare*, nuncupare Graeci dicunt ἐπευφημίζειν et κατεπιφημίζειν. Maxim. Tyr. VIII. 129. ἐπεφήμισσαν Διὶ ἀγάλματα αρχυφάς ὄρέων. quo sensu est ἐπονομάζειν — ίδια ἐπονομάζοντες θεοῖς τεμένη Anachars.

Epist. IX. *Inde est; quod ea etiam, quae dii immortales hominibus praestituunt et destinant, ἐπιφημισμένα dicantur: ἐπιφημισθείσης τῷ ἀνδρὶ ἐβδόμης ὥπατειας Appian. Bell. Civ. I. 61. 86. τῶν ἐπιφημισθέντων ἐκατέρῳ στεφάνων Strabo VI. 2. 207.* Tum de hominibus, si quid inter se pepigerunt, *despondere, promittere, παταινεῖν, πατονομάζειν, προσειπεῖν.* v. ad Iphig. A. v. 150. Denique simpliciter usurpatum pro denominare, inscribere (*vitius suis sapientiam inscribere* Seneca de Vit. Beat. c. 12.): *τῇ μισοπράγμονι ζωῇ τὴν ἀρετὴν ἐπιφημίζειν* Suid. s. *Οὐλπιανός.* *Τὴν θειότητα, τὸ τῆς θειότητος ὄνομα ἐπιφημίζειν* τινὶ Themist. Or. VI. 79. E. XIX. 229. A. *τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοκράτορος ἐπεφημίσθη αὐτῷ* Dio Cass. LIV. 53. 764. Ut Pausanias ait Φοίνικας Ἀσκληπιοῦ Ἀπόλλωνα πατέρα ἐπιφημίζειν VIII. 25. (*inscribunt Martem generi Sil.* Ital. X. 619.) et Sopater Alexandrum dicit θεοὺς ξαντῷ πατέρᾳ ἐπιφημίσαι Διοφ. Ζητ. p. 591., Themistius contra Or. XIII. 169. A. *Φίλιππον ἐπιφημίζεσθαι τῇ Ἀλεξάνδρου γενέσαι;* sic etiam Dio Cass. XLIV. 57. 406. θεοῖς ἥδη τινὲς οὐκ ἄξιοι παῖδες ἐπεφημίσθησαν scripsit; quo loco perpetram ἐπενφημισθησαν editum esse jam pridem admonui. Sic et Arrian. Alex. V. 5. 296. *πάντα ὅσα ἐσ τὸ θεῖον ἀναφέρεται, πρὸς χάριν τὴν Ἀλεξάνδρου ἐσ τὸ ὑπέροχον ἐπενφημηθῆναι in ἐπιφημισθῆναι, i. q. ἐπιθυμισθῆναι, mutari* debet. Nam ut φῆμις aliquid augustius significat, sic etiam φημίζειν ad divinitatis opinionem et famam referatur. Eodem vitio Hesychius laborat s. Θεὸς θεός οὗτος θεὸν λέγειν (immo λέγειν, θεὸν) ἐπενφημιζομένοις ubi proprium hujus rei vocabulum ἐπιφημίζεσθαι requiritur. Demosth. Lept. p. 126. Wolf. ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζων. Idemque, non εὐφημ., Himerio restitui oportebat Or. I. 544. Nemo jam dubitaverit, unde Porphyrio de Abst. II. 56. 201. ἐθύσαντο τῶν φιλτάτων τινὰ ἐπιψηφίζοντες Κορώνω, medicina petenda sit. Sed nondum clade exsatiati sumus. Arriano Alex. VI. 13. 575. *ναι τι καὶ ἐπενφημίσαντες ἀπελθεῖν,* perinde ut Dion Cass.

LXIL 25. 1020. ἔκεν φημεῖν redhibendum, cui significatio *bene precandi*, *bona verba dicendi* proprie insignita est. Θρόνον Ἀλεξάνδρῳ κατεπεφημισμένον Plutarchus V. Eumen. XIII. 58. Reiskio acceptum facit, praeoptatus, opinor, καταπεφημισμένον s. κατεπιπεφημισμένον; cuius utriusque vestigia latent sub Edd. vett. lectione κατεπεφημ. quod et ipsum fortasse exemplo participiorum προσεπατταλευμένος et ἀπεδημηκότες excusari potest, quorum illud Eustathius a Cratino p. 759. hoc Suidas ab Hermippo positum esse narrant, +) neutrura autem tantam probabilitatem habet, quantum κατεπεφημισμένον habiturum esset, cuius integra forma neque scribi sine aliqua molestia neque pronunciari potest. Sed et alia suppetit medendi via minus lubrica et ab ipso Plutarcho praemonstrata, qui in V. Niciae III. 356. T. III. durum illud et absonum fugiens καταφημισμένον θεοῖς σῶμα scripsit, quod et in Polyb. V. 10. omnes codd. retinunt atque postremi demum editores inconsulte, ut mihi videtur, cum κατεπιπεφ. permatarunt. Haec igitur omnia ita inclinata sunt, ut, si leviter tetigeris, corruant. Plurima jam jacent; velut quae Dorvillius l. c. Straboni exemit, Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 24. Pausaniae abstulerit, Tschuckii Facisque indeprehensa; pro διευφήμισεν in Annae Alex. p. 161. B. codex Bibl. Coisl. P. II. 557. διεφήμισεν, ut res et ratio postulat, exhibet.

Verum haec omnia non ita accipi velim, ut si verbum εὐφημίζειν nullum esse affirmem. Utique est, sed non ea significatione, ut in uno superiorum locorum ferri possit. Habet enim *praedicandi*, *gratulandi* potestatem meritoque a J. Lascari Gramm. II. m. 8. b. inter verba ἔγκωμιαστικά numeratur, ad hanc terminatio-

+) Antiat. Bekk. p. 79. Ἀπεδημηκότες Δημοσθένης κατὰ Αττικῶν, Σενοφῶν Ἀπομημονευμάτων τρίτῳ. Spensio sit, si quis hoc apud alterutrum inveniat.

τεν̄ proclivia, πακηθίζω, ὀλβίζω, εὐδαιμονίζω, εὐκλεῖται, εὐγενίζω. Hoc sensu εὐφημίζεσθαι Apoll. de Pron. p. 11. Schol. Arist. Pac. 968. ἐπευφημίζεσθαι Schol. ad Rann. 1417. ubi εὐφημεῖν prorsus non locum habet, + πατεν-
φημίζειν Hesych. s. Τραῦσος, + πακοφημίζειν Schol. Ven. I. 105. quae non cum verbo φημίζω composita, sed ab ipso adjectivo derivata sunt; cuius derivationis certissimum exemplum est εὐκλεῖται, ἐπευκλεῖται, quo Abreschii error redarguitur, εὐ κλεῖται scribere jubentis. Nonnunquam autem utriusque verbi indiscreta significatio est, ut v. c. Herodian. II. 3. 59. πρὸς πάντων εὐφημίσθεις, quod Sylburgius in εὐφημηθεὶς mutavit, Wolfinus retinuit; Nicet. Ann. L. III. 6. 61. B. παρὰ τοῦ δῆμου εὐφημισθεὶς. Εὐφημισμός et + ἐπευφημισμός Eustath. p. 120. parum apte in hac causa commemorari, argumento est δυσοιωνισμός, quod ad nullum compositum verbum referri potest. Sed jam ad reliqua pergam.

§. VIII.

De synthesis et parathesi.

Νοννέω, quod Budaeus improvide in ordinem recepit, jam a Stephano explosum et ejectum est, neque id aliud firmamentum habet praeter adverbium νοννεχόντως, ut nonnulli scribere adsueverunt. **Νοννεχόντως** ὑφ' θν ἀναγνωστέον. πολλάκις γὰρ ἀπὸ δύο διεστώτων μερῶν γίνεται ἐνότης. οἷον "Αρειος πάγος, Ἀρειοπαγίης, Νέα πόλις, Νεαπολίτης": οὗτος νοῦν ἔχων σύνθετον νοννεχόντως Etym. M. 606, 35. quae ex Apollonii doctrina fluxerunt de Adverb. p. 587. unde evidentissimum est, veteres Grammaticos νοῦν ἔχω sub sono duorum accentuum protulisse. In Hort. Adon. pag. 104. b. loco hinc sumto, Ἀρειόπαγος, Ἀρειοπαγίης editum, alterum minus bene, alterum pessime. Neque enim Ἀρειόπαγος graecum vocabulum est, sed latinum *Ariopagus*, per errorem in Lexica graeca illatum, cui et auctoritas et ratio deest. Ad exemplorum defectum quod attinet, quis aibi un-

quam persuadeat, fortuitum esse, ut in tanta judicii illius celebritate nusquam hoc nomen inveniatur? De ratione sic habendum: Non solent Graeci substantivum cum adjectivo ita componere, ut compositorum eadem significatio sit, quae fuerat appositorum; neque nobis hoc facere licere sine aliqua sententiae mutatione exemplo sint haec vernacula: *Großherr*, *Kleinmädchen*, *Bitterklee*, *Süßholz* †). Atqui graeca vocabula in hunc modum composita ejusdem generis sunt, *Μεγαλόπολις*, *Καλλίστοις* Plato Rep. VII. 527. B. καλλίσται Nicet. Ann. XIX. 6. 373. A. ἀγρούχοιρος, κανήγειον, πλαγίανλος, ὡμήλυσις, πανθιστικη, θερμοσποδια, de quibus ad Phrynicum identidem adnotavimus. Res parva est, sed juxta magnis difficultis, neque ab antiquis Grammaticis accurate tradita. Tzetzes ad Lycophr. 751. τὸ ὄφνιθόπαις καὶ καλλίπαις (v. Interpr. ad Eur. Or. 964.) καὶ ἀνδρόπαις καὶ τὰ ὅμοια διπλῶς νοοῦνται. ὄφνιθόπαις γὰρ λέγεται καὶ η ὄφνιθος παῖς καὶ η ὄφνιθοφυὴς παῖς καλλίπαις δὲ η καλῆς μητρὸς παῖς (immo η καλῆς παιδὸς μήτηρ) καὶ η καλὴ παῖς ἀνδρόπαις ὁ ἀνδρὸς (sic scribendum pro ὁ ἀνδρεῖον) παῖς καὶ ὁ ἀνδρεῖος παῖς aut rem aut verba non satis provisa habuit. Sed ita tulit aetatis istius consuetudo in hoc genere ultra modum luxuriata: η καλιπαρθένος Eumath. Hysmen. X. 460. Phot. Bibl. CLXXXIV. 418. τῆς καλιπαρθένου Θέντας Gregor. Naz. Or. XXI. 599. D. T. I. ὁ μεγαλοκήρυξ Anna Comn. XV. 485. A. ὁ καλλιμάρτων Nicet. Ann. XX. 3. 379. C. quae unde nata sint, docere nos potest nomen χειλιόδους, ex adjectivo in substantivi naturam transmutatum. Offenditur apud veteres quoque vocabulorum sic compositorum copia; sed apparet, pleraque ex tempore ad similitudinem paucorum publice receptorum efficta et cum auctoribus ipsis et nata esse et occidisse. Sic mihi per-

†) v. P. Seidenstücker Nachlaß die deutsche Sprache betreffend pag. 196. sq.

suasum habeo, Aristophanem nullo duce et exemplo χαννυοπολίτης et διαδραστικολίτης dixisse, juxta ac si (ut πικροπολῖται quidam sunt et μεγαλοπολῖται) genus quoddam esset hominum χαννυοπολιτῶν. Ita etiam πακογείτων apud Callimachum H. in Cer. 118. (cf. Gernhard Observatt. in Soph. Philoct. v. 692.) comparatum videtur. Evidentissimum autem est, διπαιοπολίτης Hephaest. Apotel. p. 18. non ex δίπαιος ποιτής compositum, sed adverbium et verbum διπάιως ποινει in nominis speciem confusa esse, ut ἀπαιροπαλλήσιαστής. Neque istam Seidleri mei defensionem probo, quam pro Musgravii emendatione sane quam levi et sublesta suscepit ad Troad. 553. ἀμβροτόπωλος, quod nihil vetat adjectivi loco haberri, pro πῶλος ἀμβροτος, ut αἰνογύας, αἰνολέων, μονόλυνος, χαννυοπολίτης, pro αἰνὸς γίγας, χαῦνος πολίτης, accipi affirmans. Quod si in vulgus emanaverit, summum periculum est, ne ex Bothiana illa μηλοπός (Soph. Aj. 603.) tanquam ex irriguo solo nova nobis succrescat Graecitas. Χαννυοπολίτης et χαῦνος πολίτης quid differant, facillime perspicitur his exemplis, *Geschwindschreiber* et *geschwinder Schreiber*, quibus similia possunt cuicunque etiam e quotidiano sermone succurrere. Illud autem sic est judicandum: genitivi, adjectivi et compositionis unam esse eandemque vim subjecti varie definiendi, eamque causam esse, cur modo adjectivum et compositio: μεγάλη πόλις et μεγαλόπολις, modo genitivus et appositorum: πρόσωπου χαρᾶς, πόνου πικρίας, πτέρυξ χιόνος, pro πτέρυξ χιονώδης etc. et interdum compositio et genitivus vices alternent: Φιλίππου πόλις et Φιλιππόπολις, et, ut eodem exemplo utar, ταύρου πόλλα, ταυρόπολλα et πόλλα ταυρία. Quum igitur his tribus modis duae notiones conjungantur, quarum una alteram definit et determininet, apparet tamen, esse quosdam veluti conjunctionis gradus, aliterque compositum *Königskleid* dici, quam cum adjectivo *königliches Kleid*, quorum hoc de quolibet magnifico habitu, illud de eo di-

eitur, qui regibus ita proprius est, ut in nulla alia re intelligi possit. Utrum autem aliquid tanquam accidens an proprio inhaerens notetur, saepe in scribentium arbitrio constitutam, non raro usu sancitum est. Tantum unusquisque videt, neque quaelibet vocabula hoc modo componi, neque, quaenam ita composita fuerint, ante sciri posse, quam exempla aut ejusdem aut certe propinquai generis notuerint, ideoque Dorvillio quidem *αἰνογέρων* Manethonis cuidam loco affingenti concedi posse, ut a similibus *αἰνοπετήρη*, *αἰνορύπαννος*, exemplum et auctoritatem novo operi quaerat, Musgravium autem sibi plus adsumsisse, quam probari potest ipsi Euripidi concessum fuisse. Talia ut recipiantur, nunquam suaserim.

Hujus tam parvae observationis incuriosus J. Scaliger in errorem incidit ad Poll. I. 80. „μεγάλος τέχνη, inquit, est μεγάλη στέγη, cuius compositionis exempla multa observavimus. Sic Pindarus μεγαλόστεγος Αθένας vocavit pro μεγάλην πόλεν, et, quod magis mirum, Anacreon καλλιρύναικες dixit, pro καλῇ γυναικες. Sic apud postam εἰνάρυψες pro ἔντια νύπτες.“ quae quid aliud declarant, nisi virum egregium neque emendatos codices, neque sat fidam memoriam habnisse? Sed quod Suidas et Photius Κένεδρος, κενὸς ἄνηρ, Hesychius Μεγάλανδροι, μεγάλοι ἄνδρες †) explicuit, indicium est, illis ipsis, quibus graecus sermo patrius et nativus fuit, hanc subtiliorem defuisse rationem. Scaligero si quis opitulari cupiat, is ejusmodi exempla proferre debet, quale est illud in Epigr. Αθεσ. D XI. pag. 227. ἀβροπόδων βῆματα, quod Jacobsins ex elegantia poetarum usu pro ἀβρῷ ποδῶν dictum esse putabat; sed recte Schneiderus in Lex. Gr. ἀβρὰ ποδῶν scribi jubet. Nihilo melius est ἀρρόποντα

†) Hoc exemplo refutatur Bastii emendatio ad Gregor. pag. 415. Suidan corrigerem tentantis.

pro ἄνδρος πούς †), quod Schneiderus citat e Paus. II. 4. τὸ ἄγαλμα ἔστιν ἀνθρώπου πόδεων δὲ καὶ χεῖρες καὶ ἄκροποδές εἰσι λευκοῦ λίθου, ubi ἄνδροι πόδες legendum esse Barkerus in Diar. Class. MDCCCXVII. N. 52. pag. 376. et Schneiderus in Nov. Ed. mihi assenserunt. Sic enim Pausanias aliis omnibus locis: VI. 19. πρόσωπον καὶ ἄκρους πόδας καὶ τὰς χεῖρας. VIII. 31. χεῖρές εἰσι λίθου καὶ πρόσωπόν τε καὶ ἄνδροι πόδες. VIII. 31. cf. II. 11. VII. 23. VIII. 25. IX. 4. Ἀβροδίαιτα olim vulgatum Aelian. V. H. XII. 24. Corayus non injuste barbarū et ineptum nominat. Sed et ad illud genus, quod Graecis concessum esse dicebam, antiquus sermo raro descendit, conjugatas notiones magis dissuere solitus, quam separare compingere. Quem ad morem etiam recentiores scriptores nonnunquam redeunt, veteresque compages revellunt, ut ὡμὴ λύσις, θερμὴ σποδία (pro quo Geopp. VIII. 20. 543. et Gregor. Cor. p. 557. cod. θερμοσποδία exhibet) et id genus alia, a librariis ultro citroque confusa. Ἀγαθοδαιμῶν apud antiquos non occurrit et latine magis quam graece dicitur. Καλονάγαθος Poll. IV. 11. quod Schneiderus vulgo in Graecia de honestissimo quoque usurpatum affirmat, quodque Corayus Στοχ. Αὐτοσχ. π. Ἐλλ. Γλ. πδ. usque adhuc perdurare tradit, jam dudum dubito an omnino graecum haberi possit; legitur quidem ap. Apollon. Lex. p. 404. Ἡψ., παλονάγαθος sed pro hoc Hesychius παλός, ὁγαθός exhibet, neque in tanta corruptelae facilitate uno aut altero exemplo res con-

†) Οἱ ἄκροποις apud Pallad. Comm. in Hippocr. L. I. de Fract. p. 285. B. T. VII. Chart. pag. 210. Sect. VI. Foss. atque alios artis medicae auctores non magis quam ἄκροχαιροι, ὄφθαλμοι atque similium rerum vocabula suspicionem recipit. Neque Barkerus adjiciam, ἄκροποις, si unquam in graeca lingua extiterit, poetis solis concedendum esse affirmanti, qui quo magis poetae sunt, eo longius ab his officinarum inventis refugiunt, suis et proprijs uti non detrectantes.

fici poterit. Verum de νονεζόντως dicturus eram. Quod hyphen, ut Etymologo placuit, apud Isocratem legitur ad Philipp. III. 118. idemque ex Antidosi citat Lex. Coisl. pag. 483. Dion. Cass. LXXVIII. 28. 1336. Liban. Decl. T. IV. 300 et 860. Plato autem disjunxit εὐ καὶ ζύντως νοῦν de Legg. III. 126. unde admoneor, ut de universo genere aliquid summatiū dicā.

Equidem de scriptura et inclinatione hujus generis idem mihi quod de multis aliis persuadeo, Graecos ipsos nihil habuisse certum et definitum, sed ad suum quemque arbitrium modo hoc modo illud praetulisse. Μεγάλος, Νεάπολις, Ἱεράπολις nonnulli junctim scribi voluerunt, propterea quod a parathesi neque paragogum nascatur, neque τεμενικόν: quod autem Νεαπόλης et Σιοσκορεῖον scribatur, hoc argumento esse, vocabula illa synthetis adnumerari debere; contra quam aliis visum erat, v. Etym. M. p. 278, 25. qui locus fons est et caput hujus doctrinae, conf. s. Μεγαλάς et Σκορασιμός et latinum *Caesaraugusta*. Cum hoc conjunctum est, quod Apollonius affirmat, Νέα πόλις, ἀγαθὸς δαίμον, et quae sint his similia, ex utraque parte declinari; contra autem fieri in Κόρακος πέτρα, νοσκνάμος et affinis, de Synt. L. II. p. 172. Horum alterum, quod corrupto et integro constat, natura sua certum et immutabile est; alterum genus ex duobus integris compositum fluctuat. Multa afferre possum sibi contraria, sed vel unum ex his quodlibet sufficiet. In notissimo senario:

'Ερημα μεγάλη στίν ή μεγάλη πόλις.

Strabo Μεγαλόπολις exhibet, Eustathius sic, ut scripsi, quo facilius appareat alliteratio. Itaque nulla ratio erat, cur Holstenius ad Steph. p. 143. Ιεράπολις scribi mallet quam Ἱερὰ πόλις. In appositione: Μεγάλης πόλεως Aeschin. c. Ctesiph. p. 553. Dem. de Megal. pag. 204. ubi cod. Par. Μεγαλοπόλεως habet, Callisth. Athen. X. 75. 156. cf. Du Cang. Gloss. p. 894, Μεγάλη πόλις

Dem. Fals. Leg. p. 344. Appian. **Syr. XIII. 522.** Pausan. II. 27. 280. Plutarch. Ser. N. Vind. p. 22. *Μεγάλην πόλιν* Dem. de Megal. p. 203. Paus. IV. 29. VI. 12. VII. 6. VIII. 26. Similiterque Ἰερᾶς Πύτνης Steph. Byz. s. "Ωλεος, Νέας πόλεως Athen. XV. 58. 515. Νέαν πόλιν Scylax Peripl. p. 46. Huds. Composita sunt: *Μεγαλοπόλει* Polyb. IV. 25. *Μεγαλόπολιν* Pausan. VIII. 27. Strabo VIII. 5. 517. *Νεαπόλεως* V. 7. 197. 9. 205. XII. 58. 142. quorum omnium summa est in exemplaribus nostris confusio, v. Mazoch. ad Tab. Heracl. pag. 251. Tzschuck. ad Strab. T. III. pag. 317. Neque magis illi exploratum habuisse videntur de iis, quae ex obliquo et recto composita sunt, utrum verbi causa *Φιλιππόπολις* an *Φιλιππόπολις* scribendum sit, *Πομπηϊόπολις* an *Πομπηϊόπολις*. Quae localia non sunt, necesse est composita ut sint, *οὐρανόπολις*, *Διονυσοκόλακες*, *Ἀλεξανδροκόλακες*, de quibus nunquam dubitatum est.

De paragogis nihil in universum pronunciari potest, nisi hoc, communia synthesis sequi, *μικροπολίτης* †), *νεοπολίτης*, *πρωτοπολίτης*. Topica autem compositionis regula examinanda sunt. Unum enim genus est fluxum et mutabile, corum quae a nominibus puris inducuntur, quod genus modo ad synthesis modo ad parathesin dirigitur, *Ιεραπολίτης*, *Νεαπολίτης*, *Ιεροπολίτης*, *Νεοπολίτης*, cuius discrepantiae multa occurunt cum in libris tum etiam in nummis et marmoribus vestigia, ut passim adnotarunt Ethnographi commentatores. Alterius generis duplex est partitio; quae cum

†) Lexicis addo *μικροπολίτες* Συνε. Epist. LVIII. 206. B. ή *μικροβασιλεῖς* Eustath. 1952. (ut *μικροπολίτες*), quod Lexicographi falso ad adjективum *μικροβασίλειος* referunt. *Μεγαλοδίναμος* Nicet. Ann. III. 6. 61. Gloss. ad Aesch. Pers. 641. Tzetz. ad Hesiod. p. 41. Heins. *ἐνδίναμος* Anna XIII. 407. B. Eustath. p. 655. *δυναμοῦσθαι* Synes. de Provid. pag. 100. B. Euseb. de Laud. Const. II. 719. ex versione Alexandrina propagatum.

adjectivis componuntur, ad unum omnia syntheta sunt,
Μεγαλοπόλιτης, quae cum substantivis, liberum est,
utramcunque in partem inclines, Ἐρμουπολίτης (Agatharch. M. R. p. 21.), Ἐρμοπολίτης (Strab.), Πομπηϊουπόλιτης, Ἰπποκαθημήτης.

Expositis his generibus et modis compositionum et appositionum, reliquum est, ut de declinatione dicatur. Nomina urbium propria, tum ea, quae etiamsi propria rerum aliquarum non sunt, tamen iis praecipue tribuuntur, appellativa denique omnia, nominis, quod singulis subjacet, flexum sequuntur, τῆς Θεουρόλεως, τῆς καλλιπόλεως, τῆς μεγαλοπόλεως, quae licet antonomasticorum modo de Roma, Antiochia, Alexandria, Byzantiove usurpentur, tamen nunquam hoc modo dici potest, η Ἀλεξάνδρεια καλλιπόλις ἡστι, quod fieri posse putavit sine dubio Brunckius ap. Pancrat. Epigr. I. p. 191. T. I. ίδοις, ω νασσα, τὰ τῆςδε εὐτεκνα (leg. εὐ τέκνα) pro καλὰ τέκνα accipiens, ut nonnulli δυσαίνηγμα et εὐεπιτήδευμα interpretantur. Neque mihi quis forte minus adhuc peritus discernendi proprietatem cujusque generis in medium afferat illa Tragorum scitamenta, καλλιπαις θεά, εύπαις γόνος, γείτονες μελαμφοτοι, ποὺς τυφλόποντος, quorum nullum ista ratione dissolvi licet. Similiter illis cadunt adjectiva communia, quum de urbibus, insulis, regionibus usurpantur: et μεγαλοπόλις Ἀθηναι Pind. P. VI. init. quod Scaligero errorem offudit; πόλιες αὐτόνομαι καὶ αὐτοπόλιες in foedere Thucyd. V. 79. πόλεισιν ισοπόλεσιν Appian. Civ. I. 10. 15. Neque aliter Graeci πόλεις νεοπόλεις, ὁρθοπόλεις, νήσους δικαιοπόλεις dixerunt. Personalia autem aut propria aut aetum significantia imparibus syllabis declinantur: Ἀγηστόλεος, Νικασιπόλιδος, Φιλοπόλιδος Appian. Syr. XL. p. 595. Φιλοπόλιδες Dio Cass. XLVI. 54. 474. ταραχηπόλιδες Philo in Flacc. pag. 968. ἀπόλιδες Isocr. Symmach. XVI. 266. Xenoph. Hell. VI. 5. 1. Joseph. Antt. III. 15. 191. quam eandem regulam, sed non eodem

modo, Etymologus proposuit: τὰ παρὰ τὸ πόλις συντεθέντα ὄνόματα, εἰ μὲν ὡσι θηλυκά, τὴν τῶν ἀπλῶν φυλάττοντα πλίσιν, εἰ δὲ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ μετέχει, διὰ τοῦ δογκίνεται, φυγοπόλιδος, sub v. Ἐλεπόλεις cui repugnat οἱ φιλοπόλεις Aesch. Sept. 178. ex alieno petitum, neque cum ἀνροπόλεις, quod Blomfieldius in subsidium vocat, ulla ex parte comparandum. Sed labimur longius. Unum addere libet: Ἰλίου πέρσιδι Pausan. X. 26. 241. sub uno accentu proferri debere; nihil autem referre, utrum apud Athen. XIII. 91. 210. τῆς Ἰλιουπέρσιδος, an, ut Edd. vett. habent, Ἰλιοπέρσιδος scribatur, quae forma Schweighaeusero falso in suspicionem venit, v. Animm. T. VII. p. 512. Sed qui diversos ei accentus dederunt, Ἰλίου πέρσει scripserunt, Harpocr. s. Καθελών. Aristoteles, ut plerisque moris est, πέρσιν Ἰλίου appellat Poet. XIX. 245.

§. IX.

Verba derivata compositorum speciem ementita.

Hinc progredientibus occurssant larvae et simulacra compositorum multa modis volitantia miris, βουλιμάττω, ἄλλωπτω, ἀπιώσσω, ἄλλοφάσσω, ἀγνώσσω, quae, si fortius institeris, tenues fugiunt, seu fumus, in auras. Ἄλλόπτω, ἐνάλλόπτω, πατιλλόπτω, quae plerique in hoc numero habent, ab adjectivo ἄλλος, ἄλλψ, derivata sunt, ut a γοργός, γοργώπτω, quod ab Hesychio servatum est s. Γοργώψατο, Ἔγοργώψατο et Ἔγοργοπτεσκεν, i. e. γοργόν, φοβερὸν ἔβλεπε. Haud enim erravero, si, ut a νέος νεώσσω, ab ὑγρός ὑγράσσω, τυφλός τυφλώσσω, ἀλεός ἀλεάσσω, sic ab ἄλλος ἄλλωσσω, hinc ἄλλόπτω deductum dicam; quas terminations notum est in veteribus dialectis alternari, ὅσσω et ὅπτω, πίσσω et πίπτω Eustath. 1398. 50. Λόσσω, λίπτω, κορύσσω, κορύπτω; est etiam ubi cum terminatione in ξω competat, velut αἴγματειν η + αἴγματεσσιν Eustath. p. 1292. 18. οἰμοξώ et

οἰκάρτεω. Plurima nominibus affinguntur: λαμώσσω, λιμώσσω, ὑπνώσσω, ὄνυφρόσσω, πτιλώσσω, δριμύσσω, ἀμβλώσσω et ἀμβλυνώσσω, ex utraque adjectivi terminatione confusum. Alia verbis succrescent. Etym. M. p. 14. 5. Ἀγράσσω, παράγωγος ὁ χαρακτήρ, ἀπὸ τοῦ ἀγρός (iunctio ab ἄγρῳ) ἀγράσσω· τὰ γὰρ δύο ταῦτα οὐκ λαμβάνουσι φωνὴν ταῦτα. τὸ δὲ ὁ οὐ λαμβάνουσι. ἀλλάσσω, πυρέσσω, πτήσσω, δειδίσσω, ἀφύσσω (adde ἀπινύσσω a πνύω, non a πινύσσω derivatum, ut Eustathio visum est p. 983. 19.), ὄνειρόσσω· ὅστε ἔχεις μὲν δοῦναι τὸ σέ, οὐκέτι παραγωγῆ δέ τὸ γὰρ ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω γέγονεν. Cf. v. Ἀνάσσω et Philem. Lex. Techn. pag. 148. Hinc apparet, ἀλεύσσω et οἰμόσσω Symm. II. 3. rejicienda esse. Ad εσσω̄ adscribas (quoniam nunc de verbalibus quaerimus) ἀηθέσσω, ἀλθέσσω, ad ησσω̄ ἐργήσσω, cuius immemor Scholiastes Arat. Phaen. 21. literas η̄ et ε̄ ante σ̄ reperi negat, præterquam in ησσον et κρεισσον, quorum hoc etiam Etymologus memorat s. Εἴλισσω. Ad ωσσω̄ ἀκράσσω et ἀγνώσσω Simmiae ap. Tzetz. Chil. VII. §c. 144. Ante-hom. 364. Νόην. Dion. I. p. 54. 5. Coluth. v. 8. unde etiam ἀγνώσσασκε ductum est, quod Lexicographi nuper ad ἀγνωσσάσκω referebant, nunc nihil rectius ab ἀγνώστῳ repetunt. Horum igitur omnium nihil regulæ, quam constituimus, contrarium videri debet. Neque ἀνδραφάσσω ideo rejiciendum est, quia simplex ἀφάσσω extat. Nam jam semel diximus, terminaciones, quas composita amant, simplicia non respuere, velut ἄφω, ἀφάσσω, νησος, νησίζω, eoque effici, ut e longinquo intuentibus ἀνδραφάσσω ab ἀφάσσω, χειροησίζω a νησίζω compositum videatur. Quod longe aliter est. Fors tulit, ut ab antiquo ὄπτω praeter ὄπτάνω etiam ὄπτάξω in usum veniret, quod cavendum est, ne quis composite λινοπτάξω subjectum esse putet. Hoc enim a nomine λινόπτης germinavit, assumta terminatione verbali, ut εἰνοπτάγεις, εἰνοπτάζω. Si quis notionem ἀνδροηψίας

verbali specie induere cuperet, hic aut stirpis propagare verbum ἀνδραφάσσω, aut per traducem poterat: ἀνδραπτάξω, cuius simulacrum est χειραπτάξω Herodoteum, in alia forma + χειραπτέω, χειραπτήσας Phot. Bibl. 88. 20g. unde χνοῦς ἀχειράπτητος apud Jamblichum, quod immerito quibusdam in suspicionem venit. Sic etiam praeter paragogum σκαρδαμύσσω denominative σκαρδαμυκτῶ dicitur, ut ἄλλοπτω et ἄλλωπτω, ἀμβλυώσσω et ἀμβλυωπτῶ. Transeatur ad aliud genus.

§. X.

Adjectiva participiis assimilata.

'Αγνώσσασκε si qui adhuc sunt, qui ab ἀγνώστῳ derivandum putent, illud certe cavebunt, ne ionicum ἄλλογνῶσαι aut adjectivum ἄλλογνός +, ut a futuro ductum, ad hanc causam adspiciant, quorum alterum quorsum pertineat, constare video, de adjectiviis istijs modi paullo accusatius dispiciendum est, ne quid impedimenti nobis objiciant. Habent enim nonnulla eam speciem, quam omnino graecis vocabulis inesse noluimus, ἀγχιβλές, ἀνδροκλάς, quod erunt qui cum ἀποκλάς componendum ducant, βαριβάς, τυροβλείς Etym. s. Bls. Huius Sylburgius subvenit, τύρω (f. δονητή) βλείς corrigens; neque credibile est, Grammaticum insolentiam compositae formae silentio praetermissorum fuisse. Alterius curationem praestat Blomfieldius ad Pers. 160. „Lex. SGerm. „Βᾶρις — Σοφοκλῆς βαριβάν λέγει τὸν ναύτην. „Brunckius corrigit βαριδαν. Schaefero ad Greg. „p. 522. unice verum videtur βαριβαν. Mirum, cum

†) Empedocli Sturzii v. 194. σαρκῶτ ἀλλογνῶτ περιστίλλοντας γενῶν. ille vestem corporis alias interpretatur. Id quomodo ἀλλογνός significare possit, si Sturzus intellexit, bene est; ego non intelligo. Fortasse ἀλλογνής scribendum, ut Ἰωνής et ἀτερογνής Etym. 435, 52, vel certe in hanc sententiam accipendum est.

„ipse meminerit vulgaris ναυβάτης. Certissime „corrigo βαριβάταν. Lepidus est Bastius, qui βαριβάταν per metaplasmum dictum esse putat pro βαριβάταντα.“ Si quid est in hac re lepidum, id totum, quantum est, in Blomfieldio residet, qui si argumenta proferre adigeretur, neque Bastii sententiam refellere neque suam probare posset. Βαριβάτας suspicionis absoluti simillimum νυμφόβας, cui + μονόβας, i. e. μονοβάτης, et fortasse etiam μουκηρόβας et + κακόβας ex eodem Hesychio adjungi possunt. Nam χιονόβας plane intestatum est. Sed pro illo Schweighaeuserus ad Athen. Anim. T. I. p. 361. μουκηροβάτας (χαρυστάκτης) idemque nomen apud Athenaeum pro μουκηρόβατος substituit; mihi μουκηροβάτας scribendum videtur. Hesychius: Βάξον (βᾶξον), κατάξον· λάκωνες. Alterum: Κακόβας, ἐπικακῷ ηβῶν, vereor ne in hunc modum scribi debeat: Κακοβλαστής, recepta syllaba finali insertaque ea litera, quae cum alpha summam similitudinem habet. Restat δρειβάς, quod ut in Lexica reciperetur, Ruhakenii auctoritate effectum est, qui quum Hesychii glossam: Νιβάδες, αἱ τὸν λόφους ἔχουσαι ἄλγες, ex κρημνιβάδες truncataam esse conjectisset Ep. Cr. II. p. 154., huic neque probabili neque, ut mihi videtur, necessariae emendationi speciem conciliare annis, alio loco Ὁρειβάδες capellas exponi affirmavit, tacite sic vulgatum δρειβάδες corrigens. Quae si vera est conjectura, ne δρειβάδες quidem cum hoc genere, quod quaerimus, quidquam commune habet, sed cum χοροστάς, λυκοστάς et similibus congregandum est. Ita duo relinquuntur vocabula; quae ad hunc locum pertinent, κιλλίβας et ὀξρίβας, quorum ad similitudinem, ut videtur, Bastius etiam βαριβάτα· dirigendum putavit, qui si λυκάβαν Epigr. Αδεσπ. CXCIV. 8. et πολύτιον Antisthen. Αογ. Οδύσσ. p. 63. T. VIII. Manetho V. 268. similis métaplasmi exempla ferret, refelli a Blomfieldio non posset. Neces- sariam esse hanc emendationem ne ipse quidem credi-

DE VERBORUM COMPOSITIONE. 81

derim. Nam ejusmodi glossematica et solitaria vocabula, quam nihil habeant, ad quod exigi possint, coeço errore tum huc tum illuc vagantur, et praeterea terminatio *as* cum *enigma* licentia ex una in alteram declinationem transiliit; de quo in alia operis parte plura diximus.

Ocurrat quispiam, sermonem graecum abundare ejusmodi nominibus, ex secunda perfecti passivi persona traductis, ἀλληρας, μελισσόκρας, ἄκρης, ιθύτηνς etc. †) Haec igitur, quorum syllaba verbalis aut natura aut positione longa est, longe lateque diffusa sunt et omnigenis e principiis oriuntur. Ad primam classem barytonorum pertinent v. c. πελεθόβαψ (Hesych.), χοιρόθλιψ, πεδότριψ, παιδότριψ. Φαρμακότριψ auctoritate caret, neque recte accusativum φαρμακοτριβάς ap. Poll. VII. 179. huc referunt; aut φαρμακοτριβῆς dicitur Aelian. H. An. IX. 62. aut φαρμακότριπτης, quod in Demosthene adgnoscit Lexicon Rheticum Bekk. p. 314. Secundae declinationis sunt νεόθηξ, πρόσφυξ, πναμότρωξ. Tertiae exempla non extant. Eo foecundior quadratus est ordo: διάσφαξ, πρυταλλόνηξ, κατάπηξ (Etym. Bekrēdros δη πηλώδης τόκος καὶ κατάπηγας ποιῶν τοὺς ἀνθρώπους), ὄνειρόπληξ, Lexicis omisssum, Philo de Josephi. p. 528. A. pro quo idem de Vit. Mos. p. 643. E. ὄνειρασσ πληγθεῖς, de Jos. p. 541. A. φαντασίᾳ πληγθῆναι. Philostr. V. Apoll. IV. 57. 178. ὑπὸ ὄνειράτων ἐκπεπλήγθαι. quod et Euripidi redhibendum judico Helen. 1206. ὄνειροις

†) Aristarchi auctoritatem sequor, v. Schol. Ven. ad Catal. 262. Ἀπόδιψες Ἀριστοφορος ὄχυτόνες (leg. παροῦστ.), ἡς θελικατρόψ, καὶ η σύνθετες τρύπες ἀπατεῖ, ὁ τι ἀπ. οὐρανογ., εἰτε πάθος, εἴτε λιθρεύειν, posthabita recentiorum Grammaticorum apudilitate, suo utrumque genus accentu distinguentium, v. Baat. Epimeetr. I. p. XXXI. Jungermann. ad Poll. II. 24. Schweighæus. Anonym. ad Athen. T. VI. 542. In aliis, de, quibus Grammatica certant, inconstantiae inventatae vestigia reliqui.

ἐννύχοις πεπληγμένη pro πεπεισμένη. †) Πεμπτόκλιτα eandem ob causam, qua futuro primo carent, etiam huic inclinamento renunciare coguntur; unum ἀργότερος, extrusa litera insociabili, aditum sibi ad hoc genus patefecit. Omnium autem feracissima sunt verba primitiva pura, futurum et perfectum circumflexorum imitantia: ἄβλης, ἄδμης, λιμόθης, ιθύτης, ἀμφίτης, αὐθόκης, ἄγνως, quod ab ἄγνωμι nescio quo repetunt, ἀνδρόθρως, ἄπτως, φυλλόστρως, quibus etiam λινόλις accensendum, quod Ionem Athen. X. 74. 155. pro λινολικος χλαινα scripsisse puto. Ad rem pertinet scire, in his compositis neque δύς neque εύ reperiri, deinde non facile superdisyllaba verba huc ingredi: ἀργότερος, βαλώρυξ, πολύπτωξ, βάσταξ et νεκροβάσταξ, αἰγόδιαξ et + θηροδίωξ Etym. M. pag. 451. 25. In accentu horum vocabulorum (quem vix attigit C. Wagner de Acc. Graec. p. 99.) notum est quantum librarii sibi indulgeant; neque leviter veteres Grammatici a se dissident. Athenaeus quidem IX. 76. 516., ut notiora praeteream, in universum verbaliq; composita, in ψ desinentia, graviari docet, αἴγιλιψ, οἰκότριψ, βοόκλεψ, quae a perfectis τέτριμαι, κέκλεμαι derivat; ubi MS. et Vett. Edd. κλαμμαι (quod ante Brunckium Aristoph. Vesp. 57. legebatur et Const. Lascarin sponsorem habet Gramm. t. 6.) et βοϊκλεψ exhibit; vulgatas lectiones Grammaticus Hermanni p. 321. sequitur. Secundum hanc regulam apud Phrynicum App. p. 11., qui haec: ἀτριψ, πορνότριψ, ἄρπαξ, κλέψ, ἐπίτεξ, a futuris ††) arcessavit,

†) Lexicis accedant φαλαγγόπληγτος Galen. de Comp. Med. p. Locc. VII. 3. 543. Ε. et φαλαριόπληγτος Dioscor. I. 5. 6. a. 15. a. quae si quis propter similitudinem synonymorum φαλαγγόπληγτος, φαλαριόπληγτος intuta esse credat, recordatus forte, Valckenarium Eur. Hipp. 1303. pro δηγθέεσσα πληροις non sine aliqua ratione πληγεῖσα substituisse, is pro ἄφοβηπληγτος etiam επέδ' ὄφεως πεπληγός Proverb. XXIII. 32. dici meminerit.

††) Apollonina si ἀπετρῆγε σκοπιῆς scripait Argon. II. 681., non

+ βούνκλεψ scribitur (ut + βονκλόπος Porphyr. A. N. p. 119. Barn.). Diversum suadet Choeroboscus ap. Etym. et Suid. s. Αβλής, haec omnia, quae servent unam perfecti passivi syllabam, acui jubens.

Simplicia, quae ex hoc genere occurrunt, non difficilis observationis sunt, communemque habent cum prioribus literae ὁ appetentiam: θώψ, κλώψ, σκώψ, πτώξ, παράβλωψ. Κλώψ falso perhibetur ε πλοπός contractum; hinc derivatum κλώπιμος bis in Rheso Pseudodeuripideo pro πλεπτικός cod. Florent. praebet v. 206. cuius in locum κλωπικός (ut θωπικός) Plat. Cratyl. 407. E. subrogandum videtur; κλώπιμος enim Graecos dixisse arbitror, non κλώπιμος. Σκώπευμα communiter Athenaeus, Hesychius, Photius scribunt; metro id contrarium esse nescio qua ratione affirment Schneiderus et Albertius; σκώπευμα si qui dixerunt, certe ei eundem sensum subjecerunt, quo σκώπευσις venit et σκοπευτής, omissa Lexicis, Aquil. Os. V. 1. Esai. LVI. 10. Pro σκωπτόλης, ut id quoque strictim tangam, nonnunquam σκωπτώλης subrepsit, ut apud Suidan s. Εὐθύδημος et Dionem Cass. XLVI. 13. 461. LXXVII. 11. 1296. in Varr. Lectt., quo vitio etiam πειώλης affectum puto apud Suid. et Etym., quod compositum esse, ut ἔξωλης, πενώλης, non persuadent Grammatici; est enim (nisi potius πεώδης scribendum) e numero paragogorum, ut μαινώλης, οιφόλης, ὄζόλης, ὄπυόλης, v. Porson. ad Schol. Harlej. A. 792., κορυπτόλης, quod Salmasius in pravum vertit, φαινολίς, Μισγόλας, Αργόλας, Φειδόλας, Πυθόλης. Litera longa adjectivis propria est: φειδωλός, κηδωλός, ψευδωλός, a Plato licenter correptum (ut Phaedromus), et substantivis femininis: ἀμαρτωλή, μεμφωλή,

ἀποτμῆτι, quod et ipsum exemplo caret, sed geminum habet ιθυτμῆτας σπῆλγγας Nonn. Dion. II. v. 457. V. p. 156. 16., non aliter sensisse videtur. Priscam declinationē latinae formam ostentant: *aueps*, *obex*, *cruminissa*, *vestispez*, *libripens*, *aurifex*, *aquilex*, *nefrens*.

τερπωλή, θερμωλή, εὐχωλή, et, quae ἀντιστοιχίας lege in contrarium deflexa sunt, ἐλκωρή, θαλπωρή. †) Sed quis erit modus, si proxima quaeque arripere et per partes omnia scrutari velim. Unum addo: in griffo inficeto

Athen. X. 71. 150.

'Eg πόδες ἐκ περιπλῆσ τερημένον ὅξε διάτρες. adjectivum διάτρες s. διεργίς vello modo ferri posse, quum vocabula ejusmodi neutram positionem nunquam accipiunt, et si id a poeta significatum sit, quod Casaubonus vocabulo monstruoso διαπρός expressit, promissimum esse διαπρό corrigerem, cuius vestigia in codd. apparent, summō consensu διάτρετον exhibentibus.

§. XI.

Πλεῖσ, πλόιος et πλεῖσθ, πλεύρος.

Quoniam rursus nobis verborum ab ē in ὄ traductorum mentio illata est, etiam de derivatorum secundariorum inconstantia aliquid dicendum videtur. Πλέω, πλόος, est πλοῖω, in media polissimum formā usitatum: Diod. III. 53. Polyb. III. 28. Strab. III. 2. 374. Themist. Or. XXVI. 531. A. Heliod. IX. 5. Artemid. II. 56. + διαπλοῖσθαι Anna Comn. IV. 103. A. VI. 180. D. XV. 464. C. quo loco τὸ τῆς θαλάσσης ἀπλωτον pro ἀπλετον scribendum est. Id quum aures non satis complere videretur, vocalis principalis productio in proclivi erat: πλοῖω Hesiod. Opp. 634. Thucyd. I. 15. ubi plures codd. activam formam retinent, Lucian. Vit. Auct. 26. 115. Arrian. Euxin. p. 154. Diod. III. 50. 301. Artemid. II. 57. 214. ubi Aldus πλοῖ. edidit, διαπλοῖσθαι Nicet. Ann. III. 7. 65. XVII. 6. 342. Anna Comn. X. 289. C. XII. 371. D. Eustath. p. 941. Grammatici

†) Hoc pro illo librarii scripsisse videntur in Tryphiod. v. 128.

Μην δ' ἐπιποταπερίστησαι ἡπερ ἐστροφή.
Vulgo γάμην θαλπωρατ. Eadem v. 198. γλαρυνθός διὰ ὅρνόγονο (de equo durante) pro ἔνθάζετο reddidimus.

nos in siccō destitūunt, utramque scripturā cū nulla alterius utrius aut elatione aut submissione cōmemorantes. Sed Attici tamen, quām ἀηίζεσθαι, Νηρόης et similia probaverunt, voluntatis suae veluti quandam praerogativam dedit videntur. Idque confirmat etiam adjectivi usus. *Πλάιμος* dixerunt enim Thucydides (a quo Philo Leg. ad Caj. 944. suum illud πτερωτιμων ὄντων abstulit), τριήρεις πλάιμοι Aeschin. Fals. Leg. p. 337. Decretum atticum ap. Plutarch. Vitt. Oratt. III. 278. T. XII. Paasan. X. 20. 217. πλάιμος θάλασσα Theophr. Char. III. Plutarch. Syll. XX. 211. T. III. Philostr. Apoll. II. 18. 69. Dio Cass. XL. 1. 227. Maxim. Tyr. VIII. 156. Thēmist. Or. XXVI. 316. B. Sed idem Plutarchus V. Pompej. LXXVIII. 241. T. IV. βάθος οὐ πλόιμον, Symp. V. Quae. III. 1. 209. ξύλα πλόιμα. Themistius VI. 83. C. ἀγορὰ τῆς πλοῖμου καὶ πορευόμην· cui in Or. X. 157. A. τενάγονς κόλπον οὕτε νανοίν ὄντα πλωτῶν οὕτε βατὸν πορεύσιμον pro βατόν restituendum videtur βάδην †). Gregor. Naz. Or. V. p. 152. C. λελυμένης τῆς ηδὸς καὶ οὐ πλοῖμως ἔχοντης, ubi codd. regii οὐκ εὐπλοῖμως dant, alibi non lectum. Si qua est igitur lectionum discrepantia, Atticis utique prior scriptura adserenda videtur, ut Demosth. c. Dionys. pag. 1290. et 1294.; de recentioribus, ut Agatharchide p. 44., micanendum erit. Eadem inconstantia est πλοάς et πλωάς, quorum illud pluribus Theophrasti locis, Hist. Pl. IV. 11. 453. 454. 12. 468. 15. 486., hoc poetarum numeris et Grammaticorum auctoritate inititur et ab Ernestio quo-

†) Ne quis aut hoc in supervacuum adjectum, aut eo assumto πλοῖμον scribendum fuisse existimet, Platонem advoco πίλεγος πορεύσιμον dicentem Tim. p. 296. T. IX. Et vicissim πλοῦς de itinero terrestri. Photius: *Πλωτέρας, πορεύεται πλοῦς γάρ καὶ η ὁδός.* de quo usu, Atticis non intractato, admonuit Scholiastes ad Nicand. Ther. 295. quem non inspectum temere corruptit Brunckius ad Aristoph. *Fragm. XIII.*

que ad Hom. Epigr. IX. Hesychio restitutum est. Cur autem Attici πλωτέως quam πλοτέως dicere maluerint, etiam haec generalior ratio afferri potest, quod illi, si sine graviore detimento fieri posset, concursum literarum ὁ et τὸ declinasse reperiuntur. Nam ἀθροίζω, γροτῶ, φοῖτῶ (v. Valcken, Ep. ad Roever. p. 68.), καταποτεῖται, διπλοτέως (Hesych. διπλοτέως Aesch, Agam. 844. Eum. 1017, ubi Stanlejus formae inornatori διπλάζειν velificatur), nunquam in urbem recepta sunt. Quaeritur, an φλοτέως Théophr. H. Pl. III., 6, V. 5, πλοτερότεω IX. 5. Dioscor. I. 18. 14. b. attice scribatur; + δεῖξομαι Strabo XIV. p. 990, ἔκχοτέω (χοῖνός) omnino antiqua non videntur. Sed ἀπλοτέροις (Xenoph. Dio Cæs. 57, 7.), cujus haec terminatio non paragogae complementum (ut in ἀθροίζω, φοῖτῶ), sed certi generis nota est (ut in ἀγδρόζω, γυναιχόζω), ob hanc causam arbitror vocalem significativam incolorem servasse. Quod exemplo admonemur, ne in exaequandis Atticorum scriptis versuram faciamus, atque hinc tantum deteramus, quantum illic accreverit. Sed mihi locum signare satis fuit.

§. XII.

Δυσθυνήσκω, Σταδιοτρέχω.

Imminent hinc iterque praecludunt duo desperatissima verba, sive potius verborum monstra, quibus ne Scaliger quidem et Schaeferus manum conserere ausi sunt: δυσθυνήσκειν et σταδιοτρέχειν, ab eodem Euripide, iuncta Prosa et Postvorta, in lucem edita. Horum prius duplice, quo saevius nos affligat, praesidio firmatum et plane irremediabile est. Affert tamen hoc aliquid solatii, quod utroque loco participium obtinet, δυσθυνήσκον et δυσθυνήσκοντος, quod genus vocabulorum ad nomina inclinat, eoque liberiorem habet articulationem. Neque facile erat, aliud ejusdem sententiae et mensurae verbum producere. Quod si antiquitus insitum, ususque diuturnitate consecratum esset, non iam barbarum illud diceremus, sed abnorme; qualia multa,

a primo veluti sattū in pravum detorta, una cūm seculis actatibusque hominū inveterarunt. Nunc, quia jam perfecto et concluso opere sese per vim intrusit, vitiosum et est et habetur.

Alterum erat σταδιοδραμοῦμαι, quod Schneiderus ad σταδιοδρέμα refert, Schaeferus (ad Soph. Antig. v. 58.) ad σταδιοτρέχω. †) Hermannus (Herc. F. 859.) nescire se professor, quo auctore, quave analogia hoc defendi possit, fortasse, inquit, sic scribendum: οἱ ἦγω στάδια δραμοῦμαι στέφνον τις Ἡρακλέους. Mihi idem tere in mentem venerat, οἱ ἦγω στάδιον δραμοῦμαι, cui similem medicinam adhibebam Orpheo Argon. 317. pro virtuoso ξωταμών ξῶα τεράν corrigens, ut ξῶα γράφειν dicitur pro ξωγραφεῖν, ὡμὰ δάσασθαι pro ὡμοφαγεῖν, et ξύγριτ λεβεῖν pro ξωγρεῖν. Alia quaestio est, an Graeci σταδιοδραμεῖν dixerint. Legimus sane + αἰθεροδραμεῖν Niceph. Greg. IV. 2. 49. A. ἀρματοδραμεῖν Apollon. III. 5. 5. ††) οὐριοδραμεῖν Anna Comn. III. 82. D. Haecce igitur corrigemus omnia? Dura conditio, nobis praesertim, qui a testata lectione discedere verecundamur; sed difficile est detrectare; nam nec πωλοδαμεῖν, σπιατραφεῖν, μοιρολαζεῖν Hesych. (μοιρολογχεῖν, v. Valcken. ad Herodo. VII. p. 555.) ullam habent cum hoc similitudinem, nec video aliud ad quod adniti possit adminiculum. Accedit quod literae & et ο tum in aliis vocabulis tum in hoc ipso genere treberrime confusae sunt, ut in Pind. IV. 119. Aldus ἵπποδραμία invexit, ἵστιοδραμεῖν ced. Mut. praebet Diod. III. 27. οὐριοδραμεῖν cod. Ciz. Jamblich. V. P. XXVIII. 286. p. 286. κυνοδραμεῖν MS. Poll. V. 65. et 78. quae et his et aliis in locis recte et ex ordine scribuntur ἵστιοδρομεῖν. Hipp. Ep. p. 19. Hesych. et Phot. s. Ἰστιοποιεῖν, οὐριοδρομεῖν Diod. III. 33. Sext. c. Ph. I. 643. Diog. La. I. 116. + αἰθεροδρομεῖν Niceph. Schol. in Synes. p. 393. B. + βυθοδρομεῖν Id. Hist. X. 6.

[†] Cf. Append. ad Aristoph. Plut. p. 512. sq. G. H. S.]

[††] Cf. not. ad Schol. Apollon. Rh. p. 113. G. H. S.]

503. B. + διασθοδρομεῖν VIII. 15. 228: + παινδρόμησις
 Eustath. p. 245. In Jamblich. V. P. X. 51. 104. ὀδύνα-
 των ἐκ φεύλης ἀφορμῆς ἐπὶ τὸ τέλος εὐδραμεῖν, Schneiderus
 εὐδραμεῖν reponit, quo Plut. V. Philop. XVIII. 462, Gre-
 gor. Naz. Or. II. 26. C. Schol. Thucyd. III. 42. 461.
 utuntur; sed leviore pretio pristinam lectionem τὸ δρα-
 μεῖν redimere licebit. Σταδιοδρομεῖν Plut. de Aud. Poet.
 IX. 107. Nicoph. Greg. XV. 5. 678. Schol. Arist. Vesp.
 546. Cur igitur Euripides non σταδιοδρομήσω dixit?
 Nescio. Ad σταδιοδραμοῦμα eum duxit fallax similitudo
 futuri δραμοῦμα, obscure in animo signata, quam si
 evolvere coepisset, fieri non poterat, quin exemplo,
 in quos se laqueos induisset, animadverteret. Nam ut
 σταδιοτρέχω probaret, difficile factu erat. Ergo hoc quo-
 que exemplo eluet via illa similitudinis, quam analogiam
 vocamus, quae tacitis vestigiis nos insequitur, et
 cautos attentosque incredibili rerum copia et varietate
 circumfluit, incogitantes autem sensim ad devia dicit,
 alias atque alias species objiciens, similes, dissimiles,
 denique etiam repugnantes. Nam, ut nulla est tam
 perfecta imaginis similitudo, quae non aliqua ex parte
 ad propositum exemplar deficiat, et ut stilos quoque,
 praeformatos ductus sequens, levi quamlibet motimento
 praescriptum egreditur, ita in infinita illa verborum
 a verbis propagatione saepe sine manifesto intellectu
 in aliena vestigia incurrit, ubi vel orbita nondum sa-
 tis fuerit impressa, vel inciderint quaedam praeformatis
 ita similia, ut parum diligenter intuentes facile fallant.

Priusquam vero ab hoc loco discedam, substantivi
 congeneris mutabilitatem ante oculos poscam. A δρέμω
 Abreschius Anim. ad Aesch. p. 187. δράμημα Pers.
 247., a δρομέω δρόμημα Eur. Med. 4180. derivat. Moro-
 sior judex, Blomfieldius ad Pers. 252. et Addend. pag.
 199. δράμημα analogiae repugnare affirmat et tum hoc
 loco tum apud Herodotum δρόμημα reponit. Ludus est
 hoc facere; neque aut Sophocles Oed. T. 195. aut Ion

Athen. XI. 34. 232. *scrius urgenti diu obluctabuntur.*
Largiamur etiam, fieri posse, ut **Pollux** VI. 183. δρόμηα, non δράμηα, scripscerit. Dummodo existat aliquis, qui nos edoceat, quare alterum analogiae respondere dicatur, alterum repugnare. Sed nemo docebit. Causam pro me dicant veteres magistri: Etym. M. 516. 45. "Εδραμον ἀπὸ τοῦ δρέμω ἐστίν, ἐξ οὗ δρόμος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φησιν, ὅτι δύναται εἶναι ἀπὸ τοῦ δραμᾶ, ἐξ οὗ ποὺ τὸ παρὰ Μενάνδρῳ δεδράμηκα (Philemonem testem facit Antiatt. Bekk. p. 88.) ποὺ δηματικὸν ὄνομα, δράμηα. Ergo Herodiani haec sententia fuit, non ex plebe Schedographorum, sed primariae dignitatis Grammatici, qui et ea aelate vixit, qua haec ars consummata est, et in ipsa arte cum Phrynicho et cum patre Apollonio principatum obtinuit. Δρόμηα autem neque plures aut graviiores testes habet: Eur. Troad. 683. Bacch. 870. Aristot. Hist. An. X. 51. 479. Epigr. in Statt. Aurig. LIII. Hesych. s. Πλεθρισμα et Πλεθρισμα (quo loco Photius δράμηα exhibet), neque eo nomine praeferri potest, quod a verbo noto et usitato ortum habeat; nam δρομέω ipsum nēn publici saporis fuisse, jure mihi sumere videor.

§. XIII.

Sylva verborum cacosynthetorum per saturam exhibita.

Postquam gravissimam operis nostri partem absolvimus, nunc, veluti messe condita, sub umbra doctrinae nostrae spatiabimur, et si quod solivagum deviumque verbum in conspectum venerit, protinus illud servis vinciemus legibus.

Συνεπάσχω non ita pridem Lexigraphi nostri suscepérunt, ductum, ut arbitror, e Demosth. Cherson. p. 105. μὴ συνεπετονθότων τῶν — μὴ συνεπεπονθότως τοῦ πλήθους, sic repetitum in Philipp. IV. 149. ut Reiskius e compluribus codd. edidit pro μηδὲν σύπιπονθό-

τος. Id quomodo corrigitur sit, in aperto est. Plato Gorg. p. 520. E. εὐ ποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν ἀν' εὐ πείσεται quod cur Heindorfius p. 255. in ἀντενπ. demutaverit, nihil rationis dici potest. †) Aristid. T. II. p. 404. ἐξ αὐτῶν τὸ ἄντε τὸ πείσεσθαι προσδοκᾶν ἔστι male Normannus copulatis vocibus ἀντενπ. Thucydidis locus III. 3. μὴ σὺ κακῶς αὐτοὺς ποιεῖν, ἀλλὰ συνελευθεροῦν, emendatorum manibus elapsus est. Jamblich. V. Pyth. XXXIII. 468. μή τι γε καὶ πρὸς εὐ παθεῖν, unde Schneiderus verbum προσενπαθεῖν summis, ab illo loco alienissimum. Sed hoc vix debellato monstro ecce aliud instat e tenebris mediae Graecitatis emerasum, ἐνευπάσχω, quod idem e Nicet. Ann. L. XXI. 6. excitavit. Id neque hoc loco scriptum invenitur, neque, ut mea memoria est; usquam alibi, multumque vereor, ne ἀνευπάσχειν, quod in L. II. 6. sive L. I. Manuel. Comn. c. 6. p. 46. A. Paris. legitur, ad ἐνευπάσχω retulerit, operae autem in numeris scribendis aberraverint. Lexicis addo ἀπαθεῖν Marin. V. Procl. 21. 17. Ιδιοπαθεῖν (aegro ferre) Basil. Ep. 286. p. 277. B. quod et Socrati Hist. Eccl. II. 18. 97. restituit Valesius, δευτεροπαθεῖν, δευτεροπάθεια et ὑστεροπαθεῖν, quae confertim posuit Galenus de Locc. Affect. I. 3. 388. C. T. VII. ὑβριοπαθεῖν Niceph. Græg. II. 7. 27. Anna Comn. 402. B. Eustath. 1227. 44. βαρυπαθῆς Euseb. H. Eccl. X. 4. 467. et ἀποπάσχειν, vocabulum stoicae sectae proprium, Arrian. Epict. I. 28. 145.

Δυσαρέσκεια. Hesychius: Δυσαρεσκόμενοι, μὴ ἀρέσκοντες, Δυσαρεσκομένην, ἀπαρεσκομένην. Ecquisnam fuit, qui vocabulum vulgaris et quotidiani usus graece dicere nesciret aut sciens negligenter? Nullus, credo. Sed huic verbo fatale fuit, ut inter librariorum manus flaccisceret. Hesychius: Θεοφάρετοι, θεὸν τέλετοντες una litera abjecta, ceteris transpositis, emerget θεοάρετοι, ut alio loco ex αἰλισποντες αἰλισποντες. Aliud nobis hu-

[†) Cf. Meletem. p. 68. G. H. 8.]

ius transpositionis exemplum occurrit in oraculo delphico Paus. IV. 12. 497.

Φράζεο μὴ Σπάρτης δόλιος λόχος ἔχθρὸς ἀνέλθῃ
(Κρείσσων δὴ γὰρ "Αρης κείνων) εὐήρεα τείχη·
καὶ τὸ ὄχυρὸν στεφάνωμα πικροὺς οἰκήτορας ἔξει
τῶν δύο συντυχίας κρυπτοῦ λόχου ἔξαναδύντων.

In his v. 2. δὴ pro *εἰ* et *τείχη* pro *τεύχη*, deinde fidemtius καὶ τὸ ὄχυρόν pro καὶ τε χρῶν *scripsimus*. Sequuntur jam verba corruptissima:

Οὐ πρόσθεν δὲ τέλος τόδ' ἐπόψεται λερὸν ἡμαρ,
πρὸν τὰ παρ' ἄλλα φύσιν τόξαν χρέων ἀφίκηται.

Pōstrema monstrosi nominis τόξαν syllaba cum ἄλλῃ consocianda est addita finali: πρὸν τὰ παραλάξαντα φύσιν τὸ χρέων ἀφίκηται, *priusquam quae a natura desciverunt, in debitum ordinem restituta fuerint*, ἐς τὸ χρέων αὐθις ἐλθόντα, ut ipse loquitur Pausanias hanc rem explicans c. 13. 501. Illuc redeo. Εὐάρεσκος Schneiderus e Xenoph. Memm. III. 6. 5. δυςάρεσκος, uno Diphili exemplo firmatum, Porsonus sustulit Advers. p. 315. Neque probari possunt. Sed quod αὐθωπάρεσκος sub eandem regulam subjecerim, recte me corripuit L. Struvius in Observv. Phil. P. XIII. plura et nominis et verbi exempla producens. Ejusdem generis sunt αὐταρεσκος Apoll. de Conjunction. p. 504. Anecd. Bekk. p. 462. Nicet. Ann. L. III. 5. 54. B. Hesych. s. Αὐθέκαστος, et ὄχλοαρέσκης, in quibus non simplicis actionis, quae in δυςάρεσκος et εὐάρεσκος notatur, sed studii et habitus significatio inest, cui declarandae verbum αρεσκεύμα inservit. Nihil autem impedit, quo minus is, qui hominibus probatur, αὐθωπάρεσκος appelletur, ut, qui deo placet, θεάρεσκος Eustrat. in I. Nicom. p. 9. b. Theophylact. Instit. Reg. I. 15. 200. E. in quem puto nunquam nomen θεάρεσκος conferri posse. Apud Hesychium quod prope sequitur: Δυσαρεσκεῖ (sic), δυσφροντιστεῖ· mutandum videtur in Δυσαρεῖ, δυσφροντιστεῖ. Sponso-

rem dabo Photium: Εὐωφριάζειν, ἀφροντιστεῖν. Ἀφρον-
τιστεῖν Atticis familiare est, Plato Legg. XI. 131. T. IX.
v. Pierson. ad Moer. p. 85. Sed quid illud est, quod
plus semel apud Grammaticos legimus, ἀφροντίζειν?
Suidas: Ἀλογῆσαι, ἀφροντίσαι — tum correctius: οὐ
φροντίσαι. Hesychius: Ἀποκηδόσαντες, ἀφροντίσαντες.
Etym. M. s. Ἀπότριψες: ἀκηδόσαντα καὶ ἀφροντικότα, ubi
notandus augmenti error. In Hesychio ἀφροντιστήσα-
τες rescripsit Bruno, idemque ceteris redhibendum est
locis, quos librariorum festinatio corrupit, syllabas
contrahentium; velut Polyb. IX. 16. pro ἀφροντιστηέον,
quod nunc Scaligeri jussu receptum est, codices ad
unum omnes ἀφροντιστέον exhibent, et in eodem He-
sychio s. Ἀκήδεσεν liber Sorberii ἡφρόντισεν offert.
Haec igitur non magnopere nobis incommodant. Ἀνάρ-
μενος, θυμάρμενος (ἐπάρμενος) adjectiva sunt, quae pri-
scæ vetustas participiis assimilavit, ut ἀγαπλύμενος, πα-
λινόρμενος, + νεοφθίμενος Nonn. XXV. 269. XXVI. 48.
Εὐαρμόζειν apud Suid. v. Ἀρήραι, Metaphr. Hom. Villois.
Il. III. 316. et Mech. Vett., unde Schneiderus citaverat,
sectura sanandum; Aristophani exemit Brunckius Lys.
415. Apud Hesychium Ἡρμαλώσατο, συνέλαβειν, Ἡρ-
μανίζετο, οὐκ ἦν ἀρμόζον illud fortasse ad ἀρπαλίζω, hoc
ad ἀρμονίζω referendum, praeposita particula negativa,
quam Glossographi saepe omittunt, οὐκ ἡρμονίζετο, om-
nia certe prius experiunda sunt, quam aut ἀναρμόζειν
recipiatur, quod Albertio, aut ἀναρθμόζειν, quod Ruhn-
kenio in mentem venerat. Μεσεμβηνθεῖς Jamblich. V.
Pyth. XXVI. 260. eodem vitio laborat, quo κεραυνοβιῃ-
θεῖς, a Schaefero notatum in Ind. Greg. p. 997., et ἀ-
τηριοτυμηθεῖς Galen. de Locc. Affect. III. 12. 446. T. VII.
Manifestum iter ostendunt μεσεμβοῖς Nicom. Ger.
Arithm. I. 29. quod cum μεσεμβόλημα Niceph. Schol. in
Synes. p. 477. D. Lexicis adjicetadum, φλεβιστομεῖν,
γλώσσοτορπεῖν etc. Δακτυλόδεικηνύμονος διῆγε Sopater Ar-
iag. Ζητηη. p. 386. cui proximum est. δακτυλόδεικην,

quod in Demosth. c. Aristog. p. 790. plures codd. pro δακτυλοδειπτεῖν exhibit, ut lex et usus praescribit: Philo in Flacc. p. 987. D. Diod. XIII. 105. Dion. Hal. Τέχν. VII. 4. Dio Cass. LXI. 17. 997. Liban. Decl. T. IV. pag. 794. Schol. Ven. X. 58. Symmach. Prov. VI. 15. Hesych. s. Ἐδακτύλιζον, quo carent Lexica. In Aeschyli versibus, quos Schneiderus affert, pro δακτυλόδειπτον legendum est δακτυλότεντον, ut χειρότεντον. Eodem modo aberrarunt librarii in Euseb. H. Eccl. IV. 11. 154. λαθροδιδάσκειν sribentes in tribus codd. pro λαθροδιδασκαλεῖν, ut ἐτεροδιδασκαλεῖν, παποδιδασκαλεῖν etc. Multa ejusmodi veterum Lexicorum scruta nuper abjecit Schneiderus, vir de nostris literis meritissimus, et mox abjicit plura: Ἀγνωρίζω, ἀθέλω, ἀνθρωποθύω, ἀπαναισχύνομαι, αὐτοπτείνω †), δυσμανθάνω, ἐτεροκλίνω, εὐπράσσω Aesch. Pers. 860. ἴσεννώ, κριορούω, λιθολεύω, λιποδύω, οἰονέμω, ὄμβροβλύζω, (+ ὄμβροβλυτεῖν Jo. Damasc. Lamb. de Pentecost. δυσαναβλυτεῖν pro δυσαναβλαστεῖν Plutarcho reddendum videtur,) ὄμοιοβλαστάνω, ὄμοιοτάττω, παιδοπτίζω, σαρκοσχίζω, σεμνοκόπτω ‡†), τιμαιογράφω †††), quorum multitudinem si quis sibi ante oculos ponat, et Scaligerum, qui veritatem per tot involucra et integumenta adspicerit, summa laude et praedicatione dignum judicabit, neque illos venia indignos habebit, si qui in ista artis juvenescentis tenuitate animum a consuetudine abducere erroremque

†) Αὐτοκτονοῦντες futurum esse non patitur loci Sophoclei sententia. Eodem revocandum ἀγροποτεῖν Schol. Ven. H. 467. Lexicis adde ζωοκτονία Basil. Seleuc. de V. Thecl. I. p. 267. B.

‡†) Λεαχyl. Athen. X. 447. C. καὶ σεμνοκόπτες τοῦτο ἐν ἀνθρόποις στήγη, cui Jacobius Emm. p. 240. τίχη supponit.

†††) Hoc sustulit idem, a quo οἰονέμω eradicatum est, Bastius ad Greg. p. 321. Τορναγραφῶν Schol. Ven. ad XXIII. 255. male ab Heynio gravatum; πτεραιογραφῶν Eustath. 633. πλασματογραφῶν id. 751. Lexicis desunt.

agnoscere non potuerunt. Illorum alia e veteribus Glossatibus ad nos transfluerunt, nec testem aut sponsorem habent; aliorum sedes et corruptela demonstrari potest. Nonnulla correctoribus debentur, ut ἀραιγενεάζων, Dorvillii foetus, v. Jacobs. Parall. Anth. p. 797. et τέθριππεύειν Eur. Frigm. Archel. II. 5. Antiquamlectionem τέθριππου ὄντος ἡλίου δί' αἰθέρα, unde illud τέθριππεύοντος natum est, Lud. Doederlein in Spec. Nov. Ed. Soph. p. 40. ad τέθριππ' ἔχοντος deflexit; nobis τέθριππ' ἀνέντος succurrebat, sc. πρὸς τὸν οὐρανόν, ut in Herc. F. 123. πῶλον ἀνέντες πρὸς περφεῖον λέπας. Συνεφράσσασθαι Apoll. Arg. III. 918. ut explicare difficile ita corrigere lubricum est; interim si συμφράσσασθαι hoc loco idem significat quod v. 87., suspicari licet, poetam hoc reliquisse: σὺν εὐ φράσσασθαι ιοῖσιν, h. e. iter facientibus, cuius tmesis exemplum in hoc ipso vocabulo, sed in dissimili sententia, praebet Hymn. Hom. in Merc. 294. σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος. Ex Luciani loco Cyn. I. 195. T. IX. γυμνοδέρκη καὶ ἀνυποδητεῖς fluxisse videtur verbum γυμνοδέρκομαι, quod Stephanus T. I. 945. e Tusani Lexico ascivit; hoc tacite, ceu manifesto peccato, abjecto Schneiderus γυμνοδερμῆ substituit, cuius neque ratio neque testis sistitur. Praestet fortasse: γυμνὸς θέρη, i. q. εἱηθερᾶς, v. Pierson. ad Herodian. p. 444. In eodem luto haerent ἴδιοβούλευντα et κακοβούλευντα; pro illo Herodo. VII. 4. (8.) dubium mihi est an ἴδιο βουλεύειν scribendum dicam, ut alium in sensum ἴδιο βουλεύεσθαι dicitur Xenoph. Cyr. VIII. 1. cf. Lex. Xenoph. s. Βουλεύειν. Δυσβούλευεσθαι, et εὐβούλευεσθαι, quae Thierschius in Gramm. Gr. p. 154. profert, miror unde sint; sed videntur illi domi nata esse †). Ad Euripideum κακοβούλευθεῖσαι varia remedia tentata

†) ἴδιοβούλευτον Monand. Hist. p. 76. C. ὁξυθούλια Schol. Ven. K. 204. προβούλευτος Niceph. Greg. XIII. 10. 425. D. nondam in Lexica relata sunt.

aunt, quibus, si nihil aliud, certe vocabuli infirmitas patefacta est. *Εὐστοχογγυλίζω* ex συστρ. depravatum vi-
deri, jam olim admonui. *Εὐρυθμίζω* ex Athenaeo cita-
tum XIV. 58. 555. ubi pro vulgato εὐρύθμησον praepo-
stere εὐρύθμισον substituerunt; diducenda potius sunt,
quae male coaluerunt. Idem remedium Schaeferus Jo.
Stobaeo adhibuit, ἀρθμάσασθαι a Jacobsio propositum
activam significationem habere negans, quam et cognata-
tam ἀρθμάσασθαι habet et difficile est ex pauculis, quae
supersunt, hujus verbi exemplis aut firmare aut infir-
mari. *Εὐστοχάζομαι*, quod ex vetere Glossario in no-
stra Lexica transfusum est, incertum, utrum eodem
vicio corruptum, an pro + συστοχάζομαι M. Anton. III.
11. acceptum sit. *Βαρυσταθμίσαι*, εὐκαρπίσαι, πολυχοη-
ματίσαι jam Schneiderus sine negotio ad ordinem revo-
cavit, a quo παταθημοερίσαι, apertum et sanabile vi-
tium, relictum esse nolle. *Εὐχαριεντίζομαι* apud An-
toninum Gatakerus in locum simplicis successisse cen-
set; quod idem Scaliger de εὐστολίζειν Eur. Iph. A. 255.
suscipitur; νεβροστολίζειν apud Maximum in duas par-
tes dirimendum videtur: νεβρῷ στολήσῃ pro νεβρῇ, ut
ἀλώπηξ et βοῦς pro ἀλωπεπῆ, ὡμοβόνη. Sed de νυμφο-
στολίζειν, quod Valesius ad Euseb. H. Eccl. X. 467.
(p. 195. ed. Mogunt.) e Basilio Seleuciensi citat, tanto
minus labore, quod νεκροστολίζειν eliamnum in Grae-
corum consuetutine viget; pro νεκροκομῆσαι Eustathium
p. 1080, 51. νεκροκομῆσαι scripsisse crediderim.

§. XIV.

Verborum circumflexorum compositorum et simpli- cium communis terminatio.

De verbis paragogis barytonis cautum est ne quis
error existere possit. Restat secunda classis, ad caven-
dum aliquanto difficilior, atque Schaefero ipsi paullo
intricatior visa. Ejus verba haec sunt: „Κακομηχεν-
θα a Lexicographis receptum, non mirer, si quis

Rr

„analogiae, quippe unice probanti πακομηχανεῖν, adversari dicat. Plutarch. Mor. T. I. 87.-Wytt. οὐ γὰρ τὸν „θεὸν ὁ ποιητὴς οὔεται πακομηχανᾶσθαι τοῖς ἀνθρώποις. „Caute et recte, opinor, praestantissimus editor: non „sensus sum mutare in πακά μηχανᾶσθαι, quod in paucis „legitur. Habetus igitur, quod sic satis respondeat „Euripideo σταδιοδραμοῦμα.“ App. ad Plut. pag. 512. Mea sententia πακομηχανᾶσθαι et σταδιοδραμοῦμα inter se commune habent, praeter hoc fortuitum, quod hoc analogiae contrarium est, hoc creditur. Primus omnium, quos viderim, Reiskius suspicionem commovit ad illum Plutarchi locum de Aud. Poet. V. 88. T. VII. πακομηχανεῖν graece dīci notans, non πακομηχανᾶσθαι. In hujus vestigia insciens incurrit Corayus ad Aelian. V. H. IX. 4. ubi quum olim φιλοθηρουσιν, deinde φιλοθηρῶσιν editum esset, illud revocavit, hac subjecta ratione: τὰ γὰρ τοιαῦτα σύνθετα ἀπὸ τῆς δευτέρας τῶν περισπωμένων ἐπὶ τὴν πρότην μεταπίπτειν φιλούσιν, οἷον φιλονικέω, φιλοτιμέω. Σημ. p. 319. Schaeferum, qui ad Dion. p. 201., istius suspicionis adhuc immunis, verbum πολυκριθῆ Lexicographorum memoriae commendaverat, nuper sequuti sunt docti Britanni ad Steph. P. I. 352. „Δυσθανατῶ αὐτὸν δυσθανατόω, quia εἴ δύς et „θανατάω s. θανατώ composite, contra Scaligeri regulam peccat. Verba enim cuni εὖ et δύς composita descendunt ab adjectivis, quae cum iisdem particulis „componuntur, semperque in εῷ desinunt.“ Hic tot taliumque virorum consensus propemodum a spē oppugnationis me deterreret, nisi copia et bonitate causae confisus in certamen prodirem atque haec mea oppugnatio non oppugnatō potius quam defensio esset futura.

Primum conveniat necesse est, verba parasyntetha, ut a nominibus in ος et ης derivata, ad nullam potius quam ad primam syzygiam dirigi oportere: κλεψιγαμέω Basil. ad Virg. Laps. p. 37. B. (κλεψιγαμία Eustath. p. 152.) ἀφορέω Philo T. II. 249. ὀστρακοφορέω

Schol. Arist. Eqq. 851. τοπούρατέω **Philo de Fortit.** pag. 745. D. ὀλιγολαλέω Eustath. 1273. 12. συμβολοσκοπέω 1790. 10. quae Lexicis desunt. Haec ratione a δυσθάνατος duci debet δυσθανατέω, quo utuntur Herodotus, Philostratus, (v. Pierson. ad Moer. p. 556.) Aristot. de Part. An. IV. 7. 690. A. Plutarch. Lucull. XVIII. 502. T. III. Eumen. VII. 48. Euseb. Hist. Eccl. III. 6. Suid. s. Ἀποκνατεῖν. Sic et ab εὐθάνατος nascitur εὐθανατεῖν, pro quo quum nunquam εὐθανατᾶν offeratur, facilis est conclusio, verbum δυσθανατᾶν, quod in iis numeratur, quae affectum quendam vehementiorem significant, proprium sui generis flexum sequi, eamque causam esse, cur a communi compositorum ordine desciverit. Exemplo sunt μελαγχολῶν, δυσερωτῶν, πανοδαιμονῶν et inchoativum ἀποκνελαινιῶν (cf. φεληρῶν, ὡχοιῶν), quae certo scio Schaefero nunquam suspecta fuisse. Secundo, quum a verbis simplicibus in ῥᾱͅ desinentibus adjectiva in οἴσ, substantiva in ῥᾱͅ declinentur, ab illis quae descendunt verba, communem terminationem in εῷ recipiunt, σκιοθηρεῖν, δοξοθηρεῖν, λεξιθηρεῖν Socrat. Hist. Eccl. VI. 22. 341. Ab his quae proficiuntur, alpha genuinum servant, ὄνυθοθηρᾶν, quod e Teleclide profert Pollux, λαγοθηρᾶν Aristoph. Lys. 798. quod Brunckius e duobus codd. revocavit, ὄνοματοθηρᾶν apud Atheneum. Quibus satis munitur verbum φιλοθηρᾶν quod et majorem quam φιλοθηρεῖν cum primitivo, unde compositum est, necessitudinem habet; namque illa cum notione actionis etiam objectum ejus actionis comprehendunt; hoc autem nil nisi actionem momente quodam definit. Neque omnium, quae vel in ᾧ vel in εἴναι declinantur, primitiva extare necesse est; satis est, ut cogitatione informari possint. Συνθήρας Philostr. Imag. II. 17. 858. σωληνοθήρας Athen. III. 41. 554. apud Lexicographos frustra requiras; invenies contra, quae nemō Graecorum usurpavit, θηροθήρης et ταγηνόννισσο-

θήρης et χρυσοθήρης (e Nicet. Ann. XVI. 4. 538. τοῖς χρυσοθήραις), quae non magis ferri possunt, quam πιννοτήρας vel θηλυμίτρας, quae nostrorum Grammaticorum regulis convenientissima, re autem et veritate ita barbarica sunt, ut unus Creuzer us aliquid invenerit magis barbarum, θηλύμιτρις, Melet. Crit. P. I. 21. cuius exempla omnia vitiata sunt. Valde autem dubito, an Schweighaeusero in Polyb. IX. 29. τοὺς φυγαδοθήρας (hoc accentu) retinenti ratio constet; quod solitudo sua tanto suspectius reddit, quanto celebriora sunt οὐναδοθήρας, μνοθήρας, μνιοθήρας, σποργοθήρας, ὄρνυθήρας (Plato Euthyd. p. 290. D.). Habet ille quidem ignotum sibi adjutorem, Fred. Gronovium ad Gell. I. 9. p. 42. qui a λεξιθήρας λεξιθηρᾶν, λεξιθηρεῖν autem a λεξιθηρεῖ derivari conset, idque duobus e Panario locis firmat; quorum altero οἱ λεξιθηρεῖς (hoc rursus accentu, ut ὀλεσιθηρος Eur. Phoen. 673. nonnulli pro ὀλεσιθηρος scripserunt), altero τοῖς λεξιθήρεσι legitur, quod quum ne graecum quidem sit, Gronovio pro λεξιθηρεῖ obrepisse videtur. Sed quae est mirabilis graeci sermonis immobilitas, volubili orbe omnia rursum prorsum agentis, non solum λεξιθήρας et λεξιθηρος, quam formam hactenus ignoratam exhibet Glossar. Albertii p. 76., sed etiam contrario ordine dixerunt θηρόλεξις, ut δακένυμος et θυμοδακής, οὐλότριχος et τρίχουλος, χωροφιλεῖν et φιλοχωρεῖν, χειρογάστωρ et γαστερόχειρ (v. Tzschucke ad Strab. T. III. 251.), φαγάνθρωπος et ἀνθρωποφάγος. Nam θηρολέξης, quod e Suida in Lexica translatum est, in θηρόλεξις mutandum videtur, quod Hesychius exhibet; simile hoc vocabulis πολύλεξις (λόγος) Schol. de Stigm. in Dionys. ed. Villois. p. 159. et εῦλεξις, nisi hoc, quod Lucianus illudit, a verbo compositum est, ut βορβοράνταταις, ἀτοκάταταις; quae quorsum pertineant, is, qui haec subtilius volet tradere, facile exputabit. †)

†) Eodem anno MDCCCXVII. haec primam edita sunt, quo Ther-

-Postremo haec compositorum et simplicium congruentia nonnunquam ad vitandam ambiguitatem per necessaria est. Homericum *παρηκομόωντες* alii hyphen legerunt, alii diversos ei dederunt accentus, v. Eustath. p. 165. eodemque modo comparatum est εὐκομόωντες Quint. Cal. IV. 405. σταχυηκομόωσι in Oppian. Cyneg. II. 150. in utraque editione dedit Schneiderus, discordans secum in notis, ut mihi non satis appareat, quid in cod. scriptum invenerit, quid pro se ipse probaverit; sed in Lexico σταχυηκομέω cum Arnaldo rejicit, χρυσοκομέω autem (e Philostrateo χρυσοκομοῦσι) sine nota praetermisit. Οὐλοκομᾶν, quo Lexica carent, Hesychius posuit ad interpretandum verbum στραβαλοκομᾶν. Et hujus quidem verbi composita permulta tam facilem habent cum iis, quae a κομέω componuntur, confusione, ut ob hoc ipsum videantur sui verbi terminacionem propriam retinuisse. Quae sequuntur, partim ambigua partim ἀναιτιολόγητα sunt. Αμεριμνάω Stephanus e Gregorio Nagianzeno profert nullo cum loci indicio, sic ut subvereat, ne, quidquid illic legatur, ad ἀμεριμνέω potius pertineat; ἀμεριμνοῦντι Jamblich. V. Pyth. V. 21. 54. ἀμεριμνήσας Anna Comn. V. 125. A. + ἐπαμεριμνεῖν, acquiescere, Basil. Ep. ad Chil. p. 2. A. Moeris: Αφροντιστεῖν ἀττικῶς, ἀμεριμνᾶν ἐλληνικῶς; sed et hic collatio Gronovii alio dicit et clare Thomas et Phavorinus: Αφροντιστεῖν παὶ ἀφροντίστως ἔχειν οἱ δόκιμοι, οὐκ ἀμεριμνεῖν, οὐδὲ ἀμεριμνῶς ἔχειν. Aristophaneum ἀρεβοδιφῆν ad se transtulerunt Theophylactus Ep. XXIV. et Anna Alex. I. 19. B. Τρυγοδιφᾶν commentarium est. Οὐρανοφοιτᾶν scribit Hesychius, ὁροφοιτῶντα idem et Suidas, ὁρειφοιτᾶν Eustathius p. 1665. 4. τοὺς

sauri Britannici Pars III. in lucem prodiit, quæ altero anno post ad nos delata, cognovi eundem locum a doctissimis conditoribus tractatum esse p. 155. partim eodem modo, partim, ut fert natura, paullo aliter. Αἰγιληραὶ et Θηρολεῖται nescio¹ an tueri difficultius sit.

όδροιχενῶντας Tzetz. Chil. V. 535. vix licebat aliter dicere. Inter ἀτολμοῦντες et ἀτολμῶντες variant codices Thucydidei, †) neque id clam fuit Grammaticis. Lex. Bekk. p. 407. τὸ ἀντιφιλοτιμεῖσθαι πρώτης ἐστὶ συζυγίας· εἰσὶ δέ τινα φήματα, ἃ δύο συζυγιῶν εὑρέθη, οἷον σπηλαῖς οὐηνῆς καὶ σκηνοῖς καὶ ἀτολμῷ ἀτολμεῖς καὶ ἀτολμῆς, quae eadem leguntur apud Suidam s. Ἀντιφιλοτιμοῦντα. Eodem vergit ὁδοιπλανῶντες, quod Brunckius in Aristoph. Acharn. v. 69. e duobus codd. edidit, sed postea a sententia ita discessit, ut vulgatum ὁδοιπλανῶντες revocatum mallet. Ἀμηγανόωντες Phavorini p. 141. 28. quo referendum sit, ex Eustathii nota 1841. 58. de homericō ἀτάσθαλα μηγανόωντες. Ὁδ. Σ. 142. intelligi potest. Sed ἀμηγανόωντα apud Oppianum, etsi nullo negotio amoveri potest, servandum videtur. Verbum πρωτομηγανάσθαι, quod Reisigius Conject. in Arist. p. 84. fabricatus est, non eam speciem habet, quam graeca verba habere solent; adverbium cum verbo compositum (πρώτου — μηγανάσθαι) ad subjectum verbi, non ad objectum ejus, referri debet. Αυγυγανάω tantum mihi a Graecorum consuetudine abesse videtur, quantum κακομηγανόν abesset. Sed κακομηγανάσθαι non magis suspectum habeo, quam ἀφιερόμει, ἀβροδιαιτάμει et timilia. Πολυτιμάω Lexicographi confinxerunt ex participio πολυτιμήσας, quod mihi in duas partes dirimem-

^{†)} In Cattieri Gazophylacio, bonae frugis plenissimo, hic locutus magis erroribus perplexus est. Postquam enim demonstratum erat, verba ἀφορέω, ἀτοχέω, ἀτολμέω ab adjectivis in -ει derivata esse, haec, inquit, quæque alia forsitan plura proféri possent, receptam in Eur. Phoen. 397. lectionem συνασφεῖν stabilunt. "Quid tam fidem excedit, quam Valckenarium, quum ἀσφεῖν contra analogiam factum esse defenderet, illa vulgaria praeterisse? quid contra tam manifestum est, quam eum exempla adjectivorum non verbalium (σφέος, φίλος) desiderasse, quibuscum illa ab Aeschlio hic et in Dilucidd. Thucyd. p. 96. proleta nihil commercū haberent. In iudicio fore erratis sunt quae sequuntur. . . . vi

dum videtur. Ita πολυπλήθω, quod Bielius Thes. II. p. 153. commemorat, disjunctum scribitur in ll. cc. similiterque legendum πολὺ πληθυντες Exod. XXXII. 12. ut πολὺ ἐλυπήθη Dan. VI. 14. πολὺ ἡγαθύνθη v. 23. pro πάντι, et apud Homerum ipsum πόλλ' ἀέκων' Il. 4. 557. πολύ γε καὶ φρεδίως (νικήσω) Aristoph. Nubb. 1355. Sed nihil necesse est, quod uno exemplo patet, pluribus onerare. Ipsum ἀπιμάω, Epicorum vocabulum, et ingens copia verborum simplicium et compositorum in εῷ exeuntium, οἰνοηθέω, ἀφρονέω, γηροχομέω etc. argumento sunt, nullam esse ejusmodi regulam, quae obstet, ne perispomena simplicia et composita in easdem extremas literas declinentur; sed unde quidque ortum habeat, et ad quodnam genus pertineat, in hoc causae cardinem positum esse. Neque a Scaligero talis regula proposita est, qui quae in medium affert, ita modicis finibus circumscripta sunt, ut appareat, eum ne labores quidem, quo sum hoc suum judicium evasurum esset, sed, ut solent magnari illi, gravissimum inventum ingenuo fastidio secuturis perficiendum reliquisse. Haudquaquam autem admirandum est, illud Scaligeri judicium, quo verbum εὐαγγέλιο cum tribulibus suis civitate ejecit, neque olim magnopere esse animadversum et non ita multo post ex animis et memoria doctorum hominum excidisse, et esse etiam nunc aliquos, qui his scilicet seditiosis vocibus aures claudant, atque hac tota ratione nihil pravius fallaciisque esse vociferantur. Etenim hujus praecepti tanta vis, tantaque sententia est, ut, nisi omni et verborum et nominum genere explicetur, quanta et qualis sit, intelligi nequeat; sin autem perfecta in medio statuatur, etiam invitis suffragium extorqueat.

Sed jam portum, unde profectus sum, intrare festino. Εὐαγγελεῖς, quod Phrynicus Platonis exemplo confirmat, non diffiteor mihi occultum esse, quo loco positum sit. Sed est fortasse illud, quod nunc dispa-

ratis vocibus legitur, εν ἀγγέλλεις de Rep. IV. 555. Bip. 452. Steph. Theaet. 144. B. Photius: Εὐαγγελεῖν ὑφ' ἐν λέγονσι καὶ παταγγέλλειν· jam dudum emendavimus παταγγελίν. Αυτάγγελος Nonn. Dion. XX. 186. XLVII. p. 800. 15. novo Thesauro deest. Ἀγγελος restituendum Annae Comn. L. XII. 364. A. ὁ γάρ τοι τῆς σωτηρίας ἄλλος σπεύσας ἔνδον τῆς ἀψίδος τὸ τῆς συμπαθείας γραμμάτιον ἀποδιδούς. Idem nomine corruptum apud Quintum Cal. VII. 78. ἄλλος δὲ πέλει βίος ἀνθρώποισιν· pro ἀλαός, ut e sequentibus apparet: τοῦνεκ' ἀρ' ἀσφαλέως οὐ νίσσεται, ἀλλὰ πόδεσσι πυκνὰ ποτιπτατει. Contra apud Menandr. Prot. p. 159. A. Excc. Legg. ἐν τοσούτῳ — πολυκληθεί Περσῶν ἀγάλλεται χωροῦσα τανά· Σουάνων· scriptum erat haud dubie ἀγγέλλεται. Αντιρροσίεσθαι, quod Scaliger ab Achille Tatio contra analogiae normam procusum culpat, e scripturae vitio natum est, nunc correcto. Ex illorum numero, quae Sylburgius affert tanquam regulae contraria, Αυσπάσθαι et παρφανεῖν, quae composita non sunt, de circulo se subducunt. Δαμαρὸν παρφανόντα ὥσπερ ἀστέρα ἐν οὐρανῷ Themist. Or. IX. 128. C. ex Homero expressum est. Sed ut in illo ad deteriora ruentis seculi cursu poesis serpere, ita prosa eloquentia intumescere altius et inflari coepit. Anna Comn. XII. 355. B. κομήτην ἐπιτετταράχοντα τυχθημέροις παρφανόντα. Nicet. Ann. III. 5. 53. D. δίκην + ἀπινάδονς Μθον ἀπάρμαψε. Idem XV. 8. 507. ἐνώπια παρφανόντα· quam vocaliorem formam recentiorum poesis maxime frequentavit: Arat. Phaen. 434. Quint. Cal. V. 117. Oppian. Cyne. III. 21. Christod. Ἐκφρ. v. 100. Si igitur rem ad calculos revocamus sumamque subducimus, pleraque, quae Scaligeri sententiae obstant, exempla manifesto corrupta, multa suspicioni affinia, per pauca inclemabilitia reperimus, quae jam religio mutare vetuit.

CAP. IV. DE PRODUCTIONE VOCALIUM IN VOCABULORUM COMMISSURIS.

AD

PHRYN. P. 85.

Hactenus dictum est de verborum compositione et adpositione; quem locum late fusum et ex intima grammaticae disciplinae subtilitate depromptum ne sub unam speciem concludamus, age, huic alteram adjiciamus quaestionem proprio quodam vinculo cum hac causa, quam inchoavimus, copulatam et a Phryni-cho ipso nobis commissam, *de figuris compositis nominum et verborum productione syllabae articularris distinctorum*. Articularem autem dico eam syllabam, quae alterius vocabuli fine, alterius initio constat; quam si plures breves et antecedunt et subsequuntur, fugiendi homotoni causa brevi longa substituitur vocalis, ut differentia numerorum alterna vice sese excitet. De quo genere metalepsis quum recentiores Grammatici nihil admodum dixerint, veteres autem illi hujus doctrinae architecti multa passim sine ordine et ratione protulerint, nonnihil profuturi videbamur, si, quae collecta nobis et observata essent, in notitiam hominum studiosorum protulissetsemus. Habebunt autem, qui post nos de his rebus scribent, magnam

materiam; est enim nullus fere feracior in Grammatica locus; neque venia carebimus, si quid vel tacitum praeterierimus vel injudicatum reliquerimus.

§. I.

Nomina primae classis in ἡ. Dorismi dialecti vulgaris.

Ordiamur a protoclitis, quorum quae sit observatio, Etymologus docet p. 209. 9. τὰ εἰς ἡ λήγοντα θηλυκὰ σύνθετα ἡ φυλάσσονται τὸ ἡ ἡ τρέπουσιν, οἷον γῆ, γηγενής, ὁδύνη, ὁδυνήφατος, κρήνη, κρηνοφύλαξ.

Hoc genus tum apud poetas frequentissimum est, tum etiam in usu quotidiano quasdam reliquias habet. Namque eadem musica ratio, quae poetas ad haec quaerenda exilitatis remedia impulit, similiter omnem priscum sermonem pervagata est, qui quam modulatus quamque poeticae licentiae similis fuerit, loquuntur nomina deorum, solemnitatum, hominum propria, ab ima vetustate tracta, diuque ante poesin nata. Sed multum inde usus detrivit, multum aetatis cujusque propria ratio limavit, suis verba modulis pensitans. Velut ex hoc genere, de quo quaerimus, quae pedestris sermo suscepit, per pauca sunt, nec in magna varietate versantur. Nam pleraque illa, quae poetae in hunc modum deflectunt, eas syllabas, in quas metri ictus incidit, erigentes, ἀρχηγενής, ἀμαλητόχος, δαμαληφάγος, γεντόμος, πυληδόκος, σταφυληκόμος et similia, per se ipsa tenuitatem sermonis soluti longe excedunt; sed quae in φορος exeunt, innumera illa atque in usu necessaria, speciem ab antiquitate acceptam pertinacius retinuerunt. Quibus si qua reperientur contraria, in dubio erit, librariine lapsu an ipsorum errore suscepta sint, idque rursus duplarem habebit quaestionem; consulto an fortuito a forma quotidiana et quasi legitima disciverint.

Ut a verbo sacro et auspicio ordiamur, primum

veniat in medium δαφνηφορεῖν cum affinibus δαφνηφορεῖν, δαφνηφορικός etc., quibus haec ita propria est forma, ut alterius scripturae ne vestigium quidem extet apud Lexicographos, eoque apud quosdam in suspicionem venerit. Velut apud Pausan. IX. 10. 52. pro δαφνηφορεῖν Kuhnius maluit δαφνηφορεῖν, quod longe usitatissimum est. Sed illud apud Herodian. II. 2. 55. in cod. Vindob. extat et nullo codicum dissensu in Dion. Cass. XXXVI. 22. 126. legitur; neque mihi ea forma attractanda videtur. De nomine χοληδόχος Galen. de Usu Part. IV. 15. 581. F. de Adm. Anat. L. VI. c. 2. 102. A. T. IV. 9. 143. B. de Sem. I. 16. 208. E. Nemes. de Nat. Hom. 25. 259. Actuar. ap. Bernard. ad Demetr. Pepag. p. 60. Nonn. Epit. c. 189. 108. expressum habemus Galeni testimonium, etiam χολοδόχος in usu fuisse: καλοῦσι δ' αὐτοὺς (τοὺς χολώδεις πόρους) οὐχ οὕτω μόνον, ἀλλὰ καὶ χοληδόχους, ἦτοι διὰ τοῦ σ γράμματος η̄ διὰ τοῦ η̄ τὴν δευτέραν συλλαβὴν προσφερόμενοι, de Adm. Anat. VI. 12. 145. T. IV. Contra statuendum est de νικηφόρος, quod nunquam aliter scriptum inveni; nam νικοφορεῖν, quod e Philone afferunt de Legg. Alleg. III. 284. T. I. Pfeiff., nuper denum in textum illatum pro νικηφόρος, nullo aut codice nititur aut exemplo firmari potest. Quod autem nomina propria Νικόμαχος, Νικόπολις hoc modo deflectuntur, in hac causa nihil valet. Etiam ζωηφόρος Themist. Or. XIX. 228. D. Nicet. Ann. XIX. 4. 370. Schol. Ven. Θ. 70. Eustath. p. 1130. 45. φραδηφόρος, εκεφηφόρος, κορυνηφόρος, + σπαθηφόρος Philo in Flacc. p. 976. C. σκυταληφόρος †) in hac forma sibi constant; quorum ea, quae quatuor syllabarum primam a binis mutatis induciam habent, non a poetis fabricata esse, ita manifestum est, ut oculis judicari possit. Quae

†) Et hoc et δρεπανηφόρος et καλαμηφόρος, quod margo Steph. in Xenoph. Hell. II. 1. 2. exhibet, ad utramque declinationem referri potest.

autem prima longa utuntur, plerumque consuetum habitum servant, αἰχμοφόρος, λογχοφόρος, σπονδοφόρος, σμυρνοφόρος, in quibus si litera nominis terminalis retinetur, suspicium est. Quid enim? λογχοφόρος quum vulgo receptum, a Xenophonte, Aristophane, Polybio, Plutarcho V. Marcell. XXIX. 529. Philone in Flacc. p. 970. D. Gregor. Naz. Or. IV. 116. D. aliisque crebro usurpatum sit, nonne + λογχηφόρος, quod in Theodori Prodr. Galeom. v. 120. inculpatum est, apud Nicetan improbabimus ut affectatum? v. Annal. II. 6. 48. A. VI. 3. 101. D. Φασσηφόνος in scriptore antiquarie haud gravate ferrem; Aristotelem vero H. An. IX. 15. 450. hoc arripuisse inopinatum et mirabile, eoque magis, quod φασσοφόνος ib. 24. 446. legitur, itaque aures Graecorum ab ipso Homero insuetae erant. Quid res ipsa tulerit, plerumque inventu facile est; quid usus conflare, quid error affinxerit, tantum e testium copia et probabilitate judicare possumus, qui si multi et luculentii in eandem rem consentiant, nemo vel de plano pronunciare dubitabit; si quid inter se discrepent, ampliabitur; tenues et obscuros testes non audiems omnino. Haec universe valent; de singulis ex rationibus quibusdam suis et interioribus existimare licet. Primum enim vocabulis communibus iisque nullo antiquitatis colore tinctis non probabile est Graecos formam grandiorem deditse. Sic pro ὑλοτόμος Plutarch. Lucull. 26, 318. T. 3. Appian. Pun. VIII. 97. etc. non puto etiam ὑλητόμος reperiri, neque ὑληφόρος, quod Pollux VII. 150. juxta cum ὑλοφόρος reconsent, ab Aristophane Acharn. 272. sine delectu positum est; cujusmodi locos Grammatici ante oculos habuiisse videntur, Photius: Τληφόροι, οἱ δινηγφόροι, Phrynicus App. p. 67. ὑληφορεῖν ἀντὶ τοῦ φρετία φέρειν. ὑλοφόρος Polyb. III. 55. ὑλοφορεῖν Philo Vit. Mos. p. 608. ὑλητόμος apud Sext. Emp. Hyp. I. 14, 16. non usitatum quidem (nam ὑλονόμος magis dici solet, Hipp. de Vict. San.

II. 5. 43. Aristot. H. An. IX. 27. 462. Suid. s. Ὁροιτύ-
πος), sed tamen, quia a vulgari usu remotius, poëti-
cae formae capacius est. Lexicis adde ὑλοκοπεῖν Aristot.
H. An. IX. 14. 454. ὑλοδίαιτος Synes. Hymn. III. v. 581.
p. 526, v. 750. p. 534. ὑλομαχεῖν, quod Schneiderus in
dubiis numerat, sumtum est ex Appian. Mithr. CIII,
797. Τηλβάτης autem, ὑλισκόπος et ὑλιγενής, quae Ba-
stius Ep. Crit. p. 17. in civitam recepit, rursus ejicien-
da sunt. Primum semel in cod. Vat. Anall. II. 265.
bis apud Athenaeum IX. 11. 384.

Τοὺς μὲν ὄρεινόμονς ποιήσει δέλφακας ὑλιβάτας,
τοὺς δὲ —

quae: quum ex Anaxilai Circe repetita sint, probabile
est, Eurylochum hic loquentem induci, sociorum ca-
sum enarrantem, qui quum in sues transformati essent,

Τοῖσι δὲ Κίρκη
Πάρῃ φ' ἀκυλον βάλανόγ τ' ἔβαλεν, κακπόν τε κρα-
νεῖης.

2 Οδ. x. 241. Unde mihi conjectura subnata est, pro ὑλι-
βάτας, quod cod. primarius offert, ἀκυληβότας scriben-
dum esse; ὑληβάτας, quod nuper e MS. Epit. in textum
venit, metro adversarium est. Alter locus IX. 66. 489.
ex Antiphane decerptus,

— — Βεῦς ἀγέλαιος
τράγος ὑλιβάτης, αἵξ οὐρανία.

ubi Epit. ὑληβάτας dat, aliorum correctionibus vitiis
quidem exemptus neque tamen ad pristinam integritatem
restitutus videtur; ὑλοβάτης; quod illuc reponunt,
per se indubium, v. Agath. Ep. XXIX. et Theaet. III.
sed si εἰμὶ αἱξ ὁὐρανία, cuius occultum sensum Hesy-
chius nobis aperuit, et ceteris ludicris conferatur, non
satis appositum est. Alterum, Κράγος ὑλιγενές in Ni-
caeneti Fr. VI., nisi altius vitium subsidet, ὑλογενές esse
poterat, quod in gripho legitur Athen. II. 65. 242. ὑλη-
γενής Synes. Hymn. III. 4. p. 518. Tertiūm ὑλισκόπος

Ep. Philipp. VIII. non invitum sequitur Kuesteri manus άλοσχόπον corrigentem.

Altera ratio posita est in mensura vocabulorum, pro qua eadem syllaba modo corripitur modo perrigitur. Nam quum είκοστολόγος, πεντηκοστολόγος et reliqua similiter dicantur, δεκατητόλογος semper hoc uno modo scriptum occurrit, non apud Demosthenem solum et Grammaticos hinc profectos, Pollucem, Harpoecr. Hesych. Lex. Bekk. p. 239., sed etiam apud Malchum Phil. pag. 92. A. Exc. Legatt. Suid. s. Δεκατευτής, aliosque. + Δεκατηφόρος Apollinis cognomen fuit Paus. I. 42. 162. Atque hae nisi rationes fallunt, pro πεντηκοστηλόγοι, quod Pollux Demostheni tribuit II. 124., legendum est πεντηκοστολόγοι, ut et ille habet c. Mid. p. 558. c. Phorm. 99. et Pollucis codices agnoscent.

Sequitur nunc aliud genus metalepsis, quo pro ἡ substituitur ἄ. Pervagatum est nomen τῶν ἀρεταλόγων, quod quum eodem modo a Romanis potissimum frequentatum sit, probabile fit, Graecos Dorienses, poesis mimicae et biologicae amatores, et rem et nomen in usum induxisse, a quibus quae veteres Romani accipere vocabula, pleraque eadem qua illi ratione expresserunt, *Alis*, *Messana*, v. Lennep. ad Phalar. pag. 308. *clathrum*, v. Schwarz. ad Plin. pag. 407. *camus*, *scapus*, *fagus*, *Damas*, *narita* (Graecis item νηρίης et ἀναρίης), *sacoma*, *xamia* etc. Sed vero etiam vulgaris Graecorum dialectus atque ipse Atticorum sermo domesticus multo plura, quam quisquam opinatus est, Doridis idiomata servavit. Nonne enim σάκτας doricum est, quo utitur verna Atticus apud Aristophanem, quemque scripturam etiam Pollux retinet? v. ad Hesych. s. v. Nonne δὲ σχινοτρώκτας, quod cum aliis vernaculis vocabulis Lexiphanes Lucianeus nescio quo e gurgatio protulit, atque illa, quae ad Phrynicum ipsum s. Καταφράξ et Κυνηγός adnotavimus? in quo numero sunt etiam βιβλοθάτας, κωλυσανδρας. (v. Sturz. ad Ene-

pedocl. p. 49.), *λινοπλεύρας*, ὑδρεφόβας Plutarch. Symp. VIII. Quaest. IX. 1. 380. et 2. 385. T. XI. quod plerisque suspectum fuit; tum nomina propria *Λευκολόφας* Arist. Eccl. 645. et *Μελαγκόμας* Themist. Or. X. 139. conf. Locella ad Xenoph. Eph. p. 123. Verum haec Lexicographi usque eo despicerunt, ut ne commemorare quidem laborarint. Athenaeus XI. 36. 235. τὸ καλούμενον ποτίριον ἐμβασικόταν commemorat, quod recle mihi *pocoenium* interpretari videntur. Cur τὸ καλούμενον? Nempe ut intelligamus, vulgo ita vocari, non inter Dores solum. Sic etiam Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1481. 51. Phrynicus App. p. 47. et Galenus de Tumor. XV. 521. B. T. VII. Atticos κέλη et καλήτης pro κήλη, κηλήτης dixisse tradunt. Denique, quid est tandem illud, quod apud Aristotelem tum codd. tum editt. veteres toties pro δίχαλον scriptum exhibent δίχαλον, ut Hist. An. II. 2. 45. IX. 52. 2. cf. Schneideri Nott. T. I. 451. δίχαλον ξυγόν apud Hesychium et πώγων δίχαλος, *bifidus*, Anon. Physiogn. a Boissonadio ad Marin. p. 152. vulgatus? quid verbum μαρυκᾶσθαι Athen. IX. 44. 442. et τὸ μακώνιον apud Sext. Emp. Pyrrh. I. 14. 22.? quam formam in vulgari Graecitate viguisse docet Eustathius p. 714. ἡ μάκων εἰσέτι καὶ νῦν παρ' ἐνίοις λέγεται βαρβέροις μὲν, ζεινόσι δὲ παρήγημα φυλάκτειν γλώσσης Ἑλληνίδος παλαιᾶς. Addo etiam τὰ φωνάεντα, οἱ φωνάεντες ap. Plutarch. de Placit. Phil. L. IV. 20. 460. T. XII. Sympos. IX. Quaest. II. 1. 401. V. Syll. VII. 188. Athen. IX. 59. 452. quo loco communis forma in Epitome servata est, Sext. c. Gramm. V. pag. 238. 242. c. Phys. I. (VII.) 590. quibus Empirici locis Struvius Observv. Gramm. et Critt. Fasc. XI. pag. 5. plures addidit alios, consulto a me praetermissos, quorum in nonnullis codex Regiomontanus ab ipso collatis communem formam retinet. Nimisrum pro temporum et locorum ratione aliis dorica forma et vulgaris, aliis legitima familiarior erat, neque eadem semper et scribentibus et transscri-

bentibus occurrebat. Huc etiam referri possunt voces obtestantium et adjurantium, νῆ τὴν κόραν a Prisciano exsignitum Gramm. XVIII. 1207. Δάματερ σοφίας! Athen. III. 80. 440. ὡ Δάματερ Θεοποτ. Athen. VII. 66. 106. IX. 60. 447. Lucian. Dial. Meretr. XII. 254. T. 8. Alciph. II. Ep. 2. Suidas: Ἡράκλεις, ἐπίφθεγμα ση-
σλιαστικόν· τὸ δὲ Ἡράκλεις κλητικὴ πτῶσις, ὥσπερ τὸ ὡ Δά-
ματερ τοῦ ὡ Δήμητρος διαφέρει. quibus congruunt Apollonius p. 40. et Eustathius p. 1385. ὡ Δάματερ Ηθανα-
στόν (leg. θαυμαστικόν), ὃ κείται καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, δω-
ρικόν μὲν ὅν, φιληθὲν δὲ εἰς κοινὴν χρῆσιν τοῖς Ἀττικοῖς,
quae fere eadem leguntur apud Photium pag. 480. sed
male divisa et interpuncta. De nomine Ἡράκλεις sub-
tilius quiddam tradidit Libanius Ep. CCLXXXV. p. 127.
δοὺς ἡμῖν, πώς δεῖ τὸ Ἡράκλεις λέγειν, ἐπειδὴν καλῶμεν τὸν
Θεόν (καίτοι τις οὐ τῶν ἐν φαύλῃ δόξῃ δεῖν ἔξαιρεῖν ἔφασκε
τὸ Ιωτα, πλὴν ὅστις σχετλιάζει· τοῦτον δὲ οὐκ εἰργει τῷ
γράμματος, καλεῖν δέ γε οὐκέτι μετά τοῦ γράμματος) ἀλλὰ
σὺ τριπλῆν ἀνέλις τῇ κλήσει τὴν ὄδὸν, ὧν ἡμῖν τῷ δύῳ (κοιτ-
ταῖς δὲ οὐδὲν ἄβατον) ἵσθι πεχαροσμένος. Patet igitur, hunc
Ἡράκλεις poetis reliquisse, Ἡρακλεῖς autem et Ἡράκλεις
pariter pro vocativi forma habuisse. Neque distinctio
illa a Grammaticis praescripta per omnia servatur. Vo-
cativus saepissime Ἡράκλεις neque raro Ἡρακλεῖς scri-
bitur: ὡ Ἡράκλεις Lucian. Dial. Deor. XIII. 38. ὡ Ἡρ-
άκλεις p. 59. et 40. et similiter variat in Fugit. c. 25. et
29. Παιάν, Ἡρακλεῖς, Ἀσκληπιέ Aristid. in Aescul. p. 36.
et rursus ὡ Ἡράκλεις p. 31. et 36. in quibus adaequa-
dis ne quis sollertia suam expromat, Libanii admoni-
tione præcautum est. Sic etiam ὡ Λύσικλεις et Λυσ-
κλεις inter se certant Phalar. Ep. CXXIV. quorum utri-
plures adstipulentur, omnibus notum est. In adver-
biali syntaxi Ἡρακλεῖς dici, Apollonius de Adv. p. 570. et
Etymologus p. 79. 10. significant, ubi non recte Ἡρ-
ακλῆς scribitur, eoque delusus Lascaris de Quinq. Decl.
VI. t. 4. et b. 3. quadruplicem vocativi inclinationem

facit, 'Ηράκλεος, 'Ηράκλεις, "Ηρακλες et 'Ηρακλῆς, quorum postremam, nominativi similem, Atticam vocat. Sed σχετικαιστικὸν illud ὡς 'Ηράκλεις est in Demost. Phil. III. 119. Aristoph. Plut. 574. Nub. 184. in Xenophontis locis pluribus et vero etiam apud recentiores rhetores, quorum exempla omitto praeter unum Dionis Cass. LIII. 8. 700. ubi post ὡς 'Ηράκλεις mox ὡς Ζεῦ καὶ "Ηρακλες scribitur. 'Ηράκλεος autem ne Tragicorum finibus adscribatur, addam Eupolidis versum ap. Schol. Arist. Pac. 1046. Ιερόκλεος βέβηστε χρησμῳδῶν ἄναξ quo alias ejusdem poetae locus ab Elmsleyi stispicione hanc vocativi formam Comicis abjudicantis (ad Med. p. 146.) liberatur. Atque ad eandem τῆς ποιηῆς χρήσεως cum dorica dialecto congruentiam referri etiam debet illud, quod est in Lucian. Navig. XII. 165. T. VIII. τὰ προχειρότατον τοῦτο; ποιὸς 'Ερμῆς, φαει· quanquam paroe-miographi oblitterata dorica scriptura ποιὸς 'Ερμῆς referunt, v. Burman. ad Phaedr. V. 6.

His utamur nunc ad eam rem, ut apertis obscuris assequamur. Namque στεγανόμος et στεγανόμιον, quae etiam apud Atticos in usu fuisse fidem facit Pollux, equidem credam origine non minus dorica esse quam πορφαγενής, νυμφαγενής (Telest. Athen. XIV. 7. 234.), easu autem dimanasse longius. Στεγανόμος primum apud Lycophronem occurrit; στεγανόμιον ab Atticis in civitatem receptum, non vernaculum esse, argumento est, quod ab Aristophane inter καινοφόνους λέξεις numeratur, v. Eustath. p. 1761. στεγανόμιον a Byzantii Jurisconsultis in usum revocatum est, v. Cujac. Observ. IV. 16. In hoc genere magnopere providendum ne testibus levibus aut corruptis fidem habeamus. Quod enim in Athenaei codd. V. 23. 253. legitur ἐπιστοληφόρος, item ὑλαρόρος Poll. III. 55. σφυρακτυπεῖν Schol. Apoll. II. 84. γενναδότειρα in Schneideri Lexico Graeco, meritis descriptorum errores, ambiguous literarum ὁ επιστοληφόρος fuit

S 8

Euseb. H. Eccl. I. 13. 57. vel, quod mihi probabilius videtur, ἐπιστολιαφόρος. Cum his nihil commune habent πυλωρός et τιμήρος s. τιμάρος, quae e πυλωρός (πυλάρης) et τιμωρός ad eam, quam sibi opinionis errore finxerant, similitudinem diducta videntur, sic ut in illo brevis vocalis antecederet, longa sequeretur, in hoc longam brevis exciperet, ut τέτρωρος pro numero-rum ratione modo in τετράρος, secunda producta, di-rentum est, modo, eadem correpta, in τετράωρος. Τιμάρος in Hom. H. in Ven. v. 31. et H. in Cer. 268. dubito an Hermannus consulto praetermisserit. Epici poetae non videntur hoc aliter quam γαιόχος, πολιόχος habuisse. Sed haec quoniam poetica sunt, ad praesentem materiam nihil pertinent. Illud breviter adjicendum est, nomen ἀναγκάθησις, quod Schneiderus ex Euseb. Pr. Ev. VI. p. 260. C. suscepit, quum nulla ejusmodi ratione defendi queat, mutandum esse in ἀναγκάθησις, compositum illud ad similitudinem praecedentis vocabuli τῆς νομοθετήσεως. Verbum ἀναγκαιοφαγεῖν, quod recentiores Lexicographi adsciverunt, fictitium esse arguit hoc, quod ἀναγκοφαγία Themist. Or. XV. 186. A. Aristot. Polit. VIII. 4. 322. et codd. Hipp. Vict. Sal. III. p. 6. T. III. cf. A. Schott. Observ. p. 214. tum ἀναγκόστος, ἀναγκόδακρος et reliqua omnia eodem modo scribuntur; neque praeter rem P. Faber in Agonist. II. 2. 2115. T. VIII. Thes. Gronov. pro ἀναγκαιοφαγεῖν ap. Philostr. Vitt. Soph. II. 17. 598. reposuit ἀναγκαργεῖν, quo plurimi utuntur, Longin. XXX. 1. Arrian. Epict. III. 15. Poll. III. 153. Neque me dubitare diffiteor, ne pro ἀγελάωνομικός, ἀγελαιοτροφία et, quod Lexicis deest, ἀγελαιοτρόφος Maxim. Tigr. XXVI. 22. scribendum sit ἀγελαιομικός etc. Qui autem ex eo, quod nunc λαθροφόρος, nunc νυκτιλαθραιοφάγος, + λαθραιοφάγος sive Schol. MS. Du Cangii p. 782. et similiter βιοφάγος et βιομοράχης, βιοθάνατος Suid. s. Κυνήγιον, Anonym. Antt. Const. II. 26. C. Olympiod. ad Phaedon. p. 294.

Wytttenb., *biothanatus*, v. Casaub. ad H. A. p. 157. E., qui etiam + βιοθανής in Martyrologiis legi affirmat, et rursus βιαιοθάνατος Eustath. pag. 1706. 5. etc., quodque λαμβοφάγος et λαμβειοφάγος indiscreta sunt, ex his igitur qui cogi putat, illud quoque dupli modo scribi potuisse, specie similitudinis in errorem ductus est. Haeo enim a communibus substantivi et adjectivi fontibus derivata in eandem significationem corrivantur. A librariis nullam in hac re salutem expectari posse confitetur, qui δύοσχημων et δύοισχημων Theophr. H. Pl. IV. 2. ἀρχολογικός et ἀρχαιολογικός (Bast. Comm. Palaeogr. p. 754.), ἄλλοτροπέω et ἄλλοιοτροπέω, λαρισσοποιός et λαρισσαιοποιός, δικαιοδοσία et δικοδοσία omnibus locis inter se commutari meminerit; neque semper, secundum utram partem pronunciandum sit, expediri potest. In Scholiis tamen ad Arist. Avv. 1702. pro δικαιολόγῳ praestat δικολόγῳ scribere.

Ex iis quea in η purum desintunt, praeter poetica quaedam, per pauca reperiuntur composita, quea omnia η retinent: ἁνηφόρος, χοηφόρος, γλοηφόρος θερ. XIX. 7. χλεψηφόρειν Theophr. H. Pl. VIII. 6. Philo de Temulent. p. 241. B. Julian. c. Cyrill. II. 55. B. Schol. Nov. Apoll. I. 545. γλοηφάγος Phil. de Vict. p. 835. D. Eandem regulam sequuntur quea cum πόνα s. ποιά composita sunt: ποιηφαγεῖν Porphyr. Abst. IV. 15. 540. Appian. Pun. VIII. 100. 443. Mithr. 76. 753. ποηφάγος Aristot. H. An. VIII. 9. 364. 10. 365. Sext. Hyp. I. 14. 16. Galen. de Us. Part. III. 2. 341. Comm. in III. Epid. p. 222. B. T. IX. Aelian. H. An. XVI. 11. ποιηφαγεῖν Herodo. III. 25. Maxim. Tyr. XXIX. 78. ποιηφάγη — χορτοφάγη Hipp. de Vict. San. II. 5. 43: ubi pro altero cod. γλωφοφάγη, quo perinde carent Lexica. Ferri potest ποιοφάγος, quod cod. Medic. H. An. VIII. 1. 563. et saepius praesbet, cuius mensura in ποιονόμος, ποιολέγος apparet; non ferri potest ποιηφαγεῖν Arist. I. c. 5. 356. et ποιοφάγης de Part. An. IV. 12. 569. D.

§. II.

Nomina primae declinationis in α.

Τὰ εἰς ἀ λήγοντα θηλυκὰ διχῶς συντίθενται. η γάρ φυλάττει τὸ α, ὡς τὸ σκιά σκιαγραφῶ, η τρέπει αὐτὸ εἰς ο, ὡς τὸ ὄρα ὀρολογεῖσον, ὀπωροφυλάκιον. οἵτε δὲ παραλήγεται τῷ ε, τρέπει αὐτὸ εἰς ω, ὡς γέα, γεωμέτρης. Etym. M. s. "Ωρα.

Quod de prima declinatione dixi, idem accipi volo de iis, quae in α exeunt, quorum alia semper, alia nunquam in commissura mutantur; sunt etiam quaedam ambigua. Cujus diversitatis multiplex ratio est, posita aut in euphonia vel altermitate †), aut in proprietate quadam significationis (quemadmodum ἐπίβολος ab ἐπίβολος distinguitur), aut in quibusdam fortuitis. Refert enim, priscam sit vocabulum et jam deformatum an recens et flexibile; interest, poetæ pro-tulerint primi maximeque celebraverint, an quotidiani sermonis conuenetudo triverit. Interim dialectus quoque discriminēt facit; nam ut ἀγκυροβόλιον tum apud alios tum apud ipsum Plutarchum de Garrul. X. 109. T. X. scriptum invenimus, ita hic Democriti verba referens de Amor. Prol. III. 77. ἀγκυροβόλιον. retinuit, unde sumisse videtur Eustathius 1620. 1. Inter ea vero, quae ο in α vertunt, usitatissimum est ἀγγεληφόρος, ionicum ἀγγεληφόρος. Hujus formae duodecim exempla produxeram, quae docti Britanni in Thesaurum suum retulerunt pag. 365., additis totidem aliis, quibus ego novum, si liberet, cūnulum adjicere possem. Manet sententia, ab iis, quibus sermo curae fuit, nunquam aliter dictum fuisse, nequè me movet Zonaras, ab illis productus, homo sine censu et existima-

†) Alternitatem et παραλήγετα vocat Priscianus. Super Alex. L. VII. 1260. quae cum ἀγγεληφόρος Apollon. de Conjur. p. 505. Lexicis inserenda sunt.

tione, qui si ἀγγελιοφόρος scripsit (quod in tanta utriusque literae similitudine ambiguum est), Grammaticorum morem servavit saepe proprias et legitimas sed ex usu amissas vocabulorum formas resuseitantium. Idem statuo de ἀγορανόμος, + ἀγορανπεῖν Hesych., γενεαλόγος, ὑδραιφόρος, quae et poetarum numeris et sua multitudine sese tuentur. Σειρηφόρος Hesychius et Suidas agnoscent; poetis hanc formam concedo dactylis pangendis aptissimam. Sed idem judico, recte Wesselinius Herodoto σειρηφόρος restituisse. Pro σειραιφόρος, quod nemo cum δικαιπόλος componet, Aeschylo Agam. 851. 1631. σειραιφόρος restitui debet, quod et Pollux hinc citat et Attici comprobant, Aristoph. Nub. 1300. Eur. Iph. A. 225. Phryn. App. p. 10. Phot. Adhuc versamur in exploratis. De σημαιαιφόρος, quod codd. Polybii VI. 24. et in Plutarchi V. Galb. XXII. 572. Edd. vett. suppeditant, quum id neque aurium judicio comprobetur neque exemplorum frequentia vincat, quorum maxima pars pro σημαιαιφόρος Synes. Regu. p. 13. B. et σημειοφόρος stat, non nihil dubii relinquitur. Pro μιτρηφόρος Herodo. VII. 62. Diod. Sic. IV. 4. 17. usitatus est μιτροφόρος, quam formam hoc quoque loco codd. plures repraesentant; μιτραιφόρος non reperitur; credo, quia Graecorum Europaeorum usus ab ipsa re abhorrebat et in rerum Ionicarum expositione optimum factu erat aut nativam et patriam speciem retinere aut certe non ad dialectum aliquam unam accommodare. Per difficile hic est ea via ingredi, ut neque dedita opera caecutire, neque nimis acute cernere videamus. Verum vigilabitur.

Reliqua, quae in ῥᾳ terminant sive longam, sive breve, θύρα, μοῖρα, σφῦρα, ὥρα etc. literam ē servant; θυρηβόλιον a communi usu seclusum est. Ad σωμαγέφορος quod attinet et quae hinc derivantur, si quis mode ea introspiciat, quae Stephanus contulit, et annumerat,

quae collecta habet Wytenbachius ad Phaedon. p. 170., vix sibi temperet, quin hanc solam formam ab antiquitate receptam fuisse statuat. Recentiores scriptores, ut ceteris rebus solutiores sunt, ita etiam hac in causa ad normam dirigi nequeunt. Σκιογραφεῖν Gregor. Naz. T. I. 283. D., quem Boissonadius ad Philostr. p. 661. ad communem consuetudinem revocare studet, Phot. Bibl. CCXXII. 596. Chronicon Georgii MS. ap. Du Cangium a. Σκιαστής, εκιογράφος Hesych., cui minime necesse erat εκιογράφος reddi, quod et in Sap. XV. 4. pro illo in Varr. Lect. reperitur, εκιογραφίς Athanas. Or. I. c. Arian. p. 501. A. T. II. 29, 677. E. εκιοργαῖν Philo de Plant. Noe p. 259. Σκιοκογεῖν, quod Schneiderus incertis adnumerat, non aliunde ductum videtur; quam ex Athanasi. Or. I. c. Ar. 25. 430. T. I. P. I. ed. Bened. quae oratio secunda numeratur in Edd. prioribus, Ed. Colon. p. 252. τὸ φύσι ὑπονύμα ὡς ποίημα σκιολογῶν λίγε — ubi cod. Seguerianus εκιάλ præbet; neutrum mihi apertum est, neque dubito, quin ille σκιολογῶν scripserit, quo Eustathius utitur p. 1792. 22. unde et hoc et εκιοφανῆς 1699. 8. Lexicis accedit. Haec vulgarem Graecitatem oecupasse demonstrat etiam Latinorum imitatio, *Sciomachia*, *Sciographus*, *Sciopodes*, quos illi Σκιάποδες vocant. Σκιόφως autem, εκιθής et si qua eandem mensuram habent, sub hanc regulam non cadunt.

Ut πεληγενής, Σεριγγενής in poesi, sic Ασιαγενής Dio Chr. Or. II. 86. in soluta oratione dico solet, Asiagenses latino (ut Baetigenes), v. Valcken. et Wessel. ad Herodo. p. 567., pro quo Apollinarem metro inservientem *Asiagennes* dixisse tanto euidem minus admiror, quod Sophocles eadem necessitate coactus Θεογενενῆς dixit. Ασητιγενής, quod Blomfieldius Aeschylo Pers. 12. tribuit, analogiae norma revincitur. De nominibus masculinis, quae perpauca sunt, statim hoc loco transigam. Praetor Μυνυμέχος (Epigr. Samii II.) nraum mihi

promptum est ὀρθαιαφόρος Athen. III. 76. 451. XI. 64. 287. Poll. VI. 75. a quo sumvit Tzetzes Chil. VII. 776. Ἰκεταδόνος Aesch. Suppl. 727. unde hoc Schol. Rom. in Soph. Oed. Col. 258. Eustathius ἵκεταδόνος citare videtur p. 1807. 9.

§. III.

Nomina secundae declinationis substantiva.

Tὰ εἰς ὁσ ὄνταχῶς συντίθεται· η γάρ φυλάσσει τὸ σ, ὡς λαός, λαοσσός, θεός, θεόσμοτος· η ἀποβάλλει τὸ σ, ὡς τὸ νίκος (νῖκος), Νικόλαος, η ἀποβάλλει τὸ σ, καὶ προσλαμβάνει τὸ ι, ὡς τὸ πύλος, πυλογενής, ὁδοίπορος· η ἀποβάλλει τὸ σ καὶ τρέπει τὸ ο εἰς η, ἐλαφηβόλος, θεητόκος, η ἀποβάλλει τὸ σ καὶ τρέπει τὸ ο εἰς έ, μένος, Μενέλαος· η ἀποβάλλει τὸ σ καὶ τρέπει τὸ ο εἰς ι, ὡς τὸ ὅρος, Οφιβάσιος· η ἀποβάλλει τὸ σ καὶ τρέπει τὸ ο εἰς ι καὶ προσλαμβάνει τὸ ι, ὡς τὸ ὀρειφοίτης, Αργειφόντης, η ἀποβάλλει τὸ σ καὶ τρέπει τὸ ο εἰς α καὶ προσλαμβάνει τὸ ι, Κλιταιμνήστρα. Etym. M. s. Θῶ.

Ex his ea tantum hic perstringam, quae ad secundam declinationem pertinent, circumscriptis, quae in manifesto errore versantur. Quid enim tam falsum est, quam quod λαοσσός (λαοσσός) a λαός derivari vult, quod geminatione effectum esse appetet ex πυρισσόος. Similiter comparata sunt βοσσόος, πολισσόος, + νεκυσσόος Nomm. Dion. XLIV. 757. 21. a genitivis composita. Quis porro hoc iusti concesserit, Νικόλαος a νίκος compositum esse, vocabulo non admodum antiquo (v. Hermann. Diss. de Orph. p. 821.), quod Aristarchus in Homerum inferre conatus (v. Schol. Ven. M. v. 260.) merito exclusus est? Postremo sciri debet, πυλογενής, ὁδοιδόνος (quod etiam in consuetudine mansit, v. Polyb. XIII. 8. et Festus s. *Hodidocus*) et cetera ad similitudin-

nem dativorum loci formata esse, μέσος (Apoll. de Adv. 588. et 680.), πεδοὶ s. πεδοῖ, μνχοὶ (Hesych. s. *Μοχοί*), οἶκοι, Ἰσθμοῖ, Πνυθοῖ, quorum accentus vacillat, ratio autem in communis τοῖ, τοίγας, appareat. Quod dictum in hac una re multo patet latius. Nam et primae declinationis nomina quaedans gentilicia vetus Graecia ab eadem positione derivavit, Κρηταιγενῆς, Θηβαιγενῆς, Κρισσαιγενῆς, in quibus quum ē longum sit, plures iota subtraxerunt. Sic etiam ιθαιγενῆς et ιθαιγενῆς variant codd. Herodo. II. 17. et Hom. Od. XIV. 203. ubi Wolfius ιθαιγενῆς assum sūt, quam formam Eustathius cum Ἰθαιμένης comparat. Ιθαιγενῆς praeter alios, qui ad Gregorium citantur pag. 551., usurpant Hippocr. de Morb. Mul. I. 70. 770. C. T. VII. de Infoec. XVI. 855. C. T. VII. 7. 465. F. Diog. La. L. 22. Pollux II. 51. qui et hoc et synonymum αὐθιγενῆς (pro quo αὐτιγενῆς prescribendum in Herodo. II. 49. IV. 180. cf. c. 48.) pariter probat. Itaque etiam aliquis conjiciat, illis gentiliciis iota subducendum esse, quod omitti nequit in nominibus secundi ordinis tum propriis tum appellativis; nam ex hoc quoque genere aliquot obsoletiora vocabula in dativi similitudinem incurruunt, ab ejus casus significatione longe remota, ὀλοίτροχος, χορούπος, et quae recentiores ad hæc exempla fixerunt, χοροιθαλής etc. ὀλοιτύπος, σκοτοιβόρος, χολοιβόρος, δολοιφονῆσαι Etym. M. p. 633. 27. Eust. 1496. 37. In Homero Wolfius Πνυθαιγενῆς, in Hymnis Hermannus Πνηληγενῆς praeoptavit, unde mihi ex alia declinatione πνηλημάχος occurrit in Stesichori versu ap. Athen. IV. 41. 103. Hoc, quod neque Suchfortius commemoravit, neque Schweighaeuserns expedit, mihi Martis nomen fuisse videtur, a portarum expugnatione ductum (ut θυρομάχοι πνημάχαι apud Pratinam). Hoc firmatur Scholio Ven. E. 31. Ἀρεως δὲ ἔργον ἐστὶ τοῦς τελέσι προς πελάζειν καὶ ἐστιν ἐπίθετον (τὸ τειχεστάλητα) ἀνάλογον τῷ παρὰ Στησιχόρῳ πνηλημάχῳ cuius secunda syllaba mendosa est. Hinc Aristophanes transtulit ad Minervam,

Atheniensium in Pylo expugnanda adjutricem, Equitt. 1172. ubi *Πυλαιμάχος* scribitur. Similis est inconstantia in reliquis, *Πυλαιμένης*, ²*Αλθαιμένης* Diod. Sic. III. 59. qui *Αλθημένης* nominatur Apollod. III. 2. 3. quibus Grammatici centena alia e diversissimo genere ἐκτάσεων exempla adjungunt. Sed remotis his omnibus, quae adultior sermo Graecorum dereliquit, ea percurramus, quorum usus communis vulgarisque est. Atque primi quidem generis, quod ex integro et corrupto, ut Grammaticis illis placet, efficitur, plura exempla praebet nomen θεός, velut θεόςδοτος, θεοσκυνεῖν, θεοεχθρία, quod Schneidero conciliavimus. Vulgarior scriptura θεοεχθρία (v. Schaeff. ad Dion. p. 256.) teretes Atticorum aures offendisse videtur. Etym. M. Καλοκαγαθία ἀπὸ οὐντιθεμένου ὄνόματος γίνεται, καὶ τὸ πᾶν ἀγαθός οἶον θεοῖς ἔχθρός, θεοεχθρία. Eustathius autem, θεόςδοτος cum θέσφατον, δολιχόσπιος, μογαστόκος componens, haec omnia, quae e diversis fontibus manarunt, epenthesi literae liquidae nata esse contendit. Ac de δολιχόσπιος (sic enim ex ista ratione scribendum foret) excusari quodammodo potest exemplo recentiorum poetarum, hoc vocabulo in eum sensum utentium, nulla ut umbrae notio appareat, quam Grammatici quoque haud pauci ei inesse negant. Sed quām iidem poetae ἀσπίδα λοχεῖσσαν, ἀοιδὴν ἀμφιέλισσαν, ἵμαδα πασιμέλονσαν, ἐνοστήθοντα ταρσόν, νόον ἀλλοπρόσαλλον, χειρας ἡλιβάτονς, atque similiter alia multa dixerint, hoc satis signi est, eos dedita opera terminos significationis verae et propriae egressos fuisse.

Eorum autem, quae a duobus corruptis vel e corrupto et integro constant, copia ingens, propriaque praeceptio est:

Πλεοτη μετάθεσις τοῦ ὁ εἰς τὸ ἦ κατὰ τὴν Ἰάδα διάλεκτον, οὐ μὴν ἄλλὰ καὶ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, βαλανηφόρος, καλαθοποιός, ἄλλὰ καὶ παλαθηφόρος, ἐλαφοκτόνος καὶ ἐλα-

φηβόλος, στεφανοποιός, ἀλλὰ καὶ στεφανηφόρος' Apollon. de Adverb. p. 602.

Haec exempla manifestum faciunt primum hoc, quod per se incurrit oculis, veteres in hoc toto genere nihil ultra quaesivisse, quam ut ingratum brevium syllabarum concursum effugere; deinde illud docent, hanc artificialem rationem non tam metri causa inventam, quam a natura ipsa inchoatam esse, orationem ita modulante, ut longa cum brevibus temperaret. Quid enim nomen τὸν Ἐλαφηβόλλων et mensis Elaphebolionis cum poesi commune habera potest? Verum incipiamus ab iis, quae cum frequentissima sunt, tum a Grammatico ipso notata, pentesyllaba dico. Βαλανηφόρος Herodo. I. 195. extra vulgarem usum possum, ideoque etiam + βαλανοφεγγίν Apollon. Lex. s. φῆδος ionica forma exutum est. Sed eadem in στεφανηφόρος, θεληπόλος usus assiduitate ita inolevit, ut, sicubi altera scriptura sese offerat, statim corruptelac suspicio nobis incidat. In Lexicis adnumerantur στεφανοφόρος, στεφανοφορία (quod exhibit Ed. Ald. Pind. Ol. VIII. 14. contra metrum peccans) et στεφανοφορεῖν, sine teste tamen, ut arbitror; nam qui pro ultimo ad testimonium citatur, J. Pollux, is vadimonium deseruit; apud hunc enim II. 152. στεφανηφορία legitur. Contra στεφανηφορία Dem. c. Mid. 525. στεφανηφόρος Andoc. c. Alc. pag. 111. Themist. Or. XIV. 182. D. Athen. XII. 45. 48. multisque aliis locis scribitur, quos vel indices quaerentibus offerent. In Stratonis versu Ep. VII. apographum Lipsiacum τὸ στεφανοπλόκιον praebet; vulgo στεφανηπλόκιον: quod ut necessarium non sit, tamen tum graviorem tum gratiorem ictum habet; quam ob causam etiam ab Aristophane verbum στεφανηπλοκεῖν usurpatum est Thesm. 448. Formam a poetis tritam recepit etiam usus vulgaris; nam στεφανηπλόκος Theophrastus dixit Caus. Pl. VI. c. 7. Plutarch. Symp. III. Quaest. I. p. 107. στεφανηπλοκεῖν Strabo VI. 1. 224. Plut. Praec. Reip. ger.

VL 148. T. XII. similiterque apud Latinos nobilissima Coronaria modo Stephanophorus modo Stephanopolis dicta est, lieet in utroque codices vacillent, unde certe Stephanopolis recipi debebat. Sed manifestius etiam universi generis inconstantia mox apparebit. Photius: Μαῖαν, ὡς ἡμεῖς, τὴν ὄμφαλητόμον· τὸ δὲ ὄμφαλητόμος ἀττικὸν μᾶλλον ὄνομα· quae vehementer sibi repugnant. Eustathius p. 975. 57. μαῖαν δὲ (*'Αττικὸν λέγουσιν*) ὡς ἡμεῖς τὴν ὑπὸ Ἰενῶν ὄμφαλητόμον· ex quo satis intelligitur, apud Photium pro ἀττικόν reponendum esse λακόν. Ἡ ὄμφαλητόμος (quam recentior Graecitas λατρίνην appellat, improbantibus Atticistis, v. Eustath. 859.) Hipp. de Morb. Mul. I. p. 173. 40. Sect. V. ed. Foes. I. 51. 757. C. T. VII. ubi codd. plerique ὄμφαλητόμον, quod et in MS. Pollucis IV. 208. occurrit; nonnulli ὄμφαλοτόμον, quod Suidas praeferit. Ionica scriptura extat in Hesychio et Σηῆδας ὄμφαλοτόμος Sophron Athen. VII. 125. 193. Poll. II. 169. ὄμφαλοτόμα Plato Theact. 149. E. Aristot. H. An. VIII. 9. 557. Poll. IV. 208. Itaque hoc iam pro recepto valebit. Multo nobis certius est, Θανατηφόρος hoc uno modo a veteribus scriptum esse: Plat. Rep. X. 560. Xenoph. Hell. II. 5. 32. Theophr. Caus. Pl. VI. 5. 357. Aelian. H. An. VII. 5. Plutarch. V. Syll. XIII. 197. T. III. Diod. Sic. III. 5. Themist. Or. XV. 190. B. Max. Tyr. XXVIII. 68. Θανατηφόρος editum Aesch. Ag. 1187. ubi illud reducendum esse, aliis rationibus affirmavit Seidlerus de Vers. Dochm. p. 43. Idem fortasse scripsit Antiatticista Bekk. p. 99.: Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάτημον, λέγειν· (ἄλλα) Πλάτων (εἰπε) καὶ Εὐριπίδης· qui locus omnes medicos defatigavit. Porsonus Θανατήριον graecum esse negans θανατηρόν reponit, cui Bastius ad Greg. p. 156. θανατηρόν substituit e Timoclis versu mortilo θανατηρόν καὶ ἡ χύτραν φέρει, Athen. IX. 407. E. a quo mihi quidlibet mortiferum tam alienum videtur, ut hoc potius inesse putem: (ὅτι) φανὰ τίγανα καὶ καλῆν γ. φ. Photius, quem nemo illorum respexit: Θανατή-

σιον, οὐ θανάσιμον λέγοντες. Pollux vero: Θανάσιμον, inquit, οὐ γὰρ προσίεμαι τὸ θανατήσιμον, V. 132. Sic et Photium scripsisse conjicio: Θανατήσιμου οὐ· ἀλλὰ θανάσιμον λέγοντες. + Θανατήσιμος Anon. Physiogn. ap. Du Gang. s. Ναγκαρέζειν. + θανατήσιος Jul. Afric. Cest. XIV. 294. + θανατηρός Eustath. 1536. 20. quorum nihil Atticis tribui potest; neque θανάσιμον, quo praeter Euripi- deni et Platonem Theophr. H. Pl. VII. 9. Agatharchus Mar. Rubr. p. 15. Themist. Or. XXII. 532. A. Mech. Velt. p. 102. utuntur, oratorum usibus aequae aptum, θανατώδης autem Hipp. de Morb. Mul. II. 12. 802. R. Polyan. Strat. IV. 5. 28. Euseb. H. Eccl. VIII. 16. 402. et θανατόεις aliis regionibus adscripta sunt.

Non ita perspicuum est, qui et quando ψηφηφόρος scripserint. Hoc legitur apud Dion. Hal. VII. 59. Themist. Or. V. 65. C. ψηφηφορεῖν Dion. IX. 43. et saepius ψηφηφορεῖν VIII. 87. IX. 41. Plut. de Fort. Rom. X. 19. T. IX. Joseph. Antt. IV. 2. 198. cf. Hoeschel. ad Alex. L. VI. p. 164: contra ψηφοφόρεια Aristot. Polit. II. 5. 61. Dion. Antt. VII. 54. Plutarch. V. Coriol. XX. 83. Herodian. VII. 10. 260. ψηφοφορεῖν Lucian. Bis Act. 916: 25. T. VII. Eunuch. 2. 205. T. V. Dion. VIII. 82. Sext. c. Rhet. II. 297. Synes. de Prov. p. 94. D.

Sunt haec et alia veteris inconstantiae doctrinam plurima. Θεημάχος apud scriptores pedestres, quorum monumenta ad nos venerunt, non deprehenditur. Sed Ammonii prae scriptio, qua θεημάχειν affirmat pugnam cum diis, θεομάχειν autem deorum inter se ipsos contentiones significare. p. 68. utut vana sit, tamen hoc ostendit, fuisse, qui ista forma etiam in quotidiano sermonis genere uterentur. Quam rem non mediocriter confirmant vocabula Eliaca θεηπόλος et θεηκολεών Panz V. 15. 19. (Kuhnii ista, non Facii emendatio est) pro θεοκόρος, i. q. θεοπόλος, deicola, ut βουκόλος, αιγαίωρες ab obsoleto κόρω, πόλω, ευρο, colo. Quid apud Platonem θεηπολεῖν légerunt Phötius et Timaeus. Sed

Θεομαχεῖν quam usitatum fuerit, apparet vel ex iis, quae
sacrorum librorum interpretes collegerunt, v. Schleus-
ner. Lex. T. I. p. 920. quibus addi possunt alia multa.
Θεονδόχος, quod Schneiderus ex Nonno profert, mihi
non occurrit; neque dubitatio esse potest, quin ille
Θεονδόχος scripscerit; non Θεονδόχος, ut in L. XIII. 95. edi-
tum est. Θεηγενής ex eodem poeta citat Grammaticus
MS. Bastii ad Greg. p. 677. Notabile vero testimonium
in tanta hominis obscuritate. Venit jam in contentio-
nem, si proprii locum accipiat, utra probabilior sit
forma, Θεογένης an Θεαγένης; nam utroque modo scri-
bitur; postremum quidem crebrius occurrit; quin-
quies apud Aristoph. Lys. 63. †) Avv. 822. 1129. 1295.
Pac. 928. contractis primoribus syllabis; recteque arbi-
tror Brunckium Θεογένης Vesp. 1183. in Θεαγένης mu-
tasce, quanquam rationem, quae ab eo affertur, minus
firmam puto. Invenitur tamen et illa forma non pau-
cis in locis partim sola partim διπλογραφουμένη, v. Du-
ker. ad Thucyd. IV. 27. p. 572. Varr. Lectt. in He-
racl. Pont. X. 211. Cor. neque recte a Muellero spreta
est ad Tzetz. T. I. 449. quod idem contra Villoisonum
valet Τιμαγένης cum summa alterius formae, quae et
ipsa suos amatores habet, injuria foventem Prolegg.
XVIII. Πολεμαγένης quidam nominatur ab Aeschine
c. Timarch. p. 157. Hic nos ad neutram partem incli-
namus et satius duçimus causam aut ampliare aut com-
perendinare, quam rem judicatam rescindere cogamus.
Quo non satis cauto tum Portus ad Dion. Hal. IV. 10.
662. tum etiam Ruhnkenius, haud paullo major auctor,
ad Timaeum pag. 168. ψηφηφορῆσαι quasi indicta
causa damnarunt. Neque Boissonadius, vir doctissi-
mus, duorum rivalium φυτηκόμος et φυτηκόμος causam

^{†)} In ἀκίνητοι τετταρὶ γ' ὁτινὲς Θεαγένες, quo loco Bentleius [ad Callim. Ep. CCXXVII. brevitatem secundae syllabae probari cre-
didit, duxisse primae syllabae γην̄ una sonant.

disceptans ad Marin. p. 158., cur illi palmam adjudicaret, sat rationis habebat. Nam et hoc multis placuisse compertum est: Eumath. Ism. IV. 2. 128. Nicet. Ann. V. 7. 97. D. φυτηκομεῖν Liban. Decl. p. 606. p. 608. T. IV. Synes. Enc. Calv. pag. 66. D. φυτηκομία Niceph. Bryenn. VII. 9. 160. B. Niceph. Greg. II. 4. 17. E. Aesop. Fab. CCCLXXX. p. 244. Cor. Geopon. Prooem. p. 5. ubi cod. id quod Boissonadio arridebat, φυτοκόμος praebet. Huic plane simile est οὐρηδόχος Galen. Defin. Med. T. II. pag. 259. C. Schol. Arist. Ach. 82. quod **Nicephorus** Greg. IX. 14. 285. A. οὐρηδόχος dicere manuit. Reliqua quadrisyllaba in communī usu posita fere δι retinent: διεκοφόρος, κριοφόρος, ἀθλοφόρος, λαρνοφόρος, ἔνλοφόρος, + ρησμοφόρος Paus. IV. 9. 487. + οἰστοφόρος Tzetz. Posth. 46. quae poetis producere licet, + διφρηφόρος, quod Valckenarius ad Herodo. p. 145. in Hermippi versu reponit. Si prima syllaba longa est, productione supersederi potest; multo magis, si secunda positione producitur. Quare quod in Aristot. H. An. V. 26. 259. unus codex ξωύφιον ἔνληφθέρον offert, quum syllaba citra tertiam postrema per se satis extet et emineat, ceterum vos ipsa nihil ad ornatum conferat, ex toto recusandum est; ἔνλοφθέρον exhibit etiam Hesychius ad hunc locum respiciens, quod Schneiderus adnotare omisit. Ferri posset ξυληβόρον, quod eodem modo interpretatur Hesychius. Neque Manethonem ἀμαρησκατῆρα scripsiisse autumo, sed ἀμάρης σν. Φαλληφορεῖν, verbum sacrum, Plat. de Is. 36. 152. T. IX. unde colorem acceperit, non difficile est ad suspicendum. Cur vero ab Hippocrate de Intern. Aff. XXXVI. 664. D. Epidem. VII. 586. T. IX. forma communis λαγανοφαγή, ab Eustathio 1574. 27. et Schol. Theocr. Id. I. 43. ionica λαγανηφαγία recepta sit, non est nostri arbitrii. Sed quoniam paullo ante, quum de nomine Theagenes quaereremus, de commutatione literarum ὅ et ἄ mentionem injecimus; ab hoc aditu paucis gres-

sibus perveniemus ad id, de quo haec tota quaestio orta est. Namque haec ratio, de qua jam multa diximus, tum multa alia a neutrīs composita hoc colore imbuit, tum illud, de quo peculiaris est Phrynichi praeceptionis. Βιβλιογράφος, inquit, λέγοντες ἐν πέντε συλλαβαῖς καὶ διὰ τοῦ ὅ, οὐχὶ τετρασυλλάβως διὰ τοῦ ὅ, satis ille perspicue improbans tetrasyllabum βιβλογράφος. Sed idem rursum in App. Soph. sic docet: Βιβλιοπώλης καὶ βιβλοπώλης καὶ βιβλογράφος. Bibl. Coisl. p. 466. Bekk. p. 29. Haud sane levis dissensio, quam non componit, sed magis accedit Thōmae judicium, haec sribentis: Βιβλιογράφος, οὐ βιβλιογράφος. Hortum omnium quid verissimum esset, a Polluce audiremus, nisi librarii nos ludibrio habuissent. Sic enim scribitur VII. 211. Cratinum βιβλογράφος, Antiphonem vero βιβλιογράφος (iisdem literis) dixisse. Primum mihi dari necesse eat, priorem Phrynichi locum incorrupte scriptum esse; nam id cogit oppositum: οὐχὶ τετρασυλλάβως διὰ τοῦ ὅ, quae de litera ὅ admonitio ineptissima foret, nisi hanc vim haberet, ut ambo vocabula prorsus diverse scribi et syllabarum et vocalium ratione intelligeremus. Quum igitur βιβλογράφος necessario ὅ servet, sequitur, ut oppositum eam literam mutet, hoc est, ut Phrynichus βιβλιογράφος scripserit. Ergo etiam Cratinus et veteres Attici sic scripserunt, recentiores vero formam propriam et primigeniam in usum revocarunt, βιβλιογράφος, eaque causa fuit, cur Thomas, qui hos potissimum in dicendo auctores sequebatur, βιβλιογράφος, non βιβλιογράφος, dici juberet; de cuius sententia nos certos facit Zonarae consensus p. 588. Neque aliter, quam Thomas praescribit, hoc nomen apud recentiores reperitur: Lucian. adv. Ind. XXIV. 24. T. VIII. Liban. Declam. T. I. 54. 78. 103. Epist. CCLXVI. 151. DXLIV. 264. MCXLIX. 554. Galen. Comm. II. in Hipp. Endein. L. 77. B. II. 141. F. VI. 397. A. T. IV. de Diff. Resp. III. 2. 269. D. T. VII. de Off. Med. p. 59. E. T. XII.

Diog. La. VII. 36. 387. Cum Phrynicho congruit Zonarae notatio p. 451. *Γραμματοφόρος* ὁ βιβλιοφόρος καὶ σύχι βιβλιοφόρος· quae apud Diod. II. 20. Polyb. IV. 22. aliosque commutantur: βιβλοφόρος, quod e Polybio citant, mihi non occurrit; βιβλιοφόρος Esth. VIII. 10. Nicet. Ann. XVII. 4. 554. + βιβλιοφόριον Anecd. Bekk. 314. — Verum si quid illorum forte dubitabitur, sunt alia deuteroclitae ejusdem formae: γενεθλιαλόγος Suid. s. v. et γενεθλιολόγος Hesych. s. *Ἀστρολ.* *Genethliologia* latine. Etym. M. *Ὥτιαφόροι οἱ τὰς ἀτίδας φέροντες ἔγαται*: ὡτιοφόροι οἱ τὰ ἄτα συντεθλασμένοι: quae ad verbum leguntur in Lex. Bekk. pag. 287. nisi quod hic ὄτιαφόροι scribitur; caetera aequa obscura. Quod si haec concedamus indubia esse, non video, quid causae sit, cur aut παιγνιαγράφος repudiemus, quod in Athen. XIV. 45. 316. veteres Edd. praebent, aut Φορειαφόρος †) sive Φορειοφόρος Diog. La. V. 75. 305. Plutarch. V. Galb. c. 25. T. VI. pro quo Solanus Φορειοφόρος reponit, aut denique ιστοριαγράφος in dubium vocemus, quod solum Atticos probasse notat Zenaras Lex. p. 1123. licet nunc ιστοριογράφος, *historiographus*, (v. Cellar. Latin. Rest p. 145.) ubique legatur; quod si quis erit qui ad primam declinationem referre malit, per me licet. Ψειωφόρος Herodo. VIII. 115. atque alia communem ductum sequuntur. In Xenoph. Hell. non id, quod Schneidarus dicit, ἐπιστολιογράφος, sed ἐπιστολιαγράφος legitur. Si quis quaerat, unde hoc alpha susceptum sit, huic Apollonius satisfaciet l. c.: *"Ιενες δὲ καὶ τοὺς ὄρκιοτούς ὄρκιηφόρους φασὶ ††)*, unde Bastius Comm. Palaeogr.

†) Hesychius: *Γάντα κόπους*· non temere suspicor, illum *τεαπόπους*, i. e. *πορνοκόπους*, scripsisse.

††) Ex hac disputationis meae parte nonnulla delibarunt Stephanus restitutores: „Nec Lobeckium nec Bastium illud ὄρκιηφόρος,ocabulum Lexicis ignotum, in aeternumque ignorandum, suspectum „habuisse miramus; scribe, sensu sic flagitante, ὄρκιηφόρος.“ Ob

P. 717. apud Pollucem I. 38., ubi codicūm pars ὁρχιητόμος exhibet, palaeographicis rationibus ductus ὁρχιητόμονος legendūm censem; cui ut minime repugno, ita ex eo, quod in aliis modo ὁρχιητόμος, modo ὁρχιητόμος legitur, conjecturam capio, olim hic et ὁρχιητόμος et ὁρχιατόμος (ut ὑρχιατόμος) scriptum fuisse, usu quippe (id quod fieri solet in rarioribus) inter utrumque fluctuante. Ὁρχιοτομεῖν Schol. Ven. T. 197. cum ὁρχιητής Tzetz. Hom. 69. Lexicis addendum. + Σκυλαδέψης apud Eustath. 450. 6. et 1710. 16. dubium est. Κομβολύτην sive manticularium Aristophanes, longitudinem quaerens, βαλαντιητόμον dixit, quod in soluta oratione βαλαντιητόμος Plato Rep. VIII. 201. IX. 246. Aeschin. c. Ctesiph. 597. Xenoph. Mem. I. 2. 62. Plutarch. de Fort. p. 501. T. VII. Sext. c. Rhet. II. 291. Philostr. Apoll. IV. 22. 160. Liban. Decl. T. I. p. 496. Poll. VI. 130. Schol. Arist. Vesp. 1182. Unum adhuc praetermissimus e numero masculinorum θυρεοφόρος, quod θυρεοφόρος, nisi sonoritas coegisset. Sic Plutarch. V. Anton. XLV. 112. T. VI. V. Aemil. XIX. 195. T. II. Polyb. V. 53. Polyaen. IV. 6. 17. Arrian. Tact. p. 15. ed. Blanc. Hic Blanckardus, illic Schweighaeuserus suo arbitrio θυρεοφόρος restituerunt, quod satis declarat, nos non importune fecisse, quod hujus quaestionis, inter veteres Artigraphos varie agitatae, memoriam commovimus. Θυρεοφόρος utique usitator scriptura est Polyb. X. 29. Plut. V. Crass. XXV. 440. Diod. XXII. 300. Ju-

eam ipsam causam ὁρχιητόμονος uncis inclusum apposueram, ut ὁρχιητόμονος mihi suspectum videri significarem. Idem brevitatis meae nupér Buttmanno poenas dedi, qui ὁθούντα recte a me scribi affirmans, utrum consulto ita fecerim, dubitat Grāmm. Gr. T. I. p. 121. Quod ne quis dubitaret, cavisse mihi videbat, quum dicarem, iota conjunctionis ὅτε elidi non posse, ad Ajac. p. 539. Haec non commemorasse, jactationis reprehensionem veritus, nisi et ipse in interpretandis aliorum sententiis et errasse me nonnunquam putarem et errato ignosci euperem.

stin. Hist. p. 166. B. etc., neque tamen illa aut ab usq; abhorrens aut rationi contraria. Πηλάγονες (Pelegones) autem Callimachum pro πηλόγονοι dixisse. Etymologi commentum est, cui miror fidem fuisse. Sed multo magis miror, sollertissimos Gregorii interpretes hoc nomen ad metaplasta referre voluisse p. 445. quod facere non possunt sine magna omnium rerum confusione. Metaplasmi licentia efficta sunt πρωτόθρονες ἔδραι, πεντάγατα θυμάλην et, ut puto, illud Antimachi Πατέρι τε κνανοχαῖτι Ποσειδάωνι πεποιθώς (pro quo in Tryphonis Excc. apud Constant. Lasc. Gramm. n. 11. κνανόχαῖτα scribitur) et quae sunt his similia, in quibus patet terminacionem licentiose ad tertiae declinationis similitudinem vel euphoniac vel metri causa traductam esse. Sed quod τὴν ὑψηλέστατα, τὸν πυργοκέρατα (f. πυρσον. †) et fortasse etiam λευκοκέρατες dixerunt, animum ad nominativum direxerunt, qui quum ipse ad adiectivum compontendum prorsus inhabilis esset, non impediit, quominus obliqui a se ducerentur casus. Eustathius quidem p. 870. e vetere, ut videtur, Lexico: Ἐτερόνες (sic) ὁ μόνωτος profert, sed id vereor ne ex oblique in rectum traduxerit homo literatissimus, sed communis Grammaticorum morbo implicitus, unicuique inclinamento suum prototypum reddere obstinantum. Recta positione quum opus esset, necesse fuit aliunde sumere, ἄκερος, ἄκερως, ἀκέρατος, ἀσύτος, ἄμφωτος, ὑπενάτιος, δολικούτος, ἄμφωης, δίωτος, quorum haec ipsa varietas

†) Eadem mihi suspicio est de Musaei v. 228.

'Ο δ' ὁρφναῖην ἀνὰ τύχτα

— — — — — λαβὼν εημῆτα πίργου'

scribendum esse εημῆτα πυρσον. Non minore molimine apud Tryphiodorum v. 330.

Εἶπετο δ' αἰόλος ἵππος ἀρητηῖλος ἐπὶ βιβρῶν·

quod hoc loco ferri nequit, αύμονες restituendum est. Sic v. 579. δυξμενέων ὅδε κῦμας ἀρήσετ.

maximo argumento est, semel occluso recto itinere, pro se quemque, quo lubitum esset, divertisse. Sic a γάλα modo + ἀρτιγάλας Herodian. Eustath. 1627. 45. modo ἀγάλακτος compositum, a κνέφας ἀκροκνέφης, ἀκροκνέφαιος etc. + Δύωτος apud Schol. Min. ad Odyss. II. 295. mihi aequè displicet quam δυώνυμος, quod ex alio ejusdem Scholiastae loco profert Schneiderus. Neque arbitror, eos, quos Forcellinus *dyota* scribere narrat, rogatos, cur ita faciant, respondere posse. Hoc *diota*, quoniam Bentlejus ad Hor. I. 9. negavit sciri posse, cuius generis sit, demonstrare conabor, feminineum esse. Graecum δίωτος latine dici poterat *diotus*, quod modo graeco more masculina terminatione feminineum genus comprehendebat, ut haec *heptaphonus*, haec *heptapylus*, haec *pandemus*, haec *canephorus*, quae intellectu rebus muliebribus tribuuntur, modo Latinorum vocabulorum propriam flexionem accipiebat, *diota*, ut *ectypa*, *archetypa*, *parectata*, *myrionyma*, *philosopha* etc. Apparet igitur, et diotum calicem et diotum s. diotam amphoram, et hoc cogitatione comprehenso diotam substantive dici potuisse, hoc autem neque a graece διώτης derivari neque pro masculino haberi oportere. Illa superiora non magis ad metaplasmum pertinent, quam καλλιγύναια, ὁρσιγύναια, + καρτερογύναια Tzetz. Posth. 93. Quo loco mihi leniter objurgandi sunt Lexicographi nostri, qui καλλιγύναιξ, ὁρσιγύναιξ, καταγύναιξ, et his similia monstra Empedoclea in foetutinis grammaticis procreata ad se admiserunt. Καλλιγύναιξ Etymologus tanquam naturalem nominativum, a quo καλλιγύναια natum sit, Technicorum more ponit. Ἡμιγύναιξ apud Suidam s. Άδρεν communem cum ἐπερόναις ortum habet. Ορσιγύναιξ, vocabulum Pelasgicum, nusquam reperio nisi apud Creuzerum in Dionysi argumentis p. 14. Ejusmodi sunt (ut pauca nominem forte occurrentia) αὐτομήτηρ, μουσομήτηρ, ποιημήτηρ, παρμήτηρ, quod cod. August. in Soph. Antig. 1268.

exhibet, eodem errore, quo in Eur. Phoenn. 1518. pro μονομάτορος quidam scripserunt μονομάτερος. Haec ex veterum Lexicorum sordibus adhuc haerent. Ὁθρηματήριον apud Hesychium certe correctionis eget; εὐπάτηρ Eustathius p. 1681. 17. pro prototypo usitati εὐπάτερια posuit. Ω πρόματερ Ἀθήνα Themist. Or. XIII. 180. Λ. Κακομήτηρ ea quidem significatione, quam Glossaria referunt, minime dubium est, namque η πακή, η δυστυχίς μήτηρ dici aliter nequit, ut et δύξιμητερ, δυστοκέες, αἰνόπατερ et similia. Hesychius: Μεγαλομήτηρ, η τῆς μητρὸς μήτηρ, quod Schneiderus quoque commemorat, sed in Aeschylo prorsus aliud legitur, quam dicit. Omissum est εὐρυγάστηρ Apollod. II. 7. 2. pro quo ex Eusebio εὐρυγάστωρ suscipiendum erat. Sine teste est πλατυγάστηρ, quod graece dixeris πλατυγάστωρ. Sed cur Schneiderus πιθόγαστωρ magis analogiae convenire dicat, quam πιθόγαστρος, non magis intelligo, quam quare Blonfieldius ad Aesch. S. c. Theb. 775. ἀναρπάζεινδρα barbarum esse statuat, quorum neutrum aut rationis expers aut exemplis (συρόγαστρος, ἐψανδρα) destitutum est.

§. IV.

Nomina secundae declinationis adjectiva.

De substantivorum mutationibus, quantum nobis dicere propositum erat, absolvimus. Protinus illud quaeri oportet, ecquaenam sint adjectiva eodem modo ab σ in η vel α traducta. De poeticis, quae sunt paene innumerabilia, nihil nunc dicere attinet; e prosaico genere unum clarissimum habemus in voce διδυμοτόκος exemplum, quae reperitur sic scripta apud Aristotelem H. An. VII. 19. 292. Galen. de Locc. Affect. VI. 5. 525. C. T. VII. Synes. Ep. CXLVII. 287. B. Longum II. 246. Zenob. Prov. Cent. I. 18. 5. Eumath. Ism. IV. 2. 128. Aquil. Cant. IV. 2. Suid. s. Δικυρα. Διδυμοτοκεῖν Geopon. XVIII. 9. 1183. Aristot. H. An. VII. 19. 292. Sed

memorabile est, Stephanum Byz. s. Ἀδρία ex eodem Aristotelis loco διδυματοκαν̄ proferre, quod ne quis pro corrupto explodat, obstant alia exempla: Apollod. III. 10. 2. Callim. H. in Apoll. 54. Orph. H. XXXV. 1. Epigr. Ἀδεσπ. DCCXXX. 278. T. IV. Nonn. Dion. III. 394. Maneth. IV. 445. Adeo enim in hanc formam effusi fuerunt librarii, ut eam etiam in epicos transfundenter. Διδυματοκαν̄, quod his unice convenit, in illo Stephani loco codex Perusinus tenuit. Νοθαγενής, quod Lexicographi falso pro dorico habent, Euripidi usui fuit Ion. 592. νοθογένης ap. Hesych. et Suid. s. ψήλης illis intactum; νεαγενής (epicum νεηγενής) Eur. Iph. A. 1623. in cantico autem νεηθαλής praetulisse videtur. Solutae orationi satisfacit νεαγενής Plato Legg. VII. 327. †) + Ξενοδόχος (ξεινηδόχος Nonn. XVIII. 509.) Gratius et Brunckius in Gnomis monostichis p. 347. metri causa pro ξενοδόχος ediderunt. Atque haec quidem aliquis dixerit metri conditionem a communi et primum se offerente ratione deflexisse. Sed eandem a. vulgari et simplici specie mutationem etiam vocabulis quibusdam communis usus adhibitam esse, indicia afferre possum non multa quidem sed ad assentiendum probabilia. Zonaras p. 559. Δολιχαδρόμον, οὐ δολιχαδρόμον· χαίρουσι γὰρ τῷ αἱ Αττικοί. At vero nunc δολιχαδρόμος nusquam locorum appetet. Num dubitamus, librarios in has veteris Althidis reliquias impune, tanquam in aperta et professa vitia, libita sua exercuisse? Et haeret adhuc singulari fortunae gratia illi simillimum μακραδρόμος in Xenophonte Cyneg. V. 21. quod jam Stephanus ad communem rationem redigere tentavit. Ξεναλόγος Hesychio acceptum facimus. Μαδαγένειος, quod his lite-

†) Lexicis accedat νεοκλουστοπόνηρος Eupolidis apud Steph. Byz. s. Λούλων πόλες. Νεοκαταγράφος Appian. H. Rom. VI. 78. 195. νεόβουλος et νεοβουλευτής Syncs. Ep. XXXVIII. 180. D. νεόπε-
τος Euseb. H. Eccl. V. 16. 229.

ris enotatum legitur apud Photium, μαδηγένειος scribit Pollux II. 83. Tragicorum vocabulis adnumerans, licet sic etiam in Aristot. H. Anim. legatur I. 10. 115, ubi librarii inter μὴ διγένειοι, μὰ δυγένειοι et ὁμαδηγένειοι oberrant; sed vel hinc intelligi potest, viros egregios, Jo. Camerarium et Schleusnerum vulgatam Photii et Pollucis scripturam sine causa impugnasse. Quod hic memorat, σπανοτάγων, reponendum videtur in Comput. Pythag. in Bibl. Matri. p. 536. ὁ Κρόνος σημαίνει ἄνδρας + μηλόχροας, σπαδοτάγωνας. In Platonis loco apud Eustratium vel Aspasium ad IV. Nicom. p. 58. non σπαρτοχαίτης legitur, ut Schneiderus refert, sed id quod metrum requirit, σπαρτιοχαίτης. Verum aberramus. In Onomatologo IV. 16. quam olim lectum esset ναῦς μειαφόρος, ὡς Θουκυδίδης, quod cum λεραφόρος congruit, magno consensu μυριοφόρος reposuerunt, quod et hic offerunt Msta et Thucydides agnoscit ipse VII. 25. multique praeterea usurpant alii, Ctesias Indic. VI. 827. ed. Wessel. Philo Quod mund. incorr. p. 963. A. Aristid. Or. in Sarap. p. 50. T. I. Or. Plat. I. p. 93. T. II. Themist. Or. XVI. 212. A. Heliod. IV. 10. 161. Nicet. Ann. III. 1. 51. D. Anon. Suid. s. Πλάτη; †) eodemque modo etiam χλιαφόρος dicitur et μυριόφορος, v. Wernsdorf. ad Himer. Or. XIV. 622. μυριαγωγὸς σκάψη Philo de Plant. Noe pag. 217. D. et omissio nomine μυριαγωγὸς Strabo III. 5. 405. quod addi potest Bosianis exemplis s. v. Πλοῖον. Sed obsequar nunc ingenio, promamque conjecturam, quae saepius repudiata hic rursus abblanditur. Mihi enim, qui ναῦν μυριοφόρον interpretantur *decem mille homines ferentem*, non reputare videntur, *quid Amphitritae humeri valeant, quid ferrę recusent.*

†) Hoc fortasse reponendum in Theophanis loco, quem Dr Caglius citat p. 977., pro μυριόβόλος, cod. μυριαγωγός praebento. Lexicis inscr. μυριάτης Sep. XII. 22. μυριάριθμος Nicoph. Greg. XV. 2. 471. D.

Tantam multitudinem ne illa quidem tulit Ptolemaei Philopatoris moles, ad usum prorsus immobilis. Itaque praestat navem intelligi decem millium amphorum, qualis Graeci μυριαμφόρον dicebant Arist. Pac. 521. ut minorem δεκαμφόρον. Et hoc mihi vetus illa Pollucis scriptura significare videtur, si lineolam directam, quae literae α superposita μ indicat, reduxeris. Neque fide abhorret, librarios vulgatori nomini μυριαμφόρος adsuetos hoc etiam Thucydidi impertiisse. Sed ab hoc, quoniam res in apertum discriben evasura non est, abibo, si de numeralibus multiplicationis breviter exposuero. Haec ducuntur partim a dativo feminino, cuius usus in ipso Homericō τριπλῆ τετραπλῆ τέταρτησεν appetet, eoque casu etiam Latini in multiplicando utuntur, *triplo*, *decuplo*; unde derivandum est Herodoteum πολληπλήσιος I. 155. Partim ab accusativo neutrius pluralis, cuius positionis proprius est usus, quum de numero aut percontantur aut respondemus: τοσαντάπλασιος, ὃποσάπους Lucian. Gall. IX. 303. T. VI. ὃσαπλάσιος et τοσαπλάσιος Archim. de Sphaer. et Cycl. L. I. 2. ὃποσάρηνος Hipp. Epid. IV. 743. (τοσάριθμος Schol. Ven. B. 488. hic, quia Lexicis deest, commemoro) et quae Struvius Observv. Part. XII. in alia quaestione ad solvendam Schneideri suspicionem adhibuit, denique communissimum illud πολλαπλάσιος, quod in pluribus Herodoti locis ionicam formam expulit, V. 45. VII. 48. VIII. 10. et 140. Adjectiva definiti numeri communem in compositione rationem sequuntur: χιλιοπλάσιος, μυριοπλάσιος, quo etiam ludicum illud πτολλοδεκάπλιο inclinat. A τρίτῃ μοῖρᾳ componitur τριτημόριον, quod universae classis specimen est, τεταρτημόριον, ἐνδεκατημόριον, πολλοστημόριον etc. In Machonis versu Athen. XIII. 45. 105.

"Αν γ' ἔλαδον
τεταρτημόριά μοι, φησὶ, προσενέγκης τοῖα.

τετραημέρια potius quam τεταετομόρια vel etiam τριημέρια scribendum, neque ἐκαστατόστη Poll. IX. 46. diutius tolerandum videtur. Locus est ex Aristophanis Gerytade, ubi Astronomum horologium monstrantem Πόλος τόδ' ἵστιν — seiulus auditor interpellat κάτια πόσην ἥλιος τέτραπται — *dic igitur, ad quotam sol se verterit*, unde illud conflatum; Πόλος τοῦτ' ἱστίν· ἐκαστατόστην ἥλιος τέτραπται.

De ἀκρόχολος perperam tradit Eustathius p. 1735, 44. τιθαιβώσσω explicans. 'Η παραγωγή, inquit, ὅμοια τῷ Πυλαιμένης, μεσαιπόλιος· τὸ ἀκρόχολος οὐ προσιλεμβάνει τὸ τ, οὐδὲ τὸ ταλαπεῖρος, κατὰ τῶν ὑστερον τὸ τ προσιλεμβανόντων, ταλαπωρος, ταλαίμοχθος, aliisque locis p. 360. 1509. cum his ἀκραιφνής, γυναιμενής, μεσαιτερος, πεζαιτερον (agnoscis inveteratum errorem pro πεζέταιρος), περαιτερος componit, communia solitariis, usitata obsoletis, quadrata rotundis miscens. 'Ακρόχολος occurrit ap. Aristoph. Eqq. 41. Fragm. Inc. CXXXIII. 289. idemque in Epinici versibus Athen. X. 40. 82. reducendum esse dixi Noit. ad Aj. p. 284. quam correctionem postea et Jacobsius adhibuit Animadv. in Athen. p. 236. et Hermannus in Wolfii Analect. P. III. p. 75. contra Barkerum disputans, meorum forte immemorem. Hoc vocabulum, cuius hanc scripturam adhuc Eustathius tenuit p. 1859. 53., saepo a librariis corruptum esse indicium dat Antiatticista Bekk. p. 77. Platonem in secundo de republica ἀκρόχολος dixisse, apud quem nunc ἀκρόχολος legitur Rep. III. 310. T. VI. Legg. VII. 327. et ἀκροχολεῖν Legg. V. 215. quod et in Aesopi Fab. LXII. 515. legitur; ἀκρόχολος Philo de Temulent. p. 273. 15. Plutarch. de Exsil. XII. 578. T. X. Themist. Or. XXII. 269. D. Nicet. Ann. XV. 6. 504. B. ἀκροχόλα Plutarch. Praec. Polit. XIV. 167. T. XII. de Adul. ab Am. dign. p. 172. T. VII. Antiquitatem formae distinctioris testatur Hippocratis ἀκρηχόλα Epidem. VII. 559. F. T. IX. pro quo ἀκρηχόλος in libro de Fract. p. 267. D. obviam

habuimus, non *majore*, ut arbitror, diserimine separata, quam ἄκρος ὁργήν et ἄκρατος ὁργήν. Hinc non multum differt + ἀκρόχειρ pro ὁξύχειρ ab Etymologo commemoratum. Illuc etiam referri debet ἱεραφόρος Plutarch. de Is. et Osir. III. 104. T. IX. quod Squirus in communiorem speciem deformavit. Sed ex eo si quis colligeret, 'Ιεραπολίτης et similia in hoc numero censeri posse, plurimum erraret; nam haec propriam habent regulam, quam generatim exponam. Nomina enim ethnica primitiva in parathesi sunt, derivata in synthesi: Γορδίου τεῦχος, Γορδιοτεύχιτης, Διονύσου πόλις, Διονυσοπολίτης, "Ιππον ἄκραι, 'Ιππακράτης, 'Ερμοῦ πέδιον, 'Ερμοπεδιανός, Κόρανος πέτραι, Κοράκοπετραιος. Sic etiam ut a Νέα πόλις, Νεοπολίτης, 'Ιερὰ πόλις, 'Ιεροπολίτης, et similia eodem modo dicerentur, consentaneum erat. Sed horum omnium summa est confusio et ex uno genere in aliud crebra mutatio; namque non illa solum, quae ex obliquo et recto constant, nonnunquam synthe- ta sunt, 'Ηιμόπολις, Διονυσόπολις, et de quo Ethnographus nos edocet: Πομπηιούπολις — τινὲς δὲ δῆκα τοῦ ὁ Πομ- πηιόπολις, unde librarii inter Γυναικόπολις et Γυναικόσπο- λις, Αἴγοσποταμίτης et Αἴγοποταμίτης anicipites errant; sed etiam in his, quae ex duobus integris, ut Νεάπολις, compinguntur, non raro prima pars immobilis manet, Νεαπολίτης, in qua varietate sunt etiam nomina τῶν το- πιῶν, 'Ιεροχολίτης, 'Ιεροκωμήτης, 'Ιεροπολίτης, et vicissim 'Ιεραπύντιος, 'Ιεραπολίτης, *Hieracometes* Plin. V. 50. 55. Haec in antecessum; erit enim alias de his dicendi locus. Antequam vero hinc abeam, illud obsoletum compositorum genus, in quo pro ὁ assumitur τ, breviter circumscribam. *Μυρόπνους* Archyt. ap. Plut. Quaest. Graec. T. VII. p. 182. Philo Eleg. ap. Galen. de Comp. Med. L. IX. 4. 608. C. T. XIII. Sibyll. Orac. L. V. 569. et aliquoties in Analectis legitur, quae non minus multa alterius formae μυρόπνους exempla suppeditant. Tali modo et illa effecta dixerim, ἀργίτους, ἀργικέραννος, γει-

οἰκους, (γεισσήποδες scribitur Moschop. Sched. p. 205. ut ἀμαξήποδες, χυνήποδες) γαλιούχος, φοξίχειλος, (quod Barkerus Diar. Class. Ann. MDCCCXVI. N. 25. p. 171. ex tota Graecia exterminat) μυστικόλος. Hoc postremum, ceteris recentius neque solvendo promptum, ad exemplum aliorum, μωντικόλος, τυντικόλος, compositum videtur, eaque forma tot testimonii nititur, v. Maneth. IV. 229. Nonn. XII. 18. XIII. 188. XXIV. 4o. XXVI. 227. XXX. p. 506. 18. XXXI. 521. 5. XXXIII. 547. 20. XXXVIII. 637. 5. XL. 680. 24. XLI. 707. 12. XLVII. 792. 13. XLVIII. 852., ut μυστοκόλος, quod Stephanus ex duobus Anthologiae locis profert, quorum in altero Hymn. in Apoll. 518. nunc μυστικόλος legitur, alterum non reperio, hoc ergo ut suspectum habeam, malimque in Orph. Hymn. XVII. 18. μυστικόλος cum Lennepio Ανίμμ. ad Coluth. p. 130. quam μυστοκόλος, quod Hermannus vulgato μυστοκόλος substituit, in locum recipi. Φοξόχειλος habent Lexx. MSS. in Matthei Gloss. Min. p. 19. Etym. M. s. v. et Schol. Ven. de quo errat Schweighaeuserus ad Athen. XI. 6o. cf. Buttmann Lexilog. p. 242. sq. Hoc totum genus artis et brevibus clausum est finibus, ut jam nobis alia, quam quae veteres illi reliquerunt, effingere nefas sit, quod ne Ruhnkenio quidem facere permitimus, qui κρημνιβάδες Hesychio condonavit, Schaefero probatum ad Long. p. 570. Id quomodo salvis analogiae legibus sanitatem recipere possit, infra demonstrabimus. *Toξικότος* (sive potius *Toξικάτης*) et *Toξικότην*, quae Schneiderus enumerat, primum nomina propria sunt, quorum licentia major, deinde similitudine futuri aures fallunt, ut γεισίπους, φοξίχειλος, ιξιβόρος, postremo dubium est, an recte sic scribantur, cum *Toξοάνασσα* et *Τοξοόρη* apud Tzetzam occurrant Posth. 177. fictitia quidem illa, sed tamen ad similitudinem priscorum nominum efformata.

§. V.

De nominibus tertiae declinationi adscriptis.

Venimus jam in locum lubricum et periculosum, in quo veniam habebimus, si cursus ad singula vestigia resistat. Nam si in illis, quae jam decursa sunt, saepe ab omni nos sustinuimus assensu, propterea quod nullam habebamus regulam, qua vera et falsa judicaremus, quanto id magis fieri necesse est in tanta imparisyllabae declinationis varietate et copia, unde quae generantur compositorum formae, in omnes partes diffusae, luxuriantis germinis modo, multiformi ambage intuentium oculos fallunt. Qua in disputatione ut istam rationem, quam coepimus, teneamus, repeatam ab incunabulis grammaticae disciplinae.

Τὰ ἐκ δύο τελείων σύνθετα ὄνόματα ἀπὸ εὐθείας, ἃς τὸ Σωηφόρος, ἀπὸ γενικῆς, οὐδενόςωρα, ἀπὸ δοτικῆς, Ἀρητικός, ἀπὸ αἰτιακῆς, Ποδαλείδιος. Etym. M. p. 208. 47.

Primi casus exempla paucissima sunt, eaque omnia a poetica licentia sumta. Unum est ceteris notabilius πολισσοῦχος, cui cave componas πολισσονόμος, quod qui fabricavit, suavitatis causa contra rationem peccavit. Quum enim in plerisque vocabulis, quae cum οὐκω, ἔργῳ et ἔχῳ componuntur, in confinio utriusque vocabuli ὁ et ἡ concurrant in οὐ fluxurae, ταλαιπούχος, πολιοῦχος, κυνοῦλος, ἀμάξονοργος (instabili illa et erratico accentu), a consuetudine impetratum est, ut ea quoque, quae aliter se haberent, hunc flexum sequentur, πολισσοῦχος, τελεσιουργεῖν, ἐντεσιουργός, πανοῦργος, ταλασιουργος, quibus veluti ex insitu alieni surculi novus color traxis est. Ordinem servant κωλυσιεργεῖν (eius utraque forma apud Philonem occurrit, haec in L. de Gigant, 288. B. κωλυσιουργεῖν Legg. Alleg. II. pag. 95. D.) et quod pro illo in Homero legitur ἐντεσιουργός. Eorum autem, quae tres similes casus habent, neque interest, ad primam an quartam referantur positionem,

usus liberior fuit. Primum enim vocabula neutra, quae aut ab omni literarum expletivarum formativarumque concretione segregata, velut πῦρ, aut quam minimis admista sunt, h. e. quae in τι et υἱοῦ εἰκεunt, μέλι, δόρυ, γόννη, ἄστυ, μέδνη, haec ergo speciem suam, quam aliud componuntur, incorruptam servant: δορυβόλος, ἄστυνόμος, + μελιπτέρωτος Andromach. ap. Galen. de Antidot. I. 5. 877. A. + μελιπτέρωτος Athen. XIV. 23. 294. etc. Nisi sic potius habendum, his quoque genitivos subesse, sed circumcisos. Suspicioni propinquiora sunt ea, quae terminatione secundaria, hoc est, a verbalibus inclinamentis translata sunt. Κυμάκτυπος, quod a Lexicographis affertur e Sinmiae vv. ap. Hephaestionem pag. 36. Gaist., eo loco κυμόκτυπος scribitur, ut congenera omnia, Κυμοθόη, Κυμοθάλης. Stomacaceae nomen specie ipsa immunditiem medicinae castrensis redolet, v. Gruner. Antiqq. Medic. II. 137. στομοκάκη ex alia parte cum νοδοκάκη, τραχηλοκάκη congruit, sed qua auctoritate nitatur, nescio. Pro νομοθέτης Platon. Crat. p. 404. B., quod mihi non inepte tueri videtur Gesnerus ad Quintil. VIII. 5. 37., Ficinus et Basileenses ὀνομαθέτης exhibent, sed cod. Gadianus ὀνοματοθέτης praebet, ab Heindorfio hoc et aliis locis p. 589. D. reductum. Quo loco ne quem vereri subeat, ut Graeci hunc tot brevium syllabarum concursum facile tulerint, primum ὀνοματοθέτης et ὀνοματοθεσία etiam apud Eustathium legitur p. 39., tum Suidas Palamedis Eleatae Ὀνοματολόγον memorat, Pollucemque Ὀνοματολόγον elogio ornant Grammatici, v. Hemsterhus. Praef. pag. 55. Ὀνομακλήτωρ legitur apud Lucian. Merc. Cond. X. 227. diverso in Edd. accentu notatum, Athen. II. 26. 182. rectius fortasse ὀνοματοκλήτωρ in Glossar. Graec. Lat., nisi illud ad imitationem latini sermonis compositum talique specie est, quam synthonon esse maluerunt, v. Schol. Ven. XXII. 51. Sed librarjos in hunc errorem proclives fuisse, ut syl-

labam genitivi terminativam omitterent, documentum est ὑδατοτεῖν, quod Schneiderus adnotat pro ὑδατοποτεῖν subrepsisse. Duo afferri possunt exempla certa et antiqua, χειμάρρους et ἀρματροχία, quem ad numerum etiam αἰμακορίαι adscribi posse videtur, si hoc eam originem habet, unde σιτόκουρος ortum esse conjicio. Γραμματόκος brevi alpha in Democharidis Epigr. II. non dubito quin depravatum sit pro γραμμοτόκος, *lineam pariens*, ac fortasse etiam in Athenaeo pro γραμμαδιδασκαλίδης substitui debet id quod in Diogene legitur γραμμοδιδασκαλίδης. Sic στημοφέγγειν, (pro στημωνητική Pollux στημονονητική a nominativo στήμων repetitum adnotavit) χειμοθνής, σημοθέτης, + αἴμεφθόρος Hesych. + σπερμοφάγος. Id. s. Φαβοτύπος, atque alia dicuntur, quae, si longa requiritur syllaba, ὁ in ἡ mutant, αἱμηπότης, quod Apollonius Ionibus tribuit; et vero etiam nonnunquam incorrupta forma repetitur, ἀρματροχία Philo de Agric. p. 198. C. σπερματολόγος, v. Albert. ad Glossar. N. T. p. 79. Itaque Eustathio assentiendum est haec et talia a genitivis imminutis repetenti p. 1895.

53. Manifesta hujus abscissionis vestigia apparent tum in latinis *lapcidina*, *limitrophus*, *homicidium*, *camelarium*, tum maxime in graecis antiquitatis reliquiis, κελαινεφής, γυναιμανής, Ἀτλαγενής Hesiodio, quod Ἀτλαγενής (ut Κρηταγενής) scribitur apud Athenaeum, et, quae jam latius diffluxere, + στελεγγονοίς a Pollice relatum, ἀλεκτρυοπώλης, ἀκμόθετος, v. Eustath. pag. 1150.

60. κιόκρανον, quod Antiatticista Bekk. p. 105. ex Platone Comico refert, et in verbis: χερνίπτω, ὄρκύπτω; quae specie diversa, genere paria sunt. Sunt enim omnia partim obsoleta, partim ab antiquitate retenta, partim usus crebritate corrupta; quorum quum rationem reddere coguntur Grammatici, miserabile est, quantum trepident et discrucientur. Evidem haud in magno discrimine ponam, utcunque haec quis formata censeat, antiquae necdum in habitum nomi-

uis figuratae stirpis reciprocatione an jam expressae formae corruptione. Sic enim animadverto Graecos vocabula, quae inter se aliquam rationem habent, genere autem vel specie disjuncta sunt, saepe ad commune exemplar referre solere, quo fit, ut ab una eademque stirpe primum paria, tum similia, denique etiam repugnantia deriventur. In quo operae pretium est animadvertere, ut graecus sermo, posteaquam factus est robustior et consuetudine confirmatus, sensim exultare desierit. Sic v. c. σωμασκεῖν, ὄπισθένταρ, νυκτελεῖν, πυγμάχος †), vocabula antiqua et signata, formam antiquitus insculptam retinent; sed quae ab iisdem stirpibus recentiore memoria excreverunt, πυκτομαχεῖν, σωματοφυλακεῖν etc., ad communem sese consuetudinem applicuerunt. Haec vero in componendo ratio, quae primam et adumbratam formam refert, regnat potissimum in nominibus propriis, ut pote usus arbitrio minus subjectis, Ἀρτεμίδωρος, Ποσειδῶνος, Ἀπολλωφάνης, Ονομάκριτες, Ἐλπιγόρας, Ἐλλάνικος, quod ab Ἐλλάς et νικῶ compositum, non pro Ἐλληνικός (ut a viro doctissimo dissentiam) dorice dictum est. Nam et correptio haec propriis familiaris est et huic ipsi nomini *Hellenico Tzelzes Posth.* 778. mensuram epitriti quarti tribuit. A gentiliciis autem nomina hominum propria duci non nego, sed quae ille memorat, Ἀχαιός, Ἰων, (Ἐπειός, Λίβυς, Δάρδανος Eustath. p. 525.) haec nego cum possessivo Ἐλληνικός componi posse, cui similior foret Ἀχαικός ille in I. ad Corinthios epistola nominatus et fortasse etiam Ἐλλαδικός in Epigr. Parall. XIII. p. 765. Regnat vero etiam in adjективis et verbis tum simplicibus tum compositis, αἰμηρός et αἰματηρός, γαλονηκέω et γαλακτονηκέω, δραγμεύειν et δραγματεύειν, τερμάτειν, ἀποτερμάτειν (ἀποτερματίζειν ejiciendum videtur) et τερματίζειν Strabo IX. 2. 546. T. III. Sext. c.

†) Πυγμαχάχος male in Lexicis pro Πογμαχάχος offertur.

Ph. p. 651. ἀποτεματίζειν Theophyl. Hist. pag. 190. C. Schol. Eur. Med. 790. Eustath. 1948. 47. πωμάζειν Galen. de Usu Part. IV. 8. 576. A. unde + ἀπόμαστος Id. Comm. in VII. Epid. p. 488. A. T. IX. Geoponn. XIII. 10. 954. quod Needhamius etiam L. VI. 1. 427. pro + ἀπωμον (ut ἀσωμον) restituit, et + ἐπιπωμασμός Eustath. p. 1630. 63. Lexicis deest etiam πωματίζειν, quo idem Galenus de Theriac. L. I. 19. 958. C. et Schol. Ven. X. 525. utuntur. Hesychius: Αυοχοῖ (i. e. ζυγοῖ) πωματίζει: Αυοχῶσαι, πωμάσαι, a δυογόν, i. e. ζύγαστρον. + Ἀποπωματίζειν (i. q. ἀναπωμάζειν, operculum detrahere) Galen. l. c. 14. 951. B. Eadem inconstantia Theophrastus nunc περιπωμάζειν scripsit de Ign. p. 431. Heins. nunc ἐπιπωματίζειν pag. 432. et 434. Magna etiam diversitatis causa posita est in dissoplexia heteroclitorum, velut σπασμώδης et σπασματώδης, quae apud eundem Theophrastum de Lass. p. 466. eodem loco occurunt, σπαραγμώδης et σπαραγματώδης etc. quorum nihil huc magno pere pertinet.

Contractionis sive elisionis in verborum compositione Grammatici haec ferunt exempla: εἰλίπονς (εἰλόπονς Hesych. et Ed. Junt. Hesiod. 290.), τανύπεπλος, μιαφονος, quam rationem respuit μαραψεῖν, quod parum recte ab ἀμαρυγῇ derivant, et + μαραίπονς Hesychii (cf. Σαράπονς). Nobis haec omnia liberis quotidiani sermonis motibus obliquata videntur, verba velut inter loquendum corrumpentis. Quod quo manifestius sit, pauca ex diversis generibus et aetatibus hoc transferam acceleratae pronunciationis exempla; ἀρύβαλος, βδελύκτροπος, λέλιτροχος, πυκιμήδης, τέτραχμον, συρέμβολον, ὠλέκρανον, φρεμπάρωσις, i. e. φρενοπήρωσις. Sic enim Salmasius Hesychii glossam interpretatur: Φρεμπάρωσις, βλαφίφρων. Ut glossa glossemati conveniat, praestat φρεμπάμων scribere, i. e. φρενοπήμων, ut δενδροπήμων. Literas *q* et *p* confundi posse etiam sine exem-

plis creditur; syllaba *ις* unde venerit, mysterium paleographicum est. Sed sive sic est, sive alio modo, illud indubitatum videtur, antiquum Graecorum sermonem, toto genere flexibiliorem, in vocabulorum textura a primis velut staminibus progreasum esse atque his modo ipsis, modo interposita litera connexiva (*σημ* — *ο* — *θέτης*), aliud adnexuisse vocabulum.

Hinc jam possem in aliam partem progredi, nisi praeviderem fore qui unum haud ignobile genus a nobis praetermissum querantur, illa dico, *χερασφόρος*, *κερασφόρος*, *σελασφόρος* etc. Fuit haec certe Porsoni sententia Praef. ad Hec. p. IX., in *χερασβόλος* et *χερασφόρος* integrum servari *κέρας*, in *κερασφόρος* autem ultimam literam veteris nominativi *κέρος* abjectam esse; quorum neutrum concedi debet. Persistam in hoc nomine *κέρας*, cuius quot sunt genitivi formae, tot reperiuntur etiam compositorum schemata. I. **ΚΕΡΑΟΣ**, *κερασφόρος*, *κερασικής*. II. **ΚΕΡΕΟΣ**, *κερασικής*, *κεροσῆρος*, *κερασάρης* in Opusc. de Vocc. Milit. Suidae T. III. p. 713. et Stephani Thes. Append. p. 76. III. **ΚΕΡΑΤΟΣ**, *κερατοφόρος*. IV. **ΚΕΡΩΣ**, *κερωτυπεῖν*, de quo infra dicetur. Unde igitur *κερασφόρος* emergit? Ex *κέρας* inquam. Nam ex duabus vocalibus casualibus modo posterior detrahitur: *σά κι ος*, *σακεσφόρος* †), *τενχεσφόρος*, *άκεσφόρος*, *άνθεσφόρος*, *τελεσφόρος*, *σακεσπάλος*, *γέρασφόρος*, *τερασφόρος*, *σελασφόρος*, modo prior: *θύειος*, *θυνοσκόος*, *φαεσφόρος*, *φωεσφόρος*, qua ablata in communni et jugi sermone etiam consona extrema excidit, *άνθοφόρος*. Si cum illis componas ὄρεξβιος, ὄρεεψι, στήθεψι, quae ambo Tryphon a genitivis repetiit, v. Lasc. III. sect. 6. B. 2., hoc genus ex omni parte apertum erit, ne-

†) Buttmanno scio hoc sigma non indidem natum, sed *sūprātis* gratia extrinsecus receptum videri Lexil. p. 165. cui concederem, si haec litera non huic uni generi vocabulorum communium adhaeret, atque ita adhaeret, ut omitti prorsus non posset.

que quisquam ἄγγειπάλος, ἐπειρόλος ex ἄγγειπάλος etc., ut in Lexicis traditur, contracta esse credet. Postremo adjiciendum videtur etiam illud, quod haec vocabula partim eadem forma, partim ea, quaे minus apertum insignemque numerum habet, a pedestribus scriptoribus usurpatur, ut τελεσφόρος, quod Aristoteles dithyrambica adnumerat Rhetor. III. 5. 801. multi, praesertim recentiores, triverunt, v. Wetsten. ad Luc. VIII. 14. et Schleusner. Lex. N. T. p. 991. T. II. + τελεσφόρημα Nicet. Schol. in Synes. p. 415. A. τὴν φωνὴν τελεσφόρολος Max. Tyr. XXXII. 126, poeticum magis est quam oratorium. Sed Dianam σελασφόρον vulgoς comit, muniter cum poetis appellavit: Paus. I. 51. 721. κερασφόρος Theophr. de Anim. Cod. Mut. p. 470. Herodian. I. 15. 40. Lucian. Bis Acc. IX. 59. T. VII. + κερασφορεῖν Schol. Ven. Θ. 271. κερατοφόρος Arist. An. II. 2. 45. + κερατίζειν Aesop. Fab. CCCLXXIII. 240. et saepius in LXX, qui et κερατίστης indidem sumunt. Sic et γεφασφόρος et γεφατοφόρος (nisi Lexica fallunt), ἀρματοφορεῖν et + ἀρματοφορεῖν, ἀρματοφόρος Schol. Ven. IX. 752. αρματοκοίος Schol. Par. Apoll. I. 752. τερατοσκόπος et τερατοκόπος alteruant. Pro hoc erunt qui τερατοσκόπος scribimant, ut πρόσσφαγμα, v. Hermann. ad Hecub. pag. 65. ἀρόσσχετε, v. Person. Praef. Hee. Suppl. XLVII. προσστάσ, v. Schaefer. ad Dion. p. 141. Schneider. Animam. ad Theophr. Char. XIV.

Denique etiam adjectiva nonnulla a nominativo incorrupto composita vel certe specie ejus casus adumbrata genitivi flexum recipiunt, hoc discrimine, ut nominativus adverbii significationem inferat, πανάθεμος, πανάγαθος, πανόπτης, πανδώτειρα, a quo παντόπτης, παντοδέτειρα aliquid differt, sed ita parum, vix ut animadvertisse possit. Sic quem Pindarus παυβίας, aliis παντοβίας dixit; pro παντότολος Niceph. Greg. VII. 5. 145. E. F. margo formam minus poeticam πάντολμος exhibet, quod legitur XIV. 10. 463. F. πανούργος contra, quem

esset usū tritum et vulgare, poetæ παντοῦργος dicere malueret. + Παντάδος Philon. de Creat. Princ. p. 723. D. mendose scriptum pro πανάδικος. Dic μεγάδωρος et μεγαλόδωρος; + μεγάδοξος Anna Comn. IX. 250. D. + μεγάφωνος Ib. I. 21. C. μελαγχαῖτης cum integroribus significatioe congruant, usu differunt. A femininis initia sumi, mihi ignotum, neque dubium est, quin Sophocles ap. Etym. M. s. Ἔσφηνωμένον †) non μελαινό-
χρις, sed + πελαινόχρις scripserit, ut in Photio legitur. Quae L. Doederlein in Spec. Ed. Soph. p. 78. cum illo confert, ηδεῖα pro ηδεῖα et θήλεος pro θῆλυς, longissime distant.

S. VI.

Πλαγιούνθετα.

Una pars superest tum ad cognoscendam graeci sermonis varietatem potentissima, tum supra dictis longe difficilior, eorum dico, quae ab obliquo sive corrupto sive integro componuntur.

Tā εἰς ἀμετάβολον λήγοντα σύνθετα κατὰ τὴν ἀρχὴν οὐδέποτε ἀπὸ τῆς εὐθέτειας συντίθεται, ἀλλ’ η ἀπὸ γενικῆς η ἀπὸ δοτικῆς· καὶ εἰ μὲν η ἐπιφερομένη λέξις ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, ἀποβάλλει η γεγικὴ τὸ σ, οἷον φρενοβλαβίς, χη-
νοτρόφος (adde Lexx.). ἐφ' δὲ ἀπὸ φθινήμετος φερρηταὶ, ἀπο-
βάλλεται καὶ τὸ σ καὶ τὸ σ, οἷον φρενοκάτης, χηναλώτης.
Διῆς προσθέτειναι, οὐ μή: ἔργονται ὑπὸ τοῦ φιλοῦ ἀπὸ τοῦ ἐ· τότε
γαρ τὸ σ μένον ἀποβάλλεται, οἷον χειροήθης, χειροεργός πελ-
χερουργός, λιμενοειδῆς. Δει προσθέτειναι καὶ χωρὶς τοῦ χει-
ρούντας· τοῦτο δὲ γίνεται πεπλάκησιν χειρῶνας, ὡς Ἰππόνας.
Etym. M. 870. 53. Ut retro ordinem agamus χειρῶνας
(χειρῶνας), ut Ἰππόνας (Ἰππῶνας), constanter sic scribi-
videmus; reliqua composita, in quibus ὁ καὶ alii vo-

†) Ad interpretationem hujus Sophoclei loci pertinet scire, μήρης dici cestuum genus.

calibus concurrit, illud modo servant, modo amittunt, modo contrahunt. Ο.Α. παρανόει in carmine iambico de Imper. Orient. p. 55. T. I. Corp. Hist. Byzz. Πλευτό-άνεις Thucydides fere semper et Pausanias, Πλευτόνας Plutarchus; Πυθώνας Simonid. Epigr. XCVL p. 77, quem lemma Πυθόναπτα vocat; νηλέος Hesych. στοάλεος Herodo. IX. 120. Dio Cass. XLIX. p. 475. L. 58. 597. ψησμονσότερος Plato Rep. VIII. 193. T. VII. unde vel hoc, vel, quod malim, ὑπάρουσες Lexicis addatur licet; illi confer ὄρθοάκανθος etc. Ο.Ε. Ἀγαθοεργούς ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν τι ἐργασαμένους Anecd. Bekk. p. 355. sic ἀγαθοεργός Porph. Abst. II. 58. 174. Polem. Physiogn. L. 16. 266. Damascius Suid. s. ἀγαθοεργία. Hoc ipsum est apud Procop. de Aedif. Justin. Praef. p. 2. C. Themist. Or. XV. 192. A. Basil. Exhort. ad Fil. 184. B. et Herodot. III. 154. ex quo ἀγαθοεργία citat Antisticista Bekk. T. I. p. 78. ἀγαθοεργία semel in N. T. legitur, ἀγαθοεργῶν Cyrill. c. Julian. III. 81. A. + ἀγαθοεργία Theoph. Inst. Reg. II. 27. 215. C. Κακοεργία Edd. nonnullae Plat. Rep. IV. 422. A. κακοεργαστα Lesbonax Protrept. p. 25. T. VIII. κακοεργός Annaeus Gaz. Theophr. p. 65. Hesych. s. άσοργος et Phot. s. Κακεργέτεσ. + Κακοεργής Anonym. Physiogn. ap. Boisson. ad Marin. p. 131. Sic et ἀβέργος et + κορψόνεις Cyrill. c. Jul. III. 76. B. et ea quidem in hac una forma reperiuntur; pro φίλεργα cod. Xen. Oec. XX. 26. φιλεργία ptaebet; quod et ipsum in Lexicis omissum est. Κλυτέργος, quod poetae frequentant, restituebam Quinto Cal. I. 752.

Οὐδέ τι τοῖς τι φέμητε

ἀπερ' ἀρετῆς πληνούχογου.
ubi nunc πληνὸν ἔργον legitur. +) Ορεόπονος Plutarch.

†) In ejusdem poetae L. VII. 380.

καὶ ἐπτόσα Τρῶας ἔργον

Ἄργι τείλειν Προσίπασο φέρειν, καὶ ὡς Ἀργαΐδηστ
leni emendatione sit, ut mihi quidem videbar, plausibili repositorem

Symp. VII. Quaest. IV. 5. 502. T. XI. Marin. V. Procul. c. IX. et XII. cuius priore loco codex ὅμικον exhibet, quo Suidas utitur. In pari varietate sunt αὐτοξένος et αὐτεξόνος, φευδοεπεῖν et φευδεπεῖν, ἀνδρείκη, quo permulti utuntur, v. Buhnk. ad Tim. p. 56. et + ἄνδρείκη Clemens Alex. p. 79. λαμπρείμων et λαμπρούμων, λευχτήμων et λεοντίμων, φευδενέρα et φευδενέρα, quorum illud Corayo ad Polyaen. p. 531. potius videtur, mihi utrumque par est. Lexicis addenda sunt haec: αὐτοξένων Schol. Venet. II. 70. φιλοεστιάτῳ Philo de Joseph. 556. A. φιλοεπής Suid. s. Κύρος, βανειόεργος Eustath. 753. ὀλιγοεξία Nicomach. Geras. I. 20. Bull. et, de quo dubitatur adhuc, παντοεπής Adamant. Physiogn. II. 27. 428. αὐτέλεγκτος ap. Athanasium et Annam Comm. v. Hoeschel. ad Alex. VI. p. 165. O.H. Praeter πακούθης, quod in Lexica jam relatum est, occurrat etiam πακίθης in Andromach. Theriac. ap. Galen. de Antid. V. 876. B. T. III. Adde βαρβαροήθης Schol. Venet. H. 89., γυναικοήθης Hesych. s. μαλθακός, ὄρη θεια Idem s. ὄμαιχη, ἀπακοήθεντος Eustath. II. I. 408., ἀπακοήθης Euseb. H. Eccl. V. 215. Schol. Pind. Nem. VIII. v. 59. ὀλιγοήμερος Eustath. p. 18. ὄλοήμερος Moshop. ad Hesiod. v. 151. μεσοήλιξ Tzetz. Posthom. et ex alio genere τερραήμερος Gregor. Naz. Or. XXV. 465. D. Μητροήθης, quod Jacobsius in Parall. Analect. reperisse sibi visus est, non uno nomine suspectum habeo. Epigramma hoc est: αὐτὴ τεκοῦσα παρθένος δίτι μένει, καὶ μὴ θροηθῆς· ἔστι γὰρ τὸ παυδίον Θεός· αἰτημένη θροηθῆς dictum est, ut solent recentiores, pro μὴ θαυμάσῃς. O I non confluunt in diphthongum, sed prior non tantumquam ejicitur: φευδερεύς et + φευδοεπεῖν Eut-

φέρων κλέος. Postea mihi nescio quid scrupuli injecit Spitznerus meus Observ. in Quint. p. 259. locutionem φέρειν κλέος Epicis vel inauditam vel terte inseditam esse affirmans. Unde vero nomine epicum φέρεις, nisi a φέρειν κλέος compositum est?

stath. p. 365. **Duplex οο**, praeterquam in vocabulis cum πρό compositis, raro occurrit vel apud poetas non contractum: ut ἀστεροόματος, λευκοόπωρος, neque tamen idcirco summe necessarium erat in Hesychio: **Δύσ-**
οσμος, **κακόσμος** κάκοσμος corrigi; φιλόαιων Polemo Physiogn. II. 15. 294. **κακοιωνία** e Geopon. χρηστοινεῖν e Strabone affertur; + **κακοικονόμος** Philo de Merc. Meretr. 865. A. In Diod. Sic. XII. 12. 52, 53. T. V. bis legitur **κακομιλία**, eodem, puto, errore, quo in Pallad. Epigr. CXLIII. p. 144. in cod. Vatic. **κακήμερος** scriptum est. O et T nunquam in diphthongum coeunt: **Λινοῦ-**
φος in Glossis vel λινόψφος fuit vel λιννφος (ut σινδονψ-
φῆς, σπάνινδρος), quod vel *linyphariorum* nomen ostendit. Textrinam ipsam + λινοψφίον (*λινουφεῖον*) vocat Eusebius de Vit. Constant. II. 55. p. 555. εἰς γυναικεῖα
 ἡ λινοψφία ἐμβληθέντες. **Δέσσοφρος** Adamant. Phys. II. 26.
 421., e quo, si unam addideris literulam, λασίοφρος
 emerget, tamen defendi quodammodo potest consimili-
 bus τράχονρος, θρασαύγχην. Sed ne majorem operam
 suscipiamus, quam causa postulat, haec transmittam
 aliis, si qui volent ista altius persequi, revertarque ad
 Artigraphos, quorum non eadem omnium fuit disci-
 plina.

‘Ηρωδιανὸς λέγει, ὡς αἱ εἰς ος ὁξύτονοι γενικὰ συντι-
 θέμεναι συμφώνου ἐπιφερομένου ἢ διὰ τοῦ ὁ λέγονται, θρι-
 πὸς, θριπόβρωτας, ἀλός, + ἀλοθήκη, ἢ διὰ τοῦ τι, Αἴγι-
 παν, πυρίχαλκος (?) , νυκτικόραξ· οὐτως οὖν, φησι, καὶ
 + ἀλοπάλης, ἀλοθήκη. ‘Ο μέντοι διὰ τοῦ ἐ ἀλετρίβανος †)
 μήποτε δώριόν ἔστι. Eustath. p. 183.

†) Asianis hoc nomen adscribit Scholiastes Aristoph. Pac. 258.
 neque Helladius p. 969. diffitetur, δεῖδνε proprium esse Atticorum
 nomen. Ceterum, sive ἀλετρίβανος scribitur, sive ἀλότριβανος,
 neutrum huc pertinet, sed rectius ἀνδρεφόνος ap. Eustath. l. c. et
 Θησεφόνα, quod Etymologus ad illustrandum καλανεψῆς erponit,
 hoc retuleris.

Ergo illud jam perspicuum est, has res in nobilissimorum Grammaticorum disputationibus versatas esse, aliosque alio modo tradidisse, nullum autem questionem a rebus singulis et fortuitis ad universi generis rationem traduxisse. Communes igitur rerum summas si quis nosse cupiat, sic habeto. Si genitivus in $\bar{\nu}$ s purum terminat, vocalis praecedens, si radicalis non est, abjicitur, tum in adjectivis: ἀσθενοποιεῖν Appian. Num. p. 518. ἀληθοποιεῖσθαι Schol. Ven. Φ. 54. ἀκριβόλεκτος Gloss. N. T. p. 204. ed. Albert. παδηροφορεῖν Clemens Paedagog. II. c. 1., tum in substantivis: θαρσουκοίος Eust. 1344. 12. γλαγόδωρος Tzetz. Anteh. 224. Posth. 380. (γλαγεόχρονς s. γλαγόχροιος subscrib. Posth. 527.) σκοτοποιεῖν Schol. Ven. Τ. 58. φανοφορεῖν Schol. Arist. Pac. 759. ξιφοφορεῖν Theophil. Inst. Reg. II. 10. 205.; exceptis, quae vel usus vel necessitas numerorum huic legi contraria finxit, ut ἐλεόθρεπτος †), ὄφεοποιεῖν, ἀλγεόδωρος Tzetz. Anteh. 245. quae pauca sunt. Nunquam contra fit. Τεκεντόνος apud Orpheum, quod Hermanni aciem effugit, ad reliquorum similitudinem traducendum est. Si radicalis est litera, servari debet. Sed tum $\bar{\nu}$ casuale quo mutationes subeat, dictu memorabile est. Primum abjicitur in substantivis verbalibus in $\bar{\nu}$ s, iisque ad similitudinem futuri I. activi expressis: λεξιθρηεῖν, σηψιδακής, δησιμετρεῖν, ὀνησιφορεῖν, φανοβολεῖν, πραξικοπεῖν, ταξιαρχος, Συησίχρος. Quae in hoc numero non sunt, retinent formam declinationis antiquam: δφιόδηπτος, ἔχιόδηπτος, στασιοκοπεῖν, + στασιοποιεῖν Joseph. Autt. XVII. 5. 839., αἱρεσιμάχης (non αἱρεσιμάχος) Philo de Vit. Mos. p. 606. C. ὑβριστικήειν, πελιοφυλακεῖν. Sed et hic intelligi potest, quam saepo consuetudo a currículo desflexerit, eo præsertim tem-

†) Hoc recte. Hippocratio pag. 99. interpositu literae $\bar{\nu}$ effectum dicit.

pore, quo serino nondum ad artem et praecēpta revo-
catus erat, sed libere adhuc generosae stirpis in-
star in omnes partes erescerat: quod ostendunt ho-
merica illa πτολέπορθος (quod quidam corrigere conati
πτολέπορθος scripsierunt *L. B.* 278.), παρτιφόρος, μαν-
τικόλος, θεμισκόλος, numeris epicis unice destinata, et
si quid postea eadem forma percussum est, φυσιγνώμων,
δρχιτεύδος (quicum vereor, ut δρχητεύμα consistere pos-
ait, vilius ambiguum), + ὑπνικάχος Max. Tyr. XXX.
96. + ὑβριζείως Maneth. IV. 446. Secundo ē casuale
abjici potest, sed raro abjicitur in genitivis in νος, δρυ-
τόμος, ἰχθυβόλος, φινυπάλην, χελυκλόνος, σταχυμήτωρ,
quorum utraque forma utuntur pro numerorum diver-
sitate poetae, pleniore et legima pedestres scriptores;
σταχυολογεῖν, δικτυοβόλος, δρυστόμος, exceptis vocabulis
tritis et vulgaribus, quod genus multum variare solet
usus. Δρυτόμος Pollux VII. 109. δρυστόμος Aesop. Fab.
CLXXV. p. 108. Galen. de Comp. Medic. per Gen. III.
2. 710. + δρυστομέτω Schol. Venet. IV. 487. δαφνίδες δρυ-
πετεῖς Dioscor. I. 50. 22. quam formam et ipsam negligunt Lexica. Δρυοκολάπτης Theophr. H. Pl. L. IX. c. 9.
Aristot. Hist. An. VIII. 5. 7. unde hoc citat Antiattie.
Bekk. p. 89. et Aelian. H. An. I. 45. δρυκολάπτης Ari-
stoph. Avv. 480. 979. Strabo V. p. 182. T. II. quae di-
versitas nonnunquam multum dubitationis habet. Ex
hoc genere et δικτυοειδῆς Galen. de Venar. Arter. Dis-
sect. IX. 237., ἰχθυοφόρος Symm. Job. XI. 26. Lexicis
accedant.

Quando ē casuale vel abjiciatur vel retineatur, di-
ctum est; sequitur, ut de mutatione exponamus.
Sunt vocabula, quae semper illud mutant, sunt, quae
nunquam, sunt denique multa in utramque partem
proclivia. Sic θνονάλος, quod sciām, nemo dixit; θνη-
τόλος Plutarch. V. Arat. LIII. 347. θνητολεῖν permulti,
v. Pausan. IV. 9. 487. et Ruhpken. ad Tim. pag. 145.

+ θυηχός Eustath. 1601. 3. Unum, ut arbitror, in usu est ἀνθοφόρος Theophr. H. P. I. 6. et ἀνθοφορεῖν Aristot. H. A. IX. 27. 465. ἀνθηφόρος, quod Stephanus ex Epigrammate citat nescio quo, quodque Musgravius Euripidi Iph. A. 1544. restituit, tanto majorem suspicionem habet, quod ἀνθηφόρος jam erat praeformatum. Sic σακεσφόρος et + σακοφόρος ap. Hesych. ubi Lex. Ms. Albertii σακεσφόρος exhibet; τευχεσφόρος et τευχοφόρος, non etiam τευχηφόρος. Στεφηφορεῖν hac una forma occurrit; quam a poetis de promtam recentiores assumserunt, Anna Comn. XV. 10. 497. E. Nicet. Ann. XV. p. 295. + στεφηφορία Niceph. Greg. XV. 11. 497. E. Κυνηγοφίη, quod et ipsum omittunt, legitur Hippocr. de Diaet. Sal. II. p. 5. T. II. ed. Mack. ubi alii κυνετή, alii κουροτρό. scripserunt. Pro στεφηπλόκος Plut. de Audit. p. 139. T. VII. Vatic. στεφοπλόκος, nec fulcro, præterquam in versibus comicorum, opus est. Verum non ἀχθοφορεῖν solum occurrit, sed etiam ἀχθηφορεῖν; hoo quidem usurpant Dio Cass. LXXII. 12. p. 1212. Nicet. Ann. VII. 3. 119. D. Aesop. Fab. III. idque Rochefortius passim in suo codice pro ἀχθηφ. scribi affirmat, quo loco Schaeferus haec adnotat: *In Dion. Hal. Ant. IV. c. 81. T. II. p. 851.*, pro ἀχθοφοροῦντις cod. ἀχθηφ. quam formam prætulerim, p. 146. Contrarium est Reimari judicium, qui in Dion. Cass. LXII. 6. 1002, cod. Palatini auctoritate, aliisque ejusdem scriptoris exemplis commotus ἀχθοφόρος pro ἀχθηφ. substituit. ἀχθοφόρος Aelian. H. An. II. 25. 97. Themist. Or. I. 10. Dion. Hal. VIII. 87. 1725. T. IV. Phrynic. App. Soph. pag. 10. Schol. Aristoph. Rann. 1453. ἀχθοφορεῖν Hippocr. Vict. Acut. XV. 279. Philo de Plantat. Noe pag. 215. C. de Migr. Abr. p. 402. G. Plutarch. de Tranq. An. X. 16. T. X. Themist. Or. X. 158. A. Lucian. Dial. Mort. XXIV. 217. T. 3. Porphyrr. de Abet. III. 5. 220. Polyae. Strat. II. 1. 17. pag. 45. Cor. Maxim. Tyr. II. 24. Sext. Emp. o. Astr. V. 553. Synes. de Regn. p. 16.

B. Theodoret. Or. V. p. 375. T. IV. Nicet. Ann. XVIII.
 4. 550. B. + ἀχθοφόρημα L. II. 3. 40. C. Eustath. 1927.
 11; praeterēd Lucianum, Polybium, aliosque, quo-
 rum indices prostant. Itaque nihil rationis video, cur
 in hac quidem causa Schaefero potius quam Reimaro
 credendum existimem, quum praesertim non modo
 alios aliam formam, sed ne eosdem quidem unam at-
 que eandem usurpasse reperiam. Sic Herodianus
 modo ξιφοφόρος, modo ξιφοφορεῖν dixit. Atque hoc ge-
 nus genitivorum in τος omnium facillime hanc formam
 induit, ξενγηφόρος, σκευηφόρος, στελεχητόρος, + βελη-
 φόρος Anthol. Parall. p. 725. Ep. 184. + ψευδηλόγος Lex.
 Bibl. Coisl. p. 477. atque centena alia substantiva; ad-
 jectivum, praeter ξαμενηχόλος, vix ullum, v. Passow. de
 Emend. Ratione Lexicc. p. 89. raro genitivi in αος, qui
 non contrahuntur, σελαγηγενέτης, unus, quod sciam, in
 οος, βοηνόμος, non ita multi in νος, + δρυηκόπος Ly-
 cophr. 1379. + νεκυηπόλος Maneth. I. 350. συηβόλος,
 σταχυηλόγος, βιτρωηφάρος, (quae Eustathius mirabili er-
 rore epenthesi effecta credidit,) a pedestri sermone re-
 motiora, licet Philo de Legat. ad Caj. p. 1023. A. στα-
 χυηφόρος admiserit, quocum rursus pugnat σταχυοφορεῖν
 ejusd. de Charit. p. 711. E. Unum scio genitivum in
 τος hoc modo productum, πολιήχος et πολιανομεῖν, v.
 Mazochi ad Tabul. Heracl. p. 205. quorum alterum
 poesi, alterum orationi propinquius est. Sed haec mo-
 dica et illustria.

Si genitivus terminationem casualem consonae in-
 tergerinae adnexam habet, omissa sigma finali cum
 aliis conjugatur vocabulis, ἀγκωνοειδῆς Mechan. vett.
 p. 119. αἰγιδοειδῆς Eust. p. 602. αἰωνοθαλῆς Euseb. de
 Vit. Const. M. I. 1. 498. αἰωνοτόχος Synes. Hy. VII. 12.
 ἀκριδοφαγεῖν Basil. Ep. ad Chilon. p. 7. C. ἀνατριχοφνεῖν
 Galen. de Comp. Med. p. Loc. I. 2. 258. D. ἀσπιδοφορ-
 ζός Eustrat. in Nicom. I. p. 5, b. ἐρέθενοφθόρος Leonis

Imp. Orac. in Rutgers. Var. Lectt. L. V. 476. v. 89. ἀφενόθυμος Nonn. XXXIV. 51. μελανόφυλλος Chaeremon Athen. XIII. 87. p. 202. t) quae pauca ex infinita exemplorum copia idcirco excerpti, quia a Lexicographis plane sunt omissa. Horum autem omnium nullum est, quod non modulamentum illud productionis, si aures poscant, recipiat. Sed sunt etiam quaedam ambigui flexus; nam quum vulgo et a plurimis γραμματοφόρος dicatur, Polyb. IV. c. 9. 27. c. 26. 70. IX. 99. aliisque locis in indiculo notatis, Plutarch. V. Pelop. IX. 259. T. II. Dion. XXVI. 193. Caesar. XXVI. 590. Catō Min. LXI. 127. Cimon. XIX. 274. de Gen. Socr. 29. 360. T. X. Philostr. V. Soph. II. 1. 562. Lucian. Rhetor. Praec. c. V. 223. T. VII. Dio Cass. LXXVIII. 14. 1522. 34. 1542. Polyaen. IV. 5. 19. 118. 9. 142. Cor. Basil. Epist. III. 47. Hesych. s. Ἀγγαρος, Eustath. p. 1854., hoc igitur quum ita sit, in suspicionem venire possit altera forma γραμματηφόρος, a Lexicographis praetermissa, nisi et similium contentione, suisque exemplis firmaretur: Dion. Cass. LXXVIII. 4. 1512. Plutarch. V. Galb. VIII. 557. T. VI. V. Pompej. XLI. p. 191. T. IV. Zosim. Hist. IV. 52. p. 557. Suid. s. Ωραπόλλων, Anecd. Bekk. p. 525. T. I. γραμματοχομιστής Euseb. H. Eccl. I. 13. 56. Niceph. Greg. IX. 1. 241. C. Anna Comn. III. 97. B. Hujusmodi est στιγματηφορεῖν Lucian. de dea Syr. 59. pag. 131. T. IX. + στιγματοφόρος Polyaen. Strat. I. 24. p. 17. His est proxima cognatio cum genitivis in δος et ξος, quos poetae potissimum hoc modo suis usibus aptare solent, γλαυδηφόρος, σελιδηφάγος Even. Epigr.

+) In elegantissimis illis versibus salutari Hermanni et Jacobsii opera ad pristinum nitorem reductis unum superest grave mendum ἐπτιάμενας, quod Schweighaeuserus, nulla aut metri aut Grammaticae reverentia tactus in ὑπτιάμενας diffingit. Remedium ex propinquuo petendum: ὑπνωμένας.

XVI. κλιπακηφόρος, quorum nonnulla etiam in quotidiano sermone usurpantur, ut τριποδηφορεῖν Strabo IX. 2. p. 596. ἀγκαλιδηφόρος Poll. II. 159. σκιαδηφόρος, λαμπαδηφόρος, ἀσπιδηφόρος Niceph. Bryenn. L. II. p. 52. A. quas formas illi jactatores lectionis antiquae cupidissime appetunt. Ἀχραδηφορεῖν Nicet. Ann. VII. 3. 119. D. addendum Lexicis, quae pro λαμπαδηκόμος Synes. Encom. Calv. pag. 74. D. errore λαμπηδοκόμος exhibent, quasi a λαμπηδών s. λαμπεδών tale quiddam existere possit. Horum autem omnium contrariae concurrunt formae, nec raro uno eodemque loco, v. ad Poll. I. l. et VII. 174. unde σκιαδηφόρος et σκιαδοφορεῖν addi debet Lexicis. Ἀσπιδοφόρος, quod sine auctore citatur, est in versione Theodot. 4. Regg. XI. 4. 20. ἀσπιδοφορούντων cod. Vatic. Joseph. Antiq. VIII. 12. 455. pro ἀσπίδας φορ. qua commutatione nihil est frequentius. Ἀσπιδηστρόφορος Aeschylum scripsisse vix mihi persuadeo. + Μελανηφορεῖν in Tzetzae Schol. ad Lyc. 566. cōdices pro μελανοφορεῖν consulentibus obtulerunt T. II. p. 566. ab alio capite idem + ἐμελαμφόρησε repetiūt Chil. III. 853.

§. VII.

Vocabula a dativo composita et δοτικοφανῆ.

Τὰ ἀπὸ δοτικῆς τῶν εἰς ὁς οὐδετέρων συντιθέμενα γίνεται τοῦτον τὸν τρόπον. εἰ μὲν φωνῆν ἐπιφέρηται ἢ ἐν ἀπλοῦν σύμφωνον, φυλάττεται ἡ εἰ δίφθογγος, οἷον ὄρετανος, ὁρειγενής (τὸ δὲ κύριον Ὁριγένης), ἐγχείμορος. εἰ δὲ δύο σύρφωνα ἐπιφέρονται, ἀποβάλλεται τὸ ἔτι, ἐγχίκτυπος, ὁριτροφος. χωρὶς τῶν παρὰ τὸ κάλλος κατ τὸ ὑφες, οἷον καλλικάρθενος, ὑψιθρενος. Etym. M. 630. 20. quae fere eadem habet Eustathius ad Ἰλ. 4. 460. In his exemplis ἐγχείμορος licet magnam habeat cum ἐγχείμωρος similitudinem, tamen ἐγχείμαργος apud Eustathium rectius videtur; ἐγχίκτυπος haud puto reperiri, sed huic simile ὁρικτυπος Nonn. XIV. 29. quocum pugnat Pindaricum

δύχειθθομος. Poteram equidem hanc quaestionem silentio praetermittere; pertinet enim potissimum ad poetarum lectionem; neque ego non vereor, ne tota disceptatio sine exitu futura sit, quum alii, ut Hermannus (Addend. ad Metr. p. 740.), Grammaticis acquiescant, alii, in quibus Porsonus nomen suum profiteatur, diphthongum integrum retineudam putent. Pro correptione autem diphthongi video duas rationes affiri posse; unam, quod in commissione duorum vocalium notae casuales plerumque mutationem quandam subeunt; alteram, cum priore conjunctam, quod, augescente per compositionem et derivationem syllabarum numero, ad accelerandam prolationem sonus quodammodo extenuari solet, vocalibus latius sonantibus in exiliores versis, *placet*, *displacet*, *emit*, *redimit*, *pango*, *pepigi*, *ctulco*, *conoulco*, *culeus*, *culullus*, ηλευφα, ἀληνιφα. cf. Denina Clef des Langues T. I. p. 11. Si vero exempla opponimus, potior pars Grammaticorum sententiae refragatur; maximo illis praesidio est Nonnus, qui omnibus his dativis literam ε, sequente duplice consona, ubique subtraxit. Sequenti simplici consona vel vocali, integrum diphthongum servandam esse, ipsi illi nos docent magistri; ex quo conjecturam facere licet, nullum eos ejusmodi vidisse exemplum, in quo syllaba, de qua disceptatur, non positione sed natura longa esset, neque ulla excogitari potest ratio, cur Graeci, si ὁρίστησι et similia dixerunt, non etiam ὁρέωντος et οὐρωόμος dixerint. Etymologus autem, posteaquam illa enumeravit, quae jam retulimus, addit etiam esse quosdam, qui υψιθρονος non ab υψος, sed ab adverbio υψι derivatum velint, quod veritati proprius, certe ad artis rationes accommodatius videtur, ut ea, quae a substantivo componuntur, ὁ genitivi servent, υψόπρωρος, υψόπρωμνος, υψόφωνος, praeter quae nulla commemorantur. Si quis autem quaerendum putet, quid haec ab illis differant, (si modo trias illa stare po-

test) erit nullum artis praeceptum, ex quo id judicari possit. Quod Schneiderus ὑψηλωρος e Strab. L. IV. p. 55. T. II. afferit, non hoc, sed ὑψόποι. ibi legitur; ὑψόφωνος extat quidem in Hippocr. Epidem. p. 72. D. sed id Galenus legisse non videtur; nam e quatuor illis, ὑψόφωνος, ἴσχυρώνος, τραχύφωνος et τραυλός, cetera repetens Comm. II. p. 72. F. ὑψόφωνοι non repetit et pag. 73. τραχύφωνοι primo loco scriptum esse dicit. †) Τψιφεφίς, quod etiamnunc Lexica turpat, ex editionibus Homi. Οδ. N. 5. Aristoph. Nub. 506. jam diu sublatum est; locum ejus postmodo occupabunt ὑψίθωνος Synes. Hymn. I. p. 314. ὑψίνος Nonn. VIII. 376. ὑψιφά-
εννος Philo ap. Euseb. Pr. Ev. IX. 37. p. 453. ὑψίνομος αἴγες Eustath. p. 472. et fortasse eaedem ὑψιβάδες Hesychii sunt, truncato capite in νιβάδες transfiguratae. De reliquis conjunctionibus in τ, unum, quod memine-
rim, ἄγκι controversum est; de quo Etym. τὰ παρὰ τὸ ἄγκι, ἄρι, ἔρι (adde ἄρτι, μάσι, μάψι), διὰ τοῦ τι γράφεται, ἀγκίθεος, ἀγκίμαχος, τὸ γὰρ ἀγκέμαχος ἐτράπη δι' εὐφωνίαν. p. 14. 50. Itaque quaeri potest, utrum recte Schneiderus ap. Xenoph. Cigr. I. 2. 15. pro ἀγκέμαχα ὅπλα de-
derit ἀγκίμαχα; ἀγκέμαχος Philostr. Iconn. L. II. 17. 854. Jul. Afric. Cest. c. 1. pag. 277. ἀγκέμαχα ὅπλα Niceph. Bryenn. II. p. 48. A. + ἀγκέμαχως II. p. 50. C. cf. Sturz Lex. Xenoph. T. I. 45. eaque forma etiam in Homero invaluit, paucis dissentientibus Ιλ. π. 248., unde recentiores poetae asciverunt, Christodor. Επφρ. 116. pag. 165. Epigr. Jul. Aeg. XXXI. p. 201. T. III. Paralipp. Anall. 47. p. 654. Nonn. 54. p. 565. 1. Pro ἀγκίμαχος tamen propugnat Lex. Rhetor. Bekk. p. 532. quae scri-
ptura in Homerico ἀγκίμαχης, in recentiore + ἀγκίγα-
μος Parthen. ap. Eust. p. 327. et reliquis ab hoc ad-
verbio compositis summa constantia servata est. Sed

†) Addo Διεκ. οἰκτόφωνος (ε. οἰκτρόφωνος) Schol. Venet. P. 5.
μικρόφωνος Phot. Bibl. p. 284. δευτερόφωνος Nonn. II. p. 48. 5.

redeo ad dativum; cujus exempla apud prosaicos scriptores per pauca sunt, velut ὄφειβεται apud Strabonem, θεράποντος apud Dionysium, ἐλεύθερης Suidae s. v., + ὄφειβατις Theodor. Prodr. Galer. v. 207. et + ὄφειδα-λής Lycophr. 1425. In Cod. illa multimodis confunduntur, ὄφειτίδες et ὄφειτίδες, ὄφειδων et ὄφειδων, ὄφειδιον Strabo II. 2. p. 269. et ὄφειδιον, similiterque etiam ea, quorum genitivi in ὅς εχεant non purum. Sed de his quoque singillatim aliquid praeceperunt Grammatici. Etym. M. Ἀρητφίλος, ὄνομα αὐνθετον ἐπ δύο τελετων, ὡς χειρίσοφος, δορίκητος, δουρίκιτος, in quo parathesin agnoscit Schol. Venet. K. 215. Apud Lucianum et χειρίσοφος et χειρόσοφος legitur, eademque diversitas est in caeteris monosyllabis, ἀλς, αλξ, νύξ, πῦς, κῆρ, θῆρ, πούς. Apud Theophrastum H. Pl. VII. c. 14. ξν τε τοῖς ἀλιπέδοις τοῖς ἐπὶ (l. τοῖς τε ἐπὶ) τῶν τοιχων ἀνδήροις, Schneiderus formam dativi ἀλιπέδοις reponi vult, quae et in hoc vocabulo (v. Ruhink. ad Tim. pag. 22.) et in ceteris compositis obtinet. Reliqua incerta vagantur. In H. Hom. in Pan. XIX. 2. Hermannus αἰγιαλόθης pro αἴγιοπόδης edidit ob vicinum αἴγιπ. v. 37. cui congruunt αἴγιβάτης Nicarch. Ep. VIII. 6. T. III. et αἴγιωρεύς Leonid. Tar. Ep. LVI. 168. Πυρολαμπίς, quod Schneidero corruptum videbatur, praeter Hesychium usurpat etiam Nicet. Ann. XVI. 2. 315. B. + πυ-ρεργής Tzetz. Hom. v. 54. et + πυροφεγγής Sibyll. VIII. p. 757. ἔπιδρεπτος et ἔπιδρεπτος. Νυκτίφωνδς, si ex uno Aeschylo afferretur (Prom. 662. ubi Robortellus νυκτίφαντος edidit), dubitari posset; sed idem habet Syncs. Ημην. II. 3. p. 516. Lexicis adde porro νυκτιφα-ξία e Schol. Venet. K. 215. νυκτιφαής Nonn. XLIV. 758. 10. pro quo ποχ νυκτιφαής p. 760. 21. ἡμέρα νυκτιμοφ-φος καὶ οὐδὲς ἥμεροφανής Eustath. p. 729. et νυκτιπορεία (νυ-κτιπορεία), quod in cod. Flor. Polyb. V. 97. pro νυγτα-νυκτον. σερντατον est. Similis est in iis, quae ab ἄλλῳ

et γεστήρα †) coimponuntur, librorum dissensio; quae nisi dijudicetur, de multorum locorum lectione dubitari necesse est. ‡‡)

De usu dativi pluralis nihil necesse esset adnectere, nisi Jacobaeus de voc. ἰχθυοληιστῆρα, quod Brunckius in Epigr. Leonid. Tarent. XCI. p. 178. e duobus conflavit, suspicionem injecisset; quod negat analogiae legibus respondere. Nescio, unde istud suspicari vire praestantissimo in mentem venerit; namque ratio ab eo redita nulla est. Nec tamen fieri potuit, ut, hoc quum pronunciaret, communium illorum, μελεσίπτερος, πασιμένουσα, + πασιδηλον Eustath. p. 688., ἐρεσίτετλος, ἀγρεύσιφέρητος †††), ὄρεσιβατος, δακρυσιώτετος, ἀνθεσίχρως, πασσιχροτος, νανοίχρορος, non recordaretur. Sed haec nostra fortasse ille dicet apertam dativi significationem prae se ferre, neque se obstarere, quominus quis ad illa exempla ἰχθυοληιστον vel simile quiddam, in quo dativi ratio quaedam appareat, effingat; sed qua ratione illud componendum sit, monstrare Theocritum ἰχθύος ἔγρεντῆρα et Manethonem ἰχθυοληιστῆρα dicentes. Mihi vero, in hoc tetum genus intuenti, Graeci praesertim tecentiores nonnunquam a similibus dissimilia, a dissimilibus similia errore quodam analogiae deduxisse, neque vim solum sed etiam formam casuum licenter dila-

†) Cf. Hemsterh. ad Thom. p. 182. Lexicis infer γεστοιμαργεῖν Philo de Abrab. 371. A. Quod Hermannus in Prooem. Hymn. Orph. v. 33. pro πνεύφοιτος reponit ηερύφοιτος, id ηερόφοιτο plerumque dici puto.

‡‡) Ἀλκιμάχος, δαισφαλτες, λαϊβαλια, ληϊβότειρα, ad genitivum pertinent.

†††) Hanc geminationem litteras sibilantis in priore compositi parte Grammatici negabant alio poetae exemplo firmari posse; in secundam induxisse Epicharmum γυναικάνθρωποι ποθενοι Schol. Venet. VIII. 527. de quo mire tricatur Heynius. Ceterum ex hoc dativo Lexicographi nominativum barbarum γυναικάνη effinxerunt, similiter illis, quos super rotulimus, εἰρηγάνηρ, παρμιτῷοι etc.

tasse videntur. Velut illud ipsum μεταστρεφος quam
iam adhibet notionum junctorum confusionem? quod
non significat τὸν μέλσι πτερούμενον, sed saſſaci quadam
reciprocatione τὸν πτεροῦς μεταστρεψα. Μακεδόνος,
μακεστρεφανος, ὑδαστερής formam retinent dative, vim
repudiant; sed ne forma quidem legitima servata est in
πρωτεστάτος, ποστέροφος, τηλεστρεφανος. Hoc postremum
scio viris doctissimis, qui paucos abhinc annos de Argo-
nauticis Orphicis commentati sunt, v. Huschki Com-
ment. de Orph. Arg. p. 22., ne graecum quidem visum
esse; quos non sequar, neque concedam, ut vel hoc
vel quidquam aliud hac analogia munitum e scriptis
Graecorum auferatur. Verum hactenus evagari satis
fuerit; nos enim quaerebamus oratorios numeros, quo-
rum modestia ab hac in compoendo libertate pluri-
mum distat. Magnum id argumentum est, Platonem
Legg. VI. 633. B. non scripsisse ἐν ταῖς περὸς ἀλέπους
χερσιμαχίαις; neque fidem habendam esse Moeridi, hoc
χερσιμαχία pro Platonicō vocabulo venditanti. Et hic
mihi vestigia videor agnoscere obsoletae hodie proso-
diae, quae tum alia quaedam portenta lectionum tum
illud Pindaricum peperit ἀρματισμη Pyth. VI. 17. ut
plurimi scripserunt ad significandum hyphen. Illis
aequiparanda sunt Aeschyl. Choeph. 277. νόσους ἐπερ-
βατῆρας ἄγραις γνάθοις, Orph. H. XXX. 3. ἐπεμβάσια
ἴχνει κούφοις, H. II. 9. παικτειρα διέγμασιν ἡεροφοίοις,
Pind. Pyth. II. 185. καντήριοι χαλκέω ταύρῳ, Maneth. IV.
570. χαλκούποις τέργησι κολοσσοπόνους, neque illud Theo-
criteum multum distat, κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὄπαδοι.

S. VIII.

Vocabula ab accusativo composita. Declinationis
atticae usus.

Quum e divisione tripartita duas partes absolveri-
mus, una nobis et per exigua ad perfectionem operis pars
suprest. Restat enim quartus casus, qui tum raro in

vocabulorum textura adhibetur, tum iis speciem magis suam quam vim et proprietatem imprimit. Schol. in Dionys. Gramm. p. 116. Anecd. Villois. p. 700. Bekk. πατέ τὸ ἄρχον συντίθεται καὶ η ἐνθεῖσα, Ἀστυάναξ, καὶ η γενική, Ἐλλήσποντος, καὶ δοτική, Ἀρηίφιλος, καὶ αἰτιατική, νοννεχῆς. Hoc solitarium, nec cujusquam, nisi sui simile est. Etymologus autem, quem in hoc toto itinere ducem habuimus, uniuscujusque casus inclinamenta enumerans, accusativi formam in nomine Ποδαλίριος apparere affirmat, in quo derivando Grammatici laborem perdunt. Nobis vero, qui nomina hominum propria non ex jugi sermonis perennitate sed ex abditis et desuetis fonticulis hauriri animadvertisimus, non videtur ab hoc genere exemplum duci oportere, praesertim cum alia subsint notiora, ποδάνιπτρον et κυνάρνια, utrumque ab illo fonte et capite, Homero, derivatum; illud binis Odysseae, hoc totidem alterius carminis locis fultum, quibus abesse non potuit quin se vulgarior forma immisceret. Ποδάνιπτρον et ποδανιπτήριο pluribus testimoniosis confirmavit. Schneiderus ad Arist. Polit. p. 67. †) qui non obstare videtur, quominus ποδόνιπτρον Philoni de Vit. Cont. p. 890. D. et Josepho Antt. VIII. 2. 420., ποδονιπτήριο Plutarcho Conv. Sap. VI. 16. Athen. IV. 155. relinquatur. Sed Stesichoro Athen. X. 74. 155. XI. 32. 251. epica forma conveniet magis. Κυνάρνια, quod quidam retroacto ordine μοιάζειν (i. e. τὸν ἀναθῆ Hesych.) dixerunt, in oratione soluta raro occurrit, v. Athen. III. 10. 486. (ubi Vett. Edd. κυνόνια) IV. 4. 111. multo saepius legitima forma Phil. de Vit. Mos. p. 622. D. Lucian. Gall. 51. 358. Aelian. H. An. IV. 51. VI. 37. Joann. Zonar. Ann. I. 34. D. dubitabilis illa apud poetas, Tryphiod. 421. Epigr. Ἀδεσπ. CVII. Illis haud intempestate subtexturi videmur σινάμωρος in-

†) Verbum ποδανωμάτων, quod hoc loco commemorat, fluit ex Sophoclio Oed. T. 469. φυγὴ πόδε ταρπῆ vel. alio signi loco.

eadem varietate positum; σινόμωρος Hipp. de Artic. III. 391. C. 392. E. T. XI. quod Galenus et Erotianus sic scriptum repetunt; alteram formam apud Herodotum et Aristophanem obviam Photius et Etymologus Atticis tribuunt, neque aliter Pausan. II. 52. 302. et Plutarch. de Educ. p. 9. T. 8., ubi tertia syllaba brevi o scribitur, ut in Etym. Quo loco et illud adnotare succurrat, ποδέντηρον et in comicorum testimoniis legi a Polluce et Athenaeo XV. 6. 431. citatis, et Photium eam scripturam Atticis tribuisse videri. Cum κυνάμυνα Etymologus M. p. 102. mutabilitatem nominis proprii Πανταλέων, quod et Παντολέων scribitur, v. Interpp. ad Poll. IV. 23, comparat, eademque ratione φλήναφος ortum esse tradit, aut suo aut novitii cuiusdam magistri, Ori, puto, vel Choerobosci, errore circumductus, paragogas figuratas significativis discernere nescii. Quae in Lexicis proferuntur huius generis exempla, παντεθνής, παντάμορφος (pro quo Brunckius nescio quo consilio πεντημορφος invexit, a Sophoclis mente alienissimum), παντάφοβος, partim intestata partim mendosa et vel ob hanc causam intoleranda sunt, quod Graeci non videntur commissuri fuisse, ut ambiguum esset, utrum aliquem *omniformem* an *plane informem* dicerent. Quae ambiguitas in *Pantaleonis* nomen haud cadit. Huie si quid apponere velis, id erit homericum ἀκαλάφρων, quod Schneiderus errore, sed antiquo, introductum dicit. Mihi potius illi homericici libratores laude et prædicatione digni videntur, qui priscum poetam et secum ipso et cum usu et ratione discordare dolentes tamē hunc obsoletum nitorem abstergere pepercerunt, non ignari, opinor, eiusdem literae in contiguis syllabis, præsertim liquidis, iterationem nonnunquam cum sensu quodam suavitatis in aures influere. Quid? ἀκαλάφροος et ἀκαλαφέτης, si quis sensum suum percutetur, nonne intelligat, quantam habeant cum rebus ipsis, quas repræsentant, similitudinem, quam

veluti in ore legentis liquecant? Quare a dithyramborum poetis inter alia aurium blandimenta etiam hanc parechesin, sive, ut nostri homines vocant, assonantiam, cupide affectatam videmus, velut τὸν ἀλάδρουν ἀλάμενος Aristoph. Av. 1395. ὑγρᾶν νιφελᾶν στηεπταγλᾶν δάιον ὄρμάν Nub. 325. et eodem artificio effectum κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς Avv. 1379. quae omnia sunt cyclorum poetarum imitamenta.

His perfectis poteram vasa colligere. Sed semel adhuc (ut abeuntibus mos est) circumspiciens, numquid neglectum praeterierim, video de declinatione attica etiamnum nullum verbum factum esse. Itaque de ratiuncula quod restat pauxillum, persolvam, primo de substantivis neutrius generis in ας dicturus, quae Apollonius de Pron. p. 3. hac regula comprehendit: τὸ α τῶν οὐδετέρων ὁ γίνεται, γηροκόμος, χρεοπώλης, χρεοφελῆς, quorum ultimum ab hoc loco alienum est; nam ut nomen τὸ χρέας olim in usu fuisse concedamus, tamen in χρεοφελῆς alpha non in omicron mutatum, sed vocali succedentis verbi locum facere coactum est. †) Triumphet licebit, qui ulcus illud sic sanaverit, ut cicatrix non maneat. In diversum tendit Etymologus: τὰ παρὰ ἀττικῶν γενικῶν σύνθετα διὰ τοῦ ὁ μεγάλου γράφεται, οἷον ἡρωφόρος, περωφόρος, γηρωκόμος, p. 250. 58. Primum horum vocabulorum, a Lexicographis praetermissum, Argo significare videtur, θεῶν φίλα τέκνα φέροισαν. Catalogi Hesiodii partem iam dudum in literatura, quam

†) + Χρεοφελῆς brevi ὁ scriptum in Harmenopoli Man. Legg. L. III. 5. 189. sed χρεωφελέτης Plutarch. V. Galb. VIII. 557. T. VI. Assop. Fab. CCLXXXIX. p. 189. Schol. Arist. Vesp. 657. Dio Cass. LV. 8. 779. cf. Schaefer. ad Plut. 488. Zonaras p. 1858. Χρεωφελέτης ὅσα παρὰ τὸ χρέος οντέθεται, μηγάλα, πλὴν τοῦ χρεοδότης, χρεοκόπος καὶ χρεολύτης etc. Χρεοφυλάκιον in Reines. Synt. Inscript. VII. 28. Lexicis debetur.

vocant, graeca Ἡρωονίας s. Ἡρωονίας elogio inscribi novimus. Sed urbis *Heroopolis* nomen, ἡρωολογεῖν et ἡρωολογία certis auctoribus constant. His conjunctum est λαγωφόνος Oppian. Cyn. I. 154. Atticam formam impressam habent: λαγωβόλον, λαγώφθαλμος, λαγώχειλος Galen. Introd. III. 362. E. T. I. Lexicis omissum. Λαγωφόνος Aristot. H. An. IX. 21. 442. 52. quo ex loco Schol. Ven. Ω. 505. praeter alia diverse scripta λαγωφόνος citat; ionicam λαγοδαίτης, λαγοσφαγία Agath. Ep. XXVIII. 4. pro quo cod. Vat. λαγωσφαγίη dat.

Γηρωκόμος Liban. Decl. p. 749. et 750. T. IV. et quae hinc descendunt: γηρωκούμα Plutarch. V. Cat. Maj. V. 392. γηρωκούμεν Joseph. Antt. IV. 8. 243. Lucian. Toxar. 22. 85. T. 6. Max. Tyr. V. 74. γηρωβοσκεῖν Liban. I. c. 749. et cetera hujus formae exempla nondum a Lexicographis commemorata sunt, neque dubito fore, qui, si apud eosdem scriptores γηροβοσκεῖν Liban. p. 621. 748. γηροκομεῖν p. 746. Aelian. H. An. X. 16. 661. Joseph. Antt. VII. 11. 597. Procop. Anecd. XXIV. 71. C. (βρεφοκομεῖν Eustath. p. 565. deest Lexicis) γηρωκούμα Plutarch. de Gen. Socr. XIII. 322. T. X. et haec quidem multo saepius μικρογραφώμενα reperi, ceterum de brevitate secundae syllabae ex multis poetarum locis liquido constare acceperint, alteram scripturam nulla interposita mora abdicandam putent. Nihil moror. Dummodo haec censura non in quemlibet unum, sed in antiquos et exploratae bonitatis scriptores exercetur. Hos enim communem consuetudinem et aurium judicio notatam et proprietate quadam universi generis satis firme perceptam habuisse, credere summa ratio est. Nam haec omnia, quorum secundam positionem Attici a dissimili principio in ὁς deflectunt, si cum aliis vocabulis connectuntur, ad antiquam formam redereunt, neque, ut πόλεως, Ὁρφέως, πελέκεως, sic πόλεωφυλακεῖν, Ὁρφεωταλεσταῖ, πελεκεωφόρος dicitur, sed

ad initia recurritur, quibus consequens est, ut genitivorum γῆρας, κρέας, κέρας, nullus esse possit in vocabulorum compositione usus.

Hic quum multa contra nos veniant, tutissimum erit Porsoni auctoritate uti, cuius egregiam observationem sermoni meo tanquam emblema includam, Praef. ad Hec. IX.

„In compositis a κέρας nunquam ὁ admittitur, sed „aut κέρας servatur integrum, quod fit ante labiales β „et φ, aut nunc ultima syllaba abjicitur a veteri genitivo „κέρεος, κερεαλκής, nunc ultima litera a veteri nominativo κέρος. †) Dicunt igitur Attici κεροβάτης, κεροτε „πεῖν etc. Similiter in compositis a κέρας sese res habet. „Nunquam enim κρεωδαισία, κρεωκοπεῖν etc. dicunt Attici, sed brevem semper vocalem adhibent. Et ne „quis obiiciat, editos libros hanc legem saepe migrare, „sciat lector, nusquam haec aut similia verba apud Pol „lucem occurrere, quin in uno saltem Ms. ὁ pro ὁ substituatur.“ Iudicium examussim factum dices, si generatim expositum neque in ambiguo relictum esset, utrum κρεωδαισία et κρεωτυπούμενος pariter vitiosa, an hoc Graecis in universum, illud singillatim Atticis abjudicandum sit. Praeter plurima exempla in Lexicis citata, κρεωπώλης legitur Theophr. Char. IX. κρεωπωλή (quod illic neglectum) Plutarch. Symp. II. Quae. X. 1. 98. sed id nuper demum a Wyttenbachio ex Edd. velt. resumtum pro vulgato κρεοπ. — κρεωδαισία Synes. Ep. CXXXVI. 274. A. Themist. Or. II. 28. A. κρεωδαιτης Plut. Lysand. XXIII. 165. T. III. κρεωφέγος Aristot. de Part. Anim. L. IV. 12. 596. Liban. Declam. p. 180.

†) Barkerus in Diar. Class. A. MDCCCXVI. N. XXVIII. 289. rejecta Porsoni sententia κεροβάτης ex κερατοβάτης, ut κυμοδέγμων ex κυματοδέγμων, contractum esse statuit. Nos ab utroque discedimus, neque nominativum componendis vocabulis aptum, neque genitivum nominum in ὁ contractioni obnoxium esse existimantes.

T. IV. *χρεωφαγία* Hipp. de Intern. Affect. XXX. 660. E. T. VII. de Diaet. San. I. 13. 31. Mack. Jamblich. V. Pyth. III. 14. 56. ubi cod. Ciz. *χρεοφ.* exhibit, Porphyr. de Abst. I. 15. 17. *χρεωνομεῖν* Philo de leg. ad Caj. pag. 1026. A. Haec igitur quum, tribus ad progrediendum viis propositis, nulli affixa reperiantur, jam in deliberationem cadit, utrum ipsa sibi semperitam ficerint, an a librariis in transversum acta fuerint. Hic nobis facem praefert Etymologus, alpha neutrorum in ὠ verti, distincte tradens, quod nobis satis est ad intelligendum, hanc scribendi consuetudinem a librariis non inventam sed retentam esse, prosatam ab iis, qui in componentibus vocabulis genitivi formam respicere adsueti, pro antiquo genitivo usitatum et novitium apprehenderunt. Quando autem haec consuetudo venerit et quoique dimanaverit, repertu difficile; sed in veteres nobiles, que auctores suspicionem conferre non ausim, praesertim quum exempla alterius generis tanto superent, ut, quandocunque a ratione et a se ipsis descivisse reperiantur, remedii suis non solum cedere sed favere videantur. Apud Hippocratem tum *χρεοφαγία* legitur de Intern. Affect. VII. 642. E. tum saepissime *χρεηφαγή* Epidem. V. 346. E. de Vict. Acut. IV. 169. E. T. XI. *χρεηφαγεῖν* Diaet. San. III. 6. *χρεοφάγος* Scylax Peripl. p. 55. *χρεοφαγή* Herodo. IV. 185. Diod. III. 50. Clemens Strom. VII. 6. 850. *χρεοφαγεῖσθαι* Diod. II. 54. ubi Wesselingius communis erroris particeps *χρεωφαγ.* prae-stare iudicat; *χρεοκάκιαθος* Athen. IX. c. 35. ubi Schweig-haeuserus ad eundem scopulum offendit. Κρεοβόρος Nicet. Ann. V. 6. 95. A. *χρεωπάλης* Lucian. Epigr. CXXVII. 698. Paralipp. Lexicis ignota, tum saepissime *χρεανόμος* Eur. Cycl. 244. *χρεανομία* Joseph. Ant. XIX. 1. 928. Liban. Decl. T. IV. pag. 297. Lucian. Encom. Dem. 55. 165. T. IX. Synes. Καταστ. p. 301. B. *χρεανομίσθαι* Sopater Athen. XV. 64. 573. similiterque ap. Poll. III. 67. pro *χρεωνομίᾳ*, et Porph. de Abst. I. 13. 27.

pro κρεηφαγίᾳ scribendum. Notum est Creophyli nomen, quod vulgo Κρεώφυλος, apud Clementem Κλεόφυλος, apud Jamblich. V. P. II. 11. Κρεόφυλος scribitur, ubi Kuesterus „hunc, inquit, alii rectius Κρεώφιλον vocant.“ Huic obstat celebre Callimachi epigramma, in cuius primo versu Κρεωφύλον molossi mensuram habet, in quarto, si trinis syllabis legitur, item molossi, si quaternis, epitriti primi, sic ut utriusque, nisi de jota penultimae Kuesterus fallitur, Κρειοφύλον conveniat. Nec dubitari potest, quin Apollonius etiam pro χρεοφέλῃς vel κρεόφιλος adjectivum vel Κρεόφυλος posuerit. Sed de hoc et de Callimacho non nimis labore. Quae autem a γῆρας componuntur, γηροτρόφος, γηροκόμος, γηροβοσκεῖν etc., adeo magnam habent et a multitudine testimoniū commendationem et a gravitate auctoritatem, ut prorsus dubitari non possit, quin haec scriptura in tota antiquitate viguerit. Interveniunt quidem nonnunquam γηρωβοσκός et γηρωβοσκεῖν in codd. Xenoph. Oecon. VII. 12. et 19. (ubi pro τῷ μῇ ἐκλιπεῖν leg. τοῦ, i. e. γνεκα τοῦ) Joseph. Antt. VII. 8. 585: γηρωκόμος Ib. I. 13. 42. ubi Bernardus γηροκόμος a cod. oblatum superbe fecit, et in codd. Alciphr. Ep. III. 16. Gregor. Naz. Or. XV. 294. D. γηρωκομηθῆναι Aristid. de Conc. Rhod. p. 568. T. I. eique scripturae ex professo patrocinantur recentiores Grammatici (Zonaras: Γηρωκόμεῖον μέγα). verum haec omnia apud Atticos nullo modo, apud eos, qui Atticorum similes videri cupierunt, aegre et repugnanter feruntur. Quae cum κέρας componuntur, si poetas praeterimus, perrara, apud illos ea mensura sunt, ut ne librarii quidem ὅ longum obtudere conarentur, unum κερωφόρος, ab Etymologo commemoratum, a Polluce usurpatum V. 76: quo ipso loco codd. κερωφόρος praebent.

Locum perdifficilem sine molestia praetervecti sumus, neque jam veremur, ne, si cursum ad Ὁρεωκόμος flexerimus, rationes nostras tanquam ad scopulum

aliquem appellamus. Exempla hujus scripturae sunt apud Xenophontem Hell. V. 4. 42. Dion. Hal. Antt. IV. 59. 740. Lucian. Lapith. 15. 58. Liban. Declam. T. I. p. 135. Eustath. p. 656. 25. et legitimae ὀρεοχόμος Plato Lys. 208, B: Polyb. XXXII. 12. Diod. XVI. 95. ubi Basil. Ed. ὀρεωκ. praebet, Aelian. H. An. VII. 41. Dio. Chrys. Or. XXXV. p. 69. (ἀρεσκ. hic, ut passim, scriptum) Liban. Epp. CCCIL 146. Gemist. Pleth. II. 23. C. eamque formam tum Hesychius suo loco tum Pollux VII. 183, in tribus continuis vocabulis, ὀρεοχόμος, ὀρεοχομεῖν, ὀρεοξεύκτης, insignivit, ne tantilla quidem tot codicum discrepantia. Verum jam hoc loco controversiam movit Hemsterhusius, ὀρεωχόμος atticum, ὀρεοχόμος vulgare esse pronuncians, quam in rem Aristophanis versum affert Thesm. 495.

Οὐδέ ᾧς ὑπὸ τῶν δούλων τε καθόρεωκόμων

Σποδούμεθ', οὐ μὴ ἔχωμεν ἔτερον, οὐ λέγει.

Eodem testimonio usus Piersonus ad Herod. pag. 449. Platonis ὀρεωχόμος restituit, cuius hoc judicium sequens est Heindorfius ad Lys. p. 16. Quaeritur, an recte. Analogiam si consulimus, vulgatam haud paullo meliorem esse judicabit. Sed forsitan huic vocabulo ideo aliquanto plus concessum fuerit, ne genitivi ὄρεος et ὄρέως ridicule confunderentur? Ita nos Suidas docet, aliud ὀρεοχόμος, aliud ὀρεωχόμος esse, neque idem sonare ὄρεωπολεῖν et ὄρεωπολεῖν †); quae hinc in Lexica permanarunt. Quasi vero intelligi possit, quaenam detur montium cura aut quid rerum agant ii; qui ὄρεωπολεῖν dicantur, quum ne τοῦ ἵπποπόλου quidem ulla occurrat ejuemodi actio, quae in verbo ἵπποπολεῖν insigniatur. Velle mihi omnia tam explorata esse, quam est hoc novitiorum Grammaticorum figmentum, qui quum ὀρεωχόμος, ut γηρωχόμος, κερωχόμος, in exemplaribus

†) ὄρεωπολεῖν in Lucian. Disc. Deor. VII. 65. pro ὄρεωπ. in un^o cod. exaratum.

suis saepius scriptum vidissent, non quievérunt, priusquam ratiunculam aliquam exsculpissent. Aristophanis autem loco plura remedia admoveri possunt, ut leviter aegrotantes qualibet curatione consanescunt: unum ex communibus illis et panchrestis, qualia nos circumforanei medici in nartheciis nostris promta et parata habemus, ut affectis scriptoribus ex tempore medeamur:

Οὐδ' ᾧς ὑπὸ τῶν δούλων τέως κἀρεσκόμων
Σποδούμεθ', ην μὴ —

interim, si nemo alias ad manum est, mulionum opera utimur. Alterum paulo reconditius neque in trixiis repertum: δούλων τε κἀρεσκόμων. Etenim nomina plurium syllabarum, quorum genitivus in τεως exit, ut inter plures celeres una stabilis emineat, in exitu alpha longum recipiunt, γενεσιολόγος Artemid. II. 69., quod nuper in γενεσιολόγος perverterunt, πολιανόμος, πολιανομεῖν, de quo supra admonitum est, et, quod ad illud nostrum ὄρεσκόμος proxime accedit, ἀμφορεαφόρος Synes. de Regn. pag. 23. v. Pierson. ad Moer. pag. 62. Si igitur Graeci longitudinem quaerentes huc potius descendere maluerunt, quam πολεωνόμος, ἀμφορεωφόρος dicerent, profecto mihi concedi debet, atticam genitivi speciem a compositorum fictura plurimum abhorrente, et tum Eustathium p. 716. 57. ὄφεωπλόκαμος scribentem contra analogiam peccasse, quam ὄφιομάχης Philon. de Opif. p. 39. et + ὄφιοκέφαλος Athanas. c. Gent. IX. 9. C. ostendunt, tum ὄρεσκόμος ex Platonis Aristophanisque texto potius ejiciendum quam extrinsecus arcessendum esse. Finiam, si addidero, ὄρεωπάλης, quod Lexicographi ab eodem Suida acceperunt, ex ὄραιωπάλης ortum esse, solita horum nominum confusione.

Terminationi in τεως proxime conjuncta est flexio in ης tum ceteris rebus tum etiam genitivi ambiguitate. *Triplex* reperitur scriptura nominis ἀρεσκαγίης

Dinarch. c. Dem. pag. 38. T. IV. Aeschin. c. Timarch. pag. 104. Lucian. Hermot. c. 64. Athen. XIII. 21. 46. Lex. Bekk. p. 444. Ηεσυχ. etc. ἀρειοπαγίτης Suid. sub "Ἀρειος πάγος, et ἀρειοπαγίτικός, v. Upton. ad Dion. Hal. de Comp. XXIII. p. 560. Schaeff. denique ἀρειοπαγίτης Lucian. Anachar. c. 19. bis iteratum; quam differentiam Suidas notavit: ἀρειοπαγίτης διφορεῖται. Quo usus et ratio inclinet, nemini obscurum esse potest, neque nunc vacat haec minutius scrutari, sed quod restat viae citerioribus peragrabimus gressibus. Genitivi nominum per omnes casus attice declinatorum etiam in composita permanant: λεωφόρος, νεωκόρος, Δεωκόριον, χρεωκοπεῖν, χρεωλυτεῖν in Nott. ad Phrynicum commemorata; quo etiam referri debent τυφωμανία Hippocr. Epidem. IV. 515. E. et Gloss. pro quo Schneiderus τυφωμανίη in tabulas retulit, ἐφωμανής, et quae transpositione quantitatis ex trochaicis iambica evaserunt, γαῖα, γεωμέτρης, λεῖος, λεωπέρα, et ex diverso: γαῖομέτρης, Δειοκόριον ap. Harpocr. Μινώταυρος usu concrevit, ut νεώσοικοι, πονόσβατον. Contra quae illa in parte brevitas significacionem dant, hanc etiam in junctura recipiunt: Πνθόκρατος, αἰδόφρων.

De praepositionum productione haec, ut in brevi, dicenda habeo. Expeditissima est ratio prisci nominis Jovis Elicii παταίβάτης, cuius formam in summa antiquitate natam etiam firmatior aetas integrum intactaque custodivit; quod ostendunt exempla a Burmanno sparsim exposita, cf. Aristoph. Pac. 42. Athen. XII. 25. 442. nec prohibitum interim, eam scripturam referre, quae, nisi antiquitati inservitum esset, sola valuisse. Itaque si qua est inter libros discrepatio, ut v. c. in Paus. I. 14. 64. cf. Wytttenbach. ad Plut. S. N. Vind. p. 55. pro uniuscujusque scriptoris aetate, consuetudine, voluntate consilium capiendum, aut etiam tota res in medio relinquenda erit. Ac similiter παραβάτης et παραβάτης tum alias tum in libris Diodori XII. 70.

146. *confusa sunt, quorum quantum alterum vetustatis auctoritate commendatur, tantum alteri a multitudine testium et a conservatione aequabilitatis ponderis accedit.* Plus difficultatis habet alterum genus productinis, quod et ipsum paucis verbis concessum est: ἐπήβολος, διηβολος, ὑπήβολος s. ὑπάβολος, v. Suid. Eustath. **1405.** 21. et Porson. Adv. pag. 261. *κατηφερήσ* in nullo Lexico memoratum, unde *κατηφέρεια καὶ παχντής* Eu-strat. in I. Nicom. p. 15. 6. Primi vocabuli certa et indubitata sunt exempla, quae si quis contempletur, vix sibi temperet, quin etiam *κατηβολή*, ut apud Hippocratem scribitur, sic etiam ab Atticis scriptum esse contendat, praesertim ea significatione, quam Coaca familia concelebrat. Sed, sive aestus consuetudinis hanc formam absorbuit, sive stylus librariorum depavit, Demosthenes (Philipp. p. 118.), Plato, Aristides (v. Ruhnen. ad Tim. p. 154.) accessionem febris *καταβολήν* vocant. Sed hic dubitatio incessit, utrum syllaba, quae primi vocabuli extrema, secundo proxima est, producta, haec autem productio errore quodam analogiae ad alias praepositiones dissimilis structurae translata, utrum igitur Graeci antecedentem adjectivorum *κατηφερήσ*, ἐπήβολος, memoriam sequentes, huc etiam ὑπερηφερήσ, συνήβολος et porro δυσήβολος reflectere ausi sint, an potius sic statui oporteat, eta illud extrinsecus assumptum esse, vel quia aures nominibus per hanc literam consciandi adsuetae erant, vel ex alia quadam obscura ratione, ut in δυσηλεγής, τανυηλεγής, ὑπερηφανής, εὐηγενής, cuius enormitas veteres doctos non mediocriter sollicitavit. Quae autem Fischerus ad Vell. I. 67. ad illustrandam hujus literae παρέμπτωσιν affert, πολιήτης, (πολιήτωρ Sibyll. V. p. 540.) ἐπηετανός, haec et inter se dissimillima et a prioribus longe disjuncta sunt. In hoc transcurso notabo, apud Stephanum Byz. p. 552. Ιουλίητης, ὡς Πολεμητης, non Πτολεμαῖτης, ut Holstenio videbatur, sed πολιήτης scribendum esse, quod idem Ste-

phanus p. 36. cum Ἰουλιήτης et μυθιήτης componit, quorum alterum adversus Scaligeri suspicionem βυθιήτης scribentis tuetur Apollonii locus Lex. Hom. p. 558. Ex eodem genere sunt μητιήτης, λοφιήτης, δφιήτης, πωγωνιήτης, οίκιήτης, quod Herodianus Eustath. p. 468. cum πολιήτης et nominibus gentiliciis Μασσαλιήτης, Ἀπολλωνιήτης confert, quae vulgo in ὀντης terminantur, Ασιώτης Suid. s. Ἰωνες, Παλιώτης etc. Quemadmodum Hermannus Orpheo Argon. 1360. Μαλεᾶτις sive potius Μαλεῆτις pro vulgato Μαλεῶτις reddidit, ita solutae orationi propiora sunt Μασσαλιώτης etc. quam Μασσαλιήτης, quod subinde apud historiarum scriptores occurrit, v. Schweighaeus. ad Appian. p. 149. et ad Athen. Animm. T. V. 399. praesertim quum appellativa quoque huic formae adhaereant, στασιώτης, στρατιώτης, ἐπαρχιώτης, νησιώτης, κεφαλιώτης (unde appareret etiam κεφαλίτης, non κεφαλήτης, scribendum esse), quam et epicorum sermo huic generi tribuit, ἄγγειοτης, σπαργανιώτης, μηχανιώτης, ἀμμοδυώτης, ἀσπιδιώτης etc. Substantiva in εωτης, βαλανεώτης, ταξιώτης, sero, ut videtur, in usum venere. Sed haec et Fischerum ipsum, qui nobis hanc moram injecit, dimittamus, veniamusque ad Boeckhium, qui eti illud in ἐπήβολος, κατηβολή, ἐλαφηβόλος (hoc quidem aliorum pertinet) antiqui verbi ἐβάλλω residuum esse statuit ad Min. p. 149. Difficilis sane et ad assentiendum et ad contradicendum ratio, quam falsam esse dicerem, si imitari sustinere criticos μεταγωγούς, qui, si de re in conjectura posita duae aut etiam plures sententiae propositae, et forte una probata sit, continuo erratum esse asseverant, non quia altera ratio probabilius, sed quia vacua est. Verum et hoc transeatur.

Quum commissis inter se duobus vocabulis non solum ultima prioris, sed etiam prima sequentis syllaba extendi possit, jam nobis pars ex duabus, quas mode-

fecimus, secunda tractanda est, sed breviter, quoniam studium commentandi reservescit.

Infinitam productorum copiam in duas partes dividam: huc verbalia, illuc nominalia, suo quaeque ordine procedant. Primum genus augmenti temporalis speciem assimilat, tum simplicibus, ἡλυσις, ὠδυσις, ἀλεσίκαρπος †), ἡλιτόμηνος, cui ex altera parte ἡνεμόεις, ἡνεμόφοιτος respondent, tum multo magis compositis insignitam, διηνεκής, ἔπηλυς, πανήγυρις, δυσήκοος, et quidem stabilem, si a stirpe generis ingenerata est, neque eam transgressio quaedam quantitatis abolivit, ἐπέντεχις, ἔλευσις, ἔπακουος, ἀλιτήμερος, cuius transgressionis vis et ratio apparet in multis aliis, πυλήρος et πυλάωρος, συνωχαδόν et συνοχηδόν. Sed de compositis aliquanto plus dicendum est, quo appareat, quando longa vocalis tracta e transitu perfecti, sive vero, sive simulato, aut retineri aut rursus elevari soleat; a qua disputatione segregabuntur ea, quae a poetis in praesentem usum protehduntur et rursus pro loco et tempore attenuantur, ἐπημοιβός, ἐπαμοιβός, eo syllabarum modulo, ut longam brevis, brevem longa excipiat et sustineat, ἐπήρετος et ἐπέρετος, ἀνέγερτος et ἀνήγερτος, unde suspensa sunt νυκτεγερτεῖν et νυκτηγερτεῖν Themist. Or. XXI. 260. C. Aristaen. Ep. II. 15. 92. Schol. Ven. Σ. 495. Hic mihi causam querenti, cur non ἀνέγερτος scriberetur, quod ad aures explendas per se sat ponderis habiturum esset, praecautum esse videtur, ne praepositio ἀνά in similitudinem particulae negativae incurrens ambiguatem pareret, dubiumque esset, utrum *inexcitabilis* an *resuscitatus* significaretur; eamque etiam causam fuisse conjicio, quare *inauditum* ἀνήπνεστον diceretur, *exauditum* contra ἀνάπνεον, et cur praecipue illa particula cum vocali initio etiam tune

†) Ὁλεούσας Liban. Deel. T. IV. p. 145. ad hanc formam redigendum est.

in hemiphthongum concresceret, quum proxime sequeretur syllaba positione aut natura longa, ἀνήκεστος, ἀνήκουστος, ἀνίρειπτος, sic ut vocabulum quaternis syllabis textum duplici fastigio insurgat, brevibus circumiacentibus. Cui generi unam legem dare videtur Grammaticus Bekk. p. 396. Ἀνείληπτος (ἀνήλειπτος) οὐτι τὸ ἐλληνικόν, οὐχὶ ἀνάλειπτος, οὐδὲ ἔτερον τοιόνδε τι, quam legem alia constanter servant, alia minus constanter, sive rariora, quam ut formam principalem usu capere, sive recentiora, quam ut eam sibi adrogare potuerint.

Illa vero ratio, quam paullo ante caussatus sum, effugiendae ambiguitatis, neque ab omnibus acerrime animadvertisit, neque interest uniuscujusque ea discriminare, quae ne confundi quidem nisi a calumniantibus possunt, ut latina *infucatus*, *infractus*. Ita quum ἀναρίθμητος pro innumerabili diceretur, nullum periculum erat, ne quis renumeratum intelligeret, neque necesse erat, aut porro aptum, illum ἀνηρίθμητον dici, quum haec productio jam pridem in desuetudinem venisset, neque adhiberetur amplius, nisi a principio infixa aut ad fugiendum plurimum brevium syllabarum concursum necessaria esset. Utriusque rationis exempla ponam. Longa vocalis necessario servatur in iis, quae thematicis perfectis (ῆλιθα, ἦγορα) affinitate innexa sunt, ἔπηλυς, συνήγορος etc. Ut, quae ab hoc derivantur, omnia naturalem suae stirpis notam servant, ita non intelligo, quomodo haec productio in formas secundarias intromitti possit, neque recte arbitror apud Herodotum ἐπηγορένω pro ἐπηγορένω scriptum perhiberi. Ἐπηγορία et ὑπηγορία apud Hesychium dorica sunt; ἐπηγορία ab eodem ad interpretandum Μεχρηγορία appositum in ὑφηγορία mutari debet. In Lexico Herm. pag. 351. Προσηγορία λέγεται ἡ ὄνομασία, προσηγορία δὲ ὁ χαρακτησμός, secundo loco προσηγόρευσις scribendum est. Verbi, unde haec descendunt, totum veluti stemma in Novo Thesauro adumbratum, omnesque ejus ortus,

meatus et cum aliis congressus notati sunt, sic ut mihi non necesse sit pluribus demonstrare, Graecos nunquam ἐπαγόρας, ὑπαγόρας, ἐπηγόρας, ὑπηγόρας, aut simile quidquam dixisse, non magis quam προσάγορος, κατάγορος, quorum quae sit inter se relatio, facile, si quis semel huc aciem intenderit, perspiciet. Neque nunc mihi opera est Schweighaeuserum refellere, cujus nota ad Herodo. I. 90., a doctis Thesaurariis delibata, cumulum continet errorum aliorum super aliis acervatorum, quum modo ἐπηγορεύειν cum κατηλογεῖν componit, modo argumenti loco κατηγορεῖν pro κατηγορεῖν usurpari contendit. In Etym. Τψήγορος, ἐκ τοῦ ὑψους καὶ τοῦ ἀγορᾶ γίνεται ὑψάγορος καὶ τροπῆ (adde: ὑψήγορος), apparet, a Grammatico nomen ὑψάγορος oeconomiae technicae causa fingi, neque fieri posse, ut sic scripserit, quemadmodum illi suspicantur p. 641. — γίνεται ὑψήγορος καὶ τροπῆ ὑψάγορος, quod, nisi doricum est, nihil est. A nominibus secundae declinationis vel usitatis vel suppositis derivantur ὑψηγορεῖν Philo de Cherub. p. 115. A. ὑψηγορά Socrat. H. Eccl. I. 1. 5. Nicet. Ann. III. 6. 61. σεμνηγορεῖν Philo de Conf. Ling. p. 320. B. λαβρηγορεῖν Schol. Hesiod. p. 114. ab altera declinatione ὑψηγόρας (Menand. Prot. p. 99. D. Lucian. Icarom. VIII. T. VII.) procedunt ὑψηγορεῖν, λαβρηγορεῖν. Pro λαβράγορος Adamant. Physiogn. L. II. 16. 395. potius λαβραγόρας, prq. ὑψηγόρας apud Suidan, ut et capit congruat, ὑψηγόρας scribendum videtur. Κενεηγορά, quod ex Plautone citant, certum est a poeta dorico sumtum esse. Sed quoniam semel ex hoc genere specimen compositionis captum est, non praeterendum videtur ne illud quidem, falso nonnullis in ὑψηγόρας alpha natura longum poetarum licentia breviatum videri. Qui error fortasse ex eo natus est, quod in ἀκρωνυχί, τὸ χαλκήλα-

†) Utrum ἀκρωνυχί ab ἄνετο derivetur an, ut Passowio placet de Lex. Graec. p. 84., a verbo εἴσω, de eo cum nomine pugnabo; est

τος et similibus productio nonnunquam cessat. Verum hoc poetarum arbitriis tribuendum est, neque in oratione soluta admittitur, nisi consuetudine et inscitia prave loquentium. Thomas M. p. 244. Διφρηλάτης, οὐ διφρηλάτης ex quo conjecturam capimus, a recentioribus sophistis nonnunquam in hanc partem peccatum esse. Forte evenit, ut nostri libri hunc scopulum evitarent, διφρηλάτης, ἵππηλάτης et quae his finitima et propinqua sunt, firme tenendo. Sed casum magis quam rationem accurale perceptam librariorum cursus direxisse, argumento est, quod in aliis nominibus, ejusdem moduli et longitudinis, ἐρέτης, ὄμότης, ἀρότης etc., non eandem constantiam praestiterunt. Τηνηρέτης quidem crebro usu irroboravit inveteravitque ita, ut non videretur a statu suo dejici posse; sed pro ξυνηρέτης et ἀντηρέτης alter Photii codex formas minus distinctas exhibet, quarum secunda stabili principio usa adjacentes syllabas obscurari non moleste patiebatur. Hinc mihi aliquis disceptet, utrum Thucydides αὐτηρέτης scripsisset, an, ut vulgatum est, αὐτερέτης, v. Interpp. ad Poll. I. 95. Codicum quidem consensus non obstabit, quominus, utrum velit, eligat: nam mirum sit, si in tanta consuetudinis corruptela librarii non aliquid suo ingenio indulserint. In pari cum librariis culpa pono recentiores scriptores, neque firmiter contendam, Cyrilum verbi causa c. Julian. VI. 187. D. + φευδωμοτεῖν scripsisse, non, ut vulgata fert, φευδομοτεῖν, praesertim quum συνομοσίᾳ compluribus versionis Alexandrinae locis, apud Priscum Rhet. p. 54. A. aliasque inferioris ordinis auctores legatur, quibus ut Platonem Rep. II. 365. D. p. 44. Ast et Pollucem VIII. 59. adjungam, haud facile quis a me impetraverit. Ξυνηρετμεῖν Soph.

enim communis utriusque vocabuli origo; sed si graece sribentibus verbi memoria inhaesisset, ἀπορησία potius protulissent, ut ἔτερον γέγονε.

Aj. 1516. negavi mihi a poeta profectum videri, non testibus aut auctoritatibus ullis, sed mea privata persuasione ductus, quae interiore substantivorum et adjectivorum ratione nititur, ad componendum non aequa habilius. Forma ipsa hujus verbi et adjectivorum poetarum ἀπήρετμος, εὐήρετμος, quibus non putaram quenquam contra me usurum esse, aliam mihi cogitationem injicit ipsa rei natura cum superiore coniunctam, de quadrisyllabis tres breves, unam ancipitem habentibus. Horum inconstantiam exemplis aliquot, ut forte affluxerit, coarguam, confusis rursus pro re nata nominum et verborum ordinibus; nam ut omnia membratim et articulatim exigam, tempora mea non patiuntur. Eustathius igitur ad homericum hemistichium: ἀπίμονας ἡδ' ἀνόλεθρον, haec breviter adnotat: κοινότερον, οὐ μὴν ἀπακός, p. 958. 57. Hujus auctoritate si stamus, apud Platonem quidem Epinom. p. 254. ἀνόλεθρος in ἀνώλεθρος mutabimus, quod plurimis Atticorum testimoniis nititur, Arist. Avv. 1239. Plato Tim. 548. πανωλεθρία Thucyd. VII. 314. pro quo πανολεθρία scribitur Joseph. Antt. X. 1. 512. Aristid. Pauath. pag. 218. de Concord. p. 550. T. I. de Pac. II. 404. Poll. VI. 162. ἀνόλεθρος Galen. Hist. Phil. IV. 27. δυσόλεθρος Theophr. H. Pl. III. 7. et rursus δυσώλεθρος III. 12. κακώλεθρος, + ἀξιώλεθρος Procop. Bell. Goth. IV. 30. 651. C. οὐρθρώλεθρος apud Strabonem, quod nonnunquam dubitavi an etiam Antigono Mirab. Ausc. XIV. reddi debeat. Verum sacramento non contendam, id ita se habere, multoque minus pro certo decernam, utrum idem c. XX. αἰγάλεθρος scripserit, an, quod nunc legitur, αἴγαλεθρος; primum quia ab hujusce aetatis scriptoribus illa constantiae et integratatis ratio abjudicari debet, quam veteres illi tacito quodam sensu sequuntur, deinde quia antecessau longae syllabae inconcinnae brevitati jam occursum erat; ψωμόλεθρος certe, ψυχόλεθρος, μητρόλεθρος, ἀνθρωπόλεθρος atque alia pariter

Y y

articulata, hanc rationem confirmant, et aperte Zonaras p. 1874. τὰ διὰ τοῦ ὄλεθρος ἔυγκείμενα διὰ τοῦ ὡγράφεται, οὐν ἀνώλεθρος, βιωλεθρος, ἐπωλεθρος (?) καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ φωκόλεθρος καὶ ψυχόλεθρος. Quanquam quae Phrynicus producit App. p. 46. et 61., πρωθάλεθρος et φιωλεθρος, opinionem nobis afferunt, etiam in hac re Atticorum aures a vulgi iudicio diasensisse. Illud asseverantius dicam: ὑπάρσαφος, παρωροφίς, ἀνάρροφος Procop. Bell. Gotth. I. 10. 354. B. cæteraque, quae hoc modo dicuntur, ab omnibus, qui aliquid auris habent, propter fortiorē pulsum antehabita esse; in quibus quam raro a librariis titubatum sit, quia quatuor continuae breves etiam imperitis ad reprehensionem notabiles videbantur, major illuc licentia est, ubi a fortiori initio ad finem decurritur, ὑψόρροφος Athen. V. 14. 230. T. II. Nicet. Ann. XXI. 9. 408. Χρυσόρροφος (male χρυσοφόρος editum) Lucian. Cyn. IX. 204. T. IX. Plutarch. V. Lucull. VII. 285. T. III. de Fort. Alex. VII. 39. T. IX. et quae eadem ratione decurrunt. Hinc accidisse videtur, ut ἀνήμετος apud Hippocr. Epidem. II. 152. E. T. II. suum statum teneat, εὑνήμετος contra consuetudini cederet. Quanquam et δυσέμετος, et χολημετος invaluerunt, quae apud veteres secundam longam habuisse tanto credibilis est, quod etiam tri syllaba ab hoc verbo propagata ad longitudinem inclinant, δυσέμητος et εὐημητος, quae non solum apud Medicos Mosquenses, ut Schneiderus refert, prope constanter hoc modo scribuntur, sed etiam apud Hippocratem quasdam reliquias habent: δυσημετον de Nat. Mul. 224. 38. a Foesio ejectum, et εὐημητος Aphor. V. 136. C. quod in fine ejusdem paginæ et aliis locis in εὐεμήτος mutatum est, deMorb. Mul. II. 15. 804. D. Galen. de Comp. Med. p. Loc. II. 1. 370. B. Alex. Trall. I. 15. 9. δυσεμήτος Galen. Commiss. in Epid. VI. 546. E. Diosc. IV. 155. 241. q. Schol. Arist. Ach. 584. Hos fluctus contrarii veteris et novae consuetudinis motus civera, propinquam tumultum obscure

quasi longo intervalllo interjecto cernimus; vicissitudines conjectura tantum et suspicione venamer. Illis non minibus non video quid potius accommodem quam δύσηρις et δυσήριστος, quorum memoria ita exolevit, ut δύσερις, φίλερις, nunc in omnium atribus animisque haereant. Commodo cecidit, ut in δύσηρις et apertum Moeridis judicium et codicam Pindaricorum P. VL 54, suffragia et metricarum rationum momenta congruerent, quibus omnibus Boeckhius motus est, ut eam formam in veterem possessionem restituaret. Pondusculum adjicit nomen viri proprium Αύσηρος apud Anacreontem Ep. III. et Pausaniam, et Scholiastae ad Lucian. Iap. Trag. p. 276. T. VI. notatio: Ἀμφήκης γράμματα καὶ ἀρθήρης (leg. ἀμφηρης), οὐα ἡ ἀπ' ἐκπέραν θρία ποιῶν cui annexum est ἀρθήριστος vulgo retentum Appian. Pun. I. 366. Menand. Prot. pag. 121. et ἀνήριστος Herychii. Hinc nobis ad multa alia suspicionis intentus ostenditur, quem callidioribus aperiendum relinquo. Nonne quidem longe abest, ut omnes hujus regionis vias et semitas tanquam in tabula designatas habeamus, neque spes apparet, in interiora perveniri posse. Nam quinque quaerendae longitudinis nulla alia sit causat, quam ut atribus inserviatur; harum autem judicium non apud omnes. neque omnibus momentis idem sit, fieri profecto non potuit, ut modulamentum illud aut ab initio omnibus ejusdem structuras vocabulis constantibus adhiberetur, aut procedente aetate non aliquando elevaretur. Multum etiam in quoque loco universa comprehensio momenti habet, et tum praecedentium memoria, tum sequentium praeceptio efficit, ut in uno eodemque vocabulo vox modo citius erigatur modo tardius. Namque illa ratio productionis ex consimili genere sublationum et positionum iudicari potest, quarum in nostrae quoque linguae vocabulis compositis sedes incertae sunt; ut v. c. in hoc, *unmöglich*, pro positura ejus modo primam modo secundam excitamus.

Y 2

Qua in re quantam veterum oratorum accusationem fuisse necesse est, qui id quod dicitur in oratione numerosum, hoc est, intervallorum longorum et brevium varietates et concentus ita perfecte callebant, ut negarent sibi orationem videri, in qua una esset syllaba longior aut brevior? De quo quum doctorum rhetororum praecepta legimus, nobis sardasti videmur. Jam illud quale est, quod pro genere orationis momenta syllabarum ex loco in locum transferri videmus? Sic contendit: quum πυκνότερος et similis formae comparativi aliter in poetarum numeris, aliter extra versum proterrentur, hinc, prout vel ille popularior numerus, vel hic distinctior illustriorque animum subiret, modo δυσήμετος modo δυσήμετος scribentibus occurrisse. Denique in eo quoque nonnihil momenti fuerit, quod ea aetate, qua vocales longae et breves suis quaeque signis notari coepitae sunt, multa vocabula culturae intermissione exaruerant, quae quum subinde literarum curis in vitam revocarentur, ad constantiam revocari haud potuerunt. †)

Sed praeter has et tales rationes maxima tamen, ut hoc saepius dicam, in antiquitatis praejudicio causa quaerenda videtur. Ejus observatio est in verbis διαγῆς, κατάρης, κανάλης (v. Zonar. Lex. p. 245.), ἀρχήν τοις ††), quibus consuetudo tanquam consecratis utitur. Hinc etiam derivata labuntur initij similia, nisi qua major vis cursum inflexerit. Quod quando fiat et quibus de causis, natura, an casu, an observatione aliqua,

†) Ηαc via γηγερέθω, γερέθω; γηγεμόσι, γηγαθέσι ab ἀγοράσθι etc. discesserunt.

††) Pro ἀρχήν τοις (τοῖς ἔρεσ) nisi apud Nicet. Ann. XVII. 1. 345 certe apud Philostr. Imag. II. 16. 835. αἱρετήν (Niceph. Greg. VII. 6. 151. A.) scriendum et pro εἰδνόντος εἰδνόντος Arist. H. Au. III. 9. 103. IX. 56. 488. εἰδνόντος etc. ut in L. VIII. 18. 379. editum est. Περτώνυμος Philostri. V. Apoll. II. 13. 63. Lexicis addendum.

nos sero geniti incassum quaerimus, quo plurima vestigia ferunt, sequi parati. Ita et Schaefero assentior ad Dion. p. 203. πεντώφοφος †) praferenti, qui numerus in διώφοφος, τριώφοφος paene necessarius, in illo similitudinis causa retentus est, et διόβολος (nisi τὸν διόβητον significat), τριόβολος, τετρόβολος passim vagantia, v. Hipp. Morb. Acut. LXVIII. 325. Galen. de Med. Simpl. VII. 4. 169. B. Athen. VIII. 1. 219. Dioscor. II. 202. 129. Poll. I. 33., modice eloquentibus eximenda ac ne Hesychio quidem unius Ed. Basil. auctoritate ἔξαβολος, quod Albertius meditabatur, inculcandum duco. Atque illa similitudinis ratio cum aurium judicio congruens persaepe totam familiam a contagione pravae consuetudinis defendit. Nam ἀνώνυμος, δυσάνυμος, ἀνώμαλος etc. quum semel aures perbibissent, congenera εὐώνυμος, ἀγχώμαλος etc. non permiserunt a communitate sui generis desciscere. Ἀγχόμαλος apud Hesychium, si poetum est, hanc justissimam excusationem habet; Dionysio Antt. V. 14. 878. ἀγχώμαλος reddendum. Neque non apertum est, pro δυσάνεμος in Lexicis, quae commu-

†) Πεντώφοφος Ann. Comn. XV. 502. B. et in Appian. Pun. VIII. 95. 436. receptis διώφοφος, τετρώφοφος ab aliena manu breve δι superscriptum est. Ομόρφοφος Aesop. Fab. CIL. 89. Hesych. quod quidam quasi ad compensandam longitudinis jacturam ὄμορφοφος scribere constituerunt, Syne. Ep. CXLVII. 286. C. Athen. X. 48. 101. ex quo errore ὄμορφέφος, compotor, in Lexica transfluxit, et + δι μορφοφοῖν Aesop. Fab. CIL. 346. et ἑψόρφοφος Athen. V. 230. T. II. Pro ὄμορφοφος Philon. de Charit. p. 697. A. Plutarch. Symp. II. Quaest. X. 1. 99. T. XI. L. VIII. Quaest. VII. 3. 571. Strabon. IX. 504. Galen. Theriac. I. 2. 931. F. T. XIII. Diog. La. VIII. 7.. Syne. de Insomn. 149. C. Epist. LVIII. 203. A. Liban. Decl. pag. 9. T. IV. iidem et aequales etiam ὄμορφέφος exhibit, Phile Quod omni prob. lib. p. 878. B. Syne. Ep. LXVI. 207. D. Athen. X. 48. 101. Lucian. Phal. I. 1. Aelian. H. An. I. 52. 55. que i Demostheni corte c. Mid. 553. de Cor. 321. et omnibus aetatis laudisque illius consortibus omni modo adserendum et, si vis facta fuerit, restituendum est.

nem Graecitatem representant, δυσήνεμος scripsi optere. Nam posteaquam Jungermannus ad Poll. I. 101, κατάνεμος ad ordinem revocavit, nullum sere in hac amplissima familia discordiae vestigium relictum est, ἀπήνεμος, προσήνεμος, ὑπήνεμος, δυσήνεμος, quod supra vulgarem usum esse quicque sentiet veterum non infrequens lector. Et huic contrarium quoque nomen Etymologus inter selectiora reponit: Εύήνεμος, φησιφαή et ex hoc porro propagatum εὐήνεμία Lucianus ut elatius et affectatum perattingit Lexiph. XV. 193. T. V. Idem Pseudol. XXIX. 85. T. VIII. ἀνηνεμία reprehendit, cuius judicii hanc Scholiasta reddit sane ineptam rationem: inutile esse hoc vocabuli, quia nihil afferat, quod non in νηνεμίᾳ contineatur. Itaque ergo νήκευστος, νήπιστος, νώνυμος, νώδυνος (v. Boeckh. ad Pind. Pyth. II. 11.) dicendum erit, quia imminuta eundem intellectum faciunt, quem integra. Absurdum foret hoc dicere. Lucianus ipse si interrogaretur, our ἀνηνεμία improbasset, nihil aliud nisi usus auctoritatem obtenderet, ratione carentem. Νήνεμος Arist. H. An. VI. 12, 272. de Divin. II. 110, A. T. II. Theophr. Caus. Pl. V. 16, Polyae. II. 50. 11. νηνεμίᾳ Plato Theaet. 153. C. Phaed. 77. E. Polyb. XXXIV. 11. Ἀνηνεμία in Diod. III. 49. ἀνηνεμεῖν Strab. VII. 5. 388. codicibus relictum neque in locum receptum est: Plutarcho consultum ivit Xylander Symp. VII. Quaest. VIII. 4. 551, T. XI. νήνεμος reponens, quanquam de his dialectorum miscellionibus lubricum est voluntatis judicium facere. De Atticis autem confirmat idem Pollux II. 106. ἀνηνεμία tacite excludens. Contra eosdem Atticos oratores ἀνελέής potius quam νηλέής dixisse, tum Pollux uti credamus facit, illud saepius, hoc nunquam memorare dignatus, tum exemplorum potior auctoritas, ut, si quid inter codices discrepet (v. Schweighæus. ad Appian. T. III; p. 713.), non difficilis sit elecțio. Ἀνελέής recte Boeckhium ex Platone excerptisse, manifestum facit Grammatici Ba-

stiani notatio Add. ad Greg. p. 880. Ad *νηλεής*, *νήνεμος* etc. quod attinet, clarum est, ἀνηλεής, ἀνήνεμος, omni pondere in commissuram inclinato, syllabam initialem obscure et tenuiter praesonantem missam fecisse. Auctor mihi est Blomfieldius, qui ad Prom. 127. tirones meminisse jubet, *νηλεῶς* per aphaeresin formari, non autem ex particula *νή*, *quam, si me audias*, inquit, *a Graecia abjudicabis*. Valkenarius, vir longe eruditissimus, sed qui in etymologia parum videbat, alter sentiebat, putabatque, *νηλεῶς* a *νή* et ἔλεος *camponi*, ut *νῆστος*. Quod si verum est, quid fiet ἀνηστις? Quintimo *νηγρετεῖν* et ἀνηγρετεῖν, *νήνεμος* et ἀνήνεμος, *νήκετος* et ἀνήκεστος *promiscue adhibentur*.

Invidiosam illam Valkenarii laudationem silentio transmittamus. Hoc unum a Blomfieldio quaeram, unde *νήκερος* ortum putet? An ab ἀνάκτερος? Non poterit alter dicere. At hoc vanum et nihili vocabulum est. An igitur Valkenario assentientes particulam *νή* inter communia graecae linguae formamenta referemus? Ne id quidem. Si me interrogas, res ad hunc ferme modum est. Quum *νήκεστος*, *νήνεμος*, *νήριθμος*, et talia multa in consuetudinem sese immersissent, quorum rationem paullo ante, ut facultas tulit, explicui, mox hebescente etymi sensu etiam alienigenis transitus in hanc familiam ~~factus~~ est, *νηπαθής*, *νήκερος*. Verum de his satis. *Ἀνήρετος* an ἀνάριθμος Atticis familiarius sit, vix operae videtur quererere; nam utroque ἀναριθμητος praestat, quod Xenophonti Cyr. VII. 4. 8. recte e cod. redditum est pro ἀνάριθμος Porphyr. de Abst. II. 5. 106. Stob. Ecl. Ph. I. 2. 24. Themist. Or. IV. 60. C. Joseph. VIII. 6. 456. quam mensuram etiam ἀνάριθμος, *ἰσάριθμος*, + *εὐάριθμος* Nicet. Ann. XVII. 10. 350. habent. *Ἀνήριθμος* (ut ἀνώλεθρος) Pollux III. 88. Athen. VI. c. 64.

Illa vero similitudinis ratio, cuius vis in graeco sermone tanta fuit, quantam in omnibus linguis expe-

rimur, caute sequenda est, ne nimis urgendo ultra, quam impune liceat, provehamur. Nam ubi ἀνομασία in usum venit, relicitis adjectivorum vestigiis ex hoc ἀντονομασίᾳ, κατονομασίᾳ, παρονομασίᾳ etc. componerunt, quae non ignoro nonnunquam longa syllaba scribi et quidem ea inconstantia, ut non raro utriusque scripturae exempla in eodem inciso sibi occurrant. Sic etiam compositum περιοδυνάω non aliter, ac simplex scribitur, scribendum videtur, licet adjectiva paronyma ἀνώδυνος et + κατώδυνος Hesych., ἀπόδυνος (ἐπωδύνεστερον Hipp. de Artic. III. 593. E. T. XI.), et quae ab his rursus redundant, in longitudine tuenda sibi constent. Sed eorum perplexior ratio, quibus et simplex breve et compositum productum praestructum est, quorum ab altero composita, ab altero derivata videri possunt, velut ἀνομαλίζω et ἀνομαλόω. Sed ἀνόμαλος apud Strabonem et ἀνομαλία Prisc. Rhet. pag. 50. B. Anna Comn. XV. 498. A., in quibus Grammatici distincte tradunt secundam producte pronunciari, v. Etym. M. p. 15., perinde ut ἀνόχυρος Diod. XIII. 108., quod Zeunius Sturziusque Xenophonti tribuere conabantur Agesil. VI. 6., ableganda sunt. Denique, ut ad extremum perveniam, adjectiva παρόρειος, ὑπόρειος Callistr. XIV. 906. eodem modo in secunda syllaba dicuntur, quo simplex ὄρειος in prima. Sed si ex iisdem antiquo more substantiva feminina finguntur, ὑπώρεια, παρώρεια, his etiam mensura augustior et robur antiquum redditur. Id a Suida significatum: Τηρέοις καὶ υπόρειον τὸ ὑπὸ τοῦ ὄρους, ὑπύριον δὲ τὸ μικρὸν ἀκρωτήριον (+ παρόρειον Schol. Ven. Ιλ. T. 490. X. 190.), ὑπώρεια δὲ καὶ ἀκρώρεια διὰ τοῦ ὅ μεγάλου. Η παρορεῖα Strabon. II. 191. VII. 3. 340. duobus vitiis laborat, quibus caret Mosquensis lectio παρώρεια. Ακρόρεια Orph. de Lapid. Argum. v. 65. poetica licentia corruptum est, ut ἀνόλεθρος, αἴγελάτης; neque enim Jacobsio, viro doctissimo atque humanissimo, accesserim, exempla correptionis ab ἀβίαι-

τος et Ἰόνιος repetenti, Animadv. ad Anth. T. XII. 252. quorum prius a βίοτος compositum et tantum in annominationis quodam genere receptum est, ἀβίοτος βίοτος, alterum dubitant omnino an vitium sit Ἰόνιου scribere. Quemadmodum igitur in oratione soluta ὑπόρειος, παρόρειος longitudinem respuunt, ita ἀκρώρεια, πρυμνώρεια breviari nequeunt. Eustathius p. 780, 24. τὸ ὑπωρόφιος κρᾶσιν ζητεῖ δύο ὅ, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται ἐν τῷ ἀκρώρεια καὶ ὑπάρεια. Falsum hoc esse, appareat ex homericō παρώρεια et iis, quae supra probavi.

C A P. V.

DE AORISTIS PRIMIS VERBORUM
AUT HYPOTACTORUM.

AD

PHRYN. ECL. p. 287. et 564.

Quod Phrynicus praescribit, ἐκλιπάν dicendum esse, non ἐκλεψας, hoc, si censum habeamus exemplorum atque id solum, quod plerique et optimi dixerint, probandum ducamus, ratum atque firmum erit, licet hunc aoristum neque antiquis scriptoribus insolitum et recentioribus frequentatum esse reperiamus. Apud Hesiodum quidem, ut quam longissime regrediar:

"Ος κεν τὴν ἐπέροκον ἀπολεψας ἐπομόσσῃ."

Theog. 795. alii ab ἀπολείβω, ab ἀπολείπω alii derivatum volunt; pendet animi Wolfius; mihi propter quaspiam rationes significatio verbi ἀπολείπειν, aoristo praesertim tempore, ab hoc loco aliena, libandi autem ei convenientissima vñdetur. Sic Homerus Ὀδ. Ζ. 552. ὕμοσε δὲ πρός μ' αὐτὸν ἀποσπένδων. Ipsam formam aliquando in usu fuisse tum ex recentiorum epicorum scriptis apparet: μη καλλείψης Quint. Smyrn. X. 299. καλλείψας Nonn. Dion. XXXII. 551. 18. XLIII. 749. 10. XLVI. 780. οὐδὲ λείψειν Oppian. Cyn. II. 33. Manetho I. 153. tum e

Grammaticorum notis. Etymologus: 'Ελεύθερον ἵστη-
κός. Macrobius de Diff. Verb. p. 724. „Απὸ τοῦ λέξεω
ποιεῖ ἀόριστον ἔλευθρα (‘Οδ. Ο. 149.); item ἀπὸ τοῦ λέξεω
fit ἀόριστος ἔλευθρα.“ Sed fortasse dixerit quispiam, nos
perverse Phrynichi sententiam interpretari, neque ab
eo primum verbi λέπτω aoristum simpliciter condemnari,
sed compositum illud ἐκλεύθαι. Huic affinis fuerit Butt-
manni sententia, qui, quum Heindorfius ap. Plat. Gorg.
p. 505. καταλεύψωμεν in καταλεύπωμεν demutasset p. 202.,
factum haud improbabit; verumtamen non in univer-
sum se de hoc aoristo dubitare ostendit; esse enim non
nullum ejus usum; sed compositum καταλεύψαι sibi sub-
lectae fidei videri, v. Auctar. Animm. p. 525. Huic
rationi sic occurritur. Tum simplicis verbi tum compo-
sitorum omnium aoristus prior tam raro deprehen-
ditur apud veteres, ut necesse sit huic inclinamento ali-
quid maculae et labis adspersum fuisse; Phrynicus
autem, qui de plerisque rebus brevius adstrictiusque,
quam causa desiderat, disserrere solet, uni certo exem-
plo, quod forte in Sophistarn scriptis occurrisset, nota-
m apposuit; quod pro eo habendum est, quasi de toto
generē prouinciasset. Nunc exempla producam. Λε-
ψες pro λιπών Aristophanem usurpasse testis est Antiat-
ticista Bekk. p. 106. Sed his solitariis exemplis nega-
bit Phrynicus magnam auctoritatem tribuendam esse; dummodo adsit aliquid usitatius, quod item valeat;
neque sponsorem admittet quamvis honestū; saepe
enī tempore fieri, ut in magnis quoque auctoribus
incident aliqua vitiosa, dum aut necessitati pareant
cuiquam aut animum ad analogiae conservationem non
attentum habeant. Pro λεψες praeterea nullus Attico-
rum intercedit, sed Luciano illud excidit de Paras. c.
42. 152. T. VII. et Tzetz. Chil. V. 428. In compositis
nullum est quod exemplo careat; pleraque, si recen-
tiiores in consilium adsumimus, paria fere habent aucto-
ritatis momenta: Αὐτολεψας Basil. Ep. CCCII. 419. D.

Pythag. Aur. Carm. v. 70. †) qui versus in Empedoclea Sturz. p. 396. translatus est; εἰ δ' ἀπολεῖψης Philodem. Ep. CXXI. 695. Paralipp., ἀπολεῖφεις Themist. Or. XXV. 510. D. Ἐγκαταλεῖψαι Heliod. II. 18. 76. In Aeschinis Or. de Fals. Leg. p. 288. Reiskius e cod. Helmstad. edidit οὐς δ' ἐγκαταλεῖψας ἀδικήσεις, χρήσει ἔχθροις μείζοις, pro. vulgatis ἐγκαταλεῖψεις, ἀδικήσεις, χρήσει δ' —. Concinnius, ut arbitror, scribetur: οὐς δ' ἐγκαταλεῖψεις, ἀδικήσας χρήσει ἔχθρ. μείζ. quos destitueris, hos, quippe *injuria affectos, inimicos habebis.* "Οπως — μήτε ἐλλείψῃ Aristot. Polit. I. 9. 54. corrigere promptum est. Verum ἐλλείψας Olympiod. ad Meteor. I. 10. a. ἐνέλειψε. Apoll. de Synt. II. 8. 117. Sylb. de Adverb. p. 576. Eu- stath. p. 339. suis auctoribus non indigna sunt. "Αν ἐπιλεῖψωμεν, ἀν καθήμεθα Dio Cass. XXXVIII. 181. Ἐκλείψας Liban. Ἐκφρ. T. IV. 1089. Ἐπιλεῖψαι, quod in Dem. de Cor. 324. codici Aug. relinquendum est, suo jure utitur Zosimus IV. 10. 297. Omnia frequentissimum est καταλεῖψας, cuius exemplum ab antiquo au- ctoore, Charace, proditum in Schol. Nubb. 508. pluri- mos imitatores habuit: Lucian. Dial. Meretr. VII. 227. Philostr. II. Vit. Soph. I. §. 11. p. 561. Plutarch. Parall. XXXIV. 432. T. VIII. Choricius in Anecd. Villois. pag. 21. Euseb. H. Eccl. V. 10. 220. Socrat. H. Eccl. I. 6. 11. Theophyl. Simoc. III. 15. Nicet. Ann. XVII. 3. 534. Schol. Eur. Phoen. 1061. etc. Hesychius: Ἐάσαντες, καταλεῖψαντες · unde mihi suspicio suborta est de Coluthi v. 115.

Δειμαίνων δ' ἀνόρουσε —

*καὶ χορὸν εὔκελάδων δονάκων ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας
μήπω πολλὰ καμοῦσαν ἐήν ἀνέκοπτεν ἀοιδὴν.*

Codicum et Edd. veterum consentiens scriptura est ἐπὶ φυτὸν s. φυτῷ ἑάσσας, cuius nec pes nec caput in rece- pta lectione apparent. Neque placet h. l. fagi mentio sensim illata. Itaque suspicari licet, illum ἐπὶ οὐδετέρᾳ

[†) V. not. ad Poet. Gnom. p. 148, G. H. S.]

σας scripsisse, *fistula humi abjecta*, quam significacionem seriores, ut dico, huic verbo dederunt. Quod superest, eodem modo Nonnus Dion. VI. v. 288. σύριγγα ἔσσας. Καταλειψα Theophil. Instit. I. Tit. XI. 3. 114. Postremum esto παρέλειψα Polyb. XII. 15. Sopat. Διαιρ. p. 507. Schol. in Dion. Gramm. p. 972. Bekk. Tzetz. ad Lyc. v. 207.

Haec ad tuendam Phrynichi sententiam satis poterant videri. Sed quoniam paullo plus professi sumus, proponam breviter, quid veteres magistri de aliis authy-
potactorum aoristis praecceperint.

'Τηξαιρῆσαν ἀντὶ τοῦ ὑπεξελὸν, ἀνελήνιστόν ἐστι. Καθόλου γὰρ τῶν διὰ τοῦ αἰρῶ περισπωμένων δημάτων, οὐτοις παθαιρῶ, ἀναιρῶ, διαιρῶ καὶ τῶν ὄμοιων, ἐκλέοιπεν ὁ πρᾶτος ἀνδριστος καὶ τὰ τούτου κινήματα Hort. Adon. p. 167. quae fluxerunt ex Etym. M. p. 777. 52. hinc corrigendo. Ad fidem huic decreto praestruendam valet in primis, quod exemplorum contrariorum maxima pars etiam alio nomine et causa suspecta est: ὅπως ἔξαιρήσωσι Aristid. Panath. T. I. p. 137. ὅπως ὑφαιρήσῃ Plutarch. V. Lucull. XI. 291. T. III. ὅπως μηδὲ ἄλλοι ἀναιρήσωσι Jamblich. V. Pyth. XXIV. 108. 253. Nonnullam conjunctivi geminata plaga prosternendi sunt, ut in Lucian. pro Imagg. XII. 35. T. VI. σκόπει ὅπως μετακοσμήσῃς καὶ ἀφαιρήσῃς, et Plutarch. de S. N. V. c. XVII. 255. οὐκ ἀν προειμην — εἰ μὴ τις ἀναιρήσῃ καὶ διαφθείρῃ. Neque, si subjunctivi indicativis intermixti sunt, id expavescendum est, ut ap. Sopatr. Διαιρ. Ζητ. p. 306. κοινῇ τοὺς συκοφάντας αἴρήσωμεν, κοινῇ τὴν ἐπιβούλην ἐλγήσωμεν — ξητήσωμεν — παράσχωμεν, quo loco diversi modi facile inter se coeunt. Ταῦτα πάλιν — συνθήσομεν καὶ τάξομεν καὶ διέλθωμεν Arist. Rhet. ad Alex. XXXVI. 14. Ἐπεμβάθη ὅπως — ἀποσήσεται ἡ ὅπως — μὴ ἀπόληται ἡ ὥς — δύνηται Xenoph. Ages. VII. 7. ubi Edd. nonnullae δυνήσεται praestant. Atque ejusmodi locis librarii, monorum discrepantia offensi, paronychii tollendi causa saepe vulnera inflixerunt letalia, ut illi Pindarico. Ol.

VI. 40. ὅφεια βάσιμαι ἵκωματε, ac multa in eundem modum. Neque raro in hoc verbo, de quo agitur, infinitivi futuri aoristorum speciem induerunt. Dion. Hal. Antiqq. VII. 65. 1461. ηξιώσεν ἀφαιρήσασθαι, pro quo nihil impedit quominus futurum reponatur, quod non rarenter contra Atticistarum praeceptum cum verbo ἀξιοῦν construitur; sic apud Dionysium ipsum V. 61. 993. οὐδὲν ἀξιώσουσι συγχωρήσειν. Arrian. Alex. I. 12. 34. οὐκ ἀπαξιώσας ἐμαυτὸν καταστήσειν. Polyb. IV. 47. 116. ἀξιοῦντες καταλύσειν. †) Verum de Dionysio ejusque aequalibus non nimis sollicitus sum. Nam neque fieri potest, ut id, de quo Atticistae tam diligenter caverint et monuerint, non fuerit aliquando admissum, neque nos dubitare sinunt Hesychii Glossae: Αἰρήσαντες — Αἴρησασθαι — Αἴρησάμην — Ἀφαιρήσασθαι et Lexici Coisl. p. 251. (p. 356. Bekk.) Προηρήσαντες (sic), θελήσαντες Αἴρησαμένων, βουλευσαμένων. Gravissimum vero illud Hesychii: Κασαιρῆσον, κάθετε. Λόκωνες, ut emendat Koenius ad Gregor. p. 301. Ita ἀναιρήσαι Polyaen. VII. 40. 242. Schol. Lucian. Merc. Cond. XI. 280. διηγησεν ἐς τρία Schol. Ven. K. 6. non in dubium devoco, quanquam idem in Epist. Theanus II. p. 57. ἐὰν ἀφαιρήσῃσθε vitii suspectum habeo, non ut philosophae elegantia indignum, sed quia conjunctivos praesentis et aoristi primi confundere librariis insitum et innatum fuit. Apud Liban. Decl. Achill. p. 78. T. IV. ἀλλ' αὐτοὶ αἰρήσω sensus exigit ἀλλ' ἀναιρήσω, sed esto, occidam Hectorem. Philoni de Nom. Mut. 1046. A. τοῦ μὴ ἀφαιρῆσαι αὐτὸν — perite Mangeyus ἀμοιρῆσαι ex altero loco restituit p. 580. Pro πάντα μόνος ἔξηρήσατο Dion. Cass. XLV. 25. 436. aliud aptius codd. praebent. In Mechann. vett. p. 69. συνθεὶς καὶ συναιρήσας invita sententia pro συναιρήσει, neque recte a Blanchardo Arrian. Tact. p. 53. ὑπεραιρήσας. pro ὑπεραιρήσας scriptum est. His breviter disputatis sic argumentor: si recentior

[†) Cf. not. ad Post. Gnom. p. 16. G. H. S.]

Graecitas, tot seculorum hereditate aueta, et remotissimi cujusque cupidissima ostentatrix, tam paucis nobis hujus aoristi exempla praebet, veteres aut nunquam aut perraro eo usos fuisse necesse est. Isocratis locum c. Lochit. 12. 698. (p. 400. Cor.) τὴν περιπλήσσουσθε τὸ τὰς οὐσίας ἀφαιρεῖν — καὶ — ἥγησθε —, si nihil gravius peccarunt librarii, ejusdem syllabae geminatio corrupisse videtur, ut passim δυνήσθε, εὐρήσθε scribitur. Apud Platonem de Rep. IV. c. 2. (422.) οἵτις αἰρήσθαι priores recte in αἰρήσθαι mutarunt, a quo Astium recessisse nolle. Exempla ista, quibus probat, cum verbo οἴμαι aoristum infiniti construi posse, ad id, quod quaeritur, nihil conferunt. Unus restat Aristophanis locus Thesm. 760.

Ταλαντάτη Μίκηα, τις ἔξεκόρησε σε;
τις τὴν ἀγαπητὴν παῖδα σου ἔχεισατο;

quam lectionem Scholiastas ante oculos habuisse patet. Verum ad meum sensum nihil languidius fingi potest hac epexegesi τις ἔχεισατο, mihi que ita persuadeo, si quis prioris versus sententiam pluribus et planioribus verbis comprehendere velit, *vix eum alia esse reperturum*, quam quae hoc versiculo continentur. Utrum vero totus versus spurius habendus, an pro ἔχεισατο aliud verbum quaerendum esset festive ambiguum, ut ἔχεισατο aut simile quiddam, (notum est, quem in sensum τρόπῳ, τρυμαλίᾳ et τρυπᾷ ferantur,) hoc igitur quum tecum constituere non possem, Hermanni sententiam sciscitatus sum, qui mihi respondit, sibi difficile videri aoristum illum ex Aristophanis loco elevare, seque dubitare etiam, an Aeschylus Agam. 671.

"Ητοι τις ἔξεκλεψεν ἡ ἔχεισατο.
codem modo scriperit. De Aristophane igitur quiesceret.
In Quinti Smyrnaei loco IV. 40.

Toὺς εὖθ' ἀργυρότοξος ἀναιρήσειν Ἀπόλλων·
et facilem emendationem reperio, ἀντέτειν vel (quod

mili verisimillimum videtur) ἀμανφώσειν, nec difficultatem vulgatae excusationem. Namque apud epicos poetas multa aoristorum exempla inveniuntur, a quibus pedestris sermo declinat: "Εθρεξε Hom. Il. N. 409. Σ. 599. Fischerus ex subditicia Iphigeniae Aulideae parte et ex titulo sepulcrali protulit. Οἰησασθαι Arat. Diensem. 896. et 1006. e cod. Vratisl. restituendum, quo in prosa abutuntur Porphyrius de Abst. II. 24. 144. Eustrat. in I. Nicom. p. 8. a. Ἐπέλησε homericum Οδ. T. 85. λήσειε Nicand. Alex. 281. λήσασθαι Quint. Cal. III. 99. XII. 460. Nonn. Dion. XXXIII. 544. 15. XLVIII. 860. 15. Thucydidis λήσωσι ετ Xenophontis λήσανται, quod Mattheiae denuo inserit, jam Fischerus sustulit Animm. ad Vell. T. III. p. 127. codicum ille auctoritate ductus, nullis grammaticis rationibus. Itaque etiam Isocrati διαλήση reliquit, quod non magis tolerari potest, quam μὴ λήσῃ Plat. Rep. IV. 421. E. Dion. Hal. Antiqq. VI. 58. 1170. ὅπως λήσῃ Schol. Eur. Phoenn. 987. etc. Epicis aoristis, hoc est iis, qui antiquitus communiter cum secundis usurpati, mox vero, his praevalentibus, a scriptorum usu remoti et ad certum genus restricti sunt, etiam ξψασθαι Theocriteum IX. 2. adnumerari posse videtur, quod et Pindaro tribuit Pauwius Ol. XIII. 59. et recentiores etiam in communi sermone usurpant: συνέψασθαι Anna Comn. II. 61. B. Certum est, aoristum δυνήσασθαι Homero ejusque imitoribus, Arat. Phaen. 375. Epigr. Δέεσπ. DCXVIII. 248., propriè assignatum esse, neque hanc circumscriptionem exceedere. Αὐτήσασθαι Demosth. c. Eubul. 1501. 2. Taylori inventum est; δυνήσησθε de Fals. Leg. p. 445, quod Mattheiae commemorat, Reiskius ex codicillo nescio quo pro δύνησθε seu δυνήσεσθε in textum transtulit. Idem in Dion. Chr. Or. VI. 209. Venetae mendum ὅπως ξῆν δυνήσωνται instauravit, quum Morellius, quem ille graece scire negat, recte δυνήσονται edidisset. Similiter in Diod. Sic. II. 26. scriptor codicis Mut. εὰν μὴ δυ-

νήσωνται pro δύνωνται invexit. Neque plus tribuendum est iis, quae Fischerus p. 74. in medium affert. Haec praemuniuntur reliquo sermoni nostro, ne quis in cursu hujus disputationis, ubi aoristorum commentacionum turmae profligandae erunt, haesitet ob eam causam, quod conjunctivos aoristi eum inclinamentis futuri et praesentis a librariis commutari nesciat. In Demosth. Prooem. 1458. 16. ὡς ἀγαπητὸν εἶναι μοι δοκεῖ, ἀν., ὅπως μὴ πείσεσθε πακᾶς, δυνήσεσθε φυλασσεσθε, ubi plures apertae sunt emendandi viae, una brevissima est, ἐὰν δύνησθε. Ex eodem errore scribendi ἐὰν πεισθήσθε Athen. VI. 89. 517. καν̄ πεισθῆσαμεδα Philo Quis rer. div. haer. 519. C. (ubi καν̄ πεισόμεδα, quod Mangeius p. 515. T. I. e codd. edidit, propius abest a vera scriptura.) ἐὰν ἀμαρτήσθε, quod cod. Paris. in Dem. Or. de Pac. 57. 14. offert, ἐὰν εὑρήσητε Id. Prooem. 1442. ἀν δὲ μὴ εὐρήσωμεν Sopat. Diaer. p. 384. ξένηρήσουν Synes. Encom. Calv. p. 82., pro quo jam Porsonus Advers. p. 192. e Suidā ἔξενρεῖν emendavit, et similia nata sunt. Quorum multitudinem si quis pertimescat, is trepidare et verecundari desinet, si illa respexerit, quae ne summus quidem codicum consensus a ferro vindicare potest: ὅπως μὴ ἔσωνται Dio Chr. VIII. 285. ὅπως μηδέποτε γενήσωνται Aristid. Or. de Societ. I. 482. ὅπως δεήσωνται Liban. Decl. I. 184. ὅπως μὴ πεύσηται Lys. de Gaed. Erat. 24. pro quo Jacobsius Emm. in Athen. p. 28. πευσῆται proponit; ὅπως μὴ πείσωνται Demosth. Olynth. III. 28. quod vitium in Dion. Hal. Antiqq. IV. 30. 719. a Sylburgio invectum, ex Plat. Gorg. 515. A. ab Heindorfio sublatum est; ὡς μὴ κείσηται Hippocr. T. I. 618. Lind. ἐπανελεύσηται Galen. de Humor. p. 152. B. T. III. ἦν φανήσηθε Isocr. c. Callim. 18. 663. εἰ μὴ συνήσωμεν Artemid. I. 2. 7. δικῶς γνοίη τοι παρεδόση Strabo I. 20. quaeque alia afferri possunt plura. Unde haec serperint, non obscurum est. Alia librariis tribuenda sunt, qui, a teneris unguiculis in sordi-

bus caducae Graecitatis volitati, cum aliis erroribus, quos cum lacte nutricis suixerunt, etiam futura subjunctivi in veteres transfudere libros. *Mὴ* — ἀνθήσης — ὄφελης — δώσης gregatim occursant in Epigr. Αδεσπ. DCXCIV. 266. ἐὰν βάλῃς — δώσῃς Geoponn. X. 54. 722. ὅταν δώσῃ Tzetz. ad Lyc. v. 447. Moschio de Aff. Mul. p. 20. Anecd. Bekk. p. 472. ἵνα προθήσῃς Schol. Arist. Lys. 445. ἂν ἐπιθήσῃ Eumath. Hysm. III. 86. Ἰνα ἀποκαταστήσῃ καὶ ἀποδώσῃ Harmenop. Proch. II. 11. 157. ἐὰν φέν — προεθήσῃ — ἐπιθήσῃ II. 4. 144. ὅπως παραλλάξῃ καὶ ἐκδώσῃ Aesop. Fab. XLIV. ἐὰν εὑρήσω Id. CXXXI. p. 535. ἐὰν δηκτήσωμαι Fab. XXV. ἵνα ἔξωσι Schol. Thucyd. III. 21. quod etiam Lysiae inserere ausus est Taylorus Epitaph. p. 106. T. V. ἵνα παρέξῃ Schol. Arist. Avv. 1521. ἐς ἂν ξῆς Aesop. CCLXXII. 178. γεννήσωνται metrum tuetur in Jo. Geom. H. in Θεοτ. I. v. 57. Εως ἂν αὐθήσηται Schol. Arat. 418. Sed iudicem etiam reocentioris Graecitatis alumni aoristos nulli veterum cognitos in usum intromiserunt: ἀνθίκασθαι Anna Comn. IV. 114. B. ἡμέτερο Nicet. Ann. XIX. 6. 372. ἀνθίκασθαι Eustath. p. 153. Θήσαντες Constant. Porph. Adm. L. III. 148. C. πεθήσεις Coluth. 155., unde elucet, qui factum sit, ut pro παρεῖσαν, ἀφεῖσαν toties παρῆσαν, ἀφῆσαν scripta reperiuntur, Aristid. Or. Plat. II. 157. 140. 151. et in locis a Schneidero citatis ad Hell. VI. 5. 19. τοῦ εὑρήσαντος Etym. s. Ερμάνειον. Ελεύσασθαι autem Charitonii I. 3. auferendam est. Ex hoc nemo dubitaverit, unde illa vitiorum multitudine libros nostros occupaverit. Ac nonnunquam etiam librarios de temporum congruentia sollicitos fomenta ex proximo quaevisisse appareat, ut in Dion. Hal. Antt. VI. 61. 1179. πάντων ἂν εἴηται ἀφορούστετοι, εἰ ὑμᾶς παραδώσαιτε, concinnius esse crediderunt quam παραδώσετε, quod hoc loco. repouendum est. In eandem plagam Reiskius incidit in Lys. c. Eratosth. p. 222. εἰ τὰ χρήματα δημεύσετε, καλῶς ἂν ἔχοι, contra codd. δημεύσαιτε corrigens, v. Jacobs. Emerend. in Athien.

p. 29. Heindorf. ad Phaedon. 218. Alia ab editoribus ἀγρεμοτικέστοις introducta sunt: ὅπως μὴ δώσῃ Theophr. Char. XXVI. εἰ παραθήσῃ Geopon. XIII. 12. 958. alterum Camotio, alterum Needhamo debetur; ὅπως φανησονται Dem. c. Phaenipp. 1047. Reiskius, ὅπως παραδησονται — καρασχήσονται Athen. XII. 53. 458. nescio qua ex membrana arreptum Schweighaeuserus vulgatis prae-tulit. "Ὅπως μηδὲν ἐνδάσσωμεν Thucyd. VI. 78. ὅπως μὴ διαφῆσσοι VII. 32. invitis codicibus subrepserunt. "Ινα παραδώσῃ Joseph. Antt. VII. 1. 566. οὐ φέξωμεν VI. 14. 555. μὴ οἰχύσηται Gregor. Naz. VII. 214. doctis Theologis, qui novissimas editiones adornarunt, nemo justus rerum aestimator exprobrabit. Sed quod ὅπως φεύξονται Jamblich. V. Pyth. c. 51. 206. 400. et ην καθέξεις (leg. καθάγεις) Plat. Gorg. 461. D. p. 51. Heind/ etiamnunc se oculis ingerunt, molestum est. Quid rationis novi Testamenti auctores et diasceuastae sequuti fuerint, vix serio quaerendum; sed pro cetera textus tralaticii conformatio-ne κανθάρουμαι et σταθήσομαι, praesertim in Matthaei et Pauli libris, ferri non possunt, v. Abrech. Diluce. p. 795. Wakefield. Sylv. Crit P. III. 59.

Cum illo librariorum errore, quem modo exagavimus, conjunctum est, quod fatiscens Graecitas sub-junctivis aoristi significationem futuri tribuit. Qua de re in primis memorabile est Lesbonactis testimonium: Τῶν ὄπισταν τὸ συντάσσειν τὸ μή μετὰ μέλλοντος χρέον — — ἡμεῖς δὲ τὴν μὴ ἀπαγόρευσιν καὶ τὴν οὐ ἀρνησιν ὑποτα-κτικοῖς δήμασι συντάσσομεν, οἷον οὐ μὴ μισθεθῶ, οὐ μὴ εἴπω. Ανακύστεται δὲ ἐξ τούτων τοῦ σχήματος καὶ ἔτερον Δι-ρεον, ὃ γίνεται τῆς αὐτῆς συντάξεως χρεοκοπουμένης, εἰσα-στὴν εἶπει τοι, ἀστὴν τῷ αὐτῷ ἔρῳ τοι, καὶ, σιγμερον οὐκ ἴδης, καὶ τὸ Οὐ γάρ πω τοῖον οὐδον ἀνέρας οὐδὲ ίδω-ματι. p. 187. Homericæ exempla omnibus nota et prompta esse debent. Oratoribus in tali constructione οὐ μή con-venit. Aristid. Rhod. 551. T. I. οὔτε καθήρηται, οὔτε οὐ μὴ καθέληται, νῦντε σεσύλλαχεν, οὔτε μὴ σιλήσαι. ubi illud

οὐ vel in **οὐν** mutandum vel (quod probabilius) expungendum est. Idem Or. in Jov. p. 2. οὐκ ἐκινδύνευσε, οὔτε μήποτε πιθανεύσῃ et p. 6. οὐκ ἐκάλυσε οὔτε μὴ πωλήσῃ. Introque loco futurum indicativi reponendum. Plato Phaedr. 260. E. οὔτε ἔστιν, οὔτε μήποτε γένηται. Rep. X. 287. T. VII. οὔτε ἐφυτεύθησαν, οὔτε μὴ φυῶσι, cuius generis exempla plura collegit Schaeferus Melet. p. 110. In Aristot. Rhetor. ad Alex. XX. 95. οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἀν τολμήσαιεν, οὐδ' ἀν φήσωσιν scrib. οὐδὲ φήσουσι, ut in Apsin. Τέχν. 725. μηδενὶ συμβαίη, ἀλλ' οὐδὲ συμβήσεται. Plato Legg. XI. 153. δι μήποτε γένοιτο, οὐδ' ἔσται. Eodem modo Demosth. c. Mid. 581. et Diog. La. V. 12, 275. δι μὴ γένοιτο, μηδὲ ἔσται. Non magis οὐ cum subjunctivo in enuntiationibus simplicibus apud veteres occurrere videtur; οὐδὲν πάθης Lucian. Dial. Mar. VI. 3. et id genus alia in suspicione ponuntur. Sed quo magis per devexum ire coepit Graecitas, tanto apertius haec glicit constructio. Οὐδέποτε ἀποφύγη pro ἀποφεύξεται Cynosoph. XXX. 44. ἐπιδῶ pro ἐπιδώσω Aesop. Fab. XVIII. 290. (ubi hoc ipsum restituit Corayus) προσενέγκω pro προσοίσω, ξέθω pro ἐπελεύσομαι, v. Coray. Prolegg. ad Aesop. p. 42. †) cuiusmodi, puto, exempla Hermannus requirebat ad Vig. p. 742. Hac quotidiani et vernaculae sermonis pravitate infecti Glossographi futura conjunctivis reddere solent. Photius: Συντεύξομαι, συντύχω. Περιτεύξεται, συντύχῃ. Σχήσουσι, σχῶσι. Πείσονται, πάθωσι. Τίσωσι, τιμωρήσονται. Πρόσωμαι, παραχωρήσω. Hesychius: Πόρωσι, χαρίσονται, δώσονται, ubi perperam δώσωσι emendant. ††) Προσέμεν, παρενέγκωμεν. Οὐχ ὑποίσω, οὐχ ὑπενέγκω. Schol. Il. B. 141. Αἱρήσομεν, λάβωμεν. Eu-strat. in VI. Nicom. p. 80. 6. διέλωμεν ἀντὶ τοῦ διαιρήσομεν. Tzetz. ad Lyc. 881. αὐδάξει πατὶ εἴπη etc. Quae res

[†) Add. Append. ad Aristoph. Plut. p. 517. G. H. S.]

††) Quis non miretur, Albertium, hujus emendationis auctorem, alio loco: Προέμενος, προδώσας, aut προδούς, quod Suidas exhibet, aut προδώκας scribendum censuisse?

tum alios fecellit, tum Heynium ad *I. A. 237.* ita scribentem: „Γύπτες ἔδονται *Scholiastes reddit* φάγωσι, ac εἰ ἔδονται *ante oculos habuisse*.“ Nihil minus. Hinc etiam clarescit, quid Technicos Byzantios permoverit, ut particulam εἰ cum subjunctivis authypotactorum componi concederent; quippe εἰ μάθη ex istius aetatis consuetudine idem est quod εἰ μαθήσει. Deinde etiam hujus rei observatio ad correctionem depravatorum aliquid utilitatis habet. Apud Photium Συνοίσει, ενέγκει, apud Hesychium Πείσονται, παθοῦσι, omnes mihi concedent συνενέγκη, πάθωσι scribendum esse. Suidas: Καθαιρήσεται, καθελεῖται, aut καθαιρήσεται, καθελεῖται, ut Kuestero visum, aut, illo servato, καθέληται corrigi oportet. Idem: Προεῖται, ἐφήσει leg. πρόσθται. Lexicon Bekk. p. 288. προεῖσθε, προδώσεται leg. πρόσθτε. Hesychius: Ἀτοίσει, ἀπενέγκει leg. ἀπενέγκη ἀπενέξει, quod passim substituunt, ex confessio barbarum est. Idem: Οἶσει, ἐνέγκει, προσφέρει, κομίσει leg. ἐνέγκη, et, quod his interpositum est προσφέρει, ad praesens οἶσει refer, ut apud Suidan: Αιοίσειν, προσφέρειν. cf. Valcken. Diatr. Eur. p. 224. Apud eundem Hesychium: Συμφέρον, συνοίστον, non illud in συμφερτόν, sed hoc in συνοίσον mutandum. Idem: Περιτεύσεται, συντύχη η περιτεύσηται dubitari non potest, quin περιτεύσεται scripscerit. Lieet enim recentiores Graeci nonnunquam ad aoristum ἐπεισ-deeraverint, tamen considerandum est, ne culpa in immeritos conferatur. *Ἐπέπεσαν* Sext. c. Phys. I. 642. πατεπέσαμεν Achill. Tat. III. 17. 290. περιπέσαμεν Id. 19. 294. προπέσασα Charito I. 9. 18. συνέπεσαν Hermog. Tars. in Bibl. Vet. Lit. et Art. P. IX. p. 5. ἀνάπεσαι Luc. Ev. XVII. 7. XIV. 10., ubi codd. ἀνάπεσι praebeant, liberum opinantibus arbitrium relinquunt. Apud Aeschinem de Fals. Leg. p. 337. cur Wolfius ἐνεπέσαμεν in ἐνεπέσομεν deformarit, negat se videre Reiskius et velut ominatus, saepe, inquit, *ingenium humanum vel in planissimis ruit*. Apud Hesychium: *Δισκπέσαντες*, δι-

εκτρόβαντες, recte restituerunt διεκπαίσαντες. Verum pro altero non διεκδόσαντες, sed διεκτρόγαντες, i. e. διατρόπησαντες, furtim elapsi, scribendum. Idem: Ανατρέσαι, διαδράναι mihi διατράναι scripsisse videtur. Illud præterea Pausaniae restitui debet VII. 16. 29. τότε τοῦ Καλλιστράτῳ παρέσχε τόλμα διεκπέσαι διὰ τῶν πολεμιῶν, ubi παρέστη scribendum. Postremo non alienum est admovere, Glossographos non raro etiam alios aoristorum modos ex quolibet verborum genere futuris aequiparare. Quod quidam parum considerantes in Hesychii locis Παρεπεῖν, παραπέσειν, παραλογίσασθαι, et Παραπλεύσεσθαι, παρατρέψασθαι, aoristos substituerunt. His multa opponi possunt: Suidae: Προσήσεσθαι, δέξασθαι. Hesychii: Προκαταθήσεσθαι, προκομίσασθαι, Πείσεσθαι, παθεῖν, atque hoc validissimum: Μάρψαι, συλλαβεῖν, πατελίψεσθαι. His rationibus ductus Hesychio s. Metaptesasθai, μεταπεισθῆναι, pro vitiioso aoristo futurum reddendum judico. Si cui autem incredibile videatur, librarios aoristum αἴρησαι suo Marte, nullis veterum librorum indicis, Aristophanis textu infarcire ausos esse, hunc ego experiar an alio argumento ab ista cunctatione et verecundia deducere possim. Huic eidem poetae illi aoristum nullius pretii et auctoritatis, γῆσαι, obtruserunt Avg. 210. γῆσον δὲ νόμους λερῶν ὕμνων, quam locutionem apitis exemplis illustrat Jacobsius Emm. in Athen. pag. 350. Verissimum est (ne quis de κλῆσον cogitet) id quod Suidas hoc loco legit, a Brunckio neglectus; λῆσον δὲ νόμους, solve cantum somni vinculis constrictum; præcedit enim: παῦσαι μὲν ὕπνον. Ἀποκῆσας quidem apud Hippocratem legitur de Morb. Mul. I. 89. 784. E. T. VII. c. 118. 509. Lind., sed circumfluentibus undique legitimae formae exemplis superfusum et oppressum; διαγῆσαι in Xenoph. Memm. IV. 5. 8. editum, sed ex additamento Meermanniano, quod non hoc uno nomine suspectum est. Dehinc, si forte προσέχυσε excipias in

Iacert. Exod. XXIV. 26., per plura secula hic aoristus quieacit, donec sub extremam fere tempestatem, tanquam agro verfecto, laetius repullulat. Διαχύσαι, dissolvet, Geoponn. VII. 8. 479. et apud Hesychium διεργάσαι, ἀπλώσαι, quod et pro dativo nominis haberi potest; διεργάσαι Eumath. Hysm. II. p. 44. Hesych. et Phot. s. Σπείσαι; ἐκρύψαι Schol. Lucian. Conviv. V. 72. ἐγγίσαι Mechann. Vett. p. 186. προσέχεσαι Metaphrast. Hom. II. III. v. 10. ed. Villois. et simplex χύσαι Tryphied. 205. Alia verbi forma est χύνω a Luciano reprehensa Pseudos. XXIX. 85. Nam quod de ἐκρύψαι dicit, valet et de simplici verbo et de compositis omnibus; quamquam ἔγχυνόμενοι ipsi censori elapsum est. Pro Imag. fin. p. 54. T. VII. quod Heroni restituendum pro ἔγχυνόμενος Spirit. p. 169. Ἐκρύψαι Hermes Stob. Eol. Ph. I. 52. 1092. χύνονται auctor Anon. in Bibl. Matrit. p. 455. ἐγγί-
σθαι Mechann. vett. p. 177. et 204. συγχύνεσθαι Apoll. de Pronom. p. 132. διασυγχύνω Id. de Adverb. p. 616. ὑποσυγχυνόμενος Joseph. Antt. XVI. 4. 795.. Sed si quis forte recordatus, nomina χύμα et χεῦμα diverso dici, hinc etiam verba χύσαι et χέα s. χεῦσαι (χακχεῦσαι Suid.) inter se differre colligat, ista significationum diversitas nullum enim exemplorum, quae paullo ante commemoravi, excusationi esse potest, neque ea in aliis nominibus biformibus intelligitur, veluti φύξις et φεῦξις Soph. Antig. 561. quo in loco Heindorfius ad Plat. Soph. 341. conjecturam periclitatus est editoribus incognitam, φεῦξιν οὐκ ἐτεύχεται, ceterum neque necessariam, neque exemplis istis, quae affert, consentaneam; ἀπόφευξις Aristoph. Nubb. 874. Vesp. 562. 558. ubi memorabile est in omnibus libris ἀπόφευξις scribi, quam antiquorem scripturam esse, tum Homeri exemplo palet, tum frequentissimo adjectivi ἀφυκτος usu, Plato Euthyd. 276. E. Theaet. 165. B. Aeschin. c. Ctesiph. p. 404. Arist. Nub. 1047. plurimisque Tragicorum et Epicorum locis; quo longe contemtius est ἀφυκτος, nequa tamen ita con-

tem̄pm̄, ut **Phalaris et quisq̄e huic simillimus scriptor** eo uti nequiverit. Lennepio ad Ep. CVI. 302. unum ἀφυκτον probanti obviam eunt Philo Quod Det. Pot. insid. p. 182. B. Plutarch. V. Lys. XXIX. 172. Gregor. Naz. Or. II. 61. D. cum Suida et Hesychio; δύσφευκτος e Philone de Merc. 864. D. et Glossariis Albertii ad Hesych. s. Αναλυκτον Lexicis addendum. Quibus exemplis etiam Luciani locus Quom. Hist. conscr. LXII. 217., ubi omnes libri in ἀφευκτος conspirant, sustineri posse videtur. Sed Barnesius, qui in Hom. II. XVI. 128. φευκτόν invexit, facile refellitur tam Homeri consuetudine quam récentiorum Epicorum. Αναδιάφυκτον autem, quod Schneiderus nescio unde sumtum apposuit, prosae minus convenit quam δυσδιάφευκτον, δυσέφευκτον, ἀνέφευκτον, quibus solis Attici usi videntur. Απόφυξis Plato Legg. VI. 715. E. fortasse magis atticum quam διάφευξis Thucyd. III. 23. VII. 38. quod et Antiatticista Bekk. p. 90. ex priore loco enotavit, πατάφευξis VII. 41., quae aliis consocianda relinquo. Φύξιμος Hippocr. de Intern. Aff. II. 640. E. T. VII. Soph. Antig. 780. Plutarch. Praecc. XXI. 195. T. II. Quaest. Rom. pag. 374. T. VIII. Polyb. IX. 29. apud recentiores et quidem eosdem, Plut. de Superst. IV. 61. T. VIII. Polyb. XIII. 6. φεύξιμος scribitur, qui et substantivi formam latiorēm haud dubie praetulerunt. In eadem causa periclitantur etiam φύσις et φεύσις, quae apud eosdem scriptores tam saepe alternant, ut, si codd. dissonant, vix, cum utro stes, adjudices. Et dissensiunt illi persaepe: Plut. Symp. III. Quaest. V. 2. 129. Strab. VIII. 3. 90. (347.), ubi Casaubonus φύσις praetulit, quod in universum probatius, Straboni vero usitatissimum est. Lexicis adde ἐπίδηνσις Hipp. de Locc. in Hom. IX. 152. T. II. Mack. ἐπένδυσις Diog. La. IX. 52. ἀπένδυσις Strab. VIII. 8. 321. ubi codd. ἀπέρασις offerunt. Πενσμα Philo Quod Det. Pot. insid. p. 166. B. et ἐρεύθημα Galen. Def. Med. 268. E. (uterque multo saepius πύσμα et ἐρύθημα)

adeo rara sunt, ut in Lexicis nondum compareantur, quod ipsum est eorum novitatis documentum. (Pro ἐρυθρίωσαν Mus. v. 161. jam dudum restituimus, quod Epographo convenit, ἐρευθρίωσαν.) Item Grammatici, σύστις inter Thucydidis Glossas referentes, satis indicū dant, πεντης sibi suisque aequalibus familiarius esse; illo etiam Aeschylus, Plato, Euripides, hoc rhetores potissimum utuntur, Philostr. Icon. X. 876. Longin. c. 18. Synes. Ep. LXVI. 206. C. Apollon. de Prou. p. 54. Zosim. Hist. IV. 21. non raro illi ad antiquiorem formam relapsi. Lexicis addē πεντηκῶς Apollon. de Adv. p. 625. Schol. Ven. P. 299. φιλοπεντηκός Eustath. p. 592. πεντήτον Plato Soph. 244. B. et ex superioribus generibus, πεντυμα Dosiad. Ara, (ἐπιτετευγμένοις saepius apud Alex. Trall. III. 7. 196.) τύξις Hesych. ἐπιφυξίς Symmach. Ps. 54. 9. et ἀνάφυκτον Themist. Or. XXI. 261. B. Sed hio ἀφθικτον correctum esse quis non probet? Non cadit ista insolentia in oratorem tam sani et temperati coloris. Nec semel in hac re peccatum est, sed crebrius quam quia inexpertus credit. Ανάγνωστα γραφόμενα Dion. Cass. XL. 80. 229., i. e. δυσαγγνωστα, difficilia lectu, Reimarus contra Oddeyum, αγνωστα corrigentem, defendit Homericō exemplo ἀνάεδνος; qui etiamsi plura ex hoc genere proferret, ἀνάπνωστος, ἀγάθεστος, + ἀγάθεσμος Maneth. III. 154., tamen de Dione non obtineret. Ανάπνωστος, non illud ὑπερστερητικόν, quod Grammatici comminiscuntur, sed pro inaudito (quae significatio Lexicis ignota) in Homeri loco accepit Pausanias IX. 5. 17. (v. Gesner. ad Orph. Arg. 1160.), vix probaturus, si quis in sermone hoc uteretur. Neque putō ullum inveneri exemplum, quod non librariis tribuendum sit, saepe in fraude deprehensis. Sio in Soph. Trach. 480. pro ἀγνώμονα MS. Harlej. a Persono collatum Adv. 155. ἀγνώμονα dat. In Joseph. Antiqq. XVI. 2. 788. pro ἀεργον uni cod. ἀναεργον adhaesit, quod nos ad aliam quaestionem ducoit non tam

solvendo maturam quam praeparari dignam, de partibus negativae varietate et inconstantia. Nam idem nomen apud eosdem scriptores literam ν, alpha privati consortem, modo remittit, modo servat? "Αντλος Plato Protag. 520. E. 521. C. Xenoph. Hell. III. 57. ἀνομος Hiero. VI. 4. Euthyd. 299. B. H. Stephanus, qui nullum hujus scripturae exemplum notaverat, tantum, quantum memoria suppetebat, decernit, prius magis usitatam esse. Verum ne hoc quidem inusitatum dicere potest, v. Plutarch. V. Pomp. 43. 195. Pelop. 97. 265. Brut. 28. 254. Philo V. Mos. 629. A. Dio Cass. 63. 17. Abilian. V. H. VII. 19. Themist. XV. 190. D. Maxim. Tyr. XXXVI. 192. Paus. I. 40. Appian. Civ. II. 205. Herodian. II. 5. Joseph. Antiqq. II. 15. quorum omnium nullus est, qui non multo saepius ἀντλος exprimat, quo Thucydides constanter, si memini, utitur. "Ανδρος Hesiodus et codd. Athen. III. 4. 290. pro ἀνυδρος praebent, quod nuno omnes fere lotos occupat. Hipp. de Aer. et Locc. IV. 66. Herodo. H. 7. IV. 175. Eur. Ion. 89. Theophr. V. Apoll. I. 41. VII. 16. Aristid. Aegypt. 352. Oppian. Cyn. 323. etc. etc. ἀνυδρια Thucyd. III. 88. Xenoph. Cyr. VIII. 6. 10. Theophr. Gaus. Pl. V. 12. Biad. I. 50. Strabo III. 421. sed ἀνδρια Plato Legg. VIII. 844. ubi recte fortasse Cornarius ἀνυδρια correxit, quo dicit vett. Edd. lectio ἀνδρια. Sic apud Basilium eodem sensu ἀνδρος Ep. CXLI. 171. At et ἀνυδρος 17% C. Porphyra, quod Lexica omittunt, Aristot. H. An. VIII. (IX.) 27. 399. ἀνορθρος Gregor. Naz. Or. XXI. 58g. D. Lex. Bekk. p. 203. ἀνορθρος Herod. IV. 185. Eurip. Bacch. 406. neque illis insunt ἀγονια Euseb. de Laud. Const. XVII. 791. et ἀγονια Diog. La. II. 89. quicum pugnat ἀνήδονος Joseph. Antt. XVII. 3. Porphyry. de Abst. I. 46. 79. Schol. Eur. Phoenic. 1016. Hesych. s. "Ανορος, et ἀνηδων Hippoetes de Affect. XI. 652. A. et ἀνειδης Philo de Mutat. Nom. p. 1065. D. illico omissa, quae longe crebris ἀγονος, αισθης, scribi solent, et rursus ἀνειδης.

Stob. Ecl. Ph. T. I. 510. Aelian. V. H. II. 56. Cyrill. c.
 Jul. I. 52. C. "Λοσμός s. ἄδομος Hippocr. de Vict. Acut.
 III. 104. E. (quod hinc repetit Galen. Comm. p. 105. A.)
 Aristot. de Sens. V. 71. C. T. II. Dioscor. III. 2. 136. b.
 ἀνεσμός Hipp. de Morb. Mul. II. 73. 838. B. de Super-
 foet. VIII. 864. D. T. VII. Chart. de Vict. San. II. 6. 45.
 Mack. Aristot. H. An. X. 1. 497. Dioscor. I. 94. 40. Ea-
 dem inconstantia ἄρτος Theophr. H. Pl. III. 8. ἄρτος
 L. 13. III. 10. sic ut hic quoque certum inveniri non pos-
 sit. Non minor est in adjectivis verbalibus divaricata.
 Ἀδράτος Philo in deliciis habet Quod Soran. a Deo
 mitt. 594. B. de Creat. Princ. 722. D. Quod Omn. Proh.
 Lib. 871. A. de Praem. et Poen. 914. D. sed idem ἄρτος
 δέρυτος de Vit. Mos. 633. A. de Fort. 742. C. de Mer-
 meretr. 864. C. de Monarch. 814. E. de Gigant. 295. C.
 aliisque locis, eodemque modo Euripides, Demosthe-
 nes, Clemens Alex., cui Albertius ad Hesych. ἀδράτος
 restituendum putabat, tanquam referret. Apud Ari-
 stophanem Lys. 809. ne quid nobis subsidii relinquat-
 tur, codices inter se discordibus lectionibus certantes
 judicium cognoscenti auferunt. Neque aliter Eur. Androm.
 683. cod: ἀνίστορες offerens tralaticiae scripturas
 ἀποτορεῖς obrogat. Valet in vulgus δόγλητος Lucian. de
 Paras. XI. 115. T. VII. Alciph. III. Ep. 55. Galen.
 Comm. III. in Hipp. Vict. Acut. 107. B. et 4. ἀρχήτος
 Id. de Usu Part. XIII. 7. 631. E. T. IV. et ἀρχήτα illa
 ab Epicuro jactata in ipso ejus sermone ap. Diog. La.
 II. 8. 87. X. 127. Sext. Hyp. I. 4. ἀνοχλησία scribitur
 Diog. II. 87. quod Reitzius. in Harmenop. IV. 128. sua
 auctoritate pro. ἀρχῃ. restituit. Ἀόργητος diu notum
 + ἀνόργητος nuper demum e Phryn. App. init. erat
 Ἀόρατος omnia paginis occurrit, ἀνόρατος raro con-
 spicitur, Athen. VIII. 8. 230. Poll. H. 55. Platonem in
 Timaeo eo usum esse tradens, cuius in hoc libro p. 50
 A. ἀνόρατος, p. 52. B. ἀόρατος legitur, sive consuetudo
 hanc licentiam dedit, sive librarii rem sui arbitrii fe-

cerant. Haec, quae nobis confusa et indiscreta videntur, tractando fortasse lucescent; tantum vel prima fronte apparet, hiantem commissuram magis in antiquioribus vocabulis et simplicioribus reperiri, ἄελπτος et ἀνέλπιστος, ἄοικος et ἀνοικητος, quorum duo priora sibi summe constant, tertium et quartum ita, ut ἀοικητος paullo rarius, rarissime ἄνοικος reperiatur, Athen. XIII. 95. 214. cui convenit, quod apud Homerum ἄουτος quidem vocalibus indistinctis, sed ἀνούτατος et ἀνουτητι legitur, paucis codd. ἀοικητι tenentibus' Il. γ. 371. In ceteris Homericis, ἀαγής, ἀεικής, ἀεργος, ἀέκητι, ἄελπτος, ἀηθείη, ἀεδρις etc., vis quaedam literae aeolicae sublucet, quam quae non admittunt, illud hiatus delinimentum quaerunt, ἀναλκις, ἀνάρσιος, ἀνόλεθρος, ἀνιδωτι, ἀνήροτος, ἀναίμων, ἀναιδής etc., exceptis ἀωδος et ἄουτος. Nec illud fortasse ad hanc causam nihil valet, quod in Herodoto pleraque vocabula, quae vulgo vocalibus hiant, in libris castigatoribus per νscribuntur, ἀνωδος, (ἄνομβρος), ἀννδρος, ἄνοικος; ἀνοικητος L.IV. 31. in codd. pro ἀοικητος legitur; hoc redit V. 10. Gemina inconstantia apud Diodorum paucis interpositis nunc ἀνοικητος scribitur III. 57. nunc ἀοικητος 49. quod Polyaenus III. 9. 55. nuper e libris recepit pro vulgato ἀνοικητος. Ἀνήσσητος Theocr. VI. 46. quod vulgo ἀήσσητος dici solet.

De verbi χέω formatione illud addere juvat: Aoristi passivi antiqua forma est ἔχύθην, recentior ἔχέθην, ab Etymologo agnita s. Χεώ, quam nimium frequenter oblitarunt Critici. Primum in Hesychio Δευτερόναρ, ὁ μετὰ τὸ ὑδωρ ἐπιχειρήσας εἰς τὰ στέμφυλα οἴνος, revocanda est pristina lectio temere mota. Tum Suidae s. Οἰωνισμός asserendum ἔχέθη, cui Kuesterus ἔχύθη substituit. Eodem errore Heynius Apollod. L 6. 4. innocentissimum συνεχέθη exagitavit, quod etiam in Theophilii Instit. L. II. Tit. I. §. 27. in veterem possessio-

nem, unde a Gothofredo pulsum est, remigrabit. Antiquissimum hujus formae, quae fere nullo loco quieta intactaque fuit, auctorem nominare possum Philonem de Migr. Abrah. p. 406. ἀναγεθῆναι usurpantem. Post-hac magis ac magis increvit et fit manifestior. Χεθέη Galen. de Element. I. 4. 10. F. γεθεῖσα Callistratus Imag. VII. 898. Κατεχέθη Aelian. H. An. V. 5. ubi Schneiderus κατεχέθη corredit. Ἐπιγεθεῖσα Himer. Or. VII. 522. Περιγεθεῖς Tzetz. Chil. I. 19. 509. περιγεθη Basil. Ep. ad Monach. Lapa. pag. 9. C. T. III. συνεγέθη Harmenop. Men. H. Tit. I. 107. Nicet. Ann. XVI. 5. 519. Synes. Ep. LXVII. 208. C. γεθέντων Niceph. Greg. III. 5. 58. E. cf. II. 5. 21. D. γεθέσαι V. 5. 84. D. Suidae Glossa Χεθέντος, πλατυνθέντος, pertinet fortasse ad Theologii locum Or. IV. p. 113. A. τοῦ σωτηρίου λόγου γεθέντος. Χεθήσεσθαι, fusile fore, Galen. Comm. in Aphor. VII. 317. B. De Apollodoro rhēsus erravit Heynus III. 5. 2., quum contra communem codicum omniū consensum pro μαχεσθῆναι (Joseph. Antt. VI. 9. 335. μαχεσθῶσι Metaphr. Hom. III. 254. Ed. Villois.) μαχέσασθαι poneret. Similem huic aoristum ἀπολεσθῆναι usurpat novitia Graecitas. Zonaras p. 1445. "Ολησι, ὀλεσθῆσι, ἀπολεσθέντες" Harmenop. II. 11. 158. ἀπολεσθῆναι III. 5. 189. οὐ μὴ ἀπολεσθῶμεν Aesop. Fab. XXVIII. Lemma in Antiphon. Ep. VI. ὑποσπασθέντα εἰς τὸν βυθὸν καὶ ἀπαλεσθέντα, ubi Boschius Nott. ad Antt. p. 9. ἀποθανόντα corrigit, in ἀκολεσθέντα mutandum.

Tertium erit Ἀμαρτῆσαι, quo usus est scriptor hand inelegans, Aristides Or. Plat. I. 56. ubi Scholiasta haec annotat: τοῦτο ἄπαξ παρὰ τούτῳ τε καὶ ἄλλοις, καὶ οὐ παντελῶς ἔστιν ἀχρηστον. Fischerus tamen nullum hujus aoristi exemplum reperit, atque haud scio an in vera et integra Graecitate reperiri nullum possit; recentioribus ille non infrequens est. Ἀμαρτήσας Diod. II. 14. Artemid. IV. 20. 530. (nisi οὐχ ἀν ἀμαρτήσας scribendum) Nemes. de Nat. Hom. I. 46. Basil. Ep. LXIV. 185.

D. Athanas. Or. II. in Arian. 55. 525. Sopater Diaer. p. 353. Michael. Eph. in V. Nicom. p. 74. Olymp. in II. Meteor. p. 32. a. Phot. Bibl. CLXXVII. 396. Epigr. Αδεσπ. LXXIX. 135. T. IV. Schol. Aristoph. Eqq. 691. Joann. Zon. Ann. I. 62. C. si numeres, multi, si ponderes, leves. Unde autem hunc aoristum acceperint, aut a quo coepit, haud facile quis dispexerit. Sed videtur ex eadem illa ionica dialecto proserpsisse, diversarum formarum secundissima, quae βῆσαι, θῆσαι, λεῖψαι, ἀναγνῶσαι et similia partim diversa a secundo aoristo significatione usurpavit, partim eadem; quibus adjiciam nunc quartum οἰσαι, cuius composito ἀοἰσαι Herodotus utitur; hinc longo intervallo post in recentiorum scriptis resurgit. Οἰσαι Philo de Nom. Mut. 1078. B. προσοίσαντος Anonymous Suidae s. Ἡμέρωσθαι. μη προσοίσας Pseudogr. Christ. Pat. 1283. Idem Glossographus: Ἀνοίσαι, πομίσαι. Αιοίσασα, διαπεράσσεσα. Οἰσε, προσήγαγε, συνηξε. ἐστηγή γὰρ πλούτον οὐκ εὐκαταφρόνητον οἰσε, quae verba s. Τγρᾶς Aeliano assignantur. Is fortasse. ἔνησε scripserat. Reliqua nostra non ita firmiter insistunt. Suidas et Zonaras: Ἐπεισοίσας, ἐπεισβαλών· quae interpretatio verbo ἐπισείσας convenire videtur. Hesychius: Οἰσωμεν, πομίσωμεν, φέρωμεν, ζέωμεν. Hic eadem, quae supra, occurrit dubitatio, ne οἴσωμεν scripserit. Idem: Προσοίσησθε, προσδέξησθε, verum videtur προσήσεσθε, ut antea προσιέται, προσδέχεται. Joseph. Antiqq. XVII. 5. 839. μὲλλει ἀποίσασθαι futuro concedet. Neque aliter fieri potest Xenoph. Anab. V. 4. 2. οἱ δ' εἶπον, ὅτι οὐ διοίσειε. †) Liban. Ep. DCCXXV. 347. σπόπει ὅπως οἰσωνται χάριν; convenit εἰσονται scribere. Apud Themistium vero Or. III. 40. Δ. οὐτω καὶ ήμιν ἀναγκαῖον πᾶσαν ἦν ἀν οἰσώμεθα χάριν, αὐτὴν ἐλέγχεσθαι, licebit quidem indicativum reponere. Quam in rem non utar exemplis notis et illustribus: ὅσ' ἀν ξεῖτ' ἀγαθά, v. Coray. ad Isocr. p. 76. ὃν ἀν οἴονται κρείττους ἔσεσθαι

[†) Cf. not. ad Dionys. Hal. de c. v. p. 294. sq. G. H. S.]

Demosth. c. Arist. 638. etc. Οὓς ἀν αἰρήσονται Polyb. XXXVIII. 5. ubi Schweighaeuserus tacito αἰρήσονται edit. Plat. XII. 947. C. οὓς ἀν ἐπόφονται quod Astius ad Remp. p. 574. in ἐπόφονται mutata, aoristi fere exoleū memoriam instaurat; ἐν ίδω, ἀν δψωμα (Reiskius sic pro δψωμα), ἀν ἐπιμηθῶ Liban. Decl. T. IV. 611. ὁφα-
μην ἄγδρας "Ἄρεος μνήμονας Anna Comn. XI. 342. ὁφα-
μην Hesychius, ἀψα Suidas servavit; ἐπιάψωτο (quidni ἐπά-
ψωτο?) Etymologus e Platone Comico citat. Verum
ne sic quidem ille Themistii locus satis tutus videbitur,
nisi quis pervicerit, *gratiam referre* χάριν φέρεσθαι
dici posse. Nescio, an ille sibi permiserit πιστίμεθα pro
πιστίμεν usurpare. Apud Liban. Decl. IV. 664. βαρὺ^ν
μὲν καὶ φρεσκὸν καὶ τούτο πλὴν οἴσα ἀν ἀνεκτῶς, Reis-
kius neque aoristum inusitatum neque locutionem ipsam
ἀνεκτῶς φέρειν sibi placere ostendit. De aoristo ne quis
scrupulus remaneat, provisum est; alterum argumen-
tum ei extorquere in praesenti non possum; sed prae-
eo, quod ipse reponit, πλὴν ήσθα ἀν ἀνεκτῶς, conveni-
entius fore puto: πλὴν ήντας ἀν ἀνεκτῶς, iteratis postre-
mis vocabuli primi literis. Geopon. XX. 25. 1258. καὶ
τοσοῦτον ἀν οἴσης καρπόν· cod. Guelpheritanus recte
οἴσεις, cuius constructionis exempla unicuique in prom-
tu sunt, v. Coray ad Heliod. p. 62. Bremi ad Ep. Socr.
164. Schaefer. ad Greg. p. 66. V. D. in Diario Class.
Angl. T. III. 469. Werfer. in Act. Monac. T. I. Fasc. II.
255. Et in hoc ipso verbo Synes. Καταστ. p. 301. τίς δ' ἀν
οἴσεται καρπός. Diog. La. X. 48. 623. ίνα τὰς συμπαθίας
ἐπὶ τῶν θέωθεν πρὸς ἡμᾶς ἀνοίσῃ, in hoc loco non ma-
gnopere offendit. Illud autem Paulli Silent. Epigr. in
Therm. Pyth. v. 91. θέλεις προσολεω πλεῖσ, ne quem fal-
lat soloecismi species, indicativus est, quem recentio-
res in hac formula usurpare solent: θέλεις παραγγελού-
μεν Lucian. Navig. p. 178. T. VIII. βούλεις ἄξει Liban.
Decl. T. IV. 660. βούλεις ἔξετάσομαι Geminus Opusc. de
Prasin. pag. 450. aliaque a Schaefero collecta ad Bos.

p. 765. quorum aliqua vitiata esse possunt, ut putantur certe illa apud Platonem βούλει ἐπίδειξιν ποιήσομαι Phaedon. 99. D. βούλεσθε ἀρξομαι Parmen. 157. B. quibus locis nunc subjunctivi leguntur a Stephano repositi, ut ap. Arrian. Epict. I. 9. 16. ἄφες δεῖξωμεν pro eo quod prius obtinebat, δεῖξομεν. cf. Hemsterh. ad Lucian. Dial. Deor. c. 16. Sed in eodem scriptore II. 6. 190. θέλεις ἀναγνῶσοι; cod. Paris. ἀναγνώσω, quod perinde est, si Schweighaeusero credimus p. 396. Nescias, utrum hic futuro γνώσω, quo Solenses privatim utuntur, an aoristo ionico nos beare destinet. Ἀπέγνωσε in J. Stob. Ecl. Ph. I. 21. 434. Heerenius edidit, qui quae dicit, intelligi non possunt. In Hippocr. Ep. ad Democr. pag. 76. pro γνώσῃ, quod est in Aldina, Mercurialis γνώσας (f. γνώσας) scripsit, quod receperunt Foesius pag. 19. et Lindenus pag. 951. Ejusdem generis sunt, quae Abreschius protulit exempla Dilucidd. p. 218. Modicae operae est, ista corrigerem, si correctione digna sint. Sed ad illud quis non obstupescat, quod in Gregorii Naz. nitidissima editione Parisiensi legitur, triplicatum vitium, οὐ γνωσάμεθα αὐτὸν, οὐ διψωμεν, οὐ βλέψωμεν, Or. V. 214. nisi viderit, codices indicativos praebere? Par oscitatio Dionem Hal. corrupti IV. 24. 700. οὐ ἔξετάσωσι — καταγράψωσι — ἀφήσωσι — ἐκβάλωσι, ubi cod. Vat. futura exhibet.

Exempla aoristi ηξα, de quo alia in parte tradere coepimus, brevissime in duo genera dividuntur. Unum genus idque ignobilissimum eorum est, quae et apud auctores sequioris aetatis inveniuntur, et ob alias causam suspicionem recipiunt. Velut in oratione obliqua, post conjunctiones causales et conditionales, quum librarii et vero etiam editores principes assidua latini sermonis consuetudine corrupti suopte arbitrio subjunctivos infersisse reperiantur, quis pro ejusmodi locis fidem suam interponat: ὅπως κατάξωσι Dion. Hal. Antt. VI. 57. 1168. σκοτῶμεν ὅπως ἐπάξωμεν Plutarch. VII.

Symp. IX. 4. An sen. resp. ger. XVIII. 124. εἰ μὴ ἀπά-
κωσι Arrian. Anab. V. 19. 529. Κύρδεις ἔσται ὃς ἐκβαλῇ
— ἀντειχάξῃ δέ Joseph. Ant. XIII. 6. 652. ubi fors fuit
ut librariorum fallaciae, codd. indicativos servantibus,
patescerent. Eadem est circa infinitivos observatio-
futurum tempus significantes: οἰομένη αὐτὸν προσέξει
Philostr. Imag. I. 16. 188. Ἐπίδα ἔχων αὐτοὺς προσάξε-
σθαι Dio Cass. XLVII. 34. 515. ἡπικὲ προσάξασθαι Herod-
ian. I. 12. πεπεισμένος ἐπάξασθαι Plutarch. V. Marcell.
XXIX. 529. T. II. πιστεύων ἐπάξασθαι V. Eum. III. 43.
T. IV. cuiusmodi exempla mediae formae Valckenarius
sibi in promptu esse negabat ad Herodo. V. 588. Horum
omnium perfacilis est correctio et fortasse ab ipsis au-
ctoribus, si liberam optionem haberent, expetita.

Altero loco censemus ea, quae suspicione quidem
carent, sed auctores habent partim exiguae partim nul-
lius in hac caussa auctoritatis. Velut Dio Cass. V. 9.
780. τῷ Τιβερίῳ τὴν Ἀρμενίαν προσῆξε πρὸ προσεποίησε
προσωκείωσε, significatio non insueta. "Ινα ἔξελη — ἀν-
τειχάξῃ Liban. Declam. Argum. pag. 583. T. IV. τάχους
(τάν) αὐτὴν ἀπάξαιμεν Alciphr. Ep. III. 3. συνάξειας Geopp.
XII. 9. 860. Basil. Exhort. ad Fil. II. 188. F. ὅταν κατά-
ξωμεν Hero Spirit. p. 215. Καν τὴν χεῖρα προσάξω Aristaen.
Ep. II. 10. deliberationem affert, ne ille προσάψω scri-
pserit, ut Eur. Suppl. 361. προσάψως χεῖρα, et in eadem
epistola εἰ τῇ πηγῇ προσῆψε τὴν χεῖρα. Neque satis secura
est lectio Liban. Ep. MLIX. p. 502. ἐλογίζου δὲ ἄποκον
(εἶναι), εἰ δικεῖνος μὲν — εἴχετο, σὺ δὲ οὐκ ἐσ θρονοῦ ἀξιος
τὸν ἔπανων, in quo temporum consequutio perpendi-
culo respondet. Sed ob hoc ipsum suspicari licet li-
brarios hanc aequilibritatem introduxisse; qua culpa
certe in aliis tenentur locis. Sic Athen. XII. 45. 482.
ἀγαπῶν ἔφεσεν — εἰ πληρώσειν in Ed. vet. verior fortasse
lectio πληρώσει servata est. Isoer. ad Callim. p. 648. δι-
νὸν ἡγησάμην, εἰ περιόψεμαι. Verum de hoc pro libidine
quisque sua statuat. Πτοιόδες Mech. vett. p. 150. εὐρέ-

ξες Herodian. II. 15. Aesop. Fab. 134. 334. **κατέχεται** Heraclit. Ep. IV. Ald. **ξει**. Schol. Arist. Vesp. 930.

Inter hos aoristos, censoria Grammaticorum virgula notatos, nullus est, qui aut majore antiquorum doctorum consensu condemnatus aut a recentioribus enixius defensus sit, quam is, qui ab exsoleto themate δράω derivatur. Contra hunc Iphrynicus in App. Soph. p. 11. Herodianus, Moeris, Suidas et Thomas, suis quisque testibus stipati, communem sententiam tulerunt. Pro eo defensor prodiit Hemsterhusius ad Thom. pag. 93. Lysian pariter ἀποδράσις et ἀποδράσει scripsisse notans; quibus exemplis alia e Xenophonte et Andocide repetita apposuit Fischerus. Haec Seidlerum permoverunt, ut in Eur. Iph. T. 194. ἀλλάξας ἐξέδραστι λεράς οὐμένοις αὐγαῖς, quum prius aliquando ἐξέδρασε corrigendum esse censisset, tralaticiam lectionem loco suo relinqueret; in quo fortasse nimis verecundus fuit. Ea quidem aetate, quae severi illi seculi sui censure patriam linguam ab ingruentibus vitiis vindicare studuerunt, et imperfectum ἀπέδρων et huic similem aoristum in scriptis rhetorum volutata esse res ipsa admonet. Itaque neque postea qui fuerunt, neque qui paullo ante; hac lege obstringendi sunt, ut ea forma, quae Atticis propria asseritur, constantissime utantur. Quanquam ne his quidem quid librarii de suo largiti sint, omnibus locis definiri licet. **Ἀπέδρασε** Aelian. V. H. XII. 29. Tzetz. ad Lyc. 467. **ἐξέδρασε** Dio Cass. LXXVIII. 54. 1542. (Ursinus **ἐξέδρασε**), **ἀπέδρασαν** Joseph. Antt. III. 2. 122. Lucian. Toxar. XXXIII. 95. T. VI. Dion. Hal. IX. 9. 1759. **διέδρασαν** Appian. Hist. Rom. VI. 63. 177. **ἐξέδρασαν** Dio Cass. 58. 182. quam pluralis numeri personam sane ambiguam propter expressa Atticistarum testimonia, **ἀπέδρων** praescribentium, commemoratione dignam habui. **Ἀποδράσεις** Joseph. Antt. III. 2. 122. Plutarch. Amat. XXI. 57. T. XII. **ἀποδράσεις** de Herod. Mal. XLII. 541. Niceph. Bryenn. I. 8. 23. D. **Ινα διε-**

δράση Sopater Διαιρ. Ζητημ. p. 507. μὴ ἀποδράσας Dio Cass. XLIII. 58. 567. (Med. ἀπόδρασι). Ἀποδράσεις Heliod. VII. 24. 297. διαδράσαι Georg. Pis. Hex. v. 380. ἀποδράσασθαι Galen. Comm. in Epid. III. 272. A. T. IX. Philo de Profug. pag. 455. E. Hos igitur et illos, quos Struvius in Lectt. Luciann. p. 17. in eandem disputationem ingressus ex multiplicis lectionis copiis libavit, liberos solutosque, quaqua velint, vagari sinamus. Hinc ad ea tempora ascendimus, quibus atticae dictio-
nis color non mutatus quidem, sed tamen exterorum commerciis infuscari coepitus est. Aristot. H. An. X. 9. 425. οὐκέτι διαδράσῃ. Hic extremae syllabae jactura tolerabilis, in Xenophontis loco, a Fischero citato, Cyr. I. 4. 13. οὐκέτι ἀποδράσῃ, codicibus ἀποδρᾶσοι exhiben-
tibus, paene in lucro ponenda videtur. Duobus aliis ejusdem scriptoris exemplis tertia pluralis continetur persona, pariter ut Thucyd. I. 128. In Herodo. III. 155., cuius me commōdum admonet Struvius, in aoristi illi aoristi οὐκέτι διαδρήσηται — ἀπάξωσι jam dādum exempti sunt; neque plus fiduciae participiis adhibendum, ut injuriae maxime obnoxii, ita a suspicione corruptelae proximis. Ut brevi finiam: Atticistarum sententiae quae refragantur exempla, tam rara sunt apud veteres, tamque facile ea non dicam eluetari, sed eludere possumus, ut, quum duae rationes inveniantur, cur Attici hoc inclinamento uti fastidiverint, ab iis, qui vulgatas lectiones convellere non ausi sunt, mollius consultum videatur.

Prima ratio est, quod praesentis ἀποδράσεω, recentioribus adoptati, nullum occurrit in antiquitate vestigium; altera, quod, semel suscepto aoristo secundo, aut non quaesivisse videntur aliud tempus, quod neque intellectum neque ornatum adjuvaret, aut adquisitum jam et paratum ad necessarios usus reposuisse. Sic aoristus έδεσνσα, quem Matthiae p. 346. Atticis indictum fuisse affirmat, magnum quidem habet assertorem Ari-

stophanem Eqq. 526. πολλῷ δεύσας τὸν ἐπανωθεῖσαν τῶν ἀφελῶν πεδίων οὐδέτε, cuius exemplum pro ratione valeret, nisi necessitate quadam metri excusatum et praeterea etiam iteratione ejusdem verbi suspectum esset. Sed δεύσεις Euripi descripta in Dan. v. 32. Aeschylusque ap. Athen. X. 421. E.

καὶ ψευδόδειπνα πολλὰ μαργάρωσε γνάθου
ἴρυσαν οἶνον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

Pauwio ἔργον, Jacobsio Emm. pag. 228. Εὔσεις ἀν scripsisse videtur. Antiqua lectio est ἐρυαλεῖς οἶνος, unde facile est reddere ἔργοντες, mandū (sive potius angulas) injiciebant, raptim auferebant.

Verum oratores attici et historicci, quibus Grammatici in judicio verborum suffragium impartiuntur, hoc tempore nunquam usi sunt, recteque illud a Photio praecepitur: Πρόσεδδον, οὐ προσέδδεντες, quae fortasse etiam Suidae prae scriptio fuit. In Platomis Kep. VIII. 544. E. totius loci sententiae congruit δέψαντα quod in cod. incorruptum mansit, δεύσαντα repugnat. Magis pertinaciter haeret περιδέενται Lycurg. c. Leocr. p. 201. T. IV: Extraneos vero scriptores si in suffragium mittimus, negabunt sibi hanc legem scriptam esse, neque ii solum, qui cum vulgo loquuti sunt, sed etiam qui se totos ad Atticorum exempla finxerunt. Εὔσεις Aelian. V. H. VIII. 18. Sext. adv. Astrol. pag. 342. ην δεύση Hipp. de Locc. in Hom. V. 145. VII. 148. μὴ δεύσης Phocyl. v. 180. ην δεύσεις Alciphir. III. 64. δεύσατω Lucian. Bis acc. XVI. 70. δεύσας Himer. Or. VII. 532. ἐπιδέενται Procop. Bell. Gotl. II. 25. 448. ἐπερένται Mēchann. p. 172. καταδέενται Aelian. H. An. IV. 36. Achilli Tat. 124. δεύσαι Thémist. Or. XXVII. 535. Philostr. Imag. II. 27. 855. κατεδέενται Anna Comn. XV. 475.

- f) Haec accepte Moretus Moretus Schol. p. 51. v. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 999. 1000. 1001. 1002. 1003. 1004. 1005. 1006. 1007. 1008. 1009. 1009. 1010. 1011. 1012. 1013. 1014. 1015. 1016. 1017. 1018. 1019. 1019. 1020. 1021. 1022. 1023. 1024. 1025. 1026. 1027. 1028. 1029. 1029. 1030. 1031. 1032. 1033. 1034. 1035. 1036. 1037. 1038. 1039. 1039. 1040. 1041. 1042. 1043. 1044. 1045. 1046. 1047. 1048. 1049. 1049. 1050. 1051. 1052. 1053. 1054. 1055. 1056. 1057. 1058. 1059. 1059. 1060. 1061. 1062. 1063. 1064. 1065. 1066. 1067. 1068. 1069. 1069. 1070. 1071. 1072. 1073. 1074. 1075. 1076. 1077. 1078. 1079. 1079. 1080. 1081. 1082. 1083. 1084. 1085. 1086. 1087. 1088. 1089. 1089. 1090. 1091. 1092. 1093. 1094. 1095. 1096. 1097. 1098. 1099. 1099. 1100. 1101. 1102. 1103. 1104. 1105. 1106. 1107. 1108. 1109. 1109. 1110. 1111. 1112. 1113. 1114. 1115. 1116. 1117. 1118. 1119. 1119. 1120. 1121. 1122. 1123. 1124. 1125. 1126. 1127. 1128. 1129. 1129. 1130. 1131. 1132. 1133. 1134. 1135. 1136. 1137. 1138. 1139. 1139. 1140. 1141. 1142. 1143. 1144. 1145. 1146. 1147. 1148. 1149. 1149. 1150. 1151. 1152. 1153. 1154. 1155. 1156. 1157. 1158. 1159. 1159. 1160. 1161. 1162. 1163. 1164. 1165. 1166. 1167. 1168. 1169. 1169. 1170. 1171. 1172. 1173. 1174. 1175. 1176. 1177. 1178. 1179. 1179. 1180. 1181. 1182. 1183. 1184. 1185. 1186. 1187. 1188. 1189. 1189. 1190. 1191. 1192. 1193. 1194. 1195. 1196. 1197. 1198. 1199. 1199. 1200. 1201. 1202. 1203. 1204. 1205. 1206. 1207. 1208. 1209. 1209. 1210. 1211. 1212. 1213. 1214. 1215. 1216. 1217. 1218. 1219. 1219. 1220. 1221. 1222. 1223. 1224. 1225. 1226. 1227. 1228. 1229. 1229. 1230. 1231. 1232. 1233. 1234. 1235. 1236. 1237. 1238. 1239. 1239. 1240. 1241. 1242. 1243. 1244. 1245. 1246. 1247. 1248. 1249. 1249. 1250. 1251. 1252. 1253. 1254. 1255. 1256. 1257. 1258. 1259. 1259. 1260. 1261. 1262. 1263. 1264. 1265. 1266. 1267. 1268. 1269. 1269. 1270. 1271. 1272. 1273. 1274. 1275. 1276. 1277. 1278. 1279. 1279. 1280. 1281. 1282. 1283. 1284. 1285. 1286. 1287. 1288. 1289. 1289. 1290. 1291. 1292. 1293. 1294. 1295. 1296. 1297. 1298. 1299. 1299. 1300. 1301. 1302. 1303. 1304. 1305. 1306. 1307. 1308. 1309. 1309. 1310. 1311. 1312. 1313. 1314. 1315. 1316. 1317. 1318. 1319. 1319. 1320. 1321. 1322. 1323. 1324. 1325. 1326. 1327. 1328. 1329. 1329. 1330. 1331. 1332. 1333. 1334. 1335. 1336. 1337. 1338. 1339. 1339. 1340. 1341. 1342. 1343. 1344. 1345. 1346. 1347. 1348. 1349. 1349. 1350. 1351. 1352. 1353. 1354. 1355. 1356. 1357. 1358. 1359. 1359. 1360. 1361. 1362. 1363. 1364. 1365. 1366. 1367. 1368. 1369. 1369. 1370. 1371. 1372. 1373. 1374. 1375. 1376. 1377. 1378. 1379. 1379. 1380. 1381. 1382. 1383. 1384. 1385. 1386. 1387. 1388. 1389. 1389. 1390. 1391. 1392. 1393. 1394. 1395. 1396. 1397. 1398. 1399. 1399. 1400. 1401. 1402. 1403. 1404. 1405. 1406. 1407. 1408. 1409. 1409. 1410. 1411. 1412. 1413. 1414. 1415. 1416. 1417. 1418. 1419. 1419. 1420. 1421. 1422. 1423. 1424. 1425. 1426. 1427. 1428. 1429. 1429. 1430. 1431. 1432. 1433. 1434. 1435. 1436. 1437. 1438. 1439. 1439. 1440. 1441. 1442. 1443. 1444. 1445. 1446. 1447. 1448. 1449. 1449. 1450. 1451. 1452. 1453. 1454. 1455. 1456. 1457. 1458. 1459. 1459. 1460. 1461. 1462. 1463. 1464. 1465. 1466. 1467. 1468. 1469. 1469. 1470. 1471. 1472. 1473. 1474. 1475. 1476. 1477. 1478. 1479. 1479. 1480. 1481. 1482. 1483. 1484. 1485. 1486. 1487. 1488. 1489. 1489. 1490. 1491. 1492. 1493. 1494. 1495. 1496. 1497. 1498. 1499. 1499. 1500. 1501. 1502. 1503. 1504. 1505. 1506. 1507. 1508. 1509. 1509. 1510. 1511. 1512. 1513. 1514. 1515. 1516. 1517. 1518. 1519. 1519. 1520. 1521. 1522. 1523. 1524. 1525. 1526. 1527. 1528. 1529. 1529. 1530. 1531. 1532. 1533. 1534. 1535. 1536. 1537. 1538. 1539. 1539. 1540. 1541. 1542. 1543. 1544. 1545. 1546. 1547. 1548. 1549. 1549. 1550. 1551. 1552. 1553. 1554. 1555. 1556. 1557. 1558. 1559. 1559. 1560. 1561. 1562. 1563. 1564. 1565. 1566. 1567. 1568. 1569. 1569. 1570. 1571. 1572. 1573. 1574. 1575. 1576. 1577. 1578. 1579. 1579. 1580. 1581. 1582. 1583. 1584. 1585. 1586. 1587. 1588. 1589. 1589. 1590. 1591. 1592. 1593. 1594. 1595. 1596. 1597. 1598. 1599. 1599. 1600. 1601. 1602. 1603. 1604. 1605. 1606. 1607. 1608. 1609. 1609. 1610. 1611. 1612. 1613. 1614. 1615. 1616. 1617. 1618. 1619. 1619. 1620. 1621. 1622. 1623. 1624. 1625. 1626. 1627. 1628. 1629. 1629. 1630. 1631. 1632. 1633. 1634. 1635. 1636. 1637. 1638. 1639. 1639. 1640. 1641. 1642. 1643. 1644. 1645. 1646. 1647. 1648. 1649. 1649. 1650. 1651. 1652. 1653. 1654. 1655. 1656. 1657. 1658. 1659. 1659. 1660. 1661. 1662. 1663. 1664. 1665. 1666. 1667. 1668. 1669. 1669. 1670. 1671. 1672. 1673. 1674. 1675. 1676. 1677. 1678. 1679. 1679. 1680. 1681. 1682. 1683. 1684. 1685. 1686. 1687. 1688. 1689. 1689. 1690. 1691. 1692. 1693. 1694. 1695. 1696. 1697. 1698. 1699. 1699. 1700. 1701. 1702. 1703. 1704. 1705. 1706. 1707. 1708. 1709. 1709. 1710. 1711. 1712. 1713. 1714. 1715. 1716. 1717. 1718. 1719. 1719. 1720. 1721. 1722. 1723. 1724. 1725. 1726. 1727. 1728. 1729. 1729. 1730. 1731. 1732. 1733. 1734. 1735. 1736. 1737. 1738. 1739. 1739. 1740. 1741. 1742. 1743. 1744. 1745. 1746. 1747. 1748. 1749. 1749. 1750. 1751. 1752. 1753. 1754. 1755. 1756. 1757. 1758. 1759. 1759. 1760. 1761. 1762. 1763. 1764. 1765. 1766. 1767. 1768. 1769. 1769. 1770. 1771. 1772. 1773. 1774. 1775. 1776. 1777. 1778. 1779. 1779. 1780. 1781. 1782. 1783. 1784. 1785. 1786. 1787. 1788. 1789. 1789. 1790. 1791. 1792. 1793. 1794. 1795. 1796. 1797. 1798. 1799. 1799. 1800. 1801. 1802. 1803. 1804. 1805. 1806. 1807. 1808. 1809. 1809. 1810. 1811. 1812. 1813. 1814. 1815. 1816. 1817. 1818. 1819. 1819. 1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1839. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1899. 1900. 1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2019. 2020. 2021.

D. ὑπερεπέδρευσε Gregor. Naz. Or. VI. 184., nisi ex ὑπερεπέδρευσε corruptum est, Lexicis addi meretur.

Multo deteriore conditione est aoristus ἔχασησαι, cuius duo exempla afferunt, unum Arriani Anab. V. 20. ubi librarii pro χαιρήσαι conjunctivum χαιρήσῃ, orationi obliquae servientes, intulerunt; in altero Plutarchi, ο πρῶτος ἄγγελος ἥκοντα Λούκουλλον οὐκ ἔχασησε, ἀλλ' ἀπετέμητο τὴν κεφαλήν, verbum illud non modo insolite declinatum, sed etiam in tali atrocitate inexspectatum et, ut circumscripte dicam, importune lepidum est: quid pro eo substituendum sit, equidem adhuc quaero, sed videtur ejusmodi verbum desiderari: εὐλήσησε, εὐέρμησε. Utut est, aoristum illum aliquibus praecepto placuisse, ceteram intuenti hujus generis luxuriam non incredibile videbitur. Suidas: περδάνη αὐθιπότακτον, περδανεῖ δέ. Illud in vulgus probatum, neque tamen interdictum est, quo minus a futuro, quod est περδήσω, transitio fieret ad parilem aoristum, qui pluribus in usu fuit: Heliod. IV. 15. et 18. Jamblich. V. Pyth. III. 14. 40. Plut. Parall. XXIV. 426. T. VIII. Liban. Decl. T. IV. 662. Gregor. Naz. Or. II. 58. B. Harnmenop. Man. Legg. I. 3. p. 56. Michael. Eph. in V. Nicom. p. 66. b. ἀποπερδήσας Herodian. VI. 5. 417. Atticis, ut puto, ignotus. Ita etiam, qui a publico more dissentientes aoristum φύτεισησαι finxerunt, non hoc solum nomine reprehendendi sunt, quod incoacti, sed multo magis, quod nullo cum emolumento novam formam inseverunt. Tantum enim abest, ut ex hac copia et abundantia declinationum quidquam ad dictionis aut elegantiam aut perspicuitatem effluat, ut nulla sit pronior promptiorque via ad corrumpendam sermonis sanitatem. Ac si quid hujusmodi aut dialectorum vetust contagium aut arbitrium populi ratione potentius infudit, enixe opera danda est, ut intra modicos terminos contineatur, neque securoris exemplum praebeat. Itaque praedicanda est Atticistarum opera, qui paed-

gogorum ritu linguam effuse exultantem coercere studuerunt, non ut cursus ejus reprimenter, sed ut temere ruentem a lapsu continerent. Et quia semel nescio qua aura provectus ad elevandam Atticistarum invidiā accessi, etiam hoc admoneam: eos non imperfecto sermoni neque teneris adhuc viribus nitenti serperastrā injecisse, sed jam adulto, ne in pravum elaberetur, salutariter moderatos esse. Quanquam enim lingua graeca, quamdiu viguit, tamdiu in aestu fuit, tamen aliquando in summo fastigio stetit. Quod ultra et citra est, deterius habetur, non solum Atticistarum iudicio, sed omnium graece scribentium sententia. At scriptoribus multis de causis aliquid de publica dicendi ratione mutare licet, et potius boni consulendum, si linguam potentiorem facere studuerint, quam reprehendendum, si cursum tenere nequierint. Quis negat? Refert tamen soire, ubi vestigium inflexerint et quoisque processerint, et qua de causa. Quod notum facere conantur Grammatici, Atticorum exemplum omnibus ante oculos ponentes, ad quod quisque, nisi aliqua ratione dissident, iter suum dirigat. Ita etiam in aoristorum conformatione (ut ad institutum sermonem revertar) quium multa novaverit senescens Graecitas, non omnibus indistinctus honor et promiscuus dabatur. *'Εκέρδησα*, ut vidimus, *λειψα*, *ξέφενσα* non luculenta quidem sed copiosa adiocatione utuntur; *ώκτελησα* et paucos et ignobiles patronos habet: Libanium *'Εκφρ.* p. 1072. T. IV. (qui libellus non pro cetera hujus Atticistae elegantia elimatus multisque peregrinitatis maculis adspersus est: *γύρεθεν*, *έμπιστεύειν*, *ύπερνικῆν*, *λνδαλματίζειν*, *χαριτοῦσθαι*). *Οίκτειρήσας* Nicet. Ann. VII. 5. 122. B. XVII. 7. 543. *οίκτειρήσει* Athanas. c. Gent. c. 12. 15. C. T. I. *κατοικτειρήσας* Tzetz. Chil. I. 17. 416. VII. 510. Diu servatum est, ut verbo *'Οσφραίνομαι* substitueretur aoristus antiqui thematis *δσφραμαι*. Nove igitur flexum *ώσφρησάμην* (cod. *όσφρε*) Arat. Dios. v. 293.

Aelian. H. An. V. 49. IX. 54. Porphyr. de Abst. III. 7. 252. †) Ἐνεμήσατο Nicet. XVIII. 2. 357. A. XIX. 2. 366. Athen. XII. 58. 51. τὰ δὲ λοιπὰ κρέα νεμησάμενοι. Κατενεμήσατο Hesychius et Zonaras p. 1175. afferunt. Post ἔγημα (ut ἔγηρα) ἐγάμησα invaluit, quod non solum in N. F. libris, ut quidam putaverunt, sed etiam in ipsa Graecia reperitur, auctore, ut videtur, Menandro. Schol. Ven. ad l. 394. Γαμέσσεται εὐτεῦθεν ἔλαβε Μένανδρος, Ἐγάμησεν ην ἐβούλόμενην ἔγω, nihil impendiente pedum modulatione, quominus usitato uteretur aoristo. In idem vitium incurserunt Artemid. II. 65. 242. Sopater Διαιρ. Ζητ. p. 447. et Apollod. III. 15. 3. ubi Heynius ambiguq; quodam codicis indicio ἔγημε reposuit. Γαμηθῆναι (ut etiam hoc adjiciam) a Polluce merito reiici III. 45. tenuitate testium palam fit. Philonis de Legg. Spec. II. 780. D. Plutarchi V. Cat. XXVII. 428. V. Demetr. II. 4. Philostrati V. Ap. III. 38. 128. Anten. Lib. c. XVI. Lucian. Dial. Deor. V. 15. Dionis Cass. LVIII. 5. 378. Apollod. I. 9. 28. Hesych. s. Μνηστή, Suidae s. Ἐκγαμηθῆναι. Antiquiorem formam γαμέσαι, γαμεθῆναι, cuius similitudo in multis verbis tertiae et quintae classis perspicitur, sua quadam propria significacione praeditam esse, Hermannus docuit in Ephem. Litter. Lips. Ann. MDCCCXVII. N. 57.

Sed jam currente stylo reliquos aoristos, qui in Atticorum scriptis aut nunquam aut perraro inveniuntur, enotabo. Ὡλίσθησα, cuius exempla memoravit (non sine gravi errore) Fischerus ad Vell. III. 141., longe latius fusum est, v. Philostr. V. Apoll. IV. 3. 142. Imagg. II. 17. 840. Apollod. II. 5. 4. III. 2. Nonn. Dion. V. v. 494. XXXVII. pag. 626. XLVIII. 826. Georg. Pisid. He-

†) Ὀσφραντο Aristid. Or. Pl. II. 308., pro quo tamē Nova Collat. ὀσφρέσσε exhibuit, eodem pertinet, quo σύραντο et similia, quorum prima positio, quia flexuram non recipiebat, derelicta est.

χαεμ. v. 505. **Anon.** *Antiqq.* III. 44. D. *Apud Hesychium Ἀπολησθῆναι, ἀποστραφῆναι* non ἀπολισθῆναι scribi potest, sed ἀπολισθῆσαι, ex quo ἀπολῆσαι detinutum; παρολίσθησις *Euseb.* V. *Const.* II. 69. 570. Lexicis accedit. *Futuri εἰδήσω* *Mechann.* vett. p. 68. proportionem sequentes aoristum εἰδησα, cuius nullam mentionem habent Grammatici neque usum Graecis concedit *Schweighaeuserus ad Polyb.* XII. 10., usurparunt Hippocr. de Vict. Acut. XLVI. 506. *Aristot. de Anim.* I. 2. D. *Theophr. Char. Praefat.* *Stob. Ecl. Ph.* II. 52. 980. *Phlegon Trall. Mir.* I. p. 6. et 12. *Franz. Schol. Arat. Phaenom.* 107. ὅπως εἰδήσωσιν *Jamblich.* V. *Pyth.* IX. 48. 98. quorum nonnulla propter vicinitatem verborum ἔτάσαι, εἰδέναι, εἰδησαν, ἥδεισαν (quod in Polyb. l. c. recte illi substitutum) suspicionem commovent; omnia exterminari non possunt." *Ἐττέξα* perspicue scriptum est apud *Harmenopulum* XVIII. 96. εἰ συλλάβῃ καὶ τέξη, ambiguë in *Orph. H.* XL. τέξασα s. τεύξασα, quae eadem commutantur in *Hipp. de Mul. Morb.* I. 32. 749. A. T. VII. ἦν ἐπιτεύξη, pro quo cod. melius ἐπιτέξη, optime *Lindennus* I. 51. 445. T. II. ἐπιτεξ ḡ. In *Sext. Emp.* V. c. *Astrol.* p. 542. ἔτερος δὲ προσήδρευε τῇ τεκούσῃ, μέχοις ἀποτέξαιτο, corrigi debet ἀποτέξοιτο. Plurimis inopinatus suspectusque fuit aoristus verbi ἥνω. *Diog. La* I. §. 49. ἥξας εἰς τὴν ἐκκλησίαν *Menagius* in ἥξας mutavit, eandemque correctionem multis aliis locis adhibuit *Hemsterhusius* ad *Plut.* 752. Etiam *Euripidem Iph. A.* 426. διῆξε φήμη et *Aeschinem Dial.* III. init. διῆξε φωνή, non διῆξε a διήνω, scripsisse volunt. Si aoristi causa, non repugno; quanquam *Abreschius Animadv.* ad *Aesch.* p. 25. huic opitulatum venit. Sed argumentum illud, quo *Fischerus* ad *Aesch.* l. c. utitur, verbum διάσσειν contendens vim rei subjectae prorsus exhaustire, διήκειν autem nimis languidum esse, neque satis accommodatum velocitati impetuque vocis, *Herodoti* exemplo refellitur, qui omissa illa velocitatis ratione διεξῆλθε τοῦ στρατοπέ-

δον φήμη scripsit IX. 17. quod et Josephi locum XIX. 8.
951. διῆξε λόγος ambiguum reddit. In oraculo commen-
tatio, quod Cadmus Delphis accepisse perhibetur: "Ερ-
θα κε κέρας βοός — ἡση τε κλίνη τε πέδω γόνυ ap. Schol.
Aristoph. Rann. 1266. Eur. Phoenn. v. 641. scribendum
est potius ἦγη ab ζηννυτι, quam, quod Valckenari o placet,
ζητηται. Verbum ἔσσειν, quod plerisque locis partim
aptum, partim necessarium est, prorsus admitti non
potest in Pausan. II. 11. 219. διαβάσι — καὶ — ἡξασι. Sed
huic debetur tempus perfectum, Blomfieldio ignotum,
qui ad Pers. 511. dubitare se profitetur, an verbum
ἡκὼ alia habeat tempora praeter praesens et futurum.
Verum ἡκασιν legitur in Phot. Bibl. CCXXII. 589. ἡκεσαν
Joseph. Antiqq. XIX. 1. 925. ἡκας Liban. Ep. CXIX. 62.
idemque Procop. Bell. Goth. III. 34. 545. D. IV. 23.
632. A. Gregorius Naz. Or. VI. 193. B. T. I. et pluribus
versionis Alexandrinae locis. Optativum ἡξαίτε quo jure
Euripidi Herc. F. 792. reddere tentaverit Musgravius,
hinc facillime judicari potest. Verum hic aoristus ad
authypotacta nihil pertinet.

Non negaverim interim, (nam et verbis sua fata
sunt) inter illos quoque aoristos easse fortasse nonnullos,
quorum origo ultra illud tempus, quo primum emer-
gunt et apparent, repetenda sit, eosque concesserim
casu magis quam consilio ab his, qui commune nau-
fragium eluctati sunt, scriptoribus intermissos esse, aut,
si tacita quoque omnium scite scribentium consensione
derelicti fuerint, tamen in sermonibus vulgi et quoti-
diano usu occulte stillasse, donec ab his novitiae Grae-
citatis auctoribus in publicum producerentur. Idcirco
non fastidivimus ex his quoque interdum haurire fon-
tibus, non ignari praesertim, quantum veteris gazae
in illa sentina subsederit.

CAP. VI.

DE CONSTRUCTIONE VERBI *ΜΕΛΑΕΙΝ* ET AFFINUM VERBORUM.

A D

PHRYN. ECL. P. 336.

Quum quatuor sint sermonis principia, ratio, vetustas, auctoritas, consuetudo, eaque omnia plurimis in locis sibi repugnant, iis, qui dicendi leges statuerunt, perdifficile fuit medium quendam tenere cursum et in suum cuique tribuendo aequitatem servare. Ita Phrynicus naturalem et primum se offerentem rationem sequens, verbo μέλλειν infinitivum aoristi adjungere vetat; neque simpliciter vetat, sed tanquam crimen ingens expavescendum dicit. Quo veluti peremptorio edicto multos induxit, ut aoristos huic verbo subjectos quoquo modo exterminarent. Sed quum tot tantaque contraria aoristorum exempla extent, quum Thucydides ἔμελλον ἀπολιπεῖν dixerit VI. 31. γενέσθαι V. 98. προσθεῖναι III. 92. σπείσασθαι V. 30. Plato μέλλει ἀνατίηναι Gorg. p. 525. A. καταισχῦναι Polit. p. 268. D. δηλῶσθαι Legg. IV. 715. A. γενέσθαι Legg. VII. 811. A. Rep. VI. 491. B. Alcib. 150. E. ψέξαι Minos p. 518. E. ιδεῖν Alcib. I. 152. D. II. 141. C. Aristoph. Lys. 118. λαβεῖν Acharn. 1160. ἀπολέσθαι Avv. 366. ψηφίσασθαι Lys. c.

Alcib. *Αειποστρ.* 568. †) ἐργάσασθαι Xenoph. Memm. II. 7. 10. ποιήσασθαι Aristot. Polit. VII. 1. Phrynicum publico vitio irasci manifestum est. Taedet me plura colligere testimonia; quorum tanta est copia, ut, quamvis multa a Grammaticis proferantur, tamen longe major pars relicta et omissa sit. Vide praeter eos, quos Fischerus ad Vell. IV. 19. citat, Perizon. ad Aelian. V. H. III. 17. Porson. ad Orest. 929. Boeckh. ad Pind. Ol. VIII. 52. Coray ad Isochr. p. 210. Elmsley ad Heracl. 710. Ac ne nulla quidem ratione usi sunt, qui illa exempla prodiderunt. Nam verbum μέλειν maximam habet

†) Hic futurum ψηφίσσεθαι reponere, quod in aliis locis tentatum est, tanto inconsultius foret, si vera esset Elmsleji sententia, ab Hermanno commemorata ad Soph. Aj. 557., Atticos nunquam illa communiore futuri forma usos esse. Cuius formae apud Atticos utique rara sunt exempla: καταψηφίσσεθαι Lycurg. c. Leocr. 240. καταψηφίσσειν Eur. Heracl. 153. διολέσσειν H-l. 894. Arist. Avv. 1506. Plato comicus in Schol. ad Gregor. p. 48. et Athen. III. 89. 461. χρεμάσσω, οὐ μόνον χρεμά, Ἀλκαῖος Γαννυμῆδες Antiatt. Bekk. p. 105. ἐπιφρίσσουσα Plato Rep. I. 177. T. 6. πομίσουσα II. 233. νεμέσου Thucyd. VIII. 48. νομίσουσα Xenoph. Cyr. III. 192. διατελέσσουσα Plato Rep. IV. 425. v. Ast. ad Polit. p. 622. φροντίσσειν Eur. Troad. 1234. καλέσω et χαρίσσω Aristophani evellit Brunckius ad Plut. 964. ad Thesm. 959. νεωτερίσσειν Thucyd. III. 66. in scriptis recentiorum rhetorum minime rara: νεωτερίσσετες Pans. IV. 24. 542. νομίσει Liban. Decl. T. IV. 587. ἀπελάσσων p. 56. ἔξελάσσων Plut. V. Demetr. VI. 17. T. VI. διολέσσει Liban. p. 659. ἀπολέσσον p. 811. et Appian. Bell. Civ. I. 10. 14. ἀπολέσσων Lucian. Asin. 33. p. 171. T. 6. ἀπαλέσσειν Dio Cass. 68. 29. Charit. V. 7. 20. λογίσσετε Luc. Jup. Trag. 18. 244. T. 6. Phalar. Alt. 10. 60. T. 5. (nisi λογίσσεσθαι scriendum.) διασκεδάσσουσα Arrian. Exp. Alex. I. p. 6. πομίσονται Apollodor. III. 4. 1. βαδίσσεθαι Galen. de Usu Part. XII. 11. 600. F. T. IV. Neque vereor Aristot. Rhetor. III. 10. 349. παρακαλέσσετες Ἀθηναῖον εἰς Εὐβοιαν ἐπιστέισομένους pro vulgato ἐπιστέισομένουs reddere. Lycurg. c. Leocr. p. 149. θοτίς, οὐς αὐτίς σύνονται αὐτὸν ἐπικαλέσσεται. Haec inter viam sublegi, non defore sperans, qui instituta perficiant. Quibus nec illud praetermitendum erit, ex verbis in αῖνω et ἴνω quaenam brevem habeant penultimam, quae productam.

cum verbis θέλω, διενοῦμαι, ξοικα, ὁφείλω, ἐπίζω similitudinem, quorum alia communiter aoristis, alia futuris adjunguntur, nullum autem tam fixos terminos habet, ut non aliquando aut in significationem aut in constructionem alterius succedat. Quanquam ne hoc quidem satis concoquere potuerunt veteres illi magistri, qui omnia malling ad perpendicularum directa. Hujus theorematii bona pars in Thomae Eclogis superest, qui p. 159—168. quae verba cum futuris, quae cum aoristis componi debeant, docere conatur. Ac si, quae apud illum confusa et inordinata sunt, ad genera sua revocentur, primum verba βούλομαι, θέλω, προθυμοῦμαι, εἰτῶ, ποθῶ, et quae sunt alia voluntatis significativa, cum futuro jungi vetat. Eamque rationem et nos sequimur, et Latini, et vero etiam Graeci plerumque observant; estque ita natura comparatum. Nam qui vult aliquid fieri, id vel nunc, vel simulac res et locus tulerit, fieri cupit. Sed quum idem cogitat, rem nondum coepit, nedum perfectam esse, atque hoc etiam verbis exprimere vult, aoristo futurum substituit. Sic Herodo. IV. 111. βούλονται ἐγγενήσεσθαι. Andocid. de Myst. p. 57. ἐβουληθήτην με ἀπολεῖν. Herodo. VIII. 25. ἥθελον θεήσεσθαι. Liban. Declam. T. IV. pag. 451. λύσειν ἔθέλοντες. Dio Cass. LXIX. 4. 1153. ἀν ἔξαιρστήσεσθαι καὶ ἔξελθεῖν ἔθελήσωσι. †) Aristoph. Plut.

†) Praesentis cum aoristo et futuro conjuncti haec sunt exempla: ἔκεινον ἀποκτενεῖν καὶ τὸν Σίλιον ἀγειαθιστάναι μέλλοντα Dio Cass. LX. 31. p. 969. ἀπερ ἔμελλον ὅρμεισθαι καὶ στρατοπεδεύσθαι Thucyd. VI. 42. ὁ μέλλων τικῆν καὶ ὁ πάντων ὑστάτος γενήσεσθαι Dem. c. Mid. p. 532. 11. μέλλοντες ἡ ἀπολίσθαι ἡ δουλεύειν Dio Cass. LXV. 12. 1068. προηρεύντο ἀποθνήσκειν ἢ ἔτέρων μεταλλάξεις χώραν Lycurg. c. Leocrat. p. 195. Vides hic verba ἀποκτενεῖν, ἀπείσθαι, ἀποθνήσκειν, quae profecto omnia rem subito transituram significant, diversis temporibus posita. Nec Heldii regula, qui aoristum adhibendum esse putat, ubique scriptor exprimere velit, confidere aliquem de rei cujusdam even-

575. ἔητες ἀναπτείσειν. Herodo. VI. 157. ἐπιβούλεύονται
ἐπιχειρήσειν. Diod. Sic. XII. 79. πεκρικότες πολεμήσειν.
Idem XII. 72. ἐψηφίσαντο ἀποσφάξεων. Dio Cass. LXXXIII.
1. 126. ἐψηφίσαντο δώσαν. Haec omnia plerumque
aoristi sequuntur. Similiter etiam post ἐφ' ὧτε saepissime
quidem aoristo, nonnunquam etiam futuro locus
est: ἐφ' ὧτε βοηθήσειν Aeschin. c. Ctesiph. p. 505. cf.
Lennep. ad Phalar. pag. 268. et cum utroque tempore
ἐφ' ὧτε ποιήσασθαι καὶ -- χωρήσειν Zosim. Hist. V. 42.
495. Ad hanc classem etiam verba *jubendi* et *vetandi*,
permittendi et *prohibendi* adscribenda sunt, quorum
haec sunt exempla Thomasae contraria: Καλύσει κατα-
πλέύσειν Dinarch. c. Philocl. p. 1. 91. παρακαλῶ σε μὴ απι-
μάσειν Liban. Ep. 455. 228. ἀξιούμενό σε βοηθήσειν Lucian.
Revivisc. 29. 146. T. 3. ἀξιώτερός εἰσιν Aristoph. Eqq. 182.
Hic Brunckius codicum fide, illic Jensius Thomasae au-
toritate aoristum substituit. Λεόμενοι βοηθήσειν Polyb.
1. 10. ἥτουν βοηθήσειν Diod. IX. 50. ubi Stephanus βοη-
θῆσαι malit. Ἀνάγκη πείσεσθαι Xenoph. Anab. VII. 2.
15. διετεταγμένοι ἐμποδεῖν Polyb. V. 14. Denique Tho-
mas verbis δύναμαι, ἔξεστι, χρή, πινδυνεύω negat futu-
rum adhiberi; non attendens Thucydidem III. 28. οὐτ'
ἀποκαλύσειν δύνατοι ὄντες, neque Sophoclem respiciens
Philoct. 1594. πείσειν δυνήσομαι (ne Theognidem memo-
rem v. 970. χαιρήσειν δύνασαι pro δυνήσει χαίρειν dicen-
tem); et cum majore futurorum cumulatione Zosimus
Hist. III. 1. 197. μόνος ἀρχέσειν οὐκ ὕπερ δυνήσεσθαι τοῖς
πράγμασι βοηθήσειν. †) cf. Hermann. de Praecept. Attic.
p. XIII. [Add. nota ad Poet. Gnom. p. 16. sq. G. H. S.]

tu, am certam ei esse spem, ut rem jam factam habeat, Act.
Monac. T. II. Fasc. I. p. 63., nobis pro septentrione erit.

†) Aeschin. c. Ctesiph. p. 540. ἐπιχειρήσειν θελήσεις λέγειν,
ubi Marklandus ἐπιχειρέειν vel ἐπιχειρήσαι scribi vult, Reiskius di-
versas lectiones ἐπιχειρήσεις et θελήσεις in unum confluisse pu-
tatur. Male quidem. Plato Rep. V. 24. T. VII. ἀπάλληλην γένεσιν

Contra verba *dicendi* Thomeae interdicto vetamus cum aoristo jungere. Idque praeceptum a natura ductum et consuetudine confirmatum est. Nam quod nos vel facturos vel percessuros dicimus, id plerumque ut futurum quiddam intelligi volumus. Sed quum is, qui se aliquid facturum significat, etiam hoc animo complectitur, *velle* se hoc aut *paratum* esse ad hoc agendum, aut facere aliter *non posse*, quarum rerum tempus infinitum est, aoristo quo minus utatur, nihil obstat. Ex hoc genere sunt: προειδήσει ἐνδείξασθαι Lucian. Peregr. 55. p. 297. T. 8. οὐκ ἔφασαν δέξασθαι Thucyd. II. 22. Xenoph. Hell. V. 1. 32. ποιήσασθαι Aeschin. c. Ctesiph. p. 616. ἐπιτρέψαι Lysias c. Agorat. 454. ubi Stephano ἐπιτρέψειν corrigenti consimilem quendam ejusdem oratoris locum opponit Taylorus. Ἐφάτην ἐπιδείξασθαι Plato Euthyd. p. 278.

Hujus constructionis impatiens Casaubonus in pluribus Polybii locis IV. 64. XI. 31. etc. pro aoristis futura substituit, quod cuilibet promptum, sed minime necessarium est remedium. Nec Schaeferus in Long. Past. II. 65. ἔφη δέξασθαι; etsi mallet futurum, ad Thomeae praeceptum reformare ausus est. +) Ego ne desidero quidem futurum. Nam qui se aliquid permissurum aut accepturum negat, id vel nunc improbare aut recusare intelligitur. Praeterea etiam verbis dicendi saepe subjicitur *sponsonis*, *promissionis* notio, quam quae significant verba, ea et Graeci et Latini et saepissime Germani cum praesente aoristo conjungunt: Ωμολόγησε ποιήσασθαι, *promisit operam dare*, Demosth. c. Phaen. p. 1042. 15. λένεσθαι fals. legat. p. 594, 15. (cod. λένεσθαι), ὑπέσχετο παύσασθαι, v. Zeun. ad Xenoph. Anab. I. 2. 1. συνελθεῖν καὶ προδοῦναι Plutarch. Parall. XV. 421. T. VIII. εὖ ποιήσατ Dion. Hal. V. 54. 973. δέξασθαι Ap-

δέήσειν χρῆσθαι τοὺς ἀρχοντας. Isocr. Trapez. VIII. 625. ηγούμην πιθανεύειν γενήσασθαι.

[+) Cf. not. ad Theocrit. p. 227. G. H. S.]

pian. Mithr. XXI. p. 857. ἀναγράψαι Lucian. Macrob. 29. p. 130. T. VII. vid. quos Wernsdorfius citat ad Himer. Ecl. V. 124. συνθέμενος ἐπισκέψασθαι Lucian. Jup. Tragoed. 4. p. 227. T. VI. ἀποδοῦνται Athen. VII. 2. 13. T. III. μεταπέμψασθαι Plutarch. Dion. XVI. 182. T. VI. "Ωμοσε δέξασθαι Xenoph. Cyr. VII. 4. v. 3. Diod. I. c. 22. ἐκδύσασθαι Herodo. V. 106. ἀποδοῦνται Demosth. c. Aristocr. 677. 18. φυλάξαι Lucian. Toxar. 50. 114. T. VI. διαλύσασθαι Appian. H. R. VI. 4. 97. Aristaen. Ep. II. 16. ὑπομεῖναι Alciphron. III. 3. Συνωμοσίαν ἐποίησατο — φέτε αὐτὸν μὲν ἀποστῆσαι — ἐκείνον δὲ πεῖσατ. †) Ἐπηγ-

†) Mihi nunquam credibile visum Porsonam illud tralatitium praeceptum de reflexione appositi ad subjectum ignorasse, in quo se mirifice jactat Wunderlichius Observ. p. 83. Hic quantumvis contendat, grammaticam postulare, ut, ubi ὥστε cum infinitivo ponitur, participium subjecti sui casum sequatur, in illo ipso Thucydidis loco I. 91. ἔτι, οὐ κόλις τετρίγωναι, ἡδη, ὥστε ικανή εἶναι εἰς τοὺς ἐνοικουντας, potest etiam ικανή εἶναι ferri. Sic L. L 32. η Ἑλλάς — μετανιστατο, ὥστε μη ἴσουχασσα αἰξηθῆναι, tres codd. ἴσουχασσαν praebeant. Sext. Emp. I. 14. p. 23. οὕτως ἀδειος η, ὡς — ὅδεσιν αὐτὸν. Isocrat. ad Philipp. 50. p. 158. Λήσουσι ήμας τοσοῦτος γενόμενος τὸ πλῆθος, ὥστε μηδὲν ἡττον ἀνέστη γενέθαι, φοβαρος. Diog. La. V. 1. 86. pag. 312. ὑπεροπτικός η, ὥστε αὐτὸν πορπικὸν λιγεσθαι. Dio Cass. VII. 218. η τόχη προφίει, ὥστε αὐτὴν — χαρίζεσθαι. Thucyd. VII. 34. ναυμαχησατες αὐτίκαλα καὶ ὡς αὐτὸν ἐκατέροντος αἰξοῦν τικῆν. Et cum aliis particulis: Plato Sophist. 217. B. οὐ καὶ πέρι ημας δεῦρο ἵδειν, διερωτώτως αὐτὸν ἀπογάγομεν. Schol. Arat. Phaenn. 254. οὐ λούνται μὲν Πελειαράς — ἀπὸ τοῦ πολειάδας γενέσθαι φευγόντες. Κέκαλος, διὰ τὸ εἶναι ἄνδρα — Eratosth. Catast. 33. 27. Liban. Declam. p. 472. T. IV. ὁ πόσοι κατεκρήμνισαν αὐτὸν τοῦ μη εἰλετας δούλευσαν. Herodian. VIII. 8. 290. ο δὲ Μάξιμος ἡγέτον πρωτεύει διὰ τὸ ἕπαρχον εἶναι, quod intactum reliquit Wolfius, quamvis in codd. ἕπαρχος legitur. Julian. Encom. Const. p. 7. πόλεις γερίνας, τῷ μετέχει ἀπαντάς — pro quo nollem Schaeferb Prædi VI. ἀπαντες placuisse. Sed propria est haec construetio distributiva. Σεν. Hell. II. 1. 26. οἱ δὲ ἀπιέντες αὐτὸν ἐκέκρινον, εἰπόντες γὰρ τὸν στρατηγεῖν, οὐκ ἐκείνον. Plato Lyce. p. 290. D. δέ τοι εἴη γῆγησται βέλτιον περὶ τοῦ — φροντι, οὐκ αὖτος ἐπισταθῆσθαι. Do-

Aristot. Eth. Nic. III. ΝΟΣΙΟ. τοιούτους... λικουσατεν. Panthea. 974 (θε' 976 fin. regulae cont.)

γελλατὸν ἀποστεῖναι καὶ παραδοῦναι Id. IV. 50. διαρθώσα-
σθαι XII. 58. χαρίσασθαι Long. Past. IV. 120.)

Thomam, haec improphanter, nemō jam mirabi-
tur etiam verbis *sperandi*, *credendi*, et quae sunt in
hoc genere, noluisse aliud quam futurum tempus ad-
iungi. Alter Graecorum fuit consuetudo: *Ἔγγι ἐνδεί-
ξασθαι* Plat. Alcib. I. 105. B. E. v. Heindorf. ad Protay.
487. φέντο ἀνακτήσασθαι Diod. XIII. 55. *Τινὲς ἀντὶ τοῦτον* οἴη-
θηναι τοῦτο αὐτὸν δρᾶσι: Plato Rep. IV. 574. Οὐκ οἶμαι
σε ἔξαρνον γενέσθαι Lysias c. Agorat. p. 465., ubi Mark-
landus et Reiskius vel ān addendum vel γενήσεσθαι
scriendum esse putant. *Μέγα τι* φῶν διαχρέασθαι ib.
477. cui eandem medicinam adhibent. *Οἶμαι γενέσθαι*

mosth. c. Leoch. pag. 1080. αἵτος ἔστι τοῦ καὶ αὐτὸν κρίνεσθαι
καὶ διὰ λύσιν. Plato Hipp. p. 127. Η. εἰμαὶ διὰ πίστων στργάσθαι
ἡ ἄλλου σύνδεσ. Polyb. XVI. 6. πεκιστευμένος αὐτὸν μὲν ἄρδεα
μηρούντας, τοὺς δὲ ἀνδράκεδα. Athen. XIII. 83. 183. Αἴρετος
ηὔπειρος ἡ αὐτὸν βασιλεύειν ἢ Ἀλέξανδρον. Atque hanc, puto, con-
structionem Porsonus usitatiorem esse dicebat. Male autem Facius
in Pausan. X. 4. 152. (Ἑρασκεν) ἐκπλεῦσαι μὲν αἵτος τι καὶ τοὺς
ἄλλους ὅχλους accusativum intulit. Nec Schneidero adstipulor in Xenoph.
Anab. III. 1. 18. ἡμάς δὲ τι ἀντὶ οἰόμεθα παθεῖν — ἡμές
corridenti. [V. L. Bos. Ellipt. p. 224. coll. mot. ad Sophocl. T. I.
p. 260. G. H. S.]

Plane singulare genna est juris jurandi, quo se Spartani ob-
strinxerunt ap. Strab. VI. c. 3. 288. T. II. (p. 279.) ὁμόσαντες μὴ
πρότερον ἐπανῆξεν πρὶν ἡ Μεσσήνην ἀνελεῖν ἡ πάντας ἀποθα-
νεῖν. Itaque, priusquam morte occubuisserint, negabent se redire? Interpres latinus hunc naevum non tollit, sed velat, nequo id quod
substituit, *jurant aut se non ante reversuros, quam — cepissent,*
aut morituros, aut verbis expressum, aut rationi convenientius est.
Tam apertae inconsequentiae exemplum nullum novi aliud. Nam
et illud Herodoti IV. 118. Οὐδὲ καταχρήσει ηὔπειρος καταστρεψαμένω
ὑμένων ἀπέχεσθαι, (cui simile est Eur. Rhes. 483. ἀρκεῖτο ξεινὸς
παθεῖν, δρῶνται δὲ μή) et hoc Platonis Phaedon. 128. p. 217. Οὐκ
εἰδε, αἴ τοι τινὲς τις ἄλλον καιρὸν αναβούλλοιτο ἡ τὸν νῦν παρόντα,
cum minorē offensione leguntur, quamvis et hic et illic verba ἀπ-
γεῖσθαι — τοῖς παρόντα καιρούν εἰς alio pendent, quam quod scri-
ptum est.

Plato Rep. V. 20. Ἐνόμισαν προτίθεσαι Thucyd. II. 5. ὑποπήσαι III. 24. τραπέσθαι I. 72. v. Poppo Observ. Crit. p. 149. sq. γενέσθαι Xenoph. Cyr. IV. 3. 15. cui Schneiderus ἄν comitem adjungit; προσδέξασθαι Dinarch. c. Demosth. p. 41. quod Wolfius in futurum mutari vult; τρέψασθαι Polyb. IV. 58. ὑπελαβόντες ποιήσασθαι IV. 10. Προσδοκήσας βιάσασθαι Isodrat. Paneg. p. 69. Εἰεν Ανδοκιδ. de Red. p. 102. Ἐπιζύντες ἀποτρέψαι Thucyd. IV. 80. (cod. futurum exhibet.) παθεῖν Eur. Hero. F. 745. γενέσθαι Aristot. Rhet. II. 8. 210. τολμῆσαι Diod. XI. 50. χεῖσαι IV. 9. διελέσθαι Polyb. II. 45. χρήσασθαι V. 29. ποιήσασθαι I. 23. διελύσασθαι Dion. Hal. IV. 55. 774. ἀνατηγμασθαι VIII. 68. 1671. ubi futurum infert Sylburgius; ἀπαλλάξασθαι Lucian. Conviv. 37. pag. 76. T. 9. ἀπορερδᾶναι Liban. Decl. T. IV. p. 595. παθέσθαι Xenoph. Eph. V. 107.

In tam ancipiili causa pedem promovere non poterat Thomas, quin ipse disputationis suae laqueis implicaretur. Itaque, quum ἐπίδα ἔχω, προσδοκῶν ἔχω, cum aoristo dici concedit, caussae suae veluti arcem deserit, neque jam rationibus pugnat, sed rei summam in exemplorum aleam committit. Nam sive haec deo, ἐπίξω et ἐπίδα ἔχω, re unum sonant, nulla ratio est alterum cum relatione ad futurum dicere, alterum in suspenso relinquere; sive ea aliquo inter se discrimine distant (quod quale sit, vix intelligi potest), tamen hoc concedi debebat. Graecis praesertim, constructionum desultoribus, ut hoc discrimen, quantulumcunque est, nonnunquam ex animo amittant et utrum in alterius vicem substituant. Si autem ille, omissis rationibus, praesidia defensionis in testimoniorum vi et copia constituit, rem jam eo mihi adduxisse videor, ut in uno genere futurum summam, aoristus nonnullam, in altero utrumque tempus prope parem auctoritatem habere intelligatur.

Fuit autem hic locus jam dudum quasi arena quae-
dam criticorum, qui criminosis Thomae vocibus inci-
tati, aoristos verbis *dicendi*, *sperandi*, *pollicendi* sub-
junctos aut futuris concedere aut particulam *av* ad se
recipere coegerunt, sine qua Marklandus Conjectt. in
Lys. p. 564. aoristos sibi sordere affirmat. Concedatur
proscto, hanc voculam a librariis saepe omissam esse.
Néque Quiritium fidem implorabimus, si quis in uno
aut altero loco eorum, quos supra attuli, *κρατήσειν* in
κρατήσειν, *ἐνδεξασθαι* in *ἐνδεξεσθαι* mutare conetur.
Erit etiam, ubi omissionem verborum *δεῖν*, *θέλειν*, *δι-
νασθαι*, vel alius cuiusdam, unde infinitivus aoristi
suspensus sit, causari liceat. Et maxime verbum *δεῖν*
huic suspicioni affine est, quod Wolfius in Isocr. Ni-
cocl. p. 47. Reiskius in Dinarch. c. Demosth. p. 41.
Lennepius in Phalaridis quodam loco p. 40. Heindor-
fius in Protag. p. 595. T. IV. librariorum incuria elab-
psum esse statuebat. Sed ut in Ciceronis aliquot locis
ambiguum est, ipsene verbum *debere* omiserit, an li-
brarii peccarint, ita etiam ilud nonnunquam ab ipsis
scriptoribus cogitatione comprehensum, non literis ex-
pressum videtur. Sic in Xen. Hellen. V. 1. 15. *οἴεσθαι*
ζαὶ ὑμεῖς ταῦτα καρτερεῖν Schneiderus *δεῖν* intelligendum
putat; similiter Schaeferus Dionys. de Comp. Verb. IV.
75. *ἴγουμην τάττειν* interpretatur. In Jamblich. de V.
Pyth. V. 61. *νομίζοντες τὴν ζῆτησιν ποιεῖσθαι* non assen-
tiar Kiesslingio *δεῖν* inserenti, neque hoc adminicula
utendum arbitror in Zosim. IV. 34. 342. *τροφὰς ποφίσα-
σθαι* *ώθησαν*. Contra ex abundanti positum est in De-
mosth. *Ἐπιταφ.* 1599. *ἄξια τούτοις φόντο δεῖν προσή-
κειν ποιοῦντες ὀφθῆναι*, quorum alterutrum ablegan-
dum videbatur Wolfio. t) Mihi vero librariorum con-

†) Hic ne quem offendat glossae species, non jam illud per-
vulgatum, olos et duraeas, commemorabo, quod injuria sollicitat
Lennepius ad Phalar. p. 248., sed alia genera parallelorum minus

tinentia praedicanda videtur, quod neque hac abundantiae specie, neque inaequalitate constructionis a recta ratione abduci potuerunt. Sed, opinor, haud latuit illos, verba δεῖν, προσήκειν, χρῆναι et similia in constructione saepe delitescere. Demosth. c. Leochar.

exposita. Ὁμοθυμαδὸν δὲ μᾶς γνώμης Demosth. Philipp. IV. 147. αὐθρόοις παρικληθεῖς ἀνθρώποις c. Lept. 496. Τάγαθαί αὐθρόα εὐγέδον αισκληπονομητῶν Philo Legat. ad Caes. p. 993. D. Πολὺ τὸ εὖ μέση διάφορον Aristid. Or. Plat. II. 288. quorum postremum omittit P. Stephanus. Ἐν ὁρθαλμοῖς πάντων ὄρωστων Alciph. Ep. III. 55. Πολὺ δὲ διάθητη Aesop. Pera. 19. στάδην ἔστωτες Athen. XIV. 25. 278. ἄλλως μάτην Eurip. Hecub. 489. quod Reiskius in Dion. Chr. VII. 266. suspectat. αχεδὸν πέλες Phoen. 1314. στοιχηδὸν ἔξης Philo in Flacc. pag. 987. ἐπίσης ὄμοιοις in Epist. Solerat. I. 621. τὰς διατριψας ἐν κονιᾷ ποσοῦμας, ἐπίσης ὄμοιοις ἀκούειν, τῷ δὲ δηντὶ τε καὶ μῇ, i. e. τῷ δὲ πάροντι καὶ τῷ μῇ, in quo corrigendo frusta V. D. laborant. *Et praesens et absens significat prorsus omnes.* Simillimus est Plotarchi locus de Ser. Num. Vind. init. τῷ λόγῳ παρόντος καὶ μὴ παρόντος ταῦτα πιπόντος ἀποκριώμεθα; ubi oppositio παρόντος καὶ μὴ παρόντος declarat, prorsus nihil interesse, utrum ille adsit an absit. Sed his quoque Wyttenbachius alterum sustulit. Verum his formulatis, εἴτε παρῶν εἴτε ἀπῶν, ζῶν καὶ θανῶν, ζῶντες καὶ νεκροί, crebra consuetudine tantum de potestate sua detritum est, ut postremo etiam tunc usurpentur, ubi mortui aut absentes nulli intelligi possunt. In Soph. Ant. 1095. οἵτινες οἵτινες οἵτινες οἵτινες, quis non videt, hoc tantum dici: *quosquid sunt.* In Ep. II. ad Corinth. V. 9. φιλοτιμούμεθα εἴτε ἐνδημούντες εἴτε ἐκδημούντες αὐτῷ τύλασσοι εἴλας significatur hoc tantum: πάντως, διὰ παρότος. Sed prioribus exemplis haec per saturam addam: εἰ διηγή — δικαιοίς Aristoph. Theasm. 430. τὰ σκούπη παραδόντες τοῖς ἀκολούθοις δῶμαν σώζειν Pac. 730. τοὺς φάσοντας τῷ λόγῳ φτ. λέειν ὡμᾶς Demosth. Or. II. c. Aristog. 807. cui geminum est Eur. Hel. 1054. λέγοντας λόγων. Ἐκ τῆς ἀκρωτελας τῶν ὄρῶν Alciph. III. 13. ταῦτα γάρ κατὰ φύσιν οὔτω πέφυκε Alexias Athen. X. 17. 59. φύσει πεφυκός Eur. Bacch. 896. ἰθασάμην ἐν τῇ ἀληθείᾳ τὸς αληθῶς ἐπιδεικνύμενον Plat. Laches p. 183. D. Sed in Diad. II. 68. τῶν ἀηθείων — ἐντολῶν aperta est glossatoris manus, neque ferri potest Philostr. Imag. II. 17. 838. η ἀπορρέως καὶ η ἀπορρέουσα πέτρα. (Add. Indic. ad Hom. Odys. p. 176. G. H. S.)

1089. ἡ ἀναίδεια αὐτοῦ τοιαύτη ἐστὶν, ὡς τ' ἡγεῖσθαι δεῖν τὴν πατρῷσαν οὐσίαν ἐπαν εἰλθὼν ἔχειν. Fals. Leg. 414. ἡγούμην πρῶτος αὐτὸς περιεἶναι δεῖν αὐτῶν καὶ μεγαλοψυχότερος φαίνεσθαι. Prooem. Demeg. p. 1439. δικαιου ὑπεληφα πρῶτον ἀπάντων αὐτὸς εἰπεῖν. †) οὐκ ἡγήσατο δεῖν — κυταλαβών — περιεῖν Isocr. Evag. 12. 314. Xenoph. Hier. 118. Άυτοὶ γοῦν ὥκλισμένοι οἴονται ἀνάγκην εἶναι διάγειν. Nicol. Damasc. 272. Cor. Ὁμβρικοὶ αἰσχιστον ἡγοῦνται ἡττημένοι ξῆν. cf. Heindorf. ad Protag. pag. 488. ††) Sed haec extra causam dicta sunt. De prio-

†) Verbum δεῖν, quod in his locis debito honore vacat, in aliis munere fungitur non suo: ἐβουλεύεσθαι Ἀθηναῖος μὴ προδιδόντας, εἴλλας αὐτοῦς καὶ γῆν, εἰ δεῖ, τεμνομένην ὁρῶντας καὶ ἄλλο πάσχοντας Thucyd. II. 73. πειτούσες ἔδει, παθάπερ τὸν Αρεοῦργον τοὺς Δακτυλιμούσους, καὶ αὐτὸν πεῖσαι τίνα Athen. XI. 117. 389. Sed haec est pervagata illa coepitae constructionis continuatio, cujus plurima sunt in particulis comparativis ὡς, ἡ, εἰπερ etc. exempla, v. c. ἐπιδαρμόντα, ὕπερ ἐκείνην τὴν Ταντάλον Lucian. Amorr. init. T. 6. πόλιν, ὡς Μυκήνας, σύδαιμον Eur. Heracl. 759. Εἰς γῆν παταβλέποντας, ὕπερ τοῦς Βρέμθους Aristid. de Paraphth. 390. T. II. τὸν ἀνόητον τοῦ σώματος ἐκρέμεσθαι ποιεῖ, περιποτλεγμένον ὕπερ Ὁδυσσεα τῷ ἐρινεῷ Plutarch. de Tranquill. An. XVIII. 30. T. 10. Τοῖς Ἰμεραῖοις ἔδοξε μὴ περιορᾶν αὐτοὺς συγκεκλισμένους, ὕπερ τοὺς Σιλενούρτιους Diod. XIII. 60. Post genitivum: τῆς ἀρχῆς οὐδενός· καὶ ὕπερ οὐδὲ παταδίεσθαι μελλούσης Aristid. Or. in Reg. p. 60. T. I. cf. Schaefer. ad Julian. Encom. pag. 35. Τοῦ περιττοῦ ἔντος, οὐχ οὕπερ τῆς τριάδος Plat. Phaedon. p. 205. v. Heindorf. not.

††) Aliorum pertinet ii loci, in quibus pro verbo, quod nominativus sequi debet, substituitur alind accusativum poscens, et anticipata structura retinetur, v. c. Galen. de Semin. III. 6. 227. καὶ μοι δοκεῖ (i. e. βούλομαι) τὸν λόγον ἐνταῦθα ἀπιστήσεις εἰπεῖν. Longin. II. T. XLIII. 4. παρέκειτο αὐτῷ (i. e. ἔδύγατο) παραλλάξεις εἰπεῖν. Thucyd. IV. 53. καὶ ἡν αὐτῶν ἡ διάνοια — κρατεύαμονος — πανώσει. Idem est, quam una constructio pro altera ponitur: Πάγτων ἀν αἰτοπώτατον εἰη πέμπαντά τίτα δῶρον, μισθὸν κομίσασθαι τῆς αἰσεβείας τὸ κεντρόνται μηδὲ τοῦ ἀγαθιθένται ἄξεις Lucian. Phaler. Alt. 6. 58. T. 5. in quo frusta tricatur Dorvilius. Κομίσασθαι pro εἰτις κομίσαιτο dictum est. Similiter

ribus sic concludam: quum perspicuum sit, constetque inter omnes, aoristos et futura persaepe a librariis confusa esse, concedendum est cuilibet uni, ut de singulis locis, in quibus vel futurum aoristo vel aoristus futuro praestare videatur, tantum suspicetur, quantum velit; in universos autem nihil quisquam gravius statuat, neque interdicat nobis, quominus scriptores ipsos credamus nonnunquam haec tempora confudisse, quum aut alterius vim in alterius forma includerent, aut vicinarum notionum appulu in alienum tramitem ducerentur. Quarum vis a nobis omnibus sentitur. Nam (ut in nervorum cantu saepe chorda consonat non tacta) et invocatae adsunt et incogitantes nos persequuntur, et licet ipsae non appareant, tamen orationi nostrae auram quandam coloris sui afflant. Denique quum verba διεροῦμαι [†]), εὐχομαι, εἰκός ἔστι et similia pro varietate significationum modo futurum modo aoristus sequuntur; quid tandem rationis aut argumenti afferri potest, cur ἐπιλέω (ne de singulis dicam), quod non solum spero, sed etiam constitutum habeo, cupio, opto, significat, cum eo tempore conjugatur, quod natura ipsa verbis hujus potestatis temperavit?

Thucyd. VIII. 48. τοὺς καλοὺς κάγαδοις νομίσου — — ἀρπτοὶ θεαῖν, quem locum a Vigero citatum de Idiot. V. 6. 9. Hoogeveenu inepite excusat reflexione illa ad nominativum praecedentem; qui nullus prorsus est. Eadem est inconsequentia L. V. 41. οὐδὲνται μητῆρες, ἀλλ' — θεοί μεν εἰναὶ πρὸ θεοῖμεν εἰναὶ φεύγοντες.

[†]) Διεροῦντο βοηθήσαν Thucyd. VIII. 25. οἶστιν IV. 121. ἔτησιν c. 115. ἀναγκασθῆναι — οἴλος V. 56. ἀναρεύεσσιν c. 43. τετζλεῖς 52.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

pag. 23. v. 2. πάντα τὰ τοῦ δήματος. *Vulgatae similis est constructio p. 392. πάντα τὰ δήματα τὰ μετοχικά.*

p. 24. sq. φλεγμῆναι Aristoph. Vesp. 647. Aristot. H. An. I. 9. 13. ἐψυφάνατο Themist. XXI. 250. D. sed ὑφῆναι XVIII. 220. A. 225. B. κατέξανε Achill. Tat. V. 17. 456. rectius ξῆναι Arist. Lys. 578. Eur. Ion. 1263. καθάρη Plato Legg. V. 220. mendosum est.

p. 36. Phrynicus App. p. 15. Ἀγριωθεὶς καὶ οὐκ ἀγριανθεὶς, καίτοι τὸ ἀγριανθαματικόν καὶ ἀγριανθεσθαι ἀττικῶς. *Ἐκτανθὴ Liban. Decl. T. IV. 497. Anna Comn. XI. 323. B. Niceph. Bryenn. IV. 34. 105. Anthol. Aenigm. XXXIV. 295. cum substantivis κτάντης et ἐριδάντης.* Novitiae Graecitatis hic usus proprius est, cuius plurima exempla praebet Moschio in libro de passionibus mulierum: ἐκτανθῆναι p. 8. (c. 90. ed. Dewez.) ψυχρανθῆναι p. 19. (53.) (et Cynosoph. 25. 59.) αἰσθανθῆναι (Schol. Oed. Tyr. 420.) δηθυνθῆναι p. 14. ηὐξάρθησαν Constant. Porph. Adm. p. 45, εὐξυνθῆσεται μὲν τὰ θησαυρά Taget. Brontosc. in αὐξυνθῆσεται mutandum, non dirimendum in εὐξυνθῆσεται, ut Rutgersio visum.

p. 38. In Aristot. Rhet. I. 12. οἱ μὲν γὰρ φύλοι ἀφύλακτοι τε πρὸς τὸ ἀδικεῖσθαι καὶ προσκαταλάττονται πρὸς ἔπειξελθεῖν, Hoeschelius προκαταλάττε. scribendum esse monet.

p. 39. Quum de hoc loco ad Hermannum V. Cl. retulissesem, is mihi dubitare se respondit, ne Phrynicus nullis prosodiacis rationibus ad judicandum ductus fuerit, sed in universum terminationem οἰς in ικός mutari (ut λόγος, λογικός) censuerit. Sed in hoc eum sibi errasse videri. Esse enim duo adjectivorum genera in ιος et ικός inter se diversa; itaque ex illo τροχαῖος, ex hoc τροχαῖκός

scribendum esse, ut *λαρεῖος*, δαρεῖκός. Cur autem contra hanc regulam ab Ἀχαιός Ἀχαικός scribatur, hanc affiri posse rationem: Ἀχαιός natura sua adjectivum esse a γάω derivatum, τὸν οὐ χάριτα significans, ex eoque in genealogiis Achaeum Ioni fratrem fratri apponi, manentem eunti. Et huic adjectivo ἀχαιός alteram formam ἀχαικός adnexam esse. Sed quum idem in substantivi naturam transiisset, a nomine Ἀχαιός non potuisse aliud adjectivum nisi ἀχαικός duci. Ἀχαικός autem Atticos seorsum a ceteris dixisse, ut κάω, κλέω.

p. 58. Not. Adde: „Observe morem et Graecorum et Latinorum, qui in usu participiorum, quando duo adsuat verba, illud persaepe in participium mutant, quod propter sensum non debuerant.“ Corte ad Sall. Cat. LVII. 2.

p. 59. v. 19. celeris leg. ceteris.

p. 64. v. 6. κραυγάζειν pro καλεῖν] Exemplum prodidit Dionysius ὁ γαλκοῦς, ab Aristotele notatus Rhetor. III. 2. 516. T. IV. quod poesin κραυγὴν Καλλιόπης dixerit pro φωνήν.

p. 67. v. 10. Pro ἀναιδεύομαι, quod nunc in Aristoph. Eqq. 397. legitur, Antiatticista Bekk. p. 80, ἀναιδέομαι scriptum invenit. Ἐνεγραίζειν, quod in codd. Poll. VIII. 148. pro ἐνεγράζειν subrepait, novitium videtur Exod. XXII. 55. Polyb. VI. 37. Theophil. Instt. II. Tit. VIII. 8. 1. Hesych. s. Κωαθεὶς et Ρυσιάζοντες. Iota in hoc et derivatis constanter omittunt Aristophanes, Demosth. c. Mid. 518. Lysias ap. Athen. XIII. 95. 217. ἐνεγρασία Plato Legg. XII. 193. Dem. c. Euerg. 1162. κατενεγρασμός Pollux VIII. 148. rejicit. v. Bremi ad Epp. Socr. p. 319. Lexicia adde: προσηγεύομαι Hesych. s. Σαλνε, φθισκεύομαι Galen. de Comp. Med. p. Locc. VII. 2. 529. C. 5. 552. B.

p. 68. Apud Moschopulum in Syll., ubi νίτεος cum ὁ inusitatum dicit, Nunnerius pro ἄχρηστον, quamvis repugnante suo MS., εὔχρηστον emendat.

p. 71. v. 8. fin. ἀλώπληξ leg. ἀλώπηξ. p. 75. Adelphasium nomen proprium est.

p. 88. v. 24. decreta leg. decreto. p. 92. v. 20. ὁμοφώμως leg. ὁμοφώνως. p. 93. adde μεγιστότατος Jul. Afric. Cest. 44. 305. a.

p. 102. Ὁδυρύμενον leg. ὕδυρόμ. p. 116. devarunt leg. derivarunt. p. 119. γενηθεῖτ pro γένοιτο Hipp. Epidem.

VII. 5. 828. γενηθέντι Platonī tribuit Stephanus, approbante Astio. v. ad Legg. p. 572.

p. 122. Ταχυγραφεῖν et καλλιγρ. v. Kopp. Palaeogr. T. I. 483.

p. 142. v. 11. fin. λαμπρόχονς leg. λαμπρόχρονς. p. 152. plt. pro p. 84. leg. v. 84. p. 155. seorsim leg. seorsum. p. 165. ult. verte leg. certe.

p. 105. Ἀργή Stob. Ecl. Ph. I. 52. 1090. Moschio π. Παθ. Γυν. XVI. 7. στάμνον ἀργήν cessantem amphoram dicas cum Horatio Od. III. 28. 8. Ἀκαιφίη ex lyrico poeta affert Strabo.

p. 109. Pelargorum s. Pelasgorum nomen Hermannus a simplici adjectivo ἄργος, cuius alpha breve est, compositum putat. Eadem si Phrynichi sententia fuit, verba illa πελαργός — πελασγός ab alio adscripta esse credendum est.

p. 172. Pro κλαδεύειν (Schol. Arist. Eqq. 166. Tzetz. ad Lyc. 577. Harmenop. II. 4. 141.) alia est antiquior forma κλαστάζειν, ut ἀερτάζειν, φυστάζειν. Κλαστάζειν e Lexicis tollendum.

p. 176. 21. Ἐρύξιος. His refellitur Schweighaeuseri emendatio ad Athen. T. I. p. 75. Aristotelem cum hoc et eum Plutarcho conciliantis.

p. 181. v. 5. fin. syncopon leg. syncopen. p. 182. v. 22. οὐδὲς οὐδὲν leg. οὐδέν. p. 196. ὑπὸ μάλης, adde: v. Valcken. Adnot. ad Thom. p. 169. Schol. Demosth. p. 107. cum Polluce et ceteris Grammaticis consentientem, et de translato hujus formulae usu v. Fabric. ad Dion. Cass. XLVI. 23. Τπὸ μάλην Liban. Decl. T. IV. p. 450. quod facilius emendatur quam ὑπὸ τὴν μάλην Anon. Suid. s. Πνεύσας. In Theocriti l. e. ὑπὸ κόλπω legitur, eundemque casum Luciano restituit Koppiersius Observ. VI. 65. Τοιαύτας μάλας ἔχει M. Anton. V. 38.

p. 202. v. 7. fin. arca leg. area. p. 203. v. 6. ὀλύσφυροι leg. ὀλόσφυροι. p. 204. adde: ἐπεινασσα Liban. Ep. DVIII. 205. et saepius in LL. N. Test. ἀποινητος in cantico Soph. El. 1065. βόαμα in diverbiis Aesch. Agam. 929.

p. 208. σιδήρια leg. σιδήρες. p. 210. refingi leg. reponi. p. 216. μεγαλήτορες leg. μεγαλήτορος. p. 227. in not. pro λέγοισιν leg. γέλοιον. p. 230. legendum p. legendem. pag. 241. pro φιλοπαίσμιον leg. φιλοπαίσμων. pag. 242. Παλαιστική sc. τέχνη Etym. 647. 20. ἐν τοῖς παλαιστρικοῖς (rebus) Epict. Diss. IV. 1. 559. ἀπάλαιστος, v. Gesn. ad

Quintil. IX. 5. 56. οἱ πυκτικοὶ καὶ παλαιστρικοὶ Aristot. Categ. VII. 44. p. 246. in not. πελένυς p. πελέντες. p. 250. διορθωθεῖσσα p. διωρθ.

p. 256. Lexicis adde ναυπρηστής Zonar. p. 1585. προγενστρός Philo de Nom. Mut. 1070. C. δμιλήτρια Philostr. Vit. Apoll. 1074. A. φονεύτρια Schol. Eur. Orest. 260. συνομιλήτρια Hesych. s. Συνεψία. p. 259. adde in not.; ἐπὶ δεξιᾷ, v. Praefat. Thucyd. XXIII. et Schweigh. ad Appian. Nott. p. 114.

p. 276. leg. δρθρον p. δχθρον. p. 278. ἀρθρον p. ἄνθρον. p. 288. add. τὰ ἀπαντώμενα *accidentia* Appian. Civ. I. c. 111. p. 291. adde: „Λαμψρὸς apud vett. significat εὖμ, qui paulo liberius et audacius loquitur, λαμψρόν λέγειν, quae libertas nonnunquam in vitiositatem et temeritatem degenerat, unde λαμψρός dicitur impudens, asper et temerarius. Sed nonnunquam etiam haec libertas s. liberalitas (*urbanas frontis praemium*) opposita pudori subrustico ad procaciam inclinat; hinc pro ἐπίχερις.“ S. Fr. Nath. Morus de nexu significationum ejusdem verbi. Lips. 1776.

p. 294. v. 17. adde: φλόμος ξνιοι διὰ τοῦ π γράφοντες καὶ λέγουσι — ἄλλη δὲ φλόμος, ἣν ίδιως φλομίδα καὶ θραλλίδα προσαγγρεύονται Galen. de Simpl. Med. VIII. 21. 5. p. 229. B. T. XIII.

p. 309. Galenus de Medic. Simpl. X. 2. 16. 287. D. σιελον εἴτε σιάλον εἴτε πτύαλον ὄνομάζειν θέλει τις, οὐ μι διαφέρει. Sed nescire ne crederetur, quae Grammatici de his rebus praecepissent, magnopere sua interesse putavit, multaque ejus voces testantur, quantopere tum scribentes Atticistarum censuram extimuerint: Κύσνος εἴτε ἀρσενικῶς εἴτε θηλυκῶς θέλεις ὄνομάζειν ib. IX. 5. 15. p. 264. βούτυρος η βούτυρον ὅπως ἀν θέλης ἀρδενικῶς τε καὶ οὐδετέρως ὄνομάζειν αὐτόν X. 2. 10. p. 282. C. Κόπρος εἴτε κόπρον εἴτε ἀπότατον καλεῖν θέλεις, οὐ διοίσει X. 2. 18. 288. C. εἴτε ὡς οὐδέτερον τὸ σαγάπηνον θέλεις λέγειν, εἴτε δ' ὡς ἀρσενικόν, ὅλον τοῦτο καλῶν σαγάπηνον ὅπόν — διῆνεγκεν οὐδέν de Antidot. XI. 881. E. T. XIII. quo e loco verbum σαγαπηνίζειν Lexicis addendum est. Πορφόλυγος εἴτε πεπλυμένου εἴτε πεπλυμένης λέγειν θέλοις de Comp. Med. p. Gen. III. 8. 731. A. η ἀσφάλτος η ὁ ἀσφάλτος ὅποτέρως ἀν θέλης καλεῖν V. 2. 776. F. Χαλκάνθου μιχθέντος η μιχθείσης, ὅποτέρως δοι φίλον ὄνομάζειν de Comp. Medd. p. Locc. VI. 4. 496. B. τὸ καλούμενον χάλ-

κανθον οὐδετέρως ἢ ὡς ἔνιοι χάλκανθος ἀρσενικῶς ἢ θηλυκῶς. Hoc corpus ipse modo χαλκάνθη nominat, modo genitivum χαλκάνθον de C. M. p. L. I. 2. 329. 8. 556. B. II. 2. 588. A. (ut πισσάνθον I. 3. 340.) modo χαλκάνθους de C. M. p. G. V. 11. 790. D. p. Locc. II. 2. 588. quod cur ita faciat, generalius explicat in L. IX. de Medd. Simpl. c. II. 1. 254. A. T. XIII. "Ενιοι λίθον ἀρσενικῶς οὐκ ἐπιτρέπουσι λέγειν. Ἐὰν οὖν ἐκεῖνοις τις πειθόμενος τὰ συνήθη τοῖς λατροῖς ὄνόματα μεταφράσῃ, τὴν λίθον λέγων τὴν αἰματίτην (εἱματίτην), ὡς περιέργος τε καὶ παράσημος καταναγνωσθῆσεται, πάντων ἐξ ἥδους ἥδη παλαιῶν (παλαιῶν) λεγόντων ἀρσενικῶς αἰματίτην, γαλακτίτην, φρύγιον, μεμφίτην. "Ευπαλιν δὲ τὴν πέτραν λέγουσι θηλυκῶς, οὐ τὸν πέτρον — "Ἐγωγ' οὖν ἔξεπτηδες εἰώθα μεταβαλὼν τὰ ὄνόματα λέγειν ἐκατέρως τὰ τοιαῦτα, περὶ ὧν ἀχρήστως ἐρίζουσιν ἔνιοι, δεικνὺς μηδὲν βλαπτομένην τὴν σαφῆνειαν τῆς ἐρμηνείας. Atque haec in verbis declinandis et construendis libertas omnibus illis concedenda est, qui linguam patriam non a magistris, ἀλλὰ τῆς μητρὸς πάρα, didicerunt, neque tam arte et ratione quam consuetudine eruditi sunt. Grammatici vero, seculi sui corruptelis obviam ire ac veluti sepem praetendere maturae segeti annisi, primum rationem habuerunt, quemadmodum veteres locuti essent, id quod erat inventu facillimum, deinde, quum illi ipsi non omnia eodem modo dixissent, quid ratio praescriberet, quasesiverunt, aliud esse rati graece, aliud grammaticē loqui. Cujusmodi quaestiones induxerunt iidem illi, a quibus grammaticae disciplinae initia jacta sunt, Sophistae. Testis est Galenus, qui in Comm. in Hipp. de Attic. IV. p. 436. D. quum Hippocratem a quibusdam reprehendi dixisset, quod ἔξερθρεν non de tali luxatione sed de ossibus cruris usurpasset, πρὸς τούτους, ἵπποις, δηλέον τοῦτο, τὸ λεγόμενον πρᾶγμα (leg. τοῦτο τὸ λεγόμενον, πραγμάτων) μόνον φροντίζειν τὸν Ἰπποκράτην, καθάπερ καὶ Πλάτων ἡμᾶς τε ποιεῖν ἀξιοῖ τοῦτο καὶ πρῶτον αὐτὸς πράττει δέδεικται δ' ἡμῖν ἐτέρωθι, διτι οἱ παλαιοὶ πάντες οὐκ ἄλλον ἢ τοῦτον τίχον τὸν σκοπόν μόνος γὰρ φανεῖται Πρόδικος ἔγιλακέναι αὐτὴν (l. τούτην τὴν) ἐν τοῖς ὄντας μικρολογίαν, ὡς εἰώθασι προσαγορευειν οἱ τὰ Προδίκου ἔγιλακάντες· quam eandem ἀριθμολογίαν καὶ λεπτολογίαν appellat Comm. III. 421. G. Ex hoc genere sunt illa praecepta, quibus admonemur, ne ὑπάπτια in pedibus, ne προσκόμματα in manibus usurpemus, ne μέλλω cum infi-

nito futuri, ne ἐπίκω cum aoristo construamus, quod Atticistae non negant veteres nonnunquam fecisse, sed in exemplum adsumi nolunt. Neque in hoc reprehendi possunt, quod ex duobus dicendi modis, quorum alteram regula cum auctoritate, alterum etsi sola sed multorum defendit auctoritas (Macrob. Sat. L 4.), tutiorem praefeunt, in primisque analogiam, ordinatos cursus sequentem, graece sribentibus tanquam fidissimam ducem et custodem apponunt, anomaliam autem, quantum fieri potest, tollunt, non quod ea nullis rationibus nitatur, sed quia hae rationes regulis communibus nec errare sinnentibus concludi non possunt. Verum illa in generibus inconstantia, quam Galenus se defugere negat, nobis concessa, Graecis autem ita familiaris est, ut, si usus esset idem nomen brevi intervallo saepius iterare, plerumque genera variasse reperiantur: σταδίους — στάδια Thucyd. VII. 78. quem semel hoc loco neutrō usum esse observat Photius. Sic in eodem inciso στάδια — σταδίους Aristid. Or. Sacr. V. 550. Strabo VIII. 12. 65. τὸ τάρ-
γος — τοὺς ταργίχους Theophr. Char. IV. Τὸ βλάβος ἀπο-
νέτω Plato Legg. VIII. 427. T. 8. τὴν βλάβην τινέτω 428.
Ο κιαν — τῆς κιλονος Paus. V. 20. 88. Ο δραφος — η ὁρ-
φή Sext. c. Ph. p. 650. Τὸ δίψος — τῆς δίψης Appian. Hisp.
VI. 88. 210. Σκάφας — τὰ σκάφη Id. Pun. VIII. 99. 442.
Ἐκ τοῦ κάπονος — ἐκ τῆς κάπης Arrian. Anab. I. 2. 8. Τὴν
ἕώσαν πλευράν Strabo III. 1. 365. τὸ ἔδον πλευράν 366. τὸ
νεύσταθμον IV. 9. 23. τὸν νεύσταθμον 10. 24. Hinc et
talia, quae fugiendae satietatis causa quae sita esse omnibus
apparet, plerumque a Criticis, veteris inconstantiae
insuetis, vexari solent. In Platonis Theaet. 198. φησι
ἐκτῆσθαι τοῦ κεκτῆσθαι ἐνεκα Heindorfius p. 471. (ad Pro-
tag. p. 572.) utroque loco aut ἐκτῆσθαι aut κεκτῆσθαι
scribendum esse affirmat; hujusmodi enim, inquit, in-
constantiam quis feret? At Graeci non tulerunt solum,
sed etiam concupiverunt. Heliod. X. 7. 397. τῷ ταρ-
γάτῳ τον θεῶν τὸ τάγιστον καθοσιοῦντες. Themist.
Or. XVI. 203. D. οἵ γαρ ὑπερεῖδες θαυμαστός αὐτοῦ οἱ
μετέδωκας ἐφάνης θαυμασιώτερος. θαυμαστός — θαυ-
μασιώτερος Strabo II. 269. θαυμαστότερον — θαυμασιού-
τον Sext. c. Phys. I. 578. θαυμασίους λόγινος — θαυμα-
στὸν λόγιον Plato Euthyd. 283. B. Πρεσβευταί — πρε-
σβεις Plutarch. V. Syll. XXIII. 216. Dion. Hal. VIII.
68. 1672. Polyaen. V. 2. 7. p. 155. πεζὴ — πεζικὴ στρα-

τια Thueyd. VII. 188. Diod. XI. 20. ἀδύτο — οὐδεμένητο
Dio Cass. LXIII. 9. 1033. quorum omnium nullum est,
quod non Grammatici alteri aut praetulerint, aut post-
posuerint. [Conf. Melet. Crit. p. 85. 111. G. H. S.]

p. 517. Bryantius leg. Bryanus. p. 326. adde: He-
sych. Ἀιδόροι, ἀιδόρες. p. 343. reluctator leg. reluctabor.
p. 344. illegitima leg. non legitima, p. 350. v. δ. erunt
p. erant et v. γ. fin. vehementer p. vehementur.

p. 352. v. 12. adde: Διάγνωσις, cui auctoritate
conciliat Isocratis testimonium, ab Atticis segregat Tho-
mas p. 211.

Ibid. v. 23. Ἐπάρδενσις Cyrill. c. Julian. I. p. 30. B.
In Anecd. Bekk. p. 443. Ἀρδεύειν παρ' Ἀντιφάνεις μόνος·
ἐκ τοῦ ἐνεργίου δὲ ἀρδεω, οὐκ ἀρδεύειν, λέγοντοι primum nul-
lum intelligi potest ἐνεργίου, deinde falso uni Antiphani
adscribitur, quod plurimis commune est: ἀρδεύειν enim
Aeschyli Prom. 858. Aristot. H. An. VIII. 20. 385. Theo-
phrast. H. Pl. IV. 3. VII. 5. Philo de Vit. Mos. 634. A.
Diod. Sie. I. 34. Aelian. H. An. V. 52. Appian. Syr. LVI.
620. Diog. La. IX. 4. 550. idemque Aristides in Eur.
Hel. v. 2. pro ὑγρεύειν scriptum invenit, et Apollon. de
Adverb. p. 597. cum ἀρχεύειν componit. Itaque ille apud
Antiphanem non ἀρδεύειν, sed ἀρδεῖαι legisse videtur, quo
recentiores utuntur, Aelian. V. H. XIII. 1. Theodoret.
Therap. T. IV. 696. Nicet. Ann. IV. 74. D. Aetop.
Fab. CCCLXXX. 244. Ἀρδεύσις Theophrastus, ἀρδευμα
Euseb. Or. de Const. VI. 729. quo Lexica carent. — Pro
ἀνάζωσις ibidem loci ἀναζώσις scribendum, quo etiam
Eustratius utitur in I. Nicom. 18. b. Lexicis et haec de-
sunt: ἀνανεπλήρωσις Diog. La. X. §. 48. θνατεῖς Theo-
phylact. Exc. Legatt. p. 179. A. 183. A. ἐπιπόλασις Ari-
stot. de Sens. III. 67. D. T. II. ἀγαθοπόλησις Eustrat. in
Nicom. I. 1. b. (unde etiam ἐπεισόλενσις 5. b. ἀπαράθρω-
στος 5. a. αὐθόρμητος 9. a. ἀκατάπτωτος 26. a. ἐννοηματι-
κῶς 10. b. ἐρημολεῖν 2. b. ἐτερότης 11. b. κατακυρίενσις 51.
b. recipienda sunt) ἰσχύρισις Praecept. Hippocr. c. II. 166.
καθύρεως Hesych. 8. Αγιασμός, ubi frusta κάθαρσις
corrigunt, κατέπτησις Schol. Arat. Dios. 332. κάλυνσις
Tzetz. ad Hesiod. 161. καταρρόπωσις Anna Alex. I. 7.
306. ἐρείτωσις Procop. Monod. in Bibl. Matr. p. 264.

p. 367. Dele: Videntur — dici. p. 369. v. 2. Διος-
κόύριον p. διοσκούριαν. p. 372. v. 17. Ιστεῖον p. Ιστεῖον. p.
374. in not. p. ἀποφήνοι leg. ἀποφανοῖ.

p. 586. v. ult. Adde: Pollux IV. 17. ἀπὸ μὲν τοῦ γραμματικοῦ ὅῆμα οὐκ ἔστι — ἑγορεύειν δὲ καὶ πολιτικὸν εἰναι — ἀπὸ δὲ τοῦ ποιητικοῦ τὸ ποιεῖν — παρόμοια δ' ἄν τις καὶ περὶ τοῦ μουσικοῦ φάσῃ. hic igitur verba γραμματικέσθαι, ποιητικέσθαι, μουσικέσθαι et πολιτικέσθαι damnat, cuius hodie nullus auctor extat. p. 587. v. 18. Distinguuntur leg. distinguuntur.

p. 390. χρεων ἀποκοπαί — exempla collegit Wassius ad Sallust. Catil. XXII. 202.

p. 395. v. 6. γεγράσηκε — βάρβαρον. Γεγράψηκα, πάνχηκα, δεδράμηκα componit Eustathius p. 1126. 4. quorum ultimum Herodianus Herm. p. 317. hoc numero eximit, ut a praesente circumflexo ductum. Γεγράψηκα, quod illi rigidi imparilitatis censores ejiciunt, praeter eos, quos Dorvilius et Bastius citant, usurparunt Demosth. c. Dion. 1290. 1295. Aristid. Or. Plat. I. 68. (e Platonis epistola) ubi cod. γέγραψε praebet, Synesius Ep. CXXXIII. 279. B. Archimed. de Spiral. Prooem. p. 82. Basil. p. 346. Flurant. (qui etiam λελαμηκόντες Aren. pag. 472. ut μεμεγακούσσα) Athanas. c. Gent. XV. 15. E. συγγραφήσας, hinc male propagatum, Procop. de Aedif. Justin. II. 5. 33. D. Latius patet τυπτέω, cuius futurum commemorant Grammatici, τυπτῆσαι Philostr. V. Soph. II. 554. Sopater Diaer. p. 385. Socrat. H. Eccl. III. 35. 203. τετύπτηκε Poll. IX. 129. τετυπτημένος Philo in Flacc. 976. D. τετυπτῆσθαι Minucian. περὶ Ἐπιχειρ. p. 722. τυπτηθεῖς Suid. s. Δημοσθ. ἐτυπτήθησαν Phot. Bibl. LII. 40. LIX. 53. praesentis mihi nullum nunc exemplum succurrit praeter Basil. Ep. CCCXXI. p. 313. οἱ δὲ τοὺς γαληνίους τὰ ἄτα κατατυπούμενοι, ubi fortasse κατατυκουμένοι scribendum. Sed haec quae a perfectis ortuna habent, τυπτέω, φιπτέω, πεπτέω etc., a priore genere distant, manente tamen generali similitudine. Αποτενκτεῖν, quod Schaeferi admonitu in Lexica receptum est, mihi non satis tutum videtur. Apud Photium certe p. 262. οὐκ ἀτενκτήσεις, οὐκ ἀποτενξῆν et quod sequitur: οὐκ ἀποφάλακτος, οὐκ ἀκρόγητος, scribere praestat οὐκ ἀτενκτήσεις — οὐκ ἀψάλακτος. Hoc postremum appareat ex Aristophanis loco, unde Glossa deprompta est, Lys. 275., prius et ordo literarum et interior ratio commendat. Αποζευγῆσαι Hipp. de Locc. in Hom. V. 5. 364. T. VII. pluribus vellem testimoniis munitum; interim cum ἀποκοπησαμένη Hesych. et ἐκμαγῆσαι componatur.

p. 417. v. 24. pro Eustathium leg. Eustathius. v. 26. inserendum pro inserenda. p. 430. v. 10. quarum p. quorum. p. 431. v. 11. Aeschyli p. Aeschylii. p. 433. Adde: Μονᾶς ὁ ἵετρος Theophr. de Odor. p. 436. — p. 434. v. 19. χεσᾶς p. χησᾶς et v. ult. propaxoxytonesin p. paroxyt.

p. 438. v. 20. μάλθην p. μάθην. Φιλομήλη Απονυμ. de Mul. Clar. in Bibl. Vet. Litt. et Art. VII. 6. sed φιλομήλα Demosth. Epitaph. 1597. 28. Strabo IX. 526. T. III. Liban. Ἐκφρ. p. 110. T. IV. σάρδα Athen. III. 92. 467. fortasse a Latinis acceptum.

p. 440. v. 10. Κολλυβιστῆς p. κυλλ.

p. 441. v. 27. τιμωρηθῆτε p. τιμωρήθητε. p. 443. Τεχνιτεύειν Joseph. Antt. V. 8. 303. Philo d. Mund. Opif. 55. A. Heraclit. Ep. VII. Maxim. Tyr. XXXVI. 192. Alciph. II. 1. — p. 445. adde: "Ἄδετοι πόδες πρὸ ἀνυπόδητοι Philostr. Ep. XXI. 921. οἱ δεδεκότες Joseph. Antiqq. II. 5. 75., ubi emendatores in pravum sollertes δεδηκότες invexerunt. Δέμα, quod pluribus Hesychii locis restitutum est, δεμάτιον, ἀναδεμάτιον (Phot.), eodem pertinent, quo ἔκθεμα, κάθεμα, σχέμα (Hesych.). Τηοδύνεσθαι et ὑποδεῖσθαι ab Aristophane Vesp. 1160. et multo saepius a librariis commutantur, ut ap. Dion. Cass. XLI. 44. 291. τὰς νῆας — ἀναγομένας ἐκάκωσε καὶ τινας καὶ ἀνεδύσετο, non κατεδύσατο, ut Reimaro placet, sed ἀνεδύσατο scribendum, ut XLII. 40. 329. Contraria vitia διάδεμα et ἀνάδησις sibi adversis frontibus occurrunt in Schol. Ven. X. 469. ubi καλανδικη pro καλαντική editum.

p. 453. v. 26. Male vulgo ποῦς scribitur, ac si vocalis hujus vocabuli genitiva natura longa esset, ut est in πῦρ. — ib. v. 34. adde: et haec rursus contrixerunt recentiores: σύννους ἐστήκεσαν Anna Comn. III. 46. A. et in Adamant. Physiogn. XIII. 355. codex κρυψίνους pro κρύψινοι et X. 350. κονφόνους pro κούφονοι exhibet; οἱ τρίγους Nicostrato tribuunt Athen. XI. 100. 553. Apud Strabonem XVI. 742. (p. 270. T. VI.) pro τριακοσιάχοα, quod Tyrwhittus analogiae convenientissimum putabat, τριακοσιόχοα reponendum est, ut +τριακοσιομέδιμνος Synes. de Insomn. 146. B. πεντακοσιομέδιμνος, ἐπτακοσιοκλασίκις. Neque διακοσιοντάχον analogiae contrarium est, ut ille censebat T. VII. p. 217. Nam et διατοντακάρηνος et γλιονταετία et μιριοντάρχης dicuntur. p. 462. v. 27. Φαιμιάλια leg. φαιμ. p. 466. v. 4. ἔστω leg. ἔσται. v. 14.

adde σαφηνής, σαφήνεια. p. 471. v. 10. a fin. conviris
leg. concivis.

p. 492. v. 22. ύδροφρένη leg. ύδροφρόνη.

p. 494. v. 5. adde: Etym. M. πήχυον, ὅπερ Ἀττικοὶ πηχυάλεα, emend. πηχυαῖον. Πήχυος, epica forma, male in quatuor syllabas dirimitur in Apoll. Arg. I. 579. III. 1207. Sic νήδυος nunc Homero restitutum est, ἴδυος Aristophau.

p. 501. Adde: τῆς ἀστροθεσίας Schol. Arat. 636. leg. ἀστροθεσίας, ut + σφαιροθεσία id. v. 147. In Hephaestion. Ench. p. 127. 9. et 128. 2. Gaisfordius pro βραχυχαταλεξίᾳ primo loco contra omnes codd., altero ex uno MSS. βραχυκατάλεξις recepit, ab analogiae ratione non minus quam ab usu alienum. Βρογχοκαράταξις factitium est. p. 505. v. 7. leg. Coccej. ad Joseph. Antt.

p. 512. v. 6. Lexicis adde αἰκισμός Sozom. Hist. Eccl. VI. 12. 655. ἀποσπινθησμός Olympiod. in Aristot. Meteor. 9. a. (ἀποσπινθηρίζειν 8. a.) ἐκπυρηγνυσμός 14. b. λησμός Nicet. Annal. XV. 6. 504. παρελκυσμός P. Patric. Exc. Legatt. p. 25. A. προφοιβασμός Niceph. Greg. XXI. 6. 647.

p. 519. v. 14. ἀβελτερού δηλουμένου, ut Menand. Stob. Tit. IV. 55. εὐηθία μοι φαίνεται δηλουμένη. p. 521. v. 14. leg. brachyparalectis. p. 522. v. 19. prisca leg. prisca. p. 525. 4. paternum solium leg. solum.

p. 547. v. 18. leg. τεταρτημόριον, τεταρτημοριαῖος. p. 548. not. 1. leg. Diomedes.

p. 560. v. 4. a fin. adde Πελιαθρόνες, quod Didymus Pindaro inserere cupiebat. v. Schol. ad Pyth. IV. 446.

p. 512. v. 8. ἀναπόλειτος leg. ἀναπάλ. p. 573. v. 4. ex perfecto, adde, primo.

p. 585. v. 14. et paullo infra pro transitoriam leg. temporariam.

p. 622. v. 13. ἀφροντιστέον. Adde: Fons erroris apparet in μεταναστέον pro μεταναστατέον ap. Isocrat. scripto, v. Fisch. ad Vell. T. I. 256. not., ἀπιστέον pro ἀπιστητέον Strab. VI. 279. Τούτων τοις ἐπιστατέον (i. e. τούτων τε ἐπιστατεῖν δεῖ) Xenoph. Oec. VII. 35. cod. Paris. pro ἐπιστατητέον praebet. In Plat. Rep. III. 401. A. τοῖς κατταῖς ἡμῖν ἐπιστατέον et τοῖς δημιουργοῖς ἐπιστατητέον, quod et priore loco reponit Stephanus, probante Astio Nott.

p. 459. Sic et L. II. 377. B. ἐπιστατητέον τοῖς μυθοποιοῖς, quibus locis omnibus non praeesse (ἐπιστῆναι, ἐπιστατεῖν), ut v. ε τοῦς φιλοσόφους ἐπιστατέον τοῖς διδασκάλοις, εν-

τοὺς δὲ τὰ δητορικὰ οὐκ ἔργαστέον Themist. XXI. 251. A., sed ἐπιστάναι, attendere, significatur. Θετικὸν vero ἐπιστατέον tum intransitivam significationem habet, ἐπιστῆναι δεῖ, tum actualem, ἐπιστῆσαι δεῖ, ut ἀποστατέον τὸν ἵππον ἀπὸ τῶν ἔργων Geopon. XVI. 1. 1101. pro ἐφιστάναι, et Plat. Rep. VI. 188. τοῦτον στατέον ἄρχοντα. Adhuc addam, gerundiorum constructionem, rēm hodie notissimam neque veteribus intactam, v. Phavor. s. Ἀποστατέον, H. Wolfium latuisse, qui in Niceph. Greg. VI. 6. 116. B. ἀλλ' ἐπανιτέον τὸν λόγον in ἐπαναπτέον mutandum censuit, ut vulgo loquuntur: ἐπαναπτέον τὸν λόγον Synes. Ep. LVII. 195. C. Himer. Ecl. XXXVI. 310. Liban. Antioch. 530. T. I. Gregor. Naz. Or. IV. 100. E. Sed pristina lectio inculpata est, sive hoc significat: ἐπὶ τὸν λόγον ἐπανιέναι δεῖ, ut Plat. Legg. VII. 564. Bip. εἰς ἀκρίβειαν τοῦ μαθήματος ἵέσον τὸν πολίτην, sive: τὸν λόγον ἐπανιέναι δεῖ, quomodo Abreschius Platonicum ἐπανιέναι τοὺς λόγους accepit Dilucc. p. 256. Plenius Themist. Or. XI. 146. C. ἐπανιτέον ἐπὶ τὸν λόγον. Wolfi itaque lectio vulgata non emendatior, sed apertiore est et glossae similior. Suidas: Ἐπανιτέον, ἐπαναπτέον· hoc intransitivum est, ut ἐπανάγειν ἐπὶ τὴν διήγησιν Dion. Hal. IV. 7. 659. VII. 75. 1501.

p. 625. v. 22. leg. ἀλωπεκῆ. p. 626. v. 6. a fin. leg. non defensio potius quam oppugnatio. p. 628. v. 5. a fin. leg. βοεβορούραξις. p. 637. v. 8. civitatem pro ci- vitatem. p. 640. paginae numerum corrige.

p. 641. v. 10. add. nisi is Tragici versum παρθεῖ. p. 652. v. 2. a fin. pro quid leg. quin. P. 654. v. 22. vos leg. vox. p. 656. v. 5. adde: Zonaras hoc praecipisse videtur: Βιβλιαφόρος ὁ γραμματοφόρος κ. οὐχὶ βιβλ. p. 657. v. 18. post θυρεοφόρος adde: dicendum erat.

p. 678. v. 10. leg. ποδηροφορεῖν, et mox Theophil. pro Theophil. p. 691. v. 5. leg. στρεπταλγαν. p. 692. v. 10. leg. λαγωσφαγῆ. p. 709. extrem. si vis facta fuerit, restituendum est leg. restituenda est.

p. 715. v. 10. Adde haec: Priusquam autem telam diuturni operis jugo solvamus, pauca de verborum mutatione adjicienda videntur. Summam breviter tradidit Orus Etym. p. 662.: Verba bisyllaba, quum componuntur, ὡ finale vel in ἑ mutant, φρέσικος, vel in τ, τερπι- νέρωνος; si qua composita literam ὁ recipiunt, ea a parti- cipiis oxytonis orta sunt, φυγόπολις, φανόδημος, sed et haec in specie nonnunquam ἑ occurrente, φανέθημος,

δακεκάρδιος. Quae vero a verbo futuri temporis inducantur, idem Grammaticus docet et assumere, φωσίως, μεμψίμοιρος, excepto si eadem litera proxime antecedit; tum enim o resumi, μιξόθηρος, eodemque etiam δρυψόπατις ferri, licet iota non insit. Subsequente autem vocali omnibus commune esse, ut vocalem terminationis omittant, ἔχεγγνος, Πεισήνωρ, λίπανδρος, uno integro neque imminuto, ησιεπῆς. cf. s. v. Χαιρέτακος et Μενέλαος.

Commodissimum visum est ab hoc loco exordium sumere, non quod omnem hujus generis varietatem regulis illis contineri putaremus, sed quia ita instituti nostri ratio ferebat, ut ante omnia veterum consultorum responsa expeteremus. Ex omnibus autem istis verborum conjungendorum modis et vicibus pedestris oratio neque repudiavit ullum, neque omnes pariter frequenter. Velut, quae a praesenti componuntur: ἔχεφων, ἀγέστρατος, φοβέστρατος, ἐλκεχίτων, ἔγρεκύδοιμος, μεντότλεμος, στρεφεδινεῖν, + φερέβορρος Nonn. Dion. XIX. v. 53. + φερέστραχος XIII. v. 192. et caetera, antiquo et poetico sermoni familiarissima, sensim se subtraxerunt, neque invocata recurrent, sed sive aliquid proprie et insignite dicendum est, quaerentibus sese offerunt, ut τρέχειπνος, βλεπεδαίμων, sive ad illuminandam orationem, μενέμαχος Appian. H. R. VI. 51. 163. φερέκαρπος Plutarch. de Amor. Prol. III. 76. T. X. φερεπονία Appian. Praef. IX. 14. quo genere ornamentorum recentiores sophistae sese ingurgitant. In hanc autem literam pauca descendunt aut a verbis vetusti et necessarii usus, ut φέρω et ζχω, unde etiam ἔξεβοιον, ἔχεμυθεῖν in communi sermone remanent, aut ad antiquum exemplar formata, ἐλέποις, ἐπιχαιρέτακος. Verum longe saepius tum simplicia verba tum adulta et completa literam o recipiunt, φαινομηροίς (σαΐνουρος) seu φαινομηροίς, Φαινόδημος, σαρόποντος, (varus) λειποτακτης, λιποτάκτης, μισγόλας, φυγόδημος, τιλοπάγων, ληθομέριμνος, ιθελόσυκρος. Sed utramque rationem verba praesentia cum aliis orationis partibus consociandi non in ipsum corpus et venas linguae penetrasse primum ex eo patet, quod fere mera primitiva in hoc numero reperiuntur, nullum in πτω, κτω, κνω aut ulterius circumductum, praeter factitia quaedam, quorum rationem deberi negamus; deinde ex crebra inter utrumque genus fluctuatione, μελλόγαμος et μελλέγαμος, μελλόποσις et μελλέποσις, quarum haec forma veluti longi temporis praes-

scriptione; possessionem obtinet, illa magis publica et praesente nota signata est, cuius imaginem refert verbum μελλονικιῶν, ab Aristophane nove excusum, ἔλκοχτων Platonis comici apud Eustratium ad IV. Eth. p. 58. a. pro quo Schneiderus ἐλκεχτων casu an ex consulto substituit. Haec exempla comico vocabulo βλεποδαίμων in Pollucis codd. I. 21. asservato fidem conciliant, Albertumque confutant, μελλόποσις undique exagitantem ad Hesych. s. Τάλις et Μελλέπ. Verum βλεποδαίμων, quod ex illo Pollucis loco in Lexica manavit, improbabile est; nam is flexus in antiquis priscisque vocabulis appetet τερπικέραννος, λαθικήδης, matrescente autem Graecitate in unius verbi ἄρχω terminis inclusus ac ne in hoc quidem satis fixus fuit: ἀρχέγονος et ἀρχιγένεθλος, Ἀρχέλοχος et Ἀρχίλοχος, Ἀρχέτιμος Plutarch. Quaest. Gr. pag. 199. T. VII. quibus refellitur Villoisoni sententia, unice Ἀρχίβιος probantis Prolegg. ad Apoll. p. 2. Ἀρχιθέωρος autem, quod Heynius ad' Il. B. 823. M. 100. ad stabilendum Ἀρχίλοχος profert, ad longe diversum genus vocabulorum pertinet, munus et dignitatem significantium, a quibus iota nunquam abest. Sed ἀρχέρορος et similia e verbi et nominis consortio nata esse, certissimum argumentum est forma verbalis in alio ejusdem ordinis vocabulo expressa ἀρχεστίμολπος.

Ita nos disputationis ordo ad illud tempus dedit, quod et antiquis maximo usui fuit et, quum sermo graecus jam formam perfectae orationis accepisset, fere solum componendis vocabulis adhibitum est. Futurum videlicet dico, cuius vetustam formam in εσω permulta ostentant, θελγεσίμυθος, ἐλκεστίπελος, πηγεσίμαλλος, λιπεσίγωρ. Neque enim illud mihi saltem placet, quod a veteribus Grammaticis constitui video, haec interpositu literae ē duplicitisque solutione effecta esse, v. Suid. et Ἐλκεστίπελος, Etym. s. Ἀλφεσίβοια et Πηγεσίμαλλος. Sed ex utroque genere verborum barytonorum et circumflexorum innumera, ab usitato futuro derivata, in sermones obversantur, barytonorum: + ἀδεισθεος Oracul. ap. Julian. Ep. LXII. + συνδεισιδαιμων Cyril. c. Julian. III. 125. B. ἀλεξίκακος, ἀνεξίκακεν, δεξίπυρος, θελξίφρων, χρουσμετρεῖν, λυσίγαμος, ληψίμισθος, παυσικάπη, πραξίδικη, πεισίμβροτος, τερψίνος, φυξίπολις, πυρορομ: + ἀρνησθεος Euseb. H. Eccl. IV. 7. 149. V. 28. 252. αἰκηστελῆς, κρατησίμαχος, μελησίμβροτος, κωλυσιδειπνος, λυ-

Ccc

πησίκογος, πλανησίδρος, βροντησιέραυνος, abjectis, quae a primitivorum desuetorum ordine veniunt, σαοσιμβροτος, φαεσιμβροτος, ἀεσιφρων, ἐνοσιχθων, neque admissis, quae in consonantem quidem exent, sed brachyparalectum: ταμεσιχρως, ὀλεσήνωρ, λιπεσήνωρ, + βλαψιφρων Apollon. Lex. s. Αασιφρων. Non ignotum mihi est, hoc postremum Bastio ad Greg. p. 881. ex βλαψιφρων depravatum videri. Vere fortasse; quanquam id mihi non satis est ad damnandum vocabulum analogiae convenientissimum, qualia Graeci omnibus momentis velut iudibundi texunt. Sic pro numerorum ratione (quae duobus illis defit) τλασιφρων et exento alpha euphonico τλησιφρων dicitur, ut θανάσιμος, θνήσιμος. Τλασιφρων et τλασιφρων, quae in Lexicis circumferuntur, rejectitia sunt. Hac in causa multa periclitantur alia. Primum, si quid canones ilii valent, ἀραξόχειο in iis locis, quos Passowius notavit de Lexx. Gr. p. 59., in ἀραξέχειο mutandum est. Deinde + ἐπιχαιρεσικανος Euseb. H. Eccl. IV. 7. 149. et propter χαιρησιφονεν et quia brevitatis nulla ratio appetet, potius ἐπιχαιρησικανος scribendum videtur. Poetarum ista propria licentia est: φοβεσιστρατη, ἀλγεσιθυμος, qui et brevia amplificant, non vocalis productione, sed literae characteristicae geminatione: ἀκεσσιπονος, καλεσσιχρος, τελεσιγαμος. Ενοεσιλογος cum ενοησιλογος constare posse, in Nott. ad Phryn. p. 446. demonstratum est; quo loco et illud admonendum erat, perperam haec nomina παροξυτόνως scribi, perinde ac si cum perfecto composta essent. Hinc disceptari potest, utrum δωσιπνης an + δοσιπνης Suid. s. Αφελη et Μισω, δωσιδηνος an δοσιδηνος scribi debeat. In δοσιδηνος Herodoti et Polybii codices mirifice conspirant, v. Schweighaeus. ad Her. VI. 42. δωσιδηνος vero H. Stephanus tuerit, cui et προδωσιταιρον subsidiatur Dionis Cassii loco LXVIII. 14. 888. ac multo magis notissimi scolii numeris fultum, et analogia eorum, quae a simili fonte cadunt: Στησιχρος, ησιεπής. Repugnat rursus προδοσικομπος apud Suid. et Eustath. p. 710. 12. Nec miraculo est, ex totius generis ambiguitate, δόσις, δωτύς, δοτήρ, δωτήρ, etiam illuc aliquantulum transfluxisse. Sed δοσειω et προδοσειω, quorum exempla Schneiderus assert, quo modo scribi oporteat, ostentui sunt ἀναστησιω Agath. IV. 124. + ἀποδωσειω Procop. Bell. Gott. III. 54. Lexicis adde Δοσοληψια in Lex. MS. Du Cangii p. 60., quod δι-

Σεισ καὶ λαμβάνει interpretatur, et πανδοσία, v. Fischer. ad Anacr. Fragm. 82. Unum superest Apollinis cognomentum Ἀκεροκόμης, pro quo ἀκερσεύμης apud Homerum legitur et recentiores Epicos, v. Boeckh. ad Pind. III. 14. et Ind. Anthol. Coluth. 40. Orph. Lith. 594. Nonn. X. 219. Philostr. Epp. XXVI. 925. Heroicc. pag. 190. Boiss. Lucian. Alex. c. 56, 98. T. V. Eumath. Hysm. X. 454. Acersecomes Juvenal. VIII. 128. cui simillimum est περσέπολις Aesch. Pers. 65. Orph. Lith. 675. et + περσέπολις Arist. Nubb. 967. Tertia est forma ἀκερσικόμης, quae et in hoc genere verborum aeolicorum usitata, ἀερσίλοφος, ἀμερσίγαμος. ἔγερσίνος, φθερσίγενής, et ad regulam accommodata est, quamquam Grammatici, yix secum ipsi concordes, ἀκερσοκόμης scribi volunt, v. Etym. p. 46, 24. Hort. Adon. p. 8, 2. unde Zonaras supplendus p. 99. mutuam illis operam praestans: μιξοπόλιος pro mendosis μιξοπόλιτης et μιξόπολις, quod Phavorinus exhibet. Verum hoc exemplum antecessione literae iota excusatur, ut ἐλιξόπορος, διψονίδυνος, + μιξοφυῆς Schol. Phoenn. 873. Non mutari iota primi vocabuli propter alterum subsequens argumento sunt δυσιδιφος et λυσιδικος. Neque moleste patiuntur ypsilon tum praecedere tum subsequi: ἀμειψιρυσιη, δεξίπνοος, ὁρσίτυπος, (ὁρσοτριαίνης fortasse pro ὁρθοτριαίνης dictum est) κρυψινος, φυσίγναθος, φυξίπολις, unde patet σεισοπυγή, + σεισοφυλλος Eust. 1613. 41. + ληξοπύρετος Galen. de Comp. Medd. p. Gen. VII. 12. 851. C. p. Locc. VII. 2. 543. A. non propriam sui generis regulam, sed communem compositorum morem sequi, *) cui etiam adverbia inserviunt, ὄπισθοφανῆς, προσθόδομος, + ἐμπροσθοφανῆς Galen. de Fasc. IV. 93. 494. F. uno reluctantе τῆλε, quod et ipsum illuc traxit librarius cod. Vatic. in Christodori Ἐκφρ. v. 77. τηλοσόπος exhibens. Quartum est ἀκερσεύμης, quam scripturam Pindaro e pluribus codd. restitut Boeckhius, vir doctissimus, ad l. c., Philostrat. jun. Icon. XIII. 885. Imagg. II. 19. 842. cod. Lucian. Alex. c. 56. v. Reitz. Tzetz. Hom. 58. Orph. Lith. 508. ubi Hermannus homericam formam revocavit. E Nonni exemplis Dion. X. v. 51. XI. 259. XII. 128. XIV. 255.

*) His duobus canonibus ad sequentem propositis alia ab horum migrare, λειψιφείς et λειψόθρεξ, στρεψιμαλλος et στρεψιμαλλον, omicro recentioribus, iota vetustioribus abbländiente, unde etiam Τισιφόνης nomen pendet, Ori regulae contrarium.

72 ADDENDA ET CORRIGENDA.

IV. 51. XVIII. 12. XXXII. p. 534. 16. XXXVII. 605. 15.
[LIII. 755. 14. conjicere licet, recentiores epicos magis
neopisimōmēt et ἀπερσίκομος probatum habuisse.

De ἀμαρτοεπῆς et ἀμαρτίνος, + ἀμαρτίγαμος Nonn.
[LVIII. 625. 16. et de circumflexis exposuerunt Etym.
. 245. 17. 299. 55. Philemon p. 11. 21.

p. 714. v. 15. sublectae leg. sublestae. v. 26. pro
tem leg. idem. p. 717. v. 9. leg. ἀπαξιώσας.

p. 724. v. 6. εἰ μάθη leg. εἰ μάθης. p. 726. v. 3. ver
efacto leg. vervacto.

p. 753. Illud δεῖ vel γοή pluribus locis substitue
unt critici οὐδὲν δέον: in Joseph. Antiqq. I. 15. 45.
ξεινούς βουλεύεσθαι τι ποιεῖν, sunt qui δεῖ interponendum
utent. De Dion. Hal. Ant. VI. 26. 1099. καθεξομένη καὶ
ίνας εἶναι ὅντας εἴσελενσομένας σκοποῦσα eadem est
ylburgii sententia δεῖ vel γοή deesse, quem refellunt
ristot. Polit. II. 2. 14. ξεινούς δ' οὐδέν εἴρειν φάδιον, οὐτε
διαφέρον μικρὸν, τὸ πολούς τινὰς εἶναι τοῖς — et Pro
op. Vandal. II. 4. 243. A. ἐν ἀπόδῳ εἰχον, η̄ τὸ παρόν θέ
ται, et iisdem verbis II. 10. 256. C. ne quis pronomen
elativum delendum censeat, quod in hac constructione
mittitur I. 7. 196. D. ut et apud Platon. Rep. IV. 375.
I. VI. οἵταν ὁμοδοξῶσιν, ὡς δεῖν ἀρχειν τὸ λογιστικόν, li
rarius cod. reg. infinitivo percusus particulam ὡς omi
nit. Sed is modus saepe verbis dicendi et sentiendi sub
ungitur: πολεῖν οἷς παιδείαν ἀνθέξειν, ἥντον — οἰκήσεσθαι
lat. Rep. VI. 86. T. VII. οἷμαι δ' οὐδένα ἀνατρέψαντον οὐ
ως εἶναι, ὅντων ἀντιποιήσεσθαι Lysias Epitaph. 1595.
οστεῖται καὶ τοιαῦτα ἔθνη καταλέγει ὡς ξεινοί τοὺς
θλίους γραμματικὸς ἔντειν, οὗ γῆς ταῦτα εἶναι Aristid. de
Paraphth. 378. T. II. τοῦ βασιλέως εἰπόντος ὡς ἐπὶ τοῖς ἄλ
οις τὸν νόμον ιρατεῖν Zosim. V. 46. 502. Sylburgius pa
riter ὡς expungit. φήσας παρεστῆναι καιρὸν, ἐν τῷ τὴν
μοιβῆν ἀποδώσει Joseph. Antt. VI. 14. 553. Coccejus
ποδῶσει emendat, nec recordatus prioris loci I. 15. 45.
κείναις ἐπιπλήττει, τίνος ἄλλου ποιωντείναι, εἰ μηδὲ ὑδατος
ιετέδοσαν. Etiam post ὅτι: οὐτω τι ἀθάνατος, ὡς μηδ' ὅτι
Εὔφροσθος εἶναι λελησθαι Philostr. V. Apoll. VIII. 7. 335.
it post εἰ: ἀτοπον εἶναι ἔφασσε, εἰ — εἶναι Aristot. Rhet.
d Alex. VII. 65. ubi ξεινοί reponunt.

p. 754. v. 16. adde: „ών aliquando pro παρών“ Dor
ill. ad Charit. p. 600.

PHF

ἄγαγ
ἄγας
ἄγηο
ἄγω
αλθα
αἰχμ
ἀκμή
ἀκολ
ἀκρα
ἀλεκ
ἀλήσ
ἀλκα
ἀμει
ἀμυν
ἀναξ
+ ἀ
αναι
ἀνα,
ἀνά;
ἀναξ
ἀνοι
ἀναι
ἀναι

I.

INDEX VOCABULORUM

A

PHRYNICO ET HERODIANO NOTATORUM. *)

- ἄγαγον 348.
 ἀγαθώτερος 192.
 ἀγήσχη 121.
 ἀγωγός ἐπὶ τοῦ ὄχετοῦ 314.
 αἰδάλῃ 113.
 αἴματισθῆναι 442.
 ἀκμήν ἀντὶ τοῦ ἔτι 123.
 ἀκολουθεῖν μετά τυνος 353.
 ἀκρατεύεσθαι 442.
 ἀλεκτορὶς 228.
 ἀλήθειν 151.
 ἀλκαικόν 39.
 ἀμεινότερον 136.
 ἀμυνα 23.
 ἀναθέσθαι 212.
 + ἀναιδεύεσθαι 66.
 ἀναισθητεύομαι 349.
 ἀνακεῖσθαι ἐπὶ κλίνης 216.
 ἀνάκλιντρον 130.
 ἀναξυρίδες 462.
 ἀναπεσεῖν p. ἀνακλεθῆναι 216.
 ἀνατέλλειν de stellis 124.
 ἀνατοιχεῖν 161. 443.
 ἀνδρεών 166.
 ἀνειλεῖν s. ἀνείλλειν 29.
 ἀνεῖναι pro διεῖναι 27.
 ἀνέκαθεν ἐπὶ χρόνου 270.
 ἀνέωγεν ή θύρα 157.
 ἀνθῶν 454.
 ἀντιβαλεῖν pro ἀνταναγνῶναι
 217.
 ἀντικρύ 443.
 ἀντιδημσις 265.
 ἀξης 287.
 ἀξωσιν 287.
 ἀνυπόδετος 445.
 ἀπαράβαταν 313.
 ἀπελευσομαι 38.
 ἀκήντετο 288.
 ἀπηρτισμένον 447.
 ἀποκριθῆναι pro ἀποκρινα-
 σθαι 108.
 ἀπόπαλαι 45.
 + ἀπόστασις 285.
 αποτάσσομαι p. ἀσπάζομαι 23.
 ἀπὸ τότε 461.

*) Vocabula signo + notata aliquid snapicionis habent.

- ἀργή 104.
 ἀργύρεος 207.
 ἄρτι ηξω 18.
 ἀρτοκόπος 222.
 + ἀρτοποιός 222.
 αρχῆθεν 98.
 ἀσβολος 113.
 ἀσπάραγος 110.
 ἀσύμβολος 473.
 ἀτταγήν 117.
 + αὐθαδίζεσθαι 66.
 αὐθεκαστότης 349.
 αὐθέντης 120.
 αὐταύλης 166.
 αὐτοτρόφος 201.
 αὐτοχεῖον πράττειν 474.
 ἀφείλατο 88.
 ἀφηλικέστερος 469.
 ἀφηλιξ δε impubere 84.
 ἀφιερώσαι 192.
 ἀφρόνιτρον 303.
 ἄχρις 14.
 βαθμός 324.
 βάκηλος ἐπὶ τοῦ βλακός 272.
 + βαλανειοκλέπτης 224.
 + βαλανοκλέπτης 224.
 + βαλλανοκλέπτης 224.
 βασανιστής 474.
 βασιλισσα 225.
 βασκαίνειν τινά 462.
 + βιβλιαγράφος 85.
 βιωτικός 354.
 βόλβιτον 357.
 βουνός 355.
 βράδιον 101.
 βρέχειν ἐπὶ τοῦ ὕειν 291.
 βρῶμος 166.
 βρῶσομαι 347.
 ή βῶλος 54.
 γαγγαλίζειν 97.
 γαμώῃ 343.
 γαστρίζειν 94.
 γαστροκυνημία 330.
 γέενος 97.
 γελάσιμος 226.
 γέλως πολύς, πλατύς 471.
 γενεσία 105.
 + γενηθῆναι 108.
 γεννήματα ἐπὶ τῶν καρπῶν 286.
 γλωσσίδες αὐλῶν, ὑποδημά-
των 229.
 γλωσσόκομον 98.
 γογγύζω 358.
 γογγύλη ἐπὶ τῆς γογγυλίδος 105.
 γογγυσμός 358.
 γραφή ή δημοσία 472.
 γρηγορεῖν 118.
 γρυλλίζειν 101.
 γρυλλισμός 101.
 γρυτή 230.
 γῦρος 417.
 δεξαμενή 321.
 δευτέρως 311.
 διαφέρει τινί 394.
 διδοῦσι 244.
 διδώῃ 345.
 διεφθορὸς αἷμα 160.
 διηγῆμα 465.
 δίκη ή ἴδια 472.
 δίκρανον 232.
 + διονυσιαῖον 362.
 διονύσιον 367.
 διορθῶσαι 464.
 + διορία 26.
 διόσκουροι 232.
 διψᾶν 61.
 + διωρία 26.
 διώρυγος, διώρυγι 230.
 δρωπακίζειν 405.
 δυεῖν dativus 210.
 δύνη 359.
 δυσί 210.
 δύεριγος 418.

- δυσωπεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἐντρέ- ἔξαίτης 412.
 πεσθαι 190. 473. ἔξαλλαξαι ἀντὶ τοῦ τέοψαι 363.
 δυσωπία 190. ἔξαπηγχ 412.
 δώῃ 345. + ἔξαπλεθρον 412.
 δυγιον ἀντὶ τοῦ ἐγγύτερον 296. + ἔξαπλευρον 412.
 δυεγράφεισαν 149. ἔξεπιπολῆς 126.
 δυκάθετος 333. ἔξέτρωσε 208.
 δύεδίεσαν 180. ἔξιδιαξεσθαι 199.
 δύέτε 220. ἔξιναι 15.
 δύων, δύην 457. ἔξονυχίζειν 289.
 δύθραμαν 24. ἔξυπνισθῆναι 224.
 δύειτο 15. ἔπανορθῶσαι 464.
 δύσω διατρίβω 127. ἔπαιοιδή 243.
 δύτεν 124. ἔπειτεν 124.
 δύάθραρον 24. ἔπεποιήκεισαν 149.
 δύαθρέσθη 269. ἔπέστησε ἀντὶ τοῦ ἡπόρησε 281.
 δύάρην 319. ἔπιδεσμος 292.
 δύθεμα 249. ἔπιδοξος ἀντὶ τοῦ ἔπισημος
 δύλειψας 364. 132.
 δύκοντήν 4. ἔπιναι 15.
 δύκταλαι 45. τῇ ἔπιούσῃ ἡμέρᾳ 484.
 δύτενως 311. ἔπιστάσεως ἄξιον 281.
 δύτοτε 40. 461. ἔπιτέλλει ἥλιος 124.
 δύτρωμα, δύτρωσαι 208. ἔπιτοκος 333.
 δύών εἶναι (ἐπὶ καταφάσεως) + ἔπιτροπαξειν 84.
 278. ἔπιχειμάξειν ἑαυτόν 287.
 δύλυγνιον 162. ἔπλετο 220.
 δύλουόμην, δύλούετο etc. 188. ἔργοδότης 344.
 δύμελλον cum αοτ. 336. ἔργοδοτεῖν 344.
 δύμπτύεν 17. δύρεύγεσθαι 65.
 δύμπυρισμός 385. δύρδετο 220.
 δύναρετος 328. δύσηματαν 24.
 δύνδον εἰξέρχομαι 127. δύσθ' ὅπη 271.
 δύνδυμενία 334. δύσχατως δύειν 389.
 δύνενοικεισαν 149. δύσχατώταος 135.
 δύνεχυριμαῖος 364. εὐαγγελίξεσθαι τινα 266.
 δύνεύναιον 470. εὐγενίς 451.
 δύνήλατα κλίνης, σκίμποδος 178. εὐέριος 146.
 δύνθήκη 223. εὐθύ προ εὐθύς 144.
 δύνιαυσιαῖος 362. εὐκαιρεῖν 125.
 δύντέχνως 344. εὐκερματεῖν 362.
 δύνυστρον 162. εὐκοίτει 17.

- εῦνως 141.
 εὐξάμην 456.
 εὔρασθαι 139.
 εῦρεμα 445.
 εὐστάθεια 282.
 εὐσταθής 282.
 εὐστομεῖν 469.
 εὐδηγήμων p. πλούσιος 233.
 εὐχαριστεῖν 18.
 εὐχρηστεῖν 402.
 ἔφης 236.
 ἔφθαρται ἡ κόρη 70.
 ἔφίορκος 308.
 ἔφλεγμανε 24.
 ἐωνησάμην 137.
 ἔξει 220.
 ἔωρότερον 145.
 ἥκηκόεισαν 149.
 ἔλειπται 31.
 ἥμην 152.
 ἥμικακον 336.
 ἥμικεφάλαιον 328.
 τὰ ἥμίση 452.
 τοῦ ἥμίσους 452.
 ἥνιστατο 153.
 ἥπητής 91.
 Ἡρακλῆν 156.
 οἱ ἥρως 158.
 ἥς 149.
 γύξαμην 456.
 Θεμιστοκλῆν 156.
 Θέρμα 331.
 Θερμᾶναι 24.
 Θερμασία 114.
 Θρίδαξ 130.
 θυρεός pro ἀσπίς 366.
 θυμέλῃ in *theatro* 163.
 ἰγδη 164.
 τὰ ἴδια πράττω 441.
 ἑρεία 456.
 ἑρόθυντον 159.
 ἑκεσία 11.
 ἄνδεις οἴνου 72.
 ἵππεών 166.
 ἵππασθαι 325.
 ἵστεών 166.
 καθάραι 24.
 καθεσθεῖς 269.
 καθεσθήσομαι 269.
 καθώς 425.
 κάκκαρος 427.
 κακοδαιμονῶν 79.
 καλαμεων 166.
 καλλιγραφεῖν 122.
 καλλιώτερος 136.
 καμμύει 389.
 καρῆναι 319.
 καρῆδα 171.
 καταγήχασι 121.
 κατὰ κοιλίας ποιεῖν 308.
 καταλογή pro αἰδώς 440.
 καταπολιέται 169. 443.
 κατασχάσαι 219.
 καταφαγάς 433.
 καταφερής libidinosus 439.
 κατὰ γειρῶν 327.
 κατ' ἐκεῖνο καιροῦ 279.
 κατίναι 15.
 κατ' ὄναρ 421.
 κατορθώματα 250.
 κατορθῶσαι 464.
 κατώρυκται 31.
 κεφαλαιωδέστατον 271.
 κεφαλοτομεῖν 341.
 Κισσαΐθα, Κισσαΐθας 453.
 + κιχράναι 402.
 κλαδεύειν 172.
 κλεῖδα 460.
 κληρονομεῖν τινα 129.
 κλίβανος 179.
 + κνημῖδα 171.
 + κοιτῶν 252.
 κόλλαρος 193.
 κολλυβιστής 440.
 κολόκυνθα 437.
 κολυμβάδεις ἐλαῖαι 118.

- ποράσιον 78.
 ἡ κόρης 307.
 πορύδαλος 338.
 πορυφαιώτατος 69.
 πογλιάριον 321.
 πράββατος 64.
 πρανγασμός 337.
 πρεισσότερον 136.
 προῦσαι τὴν θύραν 177.
 πρύβεσθαι 317.
 πυάνεος 207.
 κυναγός, κυνηγός 438.
 κυναφιον 180.
 πωλύφιον 77.
 λάγνος 184.
 λαγός, λαγωός 186.
 λάκαινα χώρα 341.
 λαμψρός προ ἐπίχαρις 291.
 ὁ λάρνυξ 470.
 λάσταυρος ἐπὶ τοῦ πονηροῦ
 195.
 λευκὴ ἡμέρα 473.
 Λήδα, Λήδας 453.
 λήθαιργος p. ἐπιλήσμων 416.
 464.
 λίβανον p. λιβανωτός 187.
 λιθάριον 180.
 ἡ λιμός 188.
 λόγιος p. eloquens 198.
 λούομαι, λούεσθαι 188.
 λυχνίον 313.
 λυχνοῦχος 60.
 μαγειρεῖον 276.
 μάλη 196.
 μᾶλλον πλουσιώτερον, μάλι-
 στα πλουσιώτατον 457.
 μάμμη προ τίτην 183.
 μαμμόθροντος 298.
 μᾶξαι 460.
 μαρχοῦμαι 461.
 μεγιστᾶνες 196.
 μέθυσος ἀνήρ 151.
 οἱ μείρακες 212.
 μὲν οὖν 342.
 μέση ἡμέρα 465.
 μεσιδιωθῆναι 121.
 μεσοδάκτυλα 194.
 μέσον ἡμέρας 53. 465.
 μεσονύκτιον 53.
 μεσοπορεῖν 416.
 μετριάζειν προ ἀσθενεῖν 425.
 μέχρις 14.
 μῆλα μηδικά 469.
 μιαρία 343.
 μιερός 309.
 μοκλός 308.
 μονθυλεύω 356.
 μονόμματος 136.
 μονόφθαλμος 136.
 μυαλός 309.
 μύκαι 201.
 νέμω, νεμήσω 457.
 νεομηνία 148.
 αἱ ναῦς, τὰς νῆας 170.
 νηρόν 42.
 νῆστης 326.
 νη τῷ θεῷ 193.
 νίμμα 193.
 νίκερον 305.
 τοῦ νοός 453.
 νοσσός, νοσσὸν, νοσσάριον
 206.
 ὁ νῶτος 290.
 + ἔστιτεύειν 443.
 ἔύστροα p. στλεγγίς 298. 460.
 ὄδμή 89.
 οἴδηκεν 153.
 οἰκοδόμηκεν 153.
 οἰκογενῆς 201.
 οἰκοδεσπότης 373.
 οἰκοδόμη 421.
 + οἰκόσιτος
 ὄλιγης ἐστὶ διδασκαλίας 469.
 ὄλοσφύρατος 203.
 ὄλυμπιονίκης, ὄλυμπιονίκου
 454.

- ὁμοῦμαι 461.
 δημοκρατία 54.
 ὀνδηποτοῦν 373.
 ὄνυχίζειν 289.
 ὅπες ε. ὥκεις 461.
 ὅπιθεν 8.
 ὅπιτανεῖν 276.
 ὅπωροπάλης 206.
 ὅργάσαι 460.
 ὅρθρος, ὁρθρεύεσθαι 275.
 ὅρθρινός 51.
 ὅρκίζω 360.
 οὐδέποτε ἐπὶ μέλλοντος 457.
 οὐδεπώποτε μετὰ παρεληλυθό-
 τος 457.
 οὐθαίς 181.
 οὐχ οἶον 162. 372.
 ὅφλημα, ὄφειλημα 463.
 ὅψινός 51.
 ὅψωνιασμός 418.
 ὅψώνιον 418.
 παιδίσκη de serva 239.
 παιᾶται 240.
 παλαιστής p. παλαιστή 295.
 παλαιστρικός 242.
 πάλι 284.
 πανδοχεύεις, πανδοχεῖν 307.
 πάντοτε 105.
 πάπειρος 303.
 παραβόλιον 238.
 παραδήκη 311.
 παράσιτος pro κόλαξ 189.
 παρεμβολή 377.
 παροφίς τὸ ὄφον 176.
 πεινᾶν 61.
 πελαργός p. πελασγός 109.
 πενταετηρικός 406.
 πενταετηρίς 406.
 πεντάμηνον 412.
 πεντάπτηρον 412.
 πεποιθησις 294.
 πέπων 258.
 περιεσπάσθην 415.
 περιέσσευσε 28.
 Περικλῆν 156.
 περίστασις 376.
 ἡ πηλός 55.
 πηνίκα 49.
 πηγῶν, πήγως 245.
 πινακῖδα 171.
 πιοῦμαι 30.
 πλέει 220.
 πλόκιον 260.
 πνίγος 107.
 ποι διατρίβεις; 43.
 πορνοκόπος 410.
 ποταπός 56.
 ποῦ ἄπει 43.
 πράττειν τὰ ἔδια 241.
 πρίασθαι etc.
 προσαλός 243.
 προβασκάνιον 86.
 + προδωμάτιον 252.
 + προκοιτών 252.
 προκοπή 374. 85.
 προσδέεσθαι 220.
 πρόσγελὴν τινα 462.
 προσίναι 15.
 πρόσφατον 375.
 πρόσωπα 379.
 προτένθης 461.
 πρώτως 311.
 πτῶμα 375.
 πύαλος 309.
 πυρία 325.
 φατερον 402.
 φάπισμα 175.
 φάφανος pro φαφανίς 141.
 + φαφῖδα 171.
 φαφίς 90.
 φέει 220.
 φοῖδιον 86.
 τοῦ φοός 453.
 φύμη ἐπὶ τοῦ στενωποῦ 404.
 τῷ φύπος 150.
 ὁ φώξ 75.

- σάκκος 257.
 σαλπιγκής 191.
 + σαλπικτής 191.
 σαλπίσαι 191.
 + σαλπιστής 191.
 σαπρός pro αἰσχρός 377.
 σάρον, σαροῦν 88.
 σημᾶναι 24.
 σικχαίνομαι 226.
 σίλφη 300.
 σίναπι 288.
 σιτομετρεῖσθαι 383.
 τὸ σκατός 293.
 σκυιφός 398.
 σκορπίζεσθαι 218.
 σμῆγμα, σμῆξαι 255.
 σοφωτατος τῆς ἡλικίας 469.
 σπίλος 28.
 στατὸς χιτών pro ὄφθοστάδιος 238.
 σταθερὸς ἀνθρωπος 213.
 σταμνίον ἐπὶ τῆς ἀμίδος 400.
 στέμφυλα τῶν βοτρύων 405.
 στηθύνιον 384.
 στρηνιῶν 381.
 στροβίλος 396.
 στρωματεύς 400.
 στυππένιος 261.
 σύαγρος 381.
 συγγενὶς 451.
 συγγνωμόνησαι 382.
 συγκάθεδρος 464.
 συγκαταβαίνειν 398.
 συγκρίνειν pro παραβάλλειν 278.
 σύγκρισις 278.
 συμπαίκτης 240.
 συμπολίτης 172. 471.
 σύμπτωμα 248.
 συμφυλέτης 471.
 συνδημότης 471.
 συνήντετο 288.
 σύσσημον 418.
- συσχολαστής 400.
 σχάζειν, σχάν 219.
 σῶμαστα 278.
 τάχιον 76.
 ταχυγραφεῖν 122.
 τεθεληκέναι 322.
 τελευταιότατος 69.
 τέμαχος κρέως 21.
 τέτευχε 395.
 τεχνησασθαι, τεχνάσασθαι 477.
 + τεχνιτεῦσαι 443.
 τίνι διαφέρει
 τὸν ἔτερον τοῖν ποδοῖν 473.
 τρίτως 311.
 τροχαϊκός 39.
 τυγχάνω 277.
 τύλη 173.
 ὕαλος 309.
 υἱέα 68.
 υἱέως 68.
 ύλιστήρ 305.
 ὕπαιθρος 251.
 ὕπαλλαγμα 306.
 Τπερίδης 454.
 ὕπέρδριμνς 385.
 ὕπόδειγμα 12.
 ὕποτίθησι, ὕποτίθεται 467.
 + ὕποτροπιάζειν 84.
 ὕσπληξ 70.
 ὑστερίζειν τῷ καιρῷ 237.
 φάγομαι 327.
 φακός, φακῆ 455.
 φάνος 59.
 ὁ φάρνγξ 65. 470.
 φασιανός, φασιανικός 459,
 ἡ φθείρ 307.
 φιλολογεῖν 392.
 φιλολογία 392.
 φιλόλογος ἐπὶ τοῦ ἐμπειρον
 392.
 Φιλομήτα, Φιλομήτας 453.
 φιλοποιης, φιλοπώτης 455.
 φλεγμᾶναι 24.

- φλέινος 293.
φλούς 293.
φρονιμεύεσθαι 385.
φυγαδεύεσαι 380.
χάλκεα 207.
ο χάραξ 61.
χειρός 146.
χήμη 387.
χθιζόν 828.
οἱ χόλικες 310.
χονδροκόνειον ε. χονδροκό-
πείον 310.
χρέος 891.
χρεωλυτῆσαι 390.
- χρησμεῦσαι 386.
χρηστὸς τὰ ἥδη 364.
χρύσεα 206.
χωρὶς εἰ μή 469.
ψιεύθος 309.
ψιλὸς αὐλητής 168.
ψιλόκουρος 60.
ψολα 300.
ψύα 300.
ψύλλος 332.
ῶμοκε 31.
ῶνάμην 12.
ῶρυκται 31.
ῶτοις 211.

II.

INDEX SCRIPTORUM

ET

DIALECTORUM.

- A**egyptiaca 308. 322.
Aeolensia 305.
Alcaeus comicus 225.
Alexander Syrus 68. 345.
Alexandrini 332. 387.
Alexis 242. 339. 378.
Antiochus (*Ἀγορά*) 196.
Antiphanes 333.
Aristophanes 145. 158. 193.
323. 338. 391. 433. *Δαι-*
ταλεῦσι 91. *Ικπεῦσι* 266.
Γήρα 367. *Δαιδάλῳ* 427.
Νεφέλαις 391.
Archippus 460.
Aristoteles 225. 311.
Asiani 272.
Bithyni 272.
- Balbus Trallianus 418.
Chrysippus 181. 311. 425.
Corinna 309.
Cratinus 110. 136. 145. 253.
360. 433.
Demosthenes 121. 206. 225.
457. 460. Or. c. Neaer.
dubitatur 225. c. Dionys.
248. Dem. 312. 394.
Dio Prusaeus 30.
Dorienses 257.
Epicharmus 65. 108.
Eretriaci 109.
Eubulus Com. 338.
Eupolis 145. *Κόλαξι* 334.
Euripides 341.
Gagianus Smyrnaeus 418.

- Gajus Arethusius 425.
 Hecataeus 218.
 Merodotus 130. 162. 223.
 270. 469.
 Hesiodus 91. (*ὑποθῆκαι*)
 101.
 Hippias 311.
 Homerus 65. 145. 345. 366.
 Hyperides 333. 355.
 Ion 312.
 Lollianus 15. 170. 180.
 Lysias 121. 344. c. Auto-
 crat. 353.
 Macedonica 377. 404.
 Menander 196. 331. 363.
 387. 415. 416. 417. 425.
 440. 442. 451. *ἐν Σαρψῃ*
 187. *Μισεγένη* 417.
 Myrtillus 433.
 Phavorinus 57. 69. 170. 192.
 199. 213. 220. 237. 288.
 347. 443. 447. *περὶ Αγ-*
 μάδους 260. *περὶ Εὐχῆς*
 244. *π. Ἰδεῶν* 248.
 Pherecrates 377.
 Philemo 358.
 Philippides 363.
 Philoxenus *περὶ Πλεόν*. 68.
- Phocylides 358.
 Phrynicus Com. 266.
 Phylarchus 425.
 Plato 101. 266. 312. 321.
 331.
 Plutarchus *περὶ δυσωπίας*
 190. *σύγκρισις Ἀριστο-*
 φάν. κ. *Μενάνδρου* 278.
 Polemo 170. 421. *Ιστορίας*
 271.
 Sappho 305.
 Secundus Grammaticus 271.
 Solon *ἐν ποιήσειν* 396.
 Sophocles 187. *ἐν Ἀνδρο-*
 μέδᾳ 374.
 Stoici 281. 328. 376.
 Strattis 226.
 Sylla 170.
 Syracusei 355.
 Teleclides com. 291. 376.
 Theo Gramm. 377.
 Theophrastus 341.
 Theopompus com. 180.
 Thucydides 101. 279. 312.
 314. 331. 425.
 Tragici 428.
 Xenophon 89. 123.

III.

INDEX GRAECUS. *)

- α formale 66.
 α breve in ἀργός 109.
 α longum pro ο in compos. 697.
 α et αι alternant 39.
 α et ε in adject. verbal. 576 seq.
 α et ο a librар. conf. 641.
 α longum ex αι relictum 41.
 α anceps in adject. in αικός 41.
 α et η alterн. 204.
 alpha praeposit. in compos. abjicitur 340.
 ἀβαθής, ἀβαθύς 554.
 ἀβελτηρία, φιον 519.
 ἀβίστος 713.
 ἀβροδιαιτα 603.
 ἀβρόπονς 602.
 ἀβροχία 291.
 ἀγάγας, ἀγαγον 348.
 ἀγαθοδαιμων 603.
 ἀγαθοεργός, ἀγαθουργός et derivata 675.
 + ἀγαθούργημα 675.
 ἀγαθότης 350.
 ἀγαθώτερος, ώτατος 92.
 ἀγάμητος 514.
 ἀγάπησις 352.
 ἀγαπησμός 511.
 ἀγγειαισθόρος 644.
 ἄγειν τινὰ μέγαν, ἔστιμον 418.
 ἀγελαιομικός 642.
 ἀγελαιοτρόφος 642.
 ἀγήοχα 121.
 ἀγκαλιθηφόρος 685.
 ἀγκυροβόλιον 644.
 + ἀγκωνοειδής 681.
 ἀγλευκες 89.
 ἀγλυκής, ἀγλευκ. 536.
 ἀγνώσ, ἀγνωμ 608. 609.
 ἀγνώσσω 607.
 ἀγνώσσασκε 608.
 ἀγύμεναι 322.
 ἀγόρασις, ἀγορασία 502.
 + ἀγορατυπεῖν 645.
 + ἀγρανλίξεσθαι 568.
 ἀγριανθείς v. Add. ad p. 36.
 ἀγριόρνιθες, ἀγριόχοιρος etc. 382.
 ἀγρόθεν, ἀγρόνδε 93.
 ἀγνία 90.
 ἀγύναιος, ἀγύνης, ἀγυνος 185.
 + ἀγχεμάχως 685.
 ἄγχη, ἄγχον ab ἄγχω 18.
 ἄγχιθαθυς 534.

*) Vocabula signo + notata ad Lexica augenda pertinent.

- ἀγχίβλως 609.
+ ἀγχίγεμος 685.
ἀγχίμαχος, ἀγχέμ. 685.
ἀγχίνως 141.
ἀγχονιμαῖος 559.
ἀγχόμαλος, ἀγχώμ. 709.
ἀγωγεύς 315.
ἀγωγός 815.
ἀγῶνισις 350.
+ ἀδεισθαλμῶν v. Add. ad p. 713.
ἀδελφάσιον 75.
ἀδελφοποίησις 518.
ἀδετος pro ἀνυπόδ. v. Add. ad p. 445.
ἀδήλη 106.
+ ἀδιύλιστος 302.
ἀδολέσχης, εσχος 184.
+ ἀδολεσχικῶς 184.
ἀδριμυς 536.
ἀδύναμαι 565.
ἀδύνασία, ἀδύνατία, αμία 508.
ἀδυνασία 508.
ἀδώμητος 589.
ἀειδω 243.
ἀειπέω, ἀειπτέω 570.
ἀειπίζω 569.
ἄεργος 781.
+ ἀεροβάμων 481.
4 ἀηδονία 729.
ἀδυνασία, αστία 609.
ἀδήλητος 353.
+ ἀδελήτως 353.
ἀθηλυς, ἀθηλής 536.
ἀθήναιον 368.
ἀθιονετία, εσία 510.
ἀθροίζω 616.
ἀδροισμός 511.
ἀθροις, ἀθροῖς 236.
ἀθρούστερος, ἀθροώτερος 143.
ἀθώα 186.
αι pro α 648. 699.
αίγαγρος 382.
- αἰγιβάτης 686.
αἴγεα 78.
+ αἰγιδοειδής 681.
αἴγιπόδης, αἴγοπ. 686.
αἴγωλεθρος 705.
αἴδεσις 352.
αἴδριδες 326.
αἴδρυτος, ἀνίδρυτος 730.
αἴθαλος, αἴθαλος, αἴθαλη 114.
αἴθεροδραμέω 617.
+ αἴθεροδρομέω 617.
αἴμασορία 669.
αἴματόλειχος 578.
+ αἴματοχάρυνης 486.
αἴμόδρυσις 501.
+ αἴμοφθόρος 669.
αἴμηρός, αἴματηρός 670.
αἴνογκεων 602.
+ αἱρεσιομάχος 678.
αἱρεσιτείχης et αἱρησιτ. 447.
αἱρέτις 256.
αἱρῆσαι 716.
αἰσθανθῆναι v. + Add. ad p. 36.
αἰσθήσασθαι 721.
+ ἀϊστωρ, ἀνίστωρ 730.
+ αἰσχοία 348.
+ αἰσχροπραγεν 593.
αἴψηνδόν, αἴψηνδά 19.
τὰ αἴχμαλωτα 378.
αἴχμαλωτεύω, αἴτιω 442.
+ αἴωνοθαλής 681.
+ αἴωνοτόκος 681.
+ αἴωνοχαρής 486.
ἀκαιρεῖν 126.
+ ἀκαιρεύεσθαι 67.
+ ἀκακοηθεύτως 676.
ἀκαλάφοος 690.
ἀκαταπληξίς 501.
+ ἀκαταπτοήτως 495.
ἀκαταστατέω 564.
ἀκειρεκόμης, ἀκειροκ., ἀκερ-
σοκ. etc. v. Add. ad p. 713.

- ἀκεσσάμενος οὐχι. 322.
 ἀκεστής, ἀκέστραια 91.
 ἀκηδεῖν, ἀκηδιῶν 83.
 ἀκρίν 125.
 ακροθετον 669.
 ακολουθεῖν c. accus. 354.
 ἀκονητὶ 5.
 ἀκοντὶ 6.
 ἀκόροτροφής 577.
 ἀκουσία 4. 532.
 ἀκουσίς 352.
 ἀκραιψης 42.
 ἀκρατεῖν 442.
 ἀκράτεια, ἀκρατία, ἀκρασία
 524.
 ἀκρατεύεσθαι 442.
 ἀκρατώτερες p. ἀκρατέστ. 525.
 ἀκράχολος, ἀκρόχ. 664.
 ἀκρητοποία 525.
 + ἀκριβόλεκτος 670.
 + ἀκριδοφαγεῖν 681.
 ακροᾶσαι προ ἀκροῦ 360.
 ἀκροσία 682.
 ἀκροκελαινιῶν 627.
 ἀκρόνυξ, ἀνεξ 708.
 ἀκρόκοντς 603.
 + ἀκρόχειρ 500. 665.
 ἀκρώρεια, ἀκρόρεια 712.
 + ἀκτινώδης 632.
 ἀλάβα 428.
 ἀλαβαστίς, στρεις 257.
 ἀλάδρομος 691.
 ἀλάμπετος 571.
 ἀλεία 493.
 ἀλεῖν, ἀλέσαι 151.
 ἀλειον 371.
 + ἀλειτριδεύς 229.
 ἀλεκτορίς 228.
 + ἀλεκτορίσκος 229.
 ἀλεκτροφωνία 229.
 + ἀλεκτρυνόνειος 229.
 ἀλεκτρυοπάλης 669.
 ἀλέκτωρ 228.
- ἀλεξανδρεωτικός 332.
 ἀλεόσσω, ὁσσα 608.
 ἀλετρίβανδος, ἀλοτρ. 677.
 ἀλετών 90.
 ἀληθεῖν 151.
 ἀληθομνθεύειν 568.
 + ἀληθοποιεῖσθαι 678.
 ἄλησις 447.
 Ἀλθαιμένης, Ἀλθημ. 649.
 ἄλιπεδον, ἄλόπ. 686.
 ἄλικρς, ἄλυκός 210.
 ἄλιτήμερος, ἥλιτύμηνος 701.
 ἄλκαικος 39.
 ἄλκιμάχος 687.
 ἄλληλοργτονεύειν 565.
 ἄλλογνως 609.
 ἄλλογνῶσαι 609.
 + ἄλλοιοσχήμων 383.
 ἄλλοιοτραπέω, ἄλλοτρ. 648.
 ἄλλοφάσσω 607.
 + ἄλλωθεν 8.
 ἄλοπτός, ἄλοπτός 204.
 ἄλοάσω, ἄλοησω 204.
 + ἄλογίζομαι 569.
 + ἄλογοπράγητος 593.
 + ἄλοπάλης 677.
 ἄλοτρίβανος 677.
 ἄλός ἄνθος, ἄλόσανθος 304.
 ἄλουργός, ἄλουργής 185.
 ἄλουτεῖν 594.
 ἄλουτία, σία 507.
 ἄλυσιτέλεια 353.
 ἄλωρ 547.
 ἄμαδητος 514.
 ἄμαλητόχος 634.
 ἄμαξδόνια 178.
 ἄμαξηποδες 666.
 ἄμαξουργος 667.
 ἄμαρησάπτερ 654.
 ἄμαρτῆσαι 732.
 ἄμαρτοεπής, ἄμαρτίνος
 Addend. ad p. 713.
 + ἄματαιθης 350.

- ἀμβάτης 340.
 ἀμβλίσκω, ὥσκω 209.
 ἀμβλώ, ἀμβλώττω 209.
 ἀμβλυνόσσω, ἀπῶ 609.
 ἀμβλῶναι 210.
 ἀμβλωσις 209.
 ἀμβολάς, ἀμβολή 89.
 ἀμβολίη 527.
 + ἀμβολογήρα 538.
 ἀμβροτόπωλος 601.
 ἀμεγέθης 106.
 + ἀμελητής 514.
 ἀμεριμνᾶν, ἀμεριμνεῖν 629.
 ἀμμοδυώτης 700.
 ἀμνημονεύειν 566.
 ἀμοιβαῖος, βάδιος 556.
 ἀμοιβός 22.
 ἀμπαύειν 340.
 ἀμπνοή, ἀμπτυχή etc. 340.
 ἀμπωτις, ὠτεος, ιδος 840.
 ἀμυγδαλέα, αλῆ 78.
 ἀμυνα 23.
 ἀμφαρίστερος 259.
 ἀμφῆλιξ 84.
 ἀμφῆλιξ 84.
 ἀμφηρίς, ἀμφήριστος 707.
 ἀμφιβαρής 539.
 ἀμφιδάσεια 538.
 Ἀμφιεῖον 372.
 ἀμφικέφαλος 173.
 ἀμφικνέφαλος 173.
 ἀμφίσβαινα 525.
 ἀμφιφορχά 590.
 ἀμφορεαφόρος 697.
 ἀν c. futuris 733. 784.
 ἀν omissem 15.
 ἀνα pro a privat. 728.
 + ἀνάβασιν 824.
 ἀναγκαιοφαγεῖν 642.
 ἀναγκοθέτησις 642.
 ἀνακοφαγία 642.
 ἀνάγνωστος pro ἄγν. 728.
 ἀναγνώμων p. ἄγν. 728.
 + ἀναγρηγορεῖν 119.
 ἀναδομέω 592.
 ἀναδοχεύς, ἀναδόχος 315.
 ἀναδρομέω 591.
 ἀναεργος pro ἀεργ. 728.
 + ἀνάζωσις 862.
 ἀνάθεμα 249.
 ἀναθεματιαῖς 543.
 ἀναθέσθαι differre 212.
 ἀνάθεσις 212.
 + ἀνάθεσμος pro ἀθ. (fort. πωάθ.) 728.
 ἀναιδεύεσθαι 67.
 ἀναισθητεύω, ομαι 849.
 ἀναισχυντεῖν 67.
 ἀνακεῖσθαι de epulantibus
217.
 ἀνάκλιντρον, ἀνακλινητήσειν
132.
 ἀνακραγάζειν 837.
 ἀνακρενγασμὰ 283.
 ἀνάλειπτος 702.
 ἀνάλειψιν 569.
 ἀνάλειψος 572.
 ἀναξία 106.
 ἀναξυρίδεις 462.
 ἀναπίπτειν 216.
 ἀναπολεῖν 584.
 ἀνάποσις 340.
 ἀνάπυστος 701.
 ἀνάπυστος pro ἄπ. 728.
 ἀναπολεῖν 584.
 ἀνάπωτις 340.
 ἀνάριθμος, ητος 711.
 ἀνάριστος, ητος 614.
 ἀνάρμενος 662.
 ἀναρπάξανδρα 660.
 ἀναστησείω v. Add. ad p. 718.
 ἀνατοιχεῖν 161.
 ἀνατολή, ἀνατέλλειν p. ἐπειν
114.
 + ἀνατριχοφυεῖν 681.
 + ἀνάφυκτος pro ἄφ. 728.
 ἀνδραγαθικός 228.

D d d

- + ἀνδρασελφή 306.
 ἀνδραφάσσω 608.
 ἀνδρειότης 351.
 ἀνδρεψόνος 677.
 ἀνδρεών, ἀνδρών 166.
 + ἀνδροείκελα 676.
 + ἀνδρούθηλυς 536.
 ἀνδρώκλας 609.
 + ἀνδροχοιτεῖν 17.
 ἀνδροφάσσω 608.
 ἀνέγερτος et ἀνήγερτος 701.
 + ἀνεθελήτως 858.
 ἀνειλαδην, ἀνίλλειν 29.
 + ἀνειδής pro ἀειδ. 729.
 ἀνείδεας 729.
 ἀνεικαιότης 350.
 ἀνεκάρ, ἀνέκαρθεν 270.
 ὀνελεής 710.
 ἀνεμοτραφής 576. sq.
 ἀνεμίδιος pro ἀνεμιάτος 555.
 558.
 ἀνέξασθαι 721.
 ἀνεπιστρεφεῖν 579.
 ἀνεπιστροφος 579.
 + ἀνεσία 527.
 + ἀνεύρημα 445.
 ἀνεύρυνται 116.
 ἀνεψιώς, ἀνεψιαδεῖς 306.
 ἀνέφρε, ἀνέφε 157.
 ἀνέψιχ, ἀνέψιχα 158.
 + ἀνήδεως 729.
 ἀνήδομαι 563.
 ἀνήδονας 729.
 ἀνηλεής 710.
 ἀνήλειπτος 702.
 ἀνήλειφος 572.
 ὀρητειψῆ 569.
 ἀνημετος 706.
 ὄρημεμος, ὄρημεμα 710.
 ἀνηνυκα 32.
 ἀνηπυστεος 701.
 ἀνηραθμας 711.
 ἀνήρεικτος 702.
 ἀνήριστος 707.
 ἀνήσσητος pro ἀήσ. 731.
 ἀνηστις 711.
 ἀνθεψόρος 672.
 ἀνθήλη 112.
 ἀνθηφόρος 680.
 + ἀνθοβαφεύς 316.
 + ἀνθρακεντής 316.
 ἀνθρωπάρεικος 621.
 ἀνθρωποθύτω 628.
 ἀνιδρωτη 731.
 ἀνέδρωτες, ἀδρ. 730.
 ἀνίειν, ἀνίνου 27.
 + ἀνιδοπαχής 585.
 ἀνοητία, ἀναστία 506.
 ἀνοξος, ἀοξος 730.
 ἀνόλγω quomodo augeatur
157.
 + ἀνοικος, ἀσικος, ἀνοικη-
τος 731.
 + ἀνοινία 729.
 ἀνόκαιον 297.
 ἀνόλειθρος, ἀνώλ. 705.
 ἀνόμαλος, ἀνώμ. et derivata
712.
 ἀνομβρος, ἀομβρος 729.
 ἀνομοιοῦσθαι 563.
 ἀνοπλος, ἀσπλος 729.
 ἀνόρατος, ἀάρ. 730.
 + ανόργητος 730.
 ἀνορθοῦν 250. quomodo
augeatur 154.
 ἀνοσία 106.
 ἀνούτατος, ἀνουτητη 731.
 ἀνοχλησία, ἀσχ. 730.
 ἀνόχυρος, ἀνωχ. 712.
 ἀντάμυνται 28.
 ἀνταναγνῶνται 217.
 ἀντασθαι et compass. 288.
 ἀντέλειν 840.
 ἀντεξετάξειν 217.
 + ἀντέξεις 852.

- ἀντέστροφε 578.
 + ἀντευχαριστεῖν 18.
 ἀντηρέτης, ἀντερ. 704.
 ἀντηρίς 286.
 ἀντιβάλλειν 217.
 ἀντιδοσία 532.
 ἀντιδρομέω 591.
 + ἀντιδυσχωπεῖν 190.
 ἀντικνημίζειν 95.
 ἀντικνημίον 331.
 ἀντικρύ, ἀντικρύς ο. ἀντι-
 κρυς 442.
 ἀντιλογέω 590.
 ἀντιλογία 265.
 + ἀντιλογητικός 620.
 ἀντιξους, ἀντιξως 143.
 ἀντιπαραβάλλειν 218.
 + ἀντιπάλαισις 852.
 + ἀντιπεπόνθησις 295.
 ἀντιπεπονθότως 119.
 ἀντιδόησις 265.
 + ἀντιδόια 495.
 ἀντολή 527.
 + ἀντονῆσαι 12.
 ἀντονεμασία 712.
 + ἀντώθησις 352.
 ἀνυδρία, ἀϋδρία 729.
 ἀνυπόδετος, ὁδητος 445.
 ἄνω et ἄνωθεν altern. 128.
 ἀνώγετον, ἀνάγεσον etc. 297.
 ἀνώδυνος 712.
 ἀνώλεθρος 706.
 ἀνωμαλία 712.
 ἀνωρος, ἀωρος 731.
 ἄξιαι 287. 736.
 ἄξιασθαι 786.
 ἄξιοπιστεύομαι 567.
 ἄξιόν c. infin. fut. 717. 748.
 ἄξιωλεθρος 705.
 ἄοισος, ἄνοισος 730.
 ἄοιδη 243.
 ἄοινος, ἄοιητος 731.
 ἄομβρος, ἄνομβρ. 729.
- + ἀομβρία 729.
 ἄοπλος, ἄνοπλ. 729.
 ἀόρχης 186.
 ἄοσμος, ἄνοσμος 780.
 ἄοντος, ἀνούτοτος 781.
 ἀπαγγελεύς 316.
 + ἀπάγεια 688.
 ἀπάγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ 475.
 + ἀπαθεῖν 620.
 + ἀπαλώδης 228.
 ἀπαντᾶσθαι 288.
 + ἀπάντοτε 103.
 ἄπαξ 160.
 ἀπαράβατος 813.
 ἀπαρτί et ἀπάρτι 20.
 ἀπαρτίζειν 447.
 ἀπενθαδίζεσθαι, ιάζεσθαι 66.
 + ἀπαγῆς 535.
 ἀπεδήμηκα 698.
 + ἀπειροβαθής 534.
 + ἀπεκεῖθεν, ἀπεκεῖσθε 46.
 + ἀπέκρυψις 727.
 ἀπέκτακα, ἀπέκταγκα 86.
 ἀπεκτάνθη 86.
 ἀπεμπολεῖν, ἀπεμπωλεῖν 684.
 + ἀπενεῦθεν 46.
 + ἀπερίπτωτος 249.
 + ἀπερισάλπιστος 191.
 + ἀπερυγγάνω 64.
 + ἀπεσία 527.
 + ἀπεσκληρότως 119.
 + ἀπευχαριστεῖν 18.
 ἀπήνεμος 710.
 ἀπίνατ 16.
 ἀπινον 19.
 ἀπινύσσω 607. 608.
 ἀπλοίζομαι 616.
 ἀπλούστερος, ἀπλούτερος 143.
 ἀπό contra et secundum 10.
 οἱ ἀπὸ ο. ἐπὶ σκηνῆς etc. 164.
 οἱ ἀπὸ θυμέλης 164.
 + ἀπόβαθμος 324.
 + ἀπογένησις 362.

Ddd 2

- + ἀποδοχεύει, χος 310.
 ἀποδρᾶσαι 737.
 ἀποδωσείω Add. ad p. 713.
 + ἀποκάτωθεν 46.
 ἀποκεφαλίζειν 341.
 ἀποκριθῆναι 108.
 + ἀποκυρβή, ἀποκυρφή 318.
 ἀποτανῆναι 36.
 ἀπολεσθῆναι 732.
 ἀπόλιτος, ιδος 606.
 Απολλώνειον 368.
 ἀπόλωλα activ. signif. 528.
 ἀπὸ μακρόθεν 46.
 ἀπόνιμα 193.
 ἀπονυχίζεσθαι 289.
 ἀποξές, ἀποξής 539.
 ἀπόπαλαι 45.
 + ἀποπάσχειν 620.
 + ἀποπωματίζειν 671.
 + ἀπορησία 514.
 ἀπόρροή, ἀπόρροια 496.
 ἀπύδρωξ 75. 611.
 ἀπόρυξ 232.
 + ἀποσαροῦν 83.
 + ἀποσκοπεύειν 591.
 ἀποσπάδοντες 273.
 ἀπόστασις 286.
 ἀπόστασία et ἀπόστασις 528.
 ἀποσχῆν 219.
 + ἀποταξία 532.
 ἀποτάσσεσθαι 23.
 ἀποτεῷμίζειν, ἄξειν 670.
 ἀποτευντεῖν v. Addend. ad p. 395.
 ἀποτιμήξ 612.
 ἀποτορνεύειν 324.
 ἀποτροπία 527.
 ἀπόφυξις, φενξις 726.
 + ἀποχαιρετίζειν 24.
 ἀποχῆσαι 725.
 + ἀποψέ 47.
 ἀπροκοπία 85.
 + ἀπρονοητεῖν 574.
- ἀπροστασία 529.
 ἄπτια flagro 528.
 ἄπω 18.
 ἄπωθεν et ἄπωθεν 9.
 + ἄπωμαστος 671.
 ἄπωμος 671.
 ἄπωρυξ 231.
 ἄραξάχειρ Addend. ad p. 718.
 ἄραρός, ἄραρά 120.
 ἄργη 105.
 ἄργιπονς, ἄργεικόννος 665.
 ἄργυροκοπεῖον 310.
 ἄρδα 438.
 ἄρδενω et derivat. v. Add.
 ad p. 352.
 ἄρεοπαγίης, ἄρειοπ., ἄρεων
698.
 ἄρειοπαγος 699.
 ἄρεταλ्घοι 638.
 ἄρήρεκα 82.
 ἄρήρομαι 32.
 ἄρηρυμαι 32.
 ἄρματοδραμεῖν 617.
 + ἄρματοθεσία 510.
 + ἄρματοφορεῖν et ἄρμοφ.
673.
 ἄρματροχία 669.
 ἄρμόζω, ἄρμόττω 241.
 ἄρμοι et ἄρμοι 19.
 + ἄρνησίθεος v. Addend. ad
p. 713.
 + ἄρωμα, ἄρωμα 227.
 ἄροτρεύς, τριεύς 255.
 ἄροῦν, ἄροτρεῖν 254.
 ἄρώω, ἄρόσω, ἄρώσω 227.
 ἄρόσιμος, ἄρώσ. 227.
 ἄρπαγμαίος 559.
 ἄρπάξω, ἄξω et ἄσω 241.
 ἄρπασις 352.
 ἄρπασμα, ἄρπαγμα 352.
 ἄρπασμος, ἄρπαγμος 352.
 + ἄρδενοφθόρος 631.
 ἄρδενωπή 106.

- ἀρετεύόθυμος 682.
 Ἀρτεμίσιον 368.
 ἄρτι, ἄρτιως 18.
 ἄρτι μᾶλλον 20. 21.
 + ἄρτιάλωτος 375.
 + ἄρτιγάλαξ 659.
 ἄρτιγενειάζειν 624.
 + ἄρτοδαισία 225.
 ἄρτοκόπος 222.
 ἄρτοπόης, ἄρτοπόπος, — πο-
 πεῖν 222.
 ἄρτοποιός 222.
 + ἄρύβαλλος 671.
 ἄρψις 256.
 ἄρχαικός 39.
 ἄρχαος, Αλκάος 41.
 ἄρχαιφεσία, σιον 518.
 ἄρχηγενής 634.
 ἄρχηγέτει προ ἄρχηγέτιδι 429.
 ἄρχηθεν 93.
 ἄρχέλοχος, ἄρχίλοχας Add.
 ad p. 713.
 + ἄρχιτεκτόνευμα, τεύω 567.
 ἄρχολογικός, ἄρχαιολ. 648.
 + ἄσβολεποιός 114.
 ἄσβολος, ἄσβόλη 118.
 ἄσελγής de feminis 184.
 ἄσιαγεννής 646.
 ἄσιητιγεννής 646.
 ἄσιητις 430.
 ἄσιτεύω 566.
 + ἄσθενοποιεῖν 678.
 ἄσκάντης 62.
 Ἀσκλήπιον, πιεῖον etc. 370.
 ἄσπάραγας, ἄσφαρ. 110.
 ἄσπιδηστράφος 685.
 + ἄσπιδηφύρος 685.
 + ἄσπιδοφορικός 681.
 ἄστηνος, ἄστατηνω 466.
 ἄστικός, ἄστυκός 210.
 ἄστισμός, ἄστεισμός 40.
 ἄστραπαῖος 553.
 ἄστροβλητος 588.
- ἄσφάλαξ 115.
 ἄταλάφρων 690.
 ἄτιώ 563.
 ἄτλαγενής, ἄτλαιγ. 669.
 ἄτολμεῖν, ἄτολμᾶν 630.
 ἄτραχνς 536.
 ἄτρεμησία 514.
 ἄτροφής 577.
 ἄτταγην, ἄτταγᾶς 117.
 ἄνδρος, ἄννυδρος 729.
 + αὐθαδιάζειν 66.
 αὐθαδίζομαι 66.
 αὐθεκαστότης 350.
 αὐθέντης et deriv. 120.
 αὐλητής κύκλιος 167.
 ἄνιλος ετ ἄνιλος 729.
 αὐταρεσκός 621.
 + αὐταρκησία 514.
 αὐταύλης 167.
 + αὐτέλεγκτος 676.
 αὐτερέτης, αὐτηρέτης 704.
 + αὐτοβούλησις 565.
 + αὐτοέπαινος 676.
 + αὐτοεπιθυμία 565.
 αὐτοκτείνω 623.
 αὐτομολία; λησίς 513.
 αὐτομήτηρ 659.
 αὐτοποδί, αὐτόποδί 514.
 δ αὐτὸς ὥσπερ ρ. ὅσπ. 426.
 αὐτουργεῖν 120.
 + αὐτοφαινόμενον 565.
 + αὐτοχεφλ 515.
 αὐτῷ, αὐτοῖς, omissa αύν
 99.
 αὐξηνθῶ 36.
 αὐτοτρόφος 201.
 ἄφαιρεμα 250.
 ἄφαιρησασθαι 717.
 ἄφειλάμην 183.
 ἄφεμα 249.
 ἄφηλιξ 84.
 η ἄφθα 438.
 ἄφιερανν 192.

- + ἀφιλάρετος 329.
 ἄφνω, αἰψα 18.
 ἄφ̄ ὅτε
 + ἀφορέω 626.
 ἀφριᾶν 82.
 ἀφρόνιτρον, ἀφρόλιτρον 304.
 ἀφροντίζω, ἀφροντιστέω 622.
 ἀφροντισία, ἀφροντιστία 510.
 ἀφρός νιτρου ετ ἀφρόνιτρον 303.
 ἀφύη, ἀφύα 302.
 + ἀφυίδων 88.
 ἄφυκτος, ἄφευκτος 726.
 ἀφυπνοῦν, ἀφυπνώττειν 226.
 ἀχαιτή, ἀχαικός, ἀχαικύς etc. 226.
 + ἀχαιιναγώγητος 432.
 ἀχαριστος, ἀχαριστεῖν 18.
 ἀχειράπτητος 609.
 ἀχθηφόρος, ἀχθοφόρος et dētrīv. 630.
 + ἀχθοφόρημα 681.
 + αχρεαδηφορεῖν 685.
 ἀχρεία 106.
 ἀχρηματία, ἀχρημασία 507.
 ἀχρησία, ἀχρηστία 510.
 + αχρηστεω 568.
 σχρι ετ ἄχρις 14.
 + ἀχυροδιβολών 166.
 ἀχυρός, ἀχρών 166.
 ἀψευδῖν, ἀψευστεῖν 593-594.
 β ετ πτ altern. in verbis 318.
 βαδισμός 511.
 βαθμός, βασμός 324.
 βάκηλος 272.
 βάκης 272.
 βακχᾶς 435.
 βαλανειοκλέπτης 226.
 βαλανεύς, βαλανευτής 317.
 βαλανεώτης 700.
 βαλανηφόρος 650.
 + βαλανοφαγεῖν 650.
 βαλαντητόμος, οτόμος 657.
- βαλλαντιοκλέπτης, βαλλαντο-
 κλέπτης 226.
 βάμα 451.
 + βαναυσόεργης 676.
 + βαρβαροήθης 676.
 βαρέω 36.
 βαρίβας 610.
 βαρυδαμονῆν, μονῆν 81.
 + βαρυεργής 185.
 βαρυμηνιῆν 82.
 + βαρυπαθής 620.
 βασανιστής 476.
 βασίλισσα 227.
 βασκαίνειν cum dat. et accus. 463.
 βασκάνιον 86.
 βάπτιθι 560.
 βάσταξ 612.
 βδελύκτροπος 671.
 βέβαμμαι, βέβασμαι 36.
 βέβλημαι, βεβόλημαι 588.
 + βελεηφυρος 681.
 βελόνη 90.
 βελτιωτατος 93.
 βιάζεσθαι γυναῖκα 70.
 βιασμός 511.
 βιβλιαγράφος, βιβλιογρ. 70.
 655.
 βιβλιολάθας 638.
 + βιβλιοφόριον 656.
 βιβλογράφος 655.
 βιβλιοφόρος, βιβλιαφόρος 656.
 βιημαχος, βιαιομάχης 642.
 βιωλεθρας 706.
 βιωτικός 355.
 βλαβεσίφρων v. Addend, ad p. 713.
 βλαβω 317.
 βλάξ 273.
 βλάσφημος 315.
 βλεπεδαίμων, βλεπιδ. v. Add. ad p. 713.
 βλίξω, βλίττω 241,

- βλωμίδιος, βλωμιαῖος 555.
 βόαγρος 382.
 βοηνόμος 681.
 βοΐδιον, βοΐδιον 87.
 + βοΐδης 87.
 βολέω 588.
 βολεών 166.
 βόλιτον, βολίταινα, βολβιτίνη
 357.
 βόλιτος, βόλβιτος 357.
 βόδησθεν, βορέαθεν 94.
 + βοσκός 22.
 βουδιον 87.
 + βούκλεψ, βοῦκλεψ 611.
 βουκλόπος 611.
 βούλει c. indicat. 784. seq.
 βουλευτίς 256.
 βουλιμώττω 607.
 βούλομαι c. ἵναπ. fut. 747.
 βουνός 355.
 βορβοροτάραξις 628.
 βραγχῆν, βραγχῆν 80.
 βράδιον 101.
 βράξω; βράττω 241.
 βράκιον, δάκιον 462.
 βραχέως προ βραχέος 241.
 βράχος 537.
 βράχη, βραχέα, βραχῆ 537.
 + βραχυθάμων 431.
 + βραχύχειρ 515.
 + βρεφοκομεῖν 692.
 βρόμος, βρῶμος 156.
 βρονταῖος, βρονταιῖος 552.
 βροτολοιχὸς 573.
 βροχή 290. 291.
 βρυασμός 283.
 βρῶμος, βρωμώδης 156.
 βρῶσομαι 347.
 + βυθοδρομεῖν 617.
 βρώδιον 87.
 βωλεών 167.
 βωλος, ὁ et ἡ 54.
 βωστρεῖν 255.
 γ et κ altern. in verbis 318.
 γ et χ — — — 173.
 γ et λ — — — 305.
 γαγγαλίζειν 97.
 γαλακτίς, γαλακτίτης 429.
 γαλακτοποσία 522.
 γαλακτοποτέω 573.
 γαλακτοπωτέω 456.
 γαλακτοτροφέω 578.
 γαλονχέω, γαλακτουχέω 670.
 γάλλοι 273.
 + γανεακόπος 656.
 γαμεθῆναι 742.
 γαμηθῆναι, γαμῆσαι 742.
 Γανυμῆδα 438.
 γαργαλίζειν 97.
 γάργαλος 97.
 γαστερόχειρ 628.
 γαστριβόρος 94.
 γαστρίζειν, —ίζεσθαι 95.
 + γαστριμαργεῖν 687.
 γαστρισμός 331.
 γαστροκνήμη, μία 331. 499.
 γεγραφηκε 395. v. Addend.
 γέγωνον et γεγωνός 120.
 γεητόμος 634.
 γείνασθαι pass. sign. 320.
 γέῖνος 97.
 γεισσήποδες 666.
 γειτονεῖν, γειτονιᾶν 82.
 γειτνιᾶν 82.
 γέλασις 352.
 γελάσιμος 227.
 γέλοιος s. γελοῖος 227.
 γέλως πλατύς, πολύς 471.
 γενεθῆναι 109.
 γενεθλιαλόγος 656.
 γενέσθαι μοίρας τινός 3.
 γενέσια, γενέθλια 108.
 γενήσασθαι 721.
 γενεσιαλόγος 697.
 γενναδότειρα 641.
 γέννημα 286.

- γεννήτρια 256.
 γεραίτερος 89.
 γερανοβοτία 521.
 γερασφόρος 672.
 γερατοφόρος 673,
 κῆθεν 93.
 γηώσις 97.
 γηροβοσκεῖν, γηρωβ. 692. 695.
 γηροκόμος, γηρωκ. 691. sq.
 + γηρωκομεῖον 695.
 γιγαντιαῖος 543.
 γλαύξ, γλαῦξ 76.
 γλυκάδιον 74.
 γλύκιος 541.
 γλυκώδης 541.
 γλωτται ε. γλωττίδες αὐλῶν
 229.
 γλωττόχομον, μιαν, μεῖον 98.
 γναθοῦν 95.
 γνίφων 399.
 γνυπών, γνυπέσος 436.
 γνάῃ 347.
 γνῶσαι 735.
 γοᾶσθαι 89.
 γογγύλη, γογγυλίς 103.
 + γογγυλώδης 103.
 γογγυσμός, κογγύζειν 350.
 γονοφρόνης 495.
 γόνυν κνήμης 297,
 γοργιαῖος 371.
 + γοργωττω 607.
 γουνοποχίς 535.
 γράδιον 88.
 γραμμαδιδασκαλίδης 669.
 γραμματικεύεσθαι ν. Addend,
 ad p. 386,
 + γραμματοκαμιστής 682.
 γραμματόκος 669.
 γραμματοφόρος, γραμματηφό-
 ρος 682.
 γρᾶς 434.
 γραφέω, γεγράφηκα ν. Add.
 ad p. 395,
 + γραφιοιειδής 91.
 γρηγορεῖν 119.
 γρηγορίς 294.
 γρυλίζειν, γρυλλίζειν 101, sq.
 γρυματοπάλης 230.
 γρυμέα, γρυμεία, γρυμαία 230.
 γρύτη 230.
 γυμνασία, γυμνάσιον 517.
 γυμνῆ τῇ κεφαλῇ 265.
 γυμνῆς ετ γυμνῆτις 429.
 γυμνοδέρκομαι 624.
 + γυναικαδελφή 306.
 γυναικάνηρ 687.
 + γυναικάρηθης 676.
 γυναικοκρασία, τία, τεια 525.
 γυναικοτραφίς 577.
 γυναικοφύλης 185.
 γυναικών 166.
 γυναιμανής 669.
 γύνανδροι 185.
 γύννιτις, ιδας 826.
 + γυροειδῶς 417.
 γύροθεν ετ γύρωθεν 9.
 γυρός ετ γῦρος ετ δεριβατα
 417.
 + γύροσε 417.
 + γύρωσις 417.
 δ ετ σ alternant 89.
 δ ετ τ altern. 181.
 δαιμονᾶν, δαιμονιῶν 81.
 δαιμονόθυτον 159.
 δαισφαλτος 687.
 δακνᾶς 434.
 δακρυδίστατος 687.
 δακρυχέω 573.
 δακτυλιαῖος, δακτυλαιος 544.
 δακτυλίδιος 555.
 + δακτυλίζειν 621.
 δακτυλοδεικτεῖν 623.
 δαμαληφάγος 634.
 Δαμᾶς 435.
 Δάμασος 436.
 + δαμάστρια 256,

- Δάμαστερ** 640.
δανείζειν et **δανείζεσθαι** dif-
fer. 468.
δανειστής creditor et debtor
468.
+ **δανειστρια** 256.
δαρόν 428.
+ **δασμοφόρησις** 322.
δάσοσφρυς 677.
δαφγηφορεῖν, **δαφνοφορεῖν** et
simil. 635.
δέ in **apodoi** 274.
δεδιλαμεν, **δεδιλατε** 180.
δεδιήγηται 154.
δεδιοίκηται, **δεδιώκη**. 154.
δεδισσομαι **terreo** 320.
δέδμημαι, **δεδόμημαι** 588.
δεδράμηκα 619.
δέεσθαι 220.
δεῖν **omissum** et **ex abun-**
danti additum 753.
δεῖπνον **ποιεῖσθαι** et **δειπνο-**
ποιεῖσθαι 200.
δεκαετης 407.
δεκαμναιος, **μναιαιος** 554. sq.
δεκατηλόγος 638.
+ **δεκατηφάρος** 638.
δεκάφυιος 494.
δεκάχοιος 495.
δεκαναία 432.
δεκέτης, **δεκετής** 407.
δελφύα 301.
δέμα **Addend. ad p.** 445.
δέμω 588.
δεξαμήνη, **δεξαμενή** 322.
δεξιόθεν 94.
δέομαι **cum infin. futuro** 748.
δερκιᾶσθαι 82.
+ **δευτεροπαθεῖν** 620.
δευτερόφωνος 685.
δευτέρως 311.
δέω **ligo**, non **contractum**
221.
- θή νυν** 19.
Αημήτριον 368.
δήμιος 476.
δημόδοινα, **δημοδοινία** 499.
δημόκοινος 476.
δημόσιος 476.
δηριᾶσθαι 82.
διὰ ταχέως 48.
διαβολεύς, **διάβολος** 315.
διαβόλως 316.
+ **διαγογγύζειν** 358.
διαγράφειν 890.
διὰ δ' **ἀμπερές** 414.
διαδρομέω 591.
διάθεμα 249.
διαίνω 27.
διαίρεμα 250.
διαμερισμός 511.
διανοοῦμαι **cum infin. futuro**
755.
+ **διαπλοῖεσθαι** 614.
διάρπασις 332.
διὰ ταχέως 48.
διατελεῖν **sine verbo substant,**
227.
διατοιχεῖν 161.
διατρῆς 614.
διαφέρειν **cum dat. et accus.**
394.
διαφέρειν et **διαφορεῖν** 585.
διαφθείρειν **παρθένον** 70,
διαφθορεῖν 590.
διαφορα 531.
διαφορότης 350.
διαφυάς, **διάφυσις**, **διαφυή**
497.
διβαμος 451.
διβραχής 536.
διδημι 244.
διδόμεν, **διδόστε** 245.
διδουσι 244.
διδραχμαῖον 545.

- διδυμοτόκος, διδυματ., διδυ-
 μητόκος et derivata 660.
 διδυμότης 350.
 διδύφη 346.
 διέκ, διέξ 414.
 διεκτροχέω 590.
 διεμπολεῖν 584.
 διενίστασθαι *asseverare* 154.
 διευφημίζω 598.
 διέφθορα *pass. signif.* 160.
 διήγημα, διήγησις 465.
 δίημι 22.
 διεσθαι 27.
 + δικαιαδικός 336.
 δικαιοκριτής 601.
 δικαιολογία, δικολ. 640.
 + δικαιοπράγμα 593.
 δικαίωσις 351.
 δίκελλα 302.
 δίκη et γραφή 472.
 δικλίς 236.
 δικρένον 233.
 δικρός 236.
 δίκρουν, δικροῦν, δικρόν 233.
 δικτυβόλος, δικτυοβ. 679.
 δικτυά 493.
 + δικτυοειδής 679.
 δίμηνος 549.
 δίμνεως 554.
 διμοιφιαῖος 545.
 διοβολιαῖος 551.
Διονῦς 486.
Διονυσαλέξανδρος 539.
Διονύσιον 368.
 διορθοῦν et derivata 250.
 διορία 26.
 διορυκτής, κτρής 231.
 διόρυξ, διόρυγος 231.
 διόροφος, διώρ. 709.
 διορυχή, διορυγή 231.
Διοςκόρων, Διόςκουρος 235.
 διοτροφής 577.
 φιππαλαστιαῖον 296.
 διπηχυιαῖος, δίπηχος 549.
 διπλασίων 411.
 διπλοίζω 616.
 διπλός 286.
 διπλότερος 236.
 δισπίθαμος, μισθος 530.
 διτάλαντος 547.
 διφρελάτης, διφρηλ. 704.
 + διφρηφόρος 654.
 δίφυος, δίφυος 492.
 δίχαλος 639.
 + διχογνωμεῖν 382.
 + διχοφυῖα 497.
 διψᾶν 61.
 διωρία 26.
 διώρυξ, ῥυγος, ρυχος 230. 232.
 διωρυχή, διωρυγή 230.
 διωχής 708.
 δολιόγνωμος 385.
 δολιγαδρόμος 661.
 δολιχόσπιος 649.
 δολοιφονεῖν 648.
 δόλωσις 351.
 δόμα et composita 249.
 δομέω, δομάω 587. *sq.*
 + δόμημα 589.
 δορυθρασύς 535.
 δοσι — ν. δωσι —
 + δουλεύτρια 256.
 τὰ δουλικά 378.
 δουλίς 552.
 δουλοκράτεια 526.
 δραγμεῖν, δραγματεῖν 670.
 δράμημα, δρόμημα 618.
 δραχμαῖος et δραχμιαῖος 544.
 δρεπανηφόρος 635.
 δρομέω, δρομέω et compo-
 sita 583. 591.
 δρομέω, δρομεῦσι 69.
 + δρυηκόπος 681.
 δρυκολάπτης, δρυοκολ. 679.
 + δρυοτορέω 679.
 δρυτόμος, δρυοτόμ. 679.

- δρωμάτω 583.
 δρώπαξ, δρωπακίζειν 405.
 δύναμαι *cum* infin. futuro 748.
 οἱ δυνάμενοι 197.
 + δυναμοῦσθαι 605.
 δύνη pro δύνασαι 359.
 δυνηδασθαι 719.
 δυοῖν et δυεῖν 211.
 + δυςάγγελος 632.
 + δυςαισθητεῖν 349.
 δυςάνεμος 709.
 δυςαπαλλακτία 509.
 δυςαποκατάστασις 501.
 δυςάρεσκος 621.
 δυςαρέσκω 620.
 δυςβλέπω, πέω 570.
 + δυςγαγγάλιστος 97.
 + δυςδέρχετος 575.
 δυςδιάφυκτος, φευκτός 727.
 δυςελπίζω 569.
 δυςέμετος 706.
 δυςεμής, δυςημής 706.
 δυςεντερία, τέριον 518.
 δυςερωτιῆν 627.
 δυςηλεγής 699.
 δυςήνεμος 710.
 δύςηρις, δύςερις 707.
 δυςθανατάω 626.
 δυςθνήσκω 616.
 δυσί 210.
 δυςμηχανάω 630.
 + δυσμόθεν 94.
 + δύςνως 141.
 δυςόλεθρος, δυςώλ. 705.
 δυςօργիա, δυսօργησία 513.
 δυςπροσίεμαι 632.
 δύςριγος 420.
 δυςτοπάζω 568.
 + δυςτροπικός 228.
 δύςφυκτος, δύςφευκτός 727.
 δύςφυσις 501.
 δυςωπεῖσθαι 190.
- δυώνυμος 659.
 δύωτος 659.
 + δωδεκαμναῖος 554.
 δώῃ et composita 346.
 δωμέτω, δωμάτω 589.
 δωμάτιον 252.
 + δωρογραφή 498.
 δῶσαι 721.
 δωσίδικος, δωσίπυγος etc. v.
 Addend. ad p. 713.
 ε et η altern. in nomin. verbal. 249.
 ε et η altern. in ἔνυστρον — 162. in σταθερός 216.
 ε mutat, in η in init. vocab. 701.
 ε pro ο 677.
 ε insert. in adject. in εινος 262.
 ε omissum in νοσσός 206.
 — — in periecticis 167.
 ἐᾶν relinquere 715.
 ἐαρίδρεπτος, ἐαρύδρ. 636.
 ἐαροτροφής 577.
 τὰ ἑαυτοῦ ποιεῖν 441.
 ἐβάλλω 700.
 ἐβάνθην, ἐβάσθην 36.
 ἐβδομηκονταέτης, του 408.
 ἐγάμησα 742.
 ἐγγαιος, ἐγγειος 297.
 ἐγγεγύηκα 155.
 ἐγγίων 296.
 ἐγγύα, ἐγγύη 302.
 ἐγγυῶν, ἐγγυᾶσθαι 468.
 ἐγγυῶν, de augmento 155.
 ἐγγύθεν προ ἐγγύς 128.
 ἐγκάθετος 338.
 + ἐγκαιριότης 351.
 + ἐγκαταπαίζειν 241.
 ἐγκοληβάζειν 79.
 ἐγκοπή 85.
 + ἐγκρατευτής 442.
 ἐγκρίνεσθαι 386.

- ἔγνωσα 735.
 ἔγρηγορεῖν 119.
 ἔγρηγόρησις 294.
 ἔγρηγορότως 119.
 ἔγρηγόρως 119.
 ἔγχειμορος 685.
 ἔγχειρίδοτον δοῦναι 384.
 ἔγχεισπαλὸς 673.
 ἔγγικτυπος 685.
 ἔγγρω 414.
 ἔγγύνω 726.
 ἔδειλεσαν et ασαν 180.
 ἔδιηγήσατο 154.
 ἔδομαι 327. 348.
 ἔδος 434.
 ἔδοῦμαι 269.
 ἔδρασα (ἀπέδρ.) 735.
 ἔδωσα 721.
 ἔθελοντήν 5.
 ὁ et ή ἔθελοντής, ἔθελοντες 6.
 ἔθελοντι, ἔθελόντως, ἔθελον-
 τηδόν 5. 6.
 ἔθέλω et θέλω 7.
 ἔθέλω cum infin. futur. 747.
 ἔθησα 721.
 ἔθισμός 511.
 ἔθρεξα 719.
 ει ante conson. dupl. 30. 608.
 ει in οι transit 578.
 ει dat. in ι mutat. 683.
 ει partic. cum subjunct. ao.
 rist. authypotact. 724.
 ειλαμενή 322.
 ειδῆσαι 748.
 ειδῆσις 352.
 εικοσίμνεως 534.
 ειλάμην et compos. 183.
 ειλεῖν et compos. 29.
 ειλίπους 671.
 ειλύνω 30.
 ειμι declinat. 16.
 ειμι 401.
 ειγας abund. 273. 275.
- εἰπόν et εἴπον 348.
 + εἰρηνοφυλακεῖν 574.
 εἰς cum adverbiiis 48.
 εἰς κάλλος 122.
 εἰςότε 46.
 εἰς πρόσθεν 48.
 εἰςκωμάζειν 122.
 εἰςποίητον ποιεῖσθαι 334.
 εἰς τάχος 122.
 εἰς τότε 46.
 εἰσω pro ἐνδον 128.
 εἰτεν 124.
 εἰτω pro ἵτω 16.
 ἐκαθέσθη 269.
 ἐκασταπόστη 664.
 Ἐκάταιον, Ἐκατεῖον 371.
 ἐκατέρωθε 284.
 ἐκατηγόρησε 154.
 ἐκατοντούτης, — τούτου 408.
 Ἐκάτομνος 354.
 ἐκατόμπεδος, ἐκατόβπεδος 546.
 + ἐκατοντάδραχμος 547.
 ἐκδοτον δοῦναι 334.
 ἐκδοχεῖν 307.
 ἐκδρομέω 591.
 ἐκδυσμόθεν 46.
 ἐκεῖθεν et ἐκεῖσε altern. 44.
 ἐκεῖνος et κεῖνος 7. 8.
 ἐκεῖσε pro ἐκεῖ 44.
 ἐκέρδησα 740. eq.
 ἐκθεμα 249.
 ἐκθεστή 527.
 ἐκτεῖψαι 713.
 ἐκλινθη 37.
 + ἐκλόγησις 352.
 ἐκλογία 531.
 ἐκμᾶναι 26.
 ἐκμέδιμνος 414.
 ἐκμηνος 413.
 ἐκμυῃθμός 511.
 + ἐκνοσσεύειν 207.
 + ἐκοντηδόν 6.
 ἐκοντήήν, ἐκοντήής 5. 59.

- ἔκοντι, ἔκόντως 5.
 ἡ ἔκονσια 4.
 ἔκούσιος, ἔκονσιως 6.
 ἔκπαιδόθεν 46.
 ἔκπαλαι 47.
 ἔκπέρυσι 47.
 ἔκπιμπλάναι et ἔμπιπλάναι 96.
 ἔκπλεθρον 412.
 ἔκπλευρον, ἔξαπλ. 412.
 ἔκπλῆσαι et ἔμπλῆσαι 96.
 ἔκποθεν 48. 49.
 ἐκ προχρήτων, ἐκ προχρίσεως
 420.
 ἐκρύφη, ἐκρύβη 310.
 ἔκτανθῆναι Addend. ad p.
 88.
 ἔκτενής et derivata 811.
 ἔκτιτρώσκω 208.
 ἔκτοθεν 49.
 ἔκτος εἰ μή 459.
 ἔκτος et εἰςω altern. 128.
 ἔκτοτε 45. 46.
 ἐκ τοῦ εὐθέως, ἐκ τοῦ ὀξέως
 etc. 248.
 ἔκφυλος 269.
 + ἔκφυξις 729.
 ἔκχοιξις 616.
 ἔκών είναι, ἔκόντες είναι 274.
 ἔλαδιον 74.
 ἔλαιοβράχής, βρεχής 576.
 ἔλασσον extra constructio-
 nem 410.
 ἔλαστρεῖν 255.
 ἔλαχιστότερος 136.
 ἔλειβάτης 686.
 ἔλεινός, ἔλεινός 87.
 ἔλεόθρεπτος 678.
 ἔλεύσομαι et composita 87.
 ἔλκεχίτων, ἔλκοχ. Addend. ad
 p. 713.
 ἔλλάγμος 431.
 ἔλλανικος 670.
 ἔλληνίζειν, ἔλλήνισε 380.
- ἔλλόγμος et λόγιμος 198.
 ἔλλυχνιον 162.
 ἔλμινθος, ἔλμινς 116.
 ἔλπίζω cum infinit. aoristo
 752.
 ἔλπισμα 283.
 ἔμαχέσθη 732.
 ἔμβασικοίταις 639.
 ἔμβραχη 414.
 + ἔμμεριμνος 514.
 ἔμπειροπόλεμος 382.
 ἔμπιμπλάναι, ἔμπιπλ. 96.
 ἔμπιμπράναι, ἔμπιπράναι 96.
 ἔμποδῶν 414.
 ἔμπολὴν 583.
 ἔμπολεῖν 17.
 ἔμπροθεν 8.
 + ἔμπροσθοφανής Addend. ad
 p. 713.
 ἔμπυρόζειν 335.
 + ἔμπυροιστής 335.
 ἔμφορεῖσθαι 587.
 ἔμφροντις 514.
 ἔναγχος 19.
 + ἔναντιλογία 265.
 ἔναντιορροκή 498.
 ἔνάρετος 325.
 ἔν γε ταυθὶ 414.
 ἔνδεκα 414.
 ἔνδομενία, (ἔνδομένεια) 334.
 ἔνδομέω 592.
 ἔνδον infra 11.
 ἔνδον pro εἰςω 128.
 + ἔνδοξύτης 851.
 ἔνδφομέω 591.
 ἔνδυμενία 334.
 + ἔνδύναμος 605.
 ἔνδυο 414.
 ἔνεγγύησα 155.
 ἔνεγγυῶν 155.
 ἔνεγγυς 48.
 η ἔνεγκαμένη 822.
 ἔνεγύων, ἔνεγήσα 155.

- ἔνεκε 284.
 ἔνεμα 249.
 ἔνεμησάμην 742.
 ἔνεργός προ ἔνεργής 185.
 ἔνεχραζέσθαι 468.
 ἔνεχριμαίος 559.
 ἔνηλατα 132. 178.
 ἔνθηκη 225.
 ἔνιαιός 548.
 ἔνιαυσιαῖος 362.
 ἔνιστατο 153.
 ἔννεσγήρα 588.
 ἔννοσσεύειν 207.
 ἔνυρχος, χης, χις 186.
 ἐν παιδί, ἐν μείραι 212.
 + ἐνσακεύειν 257.
 + ἐνσαλπίσαι 191.
 ἐνταῦθα στ ἐνταῦθαι alterna.
 128.
 + ἐντεχγής 345.
 ἐντεχγῶς 344.
 ἐντειεργός, ἐντειευργός 667.
 ἐντόνως 311.
 ἐντοσθίδιος 556.
 ἐνυστρον 152.
 ἐν χρῷ 60.
 ἐνθωμοτία 521.
 ἐξ in composit. 413.
 ἐξαδελφός, ἐξαδελφή 306.
 ἐξάδραγμος 547.
 ἐξαι 721.
 ἐξαιγμαλωτίζειν 442.
 + ἐξαμβλούν 209.
 + ἐξαναισθητεῖν 549.
 ἐξανέψιος, ἐξανεψιώς 306.
 ἐξάπινος, ἐξαπίνης 10.
 ἐξαργυροῦν, — φίζειν 361.
 ἐξ αὐτῆς 47.
 ἐξγνιος 413.
 ἐξερῶν, ἐξέρασμα 65.
 ἐξετασμός 511.
 ἐξέτι 48.
 ἐξεύρεμα 445.
- ἐξιδιάζεσθαι 199.
 ἐξιδιοποιεῖσθαι 199.
 ἐξίναι 16.
 ἐξκαλδεκα, ἐκκαΐδ. etc. 413.
 ἐξκλινος 413.
 ἐξμέδιμνος 414.
 Ἐξηηνος, ἐξάηηνος 418.
 ἐξουδένωσις 182.
 + ἐξουθενεῖν, — θένημα 182.
 + ἐξουθενικός 182.
 ἐξουθενοῦν, — θένωμα 182.
 ἐξόπισθ 285.
 ἐξορισμαίος 559.
 ἐξπηχυς 414.
 ἐξυποίζειν, ἐξυπνοῦν 226.
 ἐξω προ ἐκτός 128.
 ἐόντα 222.
 ἐπαγγέλλομαι cum infin. aor.
 750.
 ἐπάγεσθαι μάρτυρα 426.
 ἐπαγθόλια 702.
 + ἐπαγρύπνως 119.
 + ἐπαλλορότης 644.
 ἐπαλωστής 254.
 + ἐπαμεριμνεῖν 629.
 ἐπανορθοῦν 250.
 ἐπαιοιδή 243.
 ἐπαιοίδος 243.
 + ἐπάρδενσις 352.
 ἐπαρηγορήθη 154.
 ἐπαρίστερος 259.
 + ἐπαριστερεύεσθαι 67.
 ἐπαρούνουν 154.
 + ἐπαρωγεύς 816.
 + ἐπαστής 243.
 ἐπαύρησις 447.
 ἐπειτεν 124.
 + ἐπέκρηξις 352.
 + ἐπέκρυσις 727.
 + ἐπελευστικῶς 88.
 ἐπέραστος, ἐπήραστος 701.
 ἐπεσα 725.
 ἐπέρβολος 678.

- Σπεσθάι c. accus. 354.
 ἐπευφημέω, — μίξω 596.
 + ἐπευφημισμός 599.
 ἐπεφημισμένος 598.
 ἐπέχειν animadvertere 282.
 ἐπέχειν τρόπον, τάξιν τινὸς 366.
 ἐπιγιβολος 699.
 ἐπηγορεύω damn. 702.
 ἐπημοιβος 701.
 ἐπί et ἀπό conf. 164.
 ἐπί cum adverb. 48.
 ἐπί cum genit., dat. et ac-
 cusat. 474.
 ἐπί subintellig. 489.
 ἐπιβασις, ἐπιβασία 530.
 ἐπιβοήθησις 382.
 ἐπιβόλαιον 471.
 ἐπιγέννημα 286.
 ἐπὶ δεξιᾷ, ἐπὶ δεξιᾷ 259.
 ἐπιδέξιος 259.
 ἐπιδέσμοια 292.
 + ἐπιδεσμός 298.
 ἐπιδεσμος, — σμον 292.
 ἐπιδομα 249.
 ἐπιδομέω 592.
 ἐπιδοξος cum aor. et fut. in-
 finit. 132. 183.
 ἐπιδρόμια 527.
 ἐπιδρόμη 249.
 ἐπιπατάφρορος 489.
 ἐπὶ κεφαλῆς s. κεφαλὴν πε-
 πτειν 440.
 ἐπικηκάζειν 452.
 ἐπικράτησις 351.
 ἐπιλήσαι 719.
 + ἐπιλησμονή 464.
 ἐπιληψιες et ἐπιληψία 530.
 ἐπὶ μᾶλλον 48.
 + ἐπινυκτίδιος 556.
 τῇ ἐπιούσῃ, τῆς ἐπιούσῃς 464.
 + ἐπέπαγχη 48.
 ἐπιπλατως 539.
 ἐπιπληξία 530.
- ἐπίπλουν, ἐπίπλουν 142.
 ἐπίπνοια 496.
 ἐπιπολάζειν 2.
 ἐπιπολή 127.
 + ἐπιπωμασμός 671.
 ἐπίφευσις 727.
 ἐπιφόρος 426.
 + ἐπισκοπεύειν 591.
 ἐπίστρη, ἐπίστη 359.
 ἐπιστάσεως διούμενον 282.
 ἐπιστασις et ἐπιστασία 527.
 ἐπιστῆσαι animadvertere 281.
 ἐπιστολεύς 380.
 ἐπιστοληφύρος, ἐπιστολαφό-
 ρος 641.
 ἐπιστολιαγράφος 656.
 ἐπιστολιμαῖος 559.
 ἐπιστρεφῶς 579.
 ἐπιστρόφως 579.
 + ἐπισυρόμαι 495.
 ἐπίτεξ, ἐπίτοκος 333.
 ἐπιτολή, ἐπιτέλλειν προ ἀνατ.
 124.
 ἐπὶ τούτῳ et ἐπὶ τοῦτον 275.
 425.
 ἐπιτροπέω, — εργοτεύω 590.
 ἐπιτροπάζειν 84.
 ἐπιφημίζω 596.
 ἐπιχαιρεσίκανος Addend. ad
 p. 718.
 ἐπιώψατο 177. 734.
 ἐπιλύνθη προ ἐπιλύθη 37.
 + ἐποψία et ἔποψις 580.
 ἐπιταέτης etc. 407.
 ἐπιταμναῖος 554.
 ἐπωκέστερος 539.
 ἐπωμάδιος, ἐπωμαῖος 554.
 557.
 ἐπωνυμία, ἐπωνύμιον 517.
 ἐπωστρίς 257.
 ἐρᾶν 64.
 ἐργοδότης 344.
 ἐργύτρως 612.

- ἀρεβοδιφᾶν 629.
 ἀρειος 147.
 ἀρεόεις 147.
 ἀρεύγειν 63.
 ἀρεύθημα, ἀρύθημα 727.
 ἀρηρότηκα 32.
 ἀρίνεος, εἰρίν. 147.
 + ἀριφεών 166.
 + ἀρμαῖκός 59.
 ἀρμαῖον, ἀρμαιον 369.
 ἀρμειος 371.
 ἀρμηνευτῆς 317.
 ἀρνεσίπεπλος 687.
 ἀροπηστῆς 254.
 ἀρέέθη, ἀρέηθη 447.
 ἀρέευσσα 739.
 + ἀρυγῆν 64.
 ἀρυγγανειν 63.
 ἀρυθριάν, ἀρευθιάν 728.
 Ἀρυξις, ιος, ιδος 176.
 ἀς ἄρδην 48.
 ἀς ὅρτι 21.
 ἀσάχρι 48.
 ἀσία 527.
 ἀς πότε 46.
 ἀσθ' ὥση 271.
 ἀστιάτωρ activ. et pass. 468.
 ἀσύνηκε 154.
 ἀσχάτεως ἄγειν 389.
 ἀσχατώτατος 135.
 ἀσταρία pra. ἑταῖροι 469.
 ἀσάνθην v. Add. ad p. 86.
 ἀσέξα. 748.
 + ἀτεροβαρῶς 535.
 ἀτερόγλαυκος 137.
 ἀτερόκωφος 137.
 ἀτεροπαχύς 535.
 ἀτερόπους 137.
 ὁ ἀτερος τῶν ποδῶν et ὁ ἄτερος πούς etc. 474.
 ἀτερούας 658.
 ἀτερόφθαλμος 136.
 ἀτητόμακα 32.
 ἀτος — composita 406.
 αν et u 726.
 εὐαγγελέω 632.
 εὐαγγελίζειν 268. de au-
 gmento 269.
 εὐαγγελίζεσθαι cum dat. et
 accus. 268.
 + εὐαιαθητεῖν 349.
 εὐάρεσκος 621.
 εὐάριθμος 710.
 εὐαρμόζειν 622.
 Εὐβοιεις, εὐβοικός 89.
 εὐβούσια 521.
 εὐβρεχής, εὐβραχ. 576.
 + εὐβωλεστροφητος 580.
 εὐγενέτις 452.
 εὐγενίς 452.
 εὐδραμεῖν 618.
 εὐελπίω 569.
 εὐελπιστῶ 569.
 εὐεμής, εὐημής 706.
 εὗερος, εὗειρος 147.
 εὗεσται 466.
 εὐζωρος, εὐζωρεστερος 146.
 εὐηγενής 699.
 εὐηγνωμός 710.
 εὐθαψυς 535.
 εὐθενεῖν, εὐθηνεῖν 466.
 εὐθύ et εὐθύς 144.
 εὐθυόνυξ, εὐθυῶνυξ 788.
 εὐκαιρεῖν 125.
 εὐκαιρία otium 126.
 εὐκαιρημα 126.
 εὐκλείζειν 568. 599.
 εὐκοιτεῖν 11.
 εὐκομῆν 629.
 εὐκρατεῖς, εὐκρατέστερος 524.
 εῦλεξις 628.
 εύλογειν 200.
 εὐλογίζειν 569.
 εύνάτειρα, εύνήτρια 204.
 εύνήτης, εύνατήρ 204.
 εύνοεικας 141.

- εὐνόδως 142.
 εὐνοώτερος, εὐνούστερος 148.
 εῦνως 141.
 εῦοδμος, εῦδσμος 89.
 εὐογία, εὐοργησία 513.
 εὐορκησία 518.
 εὐπνοος, εὐπνούστερος, εὐ-
πνοώτερος 148.
 εὐποιία 353.
 εὐπορέω *sappedito* 595.
 εὐπορίζω 595.
 + εὐποριστία 509.
 εὐπραξίς 501.
 εὐπράσσω 623.
 εὐρασδαι 139.
 εὐρεμα, εὐρημα 446.
 εὐρεσις, εὐρησις 446.
 εὐρέτρια 256.
 εὐρήθη, εὐρέθη 447.
 εὐρῆσαι 721.
 εὐρησιεπής, εὐρεσιεπ. 446.
 + εὐρησιλογεῖν 445.
 εὐρησιολογία, εὐρεσιολ. 446.
 εὐρητέος, εὐρετ. 446.
 εὐρίσκω *pro medio* 140.
 εὐρίσκω, *de augmento* 140.
 εὐρούστερος, εὐρωώτερος 143.
 εὐρυγάστηρ 660.
 εὐρυθμίζω 625.
 εὐρυκόώσα 525.
 εὐρυχωρής 185.
 εὐρωδής 641.
 εὐσθενεῖν, εὐθενεῖν 466.
 εὐσταθής, ἀθεια, αθεῖν 283.
 εὐστοχάζομαι 623.
 εὐσχημος 885.
 εὐσχημων *dives* 333.
 εὐτεκνα *pro καλὰ τέκνα* 606.
 + εὐτραπεζένομαι 67.
 εὐτραφής, εὐτρεψής 677.
 εὐφημίζω, ἐω 596.
 εὐφρανσία 117.
 εὐφυΐα, εὐφύεια 493.
 εὐχαριεντίζομαι 625.
 εὐχαριστεῖν, εὐχάριστος 18.
 εὐχρηστεῖν 402.
 εὐχρεύστερος, εὐχροώτερος
143.
 εὐχωλιμαιος 559.
 ἐφαπτίς, ἐφαπτρίς 255.
 + ἐφευρεμα 446.
 + ἐφεύρεσις 446.
 ἐφης, ἐφησθα 236.
 ἐφιόρκος, ἐφιορκεῖν 308.
 ἐφλεγμάνθη 38.
 ἐφ' ὅτε *cum fut. infin.* 748.
 ἐχαίρησα 740.
 ἐχαλεπάνθη 36.
 ἐχέθη 731.
 + ἐχιδνοχαρής 486.
 ἐχυσα 725.
 ἐψασθαι 719.
 ἐωθε 284.
 ἐωνησάμην 138.
 ἐωνούμην 138.
 ἐως, ἤως 89.
 ξ et ττ in verbis 241.
 ξαμενήγολος 681.
 ξητρεῖν 810.
 + ξιφόπνουα 497.
 ξύγαστρον 90.
 + ξωηφόρος 635.
 ξωνιαῖς 543.
 + ξωοκτονία 623.
 ξωτάμνω 617.
 η ante σσ 608.
 η pro α. 699.
 η et ε altern. 162.
 η et ε in nomin. verbal. 249.
 250.
 η interposit. in compos. 699.
 η interposit. in simplic.
 699. seq.
 η omissum post comparat.
 412.
 η ἡγεμών, ἡγεμονίς 452.

Eee

- ἥδεις, ἥδεισθα 237.
 ἥεις, ἥεισθα 237.
 ἥεριφοιτος, ἥερόφ. 687.
 ἥδη ειπ adjectivis 364.
 ἥκα, ἥκειν ab ἥκω 724.
 ἥλακάτη 112.
 ἥλθοσαν et composita 349.
 ἥλικια pro ἥλικιωται 469.
 ἥλιοκαία 525.
 ἥλυσις et compos. 701.
 ἥμεριος, ἥμερινός 53.
 + ἥμεροφυλακεῖν 574.
 ἥμην et composit. 152.
 ἥμιθρεχής, ἥμιθραχής 576.
 ἥμιγγυναιξ 185. 659.
 ἥμικεφάλαιον 328.
 ἥμικραιρα 828.
 ἥμικρωνία, ἥμικρωνα 328.
 ἥμιμναιον 554.
 ἥμιμνουν 554.
 ἥμισυς quomodo declinatum
246.
 ἥμισυς pgo ἥμισεια 247.
 ἥμιμοχθρός 336.
 + ἥμιπληγής 530.
 ἥμιτοναιος 547.
 ἥνεις, ἥνιδεις 326.
 ἥνεμόεις 701.
 ἥνίκα 50.
 ἥνίστατο 153.
 ἥνοιξε 157.
 ἥνυστρον 162.
 ἥνωρθωκα 154.
 ἥνωγχει, ἥνόγχει 154.
 ἥξα 287. 743.
 ἥξα 735.
 ἥπαταιος 556.
 ἥπατις, ἥπατης 429.
 ἥπειρόθεν 94.
 ἥπήσασθαι 91.
 ἥπητής, ἥπηται 91.
 ἥπητίς 256.
 Ἡρακλεῖον 369.
- "Ἡρακλεῖς, "Ἡράκλεις, "Ἡρά-
κλεῖς 640. seq.
 ἥρενξάμην 64.
 ἥρωγονία, ἥρωογ. 692.
 ἥρωλογία et simil. 692.
 ἥρως quomodo declinat. 159.
 + ἥρωφόρος 691.
 ἥς et ἥσθα 149
 ἥσθάνθη 36.
 ἥτραιος, ἥτριδιος 557.
 Ἡφαιστεῖον 369.
 ἥψηνίαν 154.
 ἥώς et ἔως 89.
 θ et δ alternant 181.
 θ et σ et τ altern. 181. 324.
 θ interposit. 325.
 θα suffixum 149. 236.
 + θαλασσοφυλακεῖν 575.
 θανάσιμος 652.
 θανατιῶν, τῶν 81.
 θανατηγός, θανατηρός 652.
 θανατηροιος 651.
 + θανατησιμος 652.
 + θανατησιος 652.
 θανατηφόρος, θανατοφ. 651.
 θανατώδης, θανατόεις 652.
 + θαρροποιός 678.
 + θαύμασις, θαυμασία 509.
 θαυμασμός 612.
 Θεαγένης, Θεογένης 653.
 Θεάρεσπος, θεάρεστος 621.
 Θεατροκρατία, τία 525.
 θεηκόλος 652.
 θεημάχος 652.
 θεηπολεῖν 652.
 θεῖναι et θέσθαι 468!
 + θειόχρονς 142.
 + θειωδης 228.
 θελγεσίμυθος Add. ad p. 713.
 θέλεις cum conjunct. et in-
dicat. 734.
 θέλημα 7.
 + θεληματικῆς 7.

- Θέλησις 7. 353.
 Θέλκτρον, Θέλγητρον 131.
 + Θελοντής 7.
 Θέλω ετ ἐθέλω 7.
 ὁ Θέμενος 364.
 Θεμισκόπος et simil. 679.
 + Θεοδεράκης 575.
 Θεοεχθρία 649.
 Θεόθεν 94.
 Θεόθυτον 159.
 + Θεοληπτεῖσθαι 574.
 + Θεοπληγής 530.
 Θεόςδοτος 649.
 Θεοξεγθρία 649.
 Θεοξυνεῖν 649.
 Θεουδόχος 655.
 Θεραπευσία, θεραπονσία δ.
 Θεραπευτίς, πεντερής 256.
 τὸ Θέρμα 331.
 Θέρμα, Θέρμη 331.
 Θερμάνσω 115.
 Θερμασία 114. sq.
 Θερμαστίς, στρίς 255.
 Θερμολούτεω 578. 594.
 Θερμολούτια, στα 507.
 Θερμοσποδιά 608.
 Θερμότης et Θέρμανσις differunt 116.
 Θεσμοθέτιον, έστον 519.
 Θεσμοφόριον 369.
 Θεσπιέπεια 538.
 Θέτης, Θετός 384.
 Θετίδειον 372.
 + Θεώριον 519.
 Θηβαγενής, Θηβαίγ. 648.
 Θηλάζειν, Θηλάζεσθαι 468.
 Θήλινς, Θήλεως, Θήλυος 246.
 Θηλυμίτρας, Θηλύμιτρις 628.
 + Θηλύγειρ 515.
 Θήγαντρον, Θηγανήριον 181.
 + Θηρεπωδός 243.
 Θηριοδήγηματα 304.
 Θηροδίωξ 612.
- Θηροδήρης 627.
 Θηρόλεξις, Θηρολέξης 628.
 Θῆσαι 721.
 Θησείον 369.
 Θίβρων, Θίμβρων 428.
 Θιδραξ, Θιδρακίνη 130.
 Θηνησμος, Θηνησμαῖος 558.
 + Θηνητότης 351.
 Θοίνα, Θοίνη 204. 499.
 Θοίναμα, Θοίνημα 204.
 Θοινάσομαι, Θοινήσομαι 204.
 Θριδαξ, Θριδακίνη 130.
 θρίξ pluma 339.
 ὁ ετ ἡ θρίψ 400.
 Θροεῖσθαι pro θαυμάζειν 676.
 Θρυαλλίς 162.
 Θρύβω 818.
 Θυγατέρες famulae 239.
 Θυηπόλος, Θυηπολεῖν 679.
 + Θυηχόος 680.
 Θυία, Θύεια 165.
 Θυμάρης, Θυμηρής 429.
 Θυμάρμενος 622.
 Θυμέλη 163.
 Θυμηδής, αὐθάδης 429.
 Θυοξιοεῖν 525.
 Θύρεθρον, Θύρετρον 131.
 Θυρεοφόρος, Θυρεαφόρος 657.
 Θυρηβόλιον 645.
 ε, ε, ο alternant in verb.
 composit. v. Addend. ad p. 718.
 ε pro ε 678.
 ε — ο 665. 666.
 ε et ει ante dupl. 30.
 ε et υ 28. 210.
 ε ἀνεκφώνητον 40. sq.
 ε insertum 400.
 ε insert. ante terminat. in της 255.
 ε ante terminat. in αῖος 542.
 ε — — in ἄξειν 66.
 ε — — in φν. 80.

Eee 2

- ε ante termin. in εια, ειον 493.
 ε longum 107.
 ε alpha longo non subscri-
 ptum 404.
 ειαμβειοφάγος 643.
 'Ιαμβλιχοπορφύριος 539.
 λατρίνη 651.
 ἔγδη, ἔγδις 165.
 λγνίη, ἔγνά 302.
 τὰ ἔδια πράττειν 441.
 ἔδιάζεσθαι 199.
 + ἔδιοβουλεῖν 624.
 ἔδιοβουλεύειν 624.
 ἔδιογνωμεῖν 382.
 ἔδιολογέζεσθαι 569.
 ἔδιόξενοι, ἔδιοι ξένοι 382.
 + ἔδιοπαθεῖν 620.
 ἔδιοποιεῖν 199.
 ἔδιουσθαι 199.
 ἔδρυνθη 37.
 λεμεν pto λμεν 16.
 λεραπολίτης, λεροπ. 665.
 λεραφύρος 665.
 λερέες 69.
 λέρισσα 456.
 λερόθυτον, λεροθυτεῖν, λερο-
 θύσιον 159.
 λεροσαλπυκτής, λεροκήρυξ et
 λερός σαλπ. 201.
 λέτω 16.
 ληαγενής, ληαιγενής 648.
 ληύ, ληύς 144.
 λιανότης 351.
 λικεστα, λικετα, λικετεία 505.
 λικεταδόκος 647.
 λικετηρία 505.
 λικταρ 177.
 λικτερώδης, -ριώδης 80.
 λιούπεροις, σίδος 607.
 λλω et composit. 29. sq.
 λλωσσω, λλώπτω 607.
 λύς 72.
 + λμακτικακτική 241.
- ιξιθόρος 666.
 ιξος 399.
 Ιολάειος 371.
 ίπνοκήιον 525.
 ίππαγρος 382.
 ίππαριον, ίππιδιον 180.
 ίππηγός, ίππαγωγός 430.
 ίπποβάμων 431.
 ίπποδάσεια 538.
 ίπποδρομή 498.
 ίππασθαι et composita 325.
 ίπνύ 301.
 "Ισειον 372.
 ίσοκράτεια 526.
 ίσοκρατής pro ίσόκρατος 524.
 + ίσοκρατῶς 526.
 ίσοπαχής 535.
 + ίσοπραξία 531.
 ίστεών 167.
 ίστιοδραμεῖν 617.
 ίστοριαγράφος 656.
 ίσχυρικος 228.
 ίσχυροποιεῖν 200.
 "Ιφικλος 234.
 ίφύη 302.
 ίχθυβόλος 679.
 ίχθυοπτής, οπτηρίς 255.
 + ίχθυοφόρος 679.
 ίχθυσιληστηρ 687.
 + ίχνηλατία, σία 507.
 λάνιος 718.
 κ et γ alternant 173.
 κ et κκ 257.
 κ et χ 307.
 καθᾶραι 25. v. Addend.
 καθαροποιεῖν 120. 200.
 καθεδήσομαι, κατεδοῦμαι 269.
 κάθεμα, κάθημα 249.
 κάθεξις 851.
 καθεσθήσομαι, καθεσθῆμαι
 269.
 κάθη 359.
 + καθηδυπάθησις 352.

- παθημεριός 53.
 παδιέναι 398.
 παθιεροῦν 192.
 παθίειν 269.
 παθοληένις 316.
 παθ' ὑπαρ 422.
 παθύπερθε 284.
 παθώς 426.
 παιδοφυλακεῖν, φυλακτεῖν 574.
 παιωστίς, παιωστίς, ωτοῖς 257.
 παπάβη, παπάμβη 427.
 δε τὴν πάπαβος, παπάβη 427.
 + παπήθης 676.
 + παπῆμερος 677.
 παπόβας 608.
 παποβουλεύω 624.
 παπογείτων 601.
 παποδαιμονεῖν, νῶν 79.
 + παποδαιμονιός 81.
 + παποεργής 675.
 παποεργία, γασία 675.
 + παποιονόμος 677.
 παπολογεῖν 200.
 παπομηγανάσθαι 625.
 παπομιλία 677.
 παπόνως 141.
 + παπόσμος 677.
 + παποπραγμονικῶς 228.
 παποσσόμενος 560.
 παποσύνθεσίς 501.
 παποτεχνέω, ίζω 568.
 παποφημάζω 599.
 παποφραδέες 69.
 παπώλεθρος 705.
 παλαμεών, παλαμάν 167.
 παλαμητοῖς 256.
 παλαμηφορος 635.
 πάλη, παλήτης 639.
 πιλιγραφεῖν 122.
 πιλιγύνεις 659.
 πιλιμάρτυρ, παλλιταρθένος,
 παλλίταις 600.
 πιλιωτερος 136.
- καλόκαγανθός 603.
 καλότης 350.
 καλύβη, κάλυβος 428.
 καμιναῖος, νιαῖος 552.
 + καρμῦς 436.
 καμμένειν 339.
 κανθαρώλεθρος, κανθαρόλ.
 705.
 καπνοδόχη, δόκη 307.
 καππάσιον 75.
 καρατομεῖν 341.
 + καρδιόπληκτος 530.
 καρηβαρεῖν, βαρῷν 80.
 καρηβαρής 535.
 καρῆναι, κείσασθαι 319.
 καρίς, καρίδος, ἴδος 171.
 καρπούσθαι, καρπίζεσθαι 361.
 + καρποφόρα 492.
 + καρτερογούνασι 659.
 κατέ cum genit. pro ἐπὶ 272.
 καταβαρής 540.
 καταβολή, κατηβ. 699.
 καταβαχής 540.
 κατάγαιος, πατάγειος, κατώ-
 γεον 297.
 καταγνωσθεὶς θάνατον et θα-
 νάτῳ 475.
 καταγνώναιος 185.
 καταγύναιξ 659.
 + καταγωγός 316.
 καταδημορεόθαι 623.
 καταδικασθεὶς θάνατον et θα-
 νάτῳ 475.
 καταδούλωσις 351.
 καταδρόμεω 591.
 καταιθίτης, καταβ. 698.
 καταιγισμοὶ 283.
 + καταισχρενεσθαι 37.
 κατακεντᾶν 90.
 + κατακρανγάζειν 337.
 καταλεῖψαι 715.
 καταλογέω 440.
 + καταμέρισις 332.

- καταντικρύ, ιερός 443. sq.
 + καταπαιγμός 241.
 + κατάπηξ 611.
 κατάπληξ, καταπλαγία 530.
 καταποντον, καταποντίζειν
361.
 καταπροΐζεται 169,
 καταπίνειν 17.
 καταπύγων, ωνος, ονος 195.
 + καταδόνη 495.
 κατασαροῦν 83.
 + κατασκευασία 501.
 + καταυθαδιάζεσθαι 67.
 καταφάγας 433.
 καταφερής, κατάφορος 439,
 καταφρονικός 520.
 καταψυγιον 519.
 κατά χειρός, χειρῶν 30.
 κατέκανε 90.
 κατέκεινα καιροῦ ετ τοῦ καιρ.
279.
 κατενεγνθασμός 511.
 κατευθύνς, κατευθύνειν 145.
 κατευφημίζω 599.
 κατηβολή 699.
 κατηγρεῖν, φτῆν 83.
 + κατηγρεντις et derivata 699.
 κατισχυρεύεσθαι 67.
 κατέ ὄναρ 127. 421. sq.
 κατονόμαξις 502.
 κατονομασία 714.
 κατοξύς, δ39. sq.
 κατορθοῦν 251.
 κατόρθωμα 251.
 κατωδυνος 712.
 κάτωθεν προ κάτω 128.
 κατώρυξ 708.
 κατωφερής 439. sq.
 κατεγχεων 167.
 κεκερασμένος, κεκραμένος 582.
 κέκλαμματι 614.
 κελαινεψής 669.
 κελέοντες 342,
- κελευστιχν 80.
 κένανδρος 602.
 + κεντροβαρής 533.
 κεραμευς, κεράμιγος 147.
 + κεραμευτής 516.
 κεραμικός, κεραμεικός 147.
 κεράμιος, κεραμιαῖς, κερα.
 μαῖος 147.
 κερκοξόος 672.
 + κεράρχης 672.
 κεραζβόλος, φόρος 672.
 + κεριςφορεῖν 673.
 κερατίζειν 673.
 κερδαλή 78.
 κερδήσαι 740.
 κεροβάτης 698.
 κεροφόρος 672.
 κερωτυπεῖν 693.
 κερωφόρος 695.
 + κενθμωνοχαρής 487.
 κεφαλαιότατος 271.
 κεφαλαιωδέστερος 271.
 κεφαλήτης 700.
 κεφαλίζω, όω 95.
 κεφαλιώτης 700.
 + κεφαλοβαρής 535.
 κεφαλοτομεῖν 841.
 + κηδέστραια 25.
 κήλητρον, τύμποι 131.
 κηρεσσιφορητας 687.
 κιμβιξ 399.
 + κιναιδεύεσθαι 67.
 κιόκρανον 669.
 κιτρίον 469.
 κιγχρᾶν, κιγχράκαι 402.
 κλαιδεύειν, κλαδροῦν 172.
 κλᾶν 172.
 κλευθυμός 828.
 + κλανοῦς 436.
 + κλέπτω 317.
 κλεψύδα 532.
 + κλεψιγμέω, μλά 626.

- πληρονομεῖν *stip. genit.* et + κορασίδειν 75.
 accus. 129.
 πληρονομαῖος 544.
 πλίβανος, πλίβανον 179.
 πλινάριον, πλινάδιον 180.
 πλοπέω, πλοπεύω 591.
 πλοπικαῖος 558.
 πλωπάω, πλωπεύω 591.
 πλωπικός, πλωπικός 615.
 πνῆν, πνήθειν 254.
 πνάφαλον, πνέφαλ. 178.
 πνημαῖος 556.
 πνημοπαχής 535.
 πνῆν 61.
 πνησᾶν 80.
 ὁ ετ ἡ πνίψ 399.
 πνώπεταν, πνιώπετον 400.
 ποίμαστρον 131.
 ποινὸς Ἐρμᾶς 641.
 ποιωνῆς 91.
 ποῖς 88.
 ποιτωνίτης 253.
 πύκκαλος 397.
 πόλαφος, πολαφίς 175.
 πολετρῆν 79.
 πόλλαβος 193.
 πόλλοψ 193.
 πολλυσθιστής 440.
 πολοκύντη, ύντα, θρῦψ, μνθη
 υνύδος 487.
 πόλον, πῶλον 79.
 πολοσσιαῖος 544. seq.
 πολοσσικός 545.
 πολυμβάδες ἐλπῖαι 118.
 Κομαΐδα s. Κυμαΐδα 438.
 πόμμι *quomodo declin.* 288.
 + κομμιδίον 289.
 + κομψέπτει 675.
 πούνδυλος, πονδυλίζειν 175.
 πονιβατία 521.
 πόπρος, πόπρον *Addend.*
 ad p. 309.
 πόπτειν τὴν θύρων 177.
- πράσινον 73.
 + κορασιώδης 75.
 πόρη, πούρη 235.
 πορίδιον 74.
 πορικός 75.
 ὁ, ἡ πόρις *quomodo declin.*
 807.
 πόρος, ποῦρος 235.
 πορύδαλις, δαλλις 388.
 πορύδαλος, λλας 338.
 πόρυδος, πρενδός 388.
 πορυζέξ 434.
 πορυνηφόρος 634.
 πορυπτόλης 613.
 πορυφαιότατος 70.
 πορυφάσιον 75.
 πόρω, πόλω 652.
 + κοσμηγός 432.
 ποτυλαῖος, λιαῖος 545.
 πορφίας ἐν χρῷ 60.
 πορφοθάλεια 529.
 πούφισις 351.
 πουφόνοες 453.
 ποχλιάριον 321.
 πράββατος 62.
 πραγγάνω, πραγγάνω 337.
 πρανέίνος, πράγνινος 262.
 πραστήριον 178.
 πρανγάξω 64. 337.
 πρανγασμός 337.
 + πρανγασος. 338. 436.
 + πρανγαστής, πρανγάστρια
 338.
 + πρανγαστικός 338.
 πρανγμός 337.
 πράω, πραστής 178.
 πρεανέμος *et. derivata* 694.
 + πρεοβύρρος 694.
 πρεοπάλης, πρεοπτ. 691. 693.
 seq.
 πρεωδαισία *et cet.* 693.
 πρεωκάκκαρος 428. 694.

- + κρεωπαλική 693.
 κρεωφαγία, κρεοφ., κρεηφ. κωλέα, κωλῆ 77.
 694. κωλήν, κώληψ 77.
 Κρεώφυλος 695. κωλήπιον, κωλόφιον 77.
 κρημνίβας 610. 666. κώλος, κώλον 78.
 κρηταγενής, κρηταιγ. 648. κωλυσανέμας 688.
 κρέβανος 179. κωλυσιεργεῖν, σιουργεῖν 667.
 κριθᾶν, θιᾶν 80. κωμῳδολειχεῖν 673.
 κριθάλεθρος 706. κῶνος 397.
 κρισσαίγενής 648. λ et ν altern. 805.
 κροκίς, κροκύς 210. λ et μ — 338.
 κροτόθρεψις 283. λ et φ — 179. 652.
 κρούειν τὴν θύραν 177. λαβέω, λελάβηνα v. Addend,
 κρύβω. 317. ad p. 395.
 κρύψιμος, μαῖος 558. λαβράγορος damn. 703.
 + κρυψιώδης 228. λάγειος, λάγωος 186.
 κρύφω 318. λάγης, λάγνος 184.
 κυάνεις 207. λαγοθηῆν, θηγεῖν 627.
 ὁ, ἡ κύανος v. Addend; ad λαγοσφαρίη 692.
 p. 309. λαγώνειος 187.
 κυανοχαῖτι 658. λαγώδης 187.
 κύβδασος 436. λαγωφόνος, λαγωφ. 692.
 κυητροφίη 610. + λαγώχειλος 692.
 κυκλεῖσθαι 380. + λαθραιοφαγοποσία 642.
 κύκλοθεν 8. λαθροδιδάσκω 623.
 κύκλω 9. λαιμοτόμητος, λαιμότητος
 κύκλωθεν 9. 588.
 κυμάκτυπος 668. λαιον 404.
 κυναγίς 429. λάκαινα adjectivum 341.
 κυναγός, κυνηγός 428. λακτίς 237.
 κυνάμυια, κυνόμ. 689. λακών adjectivum 341.
 κυνέη, κυνῆ 78. λαλητής 256.
 κυνηγέτης, ετεῖν 482. λάμβανεν τι πρὸς ὀργῆς, πρὸς
 κυνηγησία, ἥσιον 432. 517. δέους etc. 11.
 κυνηγία, κυνήγιον 432. 517. + λαικαδηνόμος 685.
 κυνηποδες 666. λαιμπτήρ 255.
 κυνοδραμεῖν 617. λαιμρός 291. v. Addend.
 κυνοδράσης 535. λάξ, λάκ — in composit.
 + κυνόπαντα 304. 414.
 κυνδλέφης 184. λαοκόωσα 525.
 κυνούλκος 667. λαόσσος 647.
 + κωδνον 302. λαρδῆς 436.
 κωδωνεῖν 156. λάρινος 436.

- λαρυγγᾶς 434.
 λάρυγξ 65.
 λάσταυρος 195.
 λατόμητος 588.
 λαχανηφαγία, λαχανοφ. 654.
 λειτορέβω 572.
 λέιποσιράτον 519.
 λεῖψαι 713.
 λειψιφαγίς, λειψόθριξ Add. ad 713.
 λεκάνιον, λεκάριον 176.
 λεμβάδιον 74.
 λεξίθηρος; λεξιθήρης 629.
 λεξιθηρεύν 627.
 + λεοντοβάμων 431.
 λεουργός 89.
 λεπαστίς 256.
 λεπρᾶν, λεπριᾶν 80.
 λέσχης 184.
 λευκὴ ἡμέρᾳ 473.
 + λευκόγειος 299.
 λευκοείμων, λευχείμ. 676.
 λευκοκέφατες 658.
 λευκολόφας 639.
 λευκοπέτρα 500.
 λεωκόριον, λεωκόρειον 369. 698.
 Δῆδα 438.
 λήθαργος 416.
 λήθω 63.
 ληιβάτειρα 687.
 ληναίκος 41.
 ληξοπύρετος Addend. ad p. 713.
 λῆσαι, λήσασθαι 719.
 ληστικός, ληστρικός 242.
 + ληστοδόχος 307.
 ληστρίς, ληστρίς 267.
 + λιβανῷος 188.
 + λιβανῖτις 188.
 + λιβανοκάλης 188.
 ὁ ετ ἡ λιβανος 187.
 + λιβανοῦν 188.
- λιβανωτίς, ωτρίς 255.
 λιβανωτός 187.
 λιγύπνοιος 495.
 λιθᾶν, λιθιᾶν 80.
 λιθοβολεύειν 568.
 λιθοβολή 498.
 λιθοβόλητος 588.
 λιθουργίζειν 569.
 λιμνάτη προ λιμνάτιδι 429.
 ὁ ετ ἡ λιμός 188.
 λιναῖος 147.
 λινόκλω 612.
 λινοπλάνας 639.
 λινοπτάξω 608.
 + λινούφειον 677.
 λιπεσήνωρ Add. ad p. 713.
 λίσπος ετ λίσφας 113.
 λίστριον, λίστρον 321.
 λιτραῖος, λιτριαῖος 545.
 λίτρον, νίτρον et derivata 305.
 λογεῖον 163.
 λογιεύς 255.
 + λογικεύομαι 198.
 λογικός ετ λόγιος 198.
 + λογικότης 198.
 λόγιμος, λόγιος 198.
 λογοσυνθέτης 199.
 + λογηγφάρος 636.
 λοιδόρησμός 511.
 λοιδόρως 316.
 λοξοβλεπτεῖν 576.
 λούεσθαι, λοῦσθαι etc. 189.
 λουτρὸς 255.
 λοφιήτης 700.
 λοχαγός 430.
 λοχαγωγός 430.
 λυπάθας 610.
 λυκάν 197.
 λυκοσπάς 616.
 λυκησίλογος Add. ad p. 713.
 λύσιος 371.
 λυσιτέλεια 353.

- λυτροχαρής 487.
 λυχνία 318.
 λυχνιαῖος 552.
 λυχνίον 318.
 λυχνοκαντεῖν, στεῖν 525.
 λυχνοκαντία, λυχνοκανά 523.
 λυχνοκῶσα 523.
 λυχνοῦχος 60.
 Λῦσις 402.
 λῶπος, λωπὸν 461.
 μ insertum 91. 428.
 μ duplicatum 22.
 μ omissum 69. 95. 856.
 μαγειρεῖον 276.
 + μαγευτής 316.
 μαδμγένειος, μαδηγ. 662.
 μαθητής, μαθητρίς 256.
 μαῖα 134.
 μακεσίπρανος 688.
 μακρύδρομος 661.
 μακρόθεν 93.
 μακροχρονίζειν 569.
 μάκτρα 90.
 μακώνιον 639.
 μαλακίζεσθαι 389.
 μαλακός, μαλακίζειν 278.
 μαλακῶς ἔχειν 889.
 μάλη, ὑπὸ μάλης 196.
 μάλθη, μάλθω 488.
 μάλιστα cum prepositionibus 48.
 μαλκειν, κιφν. 82.
 μαμιάκυνθος 300.
 μαντίπολος 666.
 μαντύα, 302.
 + μαραίπους 671.
 μαρσανγεῖν 671.
 Μαρικᾶς quomodo declin. 436.
 μαρυκᾶσθαι 639.
 Μασκᾶς 487.
 Μασσαλιῆτης, ιώτης 700.
 μάσσων 90.
- μὰ τὸ θεό 193.
 ματτίνα 301.
 μαχεσθῆναι 732.
 μαχετέον 446.
 μάχλος de femin. 184.
 μέγα, μεγάλα δύνασθαι etc. 197.
 μεγάδαξας 674.
 μεγάλανδρος 602.
 Μεγαλήπολις 601.
 + μεγαλικός 228.
 + μεγαλοδύναμος 605.
 μεγαλοκήρυξ 600.
 μεγαλομητρῷ 660.
 μεγαλόνοες 453.
 μεγαλόπολις 604. sq.
 μεγαλύτης 850.
 μεγαλύτατος 93.
 + μεγάφωνος 674.
 μεγιστάν 196.
 μεγιστῆς 197.
 μεθερμηνευτής 316.
 μεθῆσαι 721.
 μέδυσος, μεδύση 151.
 μεθυστής 152.
 μειδῶν, μειδῶν 82.
 + μειδιαρμός 512.
 μεικότερος 136.
 μεῖον extra constructionem 410.
 μειρακικός 213.
 μεραρχίσκος 213.
 ὁ μεῖραξ 212.
 Μελαγκόρρης 639.
 μελαγρέδοις 674.
 + μελαμφοδαιν 688.
 + μελανηφαρεῖν 685.
 + μελανόφυλλος 682.
 μελεσίπτερος 687.
 + μελιπτέρωτος 668.
 + μελίπτορθος 668.
 μέλισσα μελ 187.

- μελλέγαμσις, μελλόγαμος v. μέχρις reactione carentis 410.
 Addend, ad p. 713. μέχρι, μέχρις 14.
 μέλλησις 351. μηκόθεν 93.
 μελλησμός 512. μῆλα μηδικά 468.
 μέλλω cum aor. infinit, 745. μῆλέα 78.
 seq. μηλονομιαιος 543.
 μέμνη 359. μηλοπόδα 601.
 μενητέον 446. + μηλύζοες 662.
 μενοῦν in init. periodi 342. μηλωτρίς 256.
 μέντομη in init. periodi 342. μήνυξ 72.
 μέσαβον 195. 236. μηνιειν, μηνιᾶν 82,
 μέσαι νύκτες 63. μηπάποτε 458.
 μέσαιχμον, μέταιχμ. 195. μητιέτης 700.
 + μεσαφαικός 39. μητράδελφος, φη 301.
 + μεσαστύλιον 195. + μητροίθης 676.
 μεσέγγυος, — γνᾶν 121. μητροπατωρ 304.
 + μεσεμβολεῖν 622. μηγγανιώτης 700.
 μεσεμβρόλημα 622. μιαίφονος 671.
 μέσῃ ἡμέρᾳ 53. 465. μιερός 309.
 μεσημβριωνος 54. μιῆναι 24.
 μεσίδιος 121. μικροβασίλεια 603.
 μεσιδῶν 121. + μικροπολῖτες 603.
 μεσίτης 121. + μικρόδδωξ 76.
 μεσόγαια, μεσογαια 298. μιλητηλιουφής 572.
 μεσόγαιος, μεσόγεως 298. + μιμόφωνος 685.
 μεσόγεια, μεσόγειος 298. μίνθος 437.
 μεσοθάκτωλα 194. μινυαμάχος 646.
 + μεσοήλιξ 676. Μινάτανδρος 698.
 + μεσόθεν 94. μιξόθηλυς 536.
 + μεσολάβησις 513. + μιδοψηής v. Addend, ad p.
 μέσον ἡμέρας, μέσῃ ἡμέρᾳ 53. 713.
 μεσονύκτιαν 53. μισηθρον, μισηθρογ 131.
 μεσοπορεῦμ 416. μισθαρνευειν 568.
 μέσσοι 648. μισθοφορία, μισθοφόρα 491.
 πενά post verba cum καν
compos. 354. μισθητοῦ declin. 288.
 μεταβολεύς, — βολος 315. μιτρηφόρος, μιτροφ. 645.
 + μεταπονή 495. μνασίος, μνασίος 551.
 μεταπύργιον, μεσοπ. 194. μνηστις, ληστις 256.
 μέτανυλος, μέσανυλ. 195. μνούδιον 87.
 + μετερρρολέσης 184. μνώα 495.
 μετριάζειν 428. μογιᾶν 82.
 μετρωπαιαῖς, ίδμας 557. μογοστόκος 649.
 μοιραιος, μοιραιος 545.

- μοιρολαχεῖν, — λεγχεῖν 617.
 + μοιχή, μοιχές, μοιχαλίς 452.
 μολιβοῦς 148.
 μολπήτις 256.
 + μολπός 22.
 μολυνθιᾶν 80.
 μονθυλεύειν, ὄνθυλ. 386.
 + μονόβας 608.
 + μενομάχημα 618.
 μονομαχία, — ἀχιν 518.
 μορέα 78.
 μουκηρόβας 608.
 μουνογένεια 588.
 μουσαγέτης 430.
 μούσειος 311.
 μουσικεύεσθαι Addend. ad p. 386.
 μουσομήτηρ 659.
 μουσοτραφής 577.
 μυάκανθα 111.
 μυάκυνα (τὸν) 689.
 μυαλοῦν 310.
 μύαξ 321.
 μυελόν, τὸ 310.
 μύκας 201.
 μυραλείφειν 571.
 μυραλοιφή 498.
 μυριάμφορος 668.
 + μυριάριθμος 662.
 μυριαφόρος, μυριεφ. 662.
 μυριόλεκτον 89.
 + μυριότης 662.
 μυρίπωνος, μυρόπων. 665.
 μύρηης *caestus* 674.
 μυροῦσθαι, μυρίζεσθαι 361.
 μυρτάκανθα 111.
 μυστιλάξιον 321.
 + μυστιλός 321.
 μυστικόλος 666.
 μύστρον 321.
 μυχοί 648.
 μωραλλιθός 299.
- ν *finales omisa*. 284. sq.
 ν insert. in verb. liquid. 37.
 ν ετ λ 395.
 ναιετάεσκε 583.
 ναῖος, νήιος 482.
 νάπυ 288.
 νάρκα, νάρκη 331.
 ναρός, νηρός 42.
 ναναγλα, — ἀγιον 518.
 νευηγός, ναναγάς 429.
 ναύκραρος 431.
 + ναυκήγησις 513.
 ει ναῦς, νῆες 170.
 ναυσιάν, ναυτιὰν 194.
 ναυσίδεις 191.
 ναυτίς 256.
 + ναυφυλακεῖν 575.
 ή ετ τὸ νάψθα 438.
 νεαγενῆς 661.
 νεαλής 375.
 νεᾶν, νεάν 196.
 νεαπόλιτης 604. sq. 665.
 νεαρός 42.
 νεβροσταλίζω 625.
 νεηθαλής 661.
 τὰ νεῖα 433.
 νεῖν, νήθειν, νήγειν 161.
 τὰ νεκρά, τὸ νεκρόν 376. 378.
 + νεκροδόγος 807.
 νεκροκομίζω, — μέω 626.
 + νεκρότης 351.
 + νεκυηπόλος 681.
 νέκυιος, νέκυια 494.
 + νεκυσσόος 647.
 νέμεος, νεμεαῖος, νέμειος 601.
 νεμήσασθαι 742.
 νενηδμένος 254.
 + νεοάλωτος 675.
 + νεόβουλος 661.
 + νεοθήρευτος 375.
 + νεοκατάγοαφος 661.
 νεολαία 404.
 νεομηνία 148.

- + νεόπιστος 661.
 + νεοπλουτοκόνηρος 661.
 + νέοσσοποιία 207.
 νεοσσός, νοσσός 206.
 νεουργός, νεουργής 185.
 νεοφθίμενος 622.
 + νεοφυλακτεῖν 575.
 νευροπαχύς 535.
 νεφριαῖος, νεφρίδιος 557.
 νεάσσοικοι 698.
 νη negativum 711.
 νη τὴν κόραν 640.
 νηδυιος 494.
 νηθειν, νεῖν 151.
 νητῆς 482.
 νηκερος 710.
 νήκουστος 710.
 νηκτής 256.
 νηλεῆς, ἀνηλ. 711.
 νηνεμος et deriv. 710.
 νηπαθής 710.
 νηπιόθεν 94.
 νηριθμος 711.
 νηρός 42.
 νηρώδης 42.
 νησιώτης 700.
 νηστης, νηστευτής 326.
 δ, ἡ νηστις quomodo declin. 826.
 νήτη 42.
 νηχειν 151.
 νιβάδες 610. 685.
 νίζω, νίπτω 241.
 νίκος 647.
 νικοτέλεια 538.
 νικοφόρος, — φορεῖν 635.
 νιμμός, νίμμα 198.
 νίτρον 305.
 νοθαγενής 661.
 νοθογέννης 661.
 τῷ νοῖ 453.
 νοίδιον 87.
 νομάω 687.
 νομέω 590.
 νομίζω cum infinit. aoristo 752.
 νόμισες 351.
 + νομοφυλακεῖν 576.
 + νομοφυλακίς 452.
 τοῦ νοός 453.
 νοσσός etc. 206.
 νουθεσία 512.
 νουθετεία 521.
 νουθέτημα 521.
 νουθέτησις 512.
 νουθετησμός 511.
 + νουθετητής 520.
 νουθετεία 505.
 νουθετικός 520.
 νουμηνία 148.
 νουνεγής 689.
 νουνεχόντως 604.
 νουνέχω 599.
 νοῦς quomodo declin. 453.
 νυκτεγερτεῖν, νυκτηγερεῖν 701.
 νυκτελεῖν 670.
 νυκτιπόλος 666.
 + νυκτίμορφος 686.
 + νυκτιπορία 686.
 + νυκτιπραξία 686.
 νυκτοβατία 521.
 νυκτοφαγής, νυκτιφ. 686.
 νυκτόφορος, νυκτίφ. 686.
 νύμφα, νύμφη 332.
 Νύμφαιον, ειος 371.
 + νυμφόβας 610.
 νυμφοστολίζω 625.
 νῦν ἄρτι 20.
 νῦν δή 19.
 νυνί c. fut. 19.
 νωδός 284.
 νώδυνος 710.
 νώνυμος 710.
 νωπεῖσθαι 190.
 νωταῖος, νωτιαῖος 557.
 ὁ νῶτος, τὸ νῶτον 290.

- ξ et σ alteſt. in verb. in ξω, οι pro τ 648.
 ξτω 191.
 ξ et ττ 241.
 ξ et ς 414.
 ξεναγός, ξεναγωγός 480.
 ξεναλόγος 661.
 ξενηδόχος 661.
 ξένεισις 351.
 ξενιτεύειν 443.
 ξενοδοκεῖν, — δοχλα 307.
 ξενοῦσθαι, ξενίζεσθαι 361.
 ξενών 166.
 ξηραλείφειν 571.
 ξηραλοιφεῖν 571.
 ξηρασίς 117. 502.
 ξηρολουτρεῖν 594.
 + ξιφοφορεῖν et ξιφηφ. 678.
 681.
 ξοῖς 88.
 ξυληφιον, ξυλιφ., ξυλύφ. 78.
 ξυνάν 197.
 ξύφω, ξυράω, ξυρέω 205.
 ξύστρα 90. 299. 460.
 ο mut. in α 688. sq.
 ο — — η 634.
 ο — — οι 647.
 ο — — ω in init. vocab.
 710. in composit. 390.
 ο et ω altern. 78. 156. 281.
 249.
 ο eximitur in adject. in οος
 236.
 οβελιαῖος, οβελιμαῖος 550.
 οβελιαφόρος 647.
 οβριμοπάτηρ 660.
 οδαγός, οδηγός 429.
 οδμᾶσθαι 89.
 οδμή, οδμή 89.
 οδοιδόκος 647.
 οδοιπλανῆν 630.
 + οδοφυλακεῖν 675.
 οζεῖν 89.
 οθούνεια 657.
 οιακοστρόφονυ 153.
 οιδάνω de augment. 153.
 οίδας 236.
 οιδηκε 153.
 οιησασθαι 719.
 οίκαδε pro οίκοι 44.
 τὰ οίκεια πράσσειν 441.
 + οίκειοποιεῖσθαι 199.
 + οίκειόχειρος 121. 515.
 οίκεσιον 516.
 οίκετία, οίκεστα 505.
 οίκητης 700.
 οίκογενής 202.
 οίκοδεσπότης, — δέσποινα 373.
 + οίκοδιαιτος 202.
 + οίκοδομεῖν 490.
 οίκοδομή 421. 487.
 οίκοδομηκε, ώκοδ. 153.
 οίκοδομησε 153.
 οίκοδομησις 421.
 οίκοδομιά οχυτ. 487.
 οίκοδύμος 487.
 + οίκοθρεπτος 577.
 + οίκοπτίναξ 873.
 οίκοσιτος 202.
 οίκοτραφής 577.
 οίκοτροψ 203.
 οίκουρει 153.
 οίκοφθόρησε 155.
 οίκτειρησαι 741.
 οίκτισσετο, φάτισ. 153.
 + οίκτοφωνος 685.
 οίμαι cum infinit. αστιστο
 751.
 οίμωσις 608.
 οίνεών, οίνών 166.
 οίνοποσία 522.
 οίνοχοῖα, οίνοχοσία 493.
 οίνωπή 106.
 οίον ώς 427.
 οιοδηποτοῦν 373.
 οίσαι 733.

- + οἰστοφόρος 654.
 οἰσύα, οἴσυον 301.
 ὀκτωκαιδεκάτης etc. 408.
 + ὀκτωμηνιαῖος 549.
 ὄλεσθῆναι 732.
 ὄλεσίοικος 701.
 ὄλέτις 256.
 + ὄλιγοεξία 576.
 + ὄλιγοθήμερος 676.
 + ὄλιγολαλέω 627.
 ὄλιγοποσία 522.
 + ὄλιγοτροφέω 578.
 ὄλιγοχρονία 106.
 ὄλισθῆσαι 743.
 + ὄλισθηγνωμεῖν 382.
 + ὄλοήμερος 676.
 ὄλοιτροχος 648.
 ὄλοκαντεῖν, — τοῦν 524.
 + ὄλοκαντείζω 568.
 ὄλολύξω, ὄλολύττω 192.
 ὄλοσφύρητος, φύρατος 208.
 ὄλόσφυρος 206.
 Ὁλύμπιον, — πίειον 369.
 ὄμαλός, ὄμαλής 185.
 + ὄμβροιβλυτεῖν 623.
 + ὄμηθεια 676.
 + ὄμματιον 211.
 ὄμνυμι cūm infinit. aoristo
 750.
 ὄμοιοιβλαστάνω 623.
 ὄμόλογος 3.
 ὄμολογῶ cūm infin. aor. 749.
 ὄμονώως 142.
 + ὄμοπραγεῖν 593.
 ὄμορφιος, ὄμωρ. 709.
 ὄμοσχημων, ὄμοιόσχ. 643.
 + ὄμοσφοφία 578.
 + ὄμοψηφεῖν 2.
 ὄμόψηφος 2.
 ὄμφαλητόμος, ὄμφαλοτ. 651.
 ὁ ετ ή ὄμφαξ 54.
 ὄναγρος 382.
 ὄντειδισμός 512.
 + ὄνειρόπληξ 611.
 ὄνοιμην 13.
 ὄνομαθέτης 668.
 ὄνομαπλήτωρ 668.
 ὄνόμασις 502.
 ὄνομαποθεσία, συμματολύγος
 666.
 ὄνομαποθήφας 627.
 ὄνυχίζω 289.
 ὄνυχιμαίος 559.
 ὅνω et derivata 13.
 ὅξιζω, ὅξύζω 210.
 ὅξις, ὅξινος, ὅξυς, ὅξυνος
 210.
 ὅξύα, ὅξη 301.
 ὅξυβλεπτεῖν 510.
 + ὅξυβουλα 624.
 ὅξυγλύκεια 539.
 + ὅξυγράφος 125.
 ὅξυδερκεῖν, ὅξυδορκεῖν 576.
 ὅξυδερκής et derivata 576.
 ὅξυϊνος, ὅξεϊνος 301.
 ὅπαδός, ὅπηδός 451.
 ὅπεις pro ὅπεις 461.
 ὅπηνίκα 50.
 ὅπισθε 284.
 ὅπισθεν, ὅπιθεν 8. 11.
 ὅπισθέναρ 670.
 + ὅπισθοδρομεῖν 618.
 ὅπισθόκωλα. 79.
 ὅπλισμός 511.
 ὅποδαπός 57.
 ὅποι pro ὅποι 43.
 + ὅποιότης 350.
 ὅποσάμηνος 663.
 ὅποσάπους 663.
 + ὅποσότης 358.
 ὅπου δή 374.
 ὅπτανεῖον, ὅπτάνιον 276.
 ὅπτήρ 90.
 ὅπωρώνης 206.
 ὅρεακόμος 697.
 ὅρειβας 608.

- ὁρειβασία 686.
 ὁρειθαλής 686.
 ὁρειος et *composita* 712.
 ὁρεκτιῖν 82.
 ὁρεοκύμος et ὁρεωκ. 696.
 ὁρεοπολεῖν 678.
 ὁρέσβιος 672.
 ὁρεωπολεῖν 696. 697.
 ὁρθογνωμεῖν 382.
 ὁρθοπάλη 304.
 ὁρθοστάδιος 238.
 ὁρθοῦν et *compos.* 250.
 ὁρθριος, ὁρθρινος 51.
 ὁρθρος 275.
 ὁρίκτιος 684.
 ὁρίκτυπος 683.
 ὁριμαλίδες, ὁρομ. 686.
 ὁριπέδιον, ὁροπ. 686.
 ὁρκίζειν, ὁρκοῦν 361.
 ὁρκιητόμος, ὁρκιατ. 656.
 ὁρκιηφόρος 656.
 + ὁρκικός 862.
 + ὁρκιοτυμεῖν 657.
 ὁρκισμός 361.
 + ὁρκοσφάλης 657.
 ὁρκύπτω 669.
 ὁρκώτης, ὁρκιστής 361.
 ὁρμενος 112.
 ὁρμησία 532.
 ὁρνιθοδηρᾶν 627.
 ὁρνιθόπαις 500.-
 ὁροφοιτᾶν, — φοιτεῖν 629.
 ὁρσιγύναις 659.
 ὁρυγή, ὁρυχή 231.
 ὁρύγιον 231.
 ὁρύγω, ὁρύχω 318.
 ὁρυκτῆς et *compos.* 231.
 ὁρυξ. 231.
 ὁρύχω, ὁρύσσω 318.
 ὁρχηστής 254.
 ὁρχηστρίς 256.
 ὁρφοβοτία 521.
 ὁρύτεδον 679.
 ὁρχιτομέω 679.
 ὁσπιλάσιος 663.
 ὁσδηκτοῦν, ὁστιεδηποτοῦν
373.
 ὁσμή et *derivata* 89.
 ὁστέῖνος, ὁστιγός 262.
 ὁστρακοφορέω 626.
 ὁσφράδιον 74.
 ὁσφραίνειν τινά τι 468.
 ὁσφρασις, ὁσφρησις 117.
 ὁσφρήσασθαι 741.
 ον pro ε 667.
 ού — οὔτε μή 722.
 ού — οὐδέ 723.
 ούδεποτε *cum praeterito* 458.
 ούδεπώποτε *cum futuro* 458.
 ούθείς etc. 181.
 + οὐλοκομῆν 629.
 + οὐλοποίησις 513.
 ούν οmiss. et addit. 374.
 οὔπω pro οὐ πάνυ 458.
 ούραγός 430.
 ούραδιον 74.
 ούρανόθεν 94.
 ούρανοφοιτᾶν 629.
 ούριοδραμεῖν 617.
 ούροδόχος, ούρηδ. 654.
 οὔτω *cum comparat.* et οὐ.
 perl. 424.
 ούχ οἶον 372.
 ὁφειλέσιον 516.
 ὁφειλη 90.
 ὁφεωπλόκαμος 697.
 + ὁφιοκέφαλος 697.
 ὁφλημα, ὁφείλημα 465.
 ὁχετάγωγός 430.
 ὁχλοκρατία, — σία 525.
 ὁψασθαι 734.
 ὁψεδύων 560.
 ὁψέειν—*quemodo constr.* 231.
 ὁψιος, ὁψιμος, ὁψιώς 51.
 ὁψιχα 51.
 ὁψώνιον, ὁψωνιασμός 420.

- π ετ φ alteum.** 113. 899.
παγγενή 515.
 + **παγγήρως** 516.
παιγνιαγράφος 656.
παιδάριον 289.
παιδεία docti 469.
τὰ παιδικά 420.
παιδίσκη, παεδισκάριον 289.
παιδόθεν 93.
παῖξω, παῖξω, παίσω 245.
παλαιστή 295.
παλαιστῆς 295.
παλαιστικός 295.
παλαιστικός, — στρικός 242.
παλαιστεῖν 295.
παλαιστή 295.
παλιμμεταβολή 498.
 + **παλινδρόμη** 498.
 + **παλινδρόμησις** 618.
παλιντροπάσθαι 498.
παλιώξις 498.
παμμέγας 106.
παμμιγή 515.
 + **παμμορφος** 516.
παμπλούσιος 106.
 + **πάμπλουτος** 516.
 + **παμπρύτανις** 516.
παμφαίνω, φανάρω 632.
 + **πανάξιος** 516.
πανάρετος 329.
 + **πανάφθητος** 516.
 + **πανασεβής** 516.
πανδόχος, πανδάκος et deri-
 νατα 307.
πανδώτειρα et παντοδ. 673.
 + **πανέντιμος** 516.
πανεπίθυμος 516.
πανέστησαν 560.
 + **πανευεργέτης** 516.
πανήγυρις 701.
πάγδηλυς 536.
πανθοίνη 499.
πανοικί, πανοικια 516.
- πανοικία, πανοικησία** 514. sq.
πανοίκιος 515.
πανστρατί 515.
πανδρατία 518.
πανταεθνής 690.
Πανταλέων, Παντολ. 690.
παντάμορφος 690.
παντοάνεξ, παντωναξ 675.
 + **παντοεπής** 676.
πάντολμος, παντότ. 673.
παντόπτης, πανόπτης 678.
πάντοτε 113.
πανώλης 708.
πανώλεθρος, πανόλι 705.
πάπυρος 303.
 + **παραβάτης, παραιβ.** 698.
παραβατόν 313.
παραβόλιον 238.
παραγγέλλειν ἐς τὸν ἔφηβον
 + 212.
παραδειπνίδες 326.
παραθήκη 313.
 + **παραθηκοφύλαξ** 313.
παρακατατίθεσθαι 313.
παράκουσις 352.
παραλληλότης 644.
 + **παραλύπησις** 352.
παραμυθία, μύθιον 517.
 + **παραμύσσειν** 219.
παραναγινώσκειν 218.
 + **παρανόμησις** 513.
παραπληγία, παραπληγία 530.
παρασεσμάσμένον 440.
παρασκευή 420.
παρασκευήσθαι 313.
παρατίθεσθαι 313.
παραυτά 47.
παρεμβολή 377.
παρέκ, παρέξ 414.
 + **παρεκει** 46.
παρέμενος 177.
παρέχειν μαστυφα 185.
παρέψημα 176.
 + **παρθενών, παρθενεών** 166.

F ff

- Παρεμπάς 432.
 παρολίσθησις 352.
 παρονομασία 714.
 παροξύς 539.
 παρόφειος 712.
 παροφία 712.
 + παρόριον 712.
 παρορμᾶν, παριστᾶν τινὰ (ἴπει)
 τι 439.
 παρόψιον 176.
 παροψίς 176.
 παρωδή 391.
 παρώρια 712.
 παρωροψίς 706.
 πάσασθαι 90.
 + πασίδηλον 687.
 πασιμέλουσα 687.
 πασσυρεῖ, — υρῆ 515.
 πατραδελφία 306.
 πατραδελφός 304. 306.
 πατρακούσθείς 564.
 πατροπάτωρ 304.
 ἡ πατροφόντης 6.
 παχύνοντες 453.
 πεδοί 648.
 + πειθαρχησίς 513.
 πεῖκα, πείνη 438. 499.
 πεινᾶν· 61.
 πεινάσσω, πεινήσω 204.
 + πεινατικός 204.
 Πειραιές, Πειραιῶς 41.
 πειδῶης 613.
 πελαγικός, πελαργ. 109.
 πελεθόβαψ 611.
 πελεκάζειν 341.
 πέλεκυς quomodo declin. 246.
 πέλω 583.
 πέμπτειν ἐπὶ δύο et ἐπὶ τι 475.
 περητεύειν 443.
 πενθημποδισίον 547.
 πενθημποδινούσις 548.
 + πεντακέλευθος 418.
 + πεντακέλευθος 12.

πέντεις in composite 415.
 πεντέμηνος, πεντάμ. etc. 416.
 πεντεναῖα 432.
 + πεντηκοντοπηχυαῖος 549.
 πεντηκοστηλόγος 638.
 + πεντώνυχος 708.
 πεντάροφος, πεντόρ. 709.
 πεπειασμένος προ πεπειαμένος
 582.
 πεποιθησις 295.
 + πέπειρα 225.
 πέπων 258.
 ἡ Ηέργαμος, τὸ Πέργαμον 422.
 περί c. πυπτερεῖ. 410.
 περιβοησία 532.
 + περιδεξιότης 351.
 περιέλκειν 415.
 περιέσσενε 28.
 τὰ περιεστηκότα 377.
 + περίνους 144.
 περιοδυνῆν 714.
 περιολκή 413.
 + περιπνοή 495.
 περιπολεῖν 124.
 περιπωμάζειν 671.
 + περισκορεῖσα 218.
 περισπᾶσθαι 415.
 περιστασίς 376.
 περιστατος 376.
 περιστερεών 167.
 περιτροχέων 590.
 περονῆτις, — τοῖς 255.
 περοστητοῖς v. Addend. ad p.
 713.
 πέσαι 725.

πέτεσθαι, πετάσθαι 581.
 πεύσμα, πύσμα 727.
 πεφροντικὸς βλέπειν 119.
 πεώδης 613.
 πηγεσίμαλλος Addend. ad p.
 713.
 Πηλάγονες 658.
 + πηλοκοιλίτης 520.

- + πηλοκοικός 520.
 πήμανσις 116.
 πηνίκα 50.
 πηχυος 494.
 πῆχυς quomodo declin. 245.
 πιέζειν tangere 64.
 πιεστήριον 181.
 πιδεών, πιθών 166.
 πιθογάστωρ, πιθόγαστρος 660.
 + πιδοπλαστία 509.
 πιμπλασθαι, πίπλ. 95.
 + πινακογραφεῖν 621.
 πιούμαι, πίομαι 80.
 πίσαι pro πιπίσαι 469.
 πιστεύσασθαι mandatum ac-
 cipere 320.
 πιτοκαντεῖν, πιτοκαντοῦν
 524.
 πιτυῖς 397.
 πιτυίστηλος 382.
 + πλασματογράφειν 621.
 πλαταῖκός, πλαταικός 41.
 πλάτη, πλάτιγξ 72.
 πλατύ γελᾶν 472.
 + πλατύφρυμος 405.
 πλέει 220.
 πλεθριαῖος, θραῖος 544.
 πλεῖν et derivata 614.
 πλεῖον rectioне carens 410.
 Πλειστοάναξ, Πλειστώναξ 676.
 πλεοναχός 288.
 πλεύμων, πνεύμων 305.
 πλῆμα, πλῆσμα 254.
 πλῆν οὐ, πλῆν εἰ 459.
 πλοΐζω, πλόιμος 614.
 πλόκιον 260.
 τοῦ πλοός 458.
 πλοῦς iter 615.
 + πλουτισμὸς 516.
 πλουτοχάραται 526.
 πλύντης, πλυντεῖς 256.
 πλωάς, πλωτήω, πλώμος 614.
 seq.
- πνῆγος, πνήγος 107.
 πῦν 496.
 ποδαγός, ποδηγός 429.
 ποδαρρῆν, τάχν 80.
 Ποδαλείριος 689.
 ποδάνιπτρον et ποδόν. 689.
 ποδανωμῆν 689.
 ποδαπός, πυταπ. 56.
 ποδηροφορεῖν 678.
 ποδῶνεια 638.
 ποδῶνης, ποδωκής 534. 537.
 ποδωκύτατος, —έστατος 537.
 seq.
 ποεσιτρόφος 688.
 ποῖ, πῆ, ποῦ altern. 43.
 ποιά, πωά 496.
 ποιεῖσθαι ἄριστον 200.
 ποιεῖσθαι φετὸν υἱὸν 334.
 ποιητικεύεσθαι v. Add. ad p.
 386.
 ποιηφαγεῖν, ποηφ., ποιοφ.
 643.
 + ποιμασία 116.
 ποινάζω 204.
 ποινάσσομαι, ποινήσσομαι 204.
 ποινάτωρ, ποινητήρ 204.
 ποῖος pro ποδαπός 59.
 ποιότης 350.
 πολεῖν 683.
 πολεύειν 124.
 πολιανόμος 681. 697.
 πολιήρχος 681.
 πολιήτης 699.
 + πολιήτωρ 699.
 πολισσονόμος 667.
 πολισσούχος 667.
 πολιτικεύεσθαι Addend. ad
 p. 386.
 πολλαγόρασσος 486.
 πολλητηρίσιος 663.
 πολλοδεκάκις 663.
 οἱ πολλοὶ 217.
 πολύ pro πάνυ 631.

- πολυκαής 528.
 + πολυλαῖα 493.
 πολύεξις 628.
 πολυλογίζειν 569.
 πολυμητηρ 659.
 πολυπλήθω 631.
 ὁ πολύς 193. 390.
 πολυτελεύεσθαι 67.
 πολυτιμάω 630.
 (τὸν) πολύτλαν 610.
 πολυτραφής, — τρεφῆς 577.
 πόμα, πώμα 456.
 δ, ή πομφόλυξ v. Add. ad
 p. 309.
 πονηρός, πόνηρος 389.
 πονηρως, πονηρῶς 316.
 + πορφυρετής 376.
 πορνοκοπος 416.
 πορπάω, πορπάσω, πόρπύσω
 203.
 πορτιφρόφος 679.
 πορφυραῖος 147.
 πορφυρώτατος 234.
 Ποσειδώνιον, — ανεῖον 360.
 ποταπός 66.
 ποτασθαι 581.
 πότης, πώτης 456.
 πούς, ποῦς v. Addend. ad
 p. 453.
 πρᾶη pro πραέα 540.
 πρᾶης 408.
 πρανής, πρηνής 431.
 πραόνως 403.
 πρᾶος et πρᾶες 430.
 + πραῦλόγος, πραῦθυμεῖν,
 πραῦτόκος 404.
 πράων 403.
 πρεσβεῦσι 69.
 πρεσβευσία 532.
 πρεσβευσις 69.
 πρεσβεως 69.
 πρεσβις, πρέσβυς 246.
- πρέπεις qmmodo declinetur
 137.
 πρίω pro πρίασσο 360.
 + προαγός 432.
 προαλής, προαλῶς 245.
 προαιστίδιος 556.
 προβασκάνιον 86.
 + προβουλευτής 624.
 + προβούλιον 519.
 προβραχῆς 540.
 προγαμιαῖος 544.
 προγαστρίδιος 556.
 πρόγραμμα 249.
 + πρόδομα 249.
 πραδοεξέταιρος etc. v. Add.
 ad p. 713.
 προδωμάτιον 252.
 + προεξάρχειν 287.
 + προεπίδεσμος 293.
 προετέφουν 28.
 προϊστατε 169.
 πρόκα 51.
 προκοίτων 252.
 προκοπή 85.
 προμάτηρ 660.
 προμαχεῶν, προμαχών 167.
 προμητεῖς 256.
 προναία 404.
 + πρόνυμεύς 316.
 πρόνους, προνουστικός 144.
 προνούστερος 144.
 πρόπαλαι 47.
 + προπάλαιος 47.
 προπέρυγη 47.
 πρός subintellig. 439.
 πρός cum numeralibus 410.
 πρός θυμοῦ, πρός αἰσχύνης
 πρός κέρδους etc. 10.
 προσαγορία dāmn. 702.
 προσαίτις 256.
 προσβάλλειν sc. τὴν ὄψιν 282.
 + συνσβάσμως 227.
 προσβραχῆς 540.

- + πρόσγαιος 299.
 προσγελῆν cum dat. et accus. 463.
 + προσγέννησις 352.
 + προσδοκήσιμος 132.
 προσεπαττάλευμα 598.
 προσευπαθεῖν 620.
 προσευπορεῖν *suppeditare* 696.
 προσέψημα 176.
 προσήνεμος 710.
 πρόσθε pro πρόσθεν 284.
 πρόθεμα 249.
 + προσκαταποιεῖσθαι 495.
 + προσκοπεύειν 592.
 προσκυνεῖν cum dat. et accusat. 463.
 + πρόσλαμψις 352.
 προσμειδῆν cum dat. et accusat. 463.
 προσταζεῖν cum dat. et accusat. 463.
 προστάτας, προστάτης 673.
 πρόστασις, προστασία 527.
 προστατία 621.
 πρόστοον, πρόστων 495.
 πρόσφραγμα, πρόσφραγμα 678.
 πρόσφατος 374.
 + προσφυή 497.
 πρὸς χάριν 127.
 πρότριτα 414.
 πρόφρασσα 525.
 + προχθεισινός 324.
 πρόμνα, πρόμνη 331.
 πρόμνάσιον 75.
 πρόμπρόσταχνς 560.
 πρώην καὶ χθές 323.
 πρωθῆβις 5.
 πρωτ quo sensu 47.
 πρώιζος, πρώιζος 323.
 πρώιος, πρωιμος, πρωινός 52.
 + πρωτεξάδελφος 306.
 πρωτεύλαος 688.
- πρώτιστος 419.
 πρωτόθρονες 658.
 πρωτομηχανᾶσθαι 630.
 πρώτως 311.
 πτέον, πτύον 321.
 πτισανᾶς 436.
 πτοιά, πτοά 795.
 Πτολεμαῖον 370.
 πτολέπορθος, πτολίκ. 679.
 πτῶμα 373.
 πύαλος 309.
 πυγμαχεῖν 670.
 πυγμομάχος 670.
 πυκιμήδης 671.
 πυλαμάχος, πυλαῖμ. 648.
 πυλαωρός, πυλαιορός 642.
 πυληγενής, πύλοιγ. 647.
 + πυριεργής 686.
 πυρικαής, πυρικαιής 523.
 πυριλαμπίς, πυρολ. 523.
 πυροπαία, πυροπαία 523.
 + πυροφεγγής 686.
 + πυρωθαλεῖν 584.
 πυροκέρατα 658.
 πύστις, πεῦσις 728.
 πωγωνιήτης 700.
 πωλεῖν 584.
 + πωλοδαμαστικός 594.
 πωλοδαμεῖν, —δαμνεῖν 594.
 πῶμα pro πόμα 456.
 + πωμάζειν, πωματίζειν 671.
 πωτᾶσθαι 581.
 πῶνξ, πῶνγξ 72.
 φ omiss. et add. in adjett.
 in ικος 242.
 φ in terminat. nomin. ἡ τῆς
 255.
 φ et λ alternant. 119.
 + φαγοειδής 76.
 + φαγώδης 76.
 φάδιον pro φᾶσιν 408.
 φαῖσιν; φάῖσιν, φάσσων 402.

- + δακοφορεῖν 678.
 δάξ, δώξ 75.
 δῶσον pro δάδιον 403.
 δάστρως 403.
 δᾶς 402.
 δαπέδειν, δάπισμα 176.
 δαφανίς, δάφανος 141.
 δαψίς 90.
 δάψω, δάψιψ 318.
 δᾶται 220.
 δεῖος 402.
 δέῦσαι 739.
 δέφανος 141.
 δῆγος, δῆγος 121.
 δηγωσθίος 420.
 δῆδρεν 94.
 + τὰ δινία 211.
 δινώλεθρος 706.
 δίψω, δίψιψ 318.
 διψακίνδυνος v. Addend. ad p. 713.
 δόγιες, δόγιες 76.
 δόῃ et composita 496.
 τῷ δῷ 454.
 δοῖδιον 87.
 δοῖζομαι 616.
 τοῦ δούς 453.
 δουδιον 87.
 ὁ et ἡ δοῦς 454.
 δύνα 492.
 δύμη 404.
 ο δύπος, τὸ δύπος, δύπον 150.
 δύσις, δέῦσις 727.
 δώδιον 87.
 δώξ 76.
 σ, θ et τ altern. in perfect. 325.
 σ et τ — 194.
 σ geminat. 647. 673.
 σ insert. in perfect. pass. et derivatis 85. 254.
 «ιστεται in adverb. in θενθ.»
- σ insert. in composit. 649.
 σαγάπηνος, σαγάπηνον v. Addend. ad p. 309.
 σαίρειν 83.
 σακεσφόρος 672.
 σάκκος et derivata 257.
 + σακοφόρος 680.
 σάκτες 638.
 σαλπίγκτης, σαλπίκτης, σαλπίστης 191.
 σαλπίσαι, σαλπίγξαι 191.
 σαπερολογία 378.
 σαπρός 377.
 σαρδὼ sardonyx 187.
 + σαρκόθλιτης 501.
 σαρκοσχίζω 523.
 σάρον, σαρόν 83.
 σαροῦν 83.
 σάρωθρον, σάρωτρον 131.
 σειράδιον 74.
 σειραφόρος, σειραφόρεος, σειροφόρος 645.
 σειστρυλλος, + σεισόπυγος v. Addend. ad p. 713.
 σελαηγενέτης 681.
 σελαεσφόρος 672.
 σελιδηφάγος 684.
 σεμηηγορεῖν 703.
 σεμυοκόπτω 416. 623.
 Σεραπιδεῖον 372.
 σεσαρὸς βλέπειν 119.
 σήθειν 151.
 σημάδιον 74.
 σημαιαφόρος, σημειοφ. 645.
 σημάναι 24.
 σημαντρον, σημαντήριαν 13.
 σιαλοχέω 574.
 σιδήρεος 208.
 σιδηρωρυχεῖον 232.
 σικυήριτον 86.
 σίκνος 258.
 σικχάζομαι, σικχαίνω 226.
 σικχαστα, σικχάτης 226.

- σικχός** 296.
σινάμωρος, σινώμορος 689.
σίναπι, σίναπιν *quomodo de-*
clin. 288.
σίνηπι, σίνηπιν 288.
σινίατρον, σινιατήριον 131.
σιπύς, σιπύη 301.
σιταγωγός 430.
σιτομετρεῖν et derivata 386.
+ σιτῶν 166.
σκαιολογεῖν 648.
+ σκαισάδης 228.
σκαλαθάρβα 428.
σκαλεύειν 64.
σκάς, τὸ σκατόν 293.
σκε suffix. 583.
σκελέα 78.
σκιάγραφος 646.
+ σκιαδηφόρος, —ρεῖν, σκια-
 σμός 512.
σκιατραφεῖν, —τροφεῖν 578.
σκιμπονᾶς 62.
σκινίψ, σκινίψ 400.
σκιογράφος et derivata 646.
σκιολογεῖν 646.
σκιομαχεῖν 646.
+ σκιοφανῆς 646.
σκίψ 400.
+ σκληρολέκτης 17.
σκληρός, σκληρώδης 228.
σκυπός, σκυψός 399.
σκυίψ 399.
σκοπεύειν 591.
σκόπευσις 613.
+ σκοπευτῆς, —τήριον 592.
σκορπίζειν 218.
+ σκορπιόδητος 612.
σκοταιός, σκοτιαιός 552.
σκοτοδινεῖν, —δινιψην 82.
σκοτοδίνη, σκοτοδινία 499.
σκοτοιβύρος 648.
σκοτόμαινα 499.
σκοτομάνη, —μανία 499.
- + σκοτοποιεῖν 678.
σκυθρωπή 105.
σκυλαδέψης 657.
σκυταληφόρος 685.
σκώπευμα 613.
+ σκάπτηφια 256.
σκωπτώλης, ὄλ. 613.
σκάρ 293.
σμᾶν 254.
σμῆγμα et derivata 253.
σμηκτίς, σμηκτρίς 253.
σμῆν 61.
σμῆχω, σμώχω 253. 254.
σμινύη 302.
σοῖζω 616.
σοᾶς 88.
σπάδοι, σπάδοντες 273.
σπαθηφόρος 635.
+ σπανοπάγων 662.
σπαραγματώδης, σπαραγμώ-
 δης 671.
σπαρτιοχαίτης 662.
σπασμάδης, σπασματώδης
 671.
σπειρῶν 204.
σπειρημα, σπειραμα 204.
σπειροῦσθαι 294.
+ σπερμοφάγος 669.
σπηλάδιον 74.
σπιθαμιαῖος, —μαιος 544.
σπιθαμή 296. 550.
σπῖλος, σπίλος 28.
σπονδύλη 113.
σπουδαρχεῖν, χιᾶν 81.
σταδιοιδραμέω, δρομέω 616.
στάδιος χιτών 238.
στάδιος, σταδιαῖος 552.
σταδιοτρέχω 616.
+ σταθεροποιεῖν 216.
σταθερός, σταθηρός 215.
+ σταθηδότης 216.
σταλάζω, σταλάττω 241.
στάμνος, στάμνιον 400.

- στάσιμος 283.
 + στασιοποιεῖν 678.
 στάσις προ στασιῶται 469.
 στατὸς χιτών 238.
 σταχυνηκόμῳ 629.
 σταχυνηφορεῖν, σταχυοφ. 681.
 στεγανόμος, στεγανόμιον 641.
 στεγαστρίς 255.
 στελγίς 460.
 στέμφυλα 405.
 στενωπή 106.
 στενοχωρίς 185.
 στερνοκοκεῖσθαι 598.
 στερνοκοτυπέω, στερνοτυπεῖσθαι 598.
 στεφανοπλόκος, στεφανηπλόκος 650. εq.
 στεφανοφόρος, στεφανηφ. 650.
 στεφανωτίς, —ωτρίς 255.
 + στεφηφορία 680.
 στεφηφόρος 680.
 στήθεσφι 672.
 στηθύντειον, στηθύντιον, στηθίνιον 386.
 στημονητική, στημονονητική 669.
 στημοφύναγεῖν 669.
 στιγματηφορεῖν 682.
 + στιγματηφορος 682.
 στιγμαῖος, στιγμαῖος 544.
 στιλεγγίς 299. 460.
 στοα, στοιά, στωά 495.
 στομακάκη 668.
 στραβαλοκομῆν 629.
 στρατιώτης 700.
 στρέφω, στράφω, ἵστρεφεται etc. 578.
 στρηνής, στρηνιᾶν 381.
 δε το στρῆμας 381.
 στρέβελος, στροβίλιον 397.
 στροβιλοῦν, στροβιλίζειν 397.
 στραφάω 583.
 στρωματεῖν 401.
- στρωματόδεσμος, —φεν 401.
 στρωφάω 585.
 στύπη 261.
 στύππειος, στυππέῖνος, στύππινος 261.
 στῷδιον 87.
 + συαγρευτής 382.
 σύαρος 381..
 συγγένησις 352.
 συγγενίς 452.
 συγγνωμονεῖν 382.
 συγγραφέω.ν. Addend, ad p. 395.
 συγκάθεδροι 465.
 συγκαθίεναι 398.
 + συγκαταγνήτη 173.
 συγκαταβαίνειν 398.
 + συγκεφαλαίωμα 271.
 + συγκορύφωσις 271.
 συγκρίνειν, σύγκρισις 278.
 + συγκροφηγός 173.
 σύγκρωτα 414.
 συγκύνω 726.
 συλλογικαῖος 559.
 + συμβασιεύς 172.
 + συμμετροτής 851.
 + συμπένθερος, —θέρα, —θεριάζειν 173..
 σύμπεντε 414.
 + συμπλανητής 173.
 συμπλοκή 260.
 σύμπνοια 496.
 συμπολίτης 172.
 συμποσία, συμπόσιον 517.
 + συμποσιαῖος 553.
 + συμπροκόπτω 85.
 + συμπτωθέν 249.
 σύμπτωμα 248..
 σύμπτωχος 173..
 σύμφέρω ετ συρφορέω 587.
 συμφοιτητής 400.
 συμφυάς 497.
 συμφυή, εφμφυία 497.

- συμφύλετης 172.
 σύμφωνος 3.
 σύμψηφος 2.
 σὺν αὐτοῖς τοῖς quomodo
 constr. 100.
 συναθλητής 172.
 + συναιχμαλωτίζω 442.
 συνακαταληπτεῖν 574.
 συναντάσθαι 288.
 συνασοφεῖν 630.
 + συνατροφεῖν 578.
 συναφή, συνάφεια 497.
 σύνδεσις 352.
 συνερέτης, συνηρέτης 704.
 συνευπάσχω 619.
 συνευπορεῖν, — φέλειν 595.
 συνευφράσσωσθαι 624.
 συνήβολος 699.
 συνηρετεῖν 705.
 σύνθεμα 249.
 + συνθεματίζω 249.
 + συνθεράπων 172.
 συνθεσή, συνθήκη 527.
 + συνθηκοποιεῖσθαι 200.
 + συνθίσος 173.
 συνοικέσιον 516.
 συνομοσία, συνωμοσία 704.
 + σύντεκνος 173.
 συντομέω, — μεύω 590.
 συνυφή, συνύφεια 497.
 συνωχαδόν, συνογγδόν 701.
 + συνοδηρας 627.
 συρέμβολον 671.
 σωρίγκητης, σωρίκητης 192.
 σύριγμα, σύρισμα 192.
 συρίω, συρίετω 192.
 σύρροια 497.
 συρρετός 433.
 σὺς ἄγριος, σύαγρος 381.
 + συσταυδωτής 173.
 συστροφοῦσθαι 590.
 συσχυλαστής 400.
 σφαῖω, σφάττω 241.
 σφόγγος, σπόγγος 113.
 σφόνδυλος 113.
 σφυρήλατος 206.
 σφυρίς 113.
 σχάζειν, σχάν 219.
 σχεδίειον 371.
 σχέμα v. Add. ad p. 445.
 σχέσις 447.
 σχῆμα oratoris 380.
 θχινότρωπτας 638.
 σχολή schola 401.
 + σωληνοθήρας 627.
 σωμασκεῖν 670.
 σώματα 378.
 + σωτηριώδης 220.
 τ formale interposit. 256.
 τ et θ alternant 131.
 τ et σ — 131.
 ταγηνοκνισσοδήρης 627.
 ταλανταῖος, ταλαντικῖος 544.
 ταλαντοῦχος 667.
 ταλασιοῦργος 667.
 ταμεῖον 493.
 τάξισθαι μισθόν 320.
 ταξεώτης 700.
 ταπείνωσις 352.
 ταραξίπολις, —ιδος 606.
 ταραχωδῶς 316.
 + ταφεών 166.
 τάχιον 77.
 ταχυγράφος, —φεῖν 122.
 τέ numeralibus interposit.
 410. sq.
 τεθέληκα 382.
 τεθνητὸς λέγειν 119.
 τεθριπτεύω 624.
 τειχοφυλακεῖν 574, sq.
 τεκτέτονος 678.
 + τεκνοποίησις 518.
 τελεσιουργεῖν 667.
 + τελεσφόρημα 678.
 τελεσφόρος 672. sq.
 τέμαχος 22.

- τεμμάτιον 22.
 τέξαι 748.
 τερασκόπος, τεραστοσκόπος 673.
 τερπιαέρανυος Add. ad p. 713.
 τετάρτεος 311.
 τετευγμένος 728.
 τέτευχα 395.
 + τετραήμερος 676.
 τετρακαιδέκατος 409.
 τετράμηνος, — νιαῖος 549. sq.
 τετραμυαῖος 553. sq.
 τετράπεδος, τετράποδος 546.
 τετραπηγυιαῖος 549.
 τέτρασι 409.
 τέτρωχον 671.
 τέτροφε 589. sq.
 τετρώβιολος, τετρωβολιαῖος 549.
 τετρώβιολος, τετρόβ. 709.
 τέτταρα καὶ δέκα, τέσσαρες καὶ
 δέκα quomodo declinat.
 408. 409.
 τέτυχα 395.
 τεῦγμα 728.
 τευτάζειν 70.
 τευχεῖφόρος 672.
 τεχνάζειν, τέχνασμα 477.
 τέχνημα, τεχνήσασθαι 477.
 τεχνιτεύειν 448.
 τηθαλλαδοῦς, τηθελᾶς, τηθε-
 λάδους 299.
 τηθῆ, τηθή 134.
 τηλεσιφαντος 688.
 τηλοσκόπος Add. ad p. 713.
 τηνικάδε, τηνικαῦτα 50.
 τίνη πρώτην εἰναι 274.
 τιθέαμεν 245.
 τιθη προ τιθεσαι 360.
 τίλφη, τίφη 300.
 Τίμαγενῆς, Τίμογ. 653.
 τιμάρχος 642.
 τιμωρός 642.
 Τίμωνς 116.
 Τίσιφόνη v. Add. ad p. 713.
- τίτθη, τιτθής τιτθεις 134.
 τιτρωσμός 300.
 τιλασίφρων, τιλασίφρ. v. Add.
 ad p. 713.
 τό adverbial temporal. prae-
 fixum 50.
 τοινυν in init. period. 342.
 τοιούτος, τοσούτος cum com-
 parat. et superlat. 424.
 τοιχορύκτης, τοιχωρ. 232.
 τοκέες 69.
 τοκεῖθεν 50.
 τόλμα, τόλμη 381.
 τομέχρι 50.
 τόμος, τομός 22.
 τονθορύξω, τονθρύξω, —ρύξω
 358.
 τοξικάτη, τοξιφόνη 666.
 + τοπογραφέω 627.
 τόρμα, τόρμη 381.
 τοσάριθμος 663.
 τοσανταπλάσιος 663.
 τοσούτον εἰναι 275.
 τοτηνικαῦτα 50.
 τραγέα, τραγῆ 78.
 τραγηλιαῖος, —ιμαιῶς 558.
 τραγηλοκοπεῖν 341.
 τραχώδης 541.
 τρεῖς καὶ δέκα, τριεκαίδεκα
 quomodo declin. 408.
 τρέπω, τρέψω, τέτραψα, τέ-
 τροψα 577. sq.
 + τριακονταμαῖος 554.
 τριακοντούτης, —ούτου 407.
 sq.
 + τριδακτυλιαῖος 550.
 τριμηνιαῖος 549. sq.
 + τριμοιριαῖος 545.
 τριοβολιμαῖες 551.
 τριοβολος, τριοβ. 709.
 ἐκ τριόδου 38.
 τριπαλαιστιαῖος 548.
 τρίπηγνς 549.

- τριποδηφορεῖν 685.
 τρικαίδεκα 409.
 τριτάλαντος, —λαντιαῖος 547.
 οὐαρ.
 τρίτη ἡμέρα, τρίτης ἡμέρας,
 τρίτην ἡμέραν 323.
 τριτημοίριον, τεταρτημοίριον
 ετc. 663.
 τρίτως, τετάρτως 311.
 τροφέω, τροφεύω 589.
 + τροφιμαῖος 559.
 τρόφις 326.
 τροφός, τροφεύς 316.
 τροχάξω 582.
 + τροχασμός 583.
 + τροχάω, τρωχάω 582. 590.
 τρυγοδιφᾶν 629.
 τρυγοικός, τρύγοικος 303.
 τρύξ 73.
 τρωγλοδύω 564.
 τρωσμός 209.
 τυγχανω ομίσσο particip.
 verbi substantivi 227.
 τυλη, τυλεία, τυλία, τύλιον 173.
 τυμβοχόη, τυμβοχεῖν 498.
 + τύξις pro τεῦξις 728.
 τυπτέω v. Addend. ad p. 395.
 τυφωμαντία, τυφομ. 698.
 τυχάδιον 74.
 ν et εν altern. 726.
 ν et ε — 210.
 ν et υε — 40.
 ν longum 107. anceps 28.
 ναλος, νελος 309.
 ναλοῦς, νάλινος 309.
 + νβριγέλλως 679.
 νβριοπαθεῖν 620.
 νβριστις 256.
 νγεία 493.
 + νγροκαγής 530.
 νδασιστεγής 688.
 νδατοπωτεῖν 456.
 νδατοτροφής 577.
- νδερᾶν, νδεριῆν 80.
 + νδρεύς 316.
 + νδροκιρνᾶν 680.
 + νδροπωτεῖν 456.
 νδροφύδόη 90.
 νδρόφύδοια 497.
 νδροφύδύα, —ρύη 492.
 νδροφύδρας 639.
 + νδροφύδρησις 513.
 νέασι, νέενσι 68.
 νέαν 68.
 νέες 69.
 νέας, νεῖς 69.
 νέεν 68.
 νέως 68.
 νλαγωγός, —ωγεῖν 430.
 νληνόμος 636.
 νλητόμος 636.
 νληφόρος 636.
 νλιβάτης 637.
 νλιγενής 637.
 νλισκόπης 637.
 + νλοδιαιτος 637.
 + νλοκοπεῖν 637.
 + νλομαχεῖν 637.
 + νμνοπολεύω 566.
 + ννγιμάχος 679.
 νός pro νίος 40.
 νπάγειν τὴν γαστέρα 308.
 νπαγορία δαμνατ. 702.
 νπαίθριος, ὑπαίθρος 251.
 νπάλλαγμα 306.
 + νπαμβλες 539.
 νπάντομαι, —τῶμαι 288.
 νπεραναιδεύομαι 67.
 νπερβάθμιος 324.
 νπέρβαρνς 539.
 + νπερβολητικός 520.
 νπερβολία 680.
 + νπερευχαριστεῖν 18.
 νπερηφανής 699.
 νπερηφερῆς 699.
 νπέρθεσις 352.

- ὑπὲρ μᾶλλον 48.
 ὑπεροξύς 540.
 ὑπήβολος 699.
 ὑπῆνεμος 710.
 ὑπισχνέομαι *cum infinit. aor.*
 749.
 ὑπὸ *cum dat. et accus.* 196.
 + ὑποάμουσος 675.
 ὑποβολικαῖος 559.
 + ὑπογογγύζειν 358.
 + ὑπογυρός, —γυροῦν 417.
 ὑποδέξιος 815.
 ὑπόδεσις, ὑπόδησις 445.
 ὑποδοχεύς 315.
 ὑποθεῖναι, ὑποθέσθαι 468.
 ὑποκλοπέω 591.
 ὑποκόλπιος, —πίδιος 556.
 ὑπὸ κόλπου, κόλπον 196.
 ὑπὸ μάλην, ὑπὸ μάλης 196.
 ὑπομασθιαῖος 557.
 ὑπομαστίδιος 556.
 ὑπομενητός, ὑπομον. 446.
 ἡ ὑποξύς 541.
 ὑποπιάζω, -ὑποπιέζω, ὑπωπ.
 461.
 ἡ ὑποπλατύς 541.
 ὑπορεία, ὑπώρεια 712.
 ὑπόστασις 73.
 ὑποστάθμη 78.
 ὑποστάσιον 519.
 ὑπόστασις 286.
 ὑπόστεμα 249.
 ὑποτιθῆμι, ὑποτιθέμαι 468.
 ὑποτιθῆσι, ὑποτιθέται 460.
 ἡ ὑποτροχύς 541.
 ὑπώβολος 699.
 ὑπωρόφιος, ὑκορόφ. 706.
 ὥς 381.
 ὁ, ἡ ὑσπληγξ, ὕσπληξ, ὑσπλα-
 γίς 72.
 ὑστερέω, ὑστερέζω *cum genit.*
 et *dat.* 287.
 ὑφάδιον 74.
- ὑφᾶναι, ὑφῆναι 26.
 ὑφαστόις 257.
 ὑφίστασθαι 286.
 ὑφύφασμαι, ὑφήφασμαι 33.
 ὑψάγορος *damnat.* 703.
 ὑψ— et ὑψο— in *compos.*
 684.
 ὑψιβαθύς 539.
 + ὑψιθωκος 685.
 ὑψικέρατα 658.
 + ὑψίνομος 685.
 + ὑψίνοος 685.
 ὑψιπρυμνος, ὑψόπρυμν. etc.
 684.
 ὑψιρεφής 685.
 ὑψιφαεννος 685.
 ὑψόφωνος 685.
 ὑψώσθοφος, ὑψόφ. 706.
 φ *vide π.*
 φάγας, φαγᾶς 433. sq.
 φάγομαι 327. 348.
 φάγος, φαγός 434.
 φάδι, φαδή 60. 172.
 φακᾶς 434.
 φακῆ, φακός 455.
 + φαλαγγιόπληκτος 530. 612.
 + φαλακρῖν 80.
 φαλληφορεῖν 654.
 + φανητῖν 80.
 φανθεῖς et φανεῖς 420.
 φανός 59.
 φαρμακεύς, —ευτής 316.
 φαρμακότριψ, τρίπτης, τρί-
 βης 611.
 ὁ, ἡ φάρνγξ 65.
 φασιανικός et φασιανός 460.
 φασσηφόνος 636.
 + φειδασμός 512.
 φελλεών 167.
 φερέβοτρυς, φερέπτονος et cet.
 compos. v. Add. ad p. 718.
 Φεδρεφάττιον 369.
 φέρω, φορέω 585.

- φεῦξις, φευκτός et compos. 726.
 δ, η φθείρ 307.
 φθείρειν pro φθείρεσθαι 529.
 φθοῖς 88.
 + φθοριμαῖος 559.
 φιθάκη, πιθάκη 113.
 + φιλαδηναιώτης 351.
 φιλάρετος 329.
 φιλαυτία 353.
 φιλεργία, φιλυεργία 675.
 + φιλευγενής 593.
 φιλεύλευχος 573.
 φιλόγλυκυς 536.
 φιλογυνῆς, —υνος 184.
 + φιλοεπής 676.
 + φιλοεστιάτωρ 676.
 φιλοθεότης 351.
 φιλοθήλης 536.
 φιλοθηφν, —θηφεῖν 626.
 φιλόλογος, —ογία, —ογεῖν 392.
 φιλόλουτρος, —λουτρεῖν 594.
 φιλομήλα 438.
 + φιλοπευτικός 128.
 φιλόπολις, πόλεως 607.
 φιλοποτία, —σία 522.
 φιλοπωτεῖν, —πώτης 456.
 φιλοτραφής, —τρεφής 577.
 φίξ, σφίγξ 72.
 φλεγμᾶναι 24.
 φλένος 293.
 φλέως, φλέων 294.
 + φλοιοβαρής 535.
 φλόμος 112. 294.
 φλόος 110—112.
 φλούδιον 87.
 + φλυαροκοπεῖν 416.
 φοιδες, φώιδες 88.
 φοινικοῦς pro φοινικικός 148.
 φονέες 69.
 φορεωής 317.
 φοξίχειλος, φοξόχ. 666.
- φορεαφόρος 658.
 + φύρεμα 250.
 φορέω 585. sq.
 φορτοῦσθαι, τίξεσθαι 361.
 φρεατορύκτης 232.
 φρεμπάρωσις 671.
 φρεορύκτης, φρεορυκτεῖν 232.
 φρεωρύχος, φρεωρυχέω 232.
 + φρονίμευσις, φρονιμεύε-
 σθαι 386.
 φρονιμημα 386.
 φυγαγωγός 383.
 + φυγαδικός 386.
 φυγαδεύώ, —εντικός 386.
 φυγαδοθήρας 628.
 ή φύλαξ, φυλακής 452.
 φυλάττειν pro φυλάττεσθαι
 363.
 φυλλοστρῶτις *damnat.* 429.
 φύξις, φεῦξις, φυξίμος, φεύ-
 ξιμος 726. sq.
 φυράω, —άσω, —ήσω 205.
 φύρσις 116.
 φυσιᾶν 82.
 φυσιογνωμία 383.
 φυσκῶν 436.
 φυτοκόμος, φυτηκ. et dei-
 vata 653. sq.
 φωκάδιον 74.
 φωκαεύς, φωκαιεύς 41.
 φωνάεντες 639.
 χάτιος, χατίος 404.
 χαιρῆσαι 740.
 χαιρησιφονεῖν *Addend. ad p.*
 713.
 χάλιδες 346.
 ό, ή χάλκανθας, χάλκανθον
 304. *Addend. ad p.* 309.
 χάλκειον 207.
 χαλκίονος 666.
 χαλκοβάθεια 538.
 χαλκοκεκαυμένος 561.
 χαλκεῦ ἄνθος, χάλκανθος 304.

- + χαραιεύρετος 446.
 χαμᾶθεν, χαμόθεν 94.
 χαός 404.
 ο ετ ἡ χάραξ 61.
 χάριν δοῦναι 18.
 χαριτογλωττεῖν, —τίζειν 568.
 χαρωπή 106.
 χαυνοπολιτης 601.
 χέιν 22.
 χεθῆναι 731.
 χειμάδιον 74.
 χειμάζειν 387.
 χειμάρρους; χείμαρρος 234.
 669.
 χειμέριος, —ριώς differ. 52.
 χειμόθητης 669.
 + χειραγώγημα 432.
 + χειραγωγός 432.
 χειρᾶν 80.
 χειραπτάχω 609.
 + χειροβαρῆς 535.
 + χειρογράφημα 125.
 χειροκρατία, —κρασία, —κρά-
 τεια 526.
 χειροτείβειν 572.
 χειρουργεῖν, 120.
 χειρῶναι 674.
 χειλύνιον 389.
 χελῶνη 187.
 χέρνιψ, χερνίπτομα 562. 669.
 χεφονησίω 608.
 χερσιμάχια 688.
 χεσάς 434.
 χεῦσαι 726.
 + χηλᾶς 435.
 χήμη 386.
 χηνοβοσκία 522.
 χηνοβοσκία 521.
 + χηνοτρόφος 674.
 χθεῖνιός, χθιεῖνιός, χθεινιός
 323.
 χθές, ἔχθες 323.
 χθιέός 323.
- χιμετλιῖγν 80.
 χλοηφόρος et derivata 643.
 χνοῖς, τῷ χνοῖ 454.
 χοίδιον 88.
 χολάδες, χόλικες 310.
 χολιμεσία 706.
 χοληδόχος, χολοδ. 635.
 οἱ ετ αἱ χόλικες 310.
 χολοιβόρος 648.
 χονδρεῖον, ξητρεῖον etc. 310.
 χονδροκοπεῖον 610.
 χοραγός 430.
 χορηγία, χορήγιον 517.
 χοροκιθαρίζω 561.
 χοροστάς 610.
 χορτάζεσθαι 64.
 χόρτασος 436.
 χορτοκόπιον 310.
 χορωκάλη 560.
 χρᾶν 61.
 χρεοκοπεῖν, χρεωκοπ. 390.
 χρεολυτεῖν, χρεωλ. 390.
 χρέος, χρέως 391.
 χρεοφειλέτης, χρεωφ. 691.
 + χρεοφυλάκιον 691.
 χρησιμεύω 386.
 + χρησμοφόρος 654.
 χρησιμεύω 386.
 χρηστης debtor et creditor
 468.
 χρόα 496.
 χροτίω 616.
 + χρυσαγωγός 432.
 χρυσανθίζω 568.
 χρύσεος 207.
 χρυσοθήρης 628.
 χρυσότερος 234.
 χρυσοφόρος 706.
 χρυσοχόιον 493.
 χρυσοχός 236.
 χύνω et composita 726.
 χύσαι 725.

- χωρὶς εἰ μή, χωρὶς οὐ, χωρὶς ψωμόλεθρος 705.
 πλήν 459.
- χωστρὶς 255.
- ψᾶν εἰ ψῆν 61.
- ψᾶν, ψήχειν 254.
- ψευδαποφάσκων 564.
- ψεινδενέδρα, ψευδοεν. 676.
- + ψευδοιστορέω 676.
- ψευδοκλητία 507.
- + ψευδηλόγος 681.
- ψευδομοτεῖν, ψευδωμ. 704.
- ψηλαφῶν 64.
- ψηνᾶς 435.
- ψηττάδιον 74.
- ψηφίζομαι cum infin. futur. 748.
- ψηφιοφόρος, ψηφηφ. et deri-
 ντατα 652.
- ψιεύθος 309.
- ψιλᾶς, ψιλαξ 435.
- ψιλοκιθαριστής 168.
- ψιλὸς αὐλητής 168.
- ψυα, ψόα, ψύη 300.
- ψύλλος, ψύλλα 332.
- ψυχόλεθρος 706.
- ψυχρανθῆναι v. Add. ad p. 36.
- ψυχρολουστεῖν, ψυχρολουστρεῖν 594.
- ψύχω, ψύγω 318.
- ψωρᾶν, ψωριᾶν 80.
- ω insert. in simplic. 700.
- ω pro ο in compos. 699.
- ω ετ ο altern. 78. 166.
- ώ Ήράκλεις 641.
- ώδυσις 701.
- ώκτελρησα 741.
- ώλενθρανον 671.
- ώλεσίουκος, ὥλ. 701.
- ώλισθησα 742.
- ώνάμην 12.
- ώνήθην 13.
- ώνήτωρ 206.
- ώνοῦμαι quomodo declin. 137.
- οι ὥπες, ὥπεις 461.
- ώραιοπώλης 696.
- ώραιος, ωριαῖος 545.
- ώρεοκθμος 696.
- ώριος, ωριμος, —ιως 52.
- + ωρονομεύω 566.
- ώς οίον 427.
- ώστε προ ώς 427.
- ώσφράρην 742.
- ώσφρησάμην 741.
- ώτιαφόρος 656.
- ώτιον 211.
- ώτοις 211.
- ώτοκαταξίς 628.

IV.

INDEX L A T I N U S.

- A**borsus, abortus 209.
Accentus adject. in eos 236. — oes 236. — us 533 sq. — verbālum a praesenti vel perfect. med. 22. 454. — a perfect. passiv. pers. II. ortorūm 611. — deminutivorūm 88. 314. — imperat. aor. II. 348. — numeral. composit. 406. — substantivor. in ἄς 434. — in ἀν 197. — in εἰα atticus 165. — in εἰα, οα, οια, νια 494. sq. — in ετης 408. — in της 256.
Accentus substantivor. in ωτης 361.
Accentus substant. partici- pialium 322.
Accentus subst. temenico- rum 367.
— vocabb. ἀνεψιός 306. ἔγγύα 302. θύεια 165. με- σόγεια 302. compos. cum αὐτός 202.
Accusat. III. declin. in η et ην 157.
Accusat. qualitatis 364. — in compositis 688. — pro nominat. 750.
Acersecomes v. Addend. ad p. 713.
Activum pro medio 140. 363. 468.
Adjectiva et participia pro adverb. 6.
Adjectiva in αικός, αϊκός 39. — in αιος 147. 371. 541. seq.
— in αιος, αιδιος 555.
— in ειος 147. 371.
— in εους, ιως 148.
— in ιδιος 555.
— in ικός 228. 242. ικός, ητικός 520.
— in ιμος, ησιμος 227.
— in μος, μων 385.
— in μος, μαιος 558.
— in ξ, ψ 611. sq.
— in ος, ητος 314.
— in ος et ης 185. ος et ωδης 228.
— in ούαιος, οντιος 5.
— in σιμος 227.

- Adject.** in *oīc* 494.
 — in *uīc* 553.
 — in *ādēc* 228. 671. *ādēc*, *ādēc* 80.
 — in *ōcīc* 541.
 — in substantiva versa 298. 494.
 — minus mobilia 105.
 — participia 622.
 — quantitatis, numeri et ponderis 541. sq.
 — composita cum ἀρέσκειν 621. cum πᾶν 160. 678. etc.
- Adverbia** ex abundanti addita 10.
- Adverbia** in *et*, *η*, *ι* 515.
 — in *θeī* pro primit. 128.
 — in *θeī* cum praeposit. 45. 46.
 — in *θeī* 93.
 — in *ωθeī*, *ωθeī* 8.
- Adverb.** cum *νeīc* composta 141.
 — adiectivarum in *oīc* de-
 aiment. 143. *etc.*
 — a perfect. act. 119.
 — localia alterna. 43. 128.
- actatum nominis* 218.
affinitatis nominis 306.
alapare 175.
alternatio 644.
alumnus act. et pass. 468.
anticipatio constructionis 43.
antistoechia 484. 614.
antistrophe 55.
antitheta 568.
aoristi et fut. *equipar* 795.
aorist. I. verbor. liquid. acti
 24. passiv. 36. 87.
aoristi I. authypotact. 715.
aoristi epicis usitat. 719.
aoristi med. formae significativa
 p. 820.
- aoristi recentioris Graecita-*
 tis 64. 137. 721.
aoristarum III. pers. plur.
 in *oīc* 349.
- Apocope** dativi tertiae de-
 clin. 429.
- Aristophania Δαιταλεῖς* 92.
Aristotelis Vita Mta 227.
 — ἀπορήματα 227.
 — *Gryllus* 281.
 — *Theodectia* 281.
- Articul.** omiss. post *oīc* au-
 toīc 100.
- neutr. gener. omiss. et add. 279. sq.
 — cum ellipsi nominum
σικλα, *σερόν* 100.
- Aspiratio vitiosa** 308. ne-
 glecta 677.
- Attractio adverbiorum** 44.
- Augmenti transpositio** 28.
 154.
- Augmentum verbor.** ab *oīc* induct. 158. cum *ēt* com-
 posit. 16.
- Augmentum vagum** et du-
 plex 134.
- Augmentum verbor.** ἔγγυῶν.
 155. *σύρισκεν*. 139. ὁρ-
 θοῦν. 154. *ἐνοχλεῖν*, *πα-
 σογεῖν* etc. 154.
- braqa* 464.
- camelasium* 669.
- Chrysippi soloecismi* 311.
 350
- citrium* 475.
- clathrum* 638. *cliva* 638.
- colaphus* 175.
- colepium*, *colephium*, co-
 liph. 78.
- comparativi adjectiv.** in *oīc*
 148. 234.
- pro posit. 408.
- Ggg**

- comparativi non legitimū dativus qualitatis 365.
 93. 135. 186. 525. — in os 648.
 composita rursus solvuntur — III. declinat. singul. in
 199. 381. seq. 410. 411. compos. 683. plural. 687.
 414. 600. dativ. c. alio nomine sine
 composita aliter signific. praepon. 688.
 quam apposita 304. 600. declinatio attica in simplic.
 seq. 186. 294. in compos. 694.
 composita e. ἀγός, ἀγωγός — III. declin. nom. in τι
 430. ἀλεκτώ 571. sq. βά- 308. 326. 429. nomin. in
 θος 534. βάρος 585. 540. ης, acutat. 156.
 βῆμα 431. βρέχω 576. γνώ- decollare 341.
 μη 385. γυνή 185. δέρκω diminut. in αἴσιν 74.
 575. δάρσος 535. δέπατ — in εριού 480.
 249. πέρας 672. λείχω 573. — in ας, αξ 435.
 πορεώ 416. πνᾶ 534. πά- — in στοιχ 78.
 χος 535. πάν 106. πνεῦμα — in εφιού, ηφιού, φιού
 249. σχῆμα 385. πόλας 78. — in ννιού 386.
 574. etc. etc. — in ονν 195.
 Compositio adjectivor. 533. — in απτιβις corporis
 — substantivor. 481. — substant. recent. 211.
 — praeposition. 698.
 — verbōrum 461. Diaeresis non legitima ad-
 concēvis 479.
 Conjunctivus fut. 722. — fect. et adverb. 142. sub-
 abr. pro fut. 795. — stant. et adiect. 493. sq.
 consecutio 376. digamini in composit. 131.
 contractio liter. et o 87. — dīcta, dyotir 659.
 — adiect. in eos 207. in dorismi tragicorum 428—
 eos 142. in ug 534. 432.
 — substantivor. in tu 78. — communis dialeti 428.
 in ιδιων 87. in oes 142. 689.
 — verborum 920. — a liberto invicti 430.
 — neglecta in nom. illi effutre 53.
 decl. 69. Enallage conjunct. aor. et
 contractio in ας 434. fut. indicat. 716. 721.
 correptio syllabae final. 284. Epiteli scutellisti 283.
 corruda 111. Eudem reliquias apud Pha-
 corruptio sequitur compo- vor. 278.
 sitionem 414. expalmar 175.
 culus 697. feminine positio commun-
 Damium, damiurgus 430. — nium 106.
 Dativi affect. 5. — femininum c. mastul. 448.

- fraces, frages 406.
 futurum et conjunct. aorist. 716.
 futuri forma antiqua 115. et Addend. ad p. 718.
 futur. et optat. aor. 736.
 futur. pro optat. 721.
 futurum non atticum in $\epsilon\omega$, $\eta\omega$ 746.
 futur. et praesens copulantur 767.
 futur. duplex 768.
 futur. in $\alpha\sigma\omega$, $\eta\omega$ 204.
 futura liquidorum 115.
 Gemit. nom. in $\iota\zeta$, $\omega\varsigma$, $\iota\delta\varsigma$ 176. 326.
 — materiae 262.
 — qualitatis 213.
 — post nomina qualitatibus 280.
 genitivus, compositio et adjectiv. altera. 601.
 Gerundia graeca v. Add. ad p. 622.
 glossarum species 754.
 hac noctu 127.
 Heterogenia v. Addend. ad p. 309.
 Hippagus 430.
 imbulbicare 357.
 imperativ. verbor. in μ 360.
 infinit. aor. pro fut. 133.
 — pro tempore finito v. Addend. ad p. 753.
 interrogatio negationi ae- quipar. 273.
 inversio 628.
 ionismi tragicorum 432.
 Limitrophus 669.
 Localia $\epsilon\pi'$ $\alpha\pi\iota\sigma\tau\epsilon\rho\alpha$ etc. 259.
 Melopepones 258.
 Messana 638.
- Metaplasmi et abundantia 453. 658.
 Methypallage 55. 185.
 monstruosus, monstruosus 558.
 Musageta 430.
 Napy 289.
 Nomina I. declin. in α et η 331. 437. 499.
 — in $\alpha\epsilon\nu\varsigma$, $\alpha\iota\nu\varsigma$ 41.
 — in $\alpha\iota\varsigma$, $\alpha\iota\varsigma$ 41.
 — in $\alpha\iota\sigma\mu\varsigma$ 39.
 — in $\alpha\iota\varsigma$, $\alpha\iota\varsigma$ 338.
 — in $\alpha\pi$ 196.
 — in $\alpha\varsigma$ 118. 433. 638. sq. 693. sq.
 — in $\alpha\sigma\iota\alpha$ a verbis liquidis 116.
 — in $\alpha\sigma\varsigma$ 436.
 — in $\beta\alpha$ 428.
 — in $\delta\alpha$ 438.
 — in $\delta\sigma\varsigma$ 299.
 — in $\epsilon\iota\alpha$, $\iota\alpha$ 353.
 — in $\epsilon\tau\eta$, $\epsilon\tau\eta\varsigma$, $\epsilon\tau\sigma\varsigma$ 571.
 — in $\epsilon\upsilon\varsigma$ et $\epsilon\tau\epsilon\varsigma$ 316. 317.
 — in η et $\iota\alpha$ 499.
 — in $\eta\pi\eta$ et $\iota\varsigma$ 256.
 — in $\eta\theta\mu\sigma$ 511.
 — in $\eta\pi$, $\eta\pi\epsilon\omega$ 466.
 — in $\eta\varsigma$ 6.
 — in $\eta\sigma\iota\alpha$, $\epsilon\sigma\iota\alpha$ 516.
 — in $\eta\sigma\iota\varsigma$, $\sigma\iota\alpha$ 513.
 — in $\theta\eta$ et $\theta\sigma\varsigma$ 437.
 — in $\theta\sigma\sigma\eta$ et $\tau\sigma\sigma\eta$ 131.
 — in ι et $\nu\varsigma$ 288.
 — in $\iota\alpha$ et $\iota\varsigma$ 500. 528.
 — in $\iota\alpha$ et $\eta\sigma\iota\alpha$ 513.
 — in $\iota\alpha$ et $\iota\sigma\sigma\eta$ 518. 519.
 — in $\iota\alpha$ pro η 527.
 — in $\iota\pi\tau\eta\varsigma$, $\iota\omega\tau\eta\varsigma$ 700.
 — in $\iota\pi$ $\iota\gamma\varsigma$, $\nu\varsigma$, $\nu\gamma\varsigma$ 72.
 — in $\iota\varsigma$ et $\iota\pi\varsigma$ 429.

- Nomina in *ις, ιδος, εως* 171. Numeri diversi verbi et nominis 405.
 — 326
 — in *ισμος* 511. in *μος* 505. Optativ. verbor. *εω* in *φην* 344. sq.
 511.
 — in *νς* 116.
 — in *νεις, ασια* 116.
 — in *όλης, ωλος* 613.
 — in *όα, ωα* 495. *οια, οια* 492.
 — in *όης* 350.
 — in *ος* et *ευς* 315. 316.
 — in *ρια* 343.
 — in *σια* et *τια* 505. sq.
 — in *σις* a verb. liquid. 116. 502. a verb. dental. 351.
 — in *σις, σης* 256.
 — in *σμος, θμος* 325. 511.
 — in *τις, τρις* 254.
 — in *τρον, τήρον* 131.
 — in *ύη, ύη* 301. *ύη, εον* 301.
 — in *υια, υια* 493.
 — in *νς, ν* 246.
 — in *ευς* 436.
 — in *ωδιον* 88.
 — in *ωλή, ωρή, ωλος* 613.
- Nomina composita in *άγο-*
ρειν 703. *άνεμος* 710. *γειος,*
γεια 288. *έμειν* 707. *κατειν*
 623. *κρατειν* 525. *όλεθρος*
 705. *δροφος* 706. 709. *πό-*
λις 606. *ύψος* 684. etc. etc.
- Nomina gentilicia virorum
propria 670.
- Nominat. pro vocat. 433.
 — pro accus. 753. tituli
 517.
- Nota compositionis 413.
- Numeralia composita et se-
 parata 406—411.
- Numeralia in composit.
 663.
- Numeri diversi verbi et no-
 minis 405.
- Optativ. verbor. *εω* in *φην*
 344. sq.
- ormenon 112.
- Orus contra Phrynicum
 42.
- Parathesis et Synthesis 604.
- Parechesis 691.
- Paronyma in *ις* 256.
- participia pro substantivis
 322.
- participia perfect. neutr. pro
 adject. 119.
- partic. fut. pro substant. 589.
- fut. pro infinit. 746.
- praesentis pro fut. 15.
- participier., compositor. li-
 centia 564.
- pepones 258.
- perfecta verbor. liquid. 34.
- perfect. med. signific. pass.
 158. 160. 168.
- periectica nomina 166. ver-
 ba 320.
- persona II. sing. praesent.
 med. 360.
- Pluralis nominis cum verbo
 plur. 425.
- Plusquamperf. pers. III. in
εισεν pro *ετεν* 149.
- praemodum 414.
- praepositiones rectione ca-
 rentes 410.
- cum accus. qualit. 366.
- cum adverb. compos. 46.
- post verba sequendi
 354.
- abundanter additae 10.
- 127.
- praepositionum contractio
 340.
- productio 698.

- Praesens et futur. copulantur transpositio syllabarum** 614.
767. **triumviri** 414.
- Productio** **compositorum tunica recta** 238.
633. sq. **Vas pro cibo** 477.
- **simplicum** 701. **verba ab adjectiv.** in $\iota\mu\sigma$,
 — **cessans** 704. $\iota\kappa\sigma$ 386. v. Addend.
- pronomina relativa et inter-** — **liquida** 24.
rogat. **miscentur** 57. — in $\alpha\xi\omega$, $\iota\alpha\xi\omega$ 66. 67.
 — **relativa pro interrogat.** — in $\alpha\xi\omega$ 39.
57. — in $\alpha\nu\omega$ 567.
Quantitas nomin. in $\iota\zeta$ 171. — in $\alpha\sigma\omega$ 607.
rectio quiescens 410. 414. — in $\alpha\omega$ a baryton. 581.
reduplicatio attica 31. — in $\beta\omega$, $\pi\tau\omega$ 317.
reduplicatio omissa 598. — in $\epsilon\upsilon\omega$ pro $\epsilon\omega$ 566.
replica 239. — in $\epsilon\nu\omega$ 67. et Add.
Sciomachia, sciopodes 646. ad p. 386.
solutio **compositorum** 304.
382. — in $\epsilon\omega$, $\iota\omega$ 81.
Sophistae Grammatici v. — in $\iota\omega$, $\alpha\omega$ 79. 82. 627.
Addend. ad p. 309. — in $\iota\xi\omega$, $\iota\zeta\omega$ 87. 95.
stephanopolis 651.
567.
Stoicorum vocabula 85. 126.
281. — in $\mu\epsilon$ 244.
stomacaca 668. — in $\alpha\xi\omega$ 616.
stuppa 261. — in $\bar{\omega}$, $\iota\zeta\omega$ 95. 361.
syllabae casualis omissio in — in $\pi\tau\omega$ et $\xi\omega$ 191. 241.
compos. **graec.** et **lat.** 669. — in $\pi\tau\omega$ et $\pi\tau\omega$ 607.
substantiva augmentum ver- **Verba composita et simpli-**
bi retinentia 294. **cacia eadem terminat.** 566.
substantiva participial. 342. — **primitiva et derivat.** al-
superlativi non legitimi 70. — tern. 254.
193. — **sequendi cum praepo-**
superlativus cum oúrω, το- sit. 354.
συντρος etc. 404. — **sequendi cum accusat.**
synthesis et parathesis 604. 354.
sq. 699. **sq.** — **dicendi, promittendi**
Tmesis 620. — **cum infin.** aor. 479.
Thucydidis glossae et idio- — **jubendi, vetandi cum**
mata 351. — **infin.** futur. 748.
tomacini 22. — **voluntatis cum infinit.**
transpositio composit. 628. — **aor.** et **fut.** 747.
transpositio quantitatis 642. **Verbum substantivum omis-**
698. 701. 705. — **sum** 277.

Vocabula medicorum pro- Vocabula Xenophontis pos-
pria 331. 501. tica 89.
Vocabula philosophor. 330. Vocativi positio 565.

V.

I N D E X L O C O R U M
QUORUM LECTIO DISCEPTATUR.

A ctuar. 502.	Antisthenes 274.
Adamant. 677. 703.	Appian. 82. 298. 475.
Aelian. 9. 82. 320. 363. 475.
626.	Apollinaris 646.
Aeneas Gaz. 27. 91.	Apollod. 222. 584. 617. 660.
781. 732.
Aeschines 96. 139. 241. 296.
715. 748.	Apollon. Rh. 132. 612.
Aeschylus 119. 329. 347.
501. 513. 525. 607. 616.
621. 645. 646. 651. 685.
718.	Apollon. Dysc. 452. 603.
Archiloch. 411.
Aesop. 13.	Aristaen. 5. 373. 736.
Alcidam. 198.	Aristid. 142. 201. 280. 448.
467. 620. 722.
Alciph. 197. 290.	Aristophan. 21. 31. 39. 54.
166. 186. 226. 241. 256.
Alcman 284.	277. 312. 323. 336. 339.
404. 446. 459. 573. 653.
Ammon. 14. 314. 456.	Anna Comn. 416. 598. 614.
Andocid. 139. 475.	Anecd. Bekk. 21. 90. 118.
150. 151. 158. 180. 196.
206. 260. 283. 290. 322.
351. 357. 372. 381. 400.
419. 490. 492. 503. 506.
508. 563. 590. 609. seq.
Antagoras 216.	Aristot. 5. 80. 88. 118. 176.
226. 275. 312. 344. 475.
512. 572. 575. 586. 636.
643. 654. 661. 662. 692.
696. sq. 715. 738. 746.
Antigon. 44. 705.	Arrian. 33. 140. 172. 248.
Antiphan. 340.	255. 597. 598. 657. 717.
735. 740.
	Artemid. 10. 148. 697.
	Athanas. 646.
	Athenaeus 27. 66. 74. 81.

96. 117. 118. 176. 185. Eustrat. 288.
 202. 216. 222. 223. 244. Galen. 510. 521. 544. 571.
 416. 458. 462. 463. 512. 596. 622.
 528. 563. 579. 612. 614. Geopon. 147.
 637. 648. 651. 658. 663. Glossar. 196. 226. 339. 417.
 683. 689. 694. 720. 722. Gorgias 361.
 734. Grammatici Hermanni 197.
 Basilius 114. 135. 541.
 Charisius 301.
 Charito 215. 380. 721.
 J. Chrysostom. 28.
 Clemens Alex. 501. 510.
 730.
 Coluth. 713.
 Cyrill. 345.
 Damoxipp. 276. 354.
 Demosth. 5. 37. 81. 128.
 347. 354. 361. 378. 518.
 619. 719. 720.
 Dinarch. 353.
 Dio Chrys. 719. 720. 754.
 Dio Cass. 36. 203. 219. 324.
 342. 346. 407. 529. 572.
 597. 598. 717. 729.
 Diodor. 201. 280. 497. 581.
 586. 694. 748.
 Dioscor. 65. 572.
 Empedocl. 31. 609.
 Epigr. 429. 440. 502. 606.
 687. 650. 676. 687.
 Erotian. 357.
 Etym. M. 42. 43. 78. 92.
 132. 181. 195. 197. 232.
 294. 320. 348. 455. 493.
 494. 537. 572. 685. 691.
 703. 716. et in Addend.
 Euphorion 338.
 Eupolis 357.
 Eurip. 46. 201. 233. 277.
 601. 611. 615. 617. 624.
 737.
 Euseb. 642.
 Eustath. 8. 75. 452. 625.
- Eustrat. 288.
 Galen. 510. 521. 544. 571.
 596. 622.
 Geopon. 147.
 Glossar. 196. 226. 339. 417.
 Gorgias 361.
 Grammatici Hermanni 197.
 551. 702.
 Gregor. Cor. 357.
 Gregor. Naz. 23. 528. 646.
 735.
 Harmenop. 730.
 Harpocrat. 572.
 Heliod. 57. 81. 185. 372.
 544.
 Helladius 130.
 Hero 91.
 Herodian. 244. 288. 369.
 372. 519.
 Herodot. 337. 369. 491. 574.
 599. 610. 618. 624. 648.
 663. 675. 702.
 Hesiod. 583. 713.
 Hesych. 32. 42. 51. 70. 72.
 74. 102. 104. 106. 112.
 120. 148. 176. 183. 191.
 196. 204. 210. 218. 219.
 223. 226. 230. 238. 240.
 246. 257. 261. 302. 309.
 313. 314. 333. 358. 473.
 492. 494. 498. 501. 515.
 587. 589. 591. 597. 620.
 621. 622. 646. 656. 666.
 671. 677. 702. 723. 724.
 sq. 731. 733.
 Himer. 320. 503. 597.
 Hippocr. 64. 90. 147. 557.
 571. 572. 573. 685. 694.
 725. 735. 743.
 Homer. 398. 498. 642. 687.
 727.
 Hort. Adon. 91. 177.
 Jamblich. 148. 243. 385.

INDEX LOCORUM

520. 609. 618. 620. 622. Pausan. 7. 30. 94. 180. 185.
 722. 753. 204. 313. 392. 435. 475.
 Joseph. 13. 104. 200. 231. 519. 603. 621. 685. 725.
 232. 246. 312. 320. 328. 744.
 341. 346. 419. 575. 589. Petron. 168.
 695. 729. 733. Phalar. 33. 110. 753.
 Isocrat. 7. 411. 596. 718. Phavorin. 104. 319.
 719. 720. Philo 53. 84. 93. 105. 125.
 Julian. 320. 147. 162. 179. 192. 213.
 Leonid. 578. 236. 259. 268. 271. 295.
 Lesbionax 596. 303. 334. 340. 379. 400.
 Liban. 13. 62. 419. 458. 508. 515. 635. 717. 720.
 701. 717. 720. 736. Philostrat. 120. 320. 474.
 Longus 590. 596. 642.
 Lucian. 126. 230. 302. 354. Phot. 43. 77. 80. 184. 202.
 372. 518. 591. 694. 624. 204. 298. 294. 309. 334.
 706. 716. 727. 342. 632. 651. 662. 724.
 Lycurg. 129. 133. 287. 302. et in Addend.
 320. Phryнич. App. 64. 161.
 Lysias 38. 236. 241. 275. 259. 275. 326. 373.
 323. 346. 401. 720. 751. Plato 9. 89. 235. 262. 305.
 Manetho 5. 90. 664. 322. 331. 411. 413. 442.
 Marin. 583. 509. 520. 525. 565. 586.
 Maxim. poet. 625. 664. 668. 675. 686. 696.
 Maxim. Tyr. 642. 705. 718. 719. 722. 729.
 Mechan. vett. 147. 534. 717. 739.
 Menand. Com. 73. 144. 324. Plato Com. 105. 229.
 414. 632. Plin. 112. 651.
 Menand. Prot. 73. 458. 630. Plutarch. 23. 33. 65. 66. 73.
 Moeris 120. 135. 119. 142. 212. 231. 235.
 Moschio 285. 280. 327. 330. 355. 365.
 Moschopul. 8. 9. 368. 374. 419. 447. 518.
 Musaeus 588. 596. 658. 728. 519. 542. 571. 598. 623.
 Niceph. Bryenn. 528. 626. 656. 665. 680. 716.
 Niceph. Greg. 250. 349. 740. 754.
 423. Polemo 354.
 Nicet. Ann. 331. 599. Pollux 13. 80. 85. 95. 99.
 Nonnus 590. 653. 112. 121. 132. 164. 173.
 Oppian. 539. 586. 629. 179. 230. 252. 253. 254.
 Orpheus 227. 503. 617. 678. 293. 295. 303. 321. 328.
 688. 335. 351. 382. 401. 460.
 Palaeph. 147. 462. 467. 498. 502. 506.
 Parthen. 337. 507. 515. 522. 557. 571.

577. 603. 638. 655. 657. Solon 396.
 662. 664. 695. Sopater 622. 716.
 Polyaen. 167. 196. 383. Sophocl. 69. 146. 178. 241.
 Polyb. 28. 287. 354. 369. 255. 541. 674. 690. 726.
 429. 528. 567. 596. 628. Stephanus Byzant. 92. 370.
 657. 699.
 Porphyrt. 572. 587. 597. J. Stobaeus 13.
 Priscian. 441. Strabo 10. 109. 262. 369.
 Priscus 343. 409. 416. 475. 520. 544.
 Procop. 569. 590. 557. 712. 720. 751.
 Ptolemaeus 102. 232. Suid. 34. 55. 76. 102. 104.
 Quintus Sm. 48. 632. 675. 125. 129. 157. 165. 183.
 718. 202. 212. 227. 232. 256.
 Schol. Aeschin. 213. 298. 308. 315. 321. 351.
 Schol. Aristoph. 176. 230. 370. 371. 419. 420. 447.
 293. 300. 643. 462.
 Schol. Demosth. 124. Thucyd. 47. 68. 144. 149.
 Schol. Gegor. 232. 181. 211. 235. 242. 287.
 Schol. Jerem. 86. 361. 380. 529. 537. 540.
 Schol. Lucian. 20. 275. 276. 662. 704.
 707. Timaeus 234. 653.
 Schol. Theocr. 399. Tryphiod. 614. 658.
 Schol. Thucyd. 47. Varro 70.
 Schol. Venet. 185. 203. 247. Xenoph. 28. 36. 37. 53. 89.
 321. 380. 399. 648. 91. 96. 138. 181. 204. 241.
 Septuaginta Interpp. 86. 250. 287. 297. 340. 343.
 261. 569. 409. 458. 578. 597. 656.
 Sextus Emp. 95. 252. 639. 661. 685. 695. 711. 725.
 743. 732. 738.
 Simonides 338. Xenoph. Ephes. 231.
 Simplicius 329. Zonaras 37. 40. 232. 241.
 Socrat. Epp. 226. 754. 290. 312. 324. 351. 435.
 493. 498. 644. et in Add.

LIPSIAE

IMPRESSIT BENEDICTUS GOTTHILF TEUBNER.

Sumtibus librariae Weidmanniae prodierunt:

- Aeneas*, Tacticus, *Commentarius de toleranda obsidione*, graece, ad Cedd. MSS. Parisienses et Medicum recensuit, versionem lat et commentarium integrum Is. Casauboni, notas fac. *Gronovii*, G. H. C. Koesii, Casp. Orellii aliorumque et suas adiecit Io. Conr. Orellius. Cum tab. aeri incisa. 8 mai. 1818. Charta impress. 1 Thlr. 8 gr.
- — Idem liber, charta scriptoria gall. 1 thlr. 16 gr.
- Aristophanis* *Comoediae* auctoritate libri paeclariss. sace. Xmi emendatae a Phil. Invernizio. Vol. VIum. 8 maj. 1819.
- Etiam sub titulo:
- Commentarii in Aristophanis Comoedias*. Collegit, digessit, auxit Christ. Daniel Beckius et Dindorfius. Vol. IVum, *Commentarios in Equites, Pacem et Ecclesiazusas* continens, 8 maj. Charta script. 4 Thlr. 12 gr.
- * — — Idem liber, charta belg. opt. 8 Thlr.
- Choerili*, Samii, quae supersunt. Collegit et illustravit, de Choerili Samii aetate, vita et poesi aliisque Choerilis disseruit Dr. Aug. Ferd. Naekius. Inest de Sardanapali epigrammatis disputatio. 8 maj. 1817. Charta impressoria. 1 Thlr. 6 gr.
- — Idem liber, charta script. 1 Thlr. 12 gr.
- Demosthenis* *Oratio de Corona*, quam denuo recognovit et Jo. Taylori, Hier. Wolfi, Jer. Marklandi, J. Palmerii, J. J. Reiskii suisque animadversionibus auctioribus edidit Gotl. Christoph. Harless. 8 maj. 1814. Charta impr. 1 Thlr. 16 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 2 thlr. 6 gr.
- * — — Idem liber, charta membranacea. 3 Thlr. 8 gr.
- Demosthenis* *Philippica I. Olynthiacae III. et de Pace*, selectis aliorum suisque notis instruxit M. Carol. Aug. Rüdiger. 8 maj. 1818. Charta impress. 21 gr. et 1 Thlr.
- — Idem liber, charta script. 1 Thlr. 4 gr.
- Göller*, Frano., de situ et origine Syracusarum ad explicandam *Thucydidis* potissimum historiam scripsit atque Philisti et Timaei rerum Sicularum Fragmenta adiecit. Acc. tabula topograph. Syracusarum. 8 maj. 1818. Charta impr. 1 Thlr. 12 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr. 18 gr.
- Hesiodi Opera et Dies*. E veterum grammaticorum notationibus et optimis libris MSS. reensuit Frid. Aug. Guil. Spohn. Editio minor, in usum scholarum et academiarum. 8. 1819. Charta impress. 8 gr.
- — Idem liber, charta script. 10 gr.
- — Idem liber, charta qnel. 12 gr.
- Höttingeri*, Io. Iac., *Opuscula philologica, critica atque hermeneutica*. 8 maj. 1817. Charta impress. 1 Thlr. 12 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 2 Thlr.
- * — — Idem liber, charta membran. (velin) 2 Thlr. 16 gr.

